PHÁP Y TẦN MINH

法医秦明

Búp bê

玩偶

Tiểu thuyết trinh thám

Vũ Thị Hà *dịch*

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

CÔ NGUYỆT BOOKS

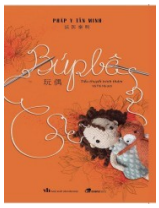

BÚP BÊ

Tác giả: TẦN MINH

Sách đổi Ebook:

⇒ Cần ebook của sách mới

⇒ Mua 1 sách mới được 2 ebook

☎ 0907 060 886

Mục lục

Lời Tựa
Phần dẫn
1
2
VỤ ÁN THỨ NHẤT BÙN BẨN
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ HAI CẬU BÉ CHÂN TRẦN
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ BA HUNG ÁN CHÓ POODLE
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ TƯ ĐOẠN GHI HÌNH CỦA NGƯỜI GIÚP VIỆC
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ NĂM MIỆNG BUỘC DÂY ĐỎ
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ SÁU CHUYẾN XE TANG GIỮA BAN NGÀY
1
2

3
4
VỤ ÁN THỨ BẢY NGƯỜI PHỤ NỮ DƯỚI GẦM GIƯỜNG
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ TÁM ĐẦU LÂU TRONG THÙNG NUÔI ONG
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ CHÍN LIVESTREAM TRỰC TIẾP ĐẾN KHI CHẾT
1
2
3
4
VỤ ÁN THỨ MƯỜI TÌNH YÊU CỦA BỐ DƯỢNG
1
2
3
4
VĨ THANH
1
2

Lời Tựa

Vạn kiếp bất phục hữu quỷ thủ, thái bình nhân gian tồn Phật tâm.
Trừu ty bác duẫn giải thi ngữ, minh sát thu hào tẩy oan tình.
Nhất song quỷ thủ, chỉ vi trầm oan đắc tuyết;
Mãn hoài Phật tâm, duy nguyện thiên hạ thái bình.

Chúng sinh đều đeo mặt nạ, chỉ trong một ý niệm, người liền biến thành thú.

Tập thứ chín trong loạt truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh, cũng là tập thứ ba của bộ *Chúng sinh*, đã ra mắt.

Các bạn trẻ ở Công ty Văn hoá Truyền thông Nguyên Khí Xã tạm thời đưa ra mục tiêu: series Bác sĩ pháp y Tần Minh gồm ba bộ, mỗi bộ sáu tập. Tôi biết, khi đọc được câu này, các độc giả của tôi chắc chắn sẽ rất vui. Thực ra bản thân tôi lại rất lo, lo rằng các bạn sẽ thấy nhàm chán, không thích series Bác sĩ pháp y Tần Minh nữa; lo rằng nguyên liệu sáng tác của mình cạn kiệt, không viết ra được những truyện hay nữa.

May sao, chúng ta không chỉ có mục tiêu, mà còn có cốt lõi về nội dung được quy hoạch dài kỳ.

Gần đây, tôi đã dành thời gian đọc lại toàn bộ tiểu thuyết trong series pháp y Tần Minh, sắp xếp lại mạch ý. Mặc dù tám cuốn sách này đã bao hàm hầu hết kiến thức pháp y và thường

thức về thao tác thực tế, thậm chí còn có đủ những kiểu chết ly kỳ cổ quái, những câu chuyện ly kỳ không tưởng, những điều có thể viết, tôi đều đã viết cho các bạn đọc rồi, nhưng pháp y học mênh mông rộng lớn, còn rất nhiều những nội dung có thể khai thác được. Suy nghĩ đó đã khiến tôi có đủ niềm tin đối với công việc sáng tác tiếp theo.

Hơn nữa, tôi còn là một bác sĩ pháp y trong lực lượng công an của đất nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa vinh quang. Mặc dù số lượng án mạng hiện tại đã giảm đi ba phần tư so với thời điểm tôi mới bắt đầu công tác, nhưng những nơi có người vẫn có những kẻ phạm tội. Công việc của tôi chính là kho nguyên liệu vô hạn, không bao giờ cạn kiệt. Mỗi người đều có câu chuyện cuộc đời của mình, có câu chuyện khiến người ta tiếc nuối, có câu chuyện khiến người ta thổn thức, tôi sẽ đưa những câu chuyện ấy thành những bài học. Tôi tin rằng khi đọc những câu chuyện trong series Bác sĩ pháp y Tần Minh, các bạn không chỉ được thỏa mãn sở thích đọc truyện, mà còn có những suy ngẫm: suy ngẫm về cái chết, suy ngẫm về sinh mệnh, suy ngẫm về nhân sinh, suy ngẫm về nhân tính... Hy vọng rằng những câu chuyện ấy sẽ hữu ích đối với cuộc sống sôi động của các bạn; hy vọng rằng những suy ngẫm ấy có thể giúp các bạn vững bước hơn trên đường đời, mang đến cho các bạn những bài học về nhân sinh.

Vì các bạn, tôi sẽ không dừng bước.

Những năm qua, tôi có cảm nhận là công việc pháp y đã dần có vị trí trong mắt của mọi người. Mỗi khi tôi giới thiệu mình là một bác sĩ pháp y, mọi người đã nhìn tôi với ánh mắt kính

trọng, không còn vẻ coi thường như hai mươi năm trước. Tôi không biết liệu mình có cảm nhận nhầm hay không, cũng không biết liệu tôi có tạo ra được ảnh hưởng nào trong sự thay đổi đó, nhưng cảm giác về bản thân mình thật tốt đẹp.

Có khi, tôi nhận được các vụ án tố giác, khi biết tôi là bác sĩ pháp y Tần Minh, người tố giác sẽ đánh giá cao về kết luận giám định của tôi, cảm giác về bản thân mình lại càng tốt đẹp.

Nếu viết sách thực sự có thể góp phần tuyên truyền cho công việc pháp y, thì tôi đã đạt được nguyện vọng ban đầu. Điều này khích lệ tôi tiếp tục công việc tuyên truyền theo hình thức này và làm tốt hơn nữa.

Tôi lại trở về với chủ đề ban đầu, giải thích một chút tại sao series Bác sĩ pháp y Tần Minh lại viết thành bộ.

Rất nhiều bạn đã đọc nhiều truyện của tôi, có khả năng đã nhận ra, bộ *Muôn hình vạn trạng gồm sáu tập là Người giải mã tử thi, Lời tố cáo lặng thầm, Ngón tay thứ mười một, Kẻ dọn rác, Người sống sót và Kẻ nhìn trộm,* chủ yếu là miêu tả về công việc điều tra phá các vụ án mạng đầy lôi cuốn, cảm nhận về nhân tình thế thái, sự vật hiện tượng muôn hình muôn vẻ của thế gian qua những trải nghiệm của nhân vật chính trong truyện. Còn bắt đầu từ bộ *Chúng sinh*, mặc dù phong cách viết không thay đổi, nhưng chủ đề lại có sự thay đổi.

Vách núi tử thần bàn về trách nhiệm xã hội, còn *Kẻ lãng quên* bàn về tư tưởng nữ đức cổ hủ.

Bây giờ, là cuốn *Búp bê.*

Hai năm gần đây, trên mạng thường xuyên có tin bài về những vụ bạo hành gia đình, nhận được sự quan tâm rất lớn.

Rất nhiều vụ án, người lãnh trách nhiệm cuối cùng vẫn là cảnh sát. Điều mọi người trách móc nhiều nhất là tại sao khi gặp những việc xấu như vậy mà cảnh sát lại không can thiệp? Nhưng rất ít người suy nghĩ về nguyên nhân của những vụ bạo hành gia đình, tìm hiểu về tâm lý băn khoăn do dự của người bị hại trong các vụ bạo hành gia đình, quan tâm đến những vấn đề khó khăn xuất hiện trong quá trình phá án và vấn đề kiện toàn pháp luật liên quan.

Nguyên nhân dẫn đến bạo hành gia đình là gì? Những kẻ bạo hành có trạng thái tâm lý như thế nào? Trạng thái tâm lý của nạn nhân bị bạo hành như thế nào? Điểm khó trong giải quyết các vụ bạo hành gia đình nằm ở đâu? Tại sao cảnh sát lại có nhiều điều khó xử?

Những vấn đề này, rất ít người quan tâm. Dẫu sao, gõ vài dòng trách móc trên bàn phím cũng dễ hơn rất nhiều.

Cho nên, tôi thấy cần biên tập lại một chút về những vụ án có liên quan đến bạo hành gia đình mà tôi đã từng kinh qua, đã từng xử lý, với mong muốn mọi người sẽ suy ngẫm về những vấn đề nói trên sau khi đọc những câu chuyện của người khác, hiểu sâu hơn về những vụ việc kiểu này. Như vậy, mọi người không chỉ có thể học được cách tự bảo vệ mình, mà còn có nhận thức toàn diện hơn về bạo hành gia đình. Trên cơ sở đó, nếu khiến cho nhiều người quan tâm hơn về hiện tượng bạo hành gia đình, giải quyết các vụ việc bạo hành gia đình từ tận gốc của vấn đề, sẽ có thể giảm bớt các vụ bạo hành gia đình.

Nếu chính mình bị bạo hành, nên làm thế nào? Lấy bằng chứng như thế nào? Làm cách nào để thoát khỏi tình cảnh khó

khăn? Nếu người quanh mình bị bạo hành, bạn làm thế nào để thuyết phục được người đó, để người bị hại dũng cảm đấu tranh với hành vi phạm tội? Bạn phát hiện mầm mống tâm lý bất bình thường của người đó bằng cách nào? Làm thế nào để trạng thái tâm lý đã bị tổn thương của người đó bình thường trở lại?

Tôi hy vọng rằng các bạn có thể tìm được đáp án của mình qua cuốn sách này.

Điều tôi muốn nói là, nhà vốn là nơi an toàn nhất, nhưng một khi có bạo lực trong nhà, những điều tốt đẹp nhất cũng sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Bạo hành gia đình không phân biệt nặng, nhẹ, một khi đã xảy ra đều sẽ gây ra tổn thương.

Nếu gặp phải nạn nhân bị bạo hành gia đình trong cuộc sống hiện thực, bạn hãy đưa tay ra giúp đỡ, để họ hiểu rõ được hiện thực, dựa vào công cụ pháp luật để thoát ra khỏi bùn lầy; nếu bạn không may bị bạo hành, cũng đừng nuôi hy vọng hão huyền, lặng lẽ chịu đựng, bạo hành gia đình nếu đã xảy ra lần một, thì sẽ có lần hai.

Trong những gia đình xảy ra bạo hành, cho dù là có trực tiếp bị bạo hành hay không, mỗi người đều là nạn nhân.

Họ cũng giống như những con búp bê, cho dù bề ngoài có đẹp đẽ tươi sáng thế nào, như thể không có gì bất thường, nhưng những vết rạn nứt bên trong đều vô cùng đáng sợ. Chỉ khi thoát ra khỏi môi trường bạo hành gia đình, những vết thương hữu hình hoặc vô hình ấy mới dần được chữa lành.

Mong rằng trong cuộc sống tương lai của chúng ta, sẽ không còn bạo hành gia đình.

Như thường lệ, xin nói rõ, tên của tất cả các nhân vật, địa danh, tình tiết trong các câu chuyện đều là hư cấu, nếu có trùng hợp, tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Những nội dung chân thật, sát với cuộc sống trong cuốn sách chính là thái độ làm việc tâm huyết trách nhiệm, tinh thần cẩn trọng, chặt chẽ và những chi tiết suy luận xuất sắc của những cán bộ kỹ thuật hình sự trong lực lượng công an.

Tôi tin rằng mọi người có thể thấy được, có những người như thế, đang canh giữ bầu trời xanh mây trắng của đất nước.

Khi tôi viết lời mở đầu, những người dân Vũ Hán, nhân dân Trung Quốc đã thành công trong việc kiểm soát dịch Covid, nhưng ở nước ngoài dịch Covid vẫn đang hoành hành. Không biết khi cuốn sách này xuất bản, mọi người liệu có còn phải theo dõi tình hình dịch bệnh mỗi ngày.

Chỉ mong rằng thế giới của chúng ta, sẽ bình yên hơn, an toàn hơn.

Tần Minh

Ngày 1 tháng 5 năm 2020

Phần dẫn

1

Trần Thi Vũ đeo chiếc ba lô nhỏ, tung tăng về đến khu nhà mình ở, lúc này đã chập choạng tối. Mái tóc ngắn đen nhánh óng mượt tinh nghịch bay theo bước chân cô bé. Bóng cô bé kéo dài dưới ánh hoàng hôn.

Sau này lớn lên, mình có cao được như thế này không nhỉ? Cô bé thầm nghĩ.

Khu dân cư nơi cô bé ở, ở ngay phía sau khu vực làm việc của Công an tỉnh, mặc dù được gọi là khu tập thể gia đình của Công an tỉnh, nhưng thực ra hầu hết những người ở đây đều hoàn toàn không có quan hệ gì với Công an tỉnh, có điều nếu quay ngược trở lại mấy năm trước, có lẽ những thế hệ trước của họ cũng có liên quan tí chút.

Bố của Trần Thi Vũ cũng rất vất vả, làm việc cực khổ đến gần 40 tuổi, mới được hưởng chính sách phân nhà đợt cuối cùng dành cho những cơ quan trực thuộc tỉnh, hai năm trước được phân căn hộ này. Mặc dù căn hộ đã khá cũ nát, nhưng ít

nhất cũng hơn rất nhiều so với khu nhà ống mà cô bé ở lúc nhỏ, cô bé cũng đã có phòng riêng của mình.

Sau này không phân nhà nữa, thì về sau những cô chú đến cơ quan Công an tỉnh làm việc sẽ ở đâu nhỉ? Trần Thi Vũ nghĩ mãi không ra, bèn không nghĩ về điều đó nữa.

Nhà Trần Thi Vũ ở tầng 6, cũng là tầng trên cùng. Mẹ cô bé thường xuyên nói tầng trên cùng không tốt, còn bố lại bảo được phân nhà đã là tốt lắm rồi, còn lăn tăn gì tầng mấy nữa. Trần Thi Vũ cũng thấy tầng 6 rất tốt, ít nhất là tầm nhìn rất rộng, từ cửa sổ phòng mình có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh tươi phía trước khu nhà, còn nhìn thấy các anh lớn chơi bóng rổ trên sân bóng. Hơn nữa, leo cầu thang mỗi ngày cũng tốt cho sức khỏe.

Trần Thi Vũ leo hai đoạn cầu thang thì lên được một tầng, mà chiếu nghỉ giữa hai đoạn cầu thang là nơi cô bé thích nhất. Ở phía hướng ra ngoài của chiếu nghỉ là bức tường ngăn cao hơn 1 mét, phía trên bức tường ngăn là vách tường trang trí có ô trống hình quả trám, ở giữa có một khoảng không gian mở cao gần bằng một người.

Ánh hoàng hôn chiếu vào vách tường trang trí soi bóng những ô hình quả trám xuống bậc thang, tạo thành những hình thù tự nhiên để Trần Thi Vũ nhảy lò cò. Cô bé tung tăng lên cầu thang, nhanh chóng về đến của nhà mình.

“Thi Thi về rồi đấy à?” Một người phụ nữ lên tiếng chào cô bé.

Trần Thi Vũ cũng không biết tại sao bác gái ở căn hộ đối diện lại gọi cô bé như vậy, nhưng cô bé rất thích cái tên thân mật này, nghe gần gũi, cũng có thể là bác gái ở căn hộ đối diện

vốn đã rất thân thiện. Lần nào trông thấy Trần Thi Vũ, vẻ mặt bác cũng thật hiền từ, còn thường xuyên đem cho Trần Thi Vũ nhiều món ngon do bác làm.

“Cháu chào bác!” Trần Thi Vũ lảnh lót chào lại.

“Bố lại đi công tác rồi phải không?” Bác gái hỏi, “Thế mẹ đâu?”

“Tối nay mẹ cháu phải tăng ca.” Trần Thi Vũ đáp.

“Sang nhà bác ăn tối nhé, hôm nay bác làm món sườn xào chua ngọt đấy.”

“Dạ thôi ạ, cháu cảm ơn bác!” Trần Thi Vũ trả lời, “Mẹ cháu đã để phần cơm và thức ăn sẵn rồi ạ, cháu chỉ làm nóng lên một tí là được.”

“Thi Thi ngoan ghê!” Bác gái nói, “Chị cháu lúc trước chỉ cần được bằng một nửa như cháu là đã tốt lắm rồi.”

Bác gái có một cô con gái đã tốt nghiệp đại học, đi làm ở nơi khác, để bố mẹ già ở nhà. Nhưng trong hai năm từ khi chuyển đến đây ở, Trần Thi Vũ chỉ gặp chồng của bác gái có vài lần, lúc nào cũng thấy ông ta có gì đó kỳ bí. Nghe bố nói, ông ấy hơn 50 tuổi rồi, lông bông không công ăn việc làm gì, thường chơi mạt chược tiêu khiển ở các phòng chơi bài, giở mánh khóe kiếm chút tiền. Cho nên, ông ta thường xuyên đi sớm về muộn. Khi còn sống, bố của ông ta bán dưa muối trong khu tập thể của Công an tỉnh, không hiểu thế nào mà cũng được phân một căn hộ, có thể coi đây là tài sản của thế hệ trước để lại.

Trần Thi Vũ khóa trái cửa lại, lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra cho vào lò vi sóng làm nóng, ăn xong, cô bé ngồi yên trong căn phòng nhỏ của mình, bắt đầu làm bài tập.

Là con gái của vợ chồng cảnh sát và bác sĩ, một mình làm bài tập là chuyện rất bình thường. Từ hồi học lớp hai bậc tiểu học, cô bé đã quen với việc làm bài tập một mình, đi ngủ một mình. Mẹ nói, tối nay bệnh viện có ca phẫu thuật, có khả năng sẽ về rất muộn, bảo cô bé làm bài xong thì đi ngủ trước.

9 giờ tối, cuối cùng Trần Thi Vũ cũng làm xong bài tập của mình, vươn vai một cái, định đi đánh răng rửa mặt. Bỗng nghe thấy "uỳnh" một tiếng, Trần Thi Vũ hoảng sợ, giật bắn người.

Tiếng động vọng ra từ căn hộ đối diện, giống như tiếng người bị ngã rất mạnh. Ngay sau đó, là những tiếng đánh tát bôm bốp, và tiếng khóc rất khẽ của bác gái.

"Sườn xào chua ngọt này! Sườn xào chua ngọt này! Đã biết tao đường huyết cao! Mày chỉ mong tao chết sớm hả!"

Đối với Trần Thi Vũ, những việc như vậy không còn lạ lẫm gì. Trong khu nhà cách âm rất tệ này, rất dễ dàng nghe thấy tiếng động từ nhà đối diện vọng tới. Hai năm rồi, những việc như vậy đã xảy ra rất nhiều lần.

Có điều, trước đó, việc này thường xảy ra lúc bố hoặc mẹ ở nhà. Trần Thi Vũ vẫn nhớ, hơn một năm trước, bố ở nhà, sau khi nghe thấy vậy liền sang gõ cửa nhà đối diện. Dù sao, bố cũng là cảnh sát, chắc là có khả năng bảo vệ những người cần bảo vệ. Nhưng không ngờ, bố sang gõ cửa cũng chỉ khiến những tiếng đánh đập, chửi bới dừng lại, cánh cửa căn hộ đối diện vẫn đóng chặt. Ngày hôm sau, Trần Thi Vũ nhìn thấy quầng mắt tím xanh và vết thương ở khóe miệng bác gái. Nhưng Trần Thi Vũ chưa kịp lên tiếng hỏi thăm, bác gái đã cười bảo mình già

rồi, bị ngã lúc thu quần áo, đúng thật là vô tích sự quá. Lúc đó, Trần Thi Vũ đã thấy rất khó hiểu, tại sao bị ức hiếp lại phải nói dối để che giấu? Không lẽ bác gái không muốn cảnh sát trừng trị kẻ xấu hay sao? Trần Thi Vũ không biết có nên lật tẩy lời nói dối của bác gái không.

Trần Thi Vũ đã suy nghĩ rất lâu về việc này mà vẫn không có được câu trả lời.

Sau đó có một lần, nhà đối diện ầm ĩ quá, mẹ cô bé không dám sang gõ cửa, liền gọi điện thoại cho bố, bố vội từ cơ quan về nhà, còn dẫn theo cảnh sát thuộc đồn công an khu vực. Lần này, cảnh sát khu vực gõ cửa, nhà đối diện đã phải mở cửa, nhưng giữa hai vợ chồng già dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, họ không cho cảnh sát khu vực vào nhà. Lần đó, bố nghiêm túc nói với chú cảnh sát khu vực về tính nghiêm trọng của sự việc. Bố nói, hai năm trước ông có đến hiện trường một vụ án, người báo án khai là con gái mình đã mất tích một cách bí ẩn, sau khi điều tra, cảnh sát biết được người bị mất tích có một ông chồng, bình thường thường xuyên bạo hành cô ta. Vì vậy cảnh sát nghi ngờ cô ta bị giết hại, nhưng người chồng nhất mực không khai gì. Cảnh sát tìm suốt hai năm, hoàn toàn không thấy tăm tích người sống, cũng không phát hiện thấy xác chết, không thể lập án, cảnh sát không cam tâm, tiếp tục cử mấy cảnh sát khu vực tìm cách điều tra phá án. Thế nên những mầm mống manh nha như vậy nếu không dập tắt kịp thời, thì hậu quả khôn lường. Nhưng khi chú cảnh sát khu vực rầu rĩ hỏi bố, đối với sự việc ngay trước mắt này, họ phải làm thế nào, bố cũng không thể trả lời được.

Đúng vậy, bác gái đã nói là không có chuyện gì, thì chú cảnh sát biết phải làm thế nào chứ?

Trần Thi Vũ còn nhớ, lần đó bố cũng rất phiền não, mà còn phiền não rất lâu. Nhưng may sao sau lần đó, có đến nửa năm không nghe thấy tiếng ầm ĩ từ nhà đối diện, xem ra, dù thế nào đi nữa, cảnh sát vẫn có thể bảo vệ được bác gái.

Nhưng lần này thì khác, chỉ có một mình Trần Thi Vũ ở nhà, "lâu lắm" mới nghe thấy tiếng bác gái bị bạo hành. Mặc dù Trần Thi Vũ từ nhỏ đã được gọi là "cậu nhóc", nhưng thật thà mà nói, dù sao cô bé cũng chỉ là trẻ con, giờ cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Tự mình sang gõ cửa hay là nên nói với bố mẹ đây? Khi ra hiện trường, bố không bao giờ nghe điện thoại, lúc phẫu thuật, mẹ cũng không thể nghe được điện thoại. Hay là, gọi 110 thử xem? Nhưng nếu vẫn giống như lần trước, để các chú cảnh sát khu vực mất công đến, thì thực sự không biết phải ăn nói thế nào.

Giây phút ấy, Trần Thi Vũ buồn bực sao mình lại không phải là cảnh sát. Nếu mình là cảnh sát, thì có phải bây giờ có thể đứng ra giúp bác gái hiền từ dễ mến rồi không?

Suy nghĩ vẩn vơ là một chuyện, nhưng bây giờ mình phải làm thế nào đây? Nghe tiếng đánh đập càng lúc càng dữ dội, tiếng rên khóc xen lẫn tiếng kêu thê thảm của bác gái, Trần Thi Vũ do dự.

Thời gian cứ thế trôi đi trong nỗi sợ hãi và lo lắng, trong lúc Trần Thi Vũ không biết phải làm thế nào thì nhà đối diện yên

ắng trở lại. Một lúc sau, phía đối diện vọng ra tiếng ngáy của đàn ông. Đúng là khoa trương như vậy, trong khu nhà này, nếu có người ngủ ngáy, mọi nhà đều nghe thấy được. Điều này khiến nỗi âu lo của Trần Thi Vũ tạm thời được giải tỏa.

Một lúc sau, nhà đối diện mở cửa, tiếng chân rón rén, lập cập của bác gái vọng tới.

Sao thế? Có phải bác gái định đến nhờ mình giúp không? Trần Thi Vũ lại thấy nhói lên trong lòng. Lần này, cô bé không thể kìm nén được cảm xúc trong lòng nữa, cô bé chạy vội ra ngoài mở cửa.

Bóng đèn cảm ứng ở cửa lập tức sáng lên, nhưng trước cửa nhà mình chẳng thấy bóng dáng bác gái đâu. Trần Thi Vũ nhìn về phía chiếu nghỉ ở dưới cầu thang, dáng người quen thuộc của bác gái hiện ra trên khoảng không gian nhỏ có chiều cao gần sáu tầng nhà đó, bác yên lặng ngồi ở đó.

“Bác ơi.” Trần Thi Vũ khẽ khàng gọi một tiếng.

Bác gái ngồi ôm đầu gối ở phía dưới cầu thang từ từ quay đầu lại. Trần Thi Vũ thấy có chút bất an, đây là lần đầu tiên cô bé thấy bác gái không nở nụ cười hiền từ, gương mặt bác đầm đìa nước mắt. Tóc bác rối bù, khóe miệng vẫn còn vết máu, sống mũi rõ ràng đã sưng vù. Bác nhìn Trần Thi Vũ, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Ánh sáng trắng từ ống đèn tuýp trên lối đi khiến mặt bác gái rất trắng trắng bệch.

Trần Thi Vũ đang định mỉm cười chào lại, trước mắt bỗng nhòa đi, trong giây lát bác gái đã biến mất khỏi tầm mắt. Trần Thi Vũ ngây người, không phải chứ, phía sau bức tường trống không, không có bất cứ thứ gì... Thế này là sao?

Cô bé còn chưa kịp phản ứng, một tiếng rơi rất lớn vọng lên từ phía dưới khu nhà, Trần Thi Vũ sững sờ. Cô bé biết rõ chuyện gì đã xảy ra trước mắt, toàn thân cứ thế run lên bần bật.

Tiếp đó, hình như có mấy hộ ở khu nhà đối diện mở cửa sổ ra, sau đó có tiếng phụ nữ kêu lên thất thanh và những tiếng ồn ào, sau nữa là tiếng còi hú của xe cảnh sát. Đầu óc Trần Thi Vũ trống rỗng, chỉ còn biết đứng yên tại chỗ run rẩy, cho đến khi mẹ đi làm về, vội lao lên tầng, lấy vai che mặt cô bé lại, bế cô bé vào nhà.

Đêm đó, Trần Thi Vũ nằm trên giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà, không ngủ được phút nào. Những tiếng thì thầm ở hành lang nghe không rõ, ánh đèn pin liên tục rọi qua rèm cửa sổ, khiến lòng cô bé không yên.

Sau này, sẽ không bao giờ còn được gặp bác gái nữa rồi sao?

2

Gã đàn ông ngồi bên bờ ao, run rẩy lấy bao thuốc lá ra khỏi túi áo.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, anh ta vẫn không sao làm cho đôi tay hết run. Anh ta mở bao thuốc lá, không ngờ chỉ còn một điếu cuối cùng. Anh ta bực mình rút điếu thuốc lá cuối cùng đó ra, châm thuốc bằng ngọn lửa run rẩy, rồi ra sức bóp bẹp bao thuốc, ném ra giữa ao.

Sóng nước khẽ bắn lên, bao thuốc nhấp nhô mấy lần rồi bập bềnh xoay trên mặt nước.

Anh ta cau mày, rít một hơi sâu, khói thuốc cay xộc vào khí quản khiến anh ta thấy đau rát. Đúng thế, không thể vứt ở đây được, cái ao này thường xuyên có người đến. Nhất là vào mùa hè nóng nực này, ngày nào cũng có trẻ con bơi tắm, mò cá dưới ao. Chỗ này quá dễ bị phát hiện.

Anh ta thở dài một tiếng, ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Trên trời không có trăng, nhìn thấy vài ngôi sao thưa thớt, nhấp nháy, nhấp nháy, cười nhạo anh ta qua làn khói thuốc anh ta phả ra. Cảnh tượng một tiếng đồng hồ trước đó, hiển hiện trước mắt, có lẽ cả cuộc đời này cũng không thể nào xóa được ký ức khủng khiếp đó.

Một tiếng đồng hồ trước, anh ta đi từ văn phòng của mình ra. Vốn định trốn đến văn phòng cho đỡ nhức đầu, nhưng không ngờ, đống giấy nợ đầy bàn khiến anh ta càng bực bội. Anh ta phụ trách nhà máy của thôn này đã được năm năm, lúc đầu còn thuận buồm xuôi gió, nhưng không ngờ hai năm nay tình hình trở nên tồi tệ. Nhà máy đã rơi vào tình trạng sắp không trụ nổi nữa, bấy nhiêu người dân trong thôn còn liên tục đòi tiền lương, anh ta phải gánh chịu một áp lực khủng khiếp về mặt tinh thần.

Vừa hút thuốc, vừa đi về nhà, không ngờ cổng đang khép hờ, anh ta nhớ rõ là lúc ra khỏi nhà đã đẩy rất mạnh khiến cánh cổng sập lại. Không lẽ cô ta đã bỏ nhà đi rồi? Hai năm nay, đúng là anh ta thường xuyên đánh cô ta, nhưng cũng là vì cô ta thường xuyên đem những chuyện vặt vãnh ra làm phiền anh ta, nên không thể trách anh ta được. Mỗi lần đánh xong, dỗ dành vài câu là đâu lại vào đấy. Nhưng lần này, anh ta cũng thừa nhận có lẽ mình đánh hơi mạnh.

Anh ta đẩy cổng, bước nhanh vào nhà, vẫn may, cô ta nằm trên giường, không bỏ nhà đi.

“Con ranh, đâu rồi?” Anh ta ngửa cổ gọi con gái.

Không có động tĩnh gì.

“Con ranh, ra đây!” Anh ta gằn giọng gọi một câu nữa.

Vẫn không có động tĩnh gì.

“Con ranh chạy đi đâu rồi? Cô có nhìn thấy không?” Anh ta quay đầu hỏi cô vợ trên giường.

Cô vợ hoàn toàn không động đậy.

“Tôi hỏi cô đấy! Giả vờ chết cái gì hả?” Anh ta nắm chặt nắm đấm, bực bội nói, “Ăn đòn chưa đủ hả?”

Trước nay anh ta bảo gì cô ta đều nghe nấy, không ngờ lần này lại dám trái lời anh ta, cô ta vẫn nằm yên trên giường không động đậy.

Anh ta nổi điên, đàn bà đúng thật đều là như vậy, lúc có tiền, bảo gì nghe nấy, có bị đánh thế nào cũng ngoan ngoãn chịu đựng. bây giờ hết tiền, hỏi cũng không thèm đáp lại một câu!

Anh ta bước nhanh, lao đến bên giường, túm lấy áo người phụ nữ kéo mạnh. Người phụ nữ mềm oặt, bị kéo mạnh, đang nằm nghiêng liền lật ngửa ra. Gương mặt khủng khiếp không dùng lời nào có thể tả hết, hiện ra trước mắt anh ta.

Gương mặt trước mắt, bê bết những vết máu, đôi mắt hơi hé mở, xung quanh lòng đen cũng toàn là những vết máu. Máu chảy ra từ mũi và khóe miệng, vì cô ta nằm nghiêng sang bên phải, máu chảy xuống má phải, tụ lại, đông cứng ở má phải, khiến nửa mặt bên phải đỏ lòm. Vì tư thế nằm thay đổi đột ngột, một dòng máu lại chảy từ mũi ra.

Anh ta vội vàng lùi lại mấy bước, ngồi phịch xuống đất.

“Đừng, đừng có vờ chết dọa ông.” Anh ta thì thào một mình.

Mặc dù nói vậy, nhưng thực ra tự anh ta đã biết, khuôn mặt đó, tất nhiên không thể làm bộ giả vờ ra được. Lần này đúng là anh ta đã đánh rất mạnh, nhưng có chết anh ta cũng chẳng thể ngờ được, trận đòn dữ đó lại khiến cho vợ mình mặt bê bết máu mà chết.

Anh ta cảm thấy huyết áp tăng vọt, máu bốc lên não, khiến anh ta thấy có chút mơ hồ. Anh ta ôm lấy ngực, hòng ra sức

kiềm chế con tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tiếp đó lại hít thở sâu mấy hơi. Sau đó, anh ta đưa bàn tay run bần bật ra kiểm tra mạch đập của vợ.

Đã hoàn toàn ngừng đập!

Anh ta thở dốc, lắc đầu thật mạnh, để chắc chắn rằng không phải là mình đang nằm mơ. Tâm trạng anh ta lúc này, ngoài sợ hãi, còn hối hận, anh ta hối hận vô cùng! Nếu cho anh ta một cơ hội nữa, cho dù thế nào, anh ta cũng sẽ không đánh vợ. Đã đánh là mất bình tĩnh, hoàn toàn không thể khống chế được lực của mình, điều này anh ta hiểu. Hai năm nay, có lần đầu tiên, rồi không thể kiềm chế được lại có lần tiếp theo, lần nào đánh vợ, dường như cũng là cách giảm áp lực hiệu quả nhất đối với anh ta. Nhưng nếu biết, có một ngày lại xảy ra sự việc như thế này, anh ta chắc chắn sẽ kiềm chế sự nóng giận của mình.

Dù gì, ở Trung Quốc mấy nghìn năm nay, giết người đều phải đền mạng. Mặc dù nhà máy sắp phá sản, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ đến cái chết.

Anh ta run rẩy mò lấy cốc nước trên tủ đầu giường, uống một hơi hết sạch. Nước lạnh khiến anh ta tỉnh táo ra phần nào, dường như có lại khả năng tư duy.

Không thấy con ranh con đâu cả, chắc chắn đã ra đồn công an tìm cảnh sát rồi. Xem ra, may mà nhà không lắp điện thoại, còn cái điện thoại "cục gạch" duy nhất cũng ở trong tay anh ta. Vợ anh ta có một cái máy nhắn tin, mà máy nhắn tin thì không gọi được. Nếu con ranh con gọi điện thoại báo cảnh sát, thì giờ này chắc là mình đã bị còng tay còng chân rồi.

Không, tôi còn chưa muốn chết, tôi không thể đền mạng được.

Anh ta ngẫm nghĩ giây lát rồi đứng dậy. Mặc dù chân vẫn mềm nhũn, nhưng để được tiếp tục sống, anh ta sắp xếp lại mạch tư duy. Con ranh ấy mới có 10 tuổi, cảnh sát không chắc đã tin lời một đứa trẻ con. Chỉ cần mình giấu xác cẩn thận, giấu cả đồ đạc cá nhân của cô ta cẩn thận, cảnh sát nhất định không thể phát hiện ra được, mình sẽ nói là cô ta đã bỏ nhà ra đi, lấy đâu ra người làm chứng là mình đã đánh chết cô ta? Đúng! Cứ làm như vậy. Mà phải nhanh, cần mau chóng chuồn đi trước khi con ranh ấy dẫn cảnh sát về.

Anh ta lấy ra hai cái vali, một cái đựng xác chết, cái kia nhét đầy đồ mặc hằng ngày của vợ, mỗi tay kéo một vali, vội vã rời khỏi nhà.

Giờ phút này.

Anh ta lại lắc đầu rất mạnh, như thể muốn văng ra khỏi ký ức khủng khiếp của mình. Anh ta nhìn hai cái vali cạnh chân mình, rồi ước lượng khối lượng của cái chai nhựa đựng đầy chất lỏng trong tay.

Cách đó không xa, có một nhà còn sáng đèn, trên con đường nhỏ giữa những ngôi nhà, dường như vẫn có người qua lại, bóng người thấp thoáng.

May mà mình vẫn rất nhanh trí, đi mấy vòng quanh làng, mấy lần suýt nữa bị người ta nhìn thấy, anh ta đều nhanh nhẹn trốn được. Đến bây giờ, vẫn chưa người nào có thể phát hiện thấy anh ta, đây có khả năng là vận may, hoặc là, đây là ý trời?

Hơn nữa, điều anh ta vô cùng quan tâm, hoặc có thể nói là vô cùng lo lắng cho đến tận lúc này, đã không xảy ra. Mỗi lần đến chỗ có địa thế cao, anh ta đều nhìn về phía ngôi làng, mặc dù chỗ nào trong làng cũng có lửa bếp, ánh đèn, thỉnh thoảng lại có tiếng chó sủa, nhưng anh ta chắc chắn rằng không có đèn xe cảnh sát, cũng không có nhiều người lạ vào làng.

Không lẽ con ranh con lại không đi báo cảnh sát?

Không đi báo cảnh sát, thì nó đi đâu? Không lẽ nó chưa phát hiện ra là mẹ đã chết? Không, không thể nào! Mình tuyệt đối không được chủ quan, nó nhất định đã đi báo cảnh sát rồi, và lúc này lũ cảnh sát xảo quyệt đang mai phục ở chỗ nào đó trong làng, đợi mình xuất hiện! Không biết chừng, bây giờ lưới đã giăng sẵn khắp làng. Càng yên bình, lại càng cho thấy là không yên bình.

Anh ta bắt đầu thấy thật may mắn vì mình đã mau chóng chạy trốn, nếu anh ta chậm một chút thôi, chắc chắn sẽ bị bắt. Xem ra, hành động đi vòng quanh làng để tìm chỗ phù hợp cũng rất nguy hiểm. Kiểu gì thì nếu không chờ bắt được anh ta trong làng, cảnh sát cũng nhất định sẽ ra ngoài làng để tìm. Nếu đợi đến khi cảnh sát thôi hông chờ nữa, bắt đầu lục soát ở ngoài làng với quy mô lớn, e là mình có mọc cánh cũng khó thoát. Bây giờ không thể tiếp tục chần chừ được nữa, buộc phải nhanh chóng xử lý sạch sẽ!

Anh ta do dự, khẽ bóp cái bật lửa vừa châm thuốc lá trong tay.

Anh ta cứ tưởng mình khá rành về tình hình khu vực quanh nhà, nhưng không ngờ muộn thế này rồi mà quanh làng vẫn có

người đi qua. Chỗ này tối như vậy, nếu mà có ánh sáng phát ra, sẽ bị phát hiện ngay, mục tiêu thực sự là quá lớn.

Xem ra, phương án mình dự tính ban đầu không khả thi.

Nhưng, làm thế này không ổn, làm thế kia cũng không ổn, xác chết to như vậy, xử lý thế nào đây? Nơi này là nông thôn mà! Tại sao mật độ dân số ở nông thôn lại dày như vậy?

Anh ta suy nghĩ giây lát, vẫn không muốn từ bỏ, gỡ chiếc xẻng nhỏ ở thắt lưng ra, xới mạnh mấy nhát xuống nền đất rắn chắc.

Phập, phập, phập.

Xới hồi lâu, anh ta chỉ đào được một cái hố nhỏ bằng nắm tay. Vì một tuần liền không có mưa, trời nắng gắt, đất đai quanh đây đều khô cứng. Vốn xuất thân là nông dân, nên anh ta biết, phim truyền hình động một tí là đào một cái hố to để chôn xác chết đều là phi thực tế. Nhất là khi đất bị nắng hạn lâu như thế này, muốn đào một cái hố nông để chôn xác chết, cũng rất khó khăn, chứ đừng nói đến chuyện đào sâu chôn chặt, không để ai phát hiện.

Đã đi một quãng đường rất xa, sắp kiệt sức đến nơi, anh ta biết mình không thể nào còn sức để đào một cái hố nông, hơn nữa xác chết mà chôn nông, thì không khác gì vứt xuống nước, hoàn toàn không an toàn chút nào, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Không, cho dù thế nào, cái xác chết này cũng vĩnh viễn không được để bị phát hiện!

Anh ta nghĩ vậy, nghiến răng, quay đầu, nhìn ra xa. Phía xa đồi núi trùng điệp, viền núi đen sẫm nổi rõ ranh giới trên nền

trời đêm xanh thẳm.

Anh ta giơ cái chai trong tay lên, khẽ lắc, dung dịch màu vàng chuyển động trong cái chai nhựa trong suốt. Anh ta nhăn nhó cười một tiếng, tiện tay ném cái chai xuống ao.

Không còn cách nào khác, chỉ còn cách ra chỗ đó! Anh ta tin chắc, chỗ đó, chỉ có mình anh ta biết, còn những người khác hoàn toàn không đến chỗ đó, có đến cũng sẽ lạc đường! Nhất định thế!

Liệu có thể sống tiếp được không, hoàn toàn phụ thuộc vào sự lựa chọn lần này của mình!

Anh ta nghiến răng, lau mồ hôi trên trán, rồi đứng phắt dậy, lấy hết sức lực cuối cùng của mình, kéo hai cái vali, biến mất trong màn đêm.

VỤ ÁN THỨ NHẤT
BÚN BẨN

Bà ấy nằm ở đó, hoàn toàn bất động. Lông mi không còn khẽ động đậy, cánh mũi cũng không còn phập phồng. Nếu không phải vì trên mặt bà có thương tích, tôi còn tưởng rằng bà chỉ là đang ngủ say.

Mấy hôm nay, cảnh tượng này cứ ám ảnh trong đầu tôi. Nhắm mắt vào, muốn quên đi, nhưng không sao xóa đi được. Nhất là mỗi buổi tối, khi nằm trên giường, bắt đầu lơ mơ ngủ, hình ảnh bà lại hiện ra trong đầu, vẫn như vậy, không hề động đậy, hệt như đang ngủ say.

Không, nếu nói rằng trông bà hệt như đang ngủ say, chẳng thà nói rằng trông bà giống như một con búp bê.

Con búp bê đã vô số lần thình lình xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Con búp bê với vẻ mặt vô cảm.

1

Đại Bảo ngồi xuống trước bàn làm việc, vẻ rất bí ẩn, hỏi: "Đã chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị câu tiếp theo đi."

Hàn Lượng, Lâm Đào, Trần Thi Vũ và Trình Tử Nghiên thì giống như học sinh tiểu học, ai nấy ngồi trước bàn làm việc của mình, chăm chú nhìn Đại Bảo đang ngẩng cao đầu, hào hứng chờ đợi câu nói tiếp theo của anh.

Khi dịch bệnh bùng phát, cảnh sát không lùi bước. Sau Tết, trong lúc người dân thành phố tiếp tục ở nhà tận hưởng kỳ nghỉ, toàn bộ cảnh sát đều đã lên đường. Mặc dù thời gian này không có những vụ án nghiêm trọng, nhưng là thanh niên trẻ của cơ quan Công an thành phố, chúng tôi đều gia nhập đội du kích thanh niên, được phân xuống các đồn công an khu vực, cùng cảnh sát khu vực hỗ trợ các tổ dân phố quản lý giám sát và bảo vệ trật tự cho các khu dân cư.

Bây giờ, dịch bệnh cơ bản đã được khống chế, các khu dân cư chấm dứt phong tỏa, mọi người mới cởi bỏ trang phục phòng hộ nặng nề, trở lại văn phòng làm việc, quay về trạng thái làm việc như trước.

Có điều, tạm thời cũng không có nhiệm vụ giám định thương tích, các vụ án nghiêm trọng tự giải quyết được, các địa

phương đều tự giải quyết, cho nên thời gian này chúng tôi có vẻ hơi rảnh rỗi. Với tinh thần lúc rỗi rãi cũng phải học tập, mọi người nhàn rỗi không có việc gì làm, bèn chơi trò thi đố kiến thức.

Hôm nay nội dung thi đố là trả lời nhanh về các thuật ngữ y học viết tắt bằng tiếng Anh. Vì tôi học y nên không được tham gia, đành ngồi bên cạnh, vừa viết tiểu thuyết vừa nghe họ giành quyền trả lời.

"CPR." Đại Bảo đột nhiên nói.

"Hô hấp nhân tạo!" Cuối cùng Lâm Đào cũng giành được một câu.

"Hồi sinh tim phổi chứ nhỉ?" Trần Thi Vũ nói.

"Hồi sinh tim phổi là đáp án chuẩn." Đại Bảo đáp.

"Không phải cũng như nhau à?"[*] Lâm Đào phản đối.

"Câu tiếp theo, IMP."

"Chẩn đoán ban đầu." Trần Thi Vũ trả lời.

"Chính xác. Câu tiếp theo nữa, HBCO."

"Cái này tôi biết, cái này là, gọi là gì ấy nhỉ?" Lâm Đào nói.

"Ngộ độc carbon monoxide." Trần Thi Vũ lại giành phần thắng.

"Chính xác. Tiếp theo sẽ có tí khó đấy nhé." Đại Bảo làm ra vẻ li kỳ, "PTSD!"

"Rối loạn căng thẳng sau sang chấn." Trần Thi Vũ hất nhẹ mái tóc và đáp, "Hỏi gì khó hơn được không?"

"Dạo này lên trình quá nhỉ!" Đại Bảo nói, "Xem ra mấy năm đi làm, cô học kiến thức pháp y suốt!"

“Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” Trần Thi Vũ mỉm cười.

“Câu này đến cả “từ điển sống” cũng không biết đâu nhỉ?” Đại Bảo nói.

“Làm gì có chuyện?” Từ khi không say sưa với trò “Rắn săn mồi” nữa, cảm giác quỹ thời gian mỗi ngày của Hàn Lượng tăng lên không ít, lúc nào cũng lôi kéo chúng tôi tìm việc gì đó để làm, Hàn Lượng tỏ vẻ không phục, “Anh nghĩ là với lượng kiến thức của tôi, mấy câu hỏi cỏn con của anh mà tôi không trả lời được hả?”

“Nhưng, cuối cùng cậu vẫn thua Tiểu Lông Vũ.”

“Anh không nhận ra là tôi đang nhường cho cô ấy sao?” Hàn Lượng cười đáp.

“Anh chỉ nói phét! Anh Bảo, anh đố một câu khó hơn đi, anh đừng nhường tôi, xem ai giỏi hơn.” Trần Thi Vũ ngẩng đầu lên nói.

“Được, câu hỏi cuối cùng, một câu này sẽ quyết định thắng thua nhé.” Đại Bảo nói, “Ai thua góp tiền mời người thắng ăn tôm rồng nhỏ.”

“Anh Bảo, mình không ăn tôm rồng được không?” Trần Thi Vũ dường như nghĩ đến điều gì đó không tốt[*].

“Ăn gì cũng được, đến lúc đó ai thắng người ấy có quyền quyết định.” Đại Bảo khoát tay nói, “Câu hỏi đây, lắng nghe cẩn thận! ARDS!”

Văn phòng im phăng phắc, mọi người đều chìm trong suy nghĩ. Nhưng rõ ràng là trong vốn kiến thức đã có của họ không hề có cái từ viết tắt tiếng Anh này.

“HIV!” Lâm Đào kêu lên.

“Đấy là AIDS, ARDS cơ mà!” Đại Bảo hớn hở nói, “Không biết chứ gì? Các cậu không đoán được đâu, vậy là các cậu góp tiền mời tôi ăn nhé!”

“Hội chứng suy hô hấp cấp tiến triển.” Tôi vừa gõ bàn phím vừa nói.

“Cậu trả lời thì không tính, không tuân thủ luật chơi.” Đại Bảo phản đối.

“Thật không hiểu những người học y như các anh, đẻ ra bấy nhiều là từ viết tắt, làm sao mà nhớ hết được.” Lâm Đào nói giọng đầy thất vọng.

“Chẳng phải là để nói cho nhanh gọn à?” Tôi đáp lời, “Cậu xem nói là ARDS đơn giản hơn, hay hội chứng suy hô hấp cấp tiến triển đơn giản hơn?”

“Thật không ngờ, Trưởng khoa Tần giỏi tiếng Anh ghê.” Trình Tử Nghiên nói vẻ nể phục.

Đại Bảo phì cười, phun cả nước đang uống trong miệng ra, nói: “Cô có biết ngày xưa cậu ấy thi tiếng Anh cấp độ 4 mấy lần không?

“Chuyển chủ đề khác được không?” Tôi lườm Đại Bảo một cái.

Đại Bảo cười đáp: “Cô không biết cậu ấy đã thi tiếng Anh cấp độ 4 mấy lần, nhưng thể nào cũng đã đọc hai tin Weibo tự khui ra vào năm 2013 của cậu ấy rồi chứ?”

“Weibo gì?” Trình Tử Nghiên ngơ ngác, nói: “Năm 2013, tôi còn chưa biết Trưởng khoa Tần.”

Đại Bảo tiếp tục cười khoái chí: “Đây nhé, tôi đọc cho mọi người nghe này.”

“Đại Bảo, anh không cân nhắc hậu quả hử?” Tôi giơ nắm đấm lên. Nhưng điện thoại di động ở trong tay Đại Bảo, tôi cũng không còn cách nào khác. Dù gì bây giờ muốn xóa những nội dung Weibo viết từ thời trẻ trâu, cũng không kịp nữa rồi.

“Có một năm, Lão Tần tham gia thi tiếng Anh cấp độ 4, dậy muộn, lục tung khắp nơi, cuối cùng cũng tìm thấy một cái tai nghe, nhưng đã bị mất nắp đóng ô đựng pin. Vì không kịp đi ra ngoài trường mua pin, chỉ còn nước cứ dày mặt đeo tai nghe vào để thi. Đến phần thi nghe, thấy người khác cầm bút viết, tôi cũng cầm bút viết. Giám thị vòng qua chỗ tôi mấy lần, cảm thán rằng khoa học kỹ thuật phát triển nhanh thật, tai nghe cũng đã dùng năng lượng mặt trời.” Đại Bảo vừa đọc vừa vỗ đùi cười, “Mọi người có biết không? Thời đó loại tai nghe bọn tôi dùng để thi bậc bốn toàn là loại bên ngoài tai nghe có cái hộp đựng pin, bên trong lắp hai cục pin số 5[*], mới nghe được.”

Mấy người nghe xong, cười lăn cười bò.

“Đây, còn đây nữa.” Đại Bảo bồi thêm nhát nữa, nói tiếp, “Lần thi cấp độ 4 kể tối qua đó, còn thiếu mấy điểm, không qua. Thế nên tôi rút ra được quy luật, cứ trông vào vận may, chưa biết chừng điểm lại cao. Trong lần thi bậc bốn sau đó, sau khi nhận đề thi, tôi tô xong luôn toàn bộ đáp án khi còn chưa bóc đề. Đang suy nghĩ xem có nên mở đề ra để làm câu hỏi tự luận không thì phát hiện ra giám thị vẫn là thầy giáo lần trước. Thầy đến cạnh chỗ tôi, nhìn tôi như thể đã từng gặp ở đâu đó, rồi lại

nhìn đề thi còn chưa mở và tờ phiếu trả lời đã tô toàn bộ đáp án, hỏi to: “Tất cả có 90 câu, sao cậu lại tô 115 ô?”

Mấy người lại cười lăn cười bò.

Tôi nói: “Xem ra các cô cậu đúng là rỗi việc quá rồi, không có vụ nào để được ra hiện trường, các cô cậu châm chọc tôi chứ gì?”

Mọi người liền không cười nữa, Lâm Đào nhìn tôi vẻ sợ sệt: “Tôi xin! Cậu đừng giận quá mà xuất chiêu đại pháp quạ đen được không?”

Tôi cũng cảm thấy bất an, lén liếc nhìn máy điện thoại trên bàn làm việc một cái. May mà nó không tức cảnh đổ chuông.

“Trưởng khoa Tần, nếu thế thì anh làm sao nhớ hết được bấy nhiêu từ viết tắt tiếng Anh nhỉ?” Trình Tử Nghiên hỏi bằng giọng hết sức nghiêm túc.

“Này, cô Trình Tử Nghiên, mặc dù tiếng Anh của tôi không tốt, nhưng vẫn sử dụng thành thạo được 24 chữ cái tiếng Anh, được chưa!” Tôi đáp.

Lần này đến lượt Trần Thi Vũ phì cười văng cả nước bọt, cô nói, “26 mà, đại ca!”

Mọi người lại lăn ra cười.

Tôi ngượng quá, gãi đầu gãi tai, nói: “Nói nhầm, nói nhầm, được chưa? Các cô cậu mà còn tiếp tục nữa, là tôi ARDS bây giờ.”

Reng reng reng, chuông điện thoại vang lên trong tiếng cười của mọi người.

Không phải chứ? Tôi thầm nghĩ, nhấc ống nghe lên.

“Vân Thái, một người dân chết trong khu dân cư.” Thầy nghiêm nghị nói, “Báo án vào 6 giờ sáng nay, cảnh sát địa phương đã làm việc hai tiếng đồng hồ, thấy khó, muốn các cậu qua hỗ trợ.”

Sau khi nhận điện thoại, tôi đến văn phòng của thầy lấy báo cáo đã được giám đốc Sở phê duyệt về và bảo: “Đi thôi, khu Vân Đỉnh thành phố Vân Thái.”

“Xem ra không phải là quạ đen đại pháp của cậu không linh ứng chỉ là tốc độ mạng hơi chậm tí thôi.” Lâm Đào ủ rũ đứng dậy đi thu xếp hòm đựng dụng cụ của mình, “Thế là mất toi một bữa tôm rồng”

“Trùng hợp thôi nhé.” Tôi phản bác, “Đừng có mê tín!”

Tính từ khi tôi bắt đầu làm việc cho đến bây giờ, tỉ lệ xảy ra các vụ án mạng trên toàn tỉnh đã giảm dần từng năm, đã giảm xuống chỉ còn 25% so với trước đây. Số lượng các vụ án mạng giảm mạnh, nghĩa là yêu cầu của lãnh đạo đối với trình độ khám nghiệm trong từng vụ án của chúng tôi cao lên rất nhiều. Bây giờ hễ xảy ra án mạng, hay là những vụ không bắt được hung thủ, ngay lập tức, chúng tôi đều phải đi hỗ trợ. Thậm chí tất cả các vụ tử vong bất thường có chút đáng ngờ, chúng tôi cũng phải đến hiện trường.

Như vậy tính ra, khối lượng công việc hằng năm của chúng tôi không giảm mà lại còn tăng. Nhưng nhìn tỉ lệ phá án thành công đối với các vụ án mạng không phải là 100% thì cũng đạt 99.5%, nhìn con số những vụ tử vong bất thường được xử lý thỏa đáng hằng năm, cảm giác vinh dự và tự hào trong tim vẫn còn nguyên vẹn.

Cảm giác an toàn và mức độ hài lòng của người dân đã từng bước tăng lên nhờ vào sự nỗ lực không ngừng của mỗi chúng tôi.

Năm nay vì dịch Covid bùng phát, nên thời gian trước chúng tôi không ra hiện trường. Giờ đột xuất nhận được lệnh ra hiện trường người phấn chấn nhất là Đại Bảo. Anh chàng phấn chấn ra mặt, nhảy chân sáo xách hòm đựng dụng cụ tới, giục mọi người.

“Mau lên! Khám nghiệm hiện trường, không lo bị trĩ!” Đại Bảo nói.

Hàn Lượng lái chiếc xe SUV to đùng nhưng không thể chạy nhanh, lắc lư hai tiếng mới đến khu Vân Đinh nằm ở phía đông thành phố Vân Thái. Đây là một khu dân cư cũ, gồm hai mươi mấy tòa chung cư sáu tầng bốn đơn nguyên. Vì khu dân cư được xây dựng từ mười mấy năm trước, nên không tính đến vấn đề đỗ xe. Cả khu dân cư không có hầm để xe, toàn bộ xe ô tô đều đỗ ở bên đường chính và đường nhánh trong khu, làm cho lòng đường vốn đã không rộng lại càng chật chội hơn. Bây giờ là sáng thứ tư, một nửa số xe đều không còn đỗ ở trong khu, nhưng toàn bộ các con đường trong khu đều có xe đỗ. Với tình hình như vậy, đến tối, khi mọi người đều đi làm về, cũng khó có thể tìm ra một chỗ đỗ xe, kể cả là ở ven đường.

Trong khu có hệ thống cổng an ninh, cư dân ở đây phải làm thẻ ra vào cổng bluetooth mới có thể lái xe vào trong khu. Mặc dù khi xe cảnh sát đến khu dân cư, nhân viên bảo vệ đã mở cổng, nhưng chúng tôi vẫn dừng xe lại ở cổng.

“Không được, chiếc xe này của mình không lái vào được.” Hàn Lượng nói.

Tôi nhảy xuống xe, bước chân ước lượng chiều rộng tối đa có thể đi được của con đường trong khu, chỉ khoảng chưa đến 2 mét. Như vậy, các loại xe ô tô thông thường có thể đi từ từ qua được, còn như chiếc SUV này, cho dù là những tay lái cứng như Hàn Lượng cũng khó mà lái qua được.

Ô tô không đi được vào trong khu, chúng tôi đành cho xe đỗ ở cổng, đợi Đội trưởng Hoàng đến dẫn vào hiện trường.

“Điều kiện phòng cháy chữa cháy của khu này làm thế nào mà qua được kiểm duyệt nhỉ?” Lâm Đào khẽ cau mày, nhìn dãy ô tô đỗ dày đặc trong khu dân cư, nói, “Nếu nhà nào bị cháy, xe cứu hỏa sẽ không thể lái vào được.”

“Ban quản lý cũng rất tệ.” Hàn Lượng chỉ con đường trong khu và nói.

Trên đường có rất nhiều vết bùn bánh xe, có thể thấy một số chủ xe không tìm được chỗ đỗ, buộc phải lái xe vào khu vực cây xanh. Hễ trời mưa là những chiếc xe đỗ ở khu vực cây xanh sẽ dính đầy bùn, đi đến đâu, bánh xe sẽ in vết đến đấy. Xem ra ban quản lý không thường xuyên dọn vệ sinh, vì trời đã tạnh ráo mấy hôm rồi, nhưng những vết bánh xe vẫn rõ mồn một.

Từ phía xa, Đội trưởng Hoàng chạy một mạch đến, sau khi chào hỏi chúng tôi, anh dẫn chúng tôi đi về phía một bãi cỏ ở chính giữa khu dân cư.

“Thời gian trước do dịch bệnh, toàn bộ khu dân cư đều bị phong tỏa, vừa mới chấm dứt phong tỏa được hơn một tháng đã xảy ra chuyện.” Đội trưởng Hoàng nói, “Người chết là một

người ở phòng 501 tòa 8 trong khu, nam giới, tên Lý Xuân, là nhân viên Viện Thiết kế công trình thành phố Vân Thái chúng tôi, 32 tuổi, đã lập gia đình, có một đứa con 5 tuổi. Vào lúc năm rưỡi, sáng sớm ngày hôm nay, có một ông cụ đi ra mua rau ở bên ngoài khu, nhìn thấy anh ta nằm trên bãi cỏ, bất động, tưởng là uống rượu say nằm đó ngủ. Lúc quay về, ông cụ thấy hai cụ già đi tập thể dục buổi sớm đang đứng từ xa nhìn người nằm trên nền đất, nghĩ bụng: Sao anh ta vẫn nằm bất động ở đó? Nên lấy can đảm bước lại gần xem sao, phát hiện ra anh ta đã chết."

"Có manh mối gì không?" Tôi hỏi.

"Hoàn toàn không có manh mối gì." Đội trưởng Hoàng nói, "Giờ chỉ mới tiến hành khám nghiệm sơ bộ tử thi, phát hiện trên cơ thể của người chết có thương tích, nhưng có vẻ không nghiêm trọng. Để đảm bảo tuyệt đối không có sai sót, đã báo cáo lên Công an tỉnh."

"Không phải là anh ta có vợ con sao?" Lâm Đào hỏi.

"Đứa bé còn quá nhỏ, không hỏi được gì, đã đưa đến nhà ông bà nội. Vợ của nạn nhân, bây giờ đang tiếp nhận điều tra ở đồn công an khu vực." Đội trưởng Hoàng nói, "Theo kết quả thẩm vấn sơ bộ, không tìm ra bất cứ manh mối gì."

"Không tìm ra được bất cứ manh mối gì nghĩa là sao?" Tôi tò mò hỏi.

"Người phụ nữ đó nói quan hệ giữa mình và chồng không tốt." Đội trưởng Hoàng nói, "Cô ta nói tối hôm qua chồng cô ta ra ngoài uống rượu, về lúc nào, cô ta cũng không biết, đi lúc nào cô ta cũng không biết."

“Uống rượu xong, đã về nhà?”

Đội trưởng Hoàng gật đầu, nói: “Vâng, chân nạn nhân đi dép lê, trên người mặc áo len, quần len, có khoác một cái áo khoác ngoài, trông như có việc gì đó từ nhà đi ra, chắc chắn không phải là bị hại khi đi từ bên ngoài về.”

“Hai vợ chồng họ không ngủ cùng nhau à?” Lâm Đào hỏi.

“Vâng, hai phòng ngủ, ngủ riêng giường, nói là đã như vậy rất nhiều năm rồi.” Đội trưởng Hoàng trả lời, “Chúng tôi đã đến nhà họ tìm hiểu, không có gì bất thường, xem ra, chắc là anh ta ngủ một mình một phòng, à, đúng rồi, vợ anh ta tên là Phương Viên, ngủ cùng con ở một phòng khác.”

“Đi ra ngoài trong bộ đồ ngủ, điều này đúng là rất đáng chú ý.” Tôi nói, “Hoặc là vấn đề liên quan đến cô vợ, hoặc là có người gọi anh ta ra ngoài. Nếu vợ anh ta không nghe thấy tiếng động gì, thì khả năng gọi điện thoại là rất lớn.”

“Không dám khẳng định là có liên quan đến Phương Viên hay không.” Đội trưởng Hoàng nói, “Nhưng phía dưới khóe mắt của Phương Viên bị xuất huyết dưới da.”

“Ồ? Bị tổn thương?” Tôi quay đầu nhìn Đội trưởng Hoàng.

Đội trưởng Hoàng gật đầu, nói một cách đầy ẩn ý: “Tôi có hỏi cô ta vết thương ấy là bị làm sao, cô ta nói là do ngã. Tôi làm bác sĩ pháp y bấy nhiêu năm, bị tổn thương do ngã hay là do bị đấm, chẳng nhẽ còn không phân biệt được?”

“Nếu là cố tình giấu giếm, thì đúng thật là thú vị đây.” Đại Bảo nói xen vào, “Anh nghi ngờ, người chết có hành vi bạo hành, và bạo hành có khả năng là động cơ gây án?”

“Dù thế nào thì cũng không thể loại trừ điểm tình nghi này.” Đội trưởng Hoàng nói.

“Không phải là có đứa con 5 tuổi sao?” Tôi vừa đi vừa hỏi, “Đã hỏi đứa nhỏ chưa?

“Đã hỏi lúc có mặt cả ông, bà nội.” Đội trưởng Hoàng nói, “Có điều đứa bé quá nhỏ, còn chưa nói rõ được tình hình, tôi đã tìm hiểu sơ bộ, chắc là đứa nhỏ nói tối hôm đó bố về rất muộn, uống say, cãi nhau, đánh lộn với mẹ. Mẹ bị đau, liền đóng chặt cửa phòng. Bố đập cửa, không mở được, nên về phòng ngủ. Bố mẹ vốn cũng không ngủ cùng phòng.”

Hai vai Trần Thi Vũ khẽ run lên.

“Chuyện này, chưa chắc đã tin được.” Đội trưởng Hoàng thở dài, nói, “Dù sao đứa bé cũng còn quá nhỏ. Còn Phương Viên đã phủ định chuyện tối hôm đó hai người có xung đột, mà nói là khi chồng về, cô ta và con đều đã đi ngủ.”

“Không, tôi lại thấy lời của đứa nhỏ đáng tin hơn.” Trần Thi Vũ nói, “Tôi nghĩ là, khi bố mẹ có mâu thuẫn, người bị tổn thương nhất chính là đứa con sau khi phải chứng kiến tất cả. Đứa con bị tổn thương về mặt tâm lý, sẽ nhớ rất rõ toàn bộ các chi tiết.”

“Đúng thế, sự phủ định của Phương Viên lại càng đáng nghi ngờ.” Đại Bảo nói, “Chẳng phải anh nói là trên người cô ấy có thương tích sao?”

“Không, vết xuất huyết dưới da ở khóe mắt cô ta đã bắt đầu chuyển màu xanh, là do sự xuất hiện của hemosiderin gây ra, chắc chắn không phải là bị tổn thương vào tối hôm qua.” Đội trưởng Hoàng trầm ngâm nói, “Chắc phải mấy hôm rồi.”

“Có thể trên người cô ta còn những chỗ bị tổn thương khác?” Trần Thi Vũ nói, “Dù gì tôi cũng nghĩ chắc chắn là đứa bé không nói linh tinh đâu.”

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã đi đến vị trí trung tâm của hiện trường. Ban đầu nghe nói chỗ này là trung tâm của khu dân cư, nhìn từ vị trí thì đúng là trung tâm, chỉ có điều chỗ này thường không có người đi lại. Vì đây là một bãi cỏ rộng, nên cứ đến tối là đỗ đầy ô tô. Điểm này, có thể thấy được qua những vệt bánh xe lồi lõm khắp bãi cỏ. Lúc này, vẫn còn lác đác một số ô tô đỗ trên bãi cỏ, đã được quây lại bằng hàng dây cảnh giới của cảnh sát. Có một hàng cây bao quanh bãi cỏ, mọc rất xanh tốt. Khoảng diện tích tròn có cây xanh bao quanh, bị khuyết một số chỗ, có khả năng là cây bị chết, cũng có khả năng là bị chặt mất. Nếu không có mấy chỗ khuyết đó, ô tô sẽ không thể vào được. Nếu không đứng ở chỗ khuyết, thì đúng là khó mà thấy được tình hình xảy ra bên trong bãi cỏ. Vì vậy, mặc dù có vẻ như bãi cỏ ở khu trung tâm của khu dân cư, nhưng thực ra lại là một nơi tương đối kín khuất.

“Nền khu vực hiện trường này chắc toàn là vết chân, khó có thể tìm được ra cái gì có giá trị.” Lâm Đào cúi xuống nhìn, những vết chân trên mặt đất chồng chéo lên nhau, anh chàng đứng lên vẻ tuyệt vọng, tiếp tục nói, “Sợ nhất là hiện trường ngoài trời, hiện trường ngoài trời sợ nhất là nền đất như thế này. Các vết chân cũ, mới chồng chéo lên nhau, không thể phân biệt được.”

“Việc phá án không nhất định phải dựa vào kỹ thuật hình sự, công an chúng ta còn rất nhiều kỹ thuật có thể phá án.” Tôi

nói, “Có đường tắt, tốt nhất là đi đường tắt. Ví dụ như người gọi điện thoại cuối cùng cho nạn nhân, là ai?”

“Anh xem cái này trước đã.” Đội trưởng Hoàng dẫn chúng tôi đi đến giữa bãi cỏ, tôi mới phát hiện ra, hóa ra không ngờ chỗ này còn có một cái hồ phun nước! Sở dĩ trước đây không phát hiện ra cái hồ này, là vì cái hồ này thực sự quá bẩn. Bẩn là sắc màu có tác dụng bảo vệ, hồ nằm ở trung tâm bãi cỏ, không khác gì màu bãi cỏ. Toàn bộ lòng bể sâu chừng 30 cen-ti-mét, có khoảng 20 cen-ti-mét nước. Chỗ nước tích trong bể tuyệt nhiên không phải là nước để phun, thực ra nhìn cái đài phun nước cáu bẩn đó là biết, cái đài phun nước này ít nhất cũng mười năm không phun nước rồi. Toàn bộ nước trong bể đều là nước mưa tích lại, lá cây và những thứ linh tinh khác nổi lềnh bềnh trên mặt nước, bẩn thỉu hết mức.

“Nạn nhân được phát hiện ở chỗ cách cái bể này khoảng 10 mét.” Đội trưởng Hoàng đưa tay chỉ, trên bãi cỏ, có mấy cảnh sát kỹ thuật đang lúi húi chụp ảnh dưới nền đất, có điều xác chết đã không còn ở đó.

“Đấy, xác chết nằm ở vị trí đó, trong tư thế nằm ngửa, dù sao cũng ở trong khu dân cư, có xác chết ở đấy sẽ gây ảnh hưởng không tốt.” Đội trưởng Hoàng nói, “Bị người ta chụp hình, đưa lên mạng, rồi không biết sẽ nói lung tung thế nào. Chỉ cần một tấm hình là tha hồ đơm đặt bịa chuyện.”

“Tôi đang hỏi về điện thoại di động của người chết, cuộc điện thoại cuối cùng là từ đâu gọi đến?” Tôi kéo câu chuyện của Đội trưởng Hoàng trở về chủ đề chính. Đội trưởng Hoàng đúng

là đã có tuổi, trước đây anh không giới thiệu hiện trường một cách lan man, đông một câu, tây một câu như vậy.

"À, đúng rồi, điện thoại di động." Đội trưởng Hoàng vỗ nhẹ lên đầu, chỉ vào bể nước nói, "Điện thoại di động của anh ta được vớt từ cái bể này lên. Thế là biết rồi chứ?"

"Không khôi phục được nữa sao?" Tôi cau mày. Điện thoại di động bị ngâm trong nước, chắc muốn sửa chữa khôi phục lại cũng khó rồi.

"Gần như là không thể." Đội trưởng Hoàng đáp lời, "Có điều, tôi đã cử người đến công ty cung cấp dịch vụ di động trích xuất toàn bộ lịch sử cuộc gọi của anh ta, chắc là sẽ nhanh chóng có kết quả gửi về thôi."

"Cho nên, khám nghiệm hiện trường, các anh hoàn toàn không có phát hiện gì?" Lâm Đào kéo tôi đến cạnh mấy nhân viên kỹ thuật, hỏi.

Ở khoảng này của bãi cỏ, cỏ đã bị đè giập, có thể nhìn ra hình một người dang tay dang chân nằm ngửa. Ngoài ra, không còn gì khác bất thường.

"Trên nền đất này, đúng là không thể tìm được manh mối gì." Nhân viên kỹ thuật nhăn nhó nói, "Ít cũng phải có hai trăm loại vết giày."

"Mức độ cũ mới thế nào?" Lâm Đào cũng cúi xuống nhìn.

"Cũng không nhìn được ra." Nhân viên kỹ thuật nói.

"Lão Tần, xem ra vụ án này, chỉ còn trông vào các cậu." Lâm Đào ngẩng đầu lên, nhìn tôi nói.

"Đừng vội, còn có Tử Nghiên nữa mà." Tôi chỉ vào Trình Tử Nghiên, cô đang xem sơ đồ các điểm lắp camera giám sát mà

nhân viên trinh sát kỹ thuật hình ảnh Công an thành phố Vân Thái đưa. Vừa nghe tôi nhắc đến, cô có vẻ hơi căng thẳng.

“Vâng? À! Khu dân cư này có ba điểm camera giám sát có chất lượng tốt, nhưng vô cùng đáng tiếc, đều cách hiện trường rất xa.” Trình Tử Nghiên nói, “Theo kinh nghiệm của tôi, đều tuyệt đối không thể trực tiếp ghi được hình ảnh ở hiện trường.”

“Thế có ghi được hình ảnh ở đơn nguyên nhà của anh ta không?” Tôi hỏi thêm.

“Càng không thể.” Trình Tử Nghiên nói, “Không phải là cùng một hướng.”

“Cho dù thế nào đi nữa, cũng phải xem.” Tôi nói, “Nếu vợ nạn nhân không biết thời gian cụ thể khi xảy ra vụ án, hoặc là cố tình che giấu, thì chúng ta phải phán đoán qua các biện pháp kỹ thuật. Một mặt, phải nhanh chóng lấy được lịch sử cuộc gọi, xem tối hôm qua có mấy cuộc điện thoại; mặt khác, bây giờ chúng ta phải lập tức đến nhà tang lễ khám nghiệm tử thi, xác định thời gian tử vong sơ bộ. Như vậy, Tử Nghiên kiểm tra camera cũng sẽ có hướng trọng điểm.”

“Thôi được, các cậu đi đi, mặc dù là mò kim đáy bể, nhưng tôi cũng phải kiểm tra một lượt toàn bộ các vết giày xem thế nào.” Lâm Đào khom người trên mặt đất, rầu rĩ nói.

2

Thi thể người chết nằm trên bàn giải phẫu, tôi và Đại Bảo cùng bác sĩ pháp y Cao của Công an thành phố trang phục chỉnh tề, đứng ở hai phía, Trần Thi Vũ khoác máy ảnh làm nhiếp ảnh gia cho chúng tôi.

Sau dịch bệnh, khi tiến hành mọi công việc giải phẫu, chúng tôi đều phải mặc bộ đồ bảo hộ nặng nề. Giữa mùa hè nóng nực này, kể cả là với điều kiện tốt như ở trong phòng giải phẫu có điều hòa, mà người bị bọc trong bộ đồ bảo hộ kín như bưng này, cũng vô cùng khó chịu. Có điều, dù là việc lớn ở tầm chống dịch vì đất nước, cho đến việc nhỏ là để bảo vệ sức khỏe của mình, cũng không có người nào trốn tránh vì lười.

Người chết mặc áo màu xanh sẫm và quần len dệt, một chiếc áo jacket màu xám để bên cạnh tử thi. Quan sát những chỗ da hở ra bên ngoài của người chết, không hề thấy dấu tích bị tổn thương rõ rệt, cũng không có vết máu trên quần áo, xem ra người chết hoàn toàn không có vết thương hở nào.

Trong khi Đại Bảo quan sát phần mặt, cổ và tay chân người chết, tôi kiểm tra kĩ áo khoác của anh ta. Trong túi áo khoác, ngoài một chiếc ví đựng chìa khóa, không còn gì khác. Có thể

thấy, lúc đi xuống phía dưới tòa nhà, người chết cũng chỉ mang theo chìa khóa và điện thoại di động.

Tất nhiên, trong thời đại thông tin này, khi ra ngoài chỉ cần mang hai thứ này là đủ.

Tôi mở cái ví đựng chìa khóa của người chết, trong ví có mấy chiếc chìa khóa bằng đồng thông thường, còn có một chìa khóa ô tô hãng General. Trong ví đựng chìa khóa không có gì bất thường, không có vật gì khả nghi.

"Trên mặt người chết có khá nhiều bùn, kết mạc mắt của anh ta không thấy có xuất huyết rõ rệt, nhưng môi tím ngắt, móng tay tím ngắt, vẫn có một số dấu hiệu bị ngạt thở."

"Biết đâu lại là đột tử thì sao? Dấu hiệu bị đột tử cũng không khác dấu hiệu bị ngạt thở là mấy." Bác sĩ pháp y Cao nói.

"Trong khoang miệng khoang mũi và phần cổ đều bình thường nhỉ?" Tôi bỏ cái ví đựng chìa khóa vào một túi đựng vật chứng trong suốt, tiếp đó cho cả áo khoác vào một cái túi đựng vật chứng khác.

"Bình thường, không có biểu hiện bị tổn thương ngoài dẫn đến ngạt thở cơ học." Đại Bảo vừa nói vừa bỏ chiếc kẹp cầm máu trong tay xuống, nắm lấy cổ tay người chết, chờ tôi phối hợp cùng.

Tôi và Đại Bảo hợp sức xoay khớp vai bị co cứng của người chết, cho hai cánh tay anh ta giơ cao lên, như vậy mới cởi được cái áo len của anh ta ra.

"Hiện tượng co cứng tử thi rất rõ rệt, chắc là đang ở giai đoạn hình thành; vết hoen tử thi đã hình thành, ấn vào thấy

mờ đi; giác mạc đục ở mức trung bình." Tôi nói, "Người chết tử vong không quá mười hai tiếng đồng hồ."

Đại Bảo vừa rút nhiệt kế cắm ở hậu môn nạn nhân ra, vừa nói: "Môi trường ngoài trời, mùa xuân, trước khi tử vong mười tiếng, mỗi tiếng giảm một độ, ùm, anh ta tử vong vào khoảng mười tiếng đồng hồ trước."

Tôi quay đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng Giải phẫu, kim giờ chỉ đúng vào 11 giờ trưa.

"Tính như vậy, anh ta tử vong từ khoảng 1 giờ sáng." Tôi lẩm bẩm một mình, "Có vẻ khớp với trạng thái ăn mặc, nhưng giữa đêm khuya, anh ta đi xuống phía dưới tòa nhà làm gì nhỉ?"

"Ai mà biết được? Bây giờ cậu hỏi anh ta, anh ta cũng không trả lời đâu." Đại Bảo vừa nói vừa lấy khăn mặt ra, vệ sinh phần mặt của xác chết.

"Nhìn thấy chưa? Trên người anh ta vẫn có dấu hiệu bị tổn thương." Bác sĩ pháp y Cao chỉ vào những vệt đỏ dài ở phần ngực, bụng của người chết, "Chỉ là, tổn thương có vẻ không nghiêm trọng."

Phần ngực, bụng và tứ chi của người chết có những vệt đỏ mờ, nếu không quan sát kĩ, đúng là không dễ phát hiện thấy. Xem ra, bác sĩ Cao lần đầu tiên ra hiện trường cũng rất nghiêm túc, tỉ mỉ. Nếu sơ suất không phát hiện ra những vết tổn thương này, rất có khả năng vụ án sẽ được coi là một vụ đột tử thông thường và bị bỏ qua, mặc dù bây giờ chúng tôi vẫn chưa rõ nguyên nhân tử vong của người chết rốt cuộc là gì, nhưng dẫu sao đã có tổn thương, là có điểm khả nghi lớn.

Một bác sĩ pháp y cấp thành phố, mỗi năm phải khám nghiệm hai ba trăm xác chết tử vong bất thường, mà trong số những người chết đó, có khả năng không tiềm ẩn các vụ án mạng, cũng có khả năng chỉ có một vài trường hợp cá biệt, điều này khiến các bác sĩ pháp y luôn phải cảnh giác, mới không để cho người chết bị hàm oan.

“Giải pháp cồn thần kỳ đến đây!” Lúc này Đại Bảo đã cầm một chai cồn tinh khiết bước đến. Sử dụng cồn lau vùng tổn thương không rõ rệt trên da người chết, cồn có tính chất bay hơi nhanh có tác dụng làm mất bớt nước ở da, làm tăng độ trong rõ của da, những tổn thương nhẹ dưới da sẽ trở nên rõ ràng hơn.

Sau khi lau cồn, những vết đỏ nhạt trên người nạn nhân dần dần lộ ra hình dạng thật.

“Trúc đánh trong không.” Tôi nói.

“Trúc đánh trong không”, hay còn gọi là tổn thương dạng đường ray hoặc tổn thương trong không gian, là một loại tổn thương đặc trưng hình thành do những vật dài hình trụ tròn đánh từ trên xuống vào những bộ phận cơ thể có nhiều tổ chức mềm. Biểu hiện là hai vệt xuất huyết dài song song với nhau, ở giữa là một khoảng trắng nhợt. Loại tổn thương này có thể phản ánh rất rõ độ rộng hẹp, đường kính hoặc đặc điểm hình dạng của loại gậy gây ra thương tích. Nguyên lý chủ yếu là sau khi gậy đánh vào bộ phận bằng phẳng, máu trong mao mạch ở bộ phận bị thương sẽ nhanh chóng tụ sang hai bên, dẫn đến vỡ mao mạch của tổ chức mềm hai bên bề mặt tiếp xúc, tạo thành

hai vệt xuất huyết song song dưới da. Căn cứ vào đặc điểm này, có thể thấy hung khí có khả năng là một loại gậy hình trụ tròn.

Trên ngực, bụng và cánh tay, đùi của người chết đều có thể thấy những tổn thương dạng trúc đánh trong không, đếm sơ qua, có hơn hai mươi vết. Tôi lấy thước ra, đo khoảng thiếu máu trắng nhợt ở giữa chỗ bị tổn thương rồi nói: "Đây là một cái gậy tròn đều đường kính khoảng 4 cen-ti-mét, qua nhiều những vết tổn thương như thế này, có thể thấy, cái gậy rất thẳng, không có cạnh mấp mô, cho nên khó có thể là những vật như cành cây gì đó, chắc phải là công cụ chuẩn được tạo ra sẵn."

Ở hiện trường có rất nhiều cây cối, nên phải dựa vào tình hình bị tổn thương của nạn nhân để loại trừ khả năng sử dụng công cụ ngay tại hiện trường.

"Nhưng, điều này chỉ có thể cho thấy anh ta bị đánh một trận bằng gậy, không nghiêm trọng, đều là xuất huyết nhẹ dưới da, không coi là nguyên nhân dẫn đến tử vong được." Đại Bảo nói, "Nếu là xuất huyết rộng dưới da, thì còn có thể cân nhắc đến hội chứng vùi lấp hoặc sốc do chấn thương, nhưng loại xuất huyết dưới da nhẹ như thế này, không thể dẫn tới nguyên nhân gây tử vong ở trên được."

"Đúng thế, quá trình tử vong cũng không khớp." Tôi nói, "Nếu gây ra hội chứng vùi lấp, sẽ cần một quá trình, không thể tử vong luôn từ khi anh ta chưa về nhà."

"Cho nên, vẫn là đột tử vì bệnh tiềm ẩn phát tác do tổn thương bên ngoài?" Đại Bảo hỏi.

"Theo như tình hình hiện giờ, khả năng này là lớn nhất, có điều, nếu đúng là có loại bệnh này, trước khi có kết quả mô

bệnh học, chúng ta quan sát các bộ phận trong cơ thể người chết, là có thể đưa ra được phán đoán sơ bộ." Tôi nói, "Cho nên, giải phẫu vẫn là nhiệm vụ quan trọng đầu tiên."

Nói xong, tôi cầm dao phẫu thuật lên rạch liền mạch da bụng và ngực của người chết, còn bác sĩ pháp y Cao thì dùng một cái kéo xén tóc cao tóc cho xác chết.

Rạch da, tách cơ, cắt xương sườn, tách khớp xương ức, kẹp gãy xương sườn thứ nhất, sau một loạt thao tác, chúng tôi lấy xương ức của người chết ra, mở ổ bụng, để lộ các cơ quan nội tạng trong bụng, ngực của người chết.

"Ái chà, tổng thể bên ngoài các cơ quan nội tạng này xem chừng không giống như có bệnh." Đại Bảo cau mày.

Tôi lấy kéo cắt màng tim theo hình chữ "nhân[*]", để tim của người chết lộ ra. Đó là một quả tim rất mạnh khỏe, ngoài chóp tim có điểm xuất huyết ra thì kích cỡ to nhỏ, độ dày thành tim, van tim và động mạch vành đều bình thường, nhìn chung không có đặc điểm của một quả tim có thể dẫn đến đột tử.

"Chóp quả tim có điểm xuất huyết, nội tạng tụ máu, vẫn có dấu hiệu bị ngạt thở." Đại Bảo cau mày nói.

"Cái này rất kỳ quặc, không có tổn thương có thể dẫn đến ngạt thở, nhưng lại có dấu hiệu bị ngạt thở." Tôi cũng không hiểu ra làm sao.

"Sao? Không tìm ra được nguyên nhân tử vong?" Bác sĩ Cao nói.

"Xem ra không có dấu hiệu bị ngộ độc ở tử thi, kết hợp với tình hình điều tra hiện trường, khó có khả năng bị ngộ độc." Tôi

nói, “Anh đừng có nói, tôi quả thật thấy rất khó hiểu.”

“Mở hộp sọ ra xem thế nào đã.” Lúc này bác sĩ Cao đã tách xong da đầu, bật cưa điện mở sọ và nói, “Không có chuyện kỳ cục thế đâu, biết đâu đáp án lại ở ngay trong hộp sọ! Ồ, đúng rồi, da đầu và xương sọ đều nguyên vẹn, không bị tổn thương.”

Tôi khẽ gật đầu, từ vết mở sọ dọc theo cổ, đưa dao phẫu thuật đến dưới cằm người chết, lách dao dọc theo xương cằm, cắt đứt cơ ở cằm. Như vậy, phần dưới khoang miệng của người chết có thể thông với phần cổ. Sau đó, tôi cho ngón tay đưa từ phía dưới cằm vào khoang miệng người chết, lôi lưỡi ra, cắt cơ phía sau cuống lưỡi, túm lưỡi kéo xuống, dùng dao phẫu thuật tách màng gần phía dưới cơ quan tổ chức. Tách cho đến đoạn giữa khí quản, lại kéo mạnh, hai bên phổi bị kéo rời khỏi khoang ngực. Đây chính là phương pháp giải phẫu “lôi lưỡi” mà các bác sĩ pháp y thường nói, sử dụng cách này, thứ nhất có thể lấy được các cơ quan tổ chức ở phần ngực và phần cổ, thứ hai có thể làm cho phía sau của khí quản, thực quản lộ ra nguyên vẹn, tiện cho việc khám nghiệm. Cuối cùng, tôi cầm một cái kéo, theo cuống lưỡi, cắt rời thực quản ra trước.

“Ồ, đây là cái gì?” Tôi lấy kéo nhấc một dị vật trong thực quản của người chết lên, bảo: “Tiểu Lông Vũ, qua chụp ảnh đi.”

“Tôi kinh nhất là phương pháp “lôi lưỡi” của các anh, quá thô bạo.” Trần Thi Vũ cau mày đi từ phòng Quan sát sang phòng Giải phẫu, nói. Mặc dù nói vậy, nhưng khi chụp ảnh, cô vẫn giữ được sự ổn định rất chuyên nghiệp. Cứ như vậy, Tiểu Lông Vũ đã quen thuộc với các thao tác của bác sĩ pháp y.

“Dị vật màu đen, còn mấy chỗ nữa cơ.” Đại Bảo nói, “Nhưng cái này cũng khó nói lên điều gì, có dính dị vật ở thành trong thực quản là chuyện hết sức bình thường, mà cậu ngửi thử xem, người chết trong trạng thái say rượu, có nôn mửa cũng rất bình thường.”

“Đúng thế, vợ anh ta nói tối hôm đó anh ta đã đi uống rượu ở bên ngoài, chưa biết chừng còn lái xe sau khi uống rượu.” Bác sĩ pháp y Cao nói.

“Trong thực quản có dị vật là chuyện rất bình thường, nhưng trong khí quản có, thì lại không bình thường, đúng không nào?” Nói dứt lời, tôi dùng kéo cắt rời khí quản.

Cắt một nhát, tôi phát hiện thấy không đơn giản như vậy.

Thành trong khí quản của người chết có dấu tích sung huyết rõ rệt, cũng kèm theo một số tạp chất màu đen, còn có chút ít bọt khí. Tôi ngẫm nghĩ giây lát rồi ấn mạnh vào vùng phổi của người chết, lực ấn xuống lại có chút bọt khí trong khí quản trào ra.

“Thế là sao? Ý cậu là chết đuối à?” Đại Bảo thấy động tác của tôi, lập tức hiểu dụng ý của tôi, liền nói, “Không thể nào, phổi của người chết không có dấu tích bị xương sườn ép xuống, có một ít bọt khí như vậy, cùng lắm là bị sặc mấy ngụm nước vào thôi. Còn nữa, trong dạ dày của người chết có không ít dưỡng chất, đều khô, không thể nào là chết đuối được.”

“Tôi cũng biết sặc nước nhẹ như vậy thì không thể nào chết đuối được, nhưng anh không thể phủ nhận quá trình sặc nước của người chết lúc còn sống, đúng không?” Tôi nói, “Còn những tạp chất màu đen này, anh nghĩ đến gì rồi?”

Đại Bảo ngước mắt suy nghĩ.

“Bên trong hộp sọ bình thường, ngoài ra phần đá của xương thái dương có xuất huyết nhẹ, những chỗ khác đều bình thường không có tổn thương ngoài.” Bác sĩ pháp y Cao nói.

“Có toàn bộ các biểu hiện của ngạt thở vì đuối nước, lại có phản ứng sặc nước, cũng phải cân nhắc đến quá trình này chứ.” Tôi nói.

“Nhưng, sặc nước kiểu như vậy, có thể coi là nguyên nhân tử vong được không?” Trần Thi Vũ hỏi.

“Khi chúng ta uống nước bị sặc, hoặc khi bơi sặc nước, đều có khả năng xuất hiện những biểu hiện như vậy. Trong tuyệt đại đa số các trường hợp, những biểu hiện này không thể coi là nguyên nhân tử vong.” Tôi trả lời, “Nhưng, không phải không có trường hợp đặc biệt! Còn nhớ câu hỏi cuối cùng trong cuộc thi kiến thức của mọi người hôm nay không?”

“ARDS.” Đại Bảo nói.

“Cái hội chứng suy hô hấp cấp gì đó?” Trần Thi Vũ ra sức nhớ lại.

“Đúng thế, hội chứng suy hô hấp cấp tiến triển, Đại Bảo, anh biết hết từ viết tắt tiếng Anh, nhưng lại không biết vận dụng đúng không?” Tôi cười trêu Đại Bảo.

“Cái... cái này chả phải chưa từng gặp bao giờ à? Đấy là chuyện có xác suất rất thấp.”

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Tôi còn nhớ đã từng có một tin thời sự quốc tế xuất hiện trên Weibo của chúng ta, nói là có một đứa nhỏ lúc ra ngoài đi bơi không có vấn đề gì, sau khi về nhà thì có triệu chứng sốt, khó thở, người nhà chăm sóc, chữa trị theo

kiểu bị cảm, cuối cùng đứa trẻ đã chết. Tác giả bài Weibo đó gọi hiện tượng này là "đuối nước cạn"."

"Đấy không phải là "đuối nước cạn"." Trần Thi Vũ nói, "Đuối nước cạn là khi người rơi xuống nước, vì bị nước lạnh kích thích, dẫn đến co thắt thanh quản, cổ họng khép chặt, như vậy nước không vào được trong cơ thể, không khí cũng không vào được trong cơ thể, dẫn đến chết ngạt."

"Đúng, cách giải thích như vậy rất dễ nhớ." Tôi cười nói, "Tác giả bài Weibo vì không hiểu kiến thức pháp y, nên đã mắc lỗi râu ông nọ cắm cằm bà kia."

"Bài Weibo đó tôi cũng đã từng đọc rồi, tôi cứ tưởng là tin vịt." Trần Thi Vũ nói.

"Không, không phải là tin vịt." Tôi nói, "Kiểu tử vong này, gọi là hội chứng suy hô hấp cấp tiến triển, cũng chính là từ viết tắt ARDS mà sáng nay mọi người nói đến. Sau khi cơ thể bị tổn thương, sặc nước, huyết khối trong tĩnh mạch sâu, chất vận mạch, chất trung gian gây viêm gây ra tổn thương ở màng phế nang mao mạch, dẫn đến phù phổi, tổn thương tế bào thượng bì phế nang, phá vỡ sự hoàn chỉnh của mao mạch phế nang trong hàng rào máu não, ảnh hưởng trực tiếp đến số lượng và chất lượng chất hoạt diện phổi, dịch trong phế nang lại làm giảm hoạt tính của hoạt chất, gây ra hội chứng suy hô hấp cấp tiến triển, thậm chí gây ra tử vong vì ngạt thở. Loại bệnh này, có trường hợp rất nhanh, có trường hợp khá chậm, nhưng thường đều phát bệnh trong vòng 48 tiếng đồng hồ. ARDS cấp tính khởi phát nhanh, phát bệnh nhanh chóng, dữ dội, tiên lượng kém, tỉ lệ tử vong trên 50%. Triệu chứng chủ yếu khi phát bệnh

là sốt, khó thở... Nếu phát bệnh dữ dội, sẽ tử vong trong thời gian rất ngắn."

"Cậu muốn nói là, người chết có biểu hiện của ARDS, phát bệnh nhanh chóng, dữ dội, dẫn đến tử vong?" Đại Bảo hỏi.

"Sau khi loại trừ các nguyên nhân tử vong khác, mặc dù nguyên nhân tử vong này rất hiếm gặp, nhưng chắc chắn đúng là sự thật." Tôi nói, "Hơn nữa, cơ thể người chết lại có nhiều tổn thương như vậy, sẽ khiến cho ARDS càng dễ xảy ra."

"Như vậy ý của cậu là, người chết đã sặc nước từ lúc ở nhà, lúc ra ngoài, bị người ta đánh cho một trận, sau đó bị ARDS chết?" Đại Bảo hỏi.

"Không!" Tôi đáp, "Lúc ở nhà cho dù là uống nước hay dùng nước, đều là nước sạch, thì những tạp chất màu đen trong thực quản, khí quản này ở đâu ra được chứ?"

"Bể phun nước." Trần Thi Vũ chợt vỡ lẽ.

"Đúng!" Tôi nói, "Đại Bảo, vừa nãy anh còn nói mặt của người chết đầy bùn, nhưng anh có nghĩ đến vấn đề màu của bùn không?"

"Ồ, bùn đất ở bãi cỏ hiện trường màu vàng, còn bùn đọng trong bể thì màu đen." Đại Bảo nói, "Anh ta đã sặc nước ở bể phun nước, dẫn đến ARDS. Xem ra, người này đúng là đã uống khá nhiều, định đến bơi ở bể phun nước? Hay là đi uống nước?"

"Rõ ràng là không phải thế." Tôi nói, "Anh đừng có quên, trên người anh ta có thương tích, như vậy là có dấu hiệu bị xâm hại."

"Hả? Cậu muốn nói là bị người khác giết hại?" Đại Bảo kinh ngạc nói.

Tôi không nói gì, lấy kẹp cầm máu mở miệng của người chết ra, chỉ vào răng người chết, nói: “Vừa nãy anh đã vệ sinh bùn đọng màu đen trên mặt người chết, nhưng chưa vệ sinh trong miệng, cũng may là anh chưa vệ sinh.”

“Trong miệng có bùn màu đen.” Đại Bảo nói.

“Không chỉ trong miệng” Nói dứt lời, tôi lục lấy một chiếc kim thăm dò trong hòm đựng dụng cụ khám nghiệm, nhét vào kẽ răng người chết. Khi đầu kim thăm dò đâm vào, từ mặt sau răng của người chết có tí bùn bị chọc ra.

“Trong kẽ răng có bùn?” Đại Bảo hỏi.

Tôi khẽ gật đầu, đáp: “Nếu người chết tự ngã xuống bể phun nước, có thể mặt và trong miệng sẽ có bùn. Nhưng nếu tất cả các kẽ răng trong miệng anh ta cũng đều có bùn, thì chắc chắn phải có một sức mạnh ấn đầu anh ta xuống bùn, thì mới thành ra như vậy.”

“Nước bẩn như thế, nghĩ đã thấy buồn nôn, kẻ này cũng đã man thật.” Trần Thi Vũ lắc đầu.

“Vậy là ấn đầu anh ta như thế nào? Ấn đầu anh ta, không để lại tổn thương sao?” Đại Bảo hỏi.

Tôi quay đầu nhìn bác sĩ pháp y Cao, bác sĩ pháp y Cao ngơ ngác, nói: “Không có, da đầu và phần cổ đều không có thương tích.”

Tôi thấy bác sĩ pháp y Cao vẫn chưa bắt đầu khâu liền da đầu lại, liền bước tới, lật phần da gáy của người chết lên, nói: “Anh xem, toàn bộ phần da gáy của người chết đều có màu đỏ sẫm.”

“Cái đó rất bình thường mà, theo như miêu tả của người báo án, khi người chết bị phát hiện ra, đang nằm ngửa trên bãi cỏ.”

Bác sĩ pháp y Cao nói, “Theo nguyên lý hình thành vết hoen tử thi, khoảng giữa gáy và cổ, chính là chỗ thấp không bị chèn đè, cho nên khoảng da chỗ này toàn là vết hoen tử thi.”

“Đúng thế, chính vì có vết hoen tử thi che mất, nên chúng ta mới không phát hiện ra tổn thương do đầu người chết bị khống chế gây ra.” Tôi nói, “Nhưng, chắc chắn là có, chỉ là chúng ta không tìm ra được thôi.”

“Bị đánh một trận, sau đó bị ấn đầu xuống bể nước bẩn.” Đại Bảo nói, “Thù sâu oán nặng đây.”

“Cũng là do hàng loạt hành động của người này, khiến ARDS ở người chết phát tác cấp tính, dẫn đến tử vong.” Tôi trầm ngâm nói, “Nhưng, điều đáng nói là, kiểu tử vong này, đúng là có tính ngẫu nhiên rất lớn.”

3

“Cái gì? Bệnh AIDS? Người chết mắc bệnh AIDS? Thế các anh có sao không? Không bị xước tay chứ?” Lâm Đào kêu lên.

Chúng tôi giải phẫu tử thi xong, một căn hộ trong khu dân cư ở gần hiện trường được Công an thành phố trưng dụng tạm thời, đây là trụ sở chỉ huy tạm thời của vụ án. Thực ra từ trước khi chúng tôi xác định đây là vụ án cố tình xâm hại dẫn đến tử vong, trụ sở chỉ huy đã được dựng lên. Đây chính là điểm thuận lợi của Trung Quốc, tính mạng con người quan trọng hơn tất cả, đối với các vụ án mạng không ai dám khinh suất. Đây cũng là nguyên nhân tại sao tỉ lệ xảy ra án mạng ở Trung Quốc rất thấp, còn tỉ lệ phá án thành công lại rất cao.

Lâm Đào đang bận làm gì đó giữa một núi thẻ vết chân, thấy chúng tôi quay về, lập tức dứt ra túm lấy chúng tôi hỏi han tình hình, nên tôi cũng nói cho cậu ấy biết toàn bộ tình hình cụ thể.

“ARDS mà! Không phải là AIDS! Đầu của cậu sao không nhớ được thế hả!” Đại Bảo vỗ một cái vào sau gáy Lâm Đào.

“Ồ, ồ, tớ nhớ ra rồi.” Lâm Đào ôm gáy, ngượng nghịu cười với tôi, nói, “Bây giờ cậu không bảo tớ mê tín nữa chứ? Tớ biết đại pháp quạ đen của cậu lợi hại, nhưng hoàn toàn không ngờ lại lợi hại đến như vậy! Nguyên nhân tử vong cũng đoán ra được!”

“Câu hỏi này là tôi đặt ra chứ!” Đại Bảo như thể đang tranh công.

“Đừng huyên thuyên nữa.” Tôi thấy Lâm Đào vừa bỏ tay xuống, liền cũng vỗ vào gáy cậu một nhát và bảo, “Cậu kiểm tra dấu chân thế nào rồi?

“Kiểu tóc! Kiểu tóc!” Lâm Đào khoát tay, nói, “Dấu chân quá nhiều, chúng tôi đang phân loại, sắp xếp hơn hai trăm dấu chân, nhưng tình hình này, số vết chân mới cũng không ít.”

“Như vậy cũng có tác dụng chứ, không thể khẳng định chắc chắn, chả nhẽ không thể loại trừ được à?” Tôi nói.

“Đúng, có thể loại trừ được.” Lâm Đào nói, “Chúng tôi đã thử, nếu đi vào trong bãi cỏ này, chắc chắn sẽ để lại dấu chân.”

“Thế là được rồi. Tử Nghiên đâu?” Tôi hỏi.

“Tử Nghiên vẫn đang phân tích dữ liệu video, số lượng khá lớn, cần thời gian.” Đội trưởng Hoàng bỗng đi vào trụ sở chỉ huy và nói, “Có điều, tôi nghĩ là cũng không cần cô ấy phân tích nữa đâu, vì vụ án này sắp phá được rồi.”

“Phá được?” Cả mấy người chúng tôi đồng thanh lên tiếng.

Lúc này, tâm trạng chúng tôi rất phức tạp, một mặt cảm thấy vui vì phá được án, mặt khác cảm thấy có chút hụt hẫng vì việc phá án không dựa vào kỹ thuật.

“Manh mối bắt đầu có bước đột phá từ nhóm trinh sát trích xuất lịch sử các cuộc điện thoại.” Đội trưởng Hoàng nói, “Đã trích xuất, xác nhận cuộc nói chuyện điện thoại cuối cùng mà người chết nhận được qua lịch sử cuộc gọi của người chết, cũng là cuộc điện thoại bất thường nhất, là một số điện thoại cố

định. Sau khi điều tra nội dung cuộc gọi, các cậu đoán, là từ đâu gọi đến?"

Chúng tôi cùng lắc đầu, tôi nghĩ thầm, ông anh này, bây giờ còn biết úp úp mở mở.

"Là từ phòng bảo vệ của khu dân cư." Đội trưởng Hoàng nói.

"Hả! Bảo vệ! Đúng rồi! Là bảo vệ!" Đại Bảo hơi lắp bắp, nhưng tôi biết anh ấy định nói gì.

"Chúng tôi khám nghiệm phát hiện ra, trên cơ thể người chết có hơn hai mươi vết đánh bằng gậy." Tôi nói, "Rất có khả năng là loại gậy cao su mà bảo vệ thường sử dụng gây ra."

"Đúng thế, trong phòng bảo vệ, đúng là thiếu một cái gậy cao su." Đội trưởng Hoàng cười vẻ bí ẩn, nói.

"Vụ án này, cũng đơn giản quá, không thú vị." Lâm Đào nói.

"Không phải chứ, tại sao bảo vệ lại phải đánh anh ta?" Tôi hỏi.

"Chuyện này, rất thú vị, các cậu đừng nóng vội, cứ từ từ nghe tôi nói." Đội trưởng Hoàng lại cười một cách bí ẩn.

Xem ra, khi có tuổi, đúng là người ta nói nhiều, không ai tránh được điều này.

Theo lời thuật của Đội trưởng Hoàng, sau khi các trinh sát viên tiến hành điều tra, tối hôm qua có một nhân viên bảo vệ tên là Trương Dược trực đêm một mình ở phòng bảo vệ, đến 5 giờ sáng mới tan ca. Sau khi vụ án xảy ra, chúng tôi đã cử cảnh sát khu vực đến gặp anh ta, lúc đó anh ta vẫn đang ngủ ở nhà, khi cảnh sát triệu tập, anh ta cứ ú a ú ớ, có những biểu hiện bất thường rõ rệt. Mặc dù cho đến bây giờ, Trương Dược vẫn chưa

khai với cảnh sát thông tin gì có giá trị, nhưng qua điều tra vòng ngoài, các trinh sát viên phát hiện, trong khu dân cư có mấy cư dân đều biết, tay Trương Dược này thường xuyên vắng mặt khi trực đêm. Cả khu đều đồn là anh ta và một nữ chủ hộ có quan hệ nam nữ bất chính, anh ta thường xuyên nhân lúc mình trực đêm và chồng cô kia vắng nhà, lẻn đến qua đêm ở nhà cô kia. Nhưng nữ chủ hộ trong tin đồn là ai, ở tòa nhà nào, thì không ai biết.

Thông tin đầu tiên được gửi về từ chỗ Trình Tử Nghiên cho biết, khu vực gần phòng bảo vệ không có camera giám sát, cho nên đêm hôm đó tay Trương Dược này có ở phòng bảo vệ hay không hoặc đi đâu, thì không thể biết được.

“Cuộc điện thoại được gọi đi từ phòng bảo vệ, dụng cụ sử dụng để hại người cũng là dụng cụ ở phòng bảo vệ, không phải hắn ta, thì còn ai vào đây được?” Đội trưởng Hoàng nói, “Sớm muộn cũng khai ra thôi.”

“Nhưng, tôi có một câu hỏi.” Tôi nói, “Nếu đúng là bảo vệ Trương Dược có quan hệ với Phương Viên, vợ của nạn nhân Lý Xuân, tại sao bọn họ phải làm hại Lý Xuân?”

“Chuyện này khó nói, mười án mạng chín gian tình, đã có gian tình, những vụ gian phu dâm phụ mưu sát giết hại vợ chồng hợp pháp đầy ra.” Đội trưởng Hoàng nói.

“Không, tuyệt đối không phải là động cơ này.” Tôi nói, “Tôi vừa nói rồi, nguyên nhân tử vong của người chết, là ARDS, đây là một nguyên nhân tử vong rất ngẫu nhiên, cái chết của nạn nhân mặc dù có nguyên nhân gốc là bị tổn thương ngoài và bị làm cho đuối nước, nhưng nguyên nhân gây ra tử vong chắc

chắn là ngẫu nhiên. Căn cứ vào lượng nước trong phổi người chết, có thể đưa ra phán đoán, động tác ấn đầu xuống nước đó mặc dù hung bạo, nhưng thời gian không hề dài. Các vết bị đánh trên người nạn nhân, cũng rất nhẹ. Từ hàng loạt động tác đó có thể thấy, mục đích của hung thủ hoàn toàn không phải là muốn trực tiếp giết chết nạn nhân, mà chỉ là cho anh ta một bài học mà thôi. Chỉ là không ngờ lại gây ra ARDS, nguyên nhân có xác suất cực thấp."

"Cho nên nãy giờ cậu cứ nói là "làm hại", chứ không hề dùng từ "giết người"." Đội trưởng Hoàng vân vê mấy cọng râu dưới cằm, nói, "Động cơ là cố ý làm hại, chứ không phải giết người, kết quả tử vong mang tính ngẫu nhiên."

Tôi gật đầu, nói: "Tôi tin vào kết luận có được qua quá trình giải phẫu tử thi của mình."

"Thực ra, chuyện này cũng dễ hiểu." Đội trưởng Hoàng nói, "Sau khi được đưa đến đồn công an, Phương Viên, vợ của Lý Xuân, không hề có nhiều cảm xúc đau buồn. Sau khi truy hỏi, cảnh sát biết được là tay Lý Xuân này thường xuyên bạo hành Phương Viên."

"Liệu có phải chuyện Lý Xuân đánh đập Phương Viên bị bảo vệ biết được, bảo vệ thấy không thể chấp nhận được, mới làm hại anh ta không?" Trần Thi Vũ nói.

"Chúng tôi đã cử một nữ cảnh sát khu vực đưa Phương Viên đến bệnh viện kiểm tra." Đội trưởng Hoàng không giải đáp câu hỏi nghi ngờ của Trần Thi Vũ, nói, "Trên người cô ta đúng là có rất nhiều vết thương cũ, còn có vết bỏng đầu thuốc lá, là vết nghiêm trọng nhất."

“Loại súc sinh!” Trần Thi Vũ nói, “Nếu là tôi, tôi sẽ giúp cô ấy nện cho thằng Lý Xuân này một trận.”

“Đúng vậy, cô xem, nếu cô Phương Viên này có quan hệ với Trương Dược, thì động cơ để Trương Dược ra tay làm hại Lý Xuân là có thể khẳng định được.” Đội trưởng Hoàng nói.

“Tối hôm qua, chuyện Phương Viên bị đánh đã được chứng thực chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa.” Đội trưởng Hoàng đáp lời, “Bệnh viện kiểm tra, không phát hiện thấy thương tích mới. Chúng tôi đã hỏi hàng xóm xung quanh, đúng là có hàng xóm từng nghe thấy nhà họ cãi nhau, đánh nhau, nhưng tối hôm qua thì không, rất yên tĩnh. Cho nên chúng tôi phân tích, đứa bé đã nhớ nhầm thời gian.”

Tôi nhìn Trần Thi Vũ.

Quả nhiên Trần Thi Vũ lẩm bẩm nói: “Tôi vẫn cảm giác những chuyện như vậy trẻ con sẽ không nhớ nhầm.”

“Nếu đúng là đứa bé nhớ nhầm thời gian, thì hôm xảy ra vụ án sẽ không có ngòi lửa dẫn tới vụ cố ý làm hại.” Tôi nói.

“Tâm lý của người bị bạo hành, chúng ta không thể hiểu được.” Trần Thi Vũ nói, “Bọn họ có người im lặng mãi, có người đột nhiên bùng phát, có người lại tự kết thúc sinh mạng của mình để chạy trốn. Có lẽ, hôm đó là một ngày đột nhiên bùng phát.”

Tôi nhìn Trần Thi Vũ, không ngờ cô bé còn chưa yêu bao giờ này lại có nghiên cứu về tâm lý của người bị bạo hành.

“Nhưng nếu không làm rõ được động cơ, tôi vẫn cho rằng trong vụ án này có uẩn khúc.” Tôi nói, “Giả sử Trương Dược đã

đi hẹn hò với Phương Viên, tại sao hành vi làm hại lại xảy ra ở nhà Lý Xuân? Nếu như trong khu đã có tin đồn, giả sử nữ chủ hộ trong tin đồn đó là Phương Viên, thì tại sao thời điểm này mới ra tay làm hại, trong khi quan hệ giữa Trương Dược và Phương Viên đã kéo dài rất lâu rồi? Chuyện này không hợp lý chút nào."

"Tôi tán thành." Đại Bảo giơ tay lên, nói, "Hơn nữa, không thể nào sau khi Lý Xuân đi ngủ, lại gọi anh ta xuống để làm hại."

"Đúng thế." Tôi nói tiếp, "Mặc dù lúc đêm khuya bãi cỏ này tương đối kín khuất, nhưng không thể nào kín bằng nhà Lý Xuân. Nếu Trương Dược căm tức trong lòng muốn trả thù, thì chỉ cần đợi Lý Xuân uống rượu về rồi ra tay là được, sao phải chờ đến lúc anh ta ngủ say rồi lại gọi anh ta xuống?"

"Hơn nữa, đêm hôm khuya khoắt, gọi điện thoại thế nào mới gọi được Lý Xuân xuống? Lý Xuân có ngốc đâu, gọi là xuống luôn à?" Đại Bảo cùng phụ họa theo tôi.

"Đúng, vấn đề mà Đại Bảo nói rất quan trọng." Tôi nói, "Nhưng cú điện thoại đó đúng là gọi từ phòng bảo vệ, đáng tiếc là không có nội dung ghi âm cuộc gọi.

"Làm gì có cách nhanh gọn đó?" Lâm Đào cười nói, "Nhưng không sao, càng phức tạp lại càng thú vị mà. Bây giờ tôi sẽ đi lấy máy điện thoại ở phòng bảo vệ, xem quét được bao nhiêu dấu vân tay?"

"Đúng rồi, có chứng cứ dấu chân cũng cho thấy được một số vấn đề." Tôi nói, "Lấy dấu chân của Trương Dược, cho Lâm Đào xem gần đây anh ta có vào bãi cỏ không. Lâm Đào đã nói rồi,

mặc dù không thể khẳng định chắc chắn, nhưng có thể loại trừ mà."

"Nhưng đôi giày Trương Dược đi tối hôm đó là đôi nào, chúng ta cũng có biết đâu." Đội trưởng Hoàng nói.

"Thế thì cho lấy toàn bộ giày trong nhà anh ta." Tôi nói. "Giả sử đã bị anh ta đốt hết đi rồi thì sao?" Đội trưởng Hoàng hỏi.

"Không, tôi đã nói rồi, kiểu tử vong này có tính ngẫu nhiên. Cho dù là Trương Dược gây ra, anh ta cũng sẽ không ngờ là nạn nhân lại chết, cho nên không đến mức lập tức nghĩ đến chuyện đi thiêu hủy chứng cứ." Tôi nói, "À, tiện thể cũng lấy luôn toàn bộ giày của Phương Viên."

Hàn Lượng đang giúp Lâm Đào khám nghiệm các vết giày, Trần Thi Vũ giúp Trình Tử Nghiên phân tích dữ liệu video, tôi và Đại Bảo đã khám nghiệm xong tử thi, không còn việc gì nữa, bèn đi dạo trong khu dân cư gần hiện trường. Tôi tin vào cách "tìm kiếm ở vòng ngoài" này, thế nào cũng tìm thấy được gì đó.

"Cậu bảo, liệu có liên quan đến cú điện thoại không?" Đại Bảo hỏi.

"Không liên quan đến cú điện thoại thì đêm hôm khuya khoắt, đang say rượu, anh ta đi xuống phía dưới tòa nhà làm gì?" Tôi trả lời, "Khi nãy bộ phận lý hóa gọi điện thoại đến, nói là BAC của người chết là 110 mi-li-gam trên 1 mét khối."

BAC chỉ nồng độ cồn trong máu, Đại Bảo thích khoe vốn kiến thức về từ viết tắt tiếng Anh thế nên tôi cũng cố tình thử anh ấy. Có điều, Đại Bảo hiển nhiên là hiểu được, nói: "Thế nếu là... mộng du thì sao?"

“Đừng nói huyên thuyên, mộng du, anh tưởng anh là ai hả?” Tôi bất giác nhớ đến chuyện năm xưa đi công tác với Đại Bảo, nửa đêm anh ta mộng du tìm đến phòng Giải phẫu, liền bật cười.

“Bây giờ tôi không còn mộng du nữa rồi.” Đại Bảo gãi gãi đầu.

“Bây giờ, chúng ta tổng hợp xem nhé.” Tôi nói, “Hình như chúng ta chưa phân tích lời khai của Trương Dược và Phương Viên, đúng không?”

“Phân tích thế nào?” Đại Bảo hỏi.

“Nếu đúng là Trương Dược, Phương Viên làm, lúc trước tôi đã nói rồi, không khớp với trạng thái tâm lý của đối tượng hợp tác gây án.” Tôi đáp, “Nếu không phải là họ làm, như vậy lời khai của họ chắc là đúng sự thật.”

“À mà Trương Dược có lời khai mới rồi đúng không?”

Tôi gật đầu, lúc nãy Đội trưởng Hoàng và nhóm của họ đã thẩm vấn Trương Dược lần thứ hai, đã gửi cho tôi bút lục cuộc thẩm vấn mới nhất.

“Anh ta nói có ấn tượng về nhà Phương Viên. Nói là trong một ca trực muộn một tháng trước, khi đi tuần, anh ta nghe thấy trong nhà Phương Viên có tiếng cãi nhau, bèn đi lên xem thế nào. Lúc đi lên, thấy khóe miệng Phương Viên chảy máu, có vẻ như hai vợ chồng đã đánh nhau. Lúc ấy, anh ta thấy đó là chuyện nhà người khác, nên không quan tâm, rời đi luôn.”

“Có thương tích mà anh ta là bảo vệ cũng không quan tâm? Đại Bảo ngạc nhiên nói.

“Thực ra rất nhiều người đều như vậy.” Tôi nói, “Anh nghĩ xem, một bảo vệ đi tuần tra còn nghe thấy tiếng đánh nhau, hàng xóm lại không nghe thấy à? Nhưng nhóm của Đội trưởng Hoàng đã kiểm tra lịch sử thông tin tố giác, không ngờ không hề có một lần tố giác nào.”

“Thiếu tình người!” Đại Bảo nghiến răng. Trông dáng vẻ của anh rất giống Trần Thi Vũ.

Tôi nói tiếp: “Nếu Trương Dược đã không che giấu chuyện có tiếp xúc với Phương Viên, thì sẽ không có khả năng thứ nhất, tức là anh ta đúng là đi ra ngoài hẹn hò với một nữ chủ hộ nào đó, nhưng để không làm ảnh hưởng đến gia đình người khác, nên không muốn nói ra là nữ chủ hộ nào, mà nữ chủ hộ này hoàn toàn không phải là Phương Viên, thì sao?”

“Đương nhiên là có khả năng này.” Đại Bảo nói.

“Thế thì lại có một vấn đề.” Tôi nói, “Nếu Trương Dược đã đi chỗ khác, thì phòng bảo vệ chẳng phải là không có người hay sao? Nếu trong phòng bảo vệ không có người, thì có phải là hung thủ có thể dùng điện thoại trong phòng bảo vệ để gọi điện thoại, rồi lấy luôn cái gậy cao su trong phòng bảo vệ?”

“Về mặt logic, thì là như vậy.” Đại Bảo nói, “Nhưng, nếu muốn làm hại đánh đập một người nào đó, không nhất thiết phải đến phòng bảo vệ gọi điện thoại chứ, hơn nữa, làm sao anh ta biết là phòng bảo vệ không có người? Nếu có bảo vệ, anh ta chẳng phải là tự chui vào lưới, để lại manh mối cho cảnh sát hay sao?”

“Anh nói cũng đúng, trong chuyện này nhất định có một nút thắt chưa được gỡ.” Tôi cau mày đáp.

“Cho nên, cậu đang đi loanh quanh làm gì?” Đại Bảo hỏi.

“Anh nói xem, nếu là bảo vệ làm, tại sao anh ta phải vứt cái gậy cao su đi, mà không mang về?” Tôi nói, “Toàn bộ cơ thể người chết không có vết thương hở nào, chắc chắn không có vết máu, không cần thiết phải vứt cái gậy chứ.”

“Đúng thế!” Đại Bảo vỗ lên đầu và nói, “Chỉ có khả năng là người khác đến phòng bảo vệ lấy đi cái gậy cao su, sau khi đánh người xong cũng không cần thiết phải mang về phòng bảo vệ, đúng không?”

“Bây giờ anh biết là tôi đi loanh quanh làm gì rồi chứ?” Tôi nói, “Chỉ cần hung thủ không mang cái gậy cao su về nhà, thì chúng ta nhất định sẽ tìm thấy cái gậy này trong khu dân cư.”

“Cậu không nói sớm, chúng ta lục tìm trong thùng rác xem.” Đại Bảo nói.

“Không sao, khu dân cư đã bị cảnh sát phong tỏa rồi, toàn bộ rác đều chưa chuyển ra ngoài.” Tôi nói, “Tôi đang thử vận may mà không muốn bới thùng rác. Bây giờ xem ra không thấy cái gậy ở phía ngoài khu dân cư, khả năng lớn nhất là ở trong hơn bảy mươi cái thùng rác này. Dù sao nhìn từ góc độ của hung thủ làm hại người khác, thì không cần phải mang cây gậy cao su về nhà, lại còn tiềm ẩn rủi ro.”

“Suốt dọc đường đến đây, cậu đếm hết rồi à?” Đại Bảo trợn tròn mắt.

“Đã buộc phải bới rác, thì chúng ta lấy hiện trường làm trung tâm, tìm kiếm từ gần ra xa.” Tôi nói, “Xác suất tìm thấy ở chỗ gần cao hơn, phải vứt mà, sẽ không vứt quá xa. Ái chà, Đại Bảo, anh đâu rồi?”

Trong lúc nói chuyện, tôi vừa quay mặt đi, đã thấy Đại Bảo không đi cùng nữa, quay đầu lại, hóa ra ông cụ này đã bắt đầu bới rác. Tôi bất giác cảm thán, nói đến vất vả, nghề pháp y không hề kém các nghề khác; nói đến vất vả, trong các bác sĩ pháp y, Đại Bảo cũng đứng đầu.

"Túi đựng vật chứng đâu?" Đại Bảo vẫn cúi đầu nhìn thùng rác, nói.

"Hả? Gì vậy? Không lẽ anh may mắn đến thế sao? Bới thùng đầu tiên đã tìm ra luôn rồi à?" Tôi phấn khởi nói.

"Đúng vậy, ở đây." Đại Bảo ngẩng đầu lên, nhìn tôi, tay chỉ vào trong thùng rác.

Tôi kinh ngạc, lập tức mở hòm đựng dụng cụ khám nghiệm, lấy một chiếc túi đựng vật chứng trong suốt cỡ lớn chạy tới.

"Cái anh này, đổi vận từ lúc nào ấy nhỉ? Đặc điểm trước nay của anh không phải là "đen" sao?" Tôi vừa nói vừa đi găng tay.

"Cho nên mới tìm thấy cái thứ màu đen này chứ." Đại Bảo giúp tôi hất rác cạnh cây gậy cao su ra, tôi cẩn thận lấy cái gậy ra, cho vào trong túi đựng vật chứng. May mà rác rất khô ráo, cán gậy không bị ô nhiễm, chắc là có thể lấy được một số dấu tích làm vật chứng.

"Lâm Đào vẫn còn ở trụ sở chỉ huy nhỉ?" Tôi cầm túi đựng vật chứng chạy bước nhỏ về phía trụ sở chỉ huy cùng Đại Bảo.

Lúc này Lâm Đào đang như kiến trong chảo lửa, vừa chỉ huy mấy kỹ thuật viên so sánh dấu để giày của mười mấy đôi giày lấy từ nhà Trương Dược với mấy chục dấu chân mới xuất hiện trên bãi cỏ vừa tổng hợp được, lại vừa dùng máy hun dấu vân

tay 502 kiểu nhỏ gọn tiến hành lấy dấu vân tay ở cái máy điện thoại lấy từ phòng bảo vệ.

Nhìn thấy chúng tôi chạy đến, cậu nói: "Bác sĩ pháp y các cậu sướng thật, khám nghiệm tử thi xong là hết việc, còn lại vứt hết cho chúng tôi."

"Ai bảo là chúng tôi nhàn rỗi không có việc làm hả?" Tôi giơ chiếc túi đựng vật chứng trong tay lên, nói, "Tìm thấy dụng cụ gây án mang về cho cậu đây."

"Gậy cao su? Chưa bị ô nhiễm?" Lâm Đào trợn tròn mắt.

"Đúng thế nào, lấy dấu vân tay một thể đi." Tôi cười hì hì đưa túi đựng vật chứng cho Lâm Đào. Lâm Đào cẩn thận lấy cái gậy cao su ra, bỏ vào trong tủ hun dấu vân tay.

Tiếp đó, chúng tôi cùng Lâm Đào ngồi bên tủ lấy dấu vân tay, nhìn vật chứng trong tủ dần bị hun thành màu đen. Sau đó quan sát Lâm Đào lấy vật chứng ra, tỉ mỉ chụp lại dấu vân tay. Sau nữa, hồi hộp đợi Lâm Đào tiến hành đối chiếu đặc điểm dấu vân tay.

"Ừm, xem ra anh nghĩ đúng đấy." Lâm Đào phóng to từng dấu vân tay rất rõ ràng trên máy tính và nói.

"Nghĩa là sao?" Đại Bảo hỏi, "Cái gì là đúng?"

"Chúng ta thu thập được mấy dấu vân tay trên máy điện thoại ở phòng bảo vệ, trong đó có dấu vân ngón trỏ của Trương Dược." Lâm Đào nói.

"Nói nhanh lên xem nào, cứ lừng chừng mãi." Tôi bảo.

"Nhưng trên cái gậy cao su này lại chỉ có vân bốn ngón tay liền nhau ở một bàn tay phải." Lâm Đào nói, "Nhưng không phải là của Trương Dược."

“Thế…” Tôi đang định lên tiếng hỏi tiếp, nhưng đã bị Lâm Đào ngắt lời.

Lâm Đào nói: “Tớ biết cậu định hỏi gì, chính là trên cái máy điện thoại này có hay không có dấu vân tay giống với vân tay trên cái gậy cao su chứ gì.”

Lâm Đào cứ như thể đang nói văn vần, nhưng đã khái quát được suy nghĩ mấu chốt của tôi. Thế nên, tôi nuốt nước bọt, yên lặng chờ Lâm Đào đưa ra phán đoán.

“Có, trên máy điện thoại có một dấu vân ngón trỏ ở bàn tay phải hoàn chỉnh, giống với dấu vân tay trên cái gậy cao su. Tất nhiên, dấu vân tay đó cũng không phải là của Phương Viên.” Lâm Đào nói, “Thực ra vừa nãy khi phân tích dấu chân, chúng tôi cơ bản cũng đã loại trừ Trương Dược và Phương Viên.”

“Điều đó cho thấy…” Đại Bảo vẫn đang ngước mắt suy nghĩ.

Tôi vỗ một nhát vào đầu Đại Bảo, nói: “Không phải nghĩ nữa, Trương Dược không phải là hung thủ, hung thủ là người khác. Chúng ta suy nghĩ theo hướng bạo hành gia đình, rất có khả năng là không đúng.”

“Cậu bảo đây là chuyện tốt hay xấu?” Lâm Đào ngẩng đầu lên, nhìn tôi hỏi.

“Vụ án không đơn giản như vậy, có chút thách thức đấy.” Tôi ôm cánh tay, nói, “Nhưng, bây giờ chúng ta dường như không còn bất cứ manh mối nào, ngoài dấu vân tay của hung thủ.”

“Đúng thế, không thể nào lại điều tra một lượt toàn bộ những người liên quan đến người chết chứ?” Đại Bảo nói.

“Đó là biện pháp ngốc nghếch, có lối tắt nào không, cần phải xem kết luận ở chỗ Trình Tử Nghiên.” Tôi nói.

4

Loáng một cái đã 9 giờ tối từ bao giờ, lúc chúng tôi đến phòng Trinh sát dữ liệu video của Công an thành phố, Trình Tử Nghiên, Trần Thi Vũ và mấy cảnh sát khu vực tham gia kiểm tra dữ liệu video đã đang làm những công việc cuối cùng.

"Tình hình trong video hiện trường có hạn, thời điểm xác định có thể quan sát được có không ít người đi qua." Trình Tử Nghiên thấy chúng tôi bước vào, liền nói, "Nhưng, chất lượng video thực sự là không ổn, thế này cho dù có thấy được người khả nghi, cũng không biết người trong hình là ai, hoàn toàn không thể nào xử lý làm rõ hình ảnh được."

"Cũng có nghĩa là, có điểm khả nghi à?" Tôi hỏi.

"Điểm khả nghi thì vẫn có." Trình Tử Nghiên trích xuất một đoạn video, nói, "Anh xem người này, đi vòng quanh hai cái ô tô này, lại cầm đèn pin rọi vào trong xe. Đây, còn đoạn này nữa, chắc là cùng một người, vẫn làm giống như vậy."

Trình Tử Nghiên trích xuất ba đoạn video, được ghi lại qua ba camera giám sát khác nhau. Trong hình, một người đàn ông mặc áo màu nhạt, quần màu sẫm, lần lượt bước đến cạnh hai chiếc ô tô màu trắng, đầu tiên là đi vòng xung quanh xe, nhòm

ngó gì đó, sau đó lấy đèn pin rọi vào trong xe. Trông anh ta giống như một tên trộm chuyên đập cửa kính ô tô để trộm đồ.

"Trộm phải không?" Đại Bảo hỏi.

"Giống" Trình Tử Nghiên đáp, "Nhưng, không liên quan đến vụ án, hơn nữa chất lượng của cái camera này, đến dáng người anh ta cũng không thể nhìn rõ, chứ đừng nói đến khuôn mặt. Cho nên, chẳng có ý nghĩa gì."

"Tối hôm qua, có người tố giác bị mất đồ trong ô tô không?" Tôi hỏi Đội trưởng Hoàng ở bên cạnh.

"À, không." Đội trưởng Hoàng đọc thông tin trong hệ thống quản lý thông tin cảnh vụ rồi đáp lời, "Hôm nay đồn công an ở đây chỉ nhận được tin báo về vụ Lý Xuân tử vong thôi."

"Tử Nghiên, phát hiện của cô rất quan trọng." Tôi đã phần nào suy đoán ra, "Không thể nói là không có ý nghĩa gì, rất có khả năng đây chính là điểm mấu chốt để phá án."

"Cậu căn cứ vào đâu để thấy được là sắp phá được vụ án?" Lâm Đào tò mò hỏi.

"Đừng sốt ruột, bây giờ chúng ta phải ra hiện trường." Tôi cười một cách bí ẩn, nói.

"Vừa mới đến, đã lại phải quay về sao?" Đại Bảo đổ người ra ghế và nói, "Cậu không mệt à?"

"Nếu chuyến này phá được vụ án thì sao?" Tôi nói.

"Thế thì tôi sẽ mời cậu ăn tôm rồng nhỏ!" Đại Bảo đáp.

"Hứa chắc như đinh đóng cột nhé, xuất phát nào." Tôi nói.

Hàn Lượng lái ô tô, đưa nhóm trinh sát cùng Đội trưởng Hoàng quay lại hiện trường xảy ra vụ án. Lúc này đã gần 10 giờ đêm, rất ít người đi lại trong khu dân cư. Xung quanh khu vực

trung tâm khu dân cư vẫn căng dây cảnh giới, có hai cảnh sát khu vực của đồn công an đang canh phòng. Vì bãi cỏ đã bị quây lại, chỗ đỗ ô tô trong khu lại càng ít, xe đỗ ken vào nhau.

"Chúng ta đi tìm trước đã, ô tô của nạn nhân ở đâu?" Tôi nói, "Là xe General đúng không?"

"Đúng." Đội trưởng Hoàng đáp lời, "Tôi biết ở đâu, lúc chiều chúng tôi đã đến quan sát rồi."

Đội trưởng Hoàng dẫn chúng tôi đi đến cạnh một chiếc xe Golf General màu trắng, chỉ tay và nói: "Đây là xe của nạn nhân, ngày nào cũng lái đi làm. Chúng tôi đã lục soát trong xe, không phát hiện thấy thứ gì có giá trị.

Tôi gật đầu, đi quanh xe quan sát một vòng. Phía trong tấm kính chắn gió mé phải của xe, có để một thanh ghi số điện thoại để liên hệ với chủ xe khi cần. Nhìn thấy cái này, trong lòng tôi càng thêm phần chắc chắn. Ngoài ra, mé phải ở đầu xe có một vết va quệt, tôi bảo Đại Bảo bật đèn, xem kĩ, phát hiện thấy ở vết va quệt có dính một tí sơn màu đỏ.

"Sao, phải tiến hành khám nghiệm tử thi đối với ô tô à?" Lâm Đào trêu đùa.

Tôi không để ý đến cậu ta, đi một vòng theo con đường nhỏ trong khu dân cư, quan sát một lượt mấy chục cái xe con màu đỏ, màu trắng đỗ trong khu, vừa quan sát vừa ghi chép. Cuối cùng, mặc dù hơi thất vọng, nhưng tôi vẫn chắc chắn về suy luận của mình.

"Việc phá án thế nào rồi?" Trần Thi Vũ hỏi, "Chúng tôi đang chờ ăn tôm rồng nhỏ đây."

Tôi quay đầu hỏi Đội trưởng Hoàng: “Toàn bộ ô tô ra vào khu dân cư, đều phải có thẻ bluetooth của khu đúng không? Có thẻ bluetooth, có nghĩa là trong hệ thống máy tính có thông tin đăng ký ô tô, đúng không?”

Đội trưởng Hoàng gật đầu.

“Thế thì, bây giờ nhập toàn bộ biển số xe đăng ký trong khu dân cư vào hệ thống của cảnh sát giao thông, sau đó chọn những ô tô có màu đỏ ra cho tôi.” Tôi nói, “Sau đó loại trừ những biển số tôi ghi ra giấy, còn lại bao nhiêu, kiểm tra thử xem.”

“Việc này không khó.” Đội trưởng Hoàng quay người đi về phía trụ sở chỉ huy.

“Hình như tôi đã biết ý của anh rồi.” Trần Thi Vũ chợt hiểu ra.

“Tôi cũng biết rồi.” Lâm Đào cũng chợt hiểu ra.

“Biết gì rồi?” Đại Bảo vẫn ngơ ngác không hiểu ra làm sao.

Tôi cũng không úp mở nữa, cười bảo: “Suy luận rất đơn giản, từ khi giải phẫu, tôi đã nhận định, đây chắc là một vụ giết người bột phát, chứ không phải là ủ mưu trả thù.”

“Ừm, nguyên nhân tử vong và thương tích có thể cho thấy vấn đề này.” Đại Bảo nói, “Tìm được vân tay của hung thủ, cũng cho thấy vấn đề này.”

“Đã là giết người bột phát, thì manh mối tương đối khó tìm.” Tôi nói, “Nhưng video của Tử Nghiên đã chỉ hướng cho tôi. Đầu tiên, chúng ta thử xem cái người trong video, nếu không phải là trộm, thì động tác của anh ta có ý nghĩa gì? Anh ta chắc chắn là đang tìm ô tô, tìm ô tô gì? Vấn đề này tạm gác lại đó. Thứ hai,

người chết ở trong trạng thái ở nhà chuẩn bị đi ngủ, mang theo điện thoại di động và chìa khóa đi xuống dưới tòa nhà, hơn nữa trong túi đựng chìa khóa có chìa khóa ô tô."

"Di chuyển ô tô!" Đại Bảo kêu lên.

Tôi gật đầu, nói: "Kết hợp hai tình hình ở trên, nếu loại trừ khả năng trùng hợp, gọi điện thoại yêu cầu dịch chuyển ô tô có khả năng chính là cách gọi nạn nhân xuống dưới tòa nhà. Hơn nữa, trong ô tô của người chết đúng là có thanh ghi số điện thoại để liên hệ khi cần, có đủ điều kiện. Nhưng, tại sao người trong video phải quan sát cái xe? Lúc đó tôi cảm thấy, dịch chuyển ô tô có khả năng chỉ là cái cớ."

"Tâm lý muốn trả thù nảy sinh do va chạm giao thông không nghiêm trọng, có khả năng mới là sự thật." Tôi nói, "Tôi đã quan sát xe của nạn nhân, màu trắng hơn nữa đầu xe của anh ta có vết va quệt và vết sơn màu đỏ. Giả sử một người có ô tô màu đỏ, nửa đêm muốn lái xe ra ngoài, nhưng lại phát hiện ra xe của mình bị người khác quệt vào, hơn nữa trên vết xước lại có sơn màu trắng, thì phản ứng đầu tiên của anh ta, có phải là muốn đi tìm xem cái xe màu trắng nào đã gây ra hay không?"

"A! Thảo nào người trong video mấy lần nhìn vào ô tô, đều là nhìn ô tô màu trắng!" Trình Tử Nghiên cũng chợt hiểu ra.

"Đúng, hung thủ phát hiện thấy xe của mình bị xe màu trắng va vào, bèn đi tìm xe màu trắng trong khu, xem trên cái xe màu trắng nào có dính sơn màu đỏ." Tôi nói, "Kết quả, anh ta đã tìm ra, trên xe của người chết có. Tôi vừa xem toàn bộ ô tô màu trắng trong khu, ngoài xe của người chết ra, không còn cái xe nào có vết xước dính sơn màu đỏ. Hung thủ cũng như tôi, đã

phát hiện được ra điểm này. Cho nên, anh ta hầm hầm nổi giận đi đến phòng bảo vệ tìm bảo vệ, đây cũng là hành động bình thường, đúng không? Kết quả thế nào, bảo vệ không có ở đó. Đứng từ góc độ hung thủ, lại càng điên tiết, đành phải tự mình giải quyết."

"Cho nên hung thủ dùng điện thoại trong phòng bảo vệ, mạo danh bảo vệ gọi người chết xuống dịch chuyển xe, đồng thời cầm cái gậy cao su trong phòng bảo vệ rình chờ sẵn ở bên cạnh ô tô của người chết." Tôi nói, "Sự việc sau đó, không cần tôi suy luận nữa rồi nhỉ?"

"Cho nên, tìm ô tô màu đỏ trong khu này là đúng rồi." Trần Thi Vũ khẽ thốt lên.

"Đúng hung thủ đánh chết nạn nhân, chuyện này anh ta cũng không ngờ tới." Tôi nói, "Cho nên, có khả năng sáng nay anh ta mới biết việc này. Như vậy, tối hôm nay rất có thể anh ta sẽ không lái xe của mình về, đây là tâm lý phạm tội bình thường. Tôi cũng vừa khẳng định thêm, toàn bộ ô tô màu đỏ trong khu đều không có vết va quệt. Nếu là dặm sơn tạm thời, một ngày cũng không kịp."

"Hay!" Trần Thi Vũ nói, "Trình Tử Nghiên, lần này lại là cậu lập công rồi!"

"Không, không phải." Trình Tử Nghiên vội đỏ mặt phủ nhận, "Là có cậu hỗ trợ, với cả suy luận của Trưởng khoa Tần."

"Đại Bảo, anh định mời chúng tôi ăn tôm rồng ở đâu?" Tôi cười hỏi.

"Tất nhiên, tất nhiên rồi, vừa may tôi giấu được mấy trăm tệ quỹ đen." Đại Bảo gãi đầu nói.

“Không gọi Đội trưởng Hoàng đi cùng à?” Lâm Đào hỏi.

“Họ còn phải đi bắt người, thẩm vấn, sợ là không có thời gian.” Tôi nói.

Giấc ngủ hôm nay rất ngon, là vì tôi tự tin vào suy luận của mình.

Ngủ dậy, là phá được án.

Công việc điều tra bắt giữ triển khai rất suôn sẻ. Sau khi điều tra toàn bộ xe ô tô, Đội trưởng Hoàng phát hiện thấy trong khu dân cư hôm đó có một chiếc ô tô màu đỏ không lái vào trong khu. Mà chiếc ô tô này vừa mới đăng ký vào hệ thống của khu trước khi bộ phận quản lý ô tô tạm dừng công việc vì dịch bệnh. Sau khi đăng ký, hằng ngày chiếc ô tô này đều đỗ trong khu, duy chỉ có tối hôm qua sau khi lái ra ngoài thì không thấy về.

Thế là trinh sát viên liền tiến hành điều tra chủ xe, đồng thời trích xuất video anh ta dắt chó đi dạo trong khu dân cư vào thời gian khác, sau khi đối chiếu hình thể, dáng đi, xác định sơ bộ người này chính là người đàn ông tìm ô tô trong video.

Sau khi xác định được căn hộ mà người đàn ông này cư trú, trinh sát viên bắt đầu hành động bắt giữ. Tất nhiên, khi thấy cảnh sát đứng ở cửa, người đàn ông này lập tức cúi đầu nhận tội. Dù gì cũng đã có những chứng cứ trực tiếp là dấu vân tay và vết chân làm bằng chứng, nên đối tượng tình nghi phạm tội Trương Lực thậm chí hoàn toàn không phản kháng, khai ra luôn.

Theo như tình hình thẩm vấn, gã Trương Lực này vốn là một thanh niên rất dễ bị kích động. Năm nay anh ta 28 tuổi, thân hình rắn chắc, kể từ khi tốt nghiệp đại học, anh ta làm

trong ngành du lịch. Sáu tháng cuối năm ngoái, Trương Lực thôi việc ở công ty cũ, tự mở một công ty du lịch, nhưng không ngờ vừa kiếm được chút tiền, mua nhà, mua xe, thì gặp phải dịch bệnh. Ảnh hưởng của dịch bệnh đối với ngành du lịch không cần nói cũng biết, công ty của anh ta phá sản. Hằng ngày Trương Lực đau đầu nát óc vì các khoản vay ngân hàng để mua nhà, mua xe, nhưng không tìm được lối thoát mưu sinh. Trương Lực vô cùng bí bách, đành ngồi trong chiếc ô tô vừa mới mua, còn đi chưa tới một trăm cây số, ngẫm nghĩ sau khi hết dịch liệu có nên bán ô tô đi để quay vòng vốn.

Một giờ sáng, hôm xảy ra vụ án, Trương Lực nhận được điện thoại của một người bạn, nói là muốn đưa anh ta đến gặp một ông chủ, có khả năng giúp công ty anh ta vận hành trở lại. Anh ta hớn hở đi xuống dưới tòa nhà, thì phát hiện thấy đầu ô tô của mình bị một ô tô màu trắng nào đó quệt xước, mà vết xước khá nghiêm trọng. Xe mới bị va quệt sẽ phải sơn dặm, cái xe này không phải là sơn nguyên bản, rất có khả năng vì thế mà bán không được giá, Trương Lực lập tức sôi tiết lên. Thế là, anh ta đi tìm những chiếc ô tô màu trắng, nhanh chóng tìm thấy xe của Lý Xuân. Trương Lực chụp lại số điện thoại liên hệ của Lý Xuân, đầu tiên định đến phòng bảo vệ gọi bảo vệ làm chứng. Nhưng không ngờ phòng bảo vệ đóng cửa, không khóa, bên trong không có một ai. Trương Lực chờ đến mười phút ngoài cửa phòng bảo vệ, vẫn không thấy bảo vệ quay về, trong lòng lại càng bực bội. Cái khu dân cư chết tiệt! Cái loại hàng xóm chết tiệt! Cái loại dịch vụ chung cư chết tiệt! Anh ta mở cửa phòng bảo vệ, bước vào trong, dùng máy điện thoại trong phòng bảo

vệ gọi cho Lý Xuân, định chửi cho Lý Xuân một trận. Nhưng không ngờ, điện thoại vừa được kết nối, anh ta đã bị Lý Xuân chửi cho một trận vì nửa đêm còn gọi điện thoại. Trương Lực kìm nén cơn giận, lừa Lý Xuân xuống dưới tòa nhà với lý do cần lái xe ra chỗ khác. Vừa nhìn thấy Lý Xuân ngoạc mồm cằn nhằn trong trạng thái say mèm từ trên tầng đi xuống, anh ta lập tức giơ cây gậy cao su vừa lấy trong phòng bảo vệ lên xông tới đánh Lý Xuân. Hai người đuổi đánh nhau đến tận bể phun nước ở giữa bãi cỏ, Lý Xuân trượt chân ngã, Trương Lực xông lên, ấn đầu anh ta xuống nước. Mày làm xước xe tao, thì tao cho mày uống nước bẩn! Trương Lực nghĩ vậy.

Sau khi cuộc đánh lộn kết thúc, không biết do tác dụng của cồn, hay do mệt quá, Lý Xuân rời khỏi bể phun nước, liền ra bãi cỏ cách đó 10 mét nằm thở. Trương Lực cũng đã mệt, thấy Lý Xuân nằm đó còn ông ổng chửi rủa, liền bước tới đá văng cái điện thoại di động cạnh Lý Xuân ra chỗ khác, cuối cùng hùng dũng rời đi.

Tất nhiên, Trương Lực không thể ngờ được, trận đánh lộn xem chừng không nghiêm trọng đó lại khiến Lý Xuân mất mạng.

“Nghĩ cũng thấy bi ai.” Hàn Lượng nói, “Nếu Phương Viên kịp thời phát hiện ra chồng mình ra ngoài không quay về và đi tìm, thì chỉ cần được cấp cứu, chắc chắn sẽ không tử vong đâu nhỉ.”

“Nếu cấp cứu kịp thời, chắc sẽ không chết.” Đại Bảo nói, “Một người chết, người kia bị xử nặng, đúng là bi kịch.”

“Cho nên, vợ chồng với nhau, nếu quan tâm, để ý một chút,” Hàn Lượng nói, “chắc số người chết cũng giảm đi rất nhiều.”

“Tôi thật không hiểu được tam quan của anh.” Trần Thi Vũ nói, “Phương Viên đã bị bạo hành đến mức đó rồi, anh lại còn yêu cầu cô ấy quan tâm, để ý?”

“Cô là ETC hả? Tự động phản ứng cãi.” Hàn Lượng nói, “Tôi có yêu cầu Phương Viên quan tâm đâu, mà chỉ muốn nói quan hệ gia đình đầm ấm quan trọng biết bao!”

“Không đầm ấm, cũng đều là do những gã đàn ông tồi bạo hành gia đình gây ra.” Trần Thi Vũ dường như nghĩ đến chuyện gì đó, ngữ điệu cũng mềm mỏng hơn một chút, có điều vẫn lẩm bẩm, chưa chịu thôi.

“Đều bớt lời đi một tí.” Lâm Đào liền vào vai hòa giải, “Sắp đến rồi, sắp đến rồi.”

Trước đó đã lấy giày của Phương Viên để đối chiếu, bây giờ phá được án, loại trừ khả năng cô tham gia vào vụ án, số giày này tất nhiên phải trả về cho người ta.

Trần Thi Vũ xung phong đi trả giày giúp, chúng tôi đành đi cùng.

“Chị Phương, chào chị, đây là giày của chị.” Trần Thi Vũ gõ cửa và nói.

Phương Viên không nói gì, lặng lẽ gật đầu, cho giày vào trong cái túi để ở cửa.

“Giày của chị, chúng tôi chỉ tiến hành điều tra theo quy định, mong chị đừng nghĩ ngợi.” Trần Thi Vũ nói mấy câu xã giao, có vẻ muốn tìm chuyện để an ủi Phương Viên.

Phương Viên vẫn không tiếp lời, khẽ cúi đầu, giấu vết bầm ở khóe mắt vào bóng tối.

“Sau này nếu có khó khăn gì, có thể đến đồn công an, họ sẽ giúp chị.” Trần Thi Vũ nói, “Trưởng đồn công an khu vực này là sư huynh của tôi, tôi đã nói với anh ấy rồi.”

“Cảm ơn cô!” Phương Viên nói rất khẽ.

Thấy Phương Viên không muốn nói thêm điều gì với chúng tôi, Trần Thi Vũ đành chào tạm biệt, ra về. Trước khi rời đi, Trần Thi Vũ đưa mắt nhìn qua cửa, ánh mắt dừng lại ở phòng khách.

Tôi đưa mắt nhìn theo ánh mắt ẩn chứa nhiều điều của Trần Thi Vũ, trong phòng khách một đứa bé trai khoảng chừng 5, 6 tuổi đang ngồi trên thảm, tay trái ôm một món đồ chơi rô bốt biến hình Transformer, tay phải liên tục đánh vào nó, miệng còn nói: “Đánh chết mày, đánh chết mày.”

Cảnh tượng ấy, khiến suốt dọc đường Trần Thi Vũ cứ như người mất hồn. Còn Lâm Đào dường như cảm nhận được tâm trạng của Trần Thi Vũ, cũng như người mất hồn.

Lái xe được một lúc, Hàn Lượng bỗng đột ngột phanh xe, tất cả mọi người đều giật nảy về phía trước theo quán tính. Trần Thi Vũ ngồi ở ghế lái phụ đã thắt dây an toàn, cũng nhắn mặt lại vì bị dây thắt.

“Hôm nay mọi người đều làm sao thế?” Cái mặt to tướng của Đại Bảo va thẳng vào ghế ở hàng trước, anh ôm mũi nói.

“Cái này không trách tôi được, xe phía trước phanh gấp, nếu tôi phản ứng chậm, là đâm vào đuôi họ rồi. Tôi đoán là trong

hầm đã xảy ra tai nạn.” Hàn Lượng khẽ nhún vai,

Tôi thò đầu ra ngoài cửa xe, phía trước mặt không xa, còn cách khoảng ba, bốn chiếc ô tô nữa, là đường hầm, vì phản quang, nên không nhìn được tình hình bên trong, nhưng có thể thấy, phía trước có chiếc ô tô dường như đang bốc khói.

“Thôi toi, đúng là có tai nạn.” Tôi nói, “Đi xem xem có cần cứu người không, Hàn Lượng, cậu báo cảnh sát.”

Ngoài Hàn Lượng ra, năm chúng tôi đều xuống xe, vội vã chạy xuyên qua khoảng trống hẹp giữa các xe về phía đường hầm. Sau khi vào trong đường hầm, không gian đột nhiên tối sầm, chúng tôi mất một lúc để thích ứng mới nhìn thấy một chiếc xe con không hiểu thế nào lại đâm vào tường của đường hầm, dưới nắp capo đang phì khói. Để đề phòng ô tô bốc cháy, chúng tôi xông đến cạnh ô tô, kéo cửa ra, thấy có hai người một nam, một nữ đang ngồi trong xe, cả hai đều trạc tuổi Trần Thi Vũ, đang ngồi trong xe mặt mũi nhăn nhó đau đớn.

Cô gái ngồi ở ghế lái, có thắt dây an toàn, túi khí an toàn phía trên vô lăng đã được bật mở, cô ta ngồi trên ghế nước mắt giàn giụa, hai tay che mặt. Cậu thanh niên gục trên bàn điều khiển phía lái phụ, vì không thắt dây an toàn, và túi khí an toàn cũng chưa mở, nên có khả năng bị thương khá nặng, kêu rên suốt. May mà khoang lái của chiếc xe vẫn chưa bị biến dạng, cho nên họ không bị mắc kẹt.

“Chắc là đột ngột vào đường hầm, không gian tối đi, gây ra lỗi lái xe.” Đại Bảo nói.

Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu, tôi toàn không đồng ý với phán đoán của Đại Bảo, mặc dù vào trong đường hầm đúng là

rất tối, nhưng trong đường hầm không hề có chướng ngại vật nào, tại sao lại đột ngột đánh tay lái, khiến xe đâm vào vách tường?

"Có nghiêm trọng không?" Tôi kéo cửa xe ra, hỏi.

Cô gái vẫn ôm mặt thổn thức, không trả lời tôi. Cậu thanh niên cố gắng nói: "Hình như tôi bị gãy xương sườn rồi, khó thở."

Gãy xương sườn, nếu là gãy rời, lệch ra khỏi vị trí, có khả năng sẽ đâm rách màng phổi, dẫn đến tràn máu màng phổi, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng; nếu nhiều xương sườn bị gãy, sẽ dẫn đến ngăn lồng ngực bị sụp xuống, cơ hô hấp mất tác dụng, cũng sẽ mất mạng. Cho nên, khi cậu thanh niên này tự nói là khó thở, chúng tôi rất căng thẳng.

Tôi cùng Đại Bảo và cả Lâm Đào chạy đến trước cửa khoang lái phụ, kéo cửa xe đã hơi biến dạng, đỡ cậu thanh niên ra. Đây là một người vạm vỡ, cao khoảng 1,8 mét, tôi và Lâm Đào cùng dìu đỡ, mà còn cảm thấy nặng, may mà cậu ta không cần công.

"Thế nào, có đi được không?" Tôi hỏi.

Cậu thanh niên nhăn nhó gật đầu.

Lúc này, Trần Thi Vũ và Trình Tử Nghiên cũng đã đỡ cô gái ra khỏi xe.

"Thế nào, bị thương ở đâu?" Lúc cô gái ra khỏi xe, chiếc váy dài đang mặc trên người bị kéo lên, lộ ra cẳng chân có rất nhiều chỗ chảy máu. Tôi là bác sĩ pháp y, nhìn một cái là có thể nhận ra, đó là những vết thương cũ.

"Này, đỡ lấy người!" Lâm Đào đá tôi một cái, bảo, "Đừng có nhìn, bất lịch sự!"

Tôi không để ý đến Lâm Đào, bảo Đại Bảo đỡ cậu thanh niên giúp, còn mình đi qua chỗ cô gái, nói: “Chào chị, tôi ở Công an tỉnh, lát nữa 120[*] sẽ đến đưa anh chị đến bệnh viện. Nhưng, chị phải nói cho tôi biết chị bị thương ở chỗ nào.”

“Không, tôi không sao.” Cô gái bỏ một tay đang che mặt xuống khẽ vuốt tóc.

Lúc này, tôi mới phát hiện thấy phần gốc mũi của cô ta sưng rất to.

“ Ái dà, chị bị va vào đầu rồi.” Trần Thi Vũ lo lắng nói, “Thế này phải chụp CT.”

“Không sao, tôi thật sự là không sao, cảm ơn các anh chị.” Cô gái lại lấy tay ôm trán, có thể thấy, nước mắt trên má cô ta còn chưa khô.

Không chỉ thế, tôi còn phát hiện ra, khi che mặt, cô gái này còn liên tục kéo ống tay áo, như thể sợ bị người khác nhìn thấy gì đó.

Lúc này, cảnh sát giao thông đã đến hiện trường, dùng bình cứu hỏa phun một vòng quanh chiếc ô tô bị tai nạn, rồi đi đến bên cô gái nói: “Anh chị có quan hệ gì với nhau? 120 đến rồi, anh chị đến bệnh viện trước đã, là tai nạn đơn phương nhỉ? Đưa bằng lái và giấy chứng nhận đăng ký ô tô của chị cho tôi trước đã.”

“À, anh ấy là chồng tôi.” Cô gái nói, “Là do tôi không cẩn thận.”

Cô gái lấy ví tiền móc giấy tờ ra. Nhân lúc này, tôi cũng nhìn rõ thương tích của cô ta. Phần gốc mũi và mắt phải của cô ta bị

sưng rõ rệt, vùng bị sưng còn chưa chuyển thành màu tím, cho thấy vừa mới bị tổn thương.

Cảnh sát giao thông thu giấy tờ, 120 chở hai người đi bệnh viện tỉnh. Chúng tôi quay lại ngồi vào xe của Hàn Lượng, Trần Thi Vũ chỉ tay về phía trước, bảo: “Đi theo bọn họ.”

“Tại sao?” Hàn Lượng ngạc nhiên hỏi, “Cô định rỗi việc xía mũi vào chuyện của người khác à? Tai nạn giao thông, liên quan gì đến chúng ta?”

“Anh đưa tôi đến bệnh viện, sau đó tôi sẽ tự làm tiếp.” Trần Thi Vũ lườm Hàn Lượng một cái rồi bảo, “Các anh cứ làm việc của các anh.” Hàn Lượng quay đầu nhìn tôi, tôi im lặng gật đầu. Hàn Lượng nhún vai, đạp chân ga, phóng theo chiếc xe cứu hộ đang nhấp nháy đèn xanh.

VỤ ÁN THỨ HAI
CẬU BÉ CHÂN TRẦN

Những chuyện đó, làm sao tôi lại không biết?

Khi mới bị thương, nên dùng đá cục trong tủ lạnh để đắp, tám tiếng sau, lại đắp bằng túi nước nóng, như vậy vết thương mới có thể nhanh chóng hồi phục.

Váy dài và tay áo dài là bắt buộc, trước khi các vết thương biến mất, chỉ có thể mặc những đồ đó.

Cố hết sức tránh để không có thương tích trên mặt, bởi vì thương tích ở mặt thực sự rất khó che giấu, một khi bị người khác phát hiện ra, sẽ có rất nhiều phiền phức.

Nếu thực sự có thương tích trên mặt, cũng không phải là không có cách. Nếu chỉ là vết bầm hoặc vết xước nhẹ, dùng phấn nền là che đi được. Nếu vết bầm nghiêm trọng, thì phấn nền không thể che được, nhưng có thể dùng phấn má và phấn mắt che bớt đi.

Nếu thực sự không thể che đi được, thì chỉ còn cách nói là ngã, không cẩn thận va vào đâu đó.

Dẫu thế nào, chỉ cần muốn giấu, kiểu gì cũng có cách.

Tôi đã quá hiểu những kỹ xảo đó.

1

Sáng sớm hôm sau, tôi dậy sớm hơn một chút, nên cũng đến phòng làm việc sớm hơn. Cửa văn phòng đang mở, trong phòng không có ai, nhưng đã thấy cái túi da của Trần Thi Vũ trên bàn làm việc, tôi biết Trần Thi Vũ lại là người đầu tiên đến cơ quan.

Đang pha trà, thì cửa văn phòng mở ra, Trần Thi Vũ vừa nói, "Được rồi, thế thì cứ nói như vậy nhé, tôi cúp máy đây", vừa đi vào văn phòng.

"Sớm thế, Trưởng khoa Tần." Trần Thi Vũ bỏ điện thoại xuống rồi gập cuốn *Tổn thương học pháp y* trên bàn vào.

"Nấu cháo điện thoại sớm thế?" Tôi cười nói.

"Vâng, là Lưu Hâm Hâm." Trần Thi Vũ đáp, "Chính là cô gái bị tai nạn ô tô hôm qua."

"Đúng rồi, hôm qua cô đến bệnh viện, thấy gì rồi?" Tôi hỏi.

Trần Thi Vũ trầm tư giây lát, ngồi xuống, nhìn tôi và nói: "Đây vốn cũng không phải là trách nhiệm của chúng ta, tôi biết, nhưng gặp phải chuyện này, tôi thực sự thấy băn khoăn trong lòng."

Tôi bưng cốc trà đã pha xong đặt lên bàn làm việc của mình, cũng ngồi xuống, cười bảo: "Nhóm khám nghiệm điều tra của

chúng ta không có Chính ủy, coi như là tôi kiêm nhiệm, thành viên trong nhóm có vấn đề về mặt tư tưởng, tôi đúng là có trách nhiệm can thiệp kịp thời."

"Vâng, tôi nói với anh, anh cũng giúp tôi phân tích xem thế nào." Trần Thi Vũ nói, "Vụ tai nạn này, tôi thấy là cậu thanh niên đã đánh cô gái, mới khiến cho cô gái không cẩn thận đánh lái mạnh đâm vào tường. Anh nghĩ xem, cô gái thắt dây an toàn, túi khí an toàn trước mặt cũng đã bật mở, thế thì thương tích trên mặt ở đâu ra? Hơn nữa, phần bị tổn thương trên mặt của cô ấy là gốc mũi và hốc mắt, đều là vị trí thấp trên khuôn mặt, không khớp với đặc điểm thương tích do tai nạn giao thông gây ra."

"Nên cô vừa xem cuốn Tổn thương học pháp y?" Tôi chỉ vào cuốn sách giáo khoa trước mặt Trần Thi Vũ.

Trần Thi Vũ gật đầu, nói tiếp: "Ngoài ra, tôi còn chú ý thấy trên chân và cánh tay cô ấy đều có những vết thương đã đóng vảy màu vàng nhạt, đó là vì hemosiderin đã hình thành."

"Tổn thương cũ do chịu bạo lực." Tôi nói, "Cái này, tôi cũng đã chú ý thấy. Nhưng, cô làm sao biết được tai nạn giao thông là do bạo hành gia đình gây ra?"

Nghe thấy từ "bạo hành gia đình", Trần Thi Vũ thẫn thờ giây lát và nói: "Đó là vì tôi đã đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói, Lưu Hâm Hâm bị gãy sống mũi, gãy vách trong và vách dưới hốc mắt, chảy máu khoang mũi, tổ chức mềm sưng phù, cho thấy rõ những thương tích này đều vừa mới hình thành. Vừa nãy đã nói rồi, tai nạn ô tô không thể gây ra thương tích như vậy, càng không

thể nào sau khi bị thương, mắt vẫn còn sưng lại lái xe, cho nên chỉ còn một khả năng, đó là bị thương trong quá trình lái xe.

"Hai vợ chồng đánh nhau trong lúc đang lái xe á?"

"Không phải là đánh nhau." Trần Thi Vũ nói, "Chồng của cô ấy tên là Triệu Đạt, bị gãy nhiều xương sườn, bác sĩ nói, đó là vì không thắt dây an toàn, phần ngực đập vào bàn điều khiển. Thương tích của anh ta tương đối nghiêm trọng, đang nằm ở khoa Ngoại lồng ngực."

"Thế Lưu Hâm Hâm đã nói gì với cô?" Tôi hỏi.

"Cô ấy nói trước khi cô thôi việc chỉ chuyên tâm làm nội trợ, cô ấy làm việc tại một công ty dược phẩm sinh học ở Long Phiên, Triệu Đạt là chồng cô ấy, lần này là tai nạn do cô ấy lái xe không cẩn thận." Trần Thi Vũ nói, "Cũng có nghĩa là, cô ấy phủ nhận chuyện bạo hành gia đình. Sau đó, trong quá trình cùng cô ấy làm phẫu thuật phục vị xương mũi, tôi đã tìm cách hỏi, nhưng cô ấy nhất định không nói gì."

"Gãy xương mũi, không cần nằm viện à?" Tôi trầm ngâm hỏi.

"Không cần. Mặc dù đã kiểm tra CT, đầu của cô ấy bình thường, nhưng dù gì cũng là tai nạn ô tô, bác sĩ sợ sẽ xuất hiện hiện tượng xuất huyết nội sọ chậm, yêu cầu cô ấy theo dõi hai hôm ở khu nội trú của khoa Cấp cứu."

Tôi gật đầu, nói: "Có khả năng cô ấy không muốn người khác biết mình bị bạo hành gia đình. Trên thực tế, rất nhiều người bị bạo hành đều không muốn nói ra chuyện bạo hành gia đình vì cái gọi là sĩ diện hoặc thiếu dũng khí. Có gia đình, chỉ cần kẻ bạo hành xin lỗi, là người bị bạo hành sẽ tha thứ. Cứ lặp đi lặp lại

như vậy, vết thương lành là quên mất đau. Họ không biết rằng, bạo hành gia đình chỉ có không lần và n lần, nếu xin lỗi có tác dụng, thì còn cần cảnh sát làm gì?"

"Nếu cô ấy thực sự không muốn hoặc không dám nói ra, tôi cũng thực sự không biết giúp cô ấy bằng cách nào." Trần Thi Vũ nói, "Nhưng, tôi cảm thấy cô ấy còn có khả năng được cứu."

"Ồ?" Tôi bắt đầu quan tâm.

"Bởi vì lúc đầu cô ấy không muốn nói, nhưng khi tôi nói gần nói xa, thì cô ấy dường như cũng có chút dao động." Trần Thi Vũ nói, "Thế là tôi liền đến đồn công an khu vực nơi cô ấy đăng ký hộ khẩu, định dò hỏi tình hình của cô ấy. Kết quả là vừa mới nhắc đến cô ấy, cảnh sát khu vực đều biết. Nghe nói, rất nhiều cảnh sát khu vực trong lúc trực ban đã từng nhận được điện thoại báo án của Lưu Hâm Hâm. Sau đó tôi lấy dữ liệu tố giác ra xem, phát hiện đúng là như vậy, rất nhiều lần báo án. Khi đó tôi rất giận, người ta đã báo án nhiều lần như vậy, tại sao đồn công an các anh không quản? Đồn trưởng rất lấy làm oan ức, bảo tôi xem kĩ nội dung ghi lại tình hình một lần cử cảnh sát đến hiện trường. Hóa ra, lần nào sau khi cảnh sát đến hiện trường, Triệu Đạt cũng quỳ xuống lạy Lưu Hâm Hâm, nói là anh ta nhất thời hồ đồ, sau này tuyệt đối không bao giờ dám như vậy nữa. Rồi Lưu Hâm Hâm lập tức tha thứ cho anh ta. Khi cảnh sát khu vực yêu cầu tạm giữ hành chính đối với Triệu Đạt, yêu cầu Lưu Hâm Hâm đi giám định thương tật, thì bị Lưu Hâm Hâm nhất mực từ chối, cô ấy còn yêu cầu cảnh sát không xử lý. Vốn là vụ án an ninh, đương sự và người báo án đều không yêu cầu cảnh sát can dự vào, cảnh sát cũng không thể can thiệp được."

“Vừa báo án, lại vừa không yêu cầu cảnh sát xử lý.” Tôi cười nhăn nhó, nói, “Lâu dần, đừng có nói Lưu Hâm Hâm có mụ mẫm hay không, đến đồn công an khu vực cũng bị làm cho mụ mẫm.”

“Đúng là như vậy, nói như lời của đồn trưởng, đây là câu chuyện “Sói đến rồi”.” Trần Thi Vũ nói, “Mặc dù trước đây, Lưu Hâm Hâm có vẻ hơi hoang đường, nhưng lần này thì khác, lần này cô ấy bị tổn thương rất đáng kể, tôi thấy chắc phải là thương tích nhẹ cấp độ hai, như vậy là có thể truy cứu trách nhiệm hình sự của Triệu Đạt rồi. Quan trọng là, tôi phải thuyết phục cô ấy dũng cảm đứng ra, không được mụ mẫm, không được coi việc mình bị ngược đãi là một thói quen. Đây là tinh thần chính nghĩa mà bất cứ cảnh sát nào cũng phải có.”

“Tốt, tôi ủng hộ cô, nếu cần tôi giúp đỡ, cô cứ nói với tôi.” Tôi được lan tỏa tinh thần chính nghĩa từ Trần Thi Vũ, liền nói.

“Vừa nãy tôi đã gọi điện thoại cho cô ấy, nói cho cô ấy biết lịch sử báo án mà tôi điều tra được.” Trần Thi Vũ nói, “Cô ấy đã thừa nhận sự thật như tôi suy đoán qua điện thoại, nhưng vẫn chưa đồng ý đi báo án.”

Cả ngày hôm đó, Trần Thi Vũ đầy tâm trạng, chốc chốc lại chạy ra ngoài văn phòng làm việc gọi điện thoại. Đây cũng không phải là chuyện xấu, tinh thần trách nhiệm cao là nền tảng để trở thành một người cảnh sát nhân dân. Tôi đã từng nói, muốn kiên trì theo con đường làm bác sĩ pháp y, công việc có thu nhập ít ỏi, môi trường làm việc gian khổ, thì lòng phải tràn đầy nhiệt huyết và tình yêu nghề. Làm cảnh sát, chẳng

phải cũng như thế sao? Khi trường quân sự Hoàng Phố mới thành lập, ngài Tôn Trung Sơn đã từng viết cho trường: "Thăng quan phát tài, hãy đi đường khác; tham sống sợ chết, đừng bước vào cánh cổng này". Bây giờ vẫn có những trường quân sự lấy đó làm câu đối viết trên cột. Đối với Trần Thi Vũ, nếu không phải vì trong lòng mang khát vọng cả cuộc đời bảo vệ nhân dân, hằng ngày phải đến đủ loại hiện trường án mạng, môi trường khắc nghiệt, thực sự là việc rất gian nan.

Sau khi tan làm, Trần Thi Vũ đi nhờ xe tôi, muốn tôi có thể cùng cô ấy đến bệnh viện thăm Lưu Hâm Hâm, tôi không nghĩ ngợi gì, đồng ý luôn.

Bước vào phòng bệnh sạch sẽ ở khoa Cấp cứu ngoại của bệnh viện tỉnh, tôi nhìn thấy Lưu Hâm Hâm mặc trang phục người bệnh nằm trên giường. Lúc này trán và phần gốc mũi của cô sưng phù rõ rệt, mắt đã chuyển màu tím, nhất là mắt bên phải vì mí mắt sưng phù, gần như bị híp thành một đường kẻ. Cô gái rất sạch sẽ, gọn gàng, lúc này trông có chút thảm hại.

Một cô gái tóc ngắn ngồi trước giường bệnh của Lưu Hâm Hâm, đang nói với cô điều gì đó, mặt đầy đau khổ nuối tiếc, thấy chúng tôi bước vào, vội đứng dậy.

"Hâm Hâm, đây là lãnh đạo của mình." Trần Thi Vũ bước tới đầu giường, nhìn tình trạng các vết thương của Lưu Hâm Hâm rồi nói, "Anh ấy là bác sĩ pháp y."

"Bác sĩ pháp y?" Lưu Hâm Hâm nhìn tôi vẻ sợ sệt, lúng túng không biết phải làm gì.

"Đừng căng thẳng, hôm nay tôi chỉ là lái xe thôi." Tôi cười nói.

“Nghĩ xong chưa? Báo án mới là cách duy nhất giúp bạn thoát ra khỏi tình cảnh hiện giờ.” Đi thẳng vào vấn đề luôn là phong cách của Trần Thi Vũ từ trước tới nay, “Mình có rất nhiều bạn cùng học ở các văn phòng luật sư và đồn công an, mình có thể giúp bạn giải quyết suôn sẻ.”

“Sau đó thì sao?” Lưu Hâm Hâm có vẻ vẫn còn rất nhiều suy nghĩ.

“Không còn sau đó gì nữa.” Trần Thi Vũ nói, “Ly hôn, xét xử, sau đó bạn và anh ta là người dưng”

Lưu Hâm Hâm cắn môi không lên tiếng.

Cô gái tóc ngắn ngồi bên cạnh cô, trông xinh xắn, thanh lịch. Nghe thấy lời của Trần Thi Vũ, cô dường như cũng muốn nói gì đó, nhưng nhìn chúng tôi rồi lại thôi. Trần Thi Vũ tập trung quan sát nét mặt của Lưu Hâm Hâm, không chú ý đến cô gái bên cạnh.

“Ly hôn...” Lưu Hâm Hâm trầm ngâm, “Thi Vũ, để mình suy nghĩ thêm, được không?”

“Cho cô ấy một chút thời gian.” Tôi thấy Trần Thi Vũ cứ thúc ép như vậy cũng không phải là cách hay, liền xen vào.

Trần Thi Vũ có chút thất vọng, nhưng vẫn dặn dò mấy câu rồi đứng dậy cùng tôi chào tạm biệt và rời khỏi phòng bệnh.

“Thực sự mong sao cô ấy không thành ra mụ mẫm, thật sự mong sao cô ấy có thể nghĩ được thấu đáo.” Trần Thi Vũ ủ rũ nói.

“Mỗi người đều có suy nghĩ của mình, ở trong hoàn cảnh khác nhau, có những suy nghĩ lo lắng khác nhau.” Tôi nói, “Tôi hiểu cảm giác chính nghĩa của cô, nhưng cũng phải chọn cách

phù hợp, càng phải tôn trọng nguyện vọng của chính bản thân đối tượng."

Mấy hôm sau đó, Trần Thi Vũ dường như có chút lo lắng phiền muộn, cũng khác hẳn với trước đây, thường xuyên nhìn điện thoại di động, thường xuyên có chuông báo tin nhắn Wechat, hoặc là điện thoại. Tôi cũng không biết cô ấy đã khuyên được Lưu Hâm Hâm đến mức nào, tôi nghĩ, nếu có tiến triển, chắc cô ấy sẽ nói với tôi.

Hôm đó, như thường lệ, mọi người bận rộn xử lý công việc ở bàn làm việc của mình, thầy cầm một chiếc cặp hồ sơ, đẩy cửa bước vào.

"Huyện Long Đông, một học sinh lớp mười mất tích, vừa tìm thấy thi thể, cổ họng bị cứa, là án mạng." Thầy nói, "Cho nên các cậu mau chóng thu xếp, ra hiện trường tiếp viện."

Rất nhanh chóng Hàn Lượng đã lái ô tô đến. Chúng tôi ngồi vào xe, phóng thẳng đến huyện Long Đông. Trên ô tô, thầy đã chụp điện báo fax nội bộ, gửi cho chúng tôi qua hệ thống thông tin cảnh vụ.

Một học sinh cấp III ở trường Trung học số 2 của huyện Long Đông, tên là Vạn Liên Liên, 17 tuổi, 7 giờ sáng nay ra khỏi nhà đi học. Nhưng đến lúc vào học là 8 giờ, giáo viên phát hiện thấy cậu vẫn chưa đến trường, liền gọi điện hỏi bố mẹ cậu. Bố mẹ cậu bé đều là nông dân ở thôn Đại Loan khu vực ngoại ô huyện thành, đang làm việc ở ngoài đồng, không mang theo điện thoại di động. Giáo viên vẫn rất có trách nhiệm, không có ai nhận điện thoại, liền vội vã đi từ trường đến nhà của Vạn

Liên Liên ở cách đó năm cây số, tìm gặp bố mẹ cậu. Nhưng qua lời của bố mẹ cậu bé, cậu đeo ba lô đến trường vào khung giờ bình thường, cũng không có biểu hiện gì bất thường.

Là một học sinh, kết quả học tập của Vạn Liên Liên không phải là rất xuất sắc, nhưng cũng có thể coi là rất nghe lời giáo viên, cậu chưa từng trốn học đi chơi bao giờ. Thế là người nhà lập tức báo cảnh sát, mấy chục người gồm cả cảnh sát ở đồn công an và người nhà tìm suốt dọc đường từ nhà đến trường.

Cảnh sát ở đồn công an cũng rất có trách nhiệm, không những cử người chuyên trách hỗ trợ tìm, mà còn gửi yêu cầu hỗ trợ điều tra đến mấy đồn công an các khu vực xung quanh. Cũng may nhờ có yêu cầu hỗ trợ này, mới có kết quả.

Cho đến tận trưa, đồn công an Đại Loan và người nhà của Vạn Liên Liên vẫn chưa tìm thấy tung tích của cậu. Nhưng, cảnh sát đồn công an Tiểu Loan phụ trách khu vực bên cạnh đã phát hiện ra xác của Vạn Liên Liên. Khi tuần tra tìm kiếm ở thôn Tiểu Loan, họ phát hiện thấy một căn nhà bỏ hoang mở cổng, thấy khả nghi. Khi bước vào khoảng sân nhỏ um tùm cỏ dại, họ phát hiện thấy thi thể của Vạn Liên Liên nằm ở một góc sân.

Vị trí địa lý của thôn Tiểu Loan, thôn Đại Loan và trường Trung học số Hai tạo thành một hình tam giác, từ làng Đại Loan đến trường, hoàn toàn không cần thiết, cũng không thể nào đi qua thôn Tiểu Loan. Tại sao khi đến trường vào lúc sáng sớm Vạn Liên Liên lại phải vòng qua thôn Tiểu Loan? Tại sao lại chết trong căn nhà cũ mọc um tùm cỏ dại, hơn nữa vốn là khóa

cổng này? Điều quan trọng nhất là, cổ của người chết có một vết thương hở rất lớn, do bị vật sắc cứa vào.

Người chết là một học sinh cấp III, thời gian gây án lại vào ban ngày, nên vụ án này lập tức gây ra chấn động ở địa phương. Phó trưởng Công an thành phố Long Phiên họ Đổng đã mau chóng dẫn kỹ thuật viên, trinh sát đến huyện Long Đông hỗ trợ chỉ đạo.

Huyện Long Đông là huyện trực thuộc thành phố Long Phiên, thủ phủ của tỉnh, nên khoảng cách cũng không xa lắm, chúng tôi lái xe 40 phút, rẽ vào con đường cái nối với tất cả các làng. Quãng đường phía trước rất bằng phẳng, từ xa có thể nhìn thấy rất nhiều xe cảnh sát và người dân vây quanh hóng xem, chúng tôi biết, đã đến hiện trường xảy ra vụ án.

Sau khi xuống xe, chúng tôi liền trông thấy Phó trưởng Công an Đổng cao lớn đẹp trai ăn mặc chỉnh tề đứng ở phía ngoài đường dây cảnh giới, nóng lòng đợi kỹ thuật viên trong hiện trường gửi thông tin ra. Thấy chúng tôi đến, anh mừng rỡ nói: “Các anh đến rồi, tốt quá, mau vào xem thế nào đi. Bên trong giờ vẫn đang tranh luận, có người nói là tự sát, có người lại nói là bị người khác giết hại.”

Thông tin này đúng là không ngờ tới, vốn tưởng rằng vụ này đã xác định là một vụ án giết người, nhưng không ngờ bây giờ lại có ý kiến tranh luận về phương thức tử vong. Trong đường dây cảnh giới, là kỹ thuật viên của thành phố thủ phủ tỉnh và huyện Bách Cường năng lực kỹ thuật cũng thuộc hàng dẫn đầu toàn tỉnh. Nếu đã có ý kiến tranh luận, có nghĩa là hiện trường này chắc chắn không phải là một hiện trường đơn giản

của một vụ giết người rồi bỏ đi. Điều này khiến tôi vô cùng tò mò, vội mặc đồ khám nghiệm đi vào hiện trường.

Đây là một căn nhà cũ nát có sân vườn, mấy căn nhà liền sát xung quanh đều không có người ở. Nghe nói, vị trí này, vốn là rìa thôn, sinh hoạt của người dân ở đây không thuận tiện, sau đó thôn thực hiện chính sách "Di dân xây dựng thôn", đưa người dân của thôn ở khu vực này chuyển đến khu vực gần với trung tâm của thôn. Ở đây ngoài mấy hộ dân cao tuổi không muốn rời đi, hầu hết các gia đình đều đã chuyển đi từ năm năm trước. Hơn nữa, những ngôi nhà cũ ở đây cũng đều bị các nhà đã chuyển đi bỏ không, các nhà đều khóa cổng.

"Căn nhà này là của ai?" Trước khi chui vào phía trong dây cảnh giới, tôi hỏi Phó trưởng Công an Đổng.

"Chủ nhân của căn nhà này, tên là Hồ Vạn Kim, nông dân, tình hình nhà này hiện tại, trinh sát viên của chúng tôi đang điều tra. Phó trưởng Công an Đổng trả lời, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Tôi biết, đối với Phó trưởng Công an Đổng, cần làm rõ là tự sát hay là bị người khác giết hại, mới là vấn đề quan trọng nhất.

Tường bao quanh sân cao khoảng 2 mét, kết quả của việc khám nghiệm giai đoạn trước cho thấy chắc chắn không có dấu tích leo trèo mới, có nghĩa là cách duy nhất để vào trong sân nhà, chính là cái cổng này. Cổng gồm hai cánh làm bằng gỗ, khóa chặt bằng một ổ khóa. Lúc này, hai kỹ thuật viên đang kiểm tra ngoài cổng hy vọng có thể phát hiện ra dấu vân tay trên cái khóa treo đã bị phá ra, hoặc là tìm thấy dấu vết dụng cụ dùng để phá khóa.

Tôi bước vào hiện trường, cái sân không rộng, cũng chỉ 20 mét vuông đổ lại, cỏ dại mọc um tùm trong sân, gần như không có chỗ đặt chân. Một phía của sân là một dãy nhà, không rộng, nhưng của chính, cửa sổ đều nguyên vẹn, cửa chính cũng được khóa bằng một cái khóa móc, mà cái khóa móc này lại không bị phá.

"Ban ngày chọn địa điểm này đúng là tốt đấy, một nơi vắng vẻ giữa khu vực tấp nập ồn ào." Tôi vừa nói vừa nhấc cao chân, bước qua xác nạn nhân ở góc sân.

"Ối giời, cỏ ở đây toàn có gai, cái quần tôi mới mua đấy!" Lâm Đào xót ruột nói khẽ.

Bác sĩ pháp y Hàn ở bên cạnh xác nạn nhân, thấy chúng tôi đi vào liền đứng dậy bước ra đón, nói: "Trưởng khoa Tần, các anh đến rồi à. Nào, tôi giới thiệu tình hình cho anh trước đã."

Tôi gật đầu, bước đi khó nhọc.

"Toàn bộ hiện trường, chính là căn nhà có sân vườn này." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Mặc dù được coi là hiện trường với một nửa trong nhà, hơn nữa diện tích cũng không lớn, nhưng cho đến giờ, chúng tôi chưa tìm thấy bất cứ dấu vết nào có giá trị."

"Chuyện này có thể hiểu được." Lâm Đào bổ sung, "Nếu hung thủ mang găng tay, khi phá khóa sẽ không để lại dấu vân tay. Trên nền đất của hiện trường toàn là cỏ dại, không thể nào tìm thấy dấu chân trên nền đất."

"Đúng thế, hơn nữa đám cỏ dại này, đúng là rất lộn xộn." Bác sĩ pháp y Hàn cười nhăn nhó, lắc đầu bảo, "Lúc đến hiện trường chúng tôi cảm thấy trạng thái đổ rạp của cỏ hoàn toàn không

có quy luật, cơ bản là không thể phát hiện ra được manh mối gì."

"Cho nên, tiêu điểm vẫn ở xác chết?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Hàn gật đầu, nói: "Nếu muốn nói hiện trường có vấn đề, thì vấn đề nằm ở vết máu."

Dứt lời, bác sĩ pháp y Hàn dẫn chúng tôi đến cạnh xác nạn nhân, chỉ lên tường nói: "Bề mặt tường xung quanh hiện trường có rất nhiều vết máu dạng phụt, xung quanh xác nạn nhân cũng toàn những vết máu dày đặc. Những vết máu lớn còn chưa khô hết, chắc chắn là vết máu mới."

Đại Bảo nhìn xác nạn nhân nằm ngửa trong đám cỏ dại, cổ có một vết thương lớn bị cứa, nói: "Ồ, bị cứa cổ, thế thì có nhiều máu như vậy cũng rất bình thường."

"Nhưng, chúng tôi sử dụng thiết bị phát hiện lấy dấu vết chất liệu sinh học để quan sát, vết máu xung quanh người chết dày đặc, không có vùng trống." Bác sĩ pháp y Hàn nhún vai, nói, "Cho nên, nhìn có vẻ giống tự sát."

Logic này rất đơn giản, nếu có người ở cạnh người chết cứa cổ anh ta, thì vết máu phun ra từ mạch máu có ở khắp nơi, duy chỉ có chỗ đứng của hung thủ vì bị chắn bởi người hung thủ, cho nên sẽ có một khoảng trống. Nếu xung quanh người chết toàn là vết máu bắn phụt, không có khoảng trống, chứng tỏ khi bị đâm, không có người bên cạnh anh ta, như vậy chỉ có thể là tự sát. Cho nên khoảng trống không có vết máu này rất quan trọng đối với việc phán đoán là tự sát hay bị người khác giết hại của bác sĩ pháp y.

“Hả? Không có khoảng trống?” Đại Bảo nói, “Thế con dao cứa cổ đâu?”

“Ở bên tay của người chết.” Bác sĩ pháp y Hàn nói, “Hơn nữa, chúng tôi đã hỏi bố mẹ của nạn nhân, xác nhận con dao này là con dao bổ dưa hấu của nhà họ, được nạn nhân mang đi.”

“Dấu vân tay thì thế nào?” Lâm Đào hỏi.

“Cán dao không ổn, không nhìn rõ dấu vân tay.” Một cảnh sát khám nghiệm dấu vết của Công an thành phố đáp lời.

Xem ra, bác sĩ pháp y Hàn căn cứ vào tình hình hiện trường để đưa ra phán đoán, nghiêng về hướng tự sát.

“Nhưng có vấn đề rất lớn.” Bác sĩ pháp y Cố Chi Diểu ở Công an huyện phản bác, “Vết thương ở cổ nạn nhân, hình thành do một nhát dao, đồng thời không thấy các vết cứa thử thường gặp ở trường hợp tự sát, hơn nữa, điều quan trọng nhất là, tại sao tôi không thấy vết thương có bất cứ phản ứng sống nào?”

Nếu là tự sát, hiển nhiên là cứa cổ khi còn sống, vết thương chắc chắn sẽ có phản ứng sống. Tất nhiên, nếu là cửa cổ sau khi chết, thì đó là hành vi che giấu của hung thủ sau khi giết người, rõ ràng không phải là tự sát.

Xem ra, bác sĩ pháp y Cố căn cứ vào tình hình khám nghiệm tử thi để đưa ra phán đoán, nghiêng về hướng bị người khác giết hại.

Tôi nghe xong, lập tức cúi xuống đất, dùng ngón tay đã mang găng tay ấn nhẹ vào mép vết thương ở cổ. Vì máu trào ra, ướt cả tổ chức mềm ở phần cổ, cho nên có phản ứng sống hay không, đúng là không dám tùy tiện đưa ra kết luận. Nhưng, da

ở vùng cổ không hề co lại, xem ra đúng là không giống như có phản ứng sống lắm.

“Điều này không cần tranh luận, cho dù là giải phẫu tử thi cũng rất khó phán đoán vết thương ở cổ có phản ứng sống hay không, ít nhất thì chúng tôi có thể xem trên cơ thể cậu ta còn có tổn thương khác không để phán đoán nguyên nhân tử vong” Tôi nói, “Nếu đúng là cứa cổ dẫn đến tử vong, thì những chỗ khác sẽ không có tổn thương. Giải phẫu có thể giải quyết được vấn đề này.”

Dứt lời, tôi lấy tay bóp khẽ vào vạt áo phía trước của nạn nhân theo thói quen.

Ưu điểm của găng tay cao su so với găng tay bằng vải thường, không chỉ là có thể ngăn không cho chất lỏng thấm qua găng tay tiếp xúc với da tay của chúng ta, mà còn có một ưu điểm nữa là tay có thể cảm giác tốt hơn, cảm giác đối với nhiệt độ cũng nhạy hơn. Tôi bóp khẽ vạt áo phía trước của nạn nhân, cảm thấy có gì đó bất thường nếu là mạch máu ở vùng cổ bị cứa đứt hoàn toàn, rất nhiều máu phun ra, thì vạt áo phía trước của nạn nhân sẽ bị ướt máu trước. Trừ phi trong tư thế trồng cây chuối, nếu không, cho dù ở tư thế nào, vạt trước cũng bị ướt máu, vì bị ướt máu, nhiệt độ cảm nhận qua tay sẽ tương đối thấp. Nhưng, vạt trước cái áo len mà nạn nhân đang mặc rất khô ráo, nhiệt độ cũng không thấp, điều này hơi kỳ quặc. Bốn phía xung quanh đều phun đầy máu, vạt áo phía trước lại không có máu?

Tôi không nêu ra điểm khả nghi này, mà quay người nhìn vết máu dạng bắn phụt thành từng khoảng lớn trên tường.

Chúng ta đều biết, vết giọt máu nhỏ xuống trong khi đang chuyển động, sẽ có dạng tương tự như "sao chổi". Một đầu hình ô van, đầu kia hình các tia đâm ra. Hướng các tia đâm ra chính là hướng chuyển động của vật đựng hoặc của giọt máu lúc máu nhỏ xuống. Nếu nạn nhân bị cứa cổ khi nằm trên bãi cỏ, thì vết máu sẽ phun từ mặt đất lên, hướng tia máu đâm ra phải là hướng lên trên. Nhưng vết máu phun trên tường gần như đều là tia phun xuống phía dưới.

"Hình dạng vết máu nhỏ xuống, phương hướng hình như không đúng lắm." Tôi chỉ lên tường nói, "Mẫu nhỏ từ trên xuống, như vậy phải là trường hợp nào mới tạo thành vết máu như vậy được?"

"Rất đơn giản, máu bắn ra, chuyển động theo một đường parabol, lúc hạ xuống dính vào mặt tường." Bác sĩ pháp y Hàn giải thích.

"Nhưng khoảng cách giữa nạn nhân và góc tường quá gần." Tôi nói, "Lý thuyết giọt máu bắn ra mà anh nói có khả năng đúng, nhưng khi bắn ra, cũng phải có vết máu bắn phụt trực tiếp lên tường chứ, không thể nói toàn bộ máu đều chuyển động theo đường parabol rồi mới vào tường, hoàn toàn không phun trực tiếp lên tường."

Bác sĩ pháp y Hàn đã bị tôi thuyết phục, cau mày suy nghĩ.

Tôi dùng hai tay kéo liền da ở vết thương cổ lại, nhìn thấy trên da ở giữa cằm và đoạn giữa cổ của nạn nhân có một vết xước to rất rõ rệt, có phản ứng sống rất rõ rệt.

"Vết xước này hình thành thế nào?" Tôi hỏi.

“Không biết.” Bác sĩ pháp y Cố lắc đầu nói, “Cảm giác chỗ này toàn là cỏ dại, không thể tạo thành vết xước rộng. Hoặc là, vết thương này không có mối liên hệ nhân quả trực tiếp với cái chết của cậu bé?

Tôi vạch áo của người chết ra, phát hiện thấy vùng da ở vị trí không chịu áp lực phía dưới lưng của cậu bé đã có màu đỏ. Đây là biểu hiện của vết hoen tử thi bắt đầu hình thành.

“Thời gian tử vong thì thế nào?” Tôi hỏi.

“Căn cứ vào nhiệt độ tử thi phán đoán sơ bộ, khoảng 8 giờ sáng, cách bây giờ hơn sáu tiếng đồng hồ.” Bác sĩ pháp y Hàn nói, “Cái này, dựa vào thời gian mất tích của người chết, có thể phán đoán được gần như vậy. Hơn nữa, vết hoen tử thi cũng bắt đầu hình thành rồi, đang ở giai đoạn hình thành, cũng là trong khoảng sáu đến tám tiếng đồng hồ.”

Tôi kiểm tra các bộ phận khác của tử thi, ngoài người và tứ chi, có rất nhiều chỗ xuất huyết dưới da, không có tổn thương rõ rệt khác. Giữa chỗ xuất huyết dưới da đã bắt đầu có hiện tượng chuyển từ tím xanh sang vàng, không phải là tổn thương mới, nhưng xuất huyết dưới da trên người cậu bé này thực sự là hơi nhiều.

Bác sĩ pháp y Hàn thấy tôi nhìn chằm chằm vào những chỗ xuất huyết dưới da trên tử thi, liền nói: “Những tổn thương này, đều hình thành vào cùng một thời gian, trạng thái hấp thụ đều rất giống nhau, nhưng đều rất nhẹ, không có tổn thương có thể dẫn đến tử vong. Tôi đoán, liệu có phải là bạo hành gia đình?”

Nghe thấy từ “bạo hành gia đình”, Trần Thi Vũ khẽ rùng mình.

“Ý anh muốn nói, đây là vụ tự sát có nguyên nhân do bạo hành gia đình?” Tôi quay mặt hỏi.

Bác sĩ pháp y Hàn gật đầu, nói: “Tất nhiên, chỉ là đoán thôi, còn chưa giải phẫu tử thi, những điều tôi nói đều không có căn cứ.”

“Hemosiderin đã xuất hiện, khả năng hấp thu bài tiết ở những người trẻ tuổi rất mạnh, điều đó có nghĩa là đã bị tổn thương được hơn hai ngày rồi.” Tôi vừa nói vừa tiếp tục khám nghiệm phần ngoài phía dưới tử thi.

Tôi cầm hai chân nạn nhân lên, không đi giày, cũng không đi tất.

“Người chết, không có giày?” Tôi hỏi.

“Đã tìm kiếm ở hiện trường, không có giày.” Bác sĩ pháp y Hàn nói, “Nhưng bố mẹ của nạn nhân nói cậu không thích đi tất, từ trước đến giờ cũng chỉ đi loại giày to rộng, thoáng khí, nói là sợ bí chân. Tôi nghĩ, có khả năng là bị rơi mất trong quá trình di chuyển.

“Không, không thể nào.” Tôi nói, “Dù là tự sát hay bị người khác giết hại, đây kiểu gì cũng là hiện trường vứt xác.”

2

“Sao, xác định là bị người khác giết hại rồi à?” Phó trưởng Công an Đổng vẫn đứng ở ngoài đường dây cảnh giới, nhưng nét mặt đã không còn lo lắng sốt ruột như trước nữa.

Tôi lắc đầu, nói: “Anh ạ, tôi không nói là bị giết hại, tôi chỉ nói đây là hiện trường vứt xác.”

“Có khác biệt sao?” Lâm Đào nói.

“Tất nhiên là có.” Tôi nói, “Cậu có nhớ trước đây tôi đã từng phổ cập kiến thức khoa học về “tự sát phân xác” không? Phân xác hay không, vứt xác hay không, không liên quan gì đến phương thức tử vong của người chết.”

Lâm Đào gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ.

“Có căn cứ xác thực không?” Phó trưởng Công an Đổng Kiếm hỏi.

“Buộc phải xác thực chứ.” Tôi nói, “Hai chân của nạn nhân để trần, hiện trường lại không có giày, nếu là cậu bé tự đi đến đây, gan bàn chân tất yếu sẽ bị cỏ dài có gai cào xước. Nhưng gan bàn chân cậu bé ngoài một chút bùn đất ra, không hề có bất cứ tổn thương nào. Qua đó có thể phán đoán, đây là hiện trường vứt xác.”

“Vụ án này đúng là bí ẩn rồi đây.” Mặc dù tán đồng với quan điểm của tôi, nhưng bác sĩ pháp y Hàn vẫn cảm thấy có rất nhiều điểm khả nghi, “Thông thường nếu có vết máu dạng bắn phụt, chắc chắn là hiện trường giết người đầu tiên. Nếu không, nạn nhân đã chết rồi mới cứa cổ cũng không có vết máu dạng bắn phụt được. Anh nói xem, liệu có phải là bị khiêng đến hiện trường rồi mới cứa cổ không?”

“Nhưng trên cơ thể người chết không có thương tích do bị khống chế[*].” Tôi nói, “Hơn nữa mất bấy nhiều công sức đưa đến đây để cứa cổ, để làm gì?”

“Còn một khả năng nữa, là nạn nhân bị trúng độc ngất đi, sau đó bị đưa đến đây cứa cổ.” Đại Bảo nói, “Tôi vừa lấy một ống máu tim ở hiện trường Tiểu Lông Vũ đã gửi đi làm xét nghiệm chất độc rồi.”

“Tất nhiên, đứng từ góc độ lý luận, cũng có khả năng này.” Tôi nói, “Vụ án này, nhìn từ tình hình hiện trường, tình trạng bên ngoài của tử thi, đúng là có rất nhiều điểm đáng ngờ, chỉ còn cách tiến hành giải phẫu để giải thích những điểm đáng ngờ này.”

“Đã lấy các vật chứng liên quan chưa?” Phó trưởng Công an Đổng hỏi.

“Hiện trường không có gì để lấy cả.” Bác sĩ pháp y Hàn báo cáo, “Ngoài hung khí và khám nghiệm các vết máu lấy ở nhiều điểm trên tường, chúng tôi không phát hiện ra bất cứ vật chứng nào. Tất nhiên, điều này hoàn toàn không phải là khả năng phản trinh sát của hung thủ rất tốt, mà chỉ cho thấy khả năng

phản ánh của hiện trường rất kém, hoặc là, vụ án này không có hung thủ."

"Cho dù anh nghi ngờ là tự sát vì nguyên nhân gì, vụ án này đều phải được coi là án mạng để xử lý." Phó trưởng Công an Đổng nghiêm nghị nói, "Hiện giờ, sau khi điều tra vòng ngoài, đã có một chút manh mối, nói cách khác, đã có kẻ tình nghi. Nhưng tôi chưa nói cho các anh biết, không làm ảnh hưởng đến phán đoán của các anh."

Phó trưởng Công an Đổng Kiếm cực kỳ có tài trong lĩnh vực trinh sát hình sự, quan điểm mà anh chủ trương, tức giữa kỹ thuật và trinh sát chỉ trao đổi những thông tin bắt buộc, mà không cần trao đổi đầy đủ các thông tin, là hết sức cần thiết. Một vụ án mà tôi từng tham gia, rõ ràng không phải là dùng súng giết người, nhưng vì một câu nói vô tình của bác sĩ pháp y đến hiện trường khám nghiệm, bị trinh sát viên nói ra ngoài, khiến rất nhiều quần chúng hiểu lầm, đều tưởng là dùng súng giết hại, thậm chí đều cảm thấy đã nghe thấy tiếng súng sau khi đi ngủ vào buổi tối hôm xảy ra án mạng. Những thông tin điều tra đó được phản hồi ngược trở về, lại khiến bác sĩ pháp y bị lạc hướng, cảm thấy chắc chắn là dùng súng giết người. Suýt nữa vì những lầm tưởng đó mà việc xử lý vụ án đi sai hướng. Bộ phận kỹ thuật và bộ phận trinh sát chỉ trao đổi những thông tin đã được xác nhận chắc chắn, còn những phỏng đoán theo kinh nghiệm hoặc mang tính suy luận, cần được bảo lưu, điều này có ích trong việc không làm người khác bị lệch hướng và cứ giữ mãi nhận định ban đầu. Như vậy kết quả phá án mới có thể khách quan, chính xác hơn.

Vụ án này, đúng là có rất nhiều điểm đáng ngờ, quan điểm của bác sĩ pháp y Hàn và bác sĩ pháp y Cố đều dựa trên suy luận có căn cứ, nhưng trước sau lại tự mâu thuẫn. Ngoài ra, sau khi xem qua tử thi, tôi cứ cảm giác có một số điểm bất thường, nhưng tạm thời lại không nghĩ được ra rốt cuộc chỗ nào bất thường. Điều này khiến chúng tôi càng nóng lòng muốn giải phẫu tử thi, tìm ra sự thật.

Hiện tượng co cứng tử thi đã hình thành, nhưng vẫn chưa phải là lúc cứng nhất. Chúng tôi nhanh chóng cởi quần áo trên người nạn nhân. Cởi quần áo xong, tôi lập tức tìm ra điểm bất thường mà lúc trước nghĩ đến ở đâu. Tôi thu gọn quần áo của nạn nhân, đưa cho Lâm Đào và nói: “Cậu và Tử Nghiên chụp lại ảnh quần áo, sau đó tiến hành khám nghiệm các dấu vết trên quần áo.”

Nhìn Lâm Đào và Trình Tử Nghiên cầm quần áo sang phòng Vật chứng bên cạnh, tôi chống hai tay lên bàn giải phẫu, nhìn tử thi và nói: “Không bình thường vết hoen tử thi không bình thường.”

Nguyên lý sản sinh vết hoen tử thi là do tính thẩm của mạch máu tăng lên sau khi cơ thể tử vong, tế bào hồng cầu trong mạch máu rò rỉ ra ngoài thành mạch, lắng đọng xuống tổ chức mềm không bị chèn đè ở phần thấp của cơ thể. Nhưng nếu nguyên nhân tử vong của người chết là mất nhiều máu cấp tính, vì cơ thể thiếu máu, sẽ dẫn đến vết hoen tử thi mờ nhạt. Lúc ở hiện trường, vết hoen tử thi của người chết đang trong giai đoạn lắng đọng máu, cũng chính là giai đoạn đầu khi vết

hoen tử thi mới hình thành, cho nên rất không rõ rệt, mọi người đều không để ý. Nhưng nếu quan sát kĩ ở hiện trường sẽ phát hiện ra vết hoen tử thi của người chết hoàn toàn không có màu đỏ nhạt, mà là màu tím nhạt, điều này cho thấy trong cơ thể vẫn còn một lượng máu lớn.

Trong quá trình chuyển xác chết vào phòng Giải phẫu, lại mất thêm hơn một tiếng đồng hồ, biểu hiện của vết hoen tử thi càng trở nên rõ rệt. Hiển nhiên, vết hoen tử thi sẫm như vậy, hơn nữa trước đó chúng lại có màu tím sẫm, hoàn toàn không khớp với nguyên nhân tử vong do mất nhiều máu cấp tính.

"Vết hoen tử thi sẫm như thế này, không phải nạn nhân tử vong do mất nhiều máu cấp tính sao?" Đại Bảo ngạc nhiên nói.

Tôi lắc lắc đầu, không nghĩ về nguyên nhân hình thành rất nhiều vết máu dạng bắn phụt ở hiện trường, mà quan sát tỉ mỉ hình dạng vết thương ở cổ nạn nhân. Tôi thầm nghĩ, nếu chỉ là cắt đứt khí quản, mà không cắt đứt mạch máu lớn, thì khí quản sẽ co lại vì có tính đàn hồi, một đầu khí quản sau khi co lại sẽ đóng vào, như vậy cơ thể cũng sẽ không thể lấy được dưỡng khí. Trong tình trạng như vậy, nạn nhân cũng có khả năng bị tử vong do ngạt thở.

Nhưng, sau khi kiểm tra vết thương ở cổ, suy nghĩ đó đã bị dập tắt. Vì ở góc vết thương ở cổ không có mẩu da, cho thấy động tác của cổ chỉ có một nhát. Hơn nữa một nhát này, cứa đứt luôn toàn bộ cơ thịt ở phần phía trước cổ, động mạch và tĩnh mạch cũng bị đứt toàn bộ, thực quản và khí quản cũng bị đứt hết.

Ngạt thở cần có một quá trình, hơn nữa nếu mạch máu và khí quản đồng thời bị cứa đứt, thì trước khi xảy ra ngạt thở, nạn nhân cũng sẽ tử vong ngay lập tức vì mất nhiều máu cấp tính.

Hàng loạt câu hỏi bật ra trong đầu tôi, khiến tôi nhất thời không biết phải làm thế nào. Hơn nữa, còn chưa tiến hành giải phẫu, Trần Thi Vũ đã gửi tin đến. Sau khi tiến hành xét nghiệm chất độc đối với máu của người chết lấy từ hiện trường, phòng Thí nghiệm hóa lý của Công an thành phố đã khẳng định trong cơ thể người chết không có bất cứ chất độc thông thường nào. Cậu bé không chết vì bị đầu độc, cũng không thể bị ngất vì chất độc.

Vụ án lại càng trở nên bí ẩn kỳ quặc.

Hiện trường có rất nhiều vết máu bắn phụt, nhưng nạn nhân dường như không phải là tử vong vì mất máu.

Trong các vết máu ở hiện trường không có khoảng trống nhưng chắc chắn không phải là nạn nhân tự đi vào.

Hung khí là nạn nhân tự đem từ nhà mình đi, nhưng vết dao trên cổ cậu ta dường như không có phản ứng sống.

Hướng phun của các vết máu ở hiện trường cũng không bình thường, hơn nữa vạt áo trước của nạn nhân không bị dính máu...

Một loạt những điểm mâu thuẫn này khiến tôi bế tắc, không thể tìm ra được biện pháp giải quyết ngay trong lúc này.

Tôi cố gắng kiên nhẫn, quyết định bắt đầu từ điểm dễ trước, điểm khó để sau. Sau khi tiến hành giải phẫu theo kỹ thuật thông thường tất cả các bộ phận khác của cơ thể, trừ cổ ra, cuối cùng mới nghiên cứu vết thương kỳ quặc ở cổ.

Chúng tôi cạo tóc của tử thi, rạch mở da đầu, phát hiện thấy ở dưới da đầu của nạn nhân có mấy chỗ xuất huyết hình tròn nhỏ. Vết xuất huyết chắc còn tương đối mới, nhưng mức độ rất nhẹ. Xương sọ không bị tổn thương, cũng không có xuất huyết trong sọ, càng không cần phải nói đến tổ chức não. Rõ ràng là người chết hoàn toàn không chết vì bị tổn thương sọ não, mặc dù gáy có một số chỗ xuất huyết nhỏ dưới da, đây là một dấu hiệu bị ngạt thở.

Mở lồng ngực và khoang bụng, chúng tôi phát hiện thấy có sự bất thường. Phần cơ ở giữa xương sườn trước ngực có nhiều chỗ xuất huyết, bề mặt da ở ngực nạn nhân thì lại không thấy có dấu tích xuất huyết dưới da rõ rệt. Tôi ấn vào vùng xương sườn của nạn nhân, có thể cảm nhận thấy tiếng xương gãy răng rắc rõ rệt.

“Xương sườn của nạn nhân bị gãy.” Tôi vừa phán đoán, vừa nhanh chóng lấy xương ngực của người chết, quan sát tình trạng gãy xương sườn từ trong lồng ngực.

“Xương sườn số 4 đến số 6 ở bên trái bị gãy, xương sườn số 3 đến số 5 ở bên phải bị gãy.” Tôi nói, “Xương sườn ở hai bên đều gãy, nhưng không bị lệch vị trí rõ rệt.”

“Nhiều xương sườn bị gãy như thế, liệu có dẫn đến lồng ngực bị sụp, hoặc tràn máu màng phổi không?” Đại Bảo hỏi.

“Xương bị gãy đều là gãy không hoàn toàn, gãy nhưng không bị lệch vị trí, lồng ngực không có dấu hiệu bị sụp xuống, cũng không có dấu hiệu tràn máu màng phổi.” Tôi nói, “Mấy cái xương sườn này gãy cũng chỉ coi là tổn thương nhẹ, chưa đến mức nặng, không thể coi là nguyên nhân tử vong.”

“Nhưng, da ở vùng ngực không hề bị tổn thương nhỉ.” Đại Bảo lấy làm lạ.

“Cho nên, đây chắc là tổn thương do bị chèn ép.” Tôi nói, “Rất nhiều người khi tiến hành CPR[*] sẽ bị gãy xương sườn hai bên. Anh bảo, như thế này, liệu có phải là có người cấp cứu không?”

“Cho dù là có hay không có người cấp cứu, nguyên nhân tử vong còn chưa tìm ra đây.”

Chúng tôi tiến hành chụp ảnh lưu giữ minh chứng về tình trạng gãy xương sườn của nạn nhân, rồi tiếp tục công việc giải phẫu. Các cơ quan nội tạng của nạn nhân đều nguyên vẹn, không bị tổn thương, trong lồng ngực có một ít khối tụ máu nhưng không nhiều lắm. Màng thanh dịch của hầu hết cơ quan nội tạng đều có thể thấy điểm xuất huyết, dấu vết tụ máu ở gan, lách rất rõ rệt. Những điểm này đều là dấu hiệu bị ngạt thở.

Tôi khẽ thở dài một tiếng, quan sát lại một lần nữa môi và móng tay của nạn nhân, lúc này những bộ phận đó đã bắt đầu xuất hiện màu tím xanh. Đây cũng là dấu hiệu bị ngạt thở.

“Đại Bảo, anh thấy thế nào?” Tôi hỏi.

“Ngạt thở.” Đại Bảo trả lời không hề do dự.

“Phương thức ngạt thở thì sao?” Tôi hỏi tiếp.

“Cái này, khó nói. Tuyệt đại đa số phương thức gây ngạt thở đều có thể loại trừ được.” Đại Bảo suy nghĩ hồi lâu rồi nói, “Đúng rồi, vùng trước cổ của nạn nhân có một vết xước rộng, có phải là ngạt thở do bị thứ gì đó chèn vào vùng trước cổ không?”

“Điều anh nói, đúng là một cách tư duy.” Tôi do dự nói, “Nhưng, lực có thể tạo ra một vết xước lớn ở vùng trước cổ, chặn vào cổ, thì xương móng và sụn giáp ắt sẽ gãy.”

“Đúng thế, bây giờ chúng ta quan sát vùng cổ xem thế nào nhé.” Đại Bảo nôn nóng muốn hành động luôn.

Tôi không nói gì, kiểm tra lại một lần nữa mười mấy chỗ xuất huyết dưới da trên cơ thể nạn nhân, xác định những vết đó ít nhất đã hình thành từ hai hôm trước, hơn nữa tổn thương đều không nghiêm trọng, sau đó mới quyết định, cùng Đại Bảo tiến hành giải phẫu tỉ mỉ phần cổ của nạn nhân.

Nhát dao đó thật tàn độc, cắt vào tận xương sống cổ, thậm chí còn để lại vết dao trên xương sống cổ. Cơ, mạch máu, chỗ đứt da đều nhuốm máu, lúc này không thể lau sạch được bằng bông nữa, khiến chúng tôi căn bản không thể phán đoán được nhát dao này rốt cuộc là vết thương trước khi chết hay là sau khi chết. Trừ phi cắt miếng da đó ra tiến hành xét nghiệm mô bệnh học, nhưng như vậy mất quá nhiều thời gian, chúng tôi không thể đợi được.

Đại Bảo lại không lo lắng về vấn đề này. Vết thương bắt đầu từ phía dưới sụn giáp của nạn nhân, cho nên xương móng và sụn giáp của nạn nhân đều co xuống dưới hàm, Đại Bảo đang một tay cầm dao phẫu thuật, một tay cầm kẹp cầm máu, tách tổ chức mềm ở vùng cổ của nạn nhân, định lấy xương móng và sụn giáp ra để quan sát.

“Rốt cuộc có phản ứng sống không?” Tôi vẫn đang chìm trong suy nghĩ.

Đột nhiên, tôi nghĩ ra cách. Tôi lấy kẹp cầm máu tìm ra đầu khí quản bên kia trong khoang ngực của nạn nhân. Viền mép ở chỗ đứt này đã co lại, khiến cho khí quản gần như đóng lại. Tôi cẩn thận kéo phẳng khí quản, sau đó cắt rời ra.

"Anh xem, trong khí quản của nạn nhân có máu!" Tôi nói, "Điểm này cho thấy khi khí quản của nạn nhân bị đứt, vẫn có hô hấp, nếu không không thể nào hít được máu vào khí quản!"

"Cắt cổ khi đang còn sống, lại có thể giải thích các vết máu ở hiện trường." Đại Bảo vừa nói, vừa đã tách rời xương móng và sụn giáp của người chết, "Điều đó cho thấy, xương sườn của nạn nhân bị gãy không phải là do hồi sinh tim phổi gây ra. Nếu không, vừa cứa cổ vừa làm hồi sinh tim phổi, kẻ này phải kinh dị đến mức nào?"

Tôi không nói gì, nghĩ bụng như vậy vẫn không thể giải thích được vấn đề. Nếu nạn nhân ở trạng thái tỉnh táo, như vậy cậu ta bị người ta đưa đến hiện trường thế nào khi chân không chạm đất, hoàn toàn không phản kháng? Tôi dùng một tay ấn vào phổi của người chết, máu trào ra từ trong khí quản không hề nhiều. Nếu là mạch máu lớn ở cổ và khí quản đồng thời bị đứt, chắc chắn phải có một lượng máu lớn bị hít vào trong khí quản, bây giờ xem ra máu quá ít. Nhưng, cổ của nạn nhân chỉ bị cứa một nhát, không thể nào có chuyện khí quản, mạch máu đứt theo thứ tự trước sau.

Nghĩ đến đây, trong đầu tôi chợt lóe lên một ý.

"Xương móng, sụn giáp của nạn nhân đều không bị gãy." Đại Bảo thất vọng nói, "Xem ra không phải là ngạt thở cơ học do ngoại lực gây ra vết xước ở cổ."

“Không chắc đâu.” Tôi đứng yên, thực ra đầu óc vẫn đang không ngừng suy nghĩ.

Nghĩ xong cách, tôi liền tiến hành luôn. Tôi cắt đầu bị đứt của khí quản, sau đó trải phẳng ra trên một tấm vải không dệt màu đen. Vì khí quản màu trắng đen trắng như vậy tạo ra sự tương phản màu sắc, sẽ có thể quan sát rõ được các dấu vết hình dạng của phần khí quản bị đứt. Tôi gọi kỹ thuật viên đến chụp ảnh đoạn khí quản mà mình đã cắt ra, sau đó đưa ảnh vào trong máy tính ở phòng Giải phẫu, liên tục phóng to ra. Tôi dường như đã bắt đầu hiểu ra.

“Cậu đang làm gì thế?” Đại Bảo không hiểu ra sao cả. Những cuộc giải phẫu trước đây, chưa bao giờ có bước này.

“Tôi sắp có đáp án rồi, nhưng buộc phải làm một số bước kiểm tra phụ trợ mới có thể phán đoán được.” Tôi trầm ngâm nói, “Hơn nữa, bây giờ chúng ta cần phải tiến hành giải phẫu lưng của nạn nhân, kết hợp tình hình giải phẫu phần lưng và các kiểm tra phụ trợ, tôi tin là sự thật không còn xa đâu.”

Đại Bảo tò mò nhìn bức ảnh được phóng to lên rất nhiều lần trên máy tính, không hiểu ra làm sao.

“Nhìn đầu đứt này, có gọn không?” Tôi gợi ý.

“Không, không gọn.” Đại Bảo vẫn chưa nhận ra ý của tôi.

“Được rồi, vừa nghĩ vừa làm việc.” Tôi nói.

Dưới sự thúc giục của tôi, chúng tôi nhanh chóng khâu vết rạch giải phẫu trên tử thi lại, sau đó lật ngược lại để tử thi nằm úp trên bàn giải phẫu.

Lúc này, trên lưng xác chết toàn là những vết hoen tử thi màu tím đỏ.

“Còn nhớ vụ án trước không?” Vì vết hoen tử thi đè lên, tổn thương do bị bóp ở gáy nạn nhân bị che mất, nếu không phát hiện ra bùn đất trong kẽ răng người chết, chúng ta có khả năng không thể ngờ tới ở đó lại có tổn thương. Lần này cũng vậy, nếu vì có vết hoen tử thi đè lên, tổn thương nhẹ ở lưng nạn nhân cũng không bị phát hiện ra thì sao?”

“Nếu thế cũng không có ý nghĩa gì.” Đại Bảo nói.

“Ai bảo là không có ý nghĩa?” Tôi vừa cười nói, vừa dùng dao phẫu thuật rạch da lưng của người chết.

Ở lớp mỡ dưới da lưng của xác chết, có thể nhìn thấy rất nhiều huyết khối tổn thương cục bộ màu đỏ. Tôi và Đại Bảo, một người bên trái, một người bên phải, tách rời phần da lưng, để lộ ra lớp mỡ trên lưng người chết. Trong lớp mỡ, có hơn hai mươi chỗ có huyết khối tổn thương cục bộ. Tôi dặn dò kỹ thuật viên chụp ảnh lại rồi hỏi: “Anh biết đây là tổn thương gì không?

Đại Bảo lắc đầu.

Tôi cười bảo: “Đây là tổn thương đệm. Còn nhớ xuất huyết dưới da dạng huyết khối nhỏ ở gáy nạn nhân không? Cùng loại với ở phần lưng, điều này cho thấy cậu ta bị chèn đè trên nền đất vô cùng lồi lõm không bằng phẳng, gây ra mười mấy chỗ xuất huyết dưới da ở vùng lưng và gáy.”

“Vô cùng lồi lõm không bằng phẳng?” Đại Bảo không hiểu, hỏi, “Có tác dụng gì? Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Khi nãy anh chả nói rồi đấy thôi? Ngạt cơ học chứ gì nữa.” Tôi đáp.

“Nhưng, chúng ta còn chưa tìm ra phương thức ngạt mà.” Đại Bảo nói.

“Tìm ra rồi.” Tôi mỉm cười nói, “Khâu lưng lại đi, bây giờ chỉ cần có kết quả thống nhất của các bước kiểm tra phụ trợ nữa là tôi đã có thể đưa ra kết luận.”

“Đưa ra kết luận? Đưa ra kết luận gì?” Đại Bảo vừa lẩm vừa luồn chỉ khâu xác chết.

Tôi đã rất chắc chắn, nhưng vẫn hơi lo lắng về hiện trường. Tôi cởi bỏ trang phục giải phẫu, đi sang phòng bên cạnh, nhìn Lâm Đào và Trình Tử Nghiên đang chụm đầu vào quan sát chiếc áo len trên bàn điều khiển. Tôi nhận ra, đây là chiếc áo len mà nạn nhân mặc. Lâm Đào đang một tay cầm kính hiển vi, nhìn gì đó trên vạt trước của chiếc áo len.

“Thế nào rồi?” Tôi vừa dùng cồn khô xoa tay vừa hỏi.

“Những cái khác thì không có gì, chỉ có cái áo khoác này, hai chúng tôi đang nghiên cứu.” Lâm Đào trả lời, không cần quay đầu lại.

“Xem có vết nhuốm máu không đúng không?” Tôi hỏi.

“Không phải.” Lâm Đào trả lời vẻ đầy bí ẩn, “Chắc chắn là không nhuốm máu, cùng lắm là có mấy vết máu dạng giọt nhỏ, nhưng không có vết máu lớn. Chúng tôi đang nghiên cứu cái khác, nghiên cứu xong, chưa biết chừng vụ án sẽ được làm rõ.”

“Các cậu đang nghiên cứu trên vạt trước áo len của người chết có vệt bánh xe không đúng không?” Tôi thấy dáng vẻ cố tỏ ra bí ẩn của Lâm Đào thật thú vị, liền nói.

Lâm Đào vỗ vào đùi, quay đầu lại hỏi: “Sao cậu biết?”

“Thế là được rồi.” Tôi cười ha ha và nói, “Bây giờ chỉ còn thiếu một vấn đề cuối cùng nữa thôi. Chúng ta qua bên ban chuyên án đi, đợi thông tin từ phòng Thí nghiệm.”

3

Trong phòng họp nghi ngút khói thuốc lá của ban chuyên án, Phó trưởng Công an Đổng Kiếm đang ngồi rất chỉnh tề. Lúc này, trên mặt anh, vẻ bình tĩnh, tự tin đã biến mất, sắc thái lo âu ban đầu hiện hữu trở lại.

Thấy chúng tôi bước vào, Phó trưởng Công an Đổng vội hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Nói ra thì rất dài." Tôi đáp lời, "Nhưng, tôi cần chờ kết quả xét nghiệm DNA, rồi báo cáo anh một thể."

"Ái chà, anh chàng này, còn úp mở với tôi nữa." Phó trưởng Công an Đổng nói, "Bên trinh sát này, tôi rất do dự."

Hóa ra, lúc chúng tôi tiến hành khám nghiệm hiện trường, bộ phận trinh sát đã phát hiện ra một manh mối quan trọng. Chủ hộ của tất cả các ngôi nhà cũ ở hiện trường tên là Hồ Vạn Kim, còn con trai cả của Hồ Vạn Kim là Hồ Lập Sinh, không ngờ cũng là học sinh lớp mười một trường Trung học số Hai của Long Đông. Manh mối này thu hút sự quan tâm của trinh sát viên. Họ tiếp tục điều tra theo manh mối, phát hiện ra mặc dù Hồ Lập Sinh và Vạn Liên Liên không cùng một lớp, nhưng trước đó có xảy ra mâu thuẫn. Nguyên nhân là Vạn Liên Liên thích một nữ sinh mà Hồ Lập Sinh cũng thích. Vì thế mà học kỳ

trước, Hồ Lập Sinh và Vạn Liên Liên đã đánh lộn, lúc đó Hồ Lập Sinh đuối thế bị đau hơn. Sau đó là kỳ nghỉ Tết, tiếp theo đó vì ảnh hưởng của dịch bệnh, thời gian học bị lùi lại, trong khoảng thời gian đó, hai người không có qua lại. Cho đến tận thời gian gần đây, trường cấp III bắt đầu cho đi học trở lại, Hồ Lập Sinh và Vạn Liên Liên gặp lại nhau. Có thù gặp nhau, vô cùng bực tức, ba hôm trước, sau khi tan học, Hồ Lập Sinh gọi thêm mấy bạn cùng lớp, túm được Vạn Liên Liên chỉ có một mình trên đường về nhà, liền đánh cho cậu ta một trận tơi bời.

Hành vi này đã giải thích cho việc tại sao trên người nạn nhân lại có nhiều vết xuất huyết dưới da cũ như vậy. Lúc đầu, mọi người đều tưởng là bạo hành gia đình dẫn đến tự sát, nhưng trước tình hình như vậy, cũng đã phủ định luôn cách nghĩ này.

Nghe đến đây, Trần Thi Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trinh sát viên phát hiện ra manh mối này, như thể tìm được vật báu vô cùng quý giá, tiếp tục điều tra. Qua điều tra được biết, vào buổi sáng hôm xảy ra vụ án, Hồ Lập Sinh đi học muộn một tiếng đồng hồ. Cũng có nghĩa là, theo thời gian tử vong do bác sĩ pháp y suy luận, nạn nhân tử vong vào khoảng 8 giờ, Hồ Lập Sinh không thể đưa ra chứng cứ chứng minh mình không có mặt tại hiện trường. Còn về sự việc ba hôm trước Hồ Lập Sinh hẹn người cùng đánh Vạn Liên Liên, có hơn mười học sinh có thể làm chứng. Sau khi bị Hồ Lập Sinh đánh, Vạn Liên Liên cũng tuyên bố với nhiều bạn học là sẽ trả thù Hồ Lập Sinh.

Đối tượng tình nghi có thời gian gây án, có động cơ phạm tội rõ ràng, trinh sát viên lập tức hỏi Hồ Lập Sinh để tìm hiểu tình

hình trước mặt giáo viên. Trước mặt cảnh sát, Hồ Lập Sinh không che giấu mâu thuẫn của mình với Vạn Liên Liên và chuyện mình đã hẹn bạn đi đánh Vạn Liên Liên, nhưng về lý do tại sao lại đến muộn vào sáng hôm xảy ra vụ án, lại ấp a ấp úng, không nói rõ. Điều quan trọng là trên người Hồ Lập Sinh lại có thương tích tương đối mới. Những điểm khả nghi này, nhanh chóng khiến Hồ Lập Sinh trở thành đối tượng tình nghi trọng điểm. Việc triển khai các công tác trinh sát đều hướng vào cậu ta.

Nhưng, có một điểm duy nhất khiến Phó trưởng Công an Đổng Kiếm không yên tâm, đó là buổi sáng khi đi học, trang phục Hồ Lập Sinh mặc trên người hoàn toàn giống với lúc cảnh sát hẹn gặp cậu ta, nhưng cảnh sát không tìm thấy bất cứ vết máu nào trên quần áo cậu ta.

Chuyện này bắt đầu thú vị, địa điểm hiện trường lại đúng là nhà cũ của đối tượng tình nghi có động cơ giết người, điểm này tuyệt đối không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Hiện trường có rất nhiều vết máu, nhưng trên người đối tượng tình nghi lại không có vết máu nào, rõ ràng là không thể có chuyện này. Thế là cảnh sát tiếp tục điều tra toàn diện người nhà của Hồ Lập Sinh, họ hoặc là không có thời gian gây án, hoặc là không hề biết về mâu thuẫn giữa Hồ Lập Sinh và Vạn Liên Liên, nói tóm lại đều đã loại trừ các dấu hiệu khả nghi. Cảnh sát còn tiến hành điều tra bố mẹ Vạn Liên Liên, điều bất ngờ là hai vợ chồng mất con này hoàn toàn không biết gì về chuyện Vạn Liên Liên bị đánh ở trường.

“Tại sao những người bị xâm hại quyền nhân thân, đều giấu không nói?” Trần Thi Vũ thình lình buông một câu.

Tôi nhìn nét mặt nghi hoặc của Phó trưởng Công an Đổng, nói: “Ông anh, đừng sốt ruột, tôi có đáp án rồi.”

“Sao? Anh tìm được chứng cứ chứng minh Hồ Lập Sinh phạm tội à?” Phó trưởng Công an Đổng quay đầu nhìn tôi hỏi.

Tôi lắc đầu, vừa định nói, thì chuông điện thoại reo lên, hiển thị là Chủ nhiệm Trần của phòng Thí nghiệm DNA Công an thành phố. Trước khi giải phẫu tử thi, khi bảo Tiểu Lông Vũ mang đi xét nghiệm, tôi đã dặn cô tìm gặp Chủ nhiệm Trần, nhất định phải tiến hành xét nghiệm DNA đối với vết máu ở hiện trường ngay lập tức, đồng thời báo ngay cho tôi kết quả. Vì tốc độ xét nghiệm DNA nhanh, xem chừng bây giờ chắc là có kết quả rồi.

Tôi bật loa ngoài điện thoại di động, nói: “Chào Chủ nhiệm Trần, đã có kết quả rồi đúng không? Có phải là máu không?”

Chủ nhiệm Trần vốn đang nóng lòng phản hồi thông tin xét nghiệm DNA, nhưng nghe tôi hỏi như vậy, ngớ ra giây lát rồi đáp: “Máu thì đúng là máu, có điều đó không phải là máu người, mà là máu lợn.”

Cả ban chuyên án ồ lên xôn xao, mọi người bắt đầu thi nhau bàn tán. Nguyên nhân rất đơn giản, kết quả xét nghiệm DNA này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Tất nhiên, cũng nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi suy nghĩ giây lát, lại càng thấy vững tin hơn.

“Thôi nào, rốt cuộc là sao, anh thử nói xem.” Phó trưởng Công an Đổng làm dấu tay bảo mọi người yên lặng rồi nói với

tôi. Phòng họp lập tức trở nên yên lặng.

“Nếu không có kết quả này, tôi cũng không dám đưa ra kết luận thiếu căn cứ, cho nên mong mọi người thông cảm.” Tôi cười nói, “Bây giờ, sự việc cơ bản đã rõ rồi, phải nói từ hình dạng khí quản bị đứt của nạn nhân.”

Thực ra ở giai đoạn trước trong quá trình giải phẫu tử thi, tôi cũng như Đại Bảo, không hiểu ra làm sao cả, hoàn toàn không thể hiểu được tại sao lại tồn tại nhiều điểm đáng ngờ như vậy. Nhưng tôi vững tin, một khi vụ án có nhiều điểm đáng ngờ, cho thấy hung thủ đã vắt óc suy nghĩ để tiến hành rất nhiều động tác thừa. Có điều, tôi từng nói, trên thế giới này không có hành vi phạm tội hoàn hảo, động tác thừa càng nhiều, chỉ giúp cảnh sát phát hiện ra nhiều điểm mâu thuẫn hơn, thêm nữa, cũng cung cấp cho cảnh sát nhiều manh mối phá án hơn.

Điểm mâu thuẫn được phát hiện đầu tiên chính là khí quản.

Khi quan sát đầu đứt của khí quản, tôi phát hiện thấy chỗ bị đứt có thứ giống như cầu nối giữa tổ chức[*], liền cắt rời khí quản ra, kéo phẳng, phóng to lên để quan sát, đã xác định một chuyện, đó là khí quản bị đứt không phải là do dao cứa. Vì nếu là lưỡi dao cứa đứt khí quản, đầu đứt phải rất trơn nhẵn, trừ phi lưỡi dao cùn. Nhưng con dao trên tay chúng ta, có thể thấy là một con dao bổ dưa hấu rất sắc, hơn nữa, nếu dao bổ dưa hấu không sắc, không thể nào một nhát có thể cứa đứt toàn bộ phần cơ và da ở trước cổ mà không để lại một mẩu da nào.

Như vậy, cơ bản có thể phán đoán, khí quản của nạn nhân bị đứt không phải do vũ khí sắc bén, mà là bị đứt, rách do ngoại lực không sắc bén.

Thế thì xuất hiện hai khả năng. Một là, trước khi bị cứa cổ, khí quản của nạn nhân đã bị đứt. Sau khi bị đứt, khí quản co lại, dẫn đến khi bị cứa cổ, không làm tổn thương đến khí quản. Hai là, sau khi cứa cổ, cơ và mạch máu đều đứt, nhưng khí quản không đứt, nên hung thủ lại dùng cách khác, dùng lực mạnh không sắc bén làm đứt khí quản.

Rất rõ ràng, khả năng thứ hai có thể loại trừ. Vì thứ nhất hung thủ làm như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa gì, cắt đứt huyết quản đã đủ để gây tử vong; thứ hai là không thể làm được như vậy, vì chúng tôi căn cứ vào vết thương để phán đoán, hung thủ chỉ cứa một nhát, hơn nữa nhát dao này sâu vào tận cột sống cổ, đồng thời còn để lại vết cứa trên cột sống cổ. Trên cột sống cổ có cả vết cắt, thì không thể nào có chuyện khí quản và thực quản nằm trước cột sống cổ lại không đứt.

Vì vậy có thể phán đoán, trước khi bị cứa cổ, khí quản của người chết đã đứt.

Kết luận này có thể giải thích mâu thuẫn trong việc vết thương ở da cổ của người chết không có phản ứng sống rõ rệt, mà trong khí quản lại hít vào một lượng máu nhỏ, tức là có phản ứng sống. Vì lúc khí quản bị đứt, nạn nhân vẫn còn sống, nên mới có thể hít máu vào; còn khi bị cứa cổ, đã chết ngạt từ lâu. Qua các hiện tượng ở cơ thể người chết, nếu loại trừ hết các nhân tố ảnh hưởng, bác sĩ pháp y nhất định sẽ khẳng định nạn nhân không tử vong vì mất nhiều máu cấp tính, mà chết vì

ngạt cơ học. Còn xác chết này, chỉ có phương thức duy nhất là khí quản bị đứt và co lại có thể dẫn đến ngạt cơ học.

Phó trưởng Công an Đổng gật đầu tán đồng, hỏi: "Câu hỏi tiếp theo, chính là ngoại lực nào có thể khiến cho khí quản bị xé đứt trong tình trạng có sự bảo vệ của cơ thịt và da ở phần cổ?

Tôi đáp: "Rất rõ ràng, khí quản của con người có tính đàn hồi, trong trường hợp bình thường, chúng ta ngẩng đầu, quay đầu thế nào, cũng không thể xảy ra chuyện rách đứt. Cho dù bị người khác đánh đấm thế nào, cũng không thể dẫn đến rách đứt khí quản. Nhưng nếu là nhân tố ngoại lực mạnh gấp nhiều lần sức người, thì không chắc."

Tổn thương hình thành không do sức người, thường gặp ở tại nạn giao thông hoặc rơi từ trên cao xuống. Tổn thương khi rơi từ trên cao xuống sẽ rất phức tạp, nghiêm trọng hơn, còn tổn thương của nạn nhân này không hề nghiêm trọng phức tạp, cho nên có thể dứt khoát loại trừ. Như vậy, cậu ta có khả năng chết do tai nạn giao thông không?

Trước cổ người chết có một vết xước lớn, kéo dài đến tận cằm, không phải là hình thành do bị đánh trực tiếp, mà do bị vật thể cùn có mặt phẳng chèn vào; phần ngực người chết có nhiều xương sườn bị gãy. Hai chỗ tổn thương này, cơ bản đã khẳng định phán đoán của tôi. Giả sử bánh ô tô chèn qua ngực của nạn nhân, đồng thời đột ngột chồm lên chèn vào cằm cậu ta. Lúc này, đã có thể giải thích về chuyện xương sườn bị gãy và vết xước ở cổ. Lực mạnh đột ngột này, khiến đầu của nạn nhân lập tức ngẩng lên, thêm vào đó là động tác nuốt mang tính phản xạ của nạn nhân, là có thể tạo ra một lực kéo vô cùng lớn

tác động lên khí quản. Lực này, đã vượt quá giới hạn đàn hồi của khí quản, khiến cho khí quản bị đứt. Sau khi khí quản đứt, chỗ đứt co đóng lại, còn hút máu vào, tự nhiên khiến nạn nhân tử vong vì ngạt cơ học.

"Nhưng, lực kéo này, không chỉ kéo khí quản và thực quản, mà còn kéo cả cơ thịt và huyết quản nữa chứ." Đại Bảo nói.

"Đúng thế, nhưng đừng quên mất một điều." Tôi nói, "Tính đàn hồi và dẻo dai của huyết quản còn mạnh hơn khí quản, cơ thịt thì càng không phải nói rồi. Cho nên lực này, chỉ kéo đứt khí quản. Nếu không, huyết quản đứt, sẽ hình thành tụ máu cực lớn ở cổ trong tức khắc, thậm chí còn dẫn đến tử vong vì xuất huyết, mà trên tử thi, không hề có biểu hiện này."

"Tai nạn ô tô?" Hai đầu mày của Phó trưởng Công an Đổng dường như dãn ra đôi chút.

"Sau khi có suy nghĩ này, tôi vẫn hy vọng có thể tìm thấy nhiều căn cứ chứng thực bụng và trước cổ, lực mạnh như vậy tất sẽ gây ra tổn thương đệm ở lưng và gáy của người chết. Nếu đường bằng phẳng, có thể tổn thương sẽ không rõ lắm, nhưng chắc chắn cũng có thể thấy được tổn thương do chèn đè ở dưới xương vai. Nếu mặt đường mấp mô không bằng phẳng, thì tổn thương đệm sẽ rất rõ ràng. Sau khi khám nghiệm lưng nạn nhân, chúng tôi khẳng định đây là chỗ mặt đường vô cùng lồi lõm, không bằng phẳng"

"Đúng là có tổn thương đệm?" Phó trưởng Công an Đổng hỏi.

Tôi gật đầu, nói: "Đến đây, tôi cơ bản có thể khẳng định phán đoán của mình rồi, hơn nữa chỗ Lâm Đào cũng có phát hiện,

chứng thực cho phán đoán của tôi."

Lâm Đào bật máy chiếu, chiếu lên một tấm ảnh. Đây là cái áo len mà nạn nhân mặc ở ngoài cùng, mặc dù màu sẫm, hơn nữa bị dính rất nhiều bùn đất, nhưng Lâm Đào vẫn đánh dấu một vết trên áo bằng vòng tròn đỏ, nói: "Trên áo len của người chết, có vết bẩn, nhưng trong các vết bẩn, chúng tôi phát hiện thấy một chỗ bùn hình dạng có tính đặc trưng, các anh xem, dạng lượn sóng này tuyệt đối không thể hình thành một cách ngẫu nhiên, mà phải có vật thể có hình lượn sóng trực tiếp chèn đè lên."

"Vết bánh xe." Phó trưởng Công an Đổng bình tĩnh nói.

Lâm Đào gật đầu, nói: "Loại bánh xe này, theo kinh nghiệm của tôi, thường là của loại xe van nhỏ."

"Loại xe van nhỏ này ở nông thôn rất nhiều mà." Phó trưởng Công an Đổng nói, "Có khả năng đối chiếu được không?"

"Cái này thì không, vết bẩn tương đối nghiêm trọng, đoạn có tính đặc trưng này rất nhỏ, không có giá trị đối chiếu." Lâm Đào nói.

"Mặc dù vết bánh xe không có giá trị đối chiếu, nhưng mặt đường có tính đặc trưng mà." Tôi nói, "Tôi vừa nói rồi, đoạn đường xảy ra sự việc vô cùng lồi lõm, không bằng phẳng. Hiện tượng như thế này, chỉ có khả năng xuất hiện ở một loại mặt đường, đó là mặt đường rải đầy đá, nhưng không tưới bê tông."

"Ý anh là, tìm đường, rồi tìm camera giám sát." Phó trưởng Công an Đổng nói, "Tìm ra đoạn đường rải đá, cái này vô cùng dễ, nhưng có camera giám sát hay không, tôi thực sự không dám chắc."

“Việc này, tôi đã cử Trình Tử Nghiên làm rồi.”

“Tai nạn ô tô dẫn đến tử vong, kiểu chết này cũng khá hiếm gặp.” Phó trưởng Công an Đổng nói, “Theo như kết quả DNA mà anh có được, đây là hiện trường giả.”

“Đúng!” Tôi nói, “Vừa nãy tôi nói nhiều như vậy, chỉ để giải thích nguyên nhân tử vong và tình trạng tổn thương của nạn nhân. Nhưng, về vết máu ở hiện trường, không thể giải thích được. Hơn nữa, vết máu ở hiện trường đều vẫn chưa khô, không thể nào xảy ra sự trùng hợp giữa vết máu cũ và vụ án này. Cho nên, ngay từ đầu, tôi đã thấy đó chỉ là những vết máu làm giả. Nhưng đã có kết quả DNA giám định giống loài, khẳng định đó là máu, mà còn là máu lợn, điều này đã giải thích cho điểm đáng ngờ ở hiện trường.”

“Cũng có nghĩa là, sau khi cứa đứt cổ nạn nhân, thủ phạm vốn tưởng là sẽ có rất nhiều máu phun, nhưng vì lúc đó nạn nhân đã tử vong, nên không có máu phun ra.” Phó trưởng Công an Đổng nói, “Nên, hung thủ tạo ra hiện trường giả của một vụ cắt cổ từ khi còn sống bằng cách phun máu lợn.”

“Đúng thế, chiêu này có vẻ rất cao minh, thực ra lại vô cùng ngu dốt. Lấy mẫu vết máu ở hiện trường, là việc cảnh sát bắt buộc phải làm. Có thể, hung thủ không biết DNA có thể xét nghiệm ra giống loài khác biệt.” Tôi cười nói, “Chính thủ phạm đã tự hất máu, điều này có thể giải thích lý do tại sao xung quanh xác chết toàn là vết máu dạng bắn phụt, mà vạt áo phía trước của người chết lại không bị nhuốm máu; cũng có thể giải thích tại sao vết máu trên tường đều có hướng từ trên xuống dưới, mà không phải từ dưới lên trên; còn có thể giải thích tại

sao nhát dao ở cổ rõ ràng là do người gây ra, nhưng vết máu phun lại không có khoảng trống. Vì đây là hiện trường giả để vứt xác, cho nên có thể giải thích tại sao người chết chân trần nằm giữa đám cỏ dại, mà gan bàn chân lại không có bất cứ tổn thương nào."

"Cũng có nghĩa là, qua khám nghiệm và xét nghiệm hiện giờ, đưa ra suy luận như vậy, là cách duy nhất có thể giải thích được mọi điểm mâu thuẫn." Phó trưởng Công an Đổng nói, "Đây có lẽ chính là sự thật rồi."

Tôi gật đầu.

Phó trưởng Công an Đổng nói tiếp: "Nếu là tai nạn giao thông gây ra tử vong, không tiến hành các biện pháp cấp cứu cần thiết, mà lại còn di chuyển xác, vứt xác, tạo hiện trường giả, hành vi này liên quan đến tội cố ý giết người gián tiếp rồi."

"Đúng thế, cho nên vụ án này không thể chỉ nhận định là tai nạn ngoài ý muốn." Tôi nói.

"Cũng có nghĩa là, công tác điều tra Hồ Lập Sinh giai đoạn trước của chúng tôi, là đi sai đường." Đổng Kiếm nói, "Vì Hồ Lập Sinh là học sinh trung học, không có ô tô, cũng không biết lái xe ô tô. Nhưng tại sao hôm đó cậu ta ngẫu nhiên lại đến muộn, mà còn ấp úng về nguyên nhân đến muộn nữa chứ?"

"Vấn đề này, cần tiếp tục điều tra và khám nghiệm." Tôi nói, "Lâm Đào, đến chỗ ở hiện tại của Hồ Lập Sinh và khu vực gần nhà Vạn Liên Liên tiến hành khám nghiệm."

Lâm Đào gật đầu.

"Công việc tiếp theo thì thế nào?" Phó trưởng Công an Đổng hỏi.

“Thế thì tôi cũng đoán thử xem.” Tôi nói, “Hôm nay tại sao nạn nhân lại mang dao? Hành động này rất kỳ quặc, một học sinh trung học mang theo dao khi đi học, có khả năng là muốn trả thù, cũng có khả năng là để tự vệ. Còn xác của cậu ta lại được người ta mang đến đúng nhà của “kẻ thù” để vứt, đồng thời tạo ra hiện trường giả, chuyện này tuyệt đối không thể là sự trùng hợp ngẫu nhiên, chỉ có thể cho thấy kẻ vứt xác, tạo hiện trường giả có biết mâu thuẫn giữa họ.”

“Ừm, đúng” Phó trưởng Công an Đổng nói, “Điều này cho thấy, hung thủ không chỉ quen thân với người chết là Vạn Liên Liên, Vạn Liên Liên đã nói cho hắn biết chuyện mình bị bắt nạt, mà hắn còn biết rõ về “kẻ thù” Hồ Lập Sinh, biết chỗ nhà cũ của nhà Hồ Lập Sinh, biết là nhà cũ của nhà họ và khu vực gần đó đều không có người, nên mới chọn nhà cũ làm địa điểm vứt xác và tạo ra hiện trường giả giữa ban ngày. Rất tốt, phạm vi đã được thu hẹp rồi.”

“Không chỉ như vậy, phạm vi còn có thể thu hẹp hơn nữa.” Tôi nói, “Anh nghĩ xem, nếu muốn tạo hiện trường giả bằng máu lợn, không lẽ lại phải giết một con lợn? Một người có thể làm được sao?”

“Đúng thế, hung thủ lấy đâu ra máu lợn?” Phó trưởng Công an Đổng nói, “Việc này có thể điều tra cẩn thận, xem người nào có thể dễ dàng có được máu lợn, hoặc là ra chợ để tiến hành điều tra, xem có ai đi mua tiết lợn không.”

“Tôi thấy khả năng mua tiết lợn không lớn lắm.” Tôi nói, “Vì tiết lợn để một khoảng thời gian sẽ đông, không thể hất được. Chỉ có thể là...”

“Người giết lợn.” Phó trưởng Công an Đổng nói.

“Dù thế nào cũng phải điều tra hết những người liên quan đến nghề giết mổ lợn, quen biết Vạn Liên Liên và Hồ Lập Sinh, có xe van nhỏ.” Tôi nói.

Tôi còn chưa nói dứt lời thì điện thoại của Trình Tử Nghiên gọi đến.

“Trưởng khoa Tần, chúng tôi tìm được một đoạn đường đang rải đá, đúng là một con đường cái từ thôn Đại Loan đến thôn Tiểu Loan.” Trình Tử Nghiên nói, “Chúng tôi đã trích xuất camera giám sát ở hai đoạn đường, vào khoảng từ 7 giờ đến 8 giờ sáng nay, có hơn hai mươi chiếc xe van nhỏ đi qua, bây giờ bộ phận trinh sát đang điều tra lần lượt chủ của hơn hai mươi chiếc xe van nhỏ này.”

Tôi cúp điện thoại, cười rất tươi nhìn Phó trưởng Công an Đổng nói: “Ông anh, chắc là tối nay có thể ăn mừng thắng lợi được rồi.”

“Đúng thế.” Phó trưởng Công an Đổng như trút được gánh nặng, ngả người ra ghế và nói, “Hơn hai mươi chiếc xe, nửa tiếng đồng hồ là có thể điều tra ra manh mối rồi nhỉ.”

4

Cuộc thẩm vấn vào nửa đêm, chúng tôi không tham gia. Dẫu sao vụ án này cũng khác với vụ án cố ý giết người, tâm lý chống đối của đối tượng tình nghi phạm tội cũng sẽ không phải là rất mạnh, hơn nữa trinh sát viên thẩm vấn đã nắm được nhiều manh mối và căn cứ như vậy, việc phá vỡ tường chắn tâm lý của đối tượng tình nghi phạm tội chắc sẽ không khó.

Nhưng, hai người Lâm Đào và Trần Thi Vũ không chịu được sự nhàn rỗi.

Lúc gần sáng, bộ phận trinh sát phát hiện ra một đối tượng khả nghi trọng điểm. Vạn Quân, năm nay 30 tuổi, là chú họ của Vạn Liên Liên, hắn ta có một chiếc xe van Ngũ Linh[*] nhỏ, bình thường công việc chủ yếu là chở nội tạng và tiết lợn giết mổ vào lúc sáng sớm hằng ngày từ lò giết mổ ở thôn Đại Loan đến một nhà hàng làm "canh tiết lợn". "Canh tiết lợn" là một loại canh được nấu từ nội tạng và tiết lợn tươi, là một món ăn nổi tiếng ở địa phương, bữa sáng của đại đa số người dân ở địa phương đều là món ăn này.

Xem ra, Vạn Quân là đối tượng tình nghi trọng điểm có đủ mọi điều kiện gây án.

Để đảm bảo chứng cứ chính xác, không chút sơ hở, khi Vạn Quân bị cảnh sát triệu tập, Lâm Đào và Trần Thi Vũ lập tức tiến hành khám nghiệm chiếc xe van của hắn. Theo lời Trần Thi Vũ, đó là một chiếc xe van hôi thối khó mà chịu nổi, bên trong toàn là vết máu, tổ chức mềm và mỡ. Khi mở cửa xe, Lâm Đào suýt nữa thì ói mửa. Lâm Đào lại ngụy biện rằng, đấy là vì xe chạy quá xóc, cậu hơi bị say xe chút thôi. Tiểu Lông Vũ cũng thừa nhận, tay lái của lái xe đúng là kém xa so với Hàn Lượng. Vì câu nói đó mà Lâm Đào buồn phiền rất lâu.

Có điều, một chiếc xe bẩn thỉu quá thể như vậy, muốn lấy được DNA của nạn nhân ở trong đó một cách chính xác để chứng minh là chiếc xe này đã vận chuyển xác chết, gần như là không thể. Một là vì lúc nạn nhân bị vứt xác, có khả năng chưa bị cứa cổ, như vậy toàn thân cậu ta cũng không có tổn thương hở, sẽ không để lại vết máu dễ bị phát hiện. Thứ hai là cho dù phát hiện thấy tế bào từ người chết, cũng không có ý nghĩa lớn, vì hai người vốn có quan hệ chú cháu, nạn nhân đi nhờ xe là chuyện rất bình thường. Ba là, chiếc xe này bị ô nhiễm nghiêm trọng, khắp mọi chỗ đều là DNA của lợn, dù là có chút ít DNA của người chết cũng sẽ bị ô nhiễm.

May sao trời không tuyệt đường người, đôi giày đế rộng mà nạn nhân đi, có một chiếc bị phát hiện ra ở trong xe. Mặc dù còn chưa làm xét nghiệm DNA, nhưng bố mẹ nạn nhân xem xong đã xác nhận, chiếc giày đó là của nạn nhân. Chiếc giày này bị mắc vào sau hòm đựng thiết bị ở một góc trong thùng chở hàng của chiếc xe van, vị trí tương đối khuất, có khả năng đây chính là nguyên nhân Vạn Quân không phát hiện ra sau khi vứt xác.

Một chiếc giày ở vị trí này, đã loại trừ khả năng Vạn Liên Liên ngồi trong thùng chở hàng đi nhờ xe, vì trong thùng chở hàng bẩn thỉu quá thể, nếu đi nhờ xe, chắc chắn không có chuyện không ngồi ở ghế lái phụ mà lại ngồi trong thùng chở hàng. Kết hợp với kết quả xác nhận qua việc điều tra dữ liệu ghi hình của camera giám sát do Trình Tử Nghiên trích xuất, và những đặc điểm quan trọng của hung thủ đã phân tích ở giai đoạn trước rất trùng khớp với Vạn Quân, chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh cơ bản đã hình thành.

Nhưng đối với bộ phận kỹ thuật hình sự của cơ quan công an, chứng cứ thì không bao giờ là nhiều. Sẽ không vì chuỗi chứng cứ đã hình thành mà không đi lấy thêm chứng cứ. Ngược lại, cho dù chuỗi chứng cứ có chắc chắn đến đâu, chúng tôi cũng sẽ cân nhắc đến toàn bộ các phương diện, cố gắng lấy được nhiều chứng cứ nhất có thể.

Quan điểm này đã ăn sâu vào trong đầu Lâm Đào, cậu nghĩ đến việc nếu chúng tôi không suy luận sai, thì bánh xe của thủ phạm đã đè lên người Vạn Liên Liên, đồng thời chèn vào cằm cậu bé, gây ra vết xước, như vậy trong kẽ lốp xe, rất có khả năng có vết máu của người chết chưa bị mất đi vì bị cọ quệt ô nhiễm, thế là Lâm Đào bảo trinh sát viên tháo rời bốn lốp xe, đưa đến phòng Thí nghiệm DNA, khiến Chủ nhiệm Trần phát đau đầu.

Trong lúc tháo lốp xe, Lâm Đào cũng không ngồi không cậu lại tiến hành quan sát một lượt mặt ngoài thân xe, do góc độ ánh đèn, cậu tình cờ phát hiện thấy trên nắp thùng sau chiếc xe van, có một vết lõm không nguyên vẹn trên lớp bụi[*]. Điều này

khiến Lâm Đào như vớ được vàng, cậu tỉ mỉ lấy dấu vân tay đó, sau khi đối chiếu, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là của nạn nhân Vạn Liên Liên. Lâm Đào vốn đã tin tưởng chắc chắn, lập tức giảm bớt một nửa lượng công việc tháo lốp xe cho trinh sát viên, vì chỉ cần tháo hai lốp sau là đủ rồi.

Sau khi hoàn thành xong toàn bộ công việc, đã là sáng sớm. Tôi còn chưa tỉnh ngủ, mắt nhắm mắt mở nhìn Lâm Đào mệt rũ trở về phòng, chợt cảm thấy có chút áy náy. Sau khi Lâm Đào trình bày xong về kết quả giám định, tôi vỗ một nhát vào đầu mình. Đối với kỹ thuật viên chuyên ngành xét nghiệm dấu vết, trong vụ án này họ đã phát huy ở mức tối đa. Nhưng đối với kỹ thuật viên chuyên ngành pháp y, công việc của chúng tôi chưa hề hoàn thành.

Lúc bảo Lâm Đào mau đi ngủ, tôi cũng đánh răng rửa mặt xong, dẫn Đại Bảo quay về phòng Giải phẫu, tiến hành xét nghiệm quần áo của nạn nhân một lần nữa. Mục đích xét nghiệm rất đơn giản, nếu phương tiện giao thông dùng để vứt xác là thùng chở hàng của xe van, thì chúng tôi hy vọng trên quần áo của nạn nhân, sẽ tìm thấy máu lợn hoặc DNA của lợn, để khẳng định chắc chắn hơn nữa chân tướng sự việc.

Cho đến tận chiều, mới có toàn bộ kết quả giám định xét nghiệm. Chiếc giày phát hiện trên chiếc xe van nhỏ đúng là của người chết; trên lốp chiếc xe van, phát hiện thấy một lượng rất nhỏ DNA của người chết; trên chiếc áo len và quần bò của người chết đều có DNA của lợn. Đến đây, chân tướng vụ án đã được điều tra rõ ràng.

Trước bấy nhiêu chứng cứ, đối tượng tình nghi phạm tội Vạn Quân không còn cách nào khác đành phải khai ra tội của hắn, và dẫn cảnh sát đến một đám cỏ ven đường chỉ ra chiếc giày còn lại của Vạn Liên Liên mà hắn đã vứt đi.

Hóa ra, mâu thuẫn giữa Vạn Liên Liên và Hồ Lập Sinh, Vạn Quân đã biết từ mấy hôm trước. Mặc dù Vạn Quân và Vạn Liên Liên có quan hệ chú cháu, nhưng tình cảm rất thân thiết. Trong mắt Vạn Liên Liên, Vạn Quân là một người vô cùng trượng nghĩa. Vạn Liên Liên gặp bất cứ chuyện gì, không muốn nói cho ông bố bà mẹ có tính cách lạnh lùng của mình, nhưng lại chịu nói ngay với Vạn Quân. Ba hôm trước, sau khi bị nhóm của Hồ Lập Sinh đánh, Vạn Liên Liên cũng nói ngay với Vạn Quân. Vạn Quân nói với cậu bé, thế giới này là thế giới của kẻ mạnh, nếu đã bị đánh, thì phải đánh trả. Nắm đấm của ai mạnh hơn, sau này người đó sẽ là người có tiếng nói quyết định. Nếu Vạn Liên Liên không đánh được Hồ Lập Sinh, Vạn Quân có ý sẽ ra mặt giúp đỡ.

Nhưng Vạn Liên Liên không hề nhờ Vạn Quân giúp, mà vào chiều hôm trước ngày xảy ra án mạng, đợi Hồ Lập Sinh một mình về nhà, đánh nhau một chọi một với Hồ Lập Sinh. Trận này, Hồ Lập Sinh thảm bại. Mặc dù thảm bại, nhưng Hồ Lập Sinh vốn là một "bá vương học đường", miệng vẫn không chịu phục, cậu ta tuyên bố nhất định sẽ đánh trả, Vạn Liên Liên cứ đợi đấy.

Sáng sớm hôm qua, Vạn Quân lái xe đi đưa hàng như thường lệ, trên đường gặp Vạn Liên Liên. Vì không tiện đường, nên Vạn Quân chỉ định chào một tiếng rồi đi luôn, không ngờ

Vạn Liên Liên lại yêu cầu Vạn Quân chở cậu đến thôn Tiểu Loan. Vạn Quân thấy kỳ lạ, liền vừa lái xe vừa hỏi thăm tình hình. Vạn Liên Liên nói mặc dù mình đã đánh trả, nhưng cái thằng ôn Hồ Lập Sinh vẫn chưa tâm phục khẩu phục, cậu vẫn có nguy cơ bị đánh một lần nữa. Cho nên, Vạn Liên Liên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy nhất định phải khiến cho thằng ôn đó nể phục tuyệt đối, như vậy mình sẽ là "bá vương học đường" mới. Thế là, Vạn Liên Liên mang theo một con dao, chuẩn bị đến đầu thôn Tiểu Loan chặn đường Hồ Lập Sinh, tất nhiên Vạn Liên Liên không định đâm cậu ta thật, chỉ là dọa cậu ta tí, để cậu ta từ bỏ suy nghĩ trả thù đi.

Suốt dọc đường, Vạn Liên Liên khoe mãi về chuyện chiều hôm qua cậu đã đánh cho Hồ Lập Sinh một trận tơi bời như thế nào, cái thằng được gọi là "bá vương học đường" Hồ Lập Sinh đã lăn đi lăn lại dưới chân cậu ra sao. Van Liên Liên còn nói, Vạn Quân nói đúng thế giới này nắm đấm của ai rắn, người đó mới có tư cách nói chuyện.

Xe đi đến một đoạn dốc rải đầy đá thì đột nhiên chết máy, mà không làm sao nổ máy được. Vạn Quân không còn cách nào khác, liền bảo Vạn Liên Liên đứng ở phía sau đẩy xe, còn mình thì thử nổ máy lại xem sao.

Đẩy ô tô trên dốc, vốn đã là một việc vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa lúc này, cô vợ rách việc nhà Vạn Quân lại gọi điện thoại đến, tranh cãi với hắn ta về việc tại sao tiền công tháng trước lại thiếu hơn một nghìn tệ. Trong lúc cãi nhau, Vạn Quân một tay điều khiển xe, dẫn đến côn xe và phanh xe phối hợp sai,

chiếc xe đột ngột lùi lại. Xe lùi lại thì không sao, nhưng lại đâm luôn vào Vạn Liên Liên ở phía sau, thêm vào đó bánh xe chèn luôn lên người cậu bé. Sau khi cãi nhau với vợ, tâm trí Vạn Quân để đi đâu, không phát hiện ra ngay. Hắn ta tiếp tục cho xe nổ máy, cuối cùng cũng nổ được máy, lúc gọi Vạn Liên Liên, mới phát hiện ra cậu bé đã nằm trên đất giãy giụa co giật, không nói được thành lời.

Vạn Quân vốn định làm các biện pháp cấp cứu Vạn Liên Liên, hoặc là gọi 120 xin hỗ trợ, nhưng nhìn thấy lòng mắt trắng đảo lên và những giọt máu Vạn Liên Liên ho ra, hắn ta cảm thấy Vạn Liên Liên không sống nổi nữa. Phải biết rằng, Vạn Liên Liên là con trai độc nhất trong nhà, là người nối dõi lo việc hương hỏa một chi của ông anh họ hắn ta, cho dù mình chỉ phải ngồi tù ít năm vì là thủ phạm gây ra tai nạn giao thông, nhưng sau khi ra tù cũng sẽ bị anh họ giết chết. Thế nên, một ý nghĩ độc ác nảy ra trong đầu Vạn Quân. Hắn cất cái điện thoại đã bấm sẵn số nhưng chưa gọi đi, rồi ôm Vạn Liên Liên cho vào trong thùng chở hàng của ô tô, định chở đến căn nhà cũ của Hồ Lập Sinh, làm như Hồ Lập Sinh đánh lộn giết người. Lúc này, Vạn Liên Liên còn chưa chết, vẫn đang liên tục co giật, còn giày của cậu ta vì rộng nên rơi vào góc khuất.

Sau khi đến căn nhà cũ, Vạn Quân thấy khắp xung quanh đều không có người, liền dùng máu lợn còn chưa đông có sẵn trong xe hất lung tung, tạo ra một hiện trường giết người giả, sau đó lái xe tháo chạy. Trong quá trình tháo chạy, hắn phát hiện trong xe chỉ có một chiếc giày của Vạn Liên Liên, vội tiện

tay vứt đi, cũng không còn tâm trí để quan tâm đến chiếc còn lại ở đâu.

Còn về chuyện tại sao Hồ Lập Sinh lại ấp úng, công tác trinh sát và khám nghiệm cũng đã điều tra ra kết quả. Hóa ra, Hồ Lập Sinh cảm thấy chuyện đánh nhau một chọi một thất bại nếu lộ ra, mình chắc chắn sẽ bị cười nhạo. Bị cười nhạo là chuyện nhỏ, nhưng nếu vì thế mà ảnh hưởng đến vị thế của cậu ta ở trường là không ổn rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu ta cảm thấy bắt buộc phải đánh trả. Thế là, vào hôm xảy ra vụ án, đúng là Hồ Lập Sinh đã đến nhà Vạn Liên Liên để phục thù. Chỉ tiếc là, khi Hồ Lập Sinh nấp sau đống cỏ ở gần nhà Vạn Liên Liên để chờ Vạn Liên Liên, thì Vạn Liên Liên đã lên xe đi mất rồi. Điểm này, Lâm Đào xác định đúng là Hồ Lập Sinh đã đi đến gần nhà Vạn Liên Liên dựa vào vết chân trên đất bùn phía sau đống cỏ. Hồ Lập Sinh chờ mãi vẫn không thấy Vạn Liên Liên, vì vậy đã đến lớp muộn. Khi bị cảnh sát hỏi nguyên nhân đến muộn, Hồ Lập Sinh đã giấu suy nghĩ mình muốn đi trả thù vì bị đánh. Rất đơn giản, một là sợ cảnh sát sẽ nghi ngờ cậu ta, hai là chuyện mình bị đánh tuyệt đối không được nói rộng ra.

Vụ án được phá giải thuận lợi, chúng tôi trở về cơ quan ngay chiều hôm đó.

Do ảnh hưởng của dịch bệnh, mọi người lâu lắm rồi không tụ họp ăn uống, mà bữa tôm rồng nhỏ Đại Bảo đang nợ mãi vẫn chưa được thực hiện, nên vừa về đến Long Phiên, mọi người đã đòi Đại Bảo mời đi ăn tôm rồng. Nhưng lúc này đi đâu để tìm tôm rồng nhỏ cơ chứ? Thế là mọi người chuyển sang ăn lẩu.

“Cũng là trùng hợp, hai vụ án gần đây đều là từ ngẫu nhiên dẫn đến tất nhiên.” Hàn Lượng cho thịt vào trong nồi và nói, “Nếu không vì một cú điện thoại của vợ Vạn Quân, chỉ cần hắn tập trung tinh thần điều khiển chiếc xe, thì chưa chắc đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.”

“Anh phải lấy đó để rút kinh nghiệm! Lái xe là phải chuyên tâm, không được phân tâm. Anh nói xem, có phải lúc lái xe, anh thường xuyên nói chuyện đúng không?” Trần Thi Vũ nói, “Còn nữa, không được đổ trách nhiệm lên đầu phụ nữ.”

“Đúng rồi, lái xe là phải chuyên tâm, nếu không hậu họa khôn lường.” Lâm Đào phụ họa theo.

Hàn Lượng nhún vai nói như thể ngộ ra điều gì đó: “Bố mẹ Vạn Liên Liên đúng là lạnh lùng thật, hoàn toàn không biết gì về sự thay đổi tâm sinh lý của con trai mình. Cái tay Vạn Quân đó càng kinh hơn, lại còn xúi giục trẻ con đánh nhau.”

“Đây không phải là hiện tượng cá biệt đâu nhỉ?” Đại Bảo nói, “Chả phải rất nhiều phụ huynh đều giáo dục con cái là “nếu bị đánh thì phải đánh trả” hay sao? Từ nhỏ, bố mẹ tôi đã nói với tôi như vậy.”

“Dùng bạo lực khống chế bạo lực tất nhiên là phương pháp giáo dục sai.” Tôi nói, “Cho dù là bạo lực gia đình hay là bạo lực học đường, dùng bạo lực khống chế bạo lực là cách giải quyết được vấn đề hay sao? Hai đứa trẻ Vạn Liên Liên và Hồ Lập Sinh đánh lộn nhiều lần, người từng là nạn nhân của bạo lực học đường cũng trở thành kẻ gây ra bạo lực, đấy là lan truyền bạo lực, hoàn toàn không giải quyết được vấn đề. Phụ huynh và nhà

trường đều nên giáo dục, định hướng cho con trẻ, ngăn chặn bạo lực xảy ra và lan rộng."

"Anh giáo dục bé Tần thế nào?" Trình Tử Nghiên thò đầu ra hỏi.

"Tôi thấy sau khi biết con mình bị đánh, việc đầu tiên không phải là nổi giận." Tôi nói, "Phải tìm hiểu nguyên nhân chủ yếu dẫn đến mâu thuẫn giữa con mình và con người ta. Anh phải hiểu nội tâm của con mình, mới biết được nguyên nhân dẫn đến sự việc bạo lực. Chỉ khi biết được nguyên nhân căn bản của sự việc, mới có thể tìm ra biện pháp giải quyết sự việc. Giải quyết mâu thuẫn từ căn nguyên, mới là cách tốt nhất, chứ không phải là tìm cách đánh trả bằng mọi giá."

"Đúng thế, sùng bái bạo lực và sự khống chế một cách mù quáng, chính là biểu hiện của sự ngu dốt." Trần Thi Vũ nói.

"Có thể tìm thấy căn nguyên, thì giải quyết căn nguyên; không thể tìm thấy căn nguyên, thì nhờ phụ huynh và thầy cô giáo giúp đỡ, nhờ đến sự giúp đỡ của pháp luật, sự giúp đỡ của các cơ quan chức năng, đó mới là cách giải quyết khi bị tấn công bạo lực." Lâm Đào nói, "Nếu dùng bạo lực khống chế bạo lực mà có tác dụng thật, thì xã hội này sẽ thành ra thế nào?"

"Sẽ thành một xã hội đầy sự tàn ác." Tôi nói, "Việc này cần nâng cao tố chất của người dân, sự tàn ác trong xã hội sẽ giảm đi, mới có thể thực sự thực hiện được mục tiêu xã hội hài hòa, gia đình đầm ấm."

"Đọc nhiều sách, có thể trừ bỏ sự tàn ác." Trình Tử Nghiên cũng nói xen vào, "Trưởng khoa Tần nói thế."

"Anh ấy nói thế là để bán sách chứ gì?" Hàn Lượng nói đùa.

“Đọc sách vốn đã có rất nhiều lợi ích, những người không thích đọc sách như anh, tầm nhìn sẽ có hạn.” Trần Thi Vũ lập tức thừa cơ chọc lại Hàn Lượng.

“Sao tôi lại không đọc sách hả? Tôi không đọc sách, lấy đâu ra biệt hiệu “Bách khoa sống”?” Hàn Lượng phủ nhận.

“Được rồi, “Bách khoa sống”, tôi đố cậu nhé.” Đại Bảo vừa ăn một bữa thỏa thuê không kiềm chế, lúc này đang nấc cụt, chỉ vào một đĩa hoàng hầu[*] và nói, “Cậu có biết đây là bộ phận nào của lợn không?”

“Tất nhiên là tôi biết!” Hàn Lượng đáp.

“Đơn giản thế? Hoàng hầu, chắc là khí quản chứ gì?” Lâm Đào cướp lời, “Hầu không phải là khí quản sao?”

“Sai!” Hàn Lượng cười đáp, “Khí quản cấu tạo bởi sụn, cơ thịt, tổ chức liên kết và niêm mạc. Anh xem, hoàng hầu trơn nhẵn thế này, lấy đâu ra sụn? Lấy đâu ra niêm mạc?”

“Đúng thế, thực ra hoàng hầu không phải là hầu, mà là động mạch lớn của lợn.” Tôi nói, “Mạch máu do cơ trơn, tổ chức liên kết và tế bào thượng bì cấu tạo nên, tương đối trơn nhẵn, còn khí quản chắc là có nhiều cạnh. Tính đàn hồi của mạch máu tốt hơn khí quản, tính dẻo dai cũng mạnh hơn. Cái này, trước đây khi làm giải phẫu, hình như chúng ta đã từng nói rồi thì phải.”

Trần Thi Vũ và Trình Tử Nghiên cùng cau mày.

Đại Bảo lấy đũa gắp một miếng hoàng hầu lên, chỉ vào những vết lốm đốm trên bề mặt, nói: “Cậu xem, thành trong của những mạch máu này không trơn nhẵn, đó là những mảng xơ vữa, con lợn này lúc sống ăn tương đối nhiều đồ béo.”

“Trời ạ!” Trình Tử Nghiên kêu lên, “Xem ra đúng là không thể ăn cơm với bác sĩ pháp y.”

“Ồ, tôi có hẹn rồi, tôi về trước đây, mọi người ăn tiếp nhé.” Trần Thi Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy nói.

“Hả? Khó khăn lắm mới tụ họp ăn uống được một bữa, sao lại đi ngay thế?” Lâm Đào hỏi.

“Vâng, tôi có chút việc.” Trần Thi Vũ chào mọi người, quay đầu rời đi.

Nhìn ánh mắt có chút thất vọng của Lâm Đào, tôi hơi buồn cười, tôi biết Trần Thi Vũ đi làm gì, cổ đúng là người rất kiên nhẫn và kiên định.

VỤ ÁN THỨ BA
HUNG ÁN CHÓ POODLE

Tôi không thể chịu được nữa.

Thực sự là hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Sao những người phụ nữ ấy lại có thể nói dối vì những kẻ đánh họ, tìm lý do bao biện cho những kẻ tàn ác đó, nghĩ nát óc để che giấu những dấu tích bị bạo hành gia đình, nghĩ mọi cách tìm lý do cho bọn họ... Hãy tỉnh lại đi, những người bị đánh, chính là bản thân các chị đấy!

Không lẽ họ không hiểu sao?

Đúng, những kẻ đánh người, cũng có thể đóng vai phụ huynh nhân từ, người bạn đời dịu dàng, cũng biết nói những lời ngọt ngào, cũng có thể tràn đầy tình yêu thương, nhưng một khi chạm vào dây thần kinh nào đó không biết, họ lập tức trở thành một người khác, khi họ động tay động chân, họ có thật sự coi các chị là người không?

Không, tôi nghĩ họ có hiểu.

Nhưng họ không muốn thức tỉnh, tôi gọi thế nào, cũng không thể làm cho họ thức tỉnh.

1

Vẫn chưa được à?" Tôi vừa vào đến cửa phòng làm việc, đã thấy Trần Thi Vũ đang xem một tấm phim chụp CT.

Đã mấy ngày trôi qua rồi, xem ra việc khuyên nhủ Lưu Hâm Hâm của Trần Thi Vũ vẫn không có tiến triển gì.

"Anh xem giúp tôi một tí, tôi đối chiếu với cuốn *Hình ảnh học y học* này, nhưng vẫn không hiểu được phim CT." Trần Thi Vũ nói.

Tôi thầm nghĩ cô bé này thật là hiếu học, đã bắt đầu xem sách chuyên ngành y học luôn rồi. Không có kiến thức về giải phẫu, y học cơ bản, tất nhiên xem không thể hiểu được phim CT.

Tôi cầm mấy tấm phim CT sọ não của Lưu Hâm Hâm, hướng ra phía ánh đèn nhật quang ở hành lang, quan sát tỉ mỉ.

"Thế nào ạ?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi đưa tấm CT cho cô, nói: "Xương mũi của Lưu Hâm Hâm bị gãy vụn, có thể cấu thành tổn thương nhẹ cấp hai, theo như tình trạng tổn thương tổ chức mềm, có thể phán đoán đây là tổn thương vừa mới hình thành. Thành trong và thành dưới hốc mắt phải của cô ấy bị gãy xương, có thể cấu thành tổn thương nhẹ cấp hai, chỗ tổn thương này đã hình thành mô sẹo,

là tổn thương cũ. Đây chỉ là kết quả thấy được qua một tấm phim CT sọ não, nếu chụp CT toàn thân, chưa biết chừng còn có thể phát hiện ra nhiều tổn thương hơn nữa."

"Đây đã là hai chỗ tổn thương nhẹ rồi, có khả năng bị xử hai năm nhỉ." Trần Thi Vũ nói.

"Nhưng về cơ chế hình thành tổn thương, bác sĩ pháp y không đưa ra được kết luận chính xác." Tôi nói, "Nếu đương sự nhất mực khẳng định là do bị ngã, bị va đập, chúng ta cũng không có cách nào."

"Cái mà cô ấy muốn bảo vệ rốt cuộc là cái gì? Là gia đình sao? Không có con cái để níu giữ, ông chồng là một con quỷ dữ, gia đình của cô ấy có phải là gia đình không?" Trần Thi Vũ lẩm bẩm, "Nhưng cô ấy bảo tôi xem phim giúp cô ấy, chắc là trong lòng cũng dao động rồi, muốn xác nhận xem có thể truy cứu trách nhiệm hình sự của Triệu Đạt hay không"

"Trước đây tôi từng gặp một vụ án mạng, người đàn ông giết người phụ nữ, nhưng bố mẹ của người phụ nữ cho rằng người phụ nữ bị bạo hành gia đình, đã từng nhiều lần báo cảnh sát, nhưng cảnh sát không có động thái gì." Tôi nói, "Vì vậy Viện kiểm sát cũng tiến hành điều tra cảnh sát khu vực ở đồn công an khu vực đó, sau khi điều tra phát hiện, đúng là người phụ nữ này đã nhiều lần báo cảnh sát, nhưng lần nào khi đồn công an định xử phạt, cô ta cũng lại thay đổi suy nghĩ, thậm chí còn uy hiếp cảnh sát, nếu xử phạt chồng cô ta, cô ta sẽ tự sát. Trong nhiều lần báo cảnh sát, có hai lần là người đàn ông báo, cuối cùng vẫn không cho cảnh sát xử lý. Tình hình chi tiết sự việc và quá trình xử lý mỗi lần báo cảnh sát đều được ghi lại rất

rõ ràng, cảnh sát khu vực cũng đau đầu nhức óc vì hai vợ chồng nhà này, khổ nỗi căn cứ theo quy định của pháp luật, không thể xử phạt họ, hai người này lần nào cũng chỉ báo cảnh sát để "dọa" người kia, hoàn toàn không hợp tác với công tác điều tra, lấy chứng cứ của cảnh sát. Cuối cùng, không ai ngờ được lại dẫn đến cái kết cay đắng như vậy, còn cảnh sát thì bị dư luận trên mạng ném đá dữ dội."

Trần Thi Vũ cúi đầu im lặng.

"Tất nhiên, tôi nói chuyện này không phải là vì hình ảnh của người cảnh sát." Tôi nói, "Hai triệu cảnh sát toàn quốc, toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ, cho dù có bị hiểu lầm, bị hiểu sai, bị nói xấu, cũng chưa bao giờ thay đổi cái tâm ban đầu ấy. Tôi luôn ủng hộ cô vì không muốn bi kịch này lặp lại."

"Anh yên tâm, tôi tin là trong lòng Lưu Hâm Hâm đã bị tôi thuyết phục rồi, tôi cố gắng thêm một chút nữa, cô ấy sẽ thức tỉnh." Trần Thi Vũ nói.

"Ai thức tỉnh?" Lâm Đào và Hàn Lượng cùng bước vào văn phòng hỏi.

"Không cần quan tâm, các anh cũng không hứng thú đâu." Trần Thi Vũ trở về bàn làm việc của mình, cất phim CT và sách đi.

"Cô không nói, làm sao biết là tôi không có hứng thú?" Lâm Đào hỏi.

Vừa dứt lời, điện thoại nhận lệnh trên bàn đổ chuông, câu hỏi của Lâm Đào bị bấm nút tạm dừng. Dứt việc được mấy ngày, cuối cùng chúng tôi đã nhận được nhiệm vụ.

Phòng 2303 ở một tòa chung cư thành phố Long Phiên, một nữ quản lý cấp cao trẻ tuổi của doanh nghiệp tư nhân tử vong tại nhà, nghi là án mạng.

Nghe thấy mấy chữ "nghi là án mạng", chúng tôi yên tâm hơn một chút, dẫu sao trong bấy nhiêu năm, chúng tôi tham gia khám nghiệm hiện trường rất nhiều vụ nghi là án mạng nhưng cuối cùng rất ít vụ được xác định là án mạng. Ngoài loại vụ án ngụy trang bậc cao như vụ "kỵ sĩ tử vong" từ rất nhiều năm trước ra, hầu hết các vụ "nghi là án mạng" đều là tử vong bất thường song tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ. Dù sao các vụ án mạng bây giờ cũng ít, loại án mạng ngụy trang bậc cao lại càng ít.

Hiện trường cách cơ quan chúng tôi cũng chưa đến mười cây số, chúng tôi lái xe nửa tiếng đồng hồ là đến. Đây là một khu chung cư tương đối cao cấp, diện tích cũng tương đối rộng, giá bán quyền sở hữu chung cư bốn mươi năm đã cao hơn giá nhà đất thông thường. Chỗ này không dám nói là khu người giàu, nhưng không hề nói quá, đều là nơi ở trước khi lập gia đình được các thanh niên tuổi trẻ tài cao còn độc thân sở hữu.

Vừa nhìn thấy khu chung cư cao cấp như vậy, chúng tôi vốn cũng không căng thẳng lo lắng lắm, lại càng yên tâm hơn.

"Kiểu khu chung cư này, thông thường có trang bị đầy đủ hệ thống camera giám sát nhỉ?" Thấy bác sĩ pháp y Hàn đã mấy ngày không gặp ra đón, tôi cười hỏi.

"Vâng, tôi đã xem qua." Bác sĩ pháp y Hàn đáp lời, "Không nhiều như tưởng tượng, nhưng cổng khu dân cư, cửa vào đơn nguyên đều có camera giám sát. Vốn là trong thang máy cũng

có camera giám sát, nhưng camera giám sát ở một trong hai thang máy ở hiện trường đã bị hỏng được nửa tháng rồi."

"Hỏng? Không lẽ là phần tử phạm tội ra tay trước sao?" Tôi cười nói.

"Không, camera giám sát trong thang máy hỏng, sửa tương đối phiền, cho nên chúng tôi đã hỏi rồi, trong khu dân cư có mười mấy đơn nguyên đều bị hỏng camera giám sát trong thang máy, vì ảnh hưởng của dịch bệnh, tạm thời chưa sửa."

"Ảnh hưởng của dịch bệnh gì cơ chứ? Chẳng qua là bên quản lý lười." Lâm Đào nói.

"Dù sao, cửa đơn nguyên và một trong hai thang máy đều có camera giám sát, đơn nguyên này, ba mươi hai tầng, mỗi tầng có bốn hộ, tất cả cũng chỉ một trăm hai mươi tám hộ, hơn nữa hầu hết là sống một mình." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Tôi thấy camera giám sát có thể giúp chúng ta làm rõ sự thật rồi. Họ đang trích xuất dữ liệu camera giám sát ở ban quản lý, Tử Nghiên, cô có cần qua xem thế nào không?"

Trình Tử Nghiên gật đầu, khoác ba lô của mình, đi về phía ban quản lý.

"Xem ra, xác suất lớn là điều tra ra nguyên nhân tử vong." Tôi nói, "Nguyên nhân tử vong điều tra ra được, là cũng gần như phá giải được vụ án. Trong khu chung cư có điều kiện như thế này, ai mà đến gây án?"

"Nói tóm lại, chúng ta cũng không được xem nhẹ." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Bản thân vụ án vẫn có khá nhiều điểm đáng ngờ."

“Điểm đáng ngờ gì? Ví dụ như?” Chúng tôi vừa vào thang máy cùng bác sĩ pháp y Hàn vừa hỏi.

“Hiện trường có một người một chó, đều đã chết.” Bác sĩ pháp y Hàn nói.

Tôi thầm giật mình, kiểu tử vong bất thường có vẻ có điểm đáng ngờ này hầu hết là đột tử, nhưng nếu một người một chó đều đã chết, mà giải thích cái chết của cả người và chó đều là đột tử, thì đúng là sẽ thành chuyện cười trong giới.

“Giết người cũng không nhất thiết phải giết chó nhỉ?” Tôi nói, “Liệu có phải là ngộ độc carbon monoxide gì đó không?”

“Bếp ở hiện trường đều không bật, còn chưa mở đường dẫn ga, bình nước nóng cũng là loại máy bơm nhiệt nguồn khí, không có đồ gì có khả năng sản sinh khí độc.” Bác sĩ pháp y Hàn nói, “Hơn nữa hiện trường không có chất nôn ra của cả người và chó, xem ra hoàn toàn không phải là tử vong do ngộ độc.”

“Thế thì đúng là có chút kỳ quặc.” Tôi bất giác cau mày.

“Tôi giới thiệu trước cho các anh về tình hình vụ án nhé.”

Người chết tên là Mục Tiểu Miêu, năm nay chỉ còn thiếu mấy tháng là tròn 30 tuổi, độc thân, quê ở Sơn Đông. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô làm việc ở một công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán ở Long Phiên, vì thông minh nhanh nhẹn, làm việc quyết đoán dứt khoát, thành tích công tác vô cùng nổi bật, nhanh chóng được thăng chức, hiện tại là giám đốc phụ trách thị trường của công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán này. Nghe nói, cô này chỉ đam mê công việc, hoàn toàn không có hứng thú với chuyện tình cảm nam nữ. Hằng ngày ngoài thời gian ngủ ở nhà, còn lại là làm việc ở công ty, có thể nói là tấm

gương lao động điển hình của công ty này. Mặc dù tính cách tương đối cởi mở, nhưng đối tượng tiếp xúc hằng ngày của cô ta đều là đối tác làm ăn và đồng nghiệp, các mối quan hệ xã hội khác vô cùng đơn giản. Vì vậy bây giờ bộ phận trinh sát chủ yếu điều tra qua các mối quan hệ làm ăn của cô ta.

Chín giờ sáng nay, tổng giám đốc công ty phát hiện thấy Mục Tiểu Miêu không đến công ty làm việc, cũng không xin nghỉ phép, trong lòng đã thấy nghi hoặc. Nhưng từ trước đến giờ, cô ta luôn rất có trách nhiệm trong công việc, đi làm tan làm đúng giờ, thỉnh thoảng hôm nay mới đến muộn một lần, cũng không có gì đáng nói, nếu gọi điện thoại hỏi, thì có vẻ thiếu tình cảm quá, cho nên tổng giám đốc cũng không hỏi nữa. Cho đến tận trưa, tổng giám đốc thấy Mục Tiểu Miêu vẫn chưa đến làm việc, liền gọi điện thoại cho cô ta, mãi không có người bắt máy. Tổng giám đốc có chút lo lắng, liền cử hai nhân viên đến nhà Mục Tiểu Miêu thăm hỏi.

Khi hai nhân viên đến nhà Mục Tiểu Miêu, phát hiện thấy cửa nhà khép hờ, chợt có dự cảm không lành, liền vội đẩy cửa vào nhà, phát hiện thấy Mục Tiểu Miêu đang nằm ở khoảng trống giữa ghế sofa và bàn uống nước, biết ngay là có chuyện chẳng lành, vội gọi 120, đồng thời tiến hành cấp cứu cho Mục Tiểu Miêu. Thực ra sau khi 120 đến, là biết việc "cấp cứu" hoàn toàn không có ý nghĩa gì, vì tử thi đã có dấu hiệu co cứng.

Đồng nghiệp hoảng sợ không biết phải làm gì, lúc đó mới nghĩ ra gọi 110 báo cảnh sát.

2

Sảnh thang máy đã bị căng đường dây cảnh giới, trong sảnh thang máy vốn đã không rộng rãi lắm, lúc này đứng đầy cảnh sát các lĩnh vực, bày ra đủ loại máy móc khám nghiệm, vô cùng chật chội.

Một con đường nhỏ trong hiện trường được ghép bằng những tấm lót bảo vệ hiện trường, bề mặt sàn nhà ở các vị trí khác đều đã được phủ màng mỏng. Đây là đang lấy dấu chân ở hiện trường bằng biện pháp dùng màng mỏng hút dính. Đối với một hiện trường khép kín trong nhà, sử dụng biện pháp dùng màng mỏng hút dính để lấy dấu chân có hiệu quả rất tốt, biện pháp này lợi dụng nguyên lý tĩnh điện hút dính, khiến cho bụi bám trên bề mặt sàn đều bị hút vào tấm màng mỏng có thể dẫn điện, đồng nghĩa với việc tạo ra một bản sao các vết chân hình thành bởi bụi trên mặt sàn.

Căn hộ chung cư không rộng, khoảng 40 mét vuông một phòng khách một phòng ngủ, ngoài ra còn có một phòng bếp và một phòng vệ sinh. Đứng ở cửa, cơ bản có thể nhìn tương đối rõ tình hình trong căn hộ.

Hiện trường vô cùng sạch sẽ gọn gàng, điều này cho thấy hai vấn đề. Một là chủ nhân của căn hộ rất sạch sẽ, phòng cũng

được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Hai là hiện trường không bị người nào lục lọi lộn xộn, xem chừng không giống như có kẻ bám đuôi theo về nhà cướp của giết người.

"Được rồi, đã xong việc dùng màn hút dính mặt sàn hiện trường." Lâm Đào và mấy kỹ thuật viên khác cùng đem màng mỏng ra ngoài phòng và bảo, "Các anh có thể đi bao giày vào hiện trường rồi."

Tôi gật đầu, đeo, mặc đầy đủ, đi đến cạnh cửa, quan sát khung cửa.

Tô Lâm, nhân viên kiểm tra dấu tích trẻ tuổi của Công an thành phố nói: "Cánh cửa này ở hiện trường, các anh quan sát kĩ nhé. Cửa là loại cửa rất tốt, khóa mật mã, có thể mở bằng mật mã, vân tay và chìa khóa. Các biện pháp khác, ví dụ như phá khóa, mở bằng kỹ thuật gì đó, cơ bản đều không thể mở được. Mà kết cấu của toàn bộ khóa cửa đều bình thường, không có dấu vết bị phá hỏng hay có ý đồ phá hỏng. Hiện trường là tầng 23, cũng không thể vào qua cửa sổ, cho nên chúng tôi phân tích, nếu có hung thủ, hung thủ chắc chắn đã vào hiện trường một cách êm thấm."

"Phải điều tra kĩ các mối quan hệ xã hội của người chết." Lâm Đào nói, "Tất cả người quen, nhất là những người có khả năng có mật mã, chìa khóa, phải điều tra từng người một. Còn nữa, mời công ty sản xuất khóa đến xem thế nào, cái khóa này lưu mấy loại vân tay mở khóa."

"Đang làm rồi." Tô Lâm nói.

"Các cậu phải đem màng mỏng về phòng Thí nghiệm của Công an thành phố để xem dấu chân nhỉ, các cậu cứ làm đi, tôi

vào xem tử thi.” Tôi và Đại Bảo bước vào hiện trường.

Tôi đi một vòng trong căn hộ, cũng coi là quan sát một vòng. Nói về mức độ gọn gàng sạch sẽ, căn hộ này hơn hẳn tuyệt đại đa số những người khác, càng không có chuyện giống hiện trường hung án. Một chú chó Poodle nằm nghiêng ở cửa phòng bếp, không thấy còn thở. Tất nhiên, dù sao cũng là chó, nhiều người vào hiện trường như vậy, mà nó nằm bất động, chắc chắn không phải là đang ngủ.

Trần Thi Vũ nhìn thấy chú chó, liền bước tới, mang găng tay nắn nhẹ đầu nó và nói: “Lưỡi thè cả ra rồi, chắc là chết vì ngạt thở.”

Tôi sầm mặt bảo: “Tất cả lũ chó, sau khi chết đều có xác suất rất lớn là sẽ thè lưỡi ra, vì mõm của nó dài, cơ thịt nhão ra một cái, lưỡi có khả năng cũng sẽ rơi ra do tư thế, có liên quan gì đến ngạt thở đâu?”

“Thế nó làm sao mà chết?” Trần Thi Vũ nói giọng thương xót, “Hung thủ biến thái quá mức, đến chó cũng giết? Hoặc là, liệu có phải là người chết ngược đãi chó không?”

“Chưa biết chừng là ghét nó sủa linh tinh chăng?” Tôi nói, “Có điều, xem tình trạng không có thương tích do dao, xương sọ cũng không gãy đúng không? Không giống như bị bạo hành đến chết.”

“Các anh có cần đưa nó về để khám nghiệm tử thi luôn một thể không?” Trần Thi Vũ ngước mắt nhìn tôi.

Tôi lại sầm mặt bảo: “Việc này thì không cần thiết chứ hả? Bây giờ nguyên nhân tử vong của người còn chưa làm rõ, lại còn sốt sắng điều tra chó làm gì?”

“Nó cũng là manh mối quan trọng đấy chứ.” Trần Thi Vũ vẫn kiên trì hỏi.

“Lão Tần ơi, cậu mau qua xem, môi người chết có thương tích!” Đại Bảo đang kiểm tra tử thi cạnh ghế sofa ở phòng khách, lúc này cao giọng gọi.

Phát hiện này thật không tốt lắm, nếu trên cơ thể người chết có tổn thương không giải thích được, thì sẽ phải bỏ đi từ “nghi là” trong “nghi là án mạng”.

Tôi không đôi co với Trần Thi Vũ về việc có cần khám nghiệm tử thi với chó không nữa, vội qua chỗ Đại Bảo, quan sát tử thi.

Nạn nhân Mộc Tiểu Miêu có gương mặt xinh đẹp, thân hình cân đối, cao khoảng 1,68 mét, lúc này đang trong tư thế nằm nghiêng ở khoảng giữa sofa và bàn uống nước, mái tóc ngắn đã bị Đại Bảo vén ra sau tai phải. Cô ta mặc trang phục đi làm rất chỉnh tề, rõ ràng không phải là trạng thái ăn mặc lúc ngủ. Tôi thử mở áo của nạn nhân ra, kiểm tra bề mặt da của cô ta, nhưng loay hoay một lúc lâu, vẫn không biết rốt cuộc phải cởi loại trang phục này như thế nào.

“Đây là áo liền quần, quần và áo liền với nhau.” Trần Thi Vũ bước đến cạnh tôi và nói.

“Hả? Thế thì mất công mất sức quá nhỉ, đi vệ sinh cũng phải cởi cả áo ra à?” Đại Bảo hỏi vẻ không thể tin được.

“Đúng vậy, hơi phiền một tí.” Trần Thi Vũ nói theo.

“Đợi chốc nữa hẵng xem các phần khác, quần áo phức tạp thế này, ăn mặc lại chỉnh tề thế này, ít nhất cũng có thể loại trừ

được khả năng bị xâm hại tình dục." Tôi nói, "Vết thương anh nói, ở đâu?"

Đại Bảo dùng kẹp cầm máu kẹp lấy môi dưới của người chết, lật lên, nói: "Niêm mạc môi dưới bị rách, là do răng gây ra, nhưng da ở ngoài môi vẫn nguyên vẹn không bị tổn thương."

Tổn thương ở niêm mạc môi, chủ yếu có ba cơ chế hình thành. Thứ nhất là tổn thương do cắn, răng trên và răng dưới đồng thời cắn vào môi dưới, sẽ dẫn đến rách niêm mạc môi, nhưng đồng thời, tác động cắn cũng sẽ để lại tổn thương ở da phía ngoài môi. Hai là tổn thương do va đập, tổn thương kiểu này cũng tương tự, tác động và đập cũng sẽ để lại tổn thương xuất huyết dưới da hoặc xước sát ở da ngoài môi. Ba là tổn thương do lực bịt ấn, vật dùng để bịt ấn nếu có bề mặt mềm mại, sẽ không để lại tổn thương ngoài da môi, nhưng nếu lúc bịt ấn bị ngạt thở, vận động mang tính phản kháng của răng trên và răng dưới, hoặc là lực tác động do bịt ấn tương đối mạnh, mà răng trên và răng dưới của người bị hại lại đang mở ra, thì sẽ chỉ hình thành tổn thương ở niêm mạc trong môi.

"Ý anh muốn nói, là do bịt miệng gây ra?" Tôi hỏi vẻ nghi hoặc.

"Không loại trừ." Đại Bảo nói.

"Nhưng dấu hiệu bị ngạt thở của người này cũng nhẹ quá nhỉ?" Tôi nhấc hai tay đã có hiện tượng co cứng tử thi của nạn nhân lên, nhìn móng tay và nói.

Dấu hiệu môi bị tím tái của nạn nhân cũng không nghiêm trọng lắm, càng không cần nói đến mặt. Mười đầu móng tay của cô ta cũng chỉ hơi tím ở nền móng, có vẻ việc ngạt thở xảy ra

cũng không nghiêm trọng lắm. Mà tử vong do ngạt thở cơ học vì bị bịt chặt mồm miệng thông thường sẽ gây ra các biểu hiện ngạt thở vô cùng nghiêm trọng.

Tôi dùng kẹp cầm máu vạch khoang mũi của nạn nhân ra xem rồi nói: "Bịt chặt mồm mũi gây ra ngạt thở cơ học, tiền đề là miệng và mũi đều bị ép chặt. Nhưng phần chóp mũi của người chết hoàn toàn không bị tổn thương, hình như không bị tác động bởi ngoại lực."

Lúc này Đại Bảo cũng đã khó nhọc cởi bỏ xong quần áo của người chết, nói: "Thế thì rất kỳ quặc, trên người nạn nhân ngoài tổn thương ở miệng, những vị trí khác đều không có bất cứ tổn thương nào. Nếu có thể loại trừ khả năng tử vong do ngạt thở cơ học vì bị bịt chặt miệng mũi, thế nào đây nhỉ, thì không còn khả năng tử vong do tác động của các ngoại lực khác, chẳng lẽ đúng là đột tử sao?"

Đột tử, cũng có khả năng khiến cho cơ thể xuất hiện các dấu hiệu ngạt thở, điểm này mọi người đều biết rất rõ.

Tôi tập trung suy nghĩ, hình như cũng không thể nghĩ ra được khả năng nào khác, nếu không giải phẫu tử thi, chắc chắn sẽ không thể tìm được ra nguyên nhân tử vong. Nghĩ đến đây, tôi quay đầu nhìn, phát hiện thấy trên bàn uống nước có một chiếc máy tính xách tay Apple đang mở. Tôi đưa tay di chuyển chuột, màn hình sáng lên, không có mật mã. Bấm vào giao diện, phát hiện thấy trong máy tính đang mở một văn bản được lưu giữ trên đám mây.

Văn bản này là bảng dữ liệu quý của công ty, trước khi xảy ra chuyện, nạn nhân chắc là đang chỉnh sửa, nhận xét chú thích

văn bản này. Trên văn bản chi chít rất nhiều dấu tích chỉnh sửa đủ các màu sắc. Trong đó dấu tích chỉnh sửa màu đỏ ký tên là "Annie - MU", xem ra Annie là tên tiếng Anh của người chết, còn cái này chính là dấu tích chỉnh sửa bởi tài khoản của người chết. Tôi điều khiển con lăn của chuột, xem qua một lượt, nạn nhân chắc là đang xem đến đúng đoạn giữa văn bản này. Dấu tích chỉnh sửa cuối cùng được lưu lại vào 8 giờ 5 phút tối hôm qua.

Tôi giơ tay nhìn đồng hồ, bây giờ là đúng 11 giờ sáng, lại thử mức độ co cứng của tử thi, không ấn thật mạnh, thì không thể phá vỡ được.

"Sau khi chết 15 đến 17 tiếng đồng hồ, co cứng tử thi đạt trạng thái cứng nhất." Tôi lẩm bẩm một mình, "Từ 8 giờ tối hôm qua đến bây giờ, là mười lăm tiếng đồng, ừm, khoảng chừng đó."

"Cậu nói gì thế?" Đại Bảo không hiểu, hỏi.

"Thời gian tử vong chắc là 8 giờ hơn tối hôm qua." Tôi nói, "Dấu tích trên máy tính và biểu hiện của tử thi trùng khớp. Đúng lúc đang chỉnh sửa văn bản, thì đột tử, có cần điều tra nội dung văn bản này không?"

Trần Thi Vũ gật đầu, nói: "Máy tính hãy đưa cho tôi, tôi mang cho đồng nghiệp ở bên vật chứng điện tử của Công an thành phố xem thế nào."

Bây giờ Trần Thi Vũ đang tự học về vật chứng điện tử, định sau khi học xong, sẽ thi lấy chứng chỉ giám định vật chứng điện tử. Chuyện này hiển nhiên là thêm một đôi cánh cho nhóm khám nghiệm chúng tôi.

“Được.” Tôi gấp máy tính lại, cho cả cái điện thoại di động ở cạnh tử thi vào chiếc túi đựng vật chứng mà Trần Thi Vũ đang mở sẵn, bảo: “Kiểm tra luôn cả điện thoại di động, xem có cuộc gọi đến gì đó không.”

“OK.” Trần Thi Vũ đóng túi vật chứng vào và nói, “Đừng quên làm khám nghiệm tử thi cho cả chó ạ.”

Dứt lời, Trần Thi Vũ vội vã đi luôn.

“Thật á, phải làm khám nghiệm tử thi cho chó sao?” Đại Bảo hỏi, mặt đầy nghi hoặc.

Tôi nhăn nhó cười, bảo: “Không vội, mang tử thi về nhà tang lễ trước, giải phẫu xong rồi tính. Về con chó, muốn giải phẫu, làm ở đâu mà chẳng được?”

Phòng Giải phẫu tử thi pháp y học Công an thành phố Long Phiên.

Tử thi đã được cởi bỏ quần áo, nằm trên bàn giải phẫu. Vì trước đó cô ta ở trong tư thế nằm nghiêng, hơn nữa co cứng tử thi đã đến giai đoạn cực đại, nên lúc này nằm thẳng trên bàn giải phẫu, tư thế có phần kỳ quặc.

Tôi cạo sạch tóc của tử thi, kiểm tra toàn bộ một lần nữa từ trên xuống dưới tử thi, vẫn chỉ có một chỗ tổn thương mới ở môi, ngoài ra không phát hiện thấy bất cứ tổn thương nào. Khi còn sống, nạn nhân rất yêu cơ thể mình, thậm chí đến một vết sẹo cũ cũng không có.

“May mà thông tin cá nhân của nạn nhân này rất rõ ràng, không thì thực sự rất khó dựa vào tử thi để tìm ra lai lịch.” Tôi

nói, “Bề ngoài hoàn toàn không có đặc điểm riêng, không có một vết sẹo nào.”

“Bộ phận sinh dục của người chết hoàn toàn không bị tổn thương, màng trinh có vết rách cũ. Khẳng định không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục.” Đại Bảo nói, “Vật lau hậu môn, âm đạo, nhũ hoa, khoang miệng và móng tay ở mười đầu ngón tay đều đã lấy mẫu xong, tiếp tục xét nghiệm loại trừ.

Tôi gật đầu, cắm kim vào giữa xương sườn thứ tư, thứ năm của nạn nhân, rút lấy một ống máu tim, bảo Hàn Lượng lập tức mang đến phòng Thí nghiệm hóa lý Công an thành phố xét nghiệm loại ngộ độc thông thường. Mặc dù hiện trường không có các thiết bị có khả năng sản sinh ra khí độc, cũng không có bã nôn, nhưng vẫn cần điều tra loại trừ chuyện ngộ độc đầu tiên, dù gì đối tượng tử vong ở hiện trường không chỉ là một con người, mà còn có một con chó.

Tôi hít thở sâu một hơi, cầm chặt dao phẫu thuật, rạch liền khoang ngực và bụng của nạn nhân. Sau một hồi thao tác, chúng tôi mở xương lồng ngực của nạn nhân, lộ ra các cơ quan nội tạng trong khoang ngực.

“Phổi của nạn nhân vẫn có màu đỏ nhạt.” Bác sĩ Hàn đang mở hộp sọ nói, “Ở tuổi 29, làm được như vậy, không dễ đâu đấy.”

“Hiện trường có máy lọc không khí, người này vốn rất coi trọng việc giữ gìn sức khỏe.” Tôi nói, “Chắc cơ quan cô ta cũng có máy lọc không khí, bình thường cũng chỉ hai điểm một

đường[*], không ra ngoài đi lung tung, cho nên chất ô nhiễm trong không khí hít vào rất ít."

"Lồng ngực hình như không có vấn đề gì." Đại Bảo lật xem các cơ quan nội tạng trong lồng ngực của người chết và nói, "Khoang ngực không bị xuất huyết, phổi không bị dính, hình dạng bình thường, vị trí bình thường. Ừm, khoang bụng cũng như vậy, không bị xuất huyết và tổn thương, vị trí cũng đều bình thường."

"Không không không, đừng vội." Tôi chăm chú nhìn vào trung thất của người chết nói, "Sao cảm giác trung thất của cô ta nhỏ thế?"

"Hả? Cái này lại còn phân biệt to nhỏ à?" Đại Bảo hỏi.

Tôi không trả lời câu hỏi của Đại Bảo, dùng dao rạch màng tim theo hình chữ "nhân", để lộ ra tim của người chết. Đây đúng thật là một quả tim mini, chỉ to bằng nửa nắm đấm. Nhưng bề mặt quả tim không có điểm xuất huyết, cũng không có dấu vết tổn thương.

"Sao tim của người này nhỏ thế nhi?" Tôi lấy kẹp cầm máu chỉ vào tim của người chết và nói, "Tim của người bình thường phải to bằng nắm tay mình, quả tim này nhỏ hơn nhiều nhỉ."

Đại Bảo gật đầu, nói: "Đúng thế, những quả tim có bệnh, thông thường vách tâm thất sẽ dày hoặc là tích mỡ quanh tim gì đó, đều là tim rất to, quả tim này thì ngược lại."

Tôi không nói gì, tiếp tục kiểm tra mạch máu xung quanh quả tim rồi bảo: "Thân chung động mạch phổi phía dưới bên

phải co hẹp rõ rệt, rốn phổi nhỏ. Nếu tối đoán không nhầm, đây là hội chứng tim nhỏ."

"Tim nhỏ?" Đại Bảo hình như chưa từng nghe đến cụm từ này, anh ngước mắt, cố gắng tìm kiếm căn bệnh này trong vô vàn các danh từ y học trong đầu.

"Đừng nghĩ nữa, tôi nói cho anh biết." Bác sĩ pháp y Hàn bật cười, nói, "Hội chứng tim nhỏ, SHS, còn gọi là bệnh rối loạn thần kinh tim hay bệnh hạ huyết áp tư thế đứng, là một hiện tượng tim dị thường tương đối ít gặp, là một hội chứng trong quá trình trẻ phát triển, thể tích quả tim tương đối nhỏ, lưu lượng tim không đủ, chính vì lưu lượng tim không đủ, sau khi hoạt động nhẹ sẽ có những biểu hiện lâm sàng như chóng mặt, tim đập nhanh, đau nhói vùng trước tim, thở gấp, dễ mệt, thiếu sức... Thường gặp ở trẻ nhỏ và thanh niên, tỉ lệ phát bệnh thấp, không có sự khác biệt về giới tính. Hội chứng này không cần điều trị đặc biệt, thông thường tiên lượng tốt. À, công đoạn mở sọ kết thúc, đầu nạn nhân không có bất cứ tổn thương nào."

"Nhóm nhạc nữ SHE thì tôi có biết, SHS đúng là quên mất rồi." Đại Bảo nói, "Nhưng, loại bệnh này, có khả năng gây ra đột tử không? Không phải là không cần điều trị đặc biệt, cũng có tiên lượng tốt sao?"

"SHS, do tim phát triển không đầy đủ dẫn đến tim nhỏ, lực co bóp không mạnh dẫn đến lưu lượng tim không đủ, chức năng thông khí phổi không đủ, sự chênh lệch nồng độ oxy trong máu động mạch và tĩnh mạch tăng cao, tổ chức thiếu máu, ảnh hưởng đến quá trình bài tiết thông thường." Tôi nói, "Đây là cơ sở bệnh lý của loại bệnh này, vốn không gây ra đột tử

nhưng nếu cô ta bị tác động bởi ngoại lực có thể gây ra ngạt thở, các cơ quan tổ chức vốn đã thiếu oxy sẽ càng thiếu oxy, như vậy, khi còn chưa có dấu hiệu ngạt thở nghiêm trọng, đã khiến cô ta tử vong."

Đại Bảo gật đầu như thể đã hiểu.

Tôi bổ sung: "Những bệnh nhân mắc loại bệnh này, sau khi hoạt động nhẹ sẽ có các biểu hiện như tim đập nhanh, hơi thở gấp, đau ngực, nhịp tim bất thường chóng mặt, trước mắt tối sầm, ù tai, đau đầu... Khi nghỉ ngơi hoặc nằm ngửa thì không có triệu chứng gì đặc biệt, đứng thẳng càng nghiêm trọng, đột ngột đứng dậy có thể phát sinh các triệu chứng. Thường đi kèm các triệu chứng rối loạn chức năng thần kinh tự chủ như mất ngủ, dễ xúc động, khả năng tự kiềm chế suy giảm... Kiểm tra sức khỏe có các biểu hiện tần suất mạch đập nhanh, huyết áp thấp, da nhợt nhạt, đổ mồ hôi... Có khả năng đây chính là nguyên nhân tại sao người chết không thích đi lung tung khắp nơi, mà chỉ thích ở yên trong nhà hoặc cơ quan."

"Như vậy ý cậu nói là, đúng là cô ta bị xâm hại, sau đó phát bệnh dẫn đến tử vong?" Đại Bảo hỏi.

"Tôi không nói thế." Tôi lắc đầu nói, "Suy luận về diễn biến cụ thể của vụ án, cần kết hợp hàng loạt các manh mối từ hiện trường camera giám sát... May mà điều kiện hiện trường vô cùng thuận lợi, lại có nhiều camera giám sát như vậy, không lo là những vấn đề này không giải quyết được. Đối với bác sĩ pháp y, sau khi chúng ta xác định có thể loại trừ các nguyên nhân tử vong khác ở nạn nhân, có thể xác nhận nguyên nhân tử vong là

ngoại lực dẫn đến ngạt thở cơ học, kết hợp với hội chứng tim nhỏ phát tác dẫn đến tử vong."

"Bây giờ chỉ cần loại trừ khả năng tử vong do ngộ độc, là có thể loại trừ được các nguyên nhân tử vong khác." Bác sĩ pháp y Hàn nói.

"Chúng ta xem thời gian tử vong thế nào nhé." Tôi nói, "Thực ra thời gian tử vong đã rất rõ ràng rồi, nói một cách chính xác, chúng ta có thể chứng minh một lần nữa bằng thức ăn chứa trong dạ dày và đường ruột."

"Được, đúng 12 giờ trưa hôm qua nạn nhân ăn cơm ở công ty, ăn cơm suất có trứng xào cà chua, cà xào thịt băm và tôm rảo." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Cái này tôi đã bảo trinh sát viên điều tra rõ rồi. Còn buổi tối, cô ta cũng thường ăn ở công ty. Nhưng gần đây do ảnh hưởng của dịch bệnh, nhà ăn ở công ty không mở cửa, cô ấy ăn thế nào, trinh sát viên vẫn chưa điều tra rõ."

"Chắc là gọi mua đồ ăn bên ngoài." Tôi vừa nói, vừa mở dạ dày của người chết, "Xem ra cũng chưa chắc. Đối với người phụ nữ rất quy củ này, cũng có khả năng không ăn bữa tối."

Dạ dày của người chết hoàn toàn trống rỗng.

Tôi lôi ruột ra, xếp một đoạn ngoằn ngoèo có độ dài 50 centi-mét trên bàn giải phẫu, sau đó lấy dao rạch ra để kiểm tra chất chứa bên trong ruột.

"Chất chứa trong ruột người chết đã di chuyển đến vị trí cách tá tràng 3 mét." Tôi nói, "Làm rỗng dạ dày cần sáu tiếng đồng hồ, sau đó căn cứ vào tốc độ dưỡng chất di chuyển 1 mét

mỗi tiếng đồng hồ trong ruột để phán đoán, nạn nhân tử vong sau khi ăn lần cuối chín tiếng đồng hồ."

Dứt lời, tôi lại lựa lấy một ít dưỡng chất từ chất trong ruột người chết, bỏ vào khay, rửa dưới vòi nước chảy, nói: "Ừm, vỏ cà chua, thịt băm, vỏ cà. Không sai, xem ra lần ăn cuối cùng của cô ta chính là bữa trưa đó, buổi tối không hề ăn gì, cũng khẳng định chắc chắn hơn về thời gian tử vong của cô ta là vào khoảng 8 - 9 giờ tối."

"Buổi tối không ăn cơm thì đói chết à." Đại Bảo nói, "Buổi sáng tôi ăn no thế mà bây giờ đã đói rồi."

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng Giải phẫu, lúc này đã là 1 giờ rưỡi chiều, tôi cười bảo: "Đi nào, chúng ta đến nhà ăn của Công an thành phố ăn cơm, nghỉ ngơi một chút, cũng đợi kết quả hóa lý luôn, sau đó tham gia cuộc trao đổi của ban chuyên án vào 5 giờ chiều."

3

Lúc chúng tôi sang ban chuyên án, Hàn Lượng gọi điện thoại đến, nói xét nghiệm hóa lý đã có kết quả sơ bộ. Có thể khẳng định đã loại trừ khả năng ngộ độc khí thường gặp, cũng đã loại trừ khả năng ngộ độc dược phẩm thường gặp. Nhưng có khả năng là ngộ độc các loại dược phẩm hoặc thực phẩm ít gặp khác hay không, còn phải tiến hành xét nghiệm thêm.

Tôi biết kết quả này đã đủ rồi, vì các chất trong dạ dày người chết đã cho chúng tôi biết, trước khi tử vong cô ta thậm chí còn không uống nước, đừng nói đến ăn cơm, làm sao có thể là ngộ độc thực phẩm? Nếu khả năng ngộ độc thực phẩm đã bị loại trừ, thì cách nói liên quan đến hội chứng tim nhỏ của tôi tất nhiên là khả năng duy nhất có thể giải thích được nguyên nhân tử vong của nạn nhân.

Tôi tự tin bước vào phòng của ban chuyên án. Tôi phát hiện thấy ánh mắt mọi người nhìn tôi dường như có chút sốt ruột. Quả nhiên, tôi còn chưa kịp ngồi vào chỗ, Phó trưởng Công an Đổng đã vội hỏi luôn: “Thế nào? Có phải là án mạng không?”

Đối với một thành phố thủ phủ tỉnh trong năm nay không có quá hai mươi vụ án mạng như chỗ chúng tôi, mà một tuần xảy ra liền hai vụ án mạng, cho dù phá giải rất nhanh chóng, áp

lực trên vai Phó trưởng Công an Đổng cũng rất nặng nề. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh.

"Có phải là án mạng hay không, không phải là bác sĩ pháp y đưa ra kết luận." Tôi nói, "Mặc dù người chết có bệnh nền, nhưng tác động xâm hại của ngoại lực vẫn rất lớn."

"Cái gì? Có ngoại lực xâm hại?" Đổng Kiếm hỏi.

Tôi gật đầu, cũng không quan tâm đến chuyện các trinh sát viên nghe có hiểu được hay không, giải thích một lượt về tình hình khám nghiệm tử thi của nạn nhân, triệu chứng phát bệnh của hội chứng tim nhỏ và nguyên nhân dẫn đến tử vong.

"Tình trạng các cơ quan nội tạng và tình hình bên ngoài tử thi của nạn nhân giống nhau." Tôi nói, "Có dấu hiệu ngạt thở, nhưng rất nhẹ. Nhưng nếu đã có, hơn nữa niêm mạc môi có tổn thương, thì tôi thấy khả năng cô ta tự mình gây ra vẫn là rất nhỏ, vẫn phải điều tra những người vào nhà cô ta."

"Bây giờ vấn đề là không thể điều tra rõ được." Phó trưởng Công an Đổng lo lắng nói.

"Hả? Vừa có dấu chân, vừa có camera giám sát, sao lại không điều tra rõ được?" Tôi giật mình, vội hỏi.

Phó trưởng Công an Đổng chỉ lắc đầu trầm tư, không trả lời tôi. Tôi nhìn về phía Tô Lâm, hỏi: "Lâm Đào đi đâu rồi?"

Tô Lâm nói: "Chiều nay, tôi và Trưởng khoa Lâm đã nghiên cứu màng hút dính mặt sàn ở hiện trường trong phòng Thí nghiệm kiểm nghiệm dấu vết của Công an thành phố. Nạn nhân này đúng là vô cùng sạch sẽ, bụi trên mặt sàn cũng rất ít.

"Có ít mấy, cũng vẫn có." Tôi nói.

“Đúng là có.” Tô Lâm nói, “Nhưng, hiện trường được hai đồng nghiệp phát hiện ra trước, 120 cũng đã vào hiện trường, cho nên đã phá hoại nghiêm trọng lớp bụi bám vốn đã rất ít trên mặt sàn ở hiện trường. Chúng tôi tìm được rất nhiều khu vực có dấu giống như dấu giày, nhưng số khẳng định là dấu giày đồng thời có giá trị đối chiếu, hiện giờ chứng thực toàn là dấu chân đồng nghiệp của nạn nhân và của 120.”

“Cũng có nghĩa là, không còn dấu chân của người khác nữa?” Đại Bảo hỏi.

“Không, ý tôi muốn nói, cho dù là có dấu chân của người khác, cũng đã bị phá hỏng.” Tô Lâm nói.

“Không thể nào chứ, đồng nghiệp và 120 chỉ vào hiện trường trung tâm là phòng khách, những vị trí khác thì sao? Phòng ngủ chẳng hạn?” Tôi vội hỏi thêm.

“Phòng ngủ chắc chắn không có người khác vào.” Tô Lâm nói, “Chỉ có dấu dép lê của nạn nhân trên lớp bụi, không có dấu chân của người khác.”

“Thế thì dấu chân đã bị phá hỏng rồi, rốt cuộc là có người vào hay không có người vào đây?” Đại Bảo băn khoăn về vấn đề này.

“Theo như tình hình trước mắt, mặc dù không tìm ra được dấu chân chính xác của người khác, ngoài của người chết, đồng nghiệp của người chết và 120, nhưng trên mặt sàn hiện trường, chúng tôi đã hút dính được những dấu vết khác với bụi nổi.” Tô Lâm nói, “Nhìn chắc là vết xi măng, nhưng không nhìn rõ được hoa văn ở đế giày. Còn đế giày của người chết, đồng nghiệp của

người chết và người của 120, chúng tôi đều đã xác định, không thể có loại vết xi măng này."

"Cho nên, các anh vẫn nghiêng về hướng có người vào nhà." Phó trưởng Công an Đổng cúi đầu cau mày nói.

Tô Lâm gật đầu nói: "Cho nên Trưởng Khoa Lâm chưa tìm ra đáp án chính xác, tự mình quay lại hiện trường khám nghiệm lại rồi."

"Ít nhất cũng có thể cho thấy một vấn đề, cho dù có hung thủ, hung thủ cũng chưa vào phòng ngủ, mà thông thường bọn chiếm đoạt tài sản đều phải vào phòng ngủ." Tôi nói, "Không phải là vì tiền, không phải là vì sắc, thì hắn vì cái gì?"

"Anh muốn nói là quan hệ mâu thuẫn đúng không? Điều tra cả buổi chiều, gần như không tìm thấy người có quan hệ mâu thuẫn. Đổng Kiếm nói.

"Không phải chứ, chẳng phải là còn có camera giám sát à?" Tôi quay mặt nhìn về phía Trình Tử Nghiên.

Trình Tử Nghiên lắc đầu vẻ bất lực, nói: "Thật sự vô cùng đáng tiếc, mặc dù ngoài cửa mỗi đơn nguyên của khu chung cư đều có camera giám sát, nhưng camera giám sát ở vị trí này lắp đặt có vấn đề. Nếu cửa đơn nguyên không đóng, mà mở rộng hết cỡ, móc khóa trên cùng ở cửa đơn nguyên sẽ che khuất đầu camera giám sát. Camera giám sát ở cửa đơn nguyên trong tình trạng này, nhiều nhất cũng chỉ thấy được có bóng người ra vào hành lang của đơn nguyên, nhưng không thể nhìn được là người như thế nào. Cửa đơn nguyên ở tòa nhà hiện trường, vì sáng hôm qua có người chuyển nhà, đã bị mở toang ra, cho đến khi đồng nghiệp của người chết vào cũng vẫn chưa đóng, cho

nên hoàn toàn không thể thấy rõ có bao nhiêu người vào hiện trường trong thời gian xảy ra vụ án.

“Liệu có phải là hộ chuyển nhà giở trò không?” Đại Bảo hỏi.

“Điều tra rồi, không phải.” Phó trưởng Công an Đổng lấy ngón tay xoa nhẹ cằm, nói.

“Không phải là còn camera giám sát trong thang máy à? Không lẽ cũng bị che mất hay sao?” Tôi hỏi.

“Hiện trường là hai bốn hộ hai thang máy, camera giám sát trong một thang máy bị hỏng, camera giám sát trong thang máy còn lại thì bình thường” Trình Tử Nghiên nói, “Chúng tôi căn cứ vào thời gian tử vong của nạn nhân là khoảng 8 - 9 giờ tối, kéo dài sớm và muộn hơn một tiếng đồng hồ, kiểm tra từng người một. Có hai mươi mốt người đi thang máy lên trên; có năm người đi thang máy lên không lâu sau đó lại xuống; có sáu người không thấy đi lên, chỉ thấy đi xuống. Ba mươi hai người này, có bốn người là nhân viên giao hàng, những người khác đều là chủ hộ trong khu chung cư. Đã điều tra tất cả những người này, hơn nữa nhìn từ dữ liệu camera, những người này đều không đến tầng 23.”

“Vậy là hung thủ đã đi thang máy kia để lên, đồng thời cũng đi thang máy kia để xuống.” Đại Bảo nói, “Như vậy liệu có phải là người này nắm được tình hình camera giám sát không?

“Cái này thì không thể điều tra được.” Đổng Kiếm nói, “Còn phải điều tra cả người quen, dù gì cũng là những người bình thường có vào hiện trường. Một phụ nữ độc thân ở nhà, nếu là người không quen, làm gì có chuyện mở cửa?”

Tôi thấy mỗi một khả năng hy vọng đều bị đập tan tành, liền nhìn về phía Trần Thi Vũ như nhìn phao cứu sinh.

Trần Thi Vũ thấy tôi nhìn mình, liền nói: "Bên vật chứng điện tử, cũng không ổn. Nói thế này nhé, kết hợp máy tính và điện thoại di động ở hiện trường, có thể đưa ra phán đoán như sau. Nạn nhân tên là Mục Tiểu Miêu, công việc thực sự rất bận rộn. Theo tính toán, cô ấy đi làm về đến nhà lúc 6 giờ, sau đó liên tục nhận điện thoại, gần như cứ nửa tiếng lại có một cuộc điện thoại, hơn nữa đối tượng nói chuyện điện thoại đều là đồng nghiệp hoặc cấp dưới của cô ấy, mỗi cuộc điện thoại đều trên mười phút. Cho đến tận 8 giờ 6 phút, cô ấy gọi đi cú điện thoại cuối cùng là gọi cho cấp dưới của mình, hỏi về nội dung mà cô ấy chỉnh sửa trong văn bản. Cuộc điện thoại này kéo dài 5 phút, sau khi cúp máy, có các đồng nghiệp khác gọi đến, thì cô ấy không bắt máy nữa. Tất cả các cuộc điện thoại đều đã điều tra rồi, không có điểm đáng ngờ."

"Vừa sửa văn bản, vừa gọi điện thoại, cho đến tận lúc xảy ra chuyện." Tôi trầm ngâm nói.

"À, vẫn còn, đã kiểm tra App trên điện thoại di động của cô ấy." Trần Thi Vũ nói, "Cô ấy thỉnh thoảng lại nói chuyện vài câu với một người đàn ông qua Wechat, có vẻ là người đàn ông này đang theo đuổi cô ấy. Nhưng cũng đã loại trừ khả năng gây án của người đàn ông này. Ngoài ra, vào lúc 6 giờ, cô ấy đã gọi mua một suất đồ ăn giao đến nhà."

"Đồ ăn giao đến nhà?" Tôi giật nảy người, nói, "Không thể nào! Buổi tối người chết không ăn gì, khi khám nghiệm ở hiện

trường cũng không thấy có hộp đựng đồ ăn giao đến nhà! Cô xác định đơn hàng giao đồ ăn đã nhận đơn rồi à?

"Đã chốt xong đơn." Trần Thi Vũ đáp.

"Tử Nghiên, bốn nhân viên giao hàng mà cô nói tình hình thế nào?" Tôi quay đầu hỏi Trình Tử Nghiên.

"À, bốn người này," Trình Tử Nghiên lật mở sổ ghi chép, "ba người đều là đi lên xong đã đi xuống, không có thời gian dừng lại. Còn một người, chỉ có thể nhìn thấy đi lên, nhưng không thấy đi xuống. Chúng tôi phân tích, anh ta đã đi xuống bằng cái thang máy có camera giám sát bị hỏng. Vì tôi không yên tâm về người này, còn kiểm tra cả camera giám sát ở cổng khu chung cư, xác định là anh ta đã giao đồ đến rồi đi luôn, không dừng lại lâu. Ngoài ra, nhân viên giao hàng này đi đến tầng 25, không phải tầng 23.

"Có thể đi lên trước, sau đó đi bộ xuống mà." Tôi nói.

"Nhưng, thời gian nhân viên giao hàng này đến tầng 25 vào 8 giờ 21 phút. Thời gian anh ta rời khỏi khu chung cư là 8 giờ 30." Trình Tử Nghiên nói, "Tất cả chỉ có 9 phút, quá trình đi thang máy xuống, tính cả thời gian dừng ở giữa các tầng, chắc cũng phải mất 2 phút, đi xe đến cổng, cũng phải mất 2 phút. Trong khoảng thời gian 5 phút đó, chắc không kịp gây án nhi?"

Tôi trầm ngâm không nói gì.

"Nhân viên giao hàng không có khả năng lắm." Đổng Kiếm nói, "Thông tin cá nhân về họ đều rất rõ ràng, họ làm việc xấu cũng phải cân nhắc hậu quả chứ? Hơn nữa anh đã nói rồi, hiện trường không có dấu hiệu chiếm đoạt tài sản, xâm hại tình dục,

khả năng lớn nhất là vì mâu thuẫn, mà nhân viên giao hàng nhận đơn đều là ngẫu nhiên, họ không thể lựa chọn mục tiêu."

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi đổ chuông, tôi thấy là Lâm Đào gọi tới, liền bật loa ngoài.

"Cứu... cứu tôi với!" Lâm Đào hét to ở đầu bên kia điện thoại.

Trần Thi Vũ lập tức đứng bật dậy.

"Sao thế?" Tôi cũng giật nảy mình, vội hỏi.

"Xác chết sống lại rồi! Xác chết sống lại rồi!" Lâm Đào hét to.

"Xác chết gì sống lại rồi?" Tôi không hiểu ra làm sao, hỏi.

"Chó... con chó đó sống lại rồi!" Giọng của Lâm Đào cũng run rẩy.

Tôi bật cười, xem ra con chó Poodle ở hiện trường thực ra chưa hề chết, mà không biết làm sao lại hôn mê. Lúc này, con chó đã tỉnh lại, chuyện này đúng là đã khiến Lâm Đào hoảng sợ. Dù sao, chó sẽ không ngủ đến mức như chết, càng không thể giả vờ chết. Khi mọi người đều nghĩ là nó đã chết, nó lại sống lại, đúng là sẽ làm cho một anh chàng sợ ma như Lâm Đào khiếp đảm. Hơn nữa, lúc này đã là hơn 7 giờ tối, trời đã tối, ở hiện trường không còn ai khác ngoài Lâm Đào.

"Đừng sợ, chúng tôi qua luôn đây." Tôi không sao nhịn được cười, liền vừa cười vừa an ủi.

"Đúng thế, chó không biết giả vờ chết, thế thì con chó đó tại sao lại sống lại?" Sau khi ngắt điện thoại, tôi trầm ngâm nói.

"May mà các anh chưa giải phẫu nó! Nếu không nó thật thảm quá!" Trần Thi Vũ nói, có vẻ còn chưa hết sợ.

Tôi vừa nhăn nhó cười vừa lắc đầu, thầm nghĩ: “Cô tưởng bác sĩ pháp y là đồ ngốc chắc, chưa xác định là tử vong đã giải phẫu? Khi giải phẫu cơ thể người, bác sĩ pháp y chắc chắn phải thấy vết hoen tử thi, hiện tượng co cứng tử thi xuất hiện, mới tiến hành giải phẫu. Bởi vì vết hoen tử thi, co cứng tử thi là dấu hiệu xác nhận tử vong. Chó cũng vậy, chưa xác định chắc chắn đã tử vong, chúng tôi làm sao dám động dao? Có điều, lúc ở hiện trường, đúng là chúng tôi đã sơ suất, con chó đó rõ ràng chưa co cứng tử thi, nhưng dù gì cũng là động vật, chúng tôi đều không để ý lắm. Bây giờ nghĩ lại, đây đúng là một sai sót rất lớn.”

Bước vào cửa hiện trường, tôi lập tức cười đến mức không đứng được lên.

Lâm Đào rúm ró trên cửa sổ lồi ở phòng khách hiện trường run lên bần bật, con chó Poodle nhỏ thì vẫy đuôi đứng phía dưới cửa sổ, nhìn Lâm Đào với vẻ mặt đầy ngơ ngác.

Vì buồn cười quá, mãi tôi mới đi xong bao giày, bước vào hiện trường. Tôi bế con chó nhỏ lên, quan sát kĩ, dường như không phát hiện được ra có gì bất thường. Trần Thi Vũ bước tới, đón lấy con chó từ tay tôi, trêu đùa với nó một lúc rồi nói: “Đến con chó nhỏ đáng yêu thế này cũng sợ, anh thật kém tắm quá.”

“Tôi... tôi có sợ chó đâu? Tôi sợ, tôi sợ...” Lâm Đào luống cuống biện minh, mặt đỏ bừng.

Tôi tưởng tượng ra vẻ mặt Lâm Đào khi đang một mình khám nghiệm hiện trường bỗng cảm thấy có gì đó khác lạ sau

lưng, vội quay đầu lại, nhìn thấy con chó chết đang nhảy nhót, vẫn không kìm được cơn buồn cười.

“Cười cái gì mà cười!” Lâm Đào trượt từ cửa sổ xuống, chỉnh đốn lại quần áo, nói sang chuyện khác, “Hiện trường vẫn có điểm bất thường.”

“Từ từ đã.” Tôi bước vào phòng vệ sinh, thấy ở góc tường có để một cái bát nhỏ để đồ ăn và nước uống cho chó cảnh, liền cầm lên, để vào trong túi đựng vật chứng đưa cho Trần Thi Vũ, nói: “Cô mang đến phòng DNA, lấy máu chó để xét nghiệm, số thức ăn chó này cũng phải xét nghiệm. Nhanh chóng làm xét nghiệm nhé, chúng tôi chờ ở đây.”

“Còn phải mang cả chó đi ạ?” Trần Thi Vũ nói, “Các anh lấy máu không được ạ?”

“Tôi không biết tĩnh mạch của chó ở đâu.” Tôi nhún vai, hỏi Lâm Đào: “Vừa nãy cậu ở đây suốt, con chó này có thích sủa không? Cậu thấy, liệu có phải là vì thích sủa, ảnh hưởng Mục Tiểu Miêu làm việc, cho nên Mục Tiểu Miêu đã cho nó uống thuốc?”

“Không đâu.” Lâm Đào nói, “Con chó này chỉ đuổi theo tôi ngửi, cũng không sủa, đúng là một con chó ngốc. Ngoài ra, tôi đã lục soát toàn bộ căn hộ rồi, toàn bộ đồ vật có giá trị đều không bị mất, có điều không có thuốc an thần. Nói một cách chính xác, không có bất cứ loại thuốc gì, sức khỏe Mục Tiểu Miêu chắc là rất tốt.”

Tôi gật đầu nói: “Không tìm thấy, là thông tin tốt nhất. Cậu vừa nói, hiện trường có điểm bất thường bất thường ở đâu?”

Lâm Đào mới nhớ ra phải nói với tôi về manh mối, thế là kéo tôi đi ra phòng khách, chỉ vào hai vết trên nền nhà nói: "Cậu xem, có thể khẳng định, mấy dấu tích này, vì mép giày có bùn nên mới quệt ra nền nhà. Tất cả những người đã vào hiện trường, bao gồm cả nạn nhân, toàn bộ giày tớ đều xem rồi, đều không có vết bùn này. Mà nhà nạn nhân sạch thế này, làm gì có chuyện để lại hai vết bùn không quét dọn chứ?"

"Đúng thế, có thể khẳng định, có người ngoài vào nhà." Tôi nói.

"Còn nữa, hiện trường hình như đã bị quét dọn." Lâm Đào nói, "Cậu xem, khu vực chính giữa phòng khách này, trông có vẻ rất sạch, tớ lấy đèn soi dấu chân chiếu cho cậu xem."

Lâm Đào cúi người, dùng đèn soi dấu chân rọi sáng khu vực chính giữa phòng khách. Trong phạm vi hình tròn đường kính khoảng 1 mét, có dấu tích rõ rệt do chổi quét hình thành. Vì những thứ dính ở chổi quét không chỉ có nước, cho nên mặc dù nền nhà đã được quét, vẫn có thể nhìn rõ dấu tích dưới ánh đèn soi dấu chân.

"Không, không phải là quét dọn hiện trường." Tôi nói, "Cậu đã thấy hiện trường nào bị quét dọn, mà chỉ quét dọn mỗi một khoảng nhỏ thế này chưa?"

"Ồ, nếu là nạn nhân tự quét, thì không có ý nghĩa gì." Lâm Đào nói.

"Không, rất có khả năng có ý nghĩa." Tôi chợt nảy ra một suy nghĩ, liền nói, "Thùng rác trong nhà người chết đâu, thùng rác ở đâu?"

Đại Bảo nghe vậy, liền tìm xung quanh. Hiện trường không rộng, nhưng ba chúng tôi tìm một vòng, cũng không thấy thùng rác ở đâu.

"Trong nhà nạn nhân không có thùng rác." Đại Bảo nói.

"Không thể nào, không lẽ là bị mang đi rồi?" Tôi trầm ngâm, hỏi Lâm Đào, "Cậu nói là cậu đã lục soát toàn bộ nhà nạn nhân, phòng bếp đã lục soát chưa?"

"Phòng bếp nhà cô ấy không nấu nướng, tớ không kiểm tra, không có giá trị." Lâm Đào đáp.

Tôi vội bước vào phòng bếp, kéo mở từng ngăn tủ. Quả nhiên, trong cái tủ ở một góc phía dưới cùng, có một cái thùng rác.

"Nhìn thấy không? Khi còn sống, nạn nhân vô cùng sạch sẽ, cho nên thậm chí còn không để rác xuất hiện trong tầm mắt mình, mà làm một khu để rác ở trong tủ." Tôi nói, "Đây chẳng phải là thùng rác của nhà nạn nhân đấy sao?"

"Thùng rác đẹp thế?" Đại Bảo hỏi.

"Rất đẹp." Lúc này tôi đã có suy luận chắc chắn, liền nói, "Anh nhìn vào trong thùng rác, có hộp đựng đồ ăn giao đến nhà, có rất nhiều cơm rang trứng và đồ ăn còn thừa. Bây giờ kết hợp với tình hình hiện trường, các cậu biết là chuyện gì xảy ra rồi chứ?"

Lâm Đào có vẻ đã hiểu ra, nhưng Đại Bảo vẫn hết sức ngơ ngác.

"Đi, chúng ta qua gặp Trình Tử Nghiên, vừa xem camera giám sát, vừa đợi kết quả xét nghiệm hóa lý." Tôi kéo Lâm Đào và Đại Bảo lên ô tô quay lại chỗ ban chuyên án.

4

“Tử Nghiên, dữ liệu trọng điểm mà cô đã xem là nội dung ghi hình camera giám sát trước và sau thời gian tử vong của nạn nhân đúng không?” Tôi hỏi Trình Tử Nghiên.

Trình Tử Nghiên gật đầu, nói: “Vâng, nạn nhân tử vong vào lúc 8 - 9 giờ, cho nên tôi chủ yếu xem video trong khoảng 7 giờ đến 10 giờ tối.”

“Bây giờ cô điều chỉnh, bắt đầu xem dữ liệu ghi hình trong thang máy từ 6 giờ 15 tối.” Tôi ngồi ở cái ghế trước màn hình lớn, nói.

Trình Tử Nghiên vừa thầm đọc thời gian, vừa nhanh chóng điều chỉnh đến điểm thời gian đó, bắt đầu tua nhanh.

“Nạn nhân gọi đồ ăn giao đến nhà vào 6 giờ tối, lẽ ra đồ ăn phải được mang đến vào khoảng từ 6 giờ 20 đến 6 giờ 40.” Tôi nói, “Trọng điểm phải xem nhân viên giao đồ ăn, được rồi, 6 giờ 22, chỗ này có một nhân viên giao đồ ăn, xem anh ta xuống ở tầng mấy.”

“Tầng 23.” Trình Tử Nghiên dừng hình ảnh lại, sau đó phóng to vị trí nút bấm thang máy và nói. Lúc này, mắt cô sáng lên, mặc dù cô không hề biết tôi đang nghĩ gì, nhưng nếu tôi đã đưa ra yêu cầu như vậy, chắc chắn sẽ có giá trị tương ứng.

“Được rồi! Quan sát kĩ động tác trong thang máy của anh ta.” Tôi nói.

Trình Tử Nghiên chiếu hình ảnh trong thang máy từng giây một, thực ra thoạt nhìn, đây chỉ là một nhân viên giao đồ ăn bình thường, đi giao đồ ăn một cách hết sức bình thường. Nhưng khi chiếu chậm từng giây từng giây một, chúng tôi phát hiện có vấn đề.

Trong thời gian hơn 1 phút đi thang máy, nhân viên giao đồ ăn hai lần nhấc hộp đựng đồ ăn lên, dường như là đưa lên mũi ngửi. Động tác rất khẽ, nhưng lúc này trong mắt chúng tôi, rất đáng ngờ.

“Ý anh là nhân viên giao đồ ăn là thủ phạm?” Trình Tử Nghiên hỏi, “Nhưng, Phó trưởng Công an Đổng nói khả năng đó rất thấp mà. Hơn nữa, đây là lúc hơn 6 giờ, nếu nạn nhân chỉ gọi đồ ăn giao đến nhà một lần, thì lúc hơn 8 giờ, cô ấy không gọi đồ ăn, tại sao lại mở cửa cho người giao đồ ăn nhỉ?”

“Đúng thế, không thể có chuyện này.” Lâm Đào nói.

“Anh xem, anh xem, nhân viên giao đồ ăn này đi ra khỏi thang máy, 20 giây sau đã quay trở lại thang máy này rồi.” Trình Tử Nghiên chỉ vào video đang chiếu và nói, “Nếu anh nói thời gian tử vong mà anh suy đoán là đúng, thì với một khoảng thời gian ngắn như vậy, anh ta không thể nào gây án được.”

“Thời gian tử vong không sai đâu.” Tôi nói, “Hơn nữa lúc hơn 8 giờ nạn nhân vẫn đang gọi điện thoại mà.”

“Đúng thế, như vậy nhân viên giao đồ ăn này quay lại, cũng không gọi được cửa mà.” Trình Tử Nghiên nói.

“Điểm mấu chốt ở đây, tôi vẫn chưa nghĩ được rõ ràng” Tôi nói, “Cũng không cần nghĩ được rõ ràng, bây giờ chỉ cần chờ kết quả xét nghiệm hóa lý, là chúng ta có thể phản hồi tình hình với ban chuyên án.”

“Trinh sát viên đã dựa vào đơn gọi đồ trong App, tiến hành theo dõi nhân viên giao đồ ăn rồi.” Lâm Đào nói, “Nếu chúng ta khẳng định là nhân viên giao đồ ăn này gây án, thì có thể lập tức bắt luôn.”

“Nhưng, chứng cứ có thật là đủ không?” Trình Tử Nghiên hỏi.

“Đừng vội, cô trích xuất hình ảnh nhân viên giao đồ ăn đi đến tầng 25 vào hơn 8 giờ ra đối chiếu xem.” Tôi nói.

Trình Tử Nghiên gật đầu làm theo, rất nhanh chóng lấy ra hình ảnh góc nghiêng của hai người đàn ông. Mặc dù đều mang mũ bảo hiểm, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng căn cứ vào một số chi tiết đặc trưng của mũ bảo hiểm và quần áo có thể nhận ra, đây rất có khả năng là cùng một người.

“Cho dù là cùng một người, giao đồ ăn ở cùng một tòa nhà, cũng không được coi là chuyện bất thường mà.” Trình Tử Nghiên nói.

Tôi thấy Trình Tử Nghiên vẫn hết sức băn khoăn, liền giải thích cho cô toàn bộ từ đầu đến cuối về suy luận của tôi.

Theo như kết quả khám nghiệm tử thi và khám nghiệm hiện trường, suy luận duy nhất có thể đưa ra là, có người ngoài xâm nhập hiện trường, nạn nhân đã bị người ngoài bịt chặt miệng, khiến bệnh nền của nạn nhân phát tác, dẫn đến tử

vong. Mặc dù camera giám sát không thể xác định được người ngoài này là ai, mặc dù dấu vết trên hiện trường cho thấy đây không phải là một vụ án chiếm đoạt tài sản, xâm hại tình dục, nhưng không thể loại trừ khả năng giết người bột phát. Dẫu sao hành động bịt chặt miệng nạn nhân của hung thủ không nghiêm trọng lắm, trên cơ thể người chết cũng không có tổn thương nghiêm trọng do kháng cự.

Đã là giết người bột phát, thì không thể dùng tư duy "gây án nhất định phải cần rất nhiều thời gian" để nhìn nhận vụ án này.

Điểm đáng ngờ của vụ án này, hoàn toàn không phải là động cơ gây án, mà là tại sao con chó ở hiện trường lại hôn mê. Lúc trước mọi người đều nghi ngờ là ngộ độc, vì ngộ độc mới khiến cho toàn bộ sinh vật trong một không gian kín đều hôn mê thậm chí tử vong. Nhưng tình trạng trong cơ thể của người chết đã loại trừ khả năng ngộ độc. Đến đây, mọi người đều cho rằng người và chó không hề bị ngộ độc. Nhưng, đây là một vấn đề logic, đã loại trừ khả năng người bị ngộ độc, thì chắc chắn cũng loại trừ khả năng chó bị trúng độc sao? Hiển nhiên là không đúng. Một điểm đáng ngờ nữa, chính là người chết rõ ràng đã gọi đồ ăn giao đến nhà, nhưng trong dạ dày lại trống rỗng.

Khi khám nghiệm lại hiện trường, chúng tôi phát hiện một chỗ trong phòng khách có dấu tích đã bị quét dọn, mà trong thùng rác bị giấu kín có đồ ăn được gọi đến còn thừa. Tổng hợp các điểm đáng ngờ ở trên, cơ bản là có thể đưa ra một suy luận logic.

Mục Tiểu Miêu đã gọi đồ ăn giao đến tận nhà, sau khi đồ ăn được giao đến, Mục Tiểu Miêu định mang đặt lên bàn nước ở phòng khách thì không cẩn thận làm rơi xuống đất. Đã bị rơi xuống đất, thì Mục Tiểu Miêu không ăn nữa. Nhưng lúc đó, con chó sẽ lao đến ăn. Sau khi đuổi chó ra, Mục Tiểu Miêu quét dọn phòng khách, sau đó đổ rác vào thùng rác. Vì đồ ăn có dầu, cho nên đã để lại manh mối cho chúng ta.

Sau khi nhân viên giao đồ ăn đến nhà cô ấy, 20 giây đã rời đi luôn, chắc chắn không phải là do đồ ăn rơi xuống nền nhà dẫn đến tranh cãi, giết người. Nhưng nếu đúng là chó bị ngộ độc, thì đây không đơn giản là một vụ thấy sắc mà nảy sinh ý định, mà là một quá trình giết người có âm mưu từ trước. Vì đồ ăn gọi đến nhà vốn không phải là để cho chó ăn, mà là cho người ăn.

“Cậu vừa nói là giết người bột phát, sao giờ lại biến thành giết người có âm mưu từ trước?” Đại Bảo hỏi.

“Chắc chắn là có âm mưu từ trước, nhưng bột phát cũng đúng là bột phát.” Tôi cố ý làm ra vẻ bí hiểm, “Ba tiếng sau, xem kết quả hóa lý, sau đó thẩm vấn mới có thể biết được tình hình cụ thể.”

Thời gian chờ đợi lúc nào cũng trôi qua rất chậm, ba tiếng đồng hồ đó, chúng tôi cứ như đã chờ cả một đêm. Trong tiếng ngáy của Đại Bảo, chúng tôi nhận được điện thoại từ phòng Thí nghiệm hóa lý của Công an thành phố, khẳng định đã xét nghiệm thấy thành phần Estazolam (một loại thuốc an thần trấn tĩnh) trong máu của con chó, hộp đựng đồ ăn gọi bên ngoài và đồ ăn còn thừa.

Kết luận này đã chứng thực cho suy luận của tôi.

Sau khi nhận được thông báo của chúng tôi, trinh sát viên lập tức sử dụng biện pháp cưỡng chế đối với nhân viên giao đồ ăn tên Đới Cường Cường, sau khi thẩm vấn xuyên đêm, vào sáng sớm ngày hôm sau, đã có bước đột phá.

Theo lời khai của Đới Cường Cường, anh ta thường xuyên giao đồ ăn cho khu chung cư này. Một tuần trước, anh ta nhận được đơn gọi đồ ăn của phòng 2303 ở khu chung cư này. Khi đến giao đồ ăn, anh ta phát hiện ra cô gái thuộc giới văn phòng xinh đẹp này, trong nhà hết sức sạch sẽ, đoán là chắc chắn có nhiều tài sản đáng tiền. Lúc đó Mục Tiểu Miêu đang bận nghe điện thoại, sau khi nhận đồ ăn, bảo Đới Cường Cường đóng cửa giúp, sau đó ngồi ở sofa tiếp tục gọi điện thoại. Vì sự việc xảy ra đột ngột, Đới Cường Cường không có suy nghĩ gì xấu. Chuyện đó cũng coi như là đã qua đi.

Nhưng rất trùng hợp, hơn 6 giờ tối hôm đó, Đới Cường Cường lại nhận được đơn gọi đồ ăn của phòng 2303 tòa nhà này. Theo cách nói của Đới Cường Cường, đây là cơ hội có một món tiền không nhỏ mà ông trời ban cho anh ta, anh ta nhất định không thể bỏ qua. Vì Đới Cường Cường mất ngủ trường kỳ, đúng hôm đó lại đến bệnh viện kê mấy viên Estazolam để trong xe điện, thế là trước khi đi giao đồ ăn, anh ta đã trộn số thuốc an thần này vào trong đồ ăn. Theo suy nghĩ của anh ta, là để Mục Tiểu Miêu ăn xong, nhanh chóng ngủ, như vậy anh ta có thể thừa cơ vào nhà ăn trộm.

Sáu giờ rưỡi tối, khi anh ta mang đồ ăn đến nhà Mục Tiểu Miêu, quả nhiên Mục Tiểu Miêu vẫn đang liên tục gọi điện thoại, cũng vẫn như lần trước, bảo anh ta đóng cửa lại giúp.

Nhưng lần này, Đới Cường Cường đã có sự chuẩn bị, anh ta cố ý đóng cửa mạnh một nhát, phát ra tiếng động, thực ra chỉ khép hờ, chưa đóng lại hoàn toàn.

Sau khi ra khỏi khu dân cư, Đới Cường Cường lại đợi hai tiếng nữa, sau đó liều lĩnh xách một cái túi nilon giả như đi giao đồ ăn, một lần nữa quay lại hiện trường.

Anh ta nghĩ bụng, mặc dù trong khu dân cư có camera giám sát, nhưng dù sao mình cũng mang mũ bảo hiểm, không nhìn thấy mặt. Hơn nữa, mình đi thang máy đến tầng 25, đi xuống hai tầng, ăn trộm xong lại đi lên hai tầng, cảnh sát chắc chắn không để ý đến anh ta. Dù sao, tối nào cũng có bao nhiêu nhân viên giao đồ ra vào liên tục trong khu chung cư đơn nguyên này.

Đới Cường Cường xuống hai tầng, đến cửa phòng của Mục Tiểu Miêu, phát hiện thấy đúng là cửa vẫn đang khép hờ, mà trong phòng hình như không có động tĩnh gì. Anh ta mở cờ trong bụng. liền đẩy cửa vào.

Nhưng anh ta hoàn toàn không ngờ tới, lúc đẩy cửa vào phòng Mục Tiểu Miêu đang ngồi trên ghế sofa cau mày viết gì đó. Như vậy là không khoa học rồi, hiệu quả của Estazolam đối với mình vô cùng tốt, cho dù có tỉnh táo đến mấy, uống năm viên đó vào thì cũng buồn ngủ rũ mắt, lập tức ngủ ngay. Giờ đã hai tiếng đồng hồ rồi, tại sao người phụ nữ này vẫn tỉnh táo như vậy?

Nghe thấy có người đẩy cửa, Mục Tiểu Miêu ngơ ngác nhìn về phía anh ta. Đới Cường Cường muốn bịa ra một lý do đi nhầm, rồi lui ra. Nhưng Mục Tiểu Miêu vô cùng tinh tường, cô

không chỉ lập tức nhận ra ngay Đới Cường Cường, mà còn ý thức được rất rõ là lúc Đới Cường Cường đến giao đồ ăn, không đóng cửa.

Một tiếng quát vang lên, cùng với đó đường lui của Đới Cường Cường hoàn toàn bị chặn đứng.

Theo cách nói của Đới Cường Cường, khi đó suy nghĩ duy nhất của anh ta là phải bịt miệng Mục Tiểu Miêu lại, ấn xuống ghế, để cô ta bình tĩnh lại. Dù gì cô ta bình tĩnh lại, mới có thể đàm phán điều kiện. Cho dù là đền một chút tiền cũng được, kiểu gì cũng còn hơn phải ngồi tù. Nhưng, cô Mục Tiểu Miêu này rõ ràng đã hiểu lầm ý đồ của Đới Cường Cường, ra sức phản kháng. Cứ như vậy, khoảng một phút, Mục Tiểu Miêu liền bất động. Đới Cường Cường mới nhận ra, mình đã giết người.

Lúc này, sau khi giết người, Đới Cường Cường đã hồn bay phách lạc, làm gì còn tâm trí lục tìm tiền của? Anh ta cuống cuồng trốn chạy khỏi hiện trường, cũng chẳng để ý đến chuyện trong thang máy có camera giám sát hay không nữa, đi luôn vào cái thang máy kia xuống dưới, mau chóng trốn khỏi hiện trường.

Sau đó Đới Cường Cường cũng đã bình tĩnh lại, anh ta nghĩ đi nghĩ lại, mình chỉ là một nhân viên giao đồ ăn, hơn nữa thời gian mình ở lại hiện trường chỉ có 3 phút, cảnh sát không thể nào nghi ngờ mình. Nhưng thật không thể ngờ được, cảnh sát đúng là thần thông quảng đại, không chỉ bắt được anh ta trong vòng một ngày, mà đến cả lịch sử kê thuốc ở bệnh viện của anh ta cũng đã nắm được. Anh ta có muốn, cũng khó mà chối cãi.

Không chỉ thế, cảnh sát còn căn cứ vào lời khai của Đới Cường Cường, lấy được dấu vân tay của anh ta ở vị trí trên ghế sofa, chỗ anh ta đã bịt miệng bịt mũi nạn nhân, chứng thực quá trình phạm tội của anh ta. Còn Trình Tử Nghiên, để đảm bảo tính hoàn chỉnh của chuỗi chứng cứ, đã mất một ngày một đêm, sắp xếp lại những dữ liệu camera giám sát có giá trị của toàn bộ khu chung cư, loại trừ khả năng gây án của những người khác. Đến đây, vụ án đã được sáng tỏ.

"Thật sự quá đáng sợ, sau này tôi ở nhà, không bao giờ dám gọi đồ ăn giao đến tận nhà nữa." Trình Tử Nghiên ngồi trong xe nói.

Tối hôm sau, sau khi chỉnh lý xong toàn bộ tư liệu chứng cứ của vụ án, chúng tôi lên xe của Hàn Lượng, để cậu ấy đưa chúng tôi về nhà.

"Việc này không có bất cứ quan hệ gì với chuyện gọi đồ ăn giao đến nhà." Tôi nói, "Cho dù là gì, bảo vệ sự riêng tư của mình, luôn có ý thức cảnh giác và phòng vệ, mới là quan trọng nhất."

"Cô đừng ở nhà một mình là được mà. Tìm một anh người yêu." Lâm Đào vừa đọc báo vừa nói.

Gương mặt nhỏ nhắn của Trình Tử Nghiên lập tức đỏ bừng lên, đến tôi cũng nhận ra, cô đan hai tay vào nhau, đầu cúi thấp xuống, không cả dám nhìn về phía Lâm Đào. Đúng thật là người nói vô tình, người nghe hữu ý. Nhưng anh chàng Lâm Đào hoàn toàn không nhận ra, vẫn chăm chú xem báo.

Để làm dịu cảm giác khó xử, tôi nói tiếp: “Chỉ cần có đủ ý thức cảnh giác, đừng bảo người khác đóng cửa giúp, thì sẽ không đến nỗi tạo cho người khác cơ hội để lợi dụng. Vì công việc bận rộn, quên đi sự cảnh giác cần thiết, mới dẫn đến mối họa lớn.”

“Đúng thế, đúng thế, bảo vệ tính mạng và tài sản, đầu tiên phải bảo vệ sự riêng tư cá nhân.” Lâm Đào nói, “Cho dù là đồ ăn hay là bưu phẩm giao đến nhà, lúc vứt hộp giấy và bao bì gói hàng, phải xóa thông tin cá nhân đi. Không thể không có ý thức đề phòng cảnh giác được.”

Trong lúc nói chuyện, xe của chúng tôi đi qua một tòa nhà cao tầng, Hàn Lượng chỉ ra ngoài cửa sổ xe và nói: “Mọi người nhìn kìa, công ty của Mục Tiểu Miêu chính là ở tòa nhà cao tầng này. Muộn thế này rồi, mà tòa nhà văn phòng này vẫn đèn đóm sáng trưng.”

“Ôi, mất đi một Mục Tiểu Miêu, công ty vẫn sẽ tiếp tục vận hành bình thường, công việc của cô ấy tất sẽ có người khác tiếp quản, có người khác tiếp tục tăng ca. Mọi người nhìn xem, trong tòa nhà này còn bao nhiêu Mục Tiểu Miêu đang tăng ca tăng giờ, có biết bao nhiêu Mục Tiểu Miêu đang hy sinh cả thanh xuân của mình để giành lấy ngày mai.” Trần Thi Vũ cảm thán.

“Cô nói nghe sợ thế.” Lâm Đào trợn tròn mắt.

“Cùng là người đi làm thuê trong thiên hạ, tình cờ gặp nhau là duyên phận, hà cớ phải quen biết từ trước.” Đại Bảo nói.

“Ừm, nói phải đấy, sức khỏe quan trọng hơn tất cả những thứ khác.” Tôi nói, “Nhất là những người hằng ngày phải đi

làm, nỗ lực làm việc, đúng là phải luôn chú ý đến tình trạng sức khỏe của mình. Ví dụ như hội chứng tim nhỏ của nạn nhân, cho dù không bị bạo lực bên ngoài tác động, thì mệt mỏi quá độ, áp lực công việc lớn, có khả năng cũng sẽ đột ngột phát tác. Cần gióng lên một hồi chuông cảnh báo về việc phòng tránh tử vong do lao lực, trong tâm trí mỗi một người đi làm đều phải nhận thức được rằng, không có sức khỏe có nghĩa là không có ngày mai."

"Nói về những lý lẽ to lớn, mọi người đều hiểu cả. Nhưng cô Mục Tiểu Miêu này làm việc chăm chỉ như vậy, có khả năng là để giành được sự độc lập về kinh tế của phụ nữ nhỉ." Trần Thi Vũ chăm chú nhìn về phía trước, thì thầm một mình, "Như vậy có phải cũng vì nếu thôi việc, sẽ không có thu nhập kinh tế, nên cô ấy mới không dám ly hôn không?"

Trần Thi Vũ vừa dứt lời thì điện thoại di động vang lên báo hiệu có tin nhắn Wechat, cô cúi đầu xem điện thoại di động.

"Ôi trời, sao chuyện gì cũng liên quan đến phụ nữ thế nhỉ? Thực ra, cho dù là nam hay nữ, bây giờ vì công việc, hầu hết mọi người đều ra sức phấn đấu, không quan tâm đến tình hình sức khỏe. Có lúc nghĩ, có thực sự đáng để làm như vậy không?" Hàn Lượng lắc đầu.

"Cậu là con nhà có điều kiện, tất nhiên là không phải lo lắng rồi." Đại Bảo châm chọc.

"Tôi chỉ đang nghĩ, có việc gì đáng để chúng ta phấn đấu như vậy..." Hàn Lượng không nói tiếp nữa, như thể đang chìm trong suy nghĩ, lại như thể chỉ là đang chuyên tâm lái xe.

“Lão Tần, vụ án này đã phá giải được rồi, tôi xin nghỉ Tết từ ngày mai.” Trần Thi Vũ bỗng nhiên quay đầu, nét mặt không còn nặng nề nữa, nói với tôi. “Tôi có thể nghỉ một tuần, đúng không?”

“Nghỉ?” Lâm Đào nói, “Mấy năm nay đi làm, có thấy cô xin nghỉ bao giờ đâu, cô xin nghỉ để làm gì?”

Trần Thi Vũ không trả lời Lâm Đào.

Tôi gật đầu, nói: “Nghỉ đi, bây giờ Bộ đang khuyến khích cảnh sát nghỉ phép, không được từ chối bất cứ lý do xin nghỉ phép hợp pháp nào.”

Làm việc cùng nhau lâu như vậy rồi, mọi người dường như cũng đều đã quen với việc đi đâu cũng có nhau. Mấy hôm Trần Thi Vũ nghỉ phép, nhóm khám nghiệm dường như cứ thiếu gì đó, không khí trầm lắng hẳn. May sao điện thoại nhận lệnh trên bàn lại đổ chuông, bầu nhiệt huyết đối với công việc hằng ngày đã trở lại.

Công viên Tùy Hà, khu Tùy Hà vùng ngoại ô phía tây thành phố Long Phiên.

Thực ra, đây là một nơi có phong cảnh rất đặc sắc ở thành phố Long Phiên. Chỗ này chính là khu vực tiếp giáp giữa thành phố và nông thôn, bây giờ đã dần trở thành đô thị theo đà mở rộng đô thị, quy hoạch hành chính của thành phố đã xây dựng trước một khu công viên ở đây, sau đó mới có nhiều nhà đầu tư xây dựng các khu thương mại và khu chung cư các khu vực lân cận. Hiện tại, các tòa nhà cao tầng đã như nấm sau mưa, sừng

sững mọc lên, chỉ là vẫn chưa mở bán, cho nên gần như không có người ở.

Nếu nói cả khu Tùy Hà là một nơi yên tĩnh giữa sự ồn ào tấp nập ở thành phố Long Phiên, thì công viên Tùy Hà giống như một khoảng trầm lặng giữa chốn phồn hoa. Khi mới bắt đầu xây dựng công viên, rất ít người biết, hơn nữa lại cách khu vực trung tâm thành phố tương đối xa, cho nên gần như không có ai đến đây nghỉ dưỡng ngắm cảnh. Không bị ô nhiễm bởi con người, nơi đây hoa thắm đỏ, nước trong xanh, con sông Tùy chảy qua trung tâm công viên, đình đài lầu các với đường hành lang uốn lượn trên mặt nước, liễu rủ đung đưa theo gió bên sông, một vùng xanh mát mắt, những búp lá sen nhỏ vừa nhô lên, được tô điểm bởi ánh nắng hoàng hôn còn vương lại, đẹp vô cùng, sao có thể liên tưởng đến một vụ án mạng.

Nhưng bây giờ chỗ này đã bị cảnh sát căng dây cảnh giới. Ngoài những cảnh sát đang bận rộn, hiện trường chỉ còn mấy người dân vây quanh hóng chuyện.

Xe của chúng tôi lái thẳng đến khu vực căng dây cảnh giới ven sông ở công viên Tùy Hà mới dừng lại.

“Tình hình thế nào?” Tôi đã trông thấy dáng người cao lớn rắn rỏi của Phó trưởng Công an Đổng, liền đi đến bên cạnh anh hỏi.

“Một nam một nữ, ngã xuống nước.”

“Hả? Một vụ tử vong bất thường kiểu này, lãnh đạo lớn như anh cũng phải đích thân đến?” Tôi hỏi.

“Bây giờ những vụ tử vong bất thường tính chất không rõ ràng, Phó trưởng Công an phụ trách đều phải đến hiện trường.”

Phó trưởng Công an Đổng nói, “Trung Quốc từ xưa đã quan niệm mạng người quan trọng hơn tất cả, lãnh đạo gì mà chả là dân cho làm?”

“Người đâu?” Tôi hỏi.

“Nạn nhân nữ đã được 120 đưa đến bệnh viện rồi, tình hình không lạc quan.” Phó trưởng Công an Đổng nói, “Nạn nhân nam chết rồi.”

“Thông tin cá nhân thế nào?”

“Danh tính nạn nhân vừa điều tra rõ.” Phó trưởng Công an Đổng trả lời, “Đây là một cặp vợ chồng, có một đứa con. Chồng tên là Sử Phương, 30 tuổi, là nhân viên bình thường ở một doanh nghiệp IT. Vợ tên là Hứa Tinh, 28 tuổi, là nhân viên bán hàng ở một công ty sản xuất dược phẩm sinh học. Hai vợ chồng lấy nhau chưa đến hai năm, có một đứa con gái, còn chưa đầy 1 tuổi. Đồn công an khu vực đã điều tra, bình thường hai vợ chồng này không có vấn đề gì, không có lịch sử báo án hoặc mời cảnh sát đến làm việc, cũng không có các vụ việc xấu. Có vẻ chỉ là một cặp vợ chồng bình thường.”

“Hai vợ chồng đến đây với mục đích gì?”

“Ừm, chúng tôi tìm thấy một tấm thảm dã ngoại ở gần đây, chắc là họ sử dụng.” Phó trưởng Công an Đổng nói, “Bố mẹ Hứa Tinh mất từ khi cô ấy học đại học. Bố mẹ Sử Phương vẫn còn mạnh khỏe, đều là kỹ sư cao cấp của Trung tâm Khoa học kỹ thuật, thu nhập rất cao. Sử Phương có một anh trai và hai chị gái, đều làm ăn bên ngoài, rất giỏi. Theo lời kể của bố mẹ Sử Phương, từ nhỏ Sử Phương đã rất ngoan ngoãn, nghe lời bố mẹ, anh chị, không bao giờ gây chuyện. Quá trình cậu ấy yêu và

cưới Hứa Tinh cũng rất suôn sẻ, không có trở ngại gì. Quan hệ giữa hai vợ chồng chắc không có vấn đề gì. Sau khi Hứa Tinh sinh con, thỉnh thoảng tâm trạng Sử Phương không được tốt, nhưng khi bố mẹ hỏi, cậu ấy toàn giấu. Hôm xảy ra sự việc, Sử Phương đưa con đến nhà bố mẹ, nhờ bố mẹ trông giúp một lúc, bảo là mình và Hứa Tinh tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi đi dã ngoại. Nói là hôm nay tâm trạng Sử Phương rất vui vẻ."

"Tấm thảm dã ngoại, có vấn đề gì không? Tôi hỏi.

"Không có vấn đề gì, chắc là sau khi kết thúc buổi dã ngoại, hai người cuốn gọn lại để mang về. Nhưng khi ngã xuống nước, bị rơi ở trên bờ." Phó trưởng Công an Đổng nói, "Ngoài tấm thảm và một ít đồ ăn vặt chưa ăn hết để ở trong túi, không còn đồ gì nữa, cũng không có điểm đáng ngờ."

"Cũng có nghĩa là, hoàn toàn không biết cụ thể họ đi dã ngoại ở đâu." Tôi nói.

Phó trưởng Công an Đổng gật đầu.

"Tình hình xảy ra vụ án thế nào?" Tôi hỏi.

"Tình hình xảy ra vụ án thì thế này.." Phó trưởng Công an Đổng chỉ vào bác sĩ pháp y Hàn.

Bác sĩ pháp y Hàn nói: "Hơn 3 giờ chiều nay, có hai người đến câu cá ở sông Tùy, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng vật thể rơi xuống nước, liền đi men theo bờ sông để tìm. Các anh cũng đã nhìn thấy đấy, hai bên bờ của dòng sông này cây cối mọc um tùm, phía ngoài là đường dành cho người đi bộ. Đứng trên đường, khó có thể nhìn thấy tình hình phía lòng sông. Cho nên họ tìm một lúc lâu, mới phát hiện thấy ở đoạn giữa sông này có vật giống hình người trôi nổi. Người được cứu lên trước là Hứa

Tinh, đã mất ý thức. Người được cứu lên sau là Sử Phương, cũng đã mất ý thức. Họ đã tiến hành hồi sinh tim phổi đối với hai người ở hiện trường, đến khi 120 tới, xác định Hứa Tinh vẫn còn thở và mạch đập, nhưng Sử Phương đã không còn triệu chứng thực thể của sự sống."

"Ngã xuống nước ở chỗ này, rất hiếm gặp nhỉ?" Đại Bảo nói, "Cây cối thế này, nếu không phải là chủ động muốn xuống nước, không dễ sảy chân đâu nhỉ?"

"Ý anh là gì? Anh muốn nói là tự vẫn vì tình?" Lâm Đào hỏi.

"Tự vẫn vì tình cái gì? Người ta tự vẫn vì tình đều là do bố mẹ hai bên ngăn cản, cho nên cùng chết chứ!" Đại Bảo nói, "Đây thì đã kết hôn có con rồi, đi dã ngoại, cuộc sống hạnh phúc, tự vẫn làm gì?"

"Nói thật, tôi cũng cảm giác không giống như hẹn nhau cùng tự vẫn." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Trên mạng vẫn thường làm ầm ĩ những vụ "trói ngược tay nhảy sông tự vẫn", "bịt chặt miệng nhảy sông tự vẫn", tức là trước khi nhảy xuống sông, người tự vẫn có những hành vi như tự đeo túi có chứa đá nặng làm chìm xác, tự trói hai tay hai chân của mình, tự dùng băng dính dán chặt miệng mình, khiến người khác thấy giống như bị người khác giết hại, thực ra đa phần là tự sát. Đây là biểu hiện của việc người tự sát sợ mình vô thức tự cứu mình, quyết liệt muốn chết. Cư dân mạng không tin, nhưng chúng tôi đã thấy nhiều rồi. Còn những trường hợp hoàn toàn không có các động tác thừa như thế này, không giống như tự sát lắm."

"Cũng có khả năng là tai nạn ngoài ý muốn." Tôi nhìn bờ sông và nói, "Bờ sông dốc, không có rào chắn bảo vệ, thậm chí

không có biển hiệu cảnh báo. Nếu loay hoay làm gì đó ở bờ sông, không loại trừ khả năng vô tình rơi xuống nước. Xem ra chính quyền thành phố vẫn chưa làm tốt các khâu trong xây dựng công viên, không cẩn thận người nhà người chết sẽ yêu cầu bồi thường."

"Người được cứu lên ở chỗ này nhỉ? Thế thì để tôi ngược dòng tìm chỗ ngã xuống nước." Lâm Đào đi men tìm theo hướng ngược với dòng chảy về phía thượng nguồn.

"Anh còn chưa nói đến điểm đáng ngờ." Tôi nhún vai.

Bác sĩ pháp y Hàn mỉm cười, cúi thấp người xuống, nói: "Anh xem, nạn nhân được vớt từ dưới nước lên, khi vớt lên có triệu chứng thực thể của sự sống hay không, người câu cá không khẳng định. Nhưng chúng tôi thấy, miệng và mũi của người chết không có nấm bọt, vùng ngực và bụng không phình lên, kẽ móng tay, ừm, ngoài trên cơ thể bị dính rất nhiều kẽ đầu ngựa, trong kẽ móng tay không có bùn đất rêu cỏ gì. Chúng tôi chỉ quan sát bên ngoài xác chết, không dám khẳng định có phải là anh ta bị chết đuối nước không."

"Anh sợ là xác chết bị vứt xuống nước sau khi chết?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Hàn gật đầu.

"Anh nghi ngờ có lý." Tôi nói, "Vậy chúng ta xin tiến hành giải phẫu tử thi nhé. Sau khi giải phẫu, có phải là đuối nước hay không sẽ rõ mồn một thôi."

"Gần chỗ này không có camera giám sát." Trình Tử Nghiên từ xa đi tới, nói, "Tôi đi giúp Trưởng khoa Lâm nhé."

"Được, cô nói với cậu ấy, không chỉ phải tìm điểm ngã xuống nước, mà còn phải tìm địa điểm nghi là chỗ ngồi dã ngoại." Tôi

nói, “Bảo bộ phận trinh sát tiến hành tìm vớt ở khu vực nước gần đó, loại trừ khả năng những đồ vật còn thừa khác bị vứt xuống nước. À, đúng rồi, ô tô của nạn nhân cũng đỗ ở gần đây nhỉ, tiến hành khám xét luôn nhé. Bảo bộ phận trinh sát đả thông tư tưởng bố mẹ của nạn nhân, để họ đồng ý cho giải phẫu.”

VỤ ÁN THỨ TƯ
ĐOẠN GHI HÌNH CỦA NGƯỜI GIÚP VIỆC

Dự cảm của tôi mỗi lúc lại càng mãnh liệt hơn, chưa biết chừng đây là khoảng bình yên trước thềm bão táp. Có những việc, hoặc là không xảy ra, đã xảy ra là mất mạng.

Ừm, nói thế này nhé, nếu tôi chết, xin nhất định hãy điều tra chồng tôi.

1

Bố mẹ Sử Phương không đồng ý giải phẫu, trong tâm trạng đau buồn, họ cho rằng đây chỉ là một vụ việc ngã xuống nước bình thường, tại sao còn bắt con trai út của mình chết không toàn thây? Cảnh sát cũng khó giải thích cho họ rõ, dẫu sao vụ án này khả năng lớn là một vụ tai nạn do bất ngờ ngã xuống nước, không thể nào nói rằng cảnh sát nghi ngờ là án mạng. Chẳng may kết quả giải phẫu cuối cùng cho thấy không phải là án mạng, thì người nhà chắc chắn sẽ có ý kiến đối với cảnh sát.

Phó trưởng Công an Đổng giao cho các trinh sát viên nhiệm vụ thuyết phục bố mẹ nạn nhân đồng ý cho giải phẫu tử thi với điều kiện không được tiết lộ điểm đáng ngờ của vụ án. Nhiệm vụ rất nặng nề, rất khó khăn, chưa có phản hồi ngay.

Lâm Đào và Trình Tử Nghiên ra khu vực gần sông Tùy tìm điểm ngã xuống nước và địa điểm dã ngoại, vì phạm vi địa điểm quá rộng, bữa ăn dã ngoại không phải là nấu nướng ngoài trời, trong thời gian ngắn cũng không tìm được bất cứ dấu vết gì.

Cứ thế cho đến khi trời tối, cũng không có bất cứ manh mối nào được phản hồi về.

Ngày thứ hai, Lâm Đào và Trình Tử Nghiên tiếp tục ra bờ sông Tùy để tìm vật chứng, chúng tôi không có việc gì làm, cũng không thể nào chơi không. Nghe nói, Hứa Tinh, cô gái là nạn nhân trong vụ án đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, và được cấp cứu thành công. Chúng tôi quyết định đến bệnh viện xem tình hình ra sao. Nếu thuận lợi, sự thật có thể được làm rõ qua lời khai của nạn nhân và lập luận đúng với sự thật của chúng tôi. Nếu có thể như vậy là tốt nhất, đỡ được rất nhiều thời gian khám nghiệm, suy luận.

Đang chuẩn bị xuất phát thì đột nhiên Trần Thi Vũ bước vào phòng làm việc.

"Ô? Tiểu Lông Vũ, sao cô lại đến? Không phải cô đang nghỉ phép à?" Đại Bảo hỏi.

"À, Trưởng khoa Tần, tôi xin kết thúc kỳ nghỉ sớm." Trần Thi Vũ nói.

"Khứu giác của cô nhạy ghê nhỉ, chỗ chúng ta vừa có án xảy ra, là cô biết luôn?" Hàn Lượng cười nói.

"Anh mới là chó thì có." Trần Thi Vũ cười, mở to mắt lườm Hàn Lượng, rồi nghiêm nghị nói, "Tôi biết Hứa Tinh xảy ra chuyện, đã hỏi Phó trưởng Công an Đổng, anh ấy đã nói cho tôi biết tình hình cụ thể."

"Cô biết Hứa Tinh?" Tôi cũng trợn tròn mắt.

"Anh cũng biết." Trần Thi Vũ nói, "Lần trước lúc chúng ta đến bệnh viện, cô ấy ngồi ngay cạnh Lưu Hâm Hâm."

Tôi có chút ngạc nhiên, cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Hứa Tinh. Tóc ngắn, cao gầy, gương mặt xinh xắn, tự nhiên, dễ gần.

“Các anh đang định đi đâu thế?” Trần Thi Vũ chuyển sang đề khác, hỏi chúng tôi.

“Đến bệnh viện, xem Hứa Tinh thế nào. Nghe nói đã được cấp cứu, bây giờ tình hình chắc là ổn định rồi.” Tôi trả lời.

“Đi thôi, trên đường chúng ta vừa đi vừa nói.” Trần Thi Vũ nhảy lên xe trước.

Không nằm ngoài dự đoán của tôi, Trần Thi Vũ xin nghỉ phép là có liên quan đến Lưu Hâm Hâm.

Hai hôm trước, sau khi chúng tôi xử lý xong vụ án trước, Trần Thi Vũ bỗng nhận được tin nhắn Wechat từ Lưu Hâm Hâm, nói là mình đã nghĩ thông suốt rồi, quyết định kiện Triệu Đạt vì tội cố ý gây thương tích, đồng thời nộp đơn xin ly hôn lên tòa án. Vì cô có chứng cứ rõ ràng liên quan đến việc bị bạo hành gia đình trong một thời gian dài, Trần Thi Vũ tin rằng vụ ly hôn cũng sẽ tiến triển rất thuận lợi.

Đối với Trần Thi Vũ, cô làm về các vụ án hình sự, cho nên khả năng thu thập, lưu giữ chứng cứ của cô rất tốt. Nhưng dù sao cũng là làm về các vụ án hình sự, Trần Thi Vũ cũng không rành lắm về các vụ án dân sự như là ly hôn. Thế nên, Trần Thi Vũ dẫn Lưu Hâm Hâm đến gặp một người chị học khóa trên của mình, người chị này sau khi tốt nghiệp Đại học An ninh, đã thi đỗ kỳ thi tư pháp và trở thành luật sư chuyên giải quyết các vụ ly hôn.

Mấy hôm nghỉ phép, Trần Thi Vũ còn bận rộn hơn cả thời gian đi làm bình thường. Họ vừa sắp xếp các chứng cứ, vừa làm các thủ tục pháp luật theo yêu cầu của luật sư.

Trong quá trình bận rộn tiến hành mọi việc, Trần Thi Vũ cũng đã tìm hiểu được một số thông tin cơ bản về Lưu Hâm Hâm và Triệu Đạt.

Triệu Đạt, 31 tuổi, trai quê may mắn cưới được vợ thành phố, làm việc cho một công ty IT lớn, gương mặt ưu tú trong giới thương mại, tạo được ấn tượng rất tốt trong giao tiếp kinh doanh, tính cách cởi mở, nhiệt tình với mọi người. Hầu hết những người quen Triệu Đạt đều nhận xét về anh ta như vậy.

Lưu Hâm Hâm, 28 tuổi, tính tình hiền lành, dịu dàng. Trần Thi Vũ dựa vào nội dung nói chuyện với Lưu Hâm Hâm trong mấy hôm đó biết được, mẹ Lưu Hâm Hâm thường xuyên trách móc bố cô kiếm được quá ít tiền, bất tài. Mặc dù bố cô chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng gia đình cũng không đến mức nghèo túng, sự trách móc của mẹ cô chỉ là vì nhu cầu vật chất quá cao của mình, còn bố cô thì không thể đáp ứng được nhu cầu của bà, thế nên họ cãi nhau suốt cả cuộc đời vì chuyện này. Vì vậy Lưu Hâm Hâm đã thề rằng nhất định phải lấy chồng là con nhà giàu, để không phải phiền não vì tiền nữa. Sau khi tốt nghiệp đại học, Lưu Hâm Hâm được phân công công tác ở một công ty sản xuất dược phẩm sinh học. Năm ngoái, Lưu Hâm Hâm được bạn cùng học đại học, bây giờ là đồng nghiệp, cũng là bạn rất thân, mời đến nhà ăn cơm, nên quen Triệu Đạt là bạn của chồng cô bạn thân. Sau khi biết Lưu Hâm Hâm, Triệu Đạt lập tức cuồng nhiệt theo đuổi cô. Ngoại hình tuấn tú, điều kiện gia đình giàu có của Triệu Đạt, cùng với sự theo đuổi mạnh mẽ của anh ta khiến cô gái chưa từng yêu ai như Lưu Hâm Hâm không chống đỡ nổi, nhanh chóng chìm đắm trong tình yêu.

Quen nhau được nửa tháng hai người đăng ký kết hôn. Sau khi cưới, Lưu Hâm Hâm liền thôi việc, ở nhà làm nội trợ.

Cô gái vừa là bạn thân vừa là bạn học là cầu nối cho Lưu Hâm Hâm quen với Triệu Đạt chính là Hứa Tinh. Sử Phương chồng của Hứa Tỉnh chính là bạn học đại học của Triệu Đạt, hiện là đồng nghiệp của Triệu Đạt.

Sau mấy ngày bận rộn, Trần Thi Vũ đã hiểu được một cách toàn diện về tính cách, con người của Lưu Hâm Hâm và Triệu Đạt, biết được sau khi cưới không lâu, Triệu Đạt đã lộ rõ bản chất, bắt đầu đánh đập Lưu Hâm Hâm. Chỉ cần có bất cứ một việc không như ý, không hài lòng là sẽ động chân động tay với Lưu Hâm Hâm. Lưu Hâm Hâm có nỗi khổ trong lòng nhưng vì sợ Triệu Đạt và lo lắng cho tương lai nên đã chọn cách nhẫn nhịn. Sau đó có một lần, Hứa Tinh phát hiện thấy vết thương do bị đánh của Lưu Hâm Hâm, Hứa Tinh ra sức khuyên cô ly dị, nhưng cuối cùng khi về đến nhà, nhìn thấy vẻ mặt hối lỗi của Triệu Đạt, Lưu Hâm Hâm vẫn lựa chọn tha thứ cho anh ta.

Lấy nhau hơn một năm, Lưu Hâm Hâm bị đánh hơn mười lần, báo cảnh sát mấy lần liền, nhưng cuối cùng kết cục đều là Triệu Đạt xin lỗi, Lưu Hâm Hâm tha thứ. Cho dù thương tích có nặng đến mấy, cũng đều là như vậy.

Kể cả là lần này, Trần Thi Vũ đã mất công mất sức khuyên cô rất lâu, thậm chí còn nghĩ sẵn cả đường lùi cho cô, song Lưu Hâm Hâm vẫn lo lắng rất nhiều điều. Nhưng hai hôm trước, một cú điện thoại của Triệu Đạt khiến tia hy vọng trong lòng Lưu Hâm Hâm tắt hẳn.

Mấy hôm nay, Trần Thi Vũ cứ khuyên nhủ suốt, Lưu Hâm Hâm cũng không biết nên lựa chọn thế nào, thế là cô quyết định đến bệnh viện thăm Triệu Đạt đang nằm viện, nói chuyện một lần rồi đưa ra quyết định. Khi đi đến cửa phòng bệnh của Triệu Đạt, cô bỗng nghe thấy Triệu Đạt đang gọi điện thoại.

"Có sao đâu? Cảnh sát đến gặp cô ta hằng ngày cũng chả sao. Tôi đảm bảo, tôi chỉ cần hơi cúi đầu một cái là cô ta lập tức không kháng cự gì nữa." Triệu Đạt cầm điện thoại nói, "Không sao, có chuyện gì đâu? Đều là mấy chuyện vặt vãnh, nhưng tôi nói cho anh biết, đàn bà là phải đánh, anh không đánh, nó không nghe lời đâu."

Câu nói này đã cứa sâu vào lòng Lưu Hâm Hâm, cuối cùng cô cũng biết tất cả những điều Trần Thi Vũ nói đều là sự thật, tất cả những cái gọi là xin lỗi, hứa hẹn, đảm bảo, chẳng qua đều chỉ là kế hoãn binh để đối phó với cảnh sát. Bạo hành gia đình cũng giống như con nghiện ma túy, một khi đã dính vào, thì không thể nào cai nổi. Trước đây cô cứ nghĩ rằng Triệu Đạt có thể thay đổi, đúng thật là chuyện không tưởng.

Cũng chính vì cú điện thoại đó, Lưu Hâm Hâm hạ quyết tâm phải đi theo con đường mà trước đó Trần Thi Vũ đã nói với cô, cô phải cầm vũ khí pháp luật lên bảo vệ quyền và lợi ích của mình.

Mấy hôm nay, Trần Thi Vũ và Lưu Hâm Hâm đã làm rất nhiều việc. Đầu tiên họ đi báo cảnh sát, sau đó mang sổ khám bệnh đến phòng khám tư pháp của Công an thành phố tiến hành giám định thương tích theo yêu cầu của cảnh sát, trước mắt chứng cứ đã thu thập tương đối đủ rồi, đồn công an cũng

đợi có kết quả giám định thương tích là có thể lập án điều tra tội cố tình gây thương tích, đơn xin ly hôn cũng đã nộp lên tòa án. Khi tất cả mọi việc đang tiến triển theo hướng tốt thì Lưu Hâm Hâm nhận được thông tin là Hứa Tinh đã xảy ra chuyện. Trần Thi Vũ biết Hứa Tinh xảy ra chuyện cũng là qua Lưu Hâm Hâm, nên mới trở lại đi làm sớm hơn.

Trong lúc nói chuyện, xe đã đến bệnh viện Nhân dân thành phố Long Phiên. 120 đã đưa Hứa Tinh đến nơi gần nhất là bệnh viện này.

May mà tôi có mối quan hệ thân quen với phòng hành chính của bệnh viện này, nên bớt được các mục rườm rà như viết thư giới thiệu, tự giới thiệu bản thân, mà thông qua phòng hành chính trực tiếp gặp Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm khoa ICU của bệnh viện.

Chủ nhiệm Lý là một bác sĩ hơn 50 tuổi, dáng vẻ như một giáo sư chuyên gia, khoác áo blu trắng chỉnh tề, cổ đeo ống nghe. Nghe nói chúng tôi từ Công an thành phố đến để tìm hiểu tình hình, Chủ nhiệm Lý vô cùng nhiệt tình.

“Kể từ khi dịch bệnh xảy ra, ICU không cho phép vào thăm hỏi bệnh nhân với bất cứ lý do gì, các anh không thể gặp được cô ấy, cho dù có gặp được cũng không có tác dụng, chẳng bằng nghe tôi nói. Bệnh nhân này, có dấu hiệu hình ảnh bị tràn khí màng phổi do đuối nước nhẹ, đuối nước thì chắc chắn là đuối nước rồi.” Chủ nhiệm Lý nói, “Nhưng, các dấu hiệu sinh tồn của cô ấy đều ổn định, độ bão hòa oxy trong máu bình thường, cũng không có triệu chứng thực thể bị ngạt thở quá mức, cho

nên tạm thời không rõ nguyên nhân cô ấy rơi vào trạng thái hôn mê."

"Hôn mê?" Tôi hỏi.

"Vậy cô ấy có thể tỉnh lại không? Chẳng có lẽ cứ thế thành người thực vật à?" Đại Bảo hỏi.

"Việc này, tôi vừa nói rồi, hiện giờ đã mời chuyên gia khoa Nội Thần kinh, khoa Ngoại Thần kinh hội chẩn, cũng chưa thể đưa ra kết luận, điện não đồ đúng là có chút bất thường. Nếu không rõ nguyên nhân hôn mê, tôi cũng không thể dự đoán được liệu cô ấy có thể tỉnh lại được hay không." Chủ nhiệm Lý nói, "Cấu trúc não của con người mà, các anh biết đấy, quá phức tạp, hiện tại khoa học kỹ thuật y học vẫn chưa thể làm rõ được."

"Liệu có phải là giả vờ không?" Tôi mạnh dạn đưa ra giả thiết. Nghe thấy câu hỏi đó, Trần Thi Vũ ở bên cạnh khẽ cau mày.

"Chuyện này, tôi thấy không cần phải giả vờ gì với bác sĩ chứ nhỉ." Chủ nhiệm Lý nói, "Khi khoa Ngoại Thần kinh tiến hành kiểm tra phản xạ kỹ năng, cũng không nói sự hôn mê của cô ấy là bất bình thường. Bệnh nhân đuối nước, có khả năng thiếu oxy nghiêm trọng ảnh hưởng đến chức năng của não bộ, cuối cùng dẫn đến chức năng thần kinh bị tổn thương thậm chí biến thành người thực vật, đều là có khả năng."

Trần Thi Vũ đột nhiên nói: "Chú có phát hiện thấy trên người cô ấy có tổn thương gì bất thường không ạ?"

Tôi quay đầu nhìn Trần Thi Vũ, nghĩ bụng: Có phải cô bé này gần đây điều tra các vụ bạo hành gia đình thành thói quen rồi không? Làm gì có chuyện ai cũng bị bạo hành gia đình chứ.

“Không.” Chủ nhiệm Lý nói, “Khi vào phòng ICU, đã cho cô ấy làm kiểm tra toàn thân, không có tổn thương, cũng không có những tổn thương cũ. Theo tôi, đây chỉ là một vụ đuối nước đơn thuần, không có điểm gì đáng ngờ.”

“Vâng, dù sao cũng là một người chết một người bị tổn thương chúng tôi cũng mong cô ấy có thể tỉnh lại, mới có thể làm rõ được quá trình xảy ra sự việc.” Tôi nói, “Phiền anh quá, chúng tôi không làm mất thời gian làm việc của anh nữa.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Chủ nhiệm Lý cười chào tôi rồi quay người đi vào phòng bệnh.

“Này, Lão Tần, mau xem điện thoại di động, bố mẹ Sử Phương đồng ý cho giải phẫu khám nghiệm tử thi rồi!” Đại Bảo cầm điện thoại di động nói.

Hóa ra Phó trưởng Công an Đổng vừa gửi tin nhắn cho mấy người chúng tôi, hẹn 3 giờ chiều tiến hành khám nghiệm tử thi của Sử Phương ở nhà tang lễ.

Mấy hôm nay trời âm u suốt, nhưng trong phòng Giải phẫu đèn đóm sáng rực, tử thi càng được chiếu rõ hơn. Người đàn ông trước mắt, nằm trên bàn giải phẫu, mặt mũi nhợt nhạt, vết hoen tử thi phía lưng xác chết đã hình thành, ngón tay cũng co lại do tác động của hiện tượng co cứng tử thi. Bác sĩ pháp y Hàn đang tiến hành khám nghiệm bên ngoài tử thi, tôi và Đại Bảo lập tức mặc trang phục giải phẫu, bước lên phía trước, gia nhập vào đội ngũ khám nghiệm tử thi.

“Đúng là không có dấu hiệu ngạt thở.” Đại Bảo kiểm tra móng tay của người chết và nói.

Tôi bước tới bên cạnh tử thi, im lặng quan sát. Bên ngoài tử thi, cho dù đã cởi bỏ quần áo, vẫn khá bẩn, có thể thấy nước sông Tùy "không được bảo dưỡng" "đủ dinh dưỡng" đến mức nào. Người chết mặc áo ngắn tay và quần dài, dường như lúc rơi xuống sông đã lộn vòng trên bờ, tất cả những chỗ lộ ra ngoài trên cơ thể, ví dụ như mặt, cổ và hai cánh tay, thậm chí kéo cổ áo lên là có thể nhìn thấy vùng ngực và vùng eo, đều dính đầy bùn đất, lá cây, còn có cả mấy quả ké đầu ngựa đâm vào da, xung quanh có những vết máu nhỏ li ti.

Chúng tôi tiến hành chụp ảnh và ghi hình tử thi để lưu lại, sau đó rửa sạch những vết bẩn bám dính trên tử thi. Bên ngoài xác chết không có tổn thương do bị khống chế, tổn thương do bị uy hiếp và phản kháng, nhìn có vẻ rất tự nhiên, không có dấu tích vật lộn. Ngoài những tổn thương do ké đầu ngựa gây ra, trên tử thi còn có một vài chỗ bị sây sát nhỏ, xem ra là hình thành lúc ngã xuống nước, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tính chất của cả vụ án.

Việc khám nghiệm bên ngoài tử thi đã kết thúc, bác sĩ Hàn cầm dao phẫu thuật, rạch liền cả vùng bụng và ngực của người chết, mở ngực, lôi lưỡi. Trong khí quản của người chết đúng là có một chút bùn và tạp chất, có thể phán đoán lúc anh ta ngã xuống nước, vẫn còn hô hấp. Nhưng anh ta hoàn toàn không giống với những người ngã xuống nước khác, anh ta không bị tràn khí màng phổi nghiêm trọng do đuối nước, bề mặt phổi không có vết bị xương sườn ép, giữa hai lá phổi cũng không có điểm xuất huyết. Từ điểm này có thể phán đoán, không phải là anh ta tử vong vì ngạt thở do đuối nước.

“Chết đuối cạn?” Đại Bảo buột miệng, nghĩ lại thấy không đúng liền nói, “Không đúng, chết đuối cạn, cũng là ngạt thở mà, không thể nào không thấy được điểm xuất huyết trong nội tạng”

“Vừa có triệu chứng thực thể bị đuối nước, lại không phải là chết vì đuối nước, khả năng lớn nhất là ngộ độc, lúc sắp chết rơi xuống nước.” Bác sĩ pháp y Hàn vừa nói vừa lấy mấy ống máu tim, cắt một mẩu tổ chức gan và tổ chức thành dạ dày, lại lấy một ít thức ăn đã tiêu hóa trong dạ dày và nói, “Mang đi làm xét nghiệm ngộ độc gấp.”

“Làm thêm một xét nghiệm cồn.” Tôi quay đầu nói với kỹ thuật viên đang vội vàng rời đi.

“Anh nghi ngờ Hứa Tinh giết chồng?” Trần Thi Vũ đang quan sát ở bên cạnh, ngạc nhiên nói.

“Tôi không nói gì đâu nhé.” Bác sĩ pháp y Hàn nhún vai nói, “Này, đã mở hộp sọ chưa?”

Khi trợ lý của bác sĩ pháp y Hàn, bác sĩ pháp y Ngụy mở vòm sọ người chết, chúng tôi vẫn nghĩ mở sọ chỉ là làm theo trình tự, cho dù thế nào, trong sọ anh ta cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng suy nghĩ gần như thống nhất tuyệt đối này, khi bác sĩ pháp y Ngụy lấy tổ chức não, đã thay đổi hoàn toàn. Vô cùng kỳ quặc, đáy não của người chết xuất huyết rất nhiều và có một lượng lớn cục máu đông, chèn ép thân não của người chết, gây ra thoát vị não. Thân não là trung tâm của sự sống trong cơ thể, xuất huyết ở chỗ này tất yếu sẽ khiến nạn nhân tử vong ngay lập tức.

“Không ngờ không phải là ngộ độc! Nguyên nhân tử vong ở đây, thật không thể ngờ được!” Bác sĩ pháp y Hàn ngạc nhiên nói, “Có phải là không cần làm xét nghiệm ngộ độc nữa không?”

“Đã đưa đi rồi, cứ làm cũng không sao.” Tôi nói, “Da đầu của nạn nhân không bị tổn thương, không thể nào là ngoại lực trực tiếp đánh vào đầu gây ra xuất huyết ở đáy não. Xuất huyết trong tình trạng này, chỉ có hai khả năng.”

“Dị dạng động mạch nền.” Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu. Trong trường hợp không có tác động của ngoại lực, xảy ra xuất huyết ở đáy não, vị trí không dễ bị tổn thương, khả năng lớn là do căn bệnh nào đó của nạn nhân gây ra. Nhưng, điều này cũng rất dễ kiểm tra. Chúng tôi lấy tổ chức não của người chết, cẩn thận tách động mạch nền ở đáy tổ chức não ra, sau đó dùng một ống kim tiêm hút đầy nước, tiêm vào một đầu của vòng động mạch ở gốc não. Đây chính là “thí nghiệm tiêm nước” mà các bác sĩ pháp y dùng để kiểm tra mạch máu não. Đáy não đã xuất huyết, thì mạch máu ở đáy não chắc chắn có chỗ bị vỡ. Bằng cách tiêm nước, bác sĩ pháp y có thể tìm ra được chỗ vỡ ở mạch máu đáy não, tiến hành quan sát chỗ bị vỡ, sẽ biết được là do tác động của ngoại lực, hay là dị dạng động mạch não.

Thí nghiệm tiêm nước rất thuận lợi, nhưng kết quả một lần nữa nằm ngoài dự đoán của chúng tôi. Ở trung tâm vùng động mạch gốc não, chúng tôi tìm thấy chỗ bị vỡ ở động mạch gốc não, nhưng mạch máu bị vỡ rất bình thường, hoàn toàn không bị dị dạng hay có tụ mạch máu. Cũng có nghĩa là, nạn nhân bị

xuất huyết đáy não là do khả năng thứ hai - tổn thương bên ngoài.

Có điều, khả năng này mà tôi nói, hoàn toàn không phải là ngoại lực trực tiếp tác động vào đầu, vì ngoại lực trực tiếp tất sẽ khiến da đầu, xương sọ và tổ chức não tương ứng bị tổn thương. Loại ngoại lực này, pháp y gọi là "lực xé quay". Bởi vì phần đầu quay đột ngột, làm tăng sức căng của mạch máu, thành mạch bị xé rách, gây xuất huyết dẫn đến tử vong. Có lúc trong các vụ án đánh nhau, hoặc có các động tác như ngã, rơi, sẽ xảy ra tình trạng này.

"Kiểu tử vong này, có tính ngẫu nhiên nhất định." Bác sĩ pháp y Hàn khẽ mím mỗi rồi nói, "Tôi cảm thấy, tổn thương của anh ta chắc chắn đã xảy ra trong quá trình ngã xuống sông, do đầu quay, xé quá mạnh gây ra. Vì kiểu xuất huyết đáy não này, tử vong rất nhanh, lại rất đúng với tình trạng của anh ta, sau khi rơi xuống nước vừa hít vào mấy ngụm nước, còn chưa ngạt thở, đã chết vì thân não bị chèn ép. Lực xé quay dễ gây ra vỡ tĩnh mạch cầu não, nhưng cũng có khả năng gây ra vỡ các mạch máu não khác."

Tôi gật đầu tán đồng.

"Nên, với tình hình như vậy, không thể nào là án giết người được." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Vì không ai có thể dự đoán được lúc người chết rơi xuống nước sẽ xảy ra loại tổn thương có xác suất cực nhỏ này."

"Vừa nãy tôi còn nghi ngờ Hứa Tinh." Đại Bảo nói với Trần Thi Vũ.

Trần Thi Vũ định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Vẫn có vấn đề.” Tôi suy nghĩ và nói, “Các anh cố định, khâu lại đi, tổ chức não phải mang về làm xét nghiệm mô bệnh học. Dù sao vẫn phải tiến hành giám định dưới kính hiển vi để lưu giữ chứng cứ.”

Một loạt công việc làm xong, trời đã tối từ lúc nào. Bận rộn cả ngày, lưng tôi đúng là đau ê ẩm.

Sau khi giải phẫu tử thi xong chúng tôi quay lại đội cảnh sát hình sự Công an thành phố.

Lúc này công việc khám nghiệm hiện trường của nhóm Lâm Đào cũng đã hoàn tất, họ tìm kiếm cả một ngày, cuối cùng cũng tìm thấy điểm hai người ngã xuống nước. Trên bùn gần điểm ngã xuống nước, lấy được dấu chân hai người đi cùng nhau và dấu chân giẫm khi hai người trượt ngã xuống sông. Nhìn từ tình hình dựng lại hiện trường dựa theo các dấu vết, hai người đi cùng nhau, vì bùn đất ở bờ sông ẩm ướt mềm xốp, nên người đi ở phía ngoài là Sử Phương bước hụt và ngã xuống nước. Hai người có khả năng khoác tay nhau hoặc dắt tay nhau, nên Hứa Tinh cũng bị kéo xuống nước. Dấu chân cho thấy hai người đi cùng nhau, nên có thể loại trừ khả năng Hứa Tinh làm Sử Phương ngất đi, sau đó ném anh ta xuống nước. Hơn nữa, những người câu cá ở gần đó cấp cứu cũng không chậm, nếu Sử Phương không bị xuất huyết đáy não, chắc chắn sẽ không tử vong. Như vậy, hẳn là Hứa Tinh cũng sẽ không dùng cách giết người không đảm bảo như vậy.

Khi cuộc họp nhóm sắp kết thúc, phòng Thí nghiệm hóa lý gửi kết quả xét nghiệm ngộ độc tới. Trong cơ thể người chết là

Sử Phương không phát hiện thấy chất độc bất thường, nồng độ cồn trong máu là 0.

Kết quả vừa được công bố, ban chuyên án liền bàn tán xôn xao, giọng mọi người trở nên nhẹ nhõm, vui vẻ. Mọi người gần như đã nhận định, đây tuyệt đối không phải là một vụ án mạng. Nhất là Trần Thi Vũ, trông cô như vừa trút được một gánh nặng.

Nhưng mấy bác sĩ pháp y chúng tôi không nghĩ như vậy.

"Không, vẫn phải điều tra vụ án." Tôi nói, "Về quan hệ của hai đương sự và quan hệ mâu thuẫn xã hội của họ, đều phải tiếp tục điều tra."

"Vẫn có điểm khả nghi à?" Hai đầu lông mày của Phó trưởng Công an Đổng vốn đã dãn ra, lại cau lại.

"Có." Tôi nhìn xung quanh, mấy bác sĩ pháp y đều quay về phía tôi gật đầu, tỏ ý tán đồng với quan điểm của tôi, tôi bèn tiếp tục nói, "Lực xé quay dẫn đến vỡ động mạch não, là một chuyện có xác suất cực thấp, đồng thời còn buộc phải có một điều kiện tiên quyết."

"Điều kiện tiên quyết gì?" Nét mặt Phó trưởng Công an Đổng trở nên căng thẳng.

"Trong tiềm thức của những người bình thường như chúng ta đều có động tác bảo vệ mang tính phản xạ, cũng có nghĩa là, khi đầu của chúng ta bị "quay" và "xé" quá mức, cơ ở cổ sẽ có phản xạ phòng chống không để xảy ra tổn thương ngoài ý muốn kiểu này. Nên, cái gọi là lực xé quay dẫn đến vỡ mạch máu não cực kỳ ít xảy ra ở người bình thường. Thông thường, tình trạng như vậy sẽ xảy ra ở những người bị ảo giác do dược

phẩm hoặc say rượu nghiêm trọng. Mặc dù chất chứa trong dạ dày người chết không có mùi rượu, nhưng dù gì anh ta cũng tử vong sau khi ăn đến ba bốn tiếng, có khả năng đã tiêu hóa đến độ không ngửi thấy mùi. Nên khi mới biết kết quả này, chúng ta đều cho rằng anh ta rất có khả năng say rượu. Bây giờ đã loại trừ dược phẩm và cồn, thế thì anh ta mất khả năng phản xạ tự bảo vệ vì nguyên nhân gì?"

"Vì nguyên nhân gì nhỉ?" Phó trưởng Công an Đổng Kiếm hỏi.

"Không biết." Tôi gãi đầu, nói, "Tôi thực sự không biết. Vết chân ở hiện trường cho thấy anh ta tự chủ bước đi, không thống nhất với suy luận của tôi ở trên. Tôi đang nghĩ, cũng có khả năng là trường hợp có xác suất cực thấp: không có nguyên nhân bên ngoài, chỉ thuần túy là nguyên nhân cá nhân, phản ứng quá chậm, phản xạ tự bảo vệ chưa kịp sản sinh mạch máu đã đứt rồi. Dù gì, mức độ khác biệt giữa các cá thể vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta. Nên, để đề phòng cả khả năng nhỏ nhất, vụ án này vẫn cần phải tiến hành điều tra."

"Được, vụ án tiếp tục điều tra, có tình hình gì, chúng ta thông tin cho nhau." Phó trưởng Công an Đổng nói, giọng đầy âu lo. Nét mặt Trần Thi Vũ bên cạnh anh còn lo lắng hơn.

2

Mấy hôm tiếp theo, Trần Thi Vũ liên tục nhắn tin cho Lưu Hâm Hâm, ý nhị hỏi han, hy vọng cô có thể cung cấp một vài manh mối. Nhưng dường như Lưu Hâm Hâm không hề hiểu về cuộc sống gia đình của cô bạn thân thiết này, hỏi gì cũng không biết, chỉ nói là mỗi lần kể cho Hứa Tinh nghe chuyện mình bị bạo hành gia đình, Hứa Tinh đều có vẻ không tự nhiên. Lúc đầu Lưu Hâm Hâm cũng nghĩ liệu có phải là Hứa Tinh cũng bị bạo hành gia đình không nhưng chưa bao giờ thấy cô ấy bị tổn thương, cho nên Lưu Hâm Hâm cho rằng mình đã nghĩ quá. Thấy không hỏi được thông tin gì, Trần Thi Vũ mới thôi, dồn toàn bộ tấm sức của mình và Lưu Hâm Hâm vào vụ ly hôn và khởi kiện tội cố ý gây thương tích.

Sáng sớm hôm ấy, tôi vừa đến văn phòng đã nhìn thấy Lâm Đào và Đại Bảo đang châu vào cái máy vi tính bàn luận gì đó.

"Clip bắt mắt thế này, chắc chắn sẽ nổi tiếng đấy." Lâm Đào nói, "*Con gái ruột tham tài sản thừa kế, hại chết ông bố đáng thương,* tiêu đề này cũng giật gân thật."

"Dư luận trên mạng? Vụ việc ở đâu?" Tôi bỏ ba lô xuống, bước ra phía sau máy tính.

“Ở tỉnh chúng ta, thành phố Thinh Đường!” Lâm Đào đáp lời.

“Tình hình thế nào?” Tôi hỏi.

Lâm Đào xoay chiếc máy tính xách tay qua một chút, mở một đoạn clip trên màn hình.

Trong clip, là một nơi trông giống như phòng khách của một gia đình bình thường, không gian không rộng lắm, trang trí nội thất rất đơn giản, nhưng nhìn ghế, bàn ăn kiểu hoạt hình, tấm lót bàn viền đăng ten, giống như phòng khách nhà một cô gái. Trong phòng khách có một người già, một tay vịn vào bàn, một tay ôm bụng, như thể đang nói điều gì đó một cách đau đớn, một lát sau, ông bỗng ngã lăn ra đất, tay chân co giật, lăn lộn giãy giụa trên nền nhà một lúc rồi bất động luôn.

Đoạn clip này đi kèm với một đoạn văn, nội dung đại khái là: Người ghi lại clip là người giúp việc trong nhà, còn người phát hiện ra đoạn clip là con gái lớn của người chết, tên là Lưu Lạc Anh, năm nay 40 tuổi. Cô ta vốn là người chăm sóc bố, nhưng em gái ruột của cô ta, cũng là con gái út của người chết Lưu Lam Anh nhòm ngó mấy trăm nghìn tiền tiết kiệm và một căn hộ của người chết, nhất định phải giành bằng được quyền nuôi dưỡng chăm sóc, đón ông cụ về nhà mình ở. Kết quả là chăm sóc chưa được vài năm đã thấy ông cụ là gánh nặng, nên đã giết chết bố, còn vu oan cho người giúp việc. May mà người giúp việc nhanh trí, vào lúc quan trọng đã lấy điện thoại di động ra, ghi lại hình ông bố trước khi tử vong.

Trên mạng bình luận xôn xao, có người cảm thán đạo đức xã hội ngày càng đi xuống, lòng người nham hiểm độc ác, có

người chửi mắng Lưu Lam Anh lòng lang dạ sói, thương ông cụ bấy nhiêu tuổi rồi mà cuối đời cũng không yên; có người đoán ông cụ bị bạo hành gia đình, vì không chịu đựng nổi nên đã uống thuốc độc tự sát; còn có người chỉ trích người này có thời gian quay clip mà không tìm cách cứu ông cụ.

"Ồ, xem ra có vẻ đúng là rất giống ngộ độc." Đại Bảo nói.

"Mấy hôm trước còn nói, rất nhiều người ngộ độc đều có triệu chứng nôn mửa, nhưng người trong clip này không có." Lâm Đào nói.

"Cũng chưa chắc, có người ngộ độc chưa chắc đã nôn mửa." Tôi nói, "Nhưng tôi cảm thấy, quá trình tử vong của ông ấy, co giật, động tác ôm cổ, lại giống như chết nghẹn."

"Hả? Ý cậu là tai nạn ngoài ý muốn?" Đại Bảo hỏi.

"Đúng, thông thường chết nghẹn đều là tai nạn ngoài ý muốn." Tôi nói, "Đem lại cho tôi cảm giác, chỉ là cảm giác, người này trước khi chết muốn nói cho người khác biết là trong cổ họng của ông ta có thứ gì đó."

"Nói có lý." Đại Bảo nói, "Thế thì cái nội dung chỉ trích cô con gái út hại chết bố là phao tin đồn nhảm."

"Cái này không rõ, có thể là tưởng tượng không có căn cứ của người gửi nội dung bình luận. Cũng có thể, đúng là có một số chuyện không hay, người gửi nội dung chém vu vơ." Tôi nói xong, nét mặt cũng trầm xuống.

"Nếu là chết nghẹn, thì oan uổng quá." Đại Bảo nói, "Nếu người ghi hình nắm được phương pháp cấp cứu Heimlich Maneuver, thì đã có thể cứu được một sinh mạng."

"Hei gì cơ?" Lâm Đào hỏi.

Đúng lúc đó Hàn Lượng đi vào văn phòng, nói: “Cái này mà anh cũng không biết à? Phương pháp cấp cứu Heimlich Maneuver là một cách loại bỏ dị vật làm tắc đường hô hấp trên, cũng chính là một phương pháp cấp cứu khi bị nghẹn. Phương pháp này được vận dụng lần đầu vào năm 1974, bác sĩ Heimlich Maneuver đã cấp cứu thành công một bệnh nhân bị ngạt thở do thức ăn làm nghẽn đường thở, kể từ đó phương pháp này được áp dụng rộng rãi trên toàn thế giới, được mọi người gọi là cái ôm của sinh mạng.”

“Mau dạy tôi, mau dạy tôi đi.” Lâm Đào nói.

Hàn Lượng trầm ngâm một lúc, vừa làm động tác tay, vừa nói: “Đối với một đứa trẻ chưa đầy 1 tuổi, đầu tiên đặt đứa trẻ nằm sấp trên cánh tay, cánh tay áp vào ngực đứa trẻ, bàn tay đỡ chặt cằm, tay kia vỗ vào lưng đứa trẻ. Nếu không được, lập tức lật đứa trẻ lại, đầu dốc xuống dưới, chân hướng lên trên, đặt lên đùi, hướng mặt về mình. Một tay đỡ chắc phần cổ của đứa trẻ, tay kia giơ ngón trỏ và ngón giữa ra, nhanh chóng ấn vào vị trí giữa lồng ngực.”

“Người lớn thì sao?” Lâm Đào hỏi.

“Người lớn thì tương đối đơn giản.” Hàn Lượng bước ra phía sau lưng Lâm Đào, ôm lấy anh ấy, vẫn vừa làm động tác tay vừa nói, “Người cấp cứu đứng ở phía sau người được cấp cứu, hai cánh tay từ phía sau vòng ra đến vị trí giữa rốn và xương sườn, một tay nắm thành nắm đấm, tay kia nắm lấy nắm đấm, sau đó giật mạnh lên trên hướng vào trong, cho đến khi dị vật được đẩy ra.”

Đúng lúc đó, Trần Thi Vũ và Trình Tử Nghiên cùng đi vào văn phòng. Thấy Hàn Lượng và Lâm Đào đang đứng giữa văn phòng trong tư thế kỳ quặc, Trần Thi Vũ cau mày hỏi: "Hai anh đang làm gì thế?"

"Có đâu." Hai người đồng thời nhảy xa ra.

Trần Thi Vũ không quan tâm đến vẻ mặt đầy bối rối của Lâm Đào và Hàn Lượng, mặc kệ Trình Tử Nghiên cúi đầu nín cười, đi thẳng đến cạnh tôi, đưa chiếc kẹp tài liệu cho tôi và nói: "Đây là thư mời thành phố Thinh Đường gửi đến, về một vụ tử vong bất thường xảy ra vào sáng sớm ngày hôm nay."

"Thinh Đường?" Tôi hỏi.

"Vâng, bố tôi, à, sếp Trần vừa đưa cho tôi." Trần Thi Vũ nói, "Nói là đã khiến dư luận mạng xôn xao, người nhà lại không hợp tác với công việc của cảnh sát. Nên họ lo lắng rằng sự việc này sẽ diễn biến thành vụ việc quần chúng tố cáo và vụ việc ồn ào trên mạng mong muốn chúng ta tham gia ngay từ sớm, hỗ trợ họ điều tra rõ nguyên nhân tử vong và tính chất vụ án."

"Việc này tôi biết, chắc là không khó." Tôi nhận kẹp tài liệu và nói với hai anh chàng còn đang lúng túng, "Xuất phát nào!"

Xe cảnh sát phóng 200 ki-lô-mét, đến thẳng một khu dân cư ở phía đông thành phố Thinh Đường, cơ sở hạ tầng trong khu dân cư rất tồi tàn, đường cũng rất hẹp, có lẽ đây là một trong những khu dân cư tương đối cũ nát của thành phố mới nổi này.

Hiện trường lần này khác với hiện trường những vụ trước đây chúng tôi từng đến ở chỗ, mặc dù cảnh sát đã căng dây cảnh giới phong tỏa cửa ra vào đơn nguyên một tòa nhà trong khu dân cư, tất cả cảnh sát phụ trách kỹ thuật cũng đều đã ăn

mặc chỉnh tề, nhưng họ không ở trong hiện trường, mà đứng cạnh dây cảnh giới ở ngoài cửa vào đơn nguyên chung cư.

“Sao lại thế này?” Tôi hết sức tò mò, bước tới, thấy Chi đội trưởng Niên đứng chống tay ở cửa vào đơn nguyên, liền hỏi.

“Con gái cả của nạn nhân, đang ngồi ở cầu thang làm ầm ĩ lên, bảo chúng tôi đừng có cướp tử thi.” Chi đội trưởng Niên trả lời.

“Hả? Không phải là cô ta muốn làm rõ nỗi oan cho bố mình sao?” Đại Bảo hỏi.

“Đi đi! Các anh đều đi hết đi! Đừng có hòng sờ được vào bố tôi!” Giọng của người phụ nữ từ trên tầng vọng xuống.

“Thế này đã mấy tiếng đồng hồ rồi, các anh còn không vào?” Tôi ngạc nhiên nói, “Tại sao thể? Không phải là cô ta ta muốn điều tra rõ sự thật à?”

Chi đội trưởng Niên nhún vai, nói: “Con gái út của nạn nhân, Lưu Lam Anh, năm nay 30 tuổi, bây giờ đang yêu một cảnh sát trong đội cảnh sát đặc nhiệm của chúng tôi, chuyện đó trở thành lý do cô chị yêu cầu toàn thể cảnh sát ở Công an thành phố chúng tôi phải tránh mặt.”

“Diễn biến sự việc thế nào?” Tôi cười nhăn nhó. Theo quy định, đây rõ ràng là sự việc không yêu cầu phải tránh mặt, nhưng cảnh sát hình như cũng không thể thuyết phục được cô ta.

“Sáng nay chúng tôi nhận được thông tin báo án từ người giúp việc, nói là cụ già trong nhà chủ thuê cô ấy đột ngột tử vong.” Chi đội trưởng Niên nói, “Khi chúng tôi vội đến hiện trường, người phụ nữ này đã chặn ở cầu thang, không cho

chúng tôi vào, nói em rể cô ta là cảnh sát, chắc chắn sẽ bao che, đại loại thế. Cho nên bây giờ vẫn chưa làm rõ được diễn biến sự việc, chỉ có thể xem đoạn clip bị làm ầm lên ở trên mạng, các anh cũng thấy rồi đúng không?"

Tôi gật đầu, nói: "Tôi cảm giác giống kiểu chết vì bị nghẹn hóc khi ăn sáng."

"Đây cũng là một quan điểm." Chi đội trưởng Niên nói vẻ suy nghĩ, "Có điều, cái cô Lưu Lạc Anh này bây giờ cứ nhất mực khẳng định bố mình đã bị em gái hại chết, nói là đầu độc, cho nên dư luận trên mạng cũng bị kéo về một phía."

"Quan tâm đến dư luận làm gì? Điều mà bác sĩ pháp y chúng tôi tôn trọng là sự thật và chân tướng sự việc." Đại Bảo nói.

"Các anh đúng là không cần quan tâm, nhưng tôi phải cân nhắc đến việc làm thế nào ngăn cô ta không điều khiển dư luận trên mạng sau khi đưa ra kết luận là tử vong ngoài ý muốn." Chi đội trưởng Niên nói, "Hơn nữa lại còn liên quan đến cảnh sát của chúng tôi."

"Thế còn Lưu Lam Anh thì sao?" Tôi hỏi.

"Chúng tôi đến trước, đến được một lúc không lâu thì thấy Lưu Lam Anh chạy tới." Chi đội trưởng Niên nói, "Vốn cô ấy định đi lên tầng, nhưng bị chị mình ném hai chiếc giày xuống. Sau đó, để đề phòng xảy ra chuyện không mong muốn, chúng tôi đã ngăn cô ấy lại, không để cô ấy đi lên. Cô ấy cứ đứng đó khóc, cũng không nói gì. Hiện giờ đã được chúng tôi đưa đến đồn công an rồi."

"Tình hình gia đình này, còn chưa điều tra rõ phải không?" Tôi hỏi.

“Bây giờ người giúp việc xác nhận, khi sự việc xảy ra, chỉ có hai người là cô ta và nạn nhân ở hiện trường, không có người thứ ba.” Chi đội trưởng Niên nói, “Qua điều tra, cũng xác định được bằng chứng cho thấy Lưu Lam Anh, Lưu Lạc Anh không có mặt ở hiện trường. Người giúp việc nói, cô ta thấy ông cụ đột nhiên không ổn, để tránh phải chịu trách nhiệm nên đã tiện tay lấy điện thoại di động quay lại toàn bộ. Từ đoạn clip có thể thấy, nạn nhân không bị tổn thương, cũng không có ngoại lực bạo lực gây ra dẫn đến ngạt thở cơ học. Lúc đó chúng tôi còn cho rằng có khả năng là bị ngộ độc thật, bây giờ anh nói là chết vì bị nghẹn hóc lúc ăn sáng, cái này chúng tôi quả thật chưa nghĩ đến.”

“Rốt cuộc có đúng hay không, còn phải khám nghiệm hiện trường và tử thi xong mới có thể đưa ra kết luận.” Tôi nói, “Để tôi thử xem, liệu có thuyết phục được cô ta không.”

“Chắc chắn là được.” Chi đội trưởng Niên thẳng người lên, đưa chúng tôi đi lên cầu thang.

“Lưu Lạc Anh, nhóm khám nghiệm ở Công an tỉnh chúng tôi đến rồi, mặc dù yêu cầu tránh mặt mà chị đưa ra không đúng với quy định, nhưng chúng tôi cũng thông cảm với tâm trạng của chị.” Chi đội trưởng Niên nói, “Bây giờ Công an tỉnh đến khám nghiệm hiện trường, kiểm tra thi thể của ông Lưu Thanh, bố chị, chị yên tâm rồi chứ?”

Người phụ nữ trước mắt, để tóc ngắn, quần áo sang trọng trang sức lấp lánh. Nhìn qua, thấy trên tay cô ta ít nhất đeo ba cái nhẫn. Mặc dù những món đồ trên người cô ta xem ra rất đắt tiền, nhưng ở cô ta vẫn toát ra một vẻ dung tục cố hữu.

“Cuối cùng các anh cũng đã đến, được, tôi tin Công an tỉnh các anh!” Người phụ nữ từ cầu thang đứng lên và nói, “Mong các anh sớm phá giải được vụ án, để kẻ đã hại chết bố tôi phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

“Tin tưởng” chúng tôi một cách dễ dàng như vậy, lại khiến mấy người chúng tôi có chút kinh ngạc. Bước vào hiện trường Chi đội trưởng Niên nhăn nhó cười và lắc đầu suốt.

Tôi vỗ vào vai Chi đội trưởng Niên và nói: “Thực ra hoàn toàn không phải là trình độ của chúng tôi cao hơn các anh, chỉ vì là cơ quan cấp trên, nên tự nhiên sẽ khiến rất nhiều người lựa chọn tin tưởng. Là chùa to, chứ không phải sư cao.”

“Thôi cậu ơi.” Đại Bảo không tán thành với tôi, “Ông anh họ ạ! Ông bị tố còn ít sao? Có những người, chỉ lựa chọn tin vào chính họ, chứ không phải là tin vào sự thật.”

Căn phòng rất nhỏ, là kiểu cấu trúc một phòng khách, hai phòng ngủ, nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ. Đại Bảo đi vào trong hiện trường, đứng ngay trên tấm lót sàn bảo vệ hiện trường, khom người ngay bên cạnh tử thi để quan sát, còn tôi bước theo các tấm lót sàn đi một vòng quanh căn phòng. Hai căn phòng, một phòng có ghế mát xa, có chậu rửa chân và mát xa bàn chân, còn để một cái quạt đan ở cạnh giường, xem ra là phòng của ông cụ; phòng còn lại trang trí rất vui nhộn, có mấy cái gối ôm hình thù ngộ nghĩnh, ga trải giường màu hồng, xem ra là phòng của cô nàng có tâm hồn thiếu nữ Lưu Lam Anh. Trong phòng rất ngăn nắp, không có dấu vết bị lục lọi.

“Vụ án này tương đối phức tạp.” Lâm Đào nói, “Cơ bản có thể loại trừ khả năng có người khác vào hiện trường, như vậy, nếu

là án mạng, chính là người giúp việc hoặc Lưu Lam Anh gây ra. Nhưng hiện trường toàn là vật chứng mang dấu vết của người giúp việc và Lưu Lam Anh, không thể chứng minh cho sự thật của vụ án. Toàn bộ các vụ án giết hại người thân, đều gặp khó khăn trong việc lấy chứng cứ."

Tôi biết lúc này Lâm Đào đã bò ra sàn nhà, xem qua toàn bộ các dấu chân trên mặt sàn. Mặc dù có đoạn clip chứng minh quá trình tử vong của người chết, nhưng cảnh sát vẫn cần xác nhận tính chân thật của nội dung clip qua vật chứng dấu vết.

"Clip trên mạng chắc chắn là quay bằng điện thoại di động. Trình Tử Nghiên nói, "Vị trí tương ứng ở hiện trường không có camera."

Thực ra lúc ở trên ô tô đến hiện trường, Trình Tử Nghiên đã có một suy luận. Mặc dù góc quay hình tương đối cố định, nhưng Trình Tử Nghiên vẫn phát hiện thấy lúc quay hình có rung lắc, điều này cho thấy đoạn clip này không được quay bởi camera giám sát ở một vị trí nào đó, mà có người cầm điện thoại di động quay. Mặc dù chắc chắn lúc đó người giúp việc này vô cùng sợ hãi, nhưng cô ta vẫn lựa chọn quay hình để không phải chịu trách nhiệm, chứ không phải là cứu ông cụ, điều này khiến người ta cảm thấy có gì đó sai sai.

"Không biết tại sao, tôi đột nhiên nhớ đến cái tin thời sự về việc người giúp việc ngược đãi, đánh đập người già." Lâm Đào vừa nhìn nền nhà, vừa nói.

"Đừng nói linh tinh." Tôi nhìn ra phía cửa căn hộ nói, "Chúng ta không được bôi đen một nhóm người nào đó vì một vụ án."

Tôi đi đến phòng khách, thấy trên bàn ăn ở phòng khách để một cái bát và một cốc sữa. Trong bát không có gì, nhưng sữa trong cốc vẫn còn một nửa. Giống như tôi suy đoán, trước khi tử vong, nạn nhân chắc là đang ăn sáng. Chỉ là, rốt cuộc đã ăn gì, chỉ có Trần Thi Vũ, người đã đến đồn công an lấy những lời khai đầu tiên, có thể nói cho chúng tôi biết.

Tôi nhìn một vòng xung quanh hiện trường, thực sự không thể tìm được ra điểm gì bất thường nữa. Tôi cúi xuống cạnh Đại Bảo, hỏi: "Trên cơ thể nạn nhân có tổn thương không?"

Đại Bảo tay mang găng, cầm kẹp cầm máu, vạch môi của người chết ra và nói: "Cậu xem, niêm mạc môi đều nguyên vẹn, không bị làm sao, không có tổn thương, cũng không có bã nôn còn dính."

"Những vị trí khác thế nào?" Tôi hỏi.

"Không có tổn thương, không có một vết tích bị tổn thương nào." Đại Bảo kéo áo người chết lên và nói, "Da ở cổ, ngực, bụng đều nguyên vẹn, không bị làm sao, không có bất cứ tổn thương nào. Trên cơ thể người chết cũng rất sạch sẽ, không có vết bẩn. Nhìn từ tình trạng của tử thi có thể thấy, lúc còn sống, ông ta chắc là rất sạch sẽ, cũng không có dấu tích vật lộn với người khác, càng không có khả năng bị bạo hành gia đình như chúng ta phỏng đoán lúc trước."

"Vậy là vấn đề mấu chốt nằm ở nguyên nhân tử vong" Tôi quan sát từ đầu đến chân nạn nhân, đột nhiên cảm giác cổ ông cụ dường như hơi to, liền bảo, "Đại Bảo, anh có thấy cổ ông cụ to hơn người khác không?"

“Cổ hơi to một chút, cũng không thể nói lên điều gì chứ.” Đại Bảo nói, “Da cổ không bị tổn thương, là có thể cho thấy tất cả rồi.”

Tôi lắc đầu, khẽ ấn vào phần cổ của người chết rồi nói: “Có điều tôi cảm thấy không ổn lắm.”

“Đằng nào lát nữa cũng phải giải phẫu, cậu cảm thấy không ổn cũng không sao, giải phẫu xem thế nào, mọi thứ đều rõ ràng luôn, đúng không?”

Tôi cau mày suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến rác ở hiện trường trong vụ cô gái là quản lý cao cấp doanh nghiệp bị giết. Tôi liền đi vào phòng bếp, tìm thấy thùng rác để ở một góc bếp, dùng tay đã mang găng bới xem, đúng là phát hiện được một số điểm bất thường.

Tôi lấy ra một lọn tóc dài trong thùng rác và nói: “Các cậu xem, trong thùng rác có không ít tóc.”

“Thùng rác nhà nào mà không có tóc?” Lâm Đào nói, “Đúng rồi, gần đây tôi rụng tóc khá nghiêm trọng, sau này liệu có bị hói không đây? Thế thì thực là sống không bằng chết.”

“Không, lọn tóc như thế này, rõ ràng không phải là tóc rụng. Tôi nhìn xung quanh, nói: “Người giúp việc và hai cô con gái của ông cụ, người nào để tóc dài?” ”

“À, Lưu Lam Anh tóc dài, hai người kia đều để tóc ngắn.” Chi đội trưởng Niên ghé lại và nói, “Ừm, tóc xoăn màu nâu, chắc là của Lưu Lam Anh.”

“Anh là thiết bị DNA bằng xương bằng thịt à?” Tôi cười, cho tóc vào trong túi đựng vật chứng, hỏi, “Lúc trông thấy Lưu Lam Anh, trên người cô ấy có thương tích không?”

“Hả? Ý anh muốn nói là ông bố bạo hành con gái?” Chi đội trưởng Niên lắc đầu nói, “Khả năng này rất thấp, tôi không nhìn thấy trên người cô ấy có thương tích.”

“Hơn nữa, kể cả là ông bố bạo hành con gái, cũng không thể nào chỉ bạo hành con gái út chứ nhỉ? Anh xem cô con gái cả hiếu thuận như vậy, tôi cũng không nghĩ là người chết lại bạo hành con cái.” Chi đội trưởng Niên tiếp tục nói, “À, đúng rồi, thông tin về người chết vừa được gửi cho tôi. Anh xem, là cán bộ chính quyền thành phố đã về hưu, khi còn sống tính tình rất hòa nhã, được mọi người đánh giá rất tốt.”

“Cô con gái lớn làm ầm ĩ lên, không chắc là vì hiếu thuận.” Tôi nghĩ đến đoạn miêu tả về tài sản để lại của ông bố trong nội dung đăng trên mạng, thấy khó chịu trong lòng nói, “Tóm lại có điểm đáng ngờ đúng không muốn điều tra rõ nguyên nhân tử vong, biết đâu lưỡi dao sẽ giải quyết được tất cả. À, đúng rồi, nếu là công chức về hưu, thì sau khi về hưu cũng có chế độ kiểm tra sức khỏe hằng năm đúng không?

Chi đội trưởng Niên đáp: “Tất nhiên là có.”

“Thế thì phiền Chi đội trưởng Niên bây giờ cử người đến bệnh viện nơi cơ quan ông ấy đăng ký khám sức khỏe.” Tôi nói, “Lấy và đọc toàn bộ kết quả kiểm tra sức khỏe của nạn nhân những năm gần đây, sau đó mang đến phòng Giải phẫu cho tôi. Có đôi khi, kết quả kiểm tra sức khỏe có thể khẳng định thêm cho kết quả giải phẫu.”

“Cậu nói đúng, người già ở tuổi này, không biết chừng có rất nhiều bệnh tật tiềm ẩn.” Đại Bảo nói, “Chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng đột tử.”

Dứt lời, Đại Bảo cầm một cái ống nghiệm giơ lên và nói: “Máu tim của người chết, tôi rút xong rồi, bây giờ phiền Hàn Lượng đi một chuyến, đưa cái này đến phòng Thí nghiệm hóa lý để tiến hành loại trừ độc tổ thông thường. Chẳng phải Lưu Lạc Anh cứ nhất mực khẳng định là Lưu Lam Anh đầu độc sao? Xét nghiệm hóa lý một cái là biết ngay.”

3

Thi thể nằm yên trên bàn giải phẫu, quần áo đã được cởi bỏ. Lúc này, chúng tôi đã tiến hành khám nghiệm kĩ hơn phần bên ngoài của tử thi. Toàn thân nạn nhân không hề có thương tích mới hoặc cũ, cơ thể được tắm rửa rất sạch sẽ, móng tay cũng được cắt gọn gàng.

Triệu Vĩnh, bác sĩ pháp y của Công an thành phố Thinh Đường đưa một bác sĩ pháp y trẻ đến khám nghiệm cùng chúng tôi. Mặc dù người nhà của nạn nhân là Lưu Lạc Anh yêu cầu toàn bộ Công an thành phố Thinh Đường không tham gia, nhưng rất rõ ràng, yêu cầu này của cô ta không phù hợp với các quy tắc và quy định của pháp luật. Theo quy chế giám định pháp y, chủ thể tiến hành giám định đối với tử thi này, vẫn phải là bộ phận pháp y của Công an thành phố Thinh Đường, còn tôi và Đại Bảo chỉ có thể hỗ trợ.

Giải phẫu tử thi cần thông báo cho người nhà có mặt, lúc này người bị tố cáo là Lưu Lam Anh đang bị giữ ở đồn công an, nên đơn vị xử lý vụ án đành yêu cầu con gái cả của nạn nhân là Lưu Lạc Anh đến phòng Giải phẫu chứng kiến. Nhưng Lưu Lạc Anh nhất định không đồng ý đến nhà tang lễ, nói là đến nhà

tang lễ sẽ rất xúi quẩy, mình tuyệt đối không đến cái nơi xúi quẩy như vậy.

Đơn vị xử lý vụ án đành thôi và mời một cán bộ nhân viên ở cơ quan làm việc trước đây của nạn nhân làm người chứng kiến quá trình giải phẫu tử thi.

“Chúng ta bắt đầu nhé.” Đại Bảo cầm dao phẫu thuật lên và nói.

“Đợi đã.” Tôi nói với Đại Bảo, “Tôi cứ cảm giác, cổ người chết có vấn đề, nên, chúng ta cứ làm lần lượt theo thứ tự mở sọ, mở khoang ngực, bụng, cuối cùng là phần cổ.”

Thông thường đối với những tử thi nghi ngờ có tổn thương ở cổ, đều sẽ khám nghiệm phần cổ sau cùng. Vì sau khi giải phẫu phần đầu và ngực, bụng xong, toàn bộ máu có thể chảy trong mạch máu trong cơ thể đều sẽ chảy hết, nên khi giải phẫu phần cổ, việc cắt rời mạch máu sẽ không làm ô nhiễm phần cổ.

Rạch da đầu, cưa mở hộp sọ, rạch màng cứng của não, để lộ ra tổ chức não. Vừa hoàn thành một loạt các thao tác, còn chưa kịp lấy tổ chức não, thì Trần Thi Vũ chạy nhanh đến phòng Giải phẫu.

“Tình hình điều tra, đã làm rõ được hơn một chút rồi.” Trần Thi Vũ nói, má cô đỏ ửng vì chạy.

“Thực ra người chết mắc bệnh Alzheimer đúng không?” Tôi vừa lấy não vừa nói.

“Hả? Bệnh giảm trí nhớ của người già đúng không? Mà, sao anh biết?” Trần Thi Vũ ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, tôi đã lấy tổ chức não ra, chỉ vào và nói: “Cô nhìn xem, tổ chức não người chết bị teo rõ rệt, rãnh não dãn rộng,

các khe giữa màng cứng tăng lên rõ rệt."

"Vâng, não teo đến mức độ này, chắc chắn sẽ gây ra khó khăn về nhận thức." Triệu Vĩnh gật đầu nói.

"Manh mối này rất quan trọng." Tôi nói.

Trần Thi Vũ nhìn tôi vẻ nghi hoặc, rồi hỏi: "Quan trọng ạ? Mà, thôi kệ, tôi nói về tình hình điều tra sơ bộ nhé. Đến thời điểm này, con gái út của người chết là Lưu Lam Anh vẫn đang khóc, hoàn toàn không trả lời các câu hỏi của cảnh sát, không hỏi được bất cứ thông tin gì. Nhưng người giúp việc lại tiết lộ khá nhiều thông tin."

Trong cả quá trình hỏi thông tin, người giúp việc luôn nhấn mạnh sự vất vả của mình. Chị ta nói, chăm sóc một người bị bệnh Alzheimer mệt hơn mười lần chăm sóc một người già bình thường. Nạn nhân nhìn có vẻ ít nói, nhưng đầu óc ông ấy hoàn toàn không minh mẫn, hơn nữa ngày nào cũng tìm cách mở cửa đi ra ngoài. Nạn nhân mấy lần nhân lúc người giúp việc ăn cơm mà lén chạy ra ngoài. Người giúp việc biết ông ấy đi ra ngoài là không thể về được, may mà lần nào cũng nghe thấy tiếng động, chặn được ông ấy lại ở cửa đơn nguyên. Điểm này khiến công việc của chị ta khó khăn hơn rất nhiều, vì cả ngày trong lúc làm việc, phải luôn cảnh giác không để ông ấy ra ngoài, buổi trưa cũng không được nghỉ ngơi, thần kinh luôn rất căng thẳng. Hoàn toàn không nói chuyện được với nạn nhân. Vì hỏi ông ấy bất cứ điều gì, ông ấy đều không bắt được trọng tâm. Ngoài chuyện luôn kể lể về những chuyện vặt vãnh cũ rích từ đời nào, những việc gần đây đều không nhớ được gì. Thậm chí đến phòng vệ sinh trong nhà mình cũng chẳng nhớ được ở

đâu, thường xuyên chạy ra chỗ bồn giặt, chổi lau nhà ở ban công để đi tiểu. Người giúp việc đành ra sức rửa bồn và giặt chổi. Còn những chuyện như ăn cơm rơi vãi, cất giấu đồ của mình đi rồi lại không tìm thấy thì nhiều vô kể.

Về tình hình gia đình người chết, chị ta cũng đã được nghe Lưu Lam Anh kể đôi chút. Vì ba năm trước, người chết Lưu Thanh đã từng đi lạc một lần, sau đó được cảnh sát giúp đỡ, Lưu Lam Anh đã tìm thấy ông cụ, sau khi đến bệnh viện khám, phát hiện ông cụ mắc bệnh Alzheimer. Lưu Lam Anh nói với người giúp việc, mẹ mình đã mất từ mười năm trước, còn căn nhà bây giờ là nhà của bố mẹ mình, Lưu Lam Anh chưa mua nhà, cho nên từ trước tới giờ vẫn ở cùng bố và chăm sóc bố luôn. Nhưng khi bố đã mắc bệnh Alzheimer, cứ ra khỏi cửa là không về được nhà, hơn nữa còn đòi ra khỏi nhà suốt ngày, thì buộc phải để ý, giám sát ông cẩn thận hơn. Lưu Lam Anh làm ở một công ty logistics, tính chất công việc là cứ cách một hôm lại đi làm cả ngày một hôm. Nên người giúp việc đến vào ban ngày những ngày Lưu Lam Anh đi làm, thời gian còn lại đều là một mình Lưu Lam Anh tự đảm đương.

Về cô con gái cả Lưu Lạc Anh, người giúp việc nói, chị ta làm giúp việc cho nhà Lưu Lam Anh ba năm, chỉ gặp Lưu Lạc Anh đúng một lần. Vào hai năm trước, khi chị ta hết giờ làm việc rời khỏi nhà Lưu Thanh, gặp ở ngoài cửa, biết người đó là con gái lớn của Lưu Thanh, cho nên lần này để không bị quy trách nhiệm, chị ta đã đưa hình ảnh quay được cho Lưu Lạc Anh. Người giúp việc không ngờ đoạn clip lập tức được Lưu Lạc Anh

đưa lên mạng, còn chị ta cũng bị rất nhiều cư dân mạng chỉ trích vì thấy chết mà không cứu, trong lòng chị ta thấy rất bực.

Nhắc đến đoạn clip, người giúp việc dẫn ra đầy lý lẽ. Trước đây đã từng thấy, trên mạng từng ầm ĩ về việc người giúp việc ngược đãi người già. Cho nên chị ta nghĩ, người chết mà chị ta gặp phải này bị bệnh suy giảm trí nhớ ở tuổi già, nếu mình không quay lại quá trình tử vong, rất có khả năng sẽ bị người dân, cảnh sát lầm tưởng là hung thủ giết người, hoặc ít nhất sẽ đoán rằng chị ta ngược đãi ông cụ. Chị ta cho rằng, chính vì trước đây đã xảy ra vụ án như vậy, mình đã nghĩ từ trước, nếu gặp tình hình như vậy, chắc chắn phải có bằng chứng chứng minh là mình vô tội. Bản thân chị ta hoàn toàn không hiểu gì về y học, cấp cứu thế nào? Nếu đã không biết cấp cứu, thì làm sao có thể coi là thấy chết mà không cứu?

Về tính cách, người giúp việc nói Lưu Thanh là một ông cụ hòa nhã, cho dù có quên đến thế nào, vẫn nghe lời chị ta, không dám nói nhiều, có lúc cảm giác giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện. Còn cô con gái út của ông cụ Lưu Lam Anh bình thường ít nói, không thích nói ra tâm sự trong lòng. Nhưng tình hình thực tế toàn bộ việc chăm sóc ông cụ mà Lưu Lam Anh phải tự gánh vác khi người giúp việc không đến làm, nghĩ cũng thấy không dễ dàng chút nào. Cô con gái cả Lưu Lạc Anh lại là người nói rất to, vì hôm nay là lần thứ hai gặp cô ta, nên người giúp việc không rõ cô ta là người như thế nào. Nhưng chị ta nhớ rất rõ, lần trước khi Lưu Lạc Anh đến đây thăm ông cụ, ánh mắt đầy sự hắt hủi, hơn nữa đến cũng chỉ là để hỏi về chế

độ gì đó ở cơ quan làm việc trước đây của Lưu Thanh, hỏi xong liền đi luôn, không được một câu thăm hỏi nào.

Còn về tình hình lúc sáng sớm hôm đó, người giúp việc nói thế này: Hôm đó là ngày chị ta đến làm, chị ta nấu bữa sáng cho Lưu Thanh, gồm hai cái bánh bao, một quả trứng gà luộc, một cốc sữa. Lưu Lam Anh ra khỏi nhà chưa được bao lâu, người giúp việc phát hiện thấy ông cụ đang ăn bữa sáng dường như có gì đó không ổn, mặt tím tái, cứ xoa cổ mình liên tục. Lúc đó người giúp việc còn hỏi khó chịu ở đâu, nhưng ông cụ không trả lời được bình thường, chỉ nói "mắc, mắc" gì đó. Bỗng nhiên, ông cụ ngã lăn ra đất, nhưng sau đó ông cụ lại tự đứng lên. Người giúp việc biết là tình hình không ổn, liền mau chóng gọi cho 120. Gọi điện thoại xong thấy ông cụ cử động không vững, có vẻ như sẵn sàng ngã lăn ra bất cứ lúc nào. Người giúp việc nói mình đã xem trên mạng không hiểu tình hình thì đừng tùy tiện cấp cứu, nếu không, có lúc sẽ gây ra phản tác dụng. Cho nên, để không phải chịu trách nhiệm, chị ta lấy điện thoại di động ra, quay lại hình ảnh tiếp theo.

Sau khi sự việc xảy ra, người giúp việc đã gọi điện thoại cho Lưu Lam Anh, nhưng không có người nghe máy. Nên chị ta đã lấy điện thoại di động của nạn nhân, gọi cho con gái cả Lưu Lạc Anh. Đấy cũng là lý do tại sao Lưu Lạc Anh có mặt tại hiện trường trước.

"Người già, nhất là người có bệnh, ăn trứng gà luộc, rất dễ bị nghẹn mà chết." Đại Bảo nói.

"Chỉ thế thôi à?" Tôi vừa dùng dao phẫu thuật rạch liền cả phần ngực và phần bụng của người chết, vừa hỏi.

“Không còn gì khác nữa.” Trần Thi Vũ đáp, “Những gì Lưu Lạc Anh nói giống như trên mạng, nhất mực cho rằng cô con út đã bỏ thuốc độc vào bát ăn và cốc sữa, cố tình tạo ra bằng chứng không có mặt tại hiện trường. Giết chết ông cụ, chẳng phải là cô ta sẽ lấy được tài sản để lại hay sao? Còn nói là ý tưởng độc ác như vậy, cô em ngu dốt của mình chắc chắn không thể nghĩ ra được, nhất định do tay người yêu là cảnh sát nghĩ ra. Anh biết đấy, chỉ cần liên quan đến cảnh sát là có thể gây bùng nổ dư luận.

“Theo tôi, cô Lưu Lạc Anh này mới là người thổi chuyện.”

“Cho dù thổi chuyện thế nào, một lúc nữa Hàn Lượng đến cho biết kết quả xét nghiệm hóa lý, không phải là sẽ rõ hết sao?” Tôi cười bảo, “Để xem tôi suy luận có đúng không, có phải là bị chết vì nghẹn hay không, có phải là tai nạn ngoài ý muốn hay không, có kết quả một cái sẽ rõ ngay.”

“Ừm, tôi cũng thấy không phải là bị giết.” Triệu Vĩnh nói.

“Vừa nãy lúc chúng ta khám nghiệm bên ngoài tử thi đã nói gì nhỉ?” Tôi nói, “Toàn bộ cơ thể người chết đều vô cùng sạch sẽ, quần áo cũng rất sạch, thậm chí móng tay cũng được cắt rất cẩn thận. Một người mắc bệnh Alzheimer chỉ còn một nửa khả năng tự chăm sóc bản thân có thể làm được như vậy sao? Không thể, cho dù là người giúp việc, cũng sẽ không tận tâm như vậy, Tiểu Lông Vũ vừa thuật lại lời khai của người giúp việc, cũng không nhấn mạnh chuyện vệ sinh cá nhân cho người già vô cùng chỉn chu đúng không? Như vậy, chỉ còn một khả năng, đó là cô con gái út, người có nhiều thời gian ở cạnh người chết hơn, chăm sóc ông cụ rất chu đáo. Nếu là đứa con bất hiếu

chỉ mong cho ông cụ chết sớm, hòng thừa kế tài sản, sẽ không có chuyện chăm sóc bố mình cẩn thận chu đáo như vậy đâu nhỉ?"

"Đột nhiên nghĩ đến một hiện trường cậu và thầy từng khám nghiệm." Đại Bảo nói, "Con dâu nhà đó chăm sóc bố chồng sống thực vật, nhưng không hiểu về y học, cuối cùng ông bố chỉ ăn không đại tiện, đã bị chết vì bội thực. Thế là bị chồng đánh cho một trận. Chà, đúng vậy, ngoài việc giải oan cho người đã mất, chúng ta còn phải trả lại sự trong sạch cho những người bị oan."

Tôi vừa gật đầu tán đồng với tổng kết của Đại Bảo, vừa hoàn tất việc mở ngực, nói: "Vị trí các cơ quan ở ngực và bụng của người chết đều bình thường, không có hiện tượng xuất huyết do các cơ quan, mạch máu tổn thương. Ừm, tụ máu ở cơ quan."

"Có dấu hiệu ngạt thở, móng tay cũng tím ngắt." Triệu Vĩnh nói, "Này, anh xem, mỏm tim cũng có điểm xuất huyết.

"Xem ra Lão Tần đã đoán đúng, chết vì nghẹn." Đại Bảo nói.

Tôi không trả lời, lấy kẹp cầm máu tìm dạ dày trong ổ bụng người chết, sau đó dùng kéo cắt ra.

"Không đúng chứ." Tôi lấy thìa múc thức ăn trong dạ dày ra và nói, "Thức ăn trong dạ dày còn chưa bắt đầu tiêu hóa, đúng là có thể chứng minh rằng tử vong vào lúc ăn. Có điều, thức ăn trong dạ dày, có không ít dưỡng chất dạng lòng đỏ trứng gà rất rõ rệt."

"Ý anh là, rõ ràng là ông ấy đã nuốt trứng rồi, tại sao vẫn bị nghẹn chết, đúng không?" Triệu Vĩnh cau mày.

“Đúng thế, lượng nhiều thế này, là lòng đỏ của cả quả trứng rồi.” Đại Bảo nói, “Không lẽ đã ăn hai quả trứng?”

Trần Thi Vũ lắc đầu, nói: “Không người giúp việc nói là một quả.”

“Không phải vội vàng suy đoán, một lát nữa giải phẫu vùng cổ, rồi hãy đưa ra kết luận.” Tôi ngăn Đại Bảo đoán tiếp, cho thức ăn trong dạ dày ở thìa vào chai đựng vật chứng và bảo, “Chỗ thức ăn trong dạ dày này cũng phải đưa đến bộ phận hóa lý làm xét nghiệm.”

Lúc này, điện thoại di động của Trần Thi Vũ đổ chuông, cô bắt máy, nghe một lúc rồi nói với tôi: “Hàn Lượng gọi cho anh nhưng anh không bắt máy, đoán là anh đang giải phẫu. Anh ấy nói, kết quả xét nghiệm hóa lý sơ bộ đã có, không có chất độc thông thường.”

“Đúng thật không phải là ngộ độc. Nhưng nếu cũng không phải là chết nghẹn, không lẽ lại thêm một trường hợp không rõ nguyên nhân tử vong à?” Đại Bảo nói.

“Tại sao phải thêm “lại”? Vụ án trước, chúng ta đã phán đoán được nguyên nhân tử vong mà.” Tôi nói, “Bây giờ, chúng ta giải phẫu vùng cổ, xem trong khí quản của ông ấy có dị vật không, là biết hết thôi.”

Hoàn toàn không thể ngờ được, không cần chờ đến lúc chúng tôi rạch mở khí quản người chết, kết luận đã xuất hiện. Khi tôi dùng dao phẫu thuật rạch mở da ở chính giữa vùng cổ người chết, đã phát hiện thấy có sự bất thường.

Dao vừa rạch đứt phần da, đã thấy xuất huyết rộng ở hai bên cơ ức đòn chũm ở vùng cổ người chết, đây rõ ràng là một hiện

tượng bất thường.

“Phần cổ xuất huyết nhiều thế này, lần đầu tiên tôi thấy đấy!” Đại Bảo thốt lên, “Nhưng da vùng cổ của ông ấy không bị xuất huyết mà, trong cơ thịt dưới da sao xuất huyết nhiều thế? Đòn tấn công từ xa hay sao?”

Tôi cũng cảm thấy kỳ quặc, vội tách từng lớp cơ cổ của người chết, sau đó dùng cách “lỗi lưỡi” móc phần cuống họng của người chết ra. Vùng quanh họng đều có dấu hiệu xuất huyết nghiêm trọng.

Cho dù trong lòng có thấy kỳ quặc thế nào, chúng tôi vẫn tiến hành phân tách tỉ mỉ các tổ chức quanh họng người chết, lần lượt quan sát. Nhưng có thể khẳng định là, xương móng và sụn giáp, hai bộ phận dễ bị gãy khi chịu tác động của ngoại lực nhất, đều không gãy, nhưng có thể thấy dấu hiệu xuất huyết và phù nề vô cùng nghiêm trọng ở thành trong của sụn nhẫn và sụn giáp. Trên sụn nắp thanh quản cũng có vết xuất huyết rộng. Hiện tượng xuất huyết và phù nề ở dây thanh đới và nếp tiền đình càng rõ hơn, hơn nữa quanh thanh môn có một chỗ tụ máu rất lớn.

Có thể nói, đây là tình trạng xuất huyết ở vùng cổ nghiêm trọng nhất mà chúng tôi từng gặp. Kể cả ở rất nhiều nạn nhân bị bóp cổ dẫn đến tử vong, thậm chí có sự phản kháng kịch liệt trước khi tử vong, cũng không thể nhìn thấy tình trạng xuất huyết, phù nề nghiêm trọng đến mức này.

“Thực quản và khí quản đều không bị tắc, không có dị vật.” Triệu Vĩnh dùng kéo cắt rời khí quản của người chết và nói, “Không phải là chết do bị nghẹn.”

“Hả? Lão Tần, cậu suy luận sai rồi.” Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, nói: “Trường hợp này, tôi đúng là không nghĩ tới.”

“Không nghĩ tới gì ạ?” Trần Thi Vũ hỏi, “Tình trạng xuất huyết này, là nguyên nhân gây ra tử vong đúng không?”

Tôi gật đầu, nói: “Xuất huyết, tụ máu nhiều, hơn nữa lại sưng phù, làm cho cổ họng nạn nhân gần như bị nghẹn chặt. Lại có thêm tác động của việc nuốt khi ăn sáng, gây ra xuất huyết và sưng phù nhiều hơn, cuối cùng khiến cổ họng hoàn toàn nghẹn cứng, dẫn đến ngạt thở và chết.”

Dứt lời, tôi dùng kẹp cầm máu kẹp da cổ đã bị rạch mở của người chết lên, đưa ra nhìn qua ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ. Da ở vùng cổ tương đối mỏng, cho nên có thể nhìn xuyên thấu qua ánh sáng ở mức độ nhất định, nếu có hiện tượng xuất huyết nhẹ trong da mà khi khám nghiệm bề mặt da không thể phát hiện ra, thì có thể phát hiện bằng cách này.

Không nhìn thì không sao, nhìn một cái đúng là phát hiện ra ngay vấn đề. Qua ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ, tôi thấy trên da cổ của người chết, có hai vết xuất huyết nhẹ hình mặt trăng khuyết.

“Xem ra, đúng là ngoại lực dẫn đến tử vong.” Tôi thở dài một tiếng và nói.

“Sao ạ? Không phải là đã loại trừ khả năng ngộ độc rồi ạ?” Trần Thi Vũ nói, “À, ý của anh là người giúp việc làm?”

“Không, là Lưu Lam Anh.” Tôi đáp.

“Chuyện này, chuyện này sao có thể ạ?” Trần Thi Vũ chăm chú nhìn tôi với vẻ mặt không thể nào tin được, “Vừa nãy anh

còn nói, người chết được chăm sóc vệ sinh rất sạch sẽ, cho thấy cô con gái út rất hiếu thuận. Anh cũng vừa nói, theo logic, người như cô ấy, không thể nào giết chết bố mình được mà."

"Tôi có căn cứ." Tôi nói, "Ở hiện trường, tôi phát hiện thấy một lọn tóc dài, mặc dù còn chưa làm DNA, nhưng về cơ bản có thể xác định là tóc của Lưu Lam Anh. Lọn tóc này đều có cả chân tóc, hơn nữa số lượng tương đối nhiều, rất đều đặn, rõ ràng không phải là rụng tự nhiên, mà là bị giật ra."

"Ý anh là, Lưu Thanh đã bạo hành con gái mình, con gái đã phản ứng lại, giết người?" Trần Thi Vũ nghiêng đầu hỏi, "Nhưng người giúp việc đã nói rồi, Lưu Thanh là một cụ già có tính cách hòa nhã, làm sao ông ấy có thể bạo hành cô con gái mình sinh ra, luôn chăm sóc mình rất chu đáo?"

"Có thể các anh không hiểu về căn bệnh Alzheimer này." Tôi nói, "Tuyệt đại đa số mọi người đều biết bệnh Alzheimer có triệu chứng nổi bật nhất là trí nhớ suy giảm rõ rệt, gặp trở ngại về không gian, cũng chính là đi ra khỏi nhà không thể nào tìm được đường về, cho dù là ngôi nhà đã ở mấy chục năm rồi, cũng không thể tìm thấy được. Còn gặp khó khăn về nhận thức, lúc đầu chỉ là diễn đạt không rõ ràng, về sau phát triển thành có khả năng không nhận được ra cả người thân. Hơn nữa, rất nhiều người không hề biết rằng, những người mắc bệnh Alzheimer sẽ có biểu hiện rất rõ rệt về trở ngại nhân cách, ví dụ như không thích sạch sẽ, ăn mặc lôi thôi, nóng nảy, dễ cáu, ích kỷ, đa nghi, tìm mọi cách chối bỏ lỗi mà mình gây ra, nếu người khác hỏi, sẽ lập tức cáu giận điên cuồng."

“Thảo nào anh nói ông cụ sạch sẽ này chắc chắn được chăm sóc rất tốt.” Trần Thi Vũ nói, “Nếu không có người quan tâm chăm sóc kĩ lưỡng, chắc chắn ông ấy sẽ rất bẩn.”

“Đúng thế.” Tôi nói, “Những người mắc bệnh Alzheimer, còn có một đặc điểm rất nổi bật, đó là không phải đối với ai họ cũng nóng nảy, dễ cáu. Tất nhiên, cái này cũng phải tùy người. Nếu trước khi mắc bệnh, họ là người rất khó chịu, thì sau khi mắc bệnh, họ có khả năng sẽ nóng nảy với tất cả mọi người. Nhưng ông cụ cán bộ già này trước khi mắc bệnh rất hòa nhã, chứng nóng nảy của ông ấy sau khi bị bệnh chủ yếu sẽ chỉ xảy ra đối với người mà ông ấy tin tưởng nhất.”

“Ồ, cũng có nghĩa là, ai tốt với ông ấy nhất, ai gần ông ấy nhất, ai thân thuộc với ông ấy nhất, thì ông ấy sẽ nóng nảy nhất đối với người đó.” Trần Thi Vũ trầm ngâm nói, “Cho nên cho dù người giúp việc kêu ca ông ấy, ông ấy cùng lắm cũng chỉ lấp liếm và nhận lỗi.”

“Nhưng nếu Lưu Lam Anh, người đối xử với ông ấy tốt nhất, trách móc ông ấy, ông ấy sẽ cáu điên lên.” Đại Bảo bổ sung.

“Thậm chí động tay đánh người.” Tôi nói.

“Thế có phải ngày nào cũng như vậy không?”

“Chúng dễ cáu ở hầu hết những người mắc bệnh này đều phát tác không liên tục.” Tôi nói, “Chu kỳ phát tác thì không nhất định. Có người một tháng phát tác một lần, có người hai ba ngày lại phát tác một lần. Có khả năng đến cuối cùng, người chăm sóc họ, sẽ không dám nói họ một câu, nếu không sẽ lập tức bị đánh mắng ngay.”

“Trời ơi.” Trần Thi Vũ nói, “Bao nhiêu người thân của những bệnh nhân Alzheimer đều đã phải trải qua những gì đây? Thật quá khó khăn.”

“Những người mắc căn bệnh này, rất đáng thương. Những người bên họ, còn đáng thương hơn gấp trăm lần.” Triệu Vĩnh nói.

“Đấy chính là cái mà người ta gọi là ốm liệt giường lâu thì không có con có hiếu chăng” Đại Bảo cảm thán, “Rất nhiều người đều cho rằng là tai họa của con cái, thực ra những người mắc căn bệnh này, đúng là đang hành hạ con cái họ cả về thể xác lẫn tinh thần. Thử hỏi có bao nhiêu người trong điều kiện như vậy, còn làm được như Lưu Lam Anh, ba năm chăm sóc bố mình, ngày nào cũng như ngày nào, còn không hề kêu ca phàn nàn?”

“Đúng thế, còn không kêu ca với cả người giúp việc.” Trần Thi Vũ nói, “Anh nói cho tôi biết, làm thế nào để phòng tránh căn bệnh Alzheimer?”

“Cô bắt đầu phòng tránh từ bây giờ, hơi sớm nhỉ.” Tôi cười nói, “Ít ăn những thực phẩm có nhôm và phèn như quẩy, mì, thường xuyên tập aerobic, thường xuyên động não suy nghĩ các vấn đề, thực hiện những hoạt động có lợi cho trí não, giảm bớt các nỗi ưu phiền của bản thân, đều là các biện pháp phòng tránh có hiệu quả.”

“Tôi có phòng tránh cho mình đâu.” Trần Thi Vũ lườm tôi một cái.

Tôi đã hiểu ra, bảo: “Không, không có chuyện đó đâu, thầy sẽ không bị bệnh đó, ông ngày nào cũng động não suy nghĩ.”

“Này,” Triệu Vĩnh ngắt lời chúng tôi, bảo, “Chuyện của mọi người đi xa quá rồi nhỉ? Bây giờ vấn đề còn chưa được giải quyết đâu đấy!”

4

Đúng như Triệu Vĩnh nói, mặc dù chúng tôi đã phát hiện ra tổn thương nhẹ ở cổ người chết, nhưng rất rõ ràng, tổn thương này không thể gây ra xuất huyết ở vùng cổ nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa, lúc sự việc xảy ra, Lưu Lam Anh rõ ràng đã đi làm rồi, chỉ có người giúp việc và nạn nhân ở nhà. Có chết đuối thứ cấp, nhưng đúng là có chết ngạt thứ cấp vì bị bóp cổ sao? Bóp cổ một cái, mấy tiếng đồng hồ sau mới chết? Chuyện này nghe ra đúng là không thể nào tin được.

Vấn đề này không được làm sáng tỏ, là vô trách nhiệm đối với người chết, cũng là vô trách nhiệm đối với Lưu Lam Anh.

"Vấn đề này, bây giờ tôi cũng không thể đưa ra kết luận vội vàng." Tôi cười nói, "Dù gì khi trước tôi vội đưa ra suy đoán là bị chết nghẹn, đã bị chứng minh là sai rồi."

"Trở nên cẩn trọng hơn rồi à?" Đại Bảo hỏi.

"Sai lầm xảy ra trong công việc, sẽ không ngừng nhắc chúng ta, không được để cho những suy nghĩ ban đầu lấn át hết, tất cả đều phải dựa vào chứng cứ." Tôi nói, "Đi thôi, chúng ta đến Công an thành phố, Chi đội trưởng Niên ở đó, chắc đã lấy được thứ chúng ta cần."

Vì vụ án này vẫn chưa được xác định là "vụ án" hay "vụ việc", nên hoàn toàn chưa thành lập ban chuyên án. Có điều, văn phòng làm việc của Chi đội trưởng Niên đã trở thành "ban chuyên án" tạm thời, có đến mấy cảnh sát đứng trong phòng. Lâm Đào đã hoàn thành việc khám nghiệm hiện trường, cũng có mặt trong đó.

Thấy chúng tôi bước vào, Chi đội trưởng Niên nheo mắt cười nhìn chúng tôi hỏi: "Thế nào? Rốt cuộc là bị đầu độc hay là nghẹn chết ngoài ý muốn?"

"Không phải là bị đầu độc, cũng không phải là nghẹn chết ngoài ý muốn." Tôi trả lời.

Nét mặt Chi đội trưởng Niên bỗng trở nên nghiêm trọng, tôi thuật lại những kết quả có được sau khi chúng tôi khám nghiệm tử thi.

"Ý của anh là bị bóp cổ nhưng không sao, một khoảng thời gian sau mới ngạt thở chết?" Chi đội trưởng Niên trợn tròn mắt nhìn tôi và hỏi, "Chuyện này đúng là không thể nào tin được."

"Nếu không, tôi không thể nghĩ ra được cách giải thích nào khác nữa." Tôi nhún vai nói, "Tất nhiên, suy luận này của tôi phải dựa trên kết quả điều tra của các anh."

"Điều tra cái gì?" Chi đội trưởng Niên hỏi, "Lưu Lam Anh vẫn chưa chịu nói, các kết quả điều tra khác đều đã bảo Trần Thi Vũ mang qua cho các anh rồi mà."

"Anh quên rồi à? Tôi bảo anh lấy kết quả kiểm tra sức khỏe của người chết khi còn sống đấy thôi."

"À, đúng rồi, cái này cũng đã lấy rồi." Chi đội trưởng Niên mở ngăn kéo, lấy ra một tập giấy và bảo, "Tôi chỉ hiểu mỗi mấy

chữ “teo não”, các cái khác thì không hiểu.

Tôi cầm lấy tập báo cáo kiểm tra sức khỏe, từ từ lật giở và đọc kĩ, tôi cảm nhận thấy hai đầu mày đang nhíu lại của mình dãn ra.

“Đúng như tôi nghĩ.” Tôi chỉ vào những bảng biểu phức tạp trong báo cáo kiểm tra sức khỏe và nói, “Bốn mục xét nghiệm đông máu, chỉ số đều có vấn đề.”

“Nghĩa là sao?” Trần Thi Vũ hỏi.

“Nghĩa là, từ kết quả kiểm tra sức khỏe khi còn sống của người này có thể thấy, chức năng đông máu của ông ấy ràng là có vấn đề.” Tôi nói.

“Thế, tại sao không điều trị?” Lâm Đào hỏi.

“Bởi vì không phát hiện ra căn cứ khác có thể chứng thực là nạn nhân có bệnh gan hoặc bệnh về máu, cho nên báo cáo kiểm tra sức khỏe chỉ có thể ghi “kiểm tra đông máu bất thường, đề nghị tái khám”.” Tôi nói, “Bệnh viện đã nói rất rõ cho ông ấy biết, nhưng rất nhiều người không hề quan tâm đến những kết luận thế này trong báo cáo kiểm tra sức khỏe.”

“Nếu bình thường không có triệu chứng gì, chắc chắn sẽ không quan tâm đâu, tập trung hết vào vấn đề teo não rồi.” Đại Bảo nói.

“Thực ra triệu chứng chắc chắn là có, ví dụ như va vào đâu đều rất dễ có những vết bầm tím to, sẽ bị chảy máu cam, chảy máu lợi không cầm được, đại loại như vậy.” Tôi nói, “Chỉ là đương sự được chăm sóc rất tốt, ít khi bị thương, nên cũng không để ý đến những triệu chứng như vậy.”

“Thế, điều này nói lên vấn đề gì?” Trần Thi Vũ hỏi.

“Điểm đáng ngờ nhất trong sự việc này vốn là tại sao chỉ một lực nhẹ như vậy, mà lại gây ra xuất huyết nghiêm trọng đến thế, hơn nữa lại còn xảy ra sau.” Tôi nói, “Bây giờ đã có thể giải thích được rồi. Một vị trí nào đó trong cơ thể xuất hiện tổn thương ngoài, mức độ tổn thương có liên quan đến lực tác động. Nhưng nếu chức năng đông máu của người này có vấn đề, thì lực rất nhẹ cũng có khả năng gây ra xuất huyết nghiêm trọng. Cùng với đó là phản ứng viêm tăng mạnh, cái này gọi là chứng viêm do tổn thương ngoài, không có nhiễm trùng. Bởi vì cổ là phần đóng mà, hơn nữa vị trí bị tổn thương nằm ở dưới dây thanh đới, niêm mạc chỗ này xốp, không gian tương đối lớn, một khi bị xuất huyết, không dễ cầm máu được nhờ sức ép của các tổ chức xung quanh, sẽ dẫn đến xuất huyết nghiêm trọng. Xuất huyết nghiêm trọng, thêm vào đó là phản ứng rỉ dịch do viêm nghiêm trọng khiến cho cổ họng bị nghẹn tắc, dẫn đến ngạt thở chết. Hơn nữa, vì tổn thương nhẹ, khoảng vỡ của mạch máu nhỏ, cho nên hiện tượng xuất huyết xảy ra chậm. Vốn là những điểm xuất huyết xảy ra chậm có thể tự cầm, nhưng vì chức năng đông máu của người chết có vấn đề, không thể tự cầm được. Xuất huyết xảy ra chậm, phản ứng rỉ dịch do viêm xảy ra chậm, cuối cùng dẫn đến tử vong thứ phát. Có tài liệu cho biết, phản ứng rỉ dịch do chứng viêm không nhiễm trùng cần 48 tiếng đồng hồ để đạt đến đỉnh, ông cụ vì bị xuất huyết, chắc chắn chưa kịp đạt đến đỉnh đã ngạt thở chết rồi. Nhìn màu xuất huyết, ước chừng trong khoảng 12 đến 14 tiếng đồng hồ. Cho nên khi hiểu rõ cơ chế hình thành, thì kiểu tử vong có vẻ kỳ quặc này, cũng không kỳ quặc nữa.”

“Thời gian này, cũng đúng là thời gian Lưu Lam Anh chăm sóc Lưu Thanh.” Trần Thi Vũ nói.

“Xác suất xảy ra sự việc này cực nhỏ, ừm, nói thế nào nhỉ, là vị trí bóp cổ đúng là chỗ có nhiều mạch máu, mới gây ra kết quả như vậy.” Đại Bảo nói, “Sự việc có xác suất cực nhỏ, là có thể loại trừ được khả năng Lưu Lam Anh có mưu đồ gây án rồi, vì cách giết người này thực sự không đảm bảo lắm. Nếu muốn giết hại một người bị bệnh Alzheimer, có nhiều cách bảo đảm hơn rất nhiều.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.” Lâm Đào nói, “Lọn tóc Lão Tần tìm thấy trong thùng rác cũng có giá trị chứng minh. Còn nữa, khi khám nghiệm hiện trường, chúng tôi phát hiện thấy trong thùng rác có một cái cốc vỡ và một bộ định tuyến bị giẫm hỏng, cậu nói xem, nếu không xảy ra đánh lộn, làm sao lại có đồ bị hỏng?”

“Rác còn chưa kịp mang đi đổ, cho thấy thời gian chưa hề lâu.” Tôi nói, “Hơn nữa, hậu quả như vậy cũng nằm ngoài ý muốn của Lưu Lam Anh”

“Có những chứng cứ này, thì không lo Lưu Lam Anh không khai ra nhỉ?” Chi đội trưởng Niên đứng dậy và nói, “Đi thôi, bây giờ Lưu Lam Anh đã được mời đến Trung tâm phá án của đội cảnh sát hình sự Công an thành phố, chúng ta đi hỏi cô ấy xem.”

Tại Trung tâm phá án đội cảnh sát hình sự Công an thành phố, lúc này, Lưu Lam Anh đã được cảnh sát triệu tập theo quy định của pháp luật.

Lưu Lam Anh ngồi một mình trên ghế trong phòng Thẩm vấn, đã thôi khóc, ủ rũ cúi đầu, mân mê ngón tay mình.

“Hiện giờ, đã có kết quả khám nghiệm tử thi.” Tôi nói, “Người chết vì bị bóp cổ, dẫn đến tổn thương cục bộ. Chỗ bị tổn thương liên tục xuất huyết và rỉ dịch do viêm, cuối cùng dẫn đến xuất huyết cổ họng chèn vào mạch máu, cổ họng sưng phù, ngạt thở mà tử vong. Người gây ra hành vi này, phải chịu trách nhiệm.”

Vai Lưu Lam Anh rung lên, mắt ánh lên nỗi đau khó nói thành lời, mắt lập tức đỏ hoe, nước mắt từ đôi mắt trong veo đẫm lệ ấy trào ra.

“Qua khám nghiệm hiện trường, phát hiện hiện trường chỉ có dấu tích của cô, người giúp việc và người chết, cũng có nghĩa là không có người khác vào hiện trường.” Tôi nói, “Căn cứ vào camera giám sát, mấy hôm nay nạn nhân Lưu Thanh không ra ngoài. Cho nên, sẽ không có người thứ ba dùng lực tác động vào cổ ông ấy, đối tượng tình nghi chỉ có cô và người giúp việc.”

“Các anh không cần điều tra nữa đâu, là tôi gây ra, không liên quan đến người giúp việc.” Lưu Lam Anh từ từ ngẩng đầu lên, lúc này gương mặt cô đã đầm đìa nước mắt, cô cố gắng nín khóc, nói, “Sáng hôm qua tôi đã bóp cổ, là tôi đã giết ông ấy.”

“Cô không phải quá đau buồn và tự trách móc bản thân.” Tôi không cầm lòng được, nói, “Qua điều tra của chúng tôi, xác định khi còn sống Lưu Thanh mắc chứng rối loạn đông máu, qua xét nghiệm có thể xác định lực bóp cổ rất nhẹ. Mặc dù hành vi của cô đã dẫn tới hậu quả này, nhưng nguyên nhân khiến

cuối cùng ông ấy tử vong, thì căn bệnh của ông ấy ít nhất chiếm tám mươi phần trăm."

Mắt Lưu Lam Anh sáng lên, dường như nhận được một sự an ủi vô cùng lớn, cô vội nói: "Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn các anh!"

"Bây giờ, chúng tôi cần cô kể lại toàn bộ tình hình khi cô sống với bố mình, còn cần cô kể lại chi tiết toàn bộ diễn biến sự việc xảy ra." Lâm Đào ra hiệu cho trinh sát viên có thể bắt đầu ghi chép.

Thực ra, Lưu Lam Anh đã 30 tuổi rồi, vẫn rất xinh đẹp, cũng có rất nhiều người theo đuổi cô. Nguyên nhân cô và anh người yêu là cảnh sát hình sự vẫn yêu nhau, nhưng chưa bàn chuyện cưới xin, cũng chính là vì bố cô.

Mười năm trước, khi mẹ mất, Lưu Lam Anh vẫn còn đang học đại học. Sau khi tốt nghiệp đại học, Lưu Lam Anh vẫn sống gắn bó với bố mình. Chị gái của Lưu Lam Anh là Lưu Lạc Anh hơn cô 10 tuổi, lúc đó đã lập gia đình, bám lấy được một ông chồng gọi là đại gia, rất ít khi về nhà thăm bố và em gái, quan hệ cũng dần xa cách. Lưu Thanh là một vị cán bộ già chính trực, chân thành độ lượng, cũng rất yêu thương chăm sóc con gái mình. Thời gian đó, mỗi khi đi làm về nhà, Lưu Lam Anh đều được ăn cơm bố nấu, có tâm sự gì cũng chia sẻ với bố, hai bố con rất vui vẻ đầm ấm.

Nhưng dần dần, Lưu Lam Anh phát hiện thấy không ổn, trí nhớ của bố đột nhiên bắt đầu suy giảm rõ rệt, nói chuyện cũng luyên thuyên không đúng chủ đề, thậm chí nấu cơm còn bỏ nhầm gia vị. Lưu Lam Anh biết bố mình đã già rồi, đã đến lúc cô

phải chăm sóc bố, nên cô thay bố làm toàn bộ việc nhà. Nhưng bố không làm nữa, bệnh tình cũng phát triển ngày càng nhanh. Có một hôm, bố cô đi lạc. May mà một xe cảnh sát đặc nhiệm đi tuần nhìn thấy Lưu Lam Anh chạy như điên trên đường và giúp cô tìm thấy bố. Cũng là lần đó, Lưu Lam Anh đã quen bạn trai của mình.

Nghe theo lời khuyên của bạn trai là cảnh sát đặc nhiệm, Lưu Lam Anh đã đưa bố cô đến bệnh viện khám chuyên khoa, xác định bố cô đã mắc bệnh Alzheimer. Lưu Lam Anh không còn cách nào khác, đành bỏ công việc thu nhập cao của mình, chuyển sang làm ở một công ty logistic nơi thời gian làm việc tương đối tự do, đồng thời dùng gần như toàn bộ tiền lương của mình để thuê người giúp việc, cuộc sống cũng rất tiết kiệm.

Ba năm nay, anh người yêu là cảnh sát đặc nhiệm nhiều lần ngỏ ý muốn cưới Lưu Lam Anh, cùng cô chăm sóc Lưu Thanh, nhưng đã bị Lưu Lam Anh từ chối. Nguyên nhân rất đơn giản, bản thân Lưu Lam Anh đã chịu đựng quá đủ sự hành hạ từ người bố mắc bệnh Alzheimer, cô không muốn kéo thêm người khác vào cùng chịu đựng. Cô không chỉ từ chối lời cầu hôn của bạn trai, mà còn âm thầm giấu kín tất cả những gì mà mình phải chịu đựng. Nói như lời của Lưu Lam Anh, đó là chút danh dự cuối cùng của bố.

Nếu cô không nói ra, những người chưa từng sống cùng với bệnh nhân Alzheimer, sẽ không bao giờ có thể hiểu được nỗi khổ của cô.

Những triệu chứng của căn bệnh Alzheimer mà tôi nhắc đến trước đó, Lưu Thanh đều có đủ. Ông cụ vốn hòa nhã, tốt tính, bỗng trở thành một người già ích kỉ, hám lợi, đa nghi, hay kêu ca phàn nàn, thậm chí còn có xu hướng bạo lực. Ông thường xuyên mắc lỗi, nhưng Lưu Lam Anh không thể nói, cho dù là nói bằng giọng nhẹ nhàng, cầu xin, ông cũng sẽ nổi đóa lên, thậm chí còn động tay đánh người. Ông sẽ nói ra những lời lẽ cay nghiệt khó chịu, mắng Lưu Lam Anh không ra gì, sỉ nhục nhân cách của cô, chà đạp lên danh dự của cô, khiến Lưu Lam Anh khổ hết chỗ nói. Nhưng Lưu Lam Anh biết, đó là do bố bị bệnh, ông là một người bệnh đáng thương. Cho dù ông nổi cáu, đánh đập hay mắng chửi, cũng không phải là xuất phát từ ý muốn của mình. Cho nên, ba năm qua, Lưu Lam Anh chăm sóc bố mình vô cùng chu đáo, ngăn không để ông một mình lén đi ra khỏi nhà.

Sáng hôm xảy ra sự việc, Lưu Thanh lại đi tiểu ở ngoài ban công. Sau khi phát hiện ra, Lưu Lam Anh không dám trách móc phê bình, chỉ lặng lẽ đi lau dọn ban công. Nhưng không ngờ, hành động lặng lẽ lau dọn ban công, cũng khiến cho Lưu Thanh điên tiết. Lưu Lam Anh vẫn lặng lẽ nghe những lời sỉ nhục của bố. Nhưng Lưu Thanh vẫn không tha, nhất định đòi đi ra khỏi nhà. Lúc này, Lưu Lam Anh đang nấu bữa trưa, không thể dẫn ông đi ra ngoài được, liền ngọt nhạt khuyên nhủ.

Ngọt nhạt khuyên nhủ hoàn toàn không có tác dụng gì đối với một người bị bệnh Alzheimer, mà còn khiến ông càng cáu tiết hơn. Lưu Thanh lại đánh Lưu Lam Anh. Lần này, ông giật rất nhiều tóc của cô, làm vỡ cái cốc cô yêu thích nhất, thậm chí

còn giật bộ định tuyến xuống giẫm hỏng. Khoảnh khắc ấy, nỗi ấm ức khổ sở vô bờ tích tụ trong lòng Lưu Lam Anh cuối cùng đã bùng phát. Để ngăn nắm đấm của bố lại, cô đưa tay bóp cổ ông. Chỉ một nhát đó, cổ ông bị chèn, mặt méo xệch, thè cả lưỡi ra, cùng với đó cơn thịnh nộ cũng tan biến.

Lưu Lam Anh thấy vậy, vô cùng hối hận, cô vỗ về bố mình, thậm chí còn quỳ xuống lạy ông, có điều thấy bố không sao, nên cũng không nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng không ngờ, chỉ một nhát đó, lại có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng đến như vậy.

Sau khi sự việc xảy ra, tâm trạng đau buồn, dằn vặt, tự trách mình khiến cô gần như nghẹt thở, cô lờ mờ cảm giác cái chết của bố có liên quan đến hành động hôm qua của cô. Cô cũng đã đọc thấy nội dung cô chị Lưu Lạc Anh đưa lên mạng, nhưng theo như lời của cô, tâm trạng trốn tránh còn nghiêm trọng hơn tâm trạng oan ức, tức giận. Chị hoàn toàn không hiểu về tình hình của bố, cũng chưa từng phải chịu nỗi khổ của cô. Ba năm nay, số lần chị đến nhà không quá bốn lần, mà hai lần đầu đều là nhanh chóng nói cho xong việc rồi về luôn. Hai lần sau thì bố đã không còn nhận ra chị nữa.

Trong lòng cô chị, Lưu Thanh vẫn là ông bố tốt, tính tình hòa nhã, độ lượng tâm lý, cô ta hoàn toàn không tin vào tất cả những gì Lưu Lam Anh nói. Còn về việc Lưu Thanh không nhận ra con gái cả của mình, cô ta lại cho rằng em gái vì tài sản thừa kế mà nói xấu sau lưng, gây chia rẽ tình cảm, để bố không thèm đoái hoài đến mình. Nên điều mà Lưu Lam Anh lo lắng nhất vẫn là sau này quan hệ với chị gái sẽ thế nào. Cô đồng ý nhường

hết tài sản của bố cho chị, miễn là sau này chị đừng đến đâm vào nỗi đau của cô nữa.

"Toàn bộ những điều cô nói, đều là thật, chúng tôi đều tin." Tôi chăm chú nhìn Lưu Lam Anh, chân thành nói.

Cô cảm kích gật đầu, tiếp đó cúi đầu xuống và nói: "Pháp luật trừng trị tôi thế nào, tôi đều chấp nhận, tội của tôi đáng bị như vậy."

"Không, chị nên bước ra!" Trần Thi Vũ nói, "Chị là một cô gái tốt! Không phải tất cả mọi người đều có thể làm được như chị!"

Lưu Lam Anh nở nụ cười khổ sở, không nói gì nữa.

Chúng tôi đi ra khỏi phòng Thẩm vấn, thấy cảnh sát điều tra đã bắt đầu còng tay Lưu Lam Anh, chợt thấy nhói lòng.

"Chúng ta thật sự không thể giúp chị ấy được sao? Oan cho chị ấy quá! Trong lòng chị ấy đau khổ đến mức nào!" Trần Thi Vũ gần như muốn khóc, còn Trình Tử Nghiên bên cạnh đã bật khóc từ lâu.

"Các cô đừng lo." Tôi an ủi, "Tôi vừa nói rồi, bệnh nền của người chết là nhân tố gần như tuyệt đối khiến ông ấy tử vong, ngoại lực nhẹ, Lưu Lam Anh không cố ý làm hại, hơn nữa Lưu Lam Anh có tình tiết tự vệ. Tôi tin là, vụ án này giao cho cơ quan kiểm sát, chắc chắn sẽ không bị xử lý hình sự."

"Các anh phải viết rõ tình tiết cụ thể vào giấy giám định đấy!" Trần Thi Vũ nhấn mạnh.

"Yên tâm, đây là trách nhiệm của tôi." Tôi nghĩ đến vụ án "Tiểu Thanh Hoa" năm đó, chợt nhói lòng.

“Nhưng cho dù là không truy cứu trách nhiệm hình sự, sau này tâm lý của chị ấy liệu có vấn đề gì không?” Trần Thi Vũ buồn bã nói, “Cô chị gái không ra gì của chị ấy, đổ hết lỗi lên đầu chị ấy, liệu có để yên không?”

“Yên tâm, tôi đã phân tích rồi.” Lâm Đào nở nụ cười khinh miệt và nói, “Cái cô Lưu Lạc Anh đó, chẳng qua là muốn chiếm tí tài sản thừa kế. Nếu Lưu Lam Anh nhường hết tài sản cho cô ta, cô ta chắc cũng sẽ không nói gì nữa đâu. Dù gì trong lòng cô ta ông bố căn bản cũng không quan trọng”

“Một căn hộ nát, thêm mấy trăm nghìn tệ, có tí tài sản thừa kế ấy mà cũng phải giở thủ đoạn sao?” Hàn Lượng lắc đầu nói.

“Thôi đi ông! Ông tưởng chúng tôi đều như ông hết hả? Bấy nhiêu là nhiều rồi! Đừng khoe giàu!” Đại Bảo phản đối.

“Nhưng cuối cùng lại để đứa con gái bất hiếu được hưởng lợi, tôi thấy rất khó chịu.” Hàn Lượng nói.

“Ông trời có mắt mà.” Tôi thở dài một tiếng và nói, “Tôi đã từng nói, khi một người nhận toàn bộ các thành tích đạt được đều là công lao của mình, có nghĩa là anh ta đã bành trướng mà kết quả cuối cùng của sự bành trướng, chính là diệt vong. Giống như bóng bay. Tương tự như vậy, khi một người đổ toàn bộ lỗi sai lên đầu người khác, thậm chí còn trục lợi từ việc đó, sự bành trướng của anh ta cuối cùng cũng sẽ dẫn đến diệt vong.

Trần Thi Vũ đột nhiên dừng bước, đưa chiếc điện thoại di động đang cầm trong tay lên gần mắt hơn.

Lâm Đào là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường của Trần Thi Vũ, liền hỏi cô: “Sao thế? Nhìn mặt cô, cảm giác có một hành tinh nào đó sắp đâm vào trái đất đến nơi rồi.”

Trần Thi Vũ cất điện thoại di động đi và nói: “Mau về đi, tôi nhờ cậu em đồng môn điều tra tình hình gia đình Hứa Tinh và Sử Phương, bây giờ hình như đã có chút manh mối.”

VỤ ÁN THỨ NĂM
MIỆNG BUỘC DÂY ĐỎ

Khi tôi xin nghỉ phép một ngày vào ngày mai, để tận hưởng thế giới hai người, anh ta dường như rất vui.

Tôi nghĩ, chắc hẳn anh ta tưởng rằng tôi đã hoàn toàn từ bỏ ý định ly hôn.

1

Trên đường về Long Phiên, sau khi nhanh chóng xem xong tin nhắn của cậu em đồng môn, Trần Thi Vũ liền đề nghị với tôi là muốn một mình đi gặp Lưu Hâm Hâm. Tôi thấy cũng tốt, dù sao những điều bí ẩn trong vụ Hứa Tinh vẫn chưa được làm sáng tỏ, còn chưa biết Lưu Hâm Hâm có biết chuyện hay không, để Trần Thi Vũ đi thăm dò một chút cũng tốt.

Sáng hôm sau, tôi đến cơ quan đầu tiên, đang ngồi trong nhà vệ sinh, đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân của hai người. Hai người đó một người đi trước, một người đi sau vào nhà vệ sinh, có vẻ lén lén lút lút.

"Này, có việc gì mà anh cứ phải vào nhà vệ sinh để nói?" Giọng của Hàn Lượng.

"Thì, thì muốn hỏi cậu một việc." Giọng của Lâm Đào.

Rõ ràng, hai người này chắc chắn không phải là vào đi vệ sinh. Hơn nữa họ cũng không để ý thấy trong nhà vệ sinh còn đang có một người là tôi.

"Cậu thật không nghĩa khí tí nào nhỉ? Có người yêu, cũng không mời bọn tôi đi ăn." Giọng của Lâm Đào nghe là lạ, cảm giác không biết nói thế nào, như thể có chút ghen tị.

“Có người yêu?” Hàn Lượng hết sức ngạc nhiên, “Ý anh nói là em nào?”

“Tôi nói em bây giờ ấy.”

“Bây giờ có đâu, em lần trước chia tay rồi, tôi cũng chả muốn yêu đương gì nữa, gần đây không có hứng thú với phụ nữ.” Hàn Lượng nói.

Tôi giật nảy mình, không lẽ anh chàng này có hứng thú với đàn ông?

“À, ý tôi là bây giờ tôi không muốn yêu đương gì.” Hàn Lượng cũng để ý thấy cách diễn đạt của mình không đúng.

“Thôi đi ông ạ.” Lâm Đào nói vẻ khinh khỉnh, “Vì Tiểu Lông Vũ không giống phụ nữ à?”

Hàn Lượng im lặng một lúc lâu rồi nói to: “Ý anh là tôi và Tiểu Lông Vũ? Anh bị chập mạch rồi hả?”

Chẳng phải mình Hàn Lượng, đến tôi cũng thấy không thể có chuyện đó.

“Nói nhỏ thôi, nói nhỏ thôi.” Lâm Đào vội hạ thấp giọng xuống “Anh em với nhau, chuyện này tôi nhìn ra rồi, còn giấu làm gì.”

“Anh đang nói nhảm cái gì thế hả!” Hàn Lượng có vẻ cáu đến mức bật cười, “Chuyện này anh nghe ai bép xép linh tinh đấy, hay là đầu óc tự dưng bị chập điện?”

“Không phải là cậu, thì là ai vào đây?” Lâm Đào thở dài một tiếng.

“Anh nói xem, anh làm thế nào mà biết cô ấy đang yêu?”

“Trước đây Tiểu Lông Vũ cả ngày chả buồn nhìn điện thoại di động một lần, bây giờ ngày nào cũng cầm khư khư cái điện

thoại, tôi đếm rồi, có hôm tin nhắn Wechat của cô ấy phải kêu đến bốn mươi mấy lần." Lâm Đào nói, "Trước đây ngày nào cô ấy cũng là người tan làm sau cùng có lúc còn ở lại cơ quan làm thêm giờ. Chuyện này có thể hiểu được, cô ấy không ở cùng thầy, tự thuê nhà ở bên ngoài, một mình về nhà cũng không có việc gì làm. Nhưng bây giờ thì sao, hôm nào cũng cứ hết giờ một cái là ra về đầu tiên. Cậu không thấy khác thường à?"

"Cho nên anh đang quan sát Tiểu Lông Vũ từ góc độ của một trinh sát viên?" Hàn Lượng bật cười.

"Nhưng chuyện này rất khác thường mà!" Lâm Đào nói, "Hơn nữa lần trước tôi còn nghe thấy lúc ở cơ quan, cô ấy gọi ship đồ ăn về nhà! Cậu nói xem, cô ấy ở một mình, gọi ship đồ ăn đến thì ai ký nhận?"

"Đúng thế, lúc cô ấy đi làm, tôi cũng đi làm, cho nên anh làm sao lại nghi ngờ là tôi được cơ chứ?" Hàn Lượng cười đáp.

"Đúng hôm đó cậu lại không có mặt ở văn phòng." Lâm Đào dường như vẫn không từ bỏ suy nghĩ của mình.

"Đừng đoán già đoán non nữa, cứ đi hỏi trực tiếp Tiểu Lông Vũ." Tôi đẩy cửa bước ra, khiến hai anh chàng giật nảy mình.

"Sao cậu lại thích nghe lén người khác nói chuyện thế?" Lâm Đào rất bực bội.

"Cậu nói hay thật, tớ ở đây đi vệ sinh, tớ cũng có muốn nghe đâu." Tôi mỉm cười, rửa tay, rồi đi về phía văn phòng và nói, "Cậu ngại thì tớ hỏi giúp cậu."

Thực ra tôi đã có đáp án trong đầu.

"Thôi, thôi, cậu đừng, đừng hấp tấp." Lâm Đào nói nhỏ, chạy theo tôi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tôi bước vào văn phòng, Trần Thi Vũ đã đến, cô đang cầm một cái giẻ lau bàn làm việc cho mọi người. Tôi đi vào ngồi xuống vị trí làm việc của mình, nói với Trần Thi Vũ: "Lâm Đào nghi là cô với Hàn Lượng đang yêu nhau."

Vừa dứt lời, Trần Thi Vũ và Lâm Đào, Hàn Lượng vừa bước vào cùng ngây ra tại chỗ. Tôi nghĩ bụng, chỉ cần tôi không lúng túng, thì người lúng túng sẽ là người khác.

Trần Thi Vũ cứ ngây ra như vậy một lúc lâu, bàn tay cầm giẻ của Trần Thi Vũ bỗng nắm lại thành nắm đấm, tóc cũng như thể dựng đứng lên. Đúng lúc tôi cứ tưởng giông bão sắp ập đến, thì Trần Thi Vũ nói với Lâm Đào: "Không phải là tôi đang yêu!"

"Không... không phải sao?" Giọng Lâm Đào run rẩy, anh chàng lò dò đến cạnh vị trí của mình và ngồi xuống. Tôi đoán là cậu ấy muốn che giấu đôi chân đang run lên vì sợ.

"Không phải." Trần Thi Vũ khẳng định chắc nịch.

"Không phải? Sao tin nhắn Wechat của cô nhiều thế, lại còn vừa hết giờ làm việc là về luôn?" Lâm Đào cũng không e dè nữa, hỏi luôn, "Còn nữa, tôi nghe thấy cô gọi ship đồ ăn về nhà lúc đi làm. À, đúng rồi, còn nữa, lần trước tôi nghe thấy cô nói chuyện Wechat cái gì mà "có em, em lúc nào cũng ở đây". Như... như thế không phải là đang yêu thì là cái gì?"

Chuyện này sao có thể nói được chứ? Nghe lén tin Wechat người khác gửi, với tính cách của Trần Thi Vũ, không biết Lâm Đào sẽ đón nhận kết cục tiếp theo thế nào.

Trần Thi Vũ nắm chặt cái giẻ trong tay lại thành một cục, cảm giác sắp chảy cả nước ra.

“Trưởng khoa Tần, tôi có việc cần báo cáo.” Trần Thi Vũ đột nhiên quay về phía tôi, nói to.

Diễn biến này, nằm ngoài dự đoán của tôi, không ngờ Trần Thi Vũ lại bỏ qua luôn chủ đề này.

Lâm Đào ngồi tại vị trí, nét mặt đúng kiểu may mắn còn sống sót sau khi gặp nạn.

“Có phải là việc của Lưu Hâm Hâm không? Cô nói đi.” Tôi nói.

Trần Thi Vũ ngồi xuống, nét mặt bình tĩnh từ tốn kể lại tình hình công việc cả ngày hôm qua.

Hóa ra, Trần Thi Vũ nhận được tin nhắn của sư đệ rằng bộ phận phá án của Công an thành phố đã có một số phát hiện khi tiến hành lục soát nhà vợ chồng Sử Phương và Hứa Tinh. Phát hiện chủ yếu là trong thùng rác có hai bản thỏa thuận ly hôn đã bị xé bỏ, phần cuối bản thỏa thuận có chữ ký của Hứa Tinh, thời gian là một tuần trước, nhưng không có chữ ký của Sử Phương.

Theo mẫu soạn thảo thỏa thuận ly hôn, cảnh sát đã điều tra đơn vị soạn thảo ra bản thỏa thuận ly hôn này, là văn phòng luật sư Kim Á Thái, luật sư của văn phòng cung cấp thông tin cho cảnh sát, nhớ lại khi đó thái độ cô Hứa Tinh rất kiên quyết muốn ly hôn, nhưng cô ấy cũng đã nói, chồng cô ấy kiên quyết không đồng ý ly hôn, cho nên không thể giải quyết bằng cách thỏa thuận ly hôn được. Khi đó, luật sư hỏi tại sao muốn ly hôn, có phải là có ngoại tình gì đó không. Thì Hứa Tinh nói, mình bị bạo hành gia đình. Luật sư nói nếu chuyện bạo hành là có thật, cũng có thể khởi kiện ly hôn.

Nhưng, hỏi đi hỏi lại, Hứa Tinh không đưa ra được bất cứ chứng cứ nào về việc mình bị bạo hành, cuối cùng bực mình vì bị hỏi nhiều, Hứa Tinh nói mình bị bạo hành về mặt tinh thần. Luật sư cho rằng, chuyện bạo hành gia đình về mặt tinh thần vốn đã rất khó có được bằng chứng, mà Hứa Tinh thì thậm chí đến ghi âm các cuộc nói chuyện bị bạo hành tinh thần hay đại loại như vậy cũng không có, thì rất khó thắng kiện.

Luật sư nói với Hứa Tinh, nếu không thể thỏa thuận ly hôn, thì phải chứng minh đã không còn tình cảm nữa hoặc đã ly thân hai năm thì mới có thể khởi kiện ly hôn. Từ bây giờ, phải thu thập chứng cứ cho thấy đã không còn tình cảm hoặc bị bạo hành, hoặc là phải thu thập chứng cứ cho thấy hai vợ chồng ly thân, hai năm sau khởi kiện ly hôn. Luật sư cũng nói với Hứa Tinh, bây giờ con của họ chưa đầy 1 tuổi, nếu không có bằng chứng đủ sức thuyết phục, trong trường hợp chồng cô kiên quyết phản đối ly hôn, thì yêu cầu ly hôn của cô rất khó nhận được sự ủng hộ của tòa án. Sau đó, Hứa Tinh không nói gì nữa, cầm một bản mẫu thỏa thuận ly hôn ra về.

Trong quá trình lục soát còn phát hiện ra một cuốn sổ khám bệnh tâm thần. Vì chữ của bác sĩ khó đọc, trinh sát viên không đọc được, nên đã đến bệnh viện tâm thần, tìm gặp bác sĩ để hỏi. Vị bác sĩ này là một chuyên gia đã có tuổi, ít khi khám bệnh, nên vẫn có ấn tượng về lần khám vào một tháng trước của Hứa Tinh. Khi đó, Hứa Tinh được chồng đưa đến kiểm tra, bản thân cô rất không muốn đến. Chồng cô rất quan tâm, hỏi han bác sĩ xem có phải Hứa Tinh bị trầm cảm sau sinh không, nhưng theo kinh nghiệm làm việc mấy chục năm của bác sĩ, Hứa Tinh

không bị trầm cảm sau sinh, cùng lắm là có chút triệu chứng lo âu. Về những triệu chứng kiểu tâm thần phân liệt, hưng cảm thì chắc chắn là không có. Khi đó, bác sĩ kết luận Hứa Tinh có biểu hiện giống trầm cảm sau sinh và kê một vài loại thuốc an thần là xong.

Ngoài ra, khi điều tra qua hàng xóm nhà Hứa Tinh, một trinh sát viên phát hiện, trước đó không lâu, con chó nhỏ mà Hứa Tinh nuôi từ trước đó bị ngã chết. Khi đó, Hứa Tinh và chồng đã cãi nhau rất gay gắt, hàng xóm tò mò, lén nghe qua cửa. Đại loại là Hứa Tinh nghi ngờ Sử Phương đã ném con chó nhỏ xuống dưới nhà, còn Sử Phương một mực phủ nhận.

"Từ những điểm nêu trên, tôi cho rằng quan hệ hôn nhân của Hứa Tinh và Sử Phương không êm đềm như lời kể của bố mẹ Sử Phương, mà chắc chắn có nhiều nguy cơ tiềm ẩn." Trần Thi Vũ tổng kết, "Tôi thấy không thể loại trừ việc Hứa Tinh rất có khả năng đã phải chịu đựng bạo hành gia đình âm thầm trong một thời gian dài, chồng cô ấy cố tình đưa cô ấy đi bệnh viện, muốn có kết luận bị trầm cảm sau sinh, để không ly hôn. Bị hành hạ về mặt tinh thần trong thời gian dài khiến Hứa Tinh sống không bằng chết, vì vậy cô ấy đã tìm một cơ hội cùng chết với Sử Phương, nếu may mắn không chết, cô ấy sẽ đưa con trốn đi nơi khác."

"Chứng cứ về chuyện bị bạo hành gia đình còn hơi ít." Tôi trầm ngâm nói.

"Hôm qua, sau khi về Long Phiên, tôi đã về nhà, định dò hỏi thông tin qua Lưu Hâm Hâm." Trần Thi Vũ nhìn Lâm Đào một

cái rồi nói, “Nhưng theo trực giác của tôi, mặc dù Lưu Hâm Hâm là bạn thân của Hứa Tinh, nhưng đúng là cô ấy không biết Hứa Tinh có bị bạo hành gia đình hay không, càng không biết Hứa Tinh có ý đồ giết chồng hay không. Có điều, Lưu Hâm Hâm vẫn dẫn tôi đến thăm bố mẹ của Sử Phương trên danh nghĩa là bạn của Hứa Tinh. Hai cụ thì không vấn đề gì, nhưng tôi đã có chút phát hiện qua đứa bé chưa đến 1 tuổi ấy. Lúc nói chuyện với bố mẹ Sử Phương, đứa bé được mẹ Sử Phương bế trên tay cứ liên mồm nói “đánh, đánh”. Các anh nói xem, như vậy không phải là ảnh hưởng của bạo hành gia đình, thì là cái gì?”

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh đứa bé đánh con rô bốt biến hình trong vụ án di chuyển ô tô, giết người trước đó.

“Cô vừa nói, “về nhà” dò hỏi thông tin qua Lưu Hâm Hâm?” Lâm Đào vẫn ngồi bên cạnh nghe suốt, lúc này cuối cùng cũng lấy dũng khí rón rén hỏi.

“Phải.” Trần Thi Vũ lườm Lâm Đào một cái và nói, “Khi Lưu Hâm Hâm quyết định khởi kiện tội cố ý gây thương tích và ly hôn, Triệu Đạt đã gọi điện thoại cho Lưu Hâm Hâm, uy hiếp cô ấy nếu dám ly hôn thì sẽ đánh gãy chân cô ấy. Khi đó Lưu Hâm Hâm rất sợ hãi, đã đến tìm tôi nhờ giúp đỡ. Tôi nghĩ bụng đằng nào bây giờ tôi cũng thuê nhà ở bên ngoài một mình, nên bảo cô ấy chuyển đến ở cùng. Mặc dù tôi thường xuyên đi công tác, nhưng ở Trung Quốc mình, Triệu Đạt có to gan đến mấy cũng không dám đến nhà cảnh sát để gây chuyện đúng không? Thế là, sau khi quyết định báo cảnh sát và khởi kiện, Lưu Hâm Hâm ở nhà tôi suốt. Người mà tôi liên lạc qua Wechat và điện thoại

hằng ngày là cô ấy, gọi ship đồ ăn gì đó, cũng là gọi cho Lưu Hâm Hâm."

"Ồ, hóa ra Tiểu Lông Vũ vòng vo một hồi, vẫn trở lại chủ đề cũ." Tôi nghĩ bụng.

Lâm Đào trông như trút được gánh nặng, vẻ mặt tự nhiên trở nên tươi tỉnh.

"Đúng rồi, tôi còn dò hỏi được một vài chuyện về Hứa Tinh qua Lưu Hâm Hâm." Trần Thi Vũ nói, "Rất nhiều người không biết, thực ra Hứa Tinh được nhận nuôi, bố mẹ đã mất từ thời học đại học của cô ấy, là bố mẹ nuôi. Nên tôi đề nghị Công an thành phố nhập luôn DNA của cô ấy vào ngân hàng khi điều tra xuất thân trước đây của Hứa Tinh, xem có thể tìm được ra xuất thân thực sự của cô ấy không."

Tôi gật đầu tán đồng, quay sang hỏi Lâm Đào: "Địa điểm dã ngoại đã tìm thấy chưa?"

"Biết được điểm rơi xuống nước là được đúng không?" Lâm Đào nói, "Địa điểm dã ngoại vẫn đang tìm, chắc là khó."

2

Vừa nói xong phát hiện của Trần Thi Vũ đối với vụ án Hứa Tinh, còn chưa kịp xem xét, chúng tôi đã nhận được tin báo án. Ở cổng một khu biệt thự của thành phố Sâm Nguyên, phát hiện thấy một học sinh đã tử vong.

"Cảnh sát phân tích, đây có khả năng là một vụ bắt cóc trẻ em khu nhà giàu." Tôi vừa lướt xem điện báo fax nội bộ lấy từ chỗ thầy, vừa nói, "Tay, chân, miệng nạn nhân đều bị trói chặt bằng dây."

"Bắt cóc?" Hàn Lượng kinh ngạc hỏi, "Cảm giác nhiều năm rồi không thấy có các vụ bắt cóc."

"Bắt cóc trẻ em khu nhà giàu, giết chết xong lại đưa về à? Như vậy không phải là thách thức sao?"

Điện báo fax nội bộ viết rất đơn giản, xem ra là cơ quan công an địa phương vừa phát hiện thấy xác chết, thấy tình hình không ổn, liền báo cáo luôn với Công an tỉnh, còn về thông tin của nạn nhân, quá trình xảy ra vụ án..., đều chưa điều tra rõ.

Không có bất cứ thông tin nào về quá trình xảy ra vụ án, khiến chúng tôi thấy hơi lo lắng, cũng có chút mong đợi. Lo là không biết vụ án này có đủ manh mối cho chúng tôi hay không,

dẫu sao hầu hết các vụ bắt cóc đều được lên kế hoạch rất tỉ mỉ; mong đợi vì lâu rồi không gặp vụ án nào có tính thách thức.

Không có tính thách thức chủ yếu vẫn là do tình hình trật tự an ninh xã hội chưa bao giờ tốt như vậy, đến các vụ án mạng cũng rất ít, các vụ án mạng ác tính lại càng hiếm. Thêm nữa, bây giờ khoa học kỹ thuật hình sự hiện đại phát triển mạnh, tốc độ phá án cũng nhanh gấp bội phần. Rất nhiều bạn bè hỏi tôi: Với tình hình khoa học kỹ thuật trinh sát hình sự phát triển như hiện nay, các bác sĩ pháp y sử dụng các biện pháp truyền thống phá án, liệu có cảm giác bị đẩy ra bên lề không? Thực ra, số lượng vụ án mà công việc pháp y có tác dụng quyết định trong quá trình phá án đúng là đang có xu thế giảm đi, ví dụ như rất nhiều vụ án đã được phá giải khi bác sĩ pháp y đang giải phẫu tử thi, nhưng không thể đưa ra kết luận một cách đơn giản là loại hình công việc này đã bị đẩy ra bên lề. Vì cảnh sát phá giải một vụ án, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là bắt giữ đối tượng tình nghi phạm tội, tất nhiên cho dù có sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật trinh sát hình sự, việc bắt giữ đối tượng tình nghi phạm tội cũng không đơn giản. Mặc dù số lượng vụ án đã giảm đi rất nhiều, nhưng bác sĩ pháp y vẫn có vai trò vô cùng quan trọng đối với nhiều công việc như tái hiện hiện trường, khắc họa phần tử phạm tội, thu thập vật chứng... trong quá trình phá giải mỗi vụ án mạng. Hơn nữa trong lĩnh vực vật chứng xác định vụ án, vai trò của công việc pháp y lại càng không thể thay thế được.

Cho nên, chúng tôi hy vọng chuyên ngành của mình có thể phát huy vai trò quan trọng hơn trong việc điều tra phá giải vụ

án này.

Vì không có thông tin về tình hình xảy ra vụ án, chúng tôi không thể trao đổi bàn bạc trên đường, nên mọi người đều hướng sự quan tâm vào Sử Phương và Hứa Tinh. Nhưng, dù sao chúng tôi cũng không hiểu nhiều về hai người này, nên về cái chết của Sử Phương, mọi người vẫn cho rằng đó chỉ là một tai nạn bất ngờ. Gia đình vừa mới ổn định, lại ra đi khi còn rất trẻ, điều này khiến mọi người đều thương cảm.

Xe của Hàn Lượng đã đi đến cổng khu biệt thự Vườn Hoa Rừng Xanh thành phố Sâm Nguyên từ lúc nào.

Khu Vườn Hoa Rừng Xanh này đúng là danh bất hư truyền, toàn bộ không gian bên trong đều rợp bóng cây xanh. Những nóc nhà gạch đỏ xen giữa những tán cây xanh mát đầu hè. Ở trong khu này, thật giống như lạc vào giữa chốn rừng xanh. Không dám nói là nơi cung cấp dưỡng khí tự nhiên, nhưng cũng nhất định là một khu nghỉ mát lý tưởng. Khu dân cư có một cổng lớn, gồm lối dành cho xe ra vào và lối dành cho người đi bộ. Ngoài ra, khu dân cư được bao quanh bằng tường rào cao hơn 2 mét, mặt ngoài có phong cách kiến trúc cổ điển đơn giản. Phía ngoài tường bao còn có một dải cây xanh rộng khoảng 10 mét, rất nhiều các loại cây được trồng dày đặc ở đây. Khu dân cư này đúng là giống một khu biệt thự giữa rừng.

Hiện trường nằm ở dưới chân tường chỗ cách cổng ra vào khu dân cư không xa, lúc này đã được cảnh sát căng dây cảnh giới quây lại.

Đại Bảo chăm chú nhìn đỉnh nóc hàng loạt căn biệt thự với ánh mắt ngưỡng mộ, bước ra khỏi xe và đi về phía hiện trường

cùng chúng tôi.

Triệu Quan Cường, Phó trưởng Công an phụ trách lĩnh vực trinh sát hình sự của thành phố Sâm Nguyên, là một cảnh sát hình sự có tuổi, quen thân với tất cả chúng tôi, thấy chúng tôi bước tới, liền ra đón.

“Thế nào? Lâu thế rồi, có thông tin gì mới không?” Sau khi hàn huyện mấy câu, tôi hỏi.

Thực ra trên quãng đường hơn một tiếng đồng hồ khi chúng tôi đến đây, tiến triển công việc của Công an thành phố Sâm Nguyên cũng không được như ý. Hiện trường xảy ra vụ án là do cô lao công bộ phận dịch vụ của khu dân cư phụ trách dọn dẹp khu vực này phát hiện ra vào khoảng hơn 6 giờ sáng. Cô lao công bắt đầu làm việc từ 6 giờ sáng hằng ngày, lần lượt dọn dẹp khu vực cây xanh bao quanh khu dân cư dọc theo bức tường, khi dọn đến vị trí hiện trường xảy ra vụ án, thông thường là vào khoảng 6 giờ 50. Lúc đó, từ đằng xa cô lao công đã nhìn thấy một người nằm nghiêng ở chân tường, tưởng là một gã say rượu ở đâu ra đó nằm ngủ một đêm, sự việc như vậy trước đây cũng đã từng xảy ra. Nhưng khi lại gần nhìn thì phát hiện ra là một đứa nhỏ khoảng học cấp II, tứ chỉ đều bị trói bằng dây, cô ta thấy tình hình bất thường, vội báo cảnh sát.

Sau khi đến, cảnh sát từ đồn công an vào hiện trường xác định đứa bé đã tử vong, liền thông báo qua trung tâm chỉ huy cho bộ phận cảnh sát hình sự đến hiện trường. Trong hai tiếng vừa qua, bộ phận khám nghiệm dấu vết mở các lối vào hiện trường. Họ hy vọng có thể tìm được các vật chứng dấu vết để lại

trên bãi cỏ này kiểu như dấu chân, nhưng không có bất cứ thu hoạch gì sau quá trình làm việc.

"Mặt đất kiểu này, đúng là khó có thể tìm được dấu vết." Lâm Đào đeo ba lô đựng dụng cụ khám nghiệm, quay người đi ra và nói, "Tôi ra vòng ngoài tìm thử xem thế nào."

"Vậy chúng tôi có thể vào hiện trường xem tử thi được rồi nhỉ?" Tôi hỏi.

Phó trưởng Công an Triệu đáp: "Được."

Chúng tôi mang đầy đủ đồ khám nghiệm lên người, giẫm chân lên bãi cỏ cứng, vòng qua đám cây rậm rạp, đi tới chân tường, ngồi xuống bên cạnh tử thi, bắt đầu quan sát tĩnh.

Xác chết là một cậu bé, khoảng 14, 15 tuổi, nằm nghiêng mặt hướng về phía bức tường, hai tay bị trói ngược ra phía sau bằng dây nilon màu đỏ, đôi chân trần cũng bị trói chặt bằng dây nilon màu đỏ. Điểm thu hút sự chú ý của chúng tôi hơn cả trạng thái bị trói, là bắp chân bên phải của cậu bé bị bó thạch cao. Màu thạch cao rất sạch sẽ, không có quá nhiều các vết bẩn tích tụ, điều này cho thấy thời gian bó thạch cao chưa lâu.

"Rất kỳ lạ, mặc dù vụ án này có vẻ giống một vụ bắt cóc, nhưng những số liệu mà chúng tôi lấy được từ trung tâm chỉ huy cho thấy, mấy hôm gần đây không có thông tin báo án về việc bắt cóc." Phó trưởng Công an Triệu nói, "Hơn nữa mấy hôm nay tất cả các đồn công an đều không nhận được tin báo có đứa nhỏ tầm tuổi này mất tích."

"Chưa biết chừng bố mẹ của đứa bé sợ bọn tội phạm bắt cóc giết đứa bé, nên không dám báo cảnh sát thì sao?" Đại Bảo nói, "Trước đây Công an tỉnh đã từng phá giải một vụ án "thùng

chứa xác chết trong rừng"[*], sau khi phát hiện ra, cảnh sát đã đến gặp bố người bị mất tích, nhưng ông ta không chịu cho cảnh sát can thiệp vào."

"Bị mất trí rồi hay sao?" Trần Thi Vũ nói.

"Nếu lai lịch tử thi không rõ, cũng không sao." Tôi nói, "Nhìn vị trí và hình dạng bó bột, có thể phán đoán thời gian trong vòng nửa tháng đổ lại, nạn nhân đã đến bệnh viện để cố định ngoài chỗ gãy ở xương mác hoặc xương chày bên phải, điều tra tình hình khám bệnh của mấy bệnh viện, sẽ tìm ra được thông tin về nạn nhân nhanh thôi."

"Được, tôi cho làm luôn." Phó trưởng Công an Triệu rút điện thoại di động ra.

Tôi đưa tay sờ gáy của người chết, không ngờ phát hiện thấy cũng có sợ dây nilon màu đỏ giấu trong mái tóc đen dày. Tôi lật xác chết lại, vì hiện tượng co cứng tử thi đã bắt đầu xảy ra, cơ thể nằm ngửa trong một tư thế kỳ quặc. Nhưng cho dù tư thế như thế nào, tôi vẫn nhìn thấy có một sợi dây nilon đỏ buộc chặt giữa hai hàm răng của cậu bé. Xem ra hung thủ không chỉ trói chân tay, mà còn bịt miệng cậu bé. Có điều, điểm thu hút sự chú ý của tôi hoàn toàn không phải là sợi dây xuất hiện bất ngờ này.

Sau khi xác chết bị lật lại, một vật màu đỏ ở giữa chân tường và xác chết đã thu hút sự chú ý của chúng tôi. Tôi đưa tay cầm lấy vật đó, quan sát kĩ, hóa ra là một cái túi đựng Ngũ Lương Dạ[*] cũ rách. Loại túi này làm bằng vải không dệt, miệng túi có lồng một sợi dây, chỉ cần kéo sợi dây là đóng được miệng túi lại.

Xuất hiện một cái túi nặng trịch như vậy ở chỗ này, tất nhiên là vô cùng đáng ngờ.

Tôi vội mở miệng túi, đổ toàn bộ các thứ trong túi ra. Trong cái túi có một điện thoại di động, một chùm chìa khóa và một ví tiền. Chìa khóa và cái ví rỗng không có gì bất thường, nhưng mặt sau chiếc điện thoại di động có dán một tấm ảnh Purikura, là ảnh của ba người trong một gia đình. Đứa bé ở giữa, xem ra chính là người chết.

“Mặc dù có ảnh bố mẹ của nạn nhân, nhưng muốn xác định được thông tin cá nhân của người chết vẫn rất khó.” Trần Thi Vũ cầm lấy chiếc điện thoại di động, thử xem thế nào rồi bảo, “Điện thoại di động hết pin, tắt máy rồi, không mở được.”

“Trong khi bộ phận vật chứng điện tử đang phá giải thông tin của điện thoại di động, chắc là trinh sát viên của chúng ta cũng tìm ra được thông tin cá nhân của người chết từ bệnh viện rồi.” Phó trưởng Công an Triệu nói.

“Tìm thông tin cá nhân gì? Thông tin cá nhân đều có rồi đây.” Giọng của Lâm Đào từ xa vọng tới.

Chúng tôi quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Đào xách một chiếc cặp sách, đi về phía chúng tôi, vừa đi vừa nói: “Chỉ cần mở rộng phạm vi tìm kiếm của hiện trường, dễ dàng tìm được chiếc cặp sách này thôi, không nằm ngoài dự đoán, đây chính là cặp sách của nạn nhân, cách nạn nhân khoảng ùm... 200 mét thì phải. Chiếc cặp sách bị giấu sau một cái cây to, nên cô lao công đi qua mà không phát hiện thấy. Thật kỳ lạ, tại sao khi giấu đồ đạc ở bên ngoài, rất nhiều người cứ thích giấu đồ ra sau cây cối thế

không biết? Di chuyển sang một góc khác là có thể nhìn thấy luôn, cảm giác như kiểu bịt tai trộm chuông."

Lời nói của Lâm Đào khiến tôi nảy ra một suy nghĩ.

"Sao cậu biết là của cậu bé?" Tôi hỏi.

"Sách vở trong cặp sách rất ngăn nắp." Lâm Đào nói, "Ai lại vứt một chiếc cặp sách vào chỗ này? Cho dù có phải hay không, bây giờ bộ phận trinh sát cũng đã cử người đi đối chiếu. Chủ nhân của chiếc cặp sách này là một cậu bé học cấp II tên là Ngưu Lâm Phương, đang học ở trường cấp II số 15 thành phố Sâm Nguyên. Tôi đã hỏi rồi, trường cấp II số 15 là trường trọng điểm của thành phố Sâm Nguyên. Bây giờ trinh sát viên đã đến trường cấp II số 15 để gặp giáo viên chủ nhiệm của cậu bé, còn một nhóm nữa thì đến nhà cậu bé để gặp phụ huynh."

Tôi gật đầu, xem ra chỉ cần đợi một lúc nữa là có thể xác định được thông tin cá nhân xác thực của nạn nhân.

Tranh thủ khoảng thời gian chờ đợi, chúng tôi tiếp tục khám nghiệm bên ngoài tử thi. Để không làm hỏng các vết buộc trên sợi dây, chúng tôi không gỡ dây trói tử thi ở hiện trường, mà lật quần áo lên, khám nghiệm bên ngoài tử thi ở trạng thái ban đầu. Đầu và cổ người chết, ngoài những tổn thương vì bị trói bởi dây nilon, thì không còn tổn thương nào khác. Cơ thể hoàn toàn không có thương tích, quần áo cũng đều nguyên vẹn không hỏng rách. Tổn thương ở tay chân nhiều hơn một chút, nhưng gần như cũng đều là xuất huyết dưới da và những vết xây xước mới ở vị trí các khớp hình thành do bị trói bằng dây.

Mặc dù không biết kết quả giải phẫu thế nào, nhưng nhìn từ bên ngoài tử thi, hoàn toàn không phát hiện ra những tổn thương ngoài có thể dẫn đến tử vong. Hoặc có thể nói, thậm chí còn không có những tổn thương do chịu tác động của ngoại lực. Toàn bộ những tổn thương trên cơ thể của người chết, đều có thể giải thích là hình thành trong quá trình giãy giụa khi bị trói bằng dây.

Mặc dù nạn nhân có các biểu hiện giống như triệu chứng bị ngạt thở như môi tím ngắt, móng tay tím ngắt, nhưng niêm mạc môi của cậu bé không bị tổn thương, phần cổ và ngực cũng không bị tổn thương, thực sự không tìm ra được những nguyên nhân có thể gây ra ngạt thở cơ học. Hơn nữa, theo như kinh nghiệm của chúng tôi, những nạn nhân giãy giụa phản kháng sau khi bị bắt cóc mà không bị ngoại lực tấn công, rất hiếm gặp.

“Ít nhất cũng có thể cho thấy, trước khi tử vong, cậu bé ở trong tình trạng bị trói như thế này.” Đại Bảo hướng dẫn Trần Thi Vũ chụp ảnh những vết thương do bị khống chế và những vết xây xước ở tứ chi của người chết, những vết thương này đều tương ứng với vị trí của dây trói.

Tôi cẩn thận nâng chân của người chết lên, quan sát hình dạng phần bó bột. Ở mé thạch cao sát với bắp chân, có mấy chục vết lõm rụng ra do va đập. Tôi lấy kính lúp ra quan sát, mép ở một bên của mỗi vết lõm đều có hình một góc vuông nhỏ. Điều này cho thấy những vết lõm dày đặc này được hình thành do bị va đập liên tục ở cùng một tư thế, hơn nữa vật gây ra những vết lõm nhỏ này là một vật cùn có cạnh thẳng vuông góc. Điều thú vị nữa là, viền của rất nhiều vết lõm đều ánh lên

màu xanh lam nhạt, là do một lượng cực ít sơn màu xanh lam dính lại. Tất nhiên, cái này không phải là do hung thủ gây ra, mà là khi nạn nhân giãy giụa, một phía bắp chân liên tục va vào vật gì đó.

Đúng lúc đó, cảnh sát của đồn báo cáo, giáo viên chủ nhiệm của Ngưu Lâm Phương đã đến. Chúng tôi quay đầu lại nhìn, lúc này một cô giáo trẻ đã mặc xong trang phục bảo hộ theo hướng dẫn của một cảnh sát, bước vào bãi cỏ. Thoáng nhìn từ xa, cô đã buồn bã cau mày nói: "Đúng là Ngưu Lâm Phương."

Xem ra, đã xác định được thông tin về tử thi.

"Sao cậu bé lại ở đây? Gần đây không đi học sao?" Phó trưởng Công an Triệu bước đến cạnh cô giáo, hỏi.

"Cách đây khoảng mười hôm, Ngưu Lâm Phương bị tai nạn giao thông ở cổng trường. Một chiếc xe con đâm vào cậu bé, sau đó lái xe đưa cậu bé đến bệnh viện, chẩn đoán là gãy xương cẳng chân." Cô giáo nói, "Vì phải làm phẫu thuật cố định bên trong, nên đã nằm viện khoảng một tuần."

"Cũng có nghĩa là, gần đây cô không gặp cậu bé?" Phó trưởng Công an Triệu nói.

"Có gặp." Cô giáo nói, "Sáng sớm hôm qua, cháu bất ngờ đi học. Tôi nói với cháu, cho cháu nghỉ học một tháng, đợi tháo bột xem có hoạt động trở lại được không, rồi tùy theo chỉ định của bác sĩ, để quyết định có đi học không."

"Sau đó cậu bé về luôn à?" Phó trưởng Công an Triệu hỏi.

Cô giáo gật đầu, nói: "Sau đó thì tôi không biết nữa, tôi đoán chắc là cháu về nhà. Có điều, cậu bé này rất độc lập, vì nghe nói bà mẹ đơn thân của cháu có vẻ không quan tâm đến cháu lắm."

Đột nhiên, những tiếng kêu khóc ầm ĩ vọng tới, tôi biết, đó là mẹ của nạn nhân đã đến. Một lát sau, hai nữ cảnh sát dìu một phụ nữ trung niên gầy gò vàng vọt đi vào hiện trường, người phụ nữ vừa nhìn thấy bộ dạng của nạn nhân, lập tức oặt người ra đất, kêu khóc chói tai.

Cảnh tượng này chúng tôi đã gặp nhiều rồi, nên lặng lẽ đợi chị ta bình tĩnh trở lại. Tranh thủ khoảng thời gian này, tôi bước đến cạnh cô giáo, hỏi: "Vừa nãy cô nói, đứa bé rất độc lập, cô làm thế nào biết được?"

"Vì lần nào cần phụ huynh ký tên, cháu cũng đến gặp tôi, nói là gần đây không gặp được mẹ, không xin được chữ ký. Vì thành tích học tập của cháu luôn xếp thứ nhất, thứ hai trong lớp, nên tôi cũng không yêu cầu bắt buộc đối với cháu." Cô giáo nói, "Hơn nữa, khoảng hai tháng trước, tôi phát hiện, sau khi tan học cháu thường nhặt vỏ chai đựng đồ uống trong thùng rác ở lớp học mang đi, tôi đoán là cháu đem đi bán lấy tiền."

"Hai tháng trước... thế trước đó thì sao, có như vậy không?" Tôi hỏi.

"Thực ra, chắc là cháu không thiếu tiền." Cô giáo nói, "Tôi nghe nói, mặc dù bố cháu đã ra nước ngoài, nhưng hằng năm đều gửi cho mẹ cháu tiền nuôi con, nghe nói phải đến một, hai trăm nghìn tệ, đủ để hai mẹ con sinh hoạt. Chỉ có khoảng thời gian đó, ừm, khoảng một tháng, tôi phát hiện thấy cháu có hành động như vậy. Sau đó, khi tôi định hỏi thăm, thì phát hiện cháu lại không nhặt nữa."

"Chuyện này, đúng là có hơi lạ." Tôi trầm ngâm nói, "Thế sáng hôm qua khi cô gặp cậu bé, nó có chống nạng không?

“Tất nhiên rồi, cháu vẫn chưa đi được.” Cô giáo nói, “Cháu đi đến trường bằng loại nạng mà người già hay dùng để đỡ toàn thân, nhà cháu cách trường chưa đến hai cây số.”

“Hiện trường không có nạng, đến nhà cậu bé lục tìm xem có nạng không.” Tôi quay đầu nói với Lâm Đào, “Cái nạng ở đâu, có nghĩa là cậu bé bị bắt cóc ở đó.”

Lâm Đào gật đầu, nói với Trình Tử Nghiên: “Mình cùng đi nhé, cô đi kiểm tra camera giám sát khu vực gần đó.”

3

Mười phút nữa trôi qua, tâm trạng của mẹ Ngưu Lâm Phương đã dần bình tĩnh lại. Tôi bước tới hỏi: “Chị ạ, mong chị đừng đau lòng quá, tôi muốn biết lần cuối cùng chị gặp Ngưu Lâm Phương là khi nào?”

Người phụ nữ ngồi rũ ra đất, đầu ngoẹo sang một bên, vẻ mặt không còn thiết sống nữa, đáp: “Không biết, quên rồi.”

Câu trả lời ấy khiến tôi kinh ngạc, tôi vội hỏi: “Hôm qua chị có gặp cháu không?”

“Không.” Người phụ nữ trả lời, “Ba ngày nay tôi không về nhà, có việc ở bên ngoài.”

Phó trưởng Công an Triệu bước tới cạnh tôi, nói thầm vào tai: “Chị ta vừa bị gọi ra từ bàn mạt chược, tôi đoán là chị ta chơi mạt chược suốt.”

“Ba ngày đều chơi mạt chược?” Đại Bảo kinh ngạc thốt lên, “Không cần quan tâm đến chuyện học hành của con?”

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Đại Bảo.

“Thế gần đây chị có nhận được cú điện thoại bất thường nào không?” Tôi chuyển sang chủ đề khác.

Người phụ nữ mệt mỏi lắc đầu.

“Thế thì về Ngưu Lâm Phương, chị có điều gì muốn nói với chúng tôi không? Tôi tiếp tục hỏi.

Người phụ nữ ngoẹo đầu ngồi trên bãi cỏ, im lặng.

“Chị là mẹ của cháu, không thể nào lại hoàn toàn không quan tâm gì đến cháu đúng không? Chị không để ý thấy cháu có điểm gì bất thường sao? Ít nhất chị cũng đã từng giáo dục cháu chứ nhỉ? Có ấn tượng gì sâu sắc không?” Tôi cũng thấy có chút bực, liền hỏi.

“Sao tôi lại không giáo dục nó chứ? Anh làm sao mà biết là tôi không giáo dục nó?” Người phụ nữ đột nhiên gào lên, “Lần trước nó tiêu tiền linh tinh, tôi đã đánh nó!”

“Lúc nào? Cháu tiêu tiền mua gì?” Tôi vội hỏi.

“Tiêu mất ba, bốn trăm tệ mua một đống sách nát!” Người phụ nữ bực tức nói, “Ba, bốn trăm tệ! Tiền sinh hoạt một tháng tôi đưa cho nó!”

“Cháu còn nhỏ như vậy, đã tự sống một mình?” Đại Bảo không kìm được câu hỏi.

“Còn nhỏ sao?” Người phụ nữ nói, “Con nhà người ta học đại học mới tiêu bấy nhiêu tiền một tháng, một mình nó đi chợ nấu cơm, tiêu hết được bao nhiêu tiền?”

Những lời đó khiến chúng tôi mắt tròn mắt dẹt, chúng tôi cứ hoài nghi, đây có đúng là mẹ đẻ của cậu bé không?

“Tôi nghe nói tiền nuôi dưỡng cháu, cũng không ít đúng không?” Đại Bảo hỏi.

Người phụ nữ cúi đầu, lầm bầm: “Số tiền đó tôi có dùng.”

“Dùng để chơi mạt chược à?” Hàn Lượng cũng không kìm được, trừng mắt, gay gắt hỏi.

Tôi vội khoát tay ngăn không cho Hàn Lượng chất vấn, sợ rằng sẽ xảy ra xung đột không cần thiết. Nhưng không ngờ, người phụ nữ lại không hề phản bác, chỉ cúi đầu im lặng.

“Thế thì tôi hỏi chị, trước đó chị có nói là chị đã giáo dục cháu, là giáo dục thế nào? Vào khi nào?” Tôi hỏi.

“Tôi cũng không nói gì, nó lại cứ cãi tôi bảo đọc hiểu rất quan trọng cái gì đó. Tôi lấy làm lạ, đọc hiểu có thể kiếm ra tiền chắc? Nực cười! Lúc đó đúng là tôi đã đánh nó, đạp nó một cái, không nặng, nó liền chạy luôn.” Người phụ nữ nói, “Rất lâu không thấy về. Đại khái, ừm, tôi cũng không nhớ rõ, khoảng hai tháng.”

Tôi thấy các thành viên trong nhóm đều nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn, vội khoát tay bảo: “Đi thôi, đến phòng Giải phẫu khám nghiệm tử thi, nhanh chóng phá án, đừng có sinh thêm chuyện nữa.”

Trên đường đến nhà tang lễ, mọi người đều tức giận suốt quãng đường. Một đứa bé mới 14 tuổi, hằng tháng sống bằng ba, bốn trăm tệ mẹ đưa cho, tự mình chăm sóc mình, thành tích học tập còn đứng thứ nhất, thứ hai trong lớp. Vì thích đọc sách mà bị bạo hành gia đình, bỏ nhà đi hai tháng, không thể ngờ được là người mẹ không hề đi tìm. Mọi người đều không thể ngờ được, xã hội thời nay đã thế này rồi, mà còn tồn tại những gia đình đen tối như vậy.

“Đáng thương cho đứa bé ưu tú này, đúng là mẹ dốt đẻ con thiên tài.” Đại Bảo quan sát tử thi của Ngưu Lâm Phương đã được đặt trên bàn giải phẫu, giọng đầy thương tiếc. Anh vừa nói, vừa vuốt lại mái tóc của nạn nhân.

Tôi cũng cố gắng kìm lại tình cảm xót thương và sự tức giận của mình, cắt vào chỗ không có nút thắt trên sợi dây nilon màu đỏ trói nạn nhân, để sợi dây lên bàn thao tác, bảo Trần Thi Vũ chụp ảnh lại, sau đó bắt đầu nghiên cứu cách thắt dây.

Khi buộc dây, mỗi người đều có thói quen đặc trưng của mình. Có điều, nút thắt để trói người chết lại rất bình thường, chỉ là cách thắt có thể rút nửa dây mọi người vẫn thường dùng để buộc đồ vật. Mặc dù cách thắt dây rất bình thường, nhưng cả ba vị trí trên tử thi đều dùng cùng một cách thắt dây, hơn nữa lúc trói, nạn nhân có khả năng đang trong trạng thái phản kháng, cũng không ảnh hưởng đến việc thắt dây của hung thủ, điều này cho thấy cách thắt dây này được hung thủ thường xuyên sử dụng đến mức vô cùng thuần thục.

“Này, trong tóc cậu bé có gì đó.” Đại Bảo dùng ngón tay đã đeo găng cao su lùa từ trong tóc nạn nhân ra, giữa những ngón tay màu trắng sữa, một vật nhỏ màu đen vô cùng bắt mắt.

“Đây là hòn than.” Tôi cầm lấy vật trong tay Đại Bảo, giơ ra trước ánh đèn, nói với Trần Thi Vũ, “Gọi điện thoại hỏi xem, đường chạy ở trường của cậu bé là đường kiểu gì?”

“Tất nhiên là đường chạy bằng cao su, bây giờ làm gì còn trường nào còn đường chạy bằng than nữa?” Đại Bảo vừa chế giễu tôi, vừa lấy tay vuốt tóc nạn nhân, lại lôi ra được mấy viên than nhỏ.

Qua nét mặt vừa không hiểu ra làm sao lại vừa như đã hiểu ra điều gì đó của Trần Thi Vũ, tôi nhận ra, những đứa nhỏ ở độ tuổi này chưa từng thấy đường chạy bằng than là như thế nào. Nhớ lại thời trước, tôi đã vào đại học, vẫn còn chạy trên sân

bóng bằng than. Có điều Trần Thi Vũ vẫn gọi điện thoại, xác nhận đường chạy ở trường bằng cao su. Như vậy than trong tóc nạn nhân, không phải là bị dính vào khi ở trường, có khả năng cho thấy một vài manh mối.

"Nếu loại trừ có ngoại lực tác động gây ra ngạt thở cơ học hoặc tổn thương cơ học dẫn đến tử vong, thì phải cân nhắc đến yếu tố bệnh tật." Tôi vừa nói vừa tiến hành mở ổ bụng, khoang ngực của người chết cùng bác sĩ pháp y Đào của Công an thành phố Sâm Nguyên, Đại Bảo cạo sạch tóc của người chết, đồng thời mở hộp sọ.

"Đứa trẻ ở tuổi này, trường hợp đột tử do bệnh tiềm ẩn không nhiều đâu nhỉ?" Bác sĩ Đào hỏi, "Tôi chưa từng gặp bao giờ."

"À, cũng không ít đâu." Tôi nói, "Có một số loại bệnh bẩm sinh, ví dụ như hội chứng Marfan[*], thể trạng lympho tuyến ức[*], ngoài ra còn hội chứng tim nhỏ mà chúng tôi vừa mới gặp..., bình thường không chú ý đến, ở tuổi này cũng có khả năng phát bệnh. Tất nhiên, chúng ta cũng phải cảnh giác đối với những hiện tượng chết ức chế do tác động của ngoại lực nhẹ, ví dụ như những bộ phận dễ gây ra chết ức chế khi chịu tác động nhẹ từ ngoại lực như cạnh cổ, vùng trước tim, sàn chậu, đều phải quan sát kĩ lưỡng. Tôi đã từng gặp một vụ án, một đứa trẻ tầm tuổi này đã tử vong vì bị giáo viên dùng phấn ném trúng vùng trước tim."

Tôi vừa nói vừa dùng dao phẫu thuật kết hợp với kẹp cầm máu nhanh chóng tách tổ chức khoang ngực và ổ bụng.

“Ôi thôi, anh đừng nói nữa, vẫn thấy chưa đủ đau tim sao?” Trần Thi Vũ cau mày, chụp ảnh tử thi và nói.

Tôi biết Trần Thi Vũ cũng như chúng tôi, sợ nhất việc giải phẫu tử thi trẻ con, chưa nói đến là tử thi của đứa trẻ độc lập, giỏi giang này, thế nên tôi mỉm cười, chuyển sang chủ đề khác, nói: “Vùng da ở những vị trí nói trên đều không có tổn thương nhẹ; cơ quan nội tạng xem ra cũng không có dấu hiệu có bệnh thực thể, kích cỡ quả tim bình thường, van nhĩ thất trái, nhĩ thất phải cũng bình thường, kích cỡ tuyến ức cũng bình thường, xem ra không phải là đột tử do bệnh bẩm sinh. Có điều, điểm xuất huyết ở mỏm tim, điểm xuất huyết ở giữa hai lá phổi, đều cho thấy cậu bé có dấu hiệu ngạt thở. Có phải là họng bị sưng phù không? Không, cổ họng của cậu bé cũng không có thay đổi bất thường.”

“Này, cậu bé bị gãy xương sườn!” Bác sĩ pháp y Đào đứng bên trái tử thi, vị trí của người phụ phẫu thuật, cho nên có thể nhìn qua thành ngực bên phải phát hiện thấy sự bất thường ở xương sườn bên phải, còn tôi đứng ở vị trí bác sĩ phẫu thuật, không thể nhìn thấy xương sườn bên phải của người chết qua khoang ngực bên phải.

“Đúng thế.” Tôi dùng dao phẫu thuật tách dẻ xương sườn số chín của người chết ra, phát hiện thấy đoạn giữa của xương sườn có một chỗ cấu trúc xương phồng lên, “Đây là dạng mô sẹo xương tự hình thành sau khi xương sườn bị gãy.”

“Anh nói xem có phải do bị bạo hành gia đình không?” Hai đầu mày Trần Thi Vũ càng nhíu lại chặt hơn, “Mẹ cậu bé nói đã đá cậu bé một nhát.”

Tôi dùng dao phẫu thuật khẽ cạo chỗ xương phồng lên, đáp: "Nhìn hình dạng vết sẹo xương, đúng là hình thành vào khoảng hai tháng trước, khớp với thời gian mẹ cậu bé nói."

"Thế có bắt mẹ cậu bé được không?" Trần Thi Vũ siết chặt những ngón tay cầm máy ảnh.

"Gãy xương sườn hai chỗ mới là tổn thương nhẹ cấp độ hai, mới được tính là án hình sự. Có điều, làm gãy một xương sườn, là tổn thương nhẹ, phạt an ninh chắc không nghiêm trọng lắm." Tôi nói, "Cái này, may mà bác sĩ pháp y Đào phát hiện ra, nếu không, ở góc độ của tôi đúng là không thể thấy được. Bây giờ rất nhiều người đề xướng giải phẫu ảo, cũng có lý. Trước khi giải phẫu, chụp CT toàn thân người chết, là có thể phát hiện được những tổn thương mà giải phẫu cũng có khả năng không thể phát hiện ra. Có điều giải phẫu ảo không thể thay thế được giải phẫu, nhưng là một biện pháp bổ sung cho giải phẫu, cũng vẫn rất cần thiết."

"Ít nhất cũng có thể cho thấy quan hệ giữa cậu bé này và mẹ thế nào." Đại Bảo vừa nói vừa lấy mẩu não của người chết, "Trong hộp sọ không có gì bất thường."

"Được, sau khi khâu hộp sọ xong, mở dạ dày, ruột của người chết, xem thời gian tử vong thế nào." Tôi nói, "Căn cứ vào tình trạng tử thi, co cứng tử thi đã bắt đầu xảy ra, vết hoen tử thi còn chưa ổn định, cơ bản có thể phán đoán thời gian tử vong vào khoảng 4 giờ sáng nay, như vậy căn cứ vào tình hình ăn uống lần cuối cùng của cậu bé, có thể khẳng định chắc chắn hơn."

"Chúng tôi thì làm gì đây?" Bác sĩ pháp y Đào rửa máu dính trên găng tay và hỏi.

Tôi chau mày suy nghĩ giây lát rồi nói: “Hy vọng cuối cùng bây giờ chính là chỗ bó thạch cao ở chân phải.”

Bác sĩ pháp y Đào gật đầu, anh đã đoán được ra tôi nói câu đó có ý gì, liền lấy đục xương và búa xương ra, bắt đầu gỡ bỏ thạch cao ở đoạn giữa bắp chân bên phải của người chết.

Đúng như tưởng tượng của tôi, sau khi gỡ hết thạch cao, có thể nhìn thấy một vết thương gần như đã lành rất dài. Vết thương này là vết thương hình thành khi làm phẫu thuật cố định bên trong. Tôi cầm dao phẫu thuật, cẩn thận rạch da bắp chân của người chết, sau đó tách từng lớp cơ bắp chân.

“Đoạn giữa xương ống chân của người chết bị gãy nát, đã đóng đinh vào xương.” Tôi nói, “Trẻ con hồi phục nhanh thật, vết thương phẫu thuật vừa lành, chắc là không còn đau như trước nữa, thế là đã muốn đi học!”

“Đúng thế, tổn thương nghiêm trọng thế này, ít nhất phải nghỉ ngơi một tháng mới đảm bảo.” Bác sĩ pháp y Đào nói.

“Bây giờ, đã đến lúc thử thách trình độ kỹ thuật của chúng ta rồi.” Tôi mỉm cười với bác sĩ pháp y Đào, phối hợp với anh, dùng kẹp cầm máu tìm tĩnh mạch sâu giữa cơ thịt ở bắp chân.

Sau khi tìm thấy tĩnh mạch, chúng tôi lại dùng kẹp cầm máu kẹp chặt hai đầu, sau khi kẹp được lên, tôi đã thấy yên tâm trong lòng. Sợi tĩnh mạch lớn này hoàn toàn không teo tóp như tĩnh mạch ở các vị trí khác, mà hơi phồng lên, dùng đầu kẹp chạm vào, còn có thể cảm nhận được trong mạch máu dường như có chất có tính đàn hồi. Tôi dùng kéo cẩn thận cắt rời thành tĩnh mạch, bên trong có một sợi mềm làm đầy mạch máu.

Tôi bảo Trần Thi Vũ quay lại cả quá trình, sau đó cắt đoạn tĩnh mạch ra, để lên trên bàn giải phẫu.

“Đây là cái gì? Kinh quá! Trong mạch máu của người sao lại có cái này?” Trần Thi Vũ vừa ghi hình vừa nói.

Trên bàn giải phẫu, trong mạch máu nhỏ hơn ngón tay út, giải phẫu ra một sợi dài hơn 30 mi-li-mét, không phải màu đỏ, cũng không phải màu vàng.

“Đây là vật tắc mạch.” Tôi nói, “Tìm được nó, chúng ta coi như đã tìm ra nguyên nhân tử vong của nạn nhân.”

“Vật tắc mạch là cái gì?” Trần Thi Vũ hỏi, “Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Nguyên nhân tử vong là thuyên tắc mạch phổi.” Tôi nói, “Bây giờ cơ bản có thể xác định là nguyên nhân tử vong này, lát nữa chúng ta lấy mẫu phổi của người chết, đưa đi làm xét nghiệm mô bệnh học, chắc chắn có thể phát hiện thấy giọt chất béo và tế bào nuốt giọt chất béo ở mao mạch phổi.”

“Danh từ này, hình như tôi đã từng nghe.” Trần Thi Vũ nói.

Tôi gật đầu, nói: “Người ta thường cho rằng, gãy xương nghiêm trọng ở xương dài chi dưới, khiến khoang tủy xương bị phá vỡ, rất nhiều mỡ tủy sẽ tràn vào các khối máu tụ ở xung quanh, khi áp lực khối máu tụ cao hơn tĩnh mạch, các giọt chất béo sẽ vào hệ tuần hoàn theo xoang tĩnh mạch bị vỡ. Nếu chỉ dưới hoạt động liên tục, nhất là khi giơ cao, gia tăng chảy ngược ở tĩnh mạch, sẽ gia tăng cơ hội cho các giọt chất béo vào hệ tuần hoàn.”

“Cho nên vật nghẽn tắc mạch máu này...” Trần Thi Vũ nói.

“Hình thành một sợi nghẽn tắc mạch máu dài như thế này, cho thấy cơ chế đông máu của nạn nhân đã có sự thay đổi, giọt chất béo xâm nhập vào tĩnh mạch lẫn với cục máu đông, hình thành một quả bom hẹn giờ ở bắp chân.” Tôi nói, “Vật tắc nghẽn mạch máu lớn như thế này, sẽ có một phần vào mạch máu ở phổi qua hệ tuần hoàn, nếu các giọt chất béo tụ lại đến khi đường kính lớn hơn 20 mi-cro-mét, sẽ lưu lại trong mạng lưới mạch máu phổi, làm tắc mạch máu phổi.”

“Như vậy có nghĩa là cái chết của cậu bé, không phải là bị giết, mà là tai nạn ngoài ý muốn?” Trần Thi Vũ hỏi, “Tại sao gần đây toàn gặp loại tai nạn ngoài ý muốn kiểu này?”

“Vì bây giờ không nhiều kẻ dám giết người, hầu hết đều là hành vi vi phạm pháp luật của bọn họ gây ra tai nạn dẫn đến chết người.” Tôi nói. “Nếu nạn nhân không vội đi học, vận động mạnh chi dưới, không bị bắt cóc, chống cao hai chân, cũng không đến mức làm cho cơ chế đông máu thay đổi, hình thành vật tắc nghẽn mạch máu, dẫn đến tử vong do thuyên tắc mạch phổi.”

“Nhưng, lúc còn sống cậu bé bị trói là có thật, hành vi bắt cóc chắc chắn cũng là có thật chứ?” Trần Thi Vũ nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi, “Làm sao anh biết là hai chân bị chống cao lên?”

“Có phải là bị bắt cóc hay không, bây giờ chưa khẳng định được.” Tôi nói, “Việc chống cao hai chân, có thể chứng minh qua cái này.”

Tôi cầm chỗ thạch cao vừa gỡ ra lên, chỉ vào mấy chục vệt lõm trên thành cao ở vị trí bên phải bắp chân và nói: “Chỉ có

chống bắp chân lên, mới có thể tạo ra những vết va đập ở bên phải trên thạch cao trong quá trình giãy giụa."

Nạn nhân tử vong do tai nạn ngoài ý muốn, mặc dù việc bị bắt cóc, hành vi khống chế trạng thái cơ thể là nguyên nhân xúc tác dẫn đến tử vong, nhưng nét mặt Trần Thi Vũ rõ ràng đã đỡ hơn rất nhiều, cho thấy tâm trạng của cô cũng được an ủi đôi chút.

"Chỗ anh, có phát hiện gì không?" Tôi quay về phía Đại Bảo hỏi.

Lúc này Đại Bảo đang lấy toàn bộ ruột của nạn nhân, đặt lên bàn giải phẫu, xếp uốn vòng theo hình chữ S.

Đại Bảo chăm chú nhìn chỗ ruột hồi lâu rồi nói: "Kỳ lạ thật, tôi cảm giác dịch nhầy trong ruột rất nhiều, nhưng không tìm thấy chút bã thức ăn còn lại nào.

Tôi thò ngón tay chạm nhẹ vào thành ruột, xoa nhẹ dịch nhầy dính trên ngón tay và bảo: "Anh nói đúng, chỉ có thể nói, trong vòng mười hai tiếng đồng hồ trước khi tử vong nạn nhân chưa được ăn đồ ăn có bã."

"Lại còn có cả thức ăn không thấy được bã à?" Đại Bảo hỏi.

Tôi gật đầu, nói: "Đúng, ví dụ các thực phẩm làm từ bột mì như bánh màn thầu. Không có rau củ, không có thịt, không có vỏ hoa quả, chỉ có thể là loại thực phẩm như bánh màn thầu. Thực phẩm làm hoàn toàn từ bột mì, sau khi dạ dày tiêu hóa, sẽ không nhìn được ra bất cứ hình dạng nào. Đấy chính là nguyên nhân có thể nhìn thấy có thức ăn trong dạ dày, nhưng không tìm thấy bã thức ăn."

“Thế dịch nhầy trong đoạn ruột này nhiều như vậy, cho thấy khúc cuối của dưỡng chất đã di chuyển đến chỗ 4 mét lòng non rồi.” Đại Bảo xòe ngón tay ra đếm và nói, “Cách thời gian ăn lần cuối mười tiếng đồng hồ, nếu ăn bánh màn thầu vào 6 giờ tối, thì đúng là tử vong vào 4 giờ sáng! Chà, cái này khớp với thời gian tử vong mà chúng ta suy luận lúc trước!”

Bác sĩ pháp y Đào nói: “Nhưng thành phố Sâm Nguyên chúng tôi là một thành phố Giang Nam, gần như không có ai lại ăn đồ ăn làm bằng bột mì vào buổi tối đâu.”

“Ăn bánh màn thầu, đến cả dưa muối cũng không có. Điểm này đúng là cần xem xét.” Tôi trầm ngâm nói, “Có điều, chúng ta đã nắm được nội dung mà nhóm chuyên án không ngờ tới, vẫn phải mau chóng đến chỗ ban chuyên án trao đổi toàn bộ thông tin với các bộ phận chuyên môn khác, có thể bức ghép khó hiểu này, sẽ được chúng ta ghép ra một góc đấy.”

4

“Nạn nhân Ngưu Lâm Phương chết do thuyên tắc mạch phổi, là một tai nạn ngoài ý muốn.” Tôi nói, “Nhưng lúc còn sống cậu bé bị trói và khống chế là sự thật, cho nên vẫn phải coi là một vụ án mạng để xử lý. Thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng 4 giờ sáng nay, bữa tối hôm qua cậu bé có khả năng chỉ ăn hai cái bánh màn thầu và uống nước lọc. Trong cả quá trình bị trói và khống chế, cậu bé không bị ai đánh đập. Hai tháng trước cậu bé đã từng bị ngoại lực tác động, dẫn đến gãy một dẻ xương sườn, kết hợp với lời khai của mẹ cậu bé, có khả năng là do cú đá của chị ta.”

Sau khi đến chỗ ban chuyên án, đợi công việc của tất cả các chuyên ngành hoàn tất và tập hợp xong, Phó trưởng Công an Triệu bảo phía chuyên ngành pháp y giới thiệu tình hình trước tiên, vì tình hình khám nghiệm của bác sĩ pháp y liên quan đến yếu tố quan trọng quyết định tính chất vụ án.

Quả nhiên, tôi vừa nói xong, cả phòng họp bắt đầu bàn luận sôi nổi.

Phó trưởng Công an Triệu cầm phấn gõ lên mặt bàn, ra hiệu cho mọi người trật tự, sau đó quay đầu hỏi Lâm Đào: “Trưởng khoa Lâm, tình hình khám nghiệm dấu vết bên đó thế nào?”

“Công việc khám nghiệm ở hiện trường trung tâm, không có tiến triển gì đặc biệt.” Lâm Đào nói, “Sau đó, chúng tôi đã đến nhà Ngưu Lâm Phương, tiến hành khám nghiệm nhà cậu bé, tiến hành kiểm tra chìa khóa, ví tiền lấy được ở hiện trường, đồng thời bộ phận vật chứng điện tử cũng tiến hành kiểm tra điện thoại di động của người chết. Sau khi kiểm tra, cũng không phát hiện được manh mối gì quan trọng, bao gồm cả trên những vật chứng này, cũng không phát hiện thấy dấu vân tay có thể đối chiếu. Nhưng, có hai vấn đề cần phải trình bày: Một là trong nhà nạn không tìm thấy loại nạng kiểu cũ dùng để hỗ trợ khi đi lại mà cô giáo của cậu bé nói; hai là qua kiểm tra máy tính ở nhà người chết, phát hiện thấy hằng ngày vào buổi trưa người chết thường đăng nhập một trang web văn học mạng trên máy tính, đồng thời quẹt thẻ lấy xu để đọc sách. Sau khi kiểm tra, xác định trưa hôm qua người chết không quẹt thẻ, có nghĩa là trưa hôm qua cậu bé đã mất tích rồi.”

“Quẹt thẻ trên trang web văn học?” Tôi hỏi.

“Phải.” Lâm Đào nói, “Chúng tôi cũng đã kiểm tra các loại sách cậu ấy đọc, hễ là sách đề cập đến tình cảm giữa cha mẹ và con cái, là cậu ấy sẽ gạch chân và ghi chú. Nội dung ghi chú rất nhiều, đọc xong thấy rất đau lòng.”

“Sao thế?” Tôi hỏi tiếp.

“Đều là những nội dung khát khao có một gia đình đầy đủ, khát khao có được tình yêu thương của bố mẹ mà người bình thường đều có.” Lâm Đào nói, “Mặc dù trong nội dung ghi chú không nói đến tình hình gia đình cậu bé thế nào, bố mẹ cậu bé thế nào, nhưng qua những nội dung đó, vẫn có thể nhận ra cậu

bé là một đứa trẻ vô cùng thiếu thốn sự yêu thương chăm sóc của gia đình, khát khao được gia đình yêu thương chăm sóc."

Mọi người đều yên lặng một lúc lâu.

"Xem ra, cậu bé đã bị bắt cóc ngay sau khi rời khỏi trường học." Phó trưởng Công an Triệu nói.

"Có xem những nội dung ghi chép trước đây qua tài khoản của cậu ấy không? Hoạt động quẹt thẻ này bắt đầu từ khi nào, đã kéo dài bao lâu?" Tôi hỏi.

Lâm Đào gật đầu, đáp: "Đã kéo dài hơn một năm, trong thời gian đó thỉnh thoảng cũng có lúc không thấy quẹt thẻ, nhưng hầu hết thời gian đều có. Chỉ bắt đầu từ hai tháng gần đây, liên tục gần một tháng không quẹt thẻ, sau đó mới lại quẹt lại."

"Ồ?" Tôi ngồi thẳng người lên.

"Qua điều tra, chúng tôi cũng có thể xác định Trần Tử Trấn, mẹ của Ngưu Lâm Phương, hoàn toàn không quan tâm đến cậu bé, đến mức không thể tưởng tượng nổi." Trinh sát viên phụ trách chính nói, "Tất cả mọi điều về Ngưu Lâm Phương có thể nói Trần Tử Trấn đều không biết gì. Về tình hình bị bạo hành hai tháng trước, Trần Tử Trấn cũng không thể kể cho có đầu có cuối."

"Cũng có nghĩa là, hai tháng trước Ngưu Lâm Phương có bỏ nhà đi hay không, chị ta cũng không biết?" Tôi hỏi.

Trinh sát viên phụ trách chính gật đầu, vẻ mặt đầy phẫn nộ, nói: "Gần như chiều nào Trần Tử Trấn cũng ra khỏi nhà, sáng hôm sau nữa mới về, chỉ có thể gặp Ngưu Lâm Phương vào buổi trưa. Hơn nữa, hằng ngày từ sáng đến tối chị ta chỉ làm một việc, đó là chơi mạt chược, cho nên ban ngày chị ta toàn ngủ.

Lối sinh hoạt ngày ngủ đêm thức của chị ta, có thể nói hoàn toàn trái ngược với Ngưu Lâm Phương, cho nên hai mẹ con cả tháng không nói với nhau một câu cũng không có gì là lạ."

"Thế mà sáng nay trông mẹ cậu bé có vẻ rất đau đớn." Trần Thi Vũ nói.

"Tôi nghĩ, chị ta đau đớn là vì không còn khoản nuôi dưỡng mỗi năm một hai trăm nghìn tệ nữa thôi." Hàn Lượng khinh miệt nói.

"Có vẻ rất khó nghe, dù sao cũng là cốt nhục. Nhưng dường như đó lại là sự thật." Tôi vừa nói vừa lấy một bức ảnh mà Lâm Đào tìm thấy ở nhà nạn nhân nói, "Cậu thiếu niên trong ảnh, trông rạng ngời thế, thực ra trong lòng vô cùng đau khổ."

"Hơn nữa, tôi nhớ là, phía sau điện thoại di động của người chết có dán bức ảnh chụp cùng bố mẹ khi còn nhỏ, cho thấy cậu bé rất nhớ lúc nhỏ, khi gia đình còn nguyên vẹn." Trần Thi Vũ nhìn xuống dưới, "Cứ nghĩ đến đó, tôi lại thấy thắt cả lòng"

"Kết hợp với nội dung ghi chép khi đọc sách của cậu bé, chắc hẳn trong lòng cậu bé vô cùng khát khao tình yêu thương của bố mẹ và một gia đình trọn vẹn." Tôi nói, giọng đầy cảm xúc.

Hàn Lượng khinh khỉnh thốt lên một tiếng và nói: "Chưa từng thấy người nào đối xử với con ruột của mình như vậy! Còn kinh khủng hơn cả bạo hành gia đình!"

"Còn tình hình điều tra tư liệu ghi hình thì sao?" Phó trưởng Công an Triệu nhìn xung quanh, thấy các thành viên thuộc bộ phận điều tra tư liệu ghi hình của Công an thành phố đều không có mặt ở ban chuyên án.

“Tôi vừa giao cho Trình Tử Nghiên một việc, họ đang xử lý thêm.” Tôi nói, “Mặc dù nạn nhân tử vong do tai nạn ngoài ý muốn, nhưng việc bị khống chế sau khi bắt cóc đã thúc đẩy quá trình thuyên tắc mạch phổi xảy ra. Tuy nhiên, rốt cuộc người nào lại bắt cóc một đứa bé thứ nhất là không có tiền, thứ hai là không có gì khác với người bình thường nhỉ?”

“Quyền nuôi dưỡng thì sao?” Phó trưởng Công an Triệu hỏi.

“Chắc chắn không phải là bố cậu bé thuê người làm chuyện này.” Trinh sát viên nói, “Bố cậu bé ở nước ngoài suốt, cũng không liên hệ mật thiết với người nào ở trong nước. Hơn nữa, bố cậu bé cũng đã xây dựng gia đình mới ở nước ngoài, tiền nuôi dưỡng đối với anh ta chỉ là một khoản tiền nhỏ, anh ta không có lý do gì để thuê người gây án.”

“Có một vấn đề đấy.” Tôi nói, “Nhìn từ hai điểm là quẹt thẻ trên mạng và cái nạng không có trong nhà, khả năng lớn nhất là sau khi nạn nhân bị cô giáo “đuổi” từ trường về, trên đường về nhà, đã bị bắt cóc. Từ thời điểm đó đến lúc nạn nhân tử vong, tận hai mươi mốt tiếng đồng hồ. Nếu là vì tiền, không lẽ trong hai mươi mốt tiếng đồng hồ lại không gọi điện thoại tống tiền?”

“Chắc chắn không có cuộc điện thoại tống tiền nào.” Trinh sát viên nói, “Ban ngày hôm qua, Trần Tử Trấn không về nhà, ngủ lại ở nhà bạn chơi mạt chược của chị ta, chúng tôi đã trích xuất toàn bộ lịch sử cuộc gọi của Trần Tử Trấn, đồng thời điều tra hỏi thông tin bạn chơi mạt chược của Trần Tử Trấn, chị ta không nhận bất cứ cuộc gọi nào, cũng không có ai liên hệ với chị ta bằng các phương thức khác.”

“Cho nên, các anh nghi ngờ, đây không phải là một vụ bắt cóc đơn thuần?” Phó trưởng Công an Triệu hỏi, “Như vậy, nếu chỉ là bắt nhốt phi pháp, gần đây Ngưu Lâm Phương có quan hệ xã hội mẫu thuẫn gì không?”

Trinh sát viên lắc đầu, đáp: “Cậu bé này hướng nội, rất ít giao tiếp với bạn cùng học. Chúng tôi đã hỏi nhiều bạn học, đều không tìm thấy bất cứ manh mối nào liên quan đến mâu thuẫn trong các mối quan hệ xã hội.”

“Nhưng có một việc, mọi người cần lưu ý.” Tôi nói, “Hai tháng trước nạn nhân bị bạo hành gia đình, mặc dù tổn thương không nghiêm trọng, nhưng tuyệt đối không nhẹ. Mặc dù có thể tự lành được, nhưng sẽ ảnh hưởng lâu dài đến trạng thái tâm lý của cậu bé. Trong thời gian khoảng một tháng sau khi bị bạo hành gia đình, cậu bé không lên mạng quẹt thẻ, rất có khả năng cho thấy cậu bé không ở nhà. Mà đúng vào thời gian này, cô giáo lại phản ánh cậu bé có hành vi đi bới thùng rác, tìm vỏ chai đựng đồ uống sau khi tan học. Hơn nữa hành vi bất thường này cũng chỉ kéo dài khoảng một tháng là thôi.”

“Liệu có phải là tiền tiêu vặt không đủ tiêu không? Phó trưởng Công an Triệu hỏi.

“Không” Trinh sát viên đáp, “Chúng tôi đã điều tra thẻ ngân hàng của người chết, mỗi tháng đều có khoản tiền gửi khoảng bốn trăm năm mươi tệ, cũng có lịch sử rút tiền, nhưng cậu bé sinh hoạt chắc là vô cùng tiết kiệm, tiền trong tài khoản đã khoảng năm nghìn tệ rồi.”

“Bởi vì tiết kiệm nên mới nhặt chai phế liệu để đổi lấy tiền mà.” Phó trưởng Công an Triệu nói tiếp.

“Tất nhiên không thể loại trừ khả năng cậu bé thấy chai đồ uống bỏ đi có thể đổi lấy tiền, cho nên thử xem, nhưng sau khi thử thì phát hiện thấy số tiền đổi được ít quá, lại không làm nữa.” Tôi nói, “Có điều, yếu tố gì khiến cậu bé đi lấy chai đồ uống đổi kiếm tiền nhỉ?”

Nói đến đây, Phó trưởng Công an Triệu thấy tôi dường như đã có kết luận, liền chăm chú nhìn tôi, chờ tôi phân tích tiếp.

“Vụ án này, có vẻ hoàn toàn không có manh mối gì.” Tôi nói, “Nhưng, những manh mối ít ỏi đó, dường như đều chỉ về một hướng. Thứ nhất, vật đựng đồ dùng tùy thân của nạn nhân phát hiện thấy ở hiện trường là một cái túi Ngũ Lương Dạ. Người nào tiện tay lấy một cái túi, lại lấy cái túi này?”

“Người có tiền?” Đại Bảo hỏi, “Ngũ Lương Dạ đắt thế mà.”

Tôi lắc đầu, nói: “Có loại túi đựng Ngũ Lương Dạ, không phải là có Ngũ Lương Dạ. Thông thường, người có loại túi này, hoặc là người uống Ngũ Lương Dạ, hoặc là người thấy người ta uống xong vứt đi thì nhặt về.”

“Người nhặt rác?” Đại Bảo hỏi, “Thế cậu làm thế nào để biết là kiểu người nào?”

“Cái này thì phải xem điểm thứ hai.” Tôi nói, “Thứ hai, trong tóc người chết có dính than, trong nhà người uống Ngũ Lương Dạ, liệu có than không?”

Đại Bảo hiểu ra, gật đầu.

Tôi nói tiếp: “Thứ ba, loại dây dùng để trói chân tay và miệng người chết là dây nilon màu đỏ, người dùng loại dây này nhiều nhất là người nhặt rác, dùng để buộc đồ phế liệu. Hơn nữa, cách thắt dây của hung thủ rất thuần thục, cho thấy hung

thủ thường xuyên phải thắt dây. Thứ tư, bữa tối chỉ có bánh màn thầu, đến cả dưa muối cũng không có."

"Thêm nữa, hai tháng trước, nạn nhân bắt đầu có hành vi nhặt rác." Phó trưởng Công an Triệu nói, "Cho nên, bên cạnh người chết, phải có một người nhặt rác có thể ảnh hưởng đến cậu bé, và người này rất có khả năng đã bắt cóc cậu bé, chính là người đã làm cho cậu bé tử vong."

"Đúng thế." Tôi nói, "Khi nãy tôi đã nói, manh mối của vụ án không nhiều, nhưng toàn bộ manh mối đều hướng vào điểm này, người nhặt rác. Chúng ta thường xuyên nói, "vứt xa chôn gần", xác chết bị vứt ở vị trí hiện trường, không chỉ có thể cho thấy vị trí hiện trường cách xa nơi xảy ra sự việc, hơn nữa còn có thể cho thấy một kiểu tâm lý của hung thủ."

"Bởi vì mình ở trong nhà ổ chuột, nên muốn đem xác chết vứt ở khu người giàu." Phó trưởng Công an Triệu bổ sung, "Đây cũng là một biểu hiện của tâm lý "vứt xa chôn gần".

"Đúng thế, suy luận này có thể chỉ hướng cho việc điều tra của chúng ta." Tôi nói, "Lúc trước bộ phận điều tra tư liệu ghi hình đã xem toàn bộ camera giám sát của người dân, camera giám sát của công an ở khu vực xung quanh trường học và hiện trường, không tìm ra được hình ảnh của Ngưu Lâm Phương, dù gì cậu bé cũng chống nạng, mục tiêu khá rõ rằng. Cân nhắc đến yếu tố "vứt xa chôn gần", nếu đem xác chết vứt ra một nơi xa, chắc chắn phải có phương tiện vận chuyển xác chết, cho nên bộ phận điều tra tư liệu ghi hình đã cắt lấy toàn bộ hình ảnh các loại xe xuất hiện xung quanh hiện trường vào thời gian tương ứng, kết quả tìm ra được hơn ba nghìn chiếc xe."

“Nhiều thế sao?” Phó trưởng Công an Triệu ngạc nhiên hỏi.

“Nhưng, tôi nghĩ, nếu là người vứt rác gây án, e là hắn không có ô tô để vứt xác.” Tôi nói, “Nếu đã không có ô tô, dùng xe máy hoặc xe đạp chở xác chết, sẽ để xác chết lộ ra, như vậy chỉ còn một khả năng, xe ba bánh. Những người vứt rác, đại đa số đều có xe ba bánh hoặc xe ba bánh điện để chở tạp phế. Mà nếu giấu một xác chết trong xe ba bánh, cũng rất dễ dàng. Bây giờ nhóm của Trình Tử Nghiên đang tìm xe ba bánh xuất hiện ở xung quanh hiện trường vào thời gian tương ứng qua camera giám sát gần hiện trường.”

“Chắc là khối lượng công việc cũng rất lớn.” Phó trưởng Công an Triệu nói.

“Không nhất định phải lần theo dấu vết một người qua camera giám sát.” Tôi nói, “Dù gì nếu lúc 4 giờ sáng trời còn tối, cũng khó có thể tìm ra đặc điểm của người hoặc xe ba bánh. Chỉ cần tìm ra hướng di chuyển đại khái của những chiếc xe ba bánh đó, sau đó cử trinh sát viên đến các khu vực điều tra thông tin, thế nào cũng tìm được ra manh mối. Nếu có đối tượng tình nghi, thì tiến hành lục soát chỗ ở của người đó. Có hai trọng điểm lục soát: một là cái nạng của người chết; hai là tìm đồ vật bằng kim loại có cạnh vuông góc, bề mặt sơn màu xanh lam, thứ giống như cái ghế đẩu, có thể chống chân lên, nếu phát hiện thấy, thì kiểm tra xem bề mặt của vật này và chỗ xung quanh có bột thạch cao màu trắng không. Khi còn sống, nạn nhân đã liên tục va đập cái chân bó bột của mình vào vật này, tạo thành mấy chục vết lõm trên thạch cao.”

“Đây chính là định luật trao đổi vật chất đấy.” Phó trưởng Công an Triệu gật đầu cười, “Hung thủ cẩn thận như vậy, không để lại manh mối trên cơ thể người chết, nhưng lại không biết người chết đã để lại manh mối ở chỗ ở của hắn ta.”

“Chúng tôi về rồi.” Phó trưởng Công an Triệu vừa nói dứt lời, chúng tôi đã nghe thấy giọng của Trình Tử Nghiên, “Có vẻ không phức tạp như vậy, rất ít xe ba bánh di chuyển trong khu vực này, khoảng thời gian đó lại càng ít. Chúng tôi tìm thấy bảy, tám chiếc, nhưng có khả năng giấu xác chết bên trong khoang xe, chỉ có hai chiếc. May mắn ở chỗ, kết quả truy vết hai chiếc xe này đều là đi đến một khu nhà cấp bốn ở phía tây thành phố. Cũng có nghĩa là, hung thủ chắc chắn ở trong khu vực này.”

“Đi thôi!” Trần Thi Vũ đứng lên.

Tôi cầm lấy tấm ảnh Lâm Đào vừa mang về, nói với Hàn Lượng: “Đi, chúng ta đi cùng bộ phận trinh sát điều tra.”

Cái gọi là khu nhà cấp bốn trong lời tả của Trình Tử Nghiên, rộng hơn rất nhiều so với tưởng tượng. Bốn nhóm trinh sát cầm ảnh của người chết, đi điều tra hỏi thông tin theo bốn hướng. Mặc dù tôi không chắc chắn suy nghĩ trong đầu mình có chính xác hay không, nhưng cử trinh sát viên đi hỏi xem gần đây có ai từng gặp Ngưu Lâm Phương hay không, là cách trực tiếp đơn giản nhất.

Trần Thi Vũ tất nhiên là không ngồi rỗi rồi, cô xung phong tham gia, xông lên tuyến đầu cùng trinh sát viên. Còn những người khác trong nhóm chúng tôi ngồi trong ô tô của Hàn Lượng, nấp ở một chỗ tối, chờ thông tin.

Quả nhiên, một lúc sau, Trần Thi Vũ đã gọi điện thoại về.

“Vô cùng kỳ quặc.” Trần Thi Vũ nóng lòng nói, “Hai người mà chúng tôi hỏi thông tin, đều nói là biết đứa bé này, nói là cậu bé tên là Trịnh Lâm Phương, còn khẳng định chắc nịch! Thế là sao?”

Tôi vừa nghe được điều đó, trong đầu lập tức khẳng định chắc chắn, suy đoán trước đó đúng là đã được chứng minh, liền vội nói: “Tìm đồn công an, điều tra nhân khẩu thường trú và tạm trú của khu vực này! Cứ là họ Trịnh, lập tức đến nhà lục soát!”

Trần Thi Vũ dường như cũng đã hiểu suy nghĩ của tôi, không hỏi tại sao, chỉ đáp “vâng”, rồi cúp máy.

“Trịnh Lâm Phương, Ngưu Lâm Phương” Hàn Lượng mim cười gật đầu nói.

“Nghĩa là gì? Ý các cậu là gì?” Đại Bảo nhìn xung quanh, nét mặt hoang mang, “Các cậu có bị trúng tà không đấy? Toàn nói những cái tôi nghe không hiểu.”

Một lúc sau, lối ra của khu này có tiếng ầm ĩ. Chúng tôi nhìn qua cửa kính ô tô, thấy hai cảnh sát hình sự áp tải một đối tượng tình nghi đội mũ bịt đầu màu đen đi ra.

“Bắt được rồi.” Tôi nói.

“Sao? Đã bắt được rồi á?” Đại Bảo ngạc nhiên nói.

“Đi thôi, chúng ta đi lục soát chỗ ở của anh ta.” Tôi mở cửa xe, xách cái hòm đựng dụng cụ khám nghiệm bước xuống xe.

Nhà của đối tượng tình nghi phạm tội Trịnh Cường, nằm ở góc phía đông nam của khu nhà cấp bốn này, là một căn nhà

cấp bốn có sân và hai phòng cũ nát. Một trong hai gian phòng chứa rất nhiều đồ phế liệu.

Trần Thi Vũ đã đứng ở trong sân, đang chụp ảnh ở bên cạnh đống đồ phế liệu cùng một cảnh sát hình sự.

"Tìm thấy gì rồi?" Tôi ghé đầu qua hỏi.

"Có vết chân, có vết chân!" Lâm Đào đột nhiên kêu lên, cúi xuống nền đất, dùng đèn soi dấu chân chiếu xuống nền đất.

"Cứ giật đùng đùng, làm tôi giật cả mình!" Trần Thi Vũ lườm Lâm Đào một cái và nói, "Chúng tôi phát hiện thấy cái nạng này, hình dạng giống hệt như cái nạng kiểu theo lời kể của cô giáo của Ngưu Lâm Phương."

Tôi nhìn thấy một cái gậy leo núi kiểu cũ đã bị bẻ gãy để trên nền đất, cẩn thận dùng túi đựng vật chứng gói lại và nói: "Mang đi làm xét nghiệm."

Tôi lại nhìn khắp xung quanh, phát hiện thấy rải rác ở bên cạnh đống phế liệu, có không ít vỏ chai đựng đồ uống và hộp giấy dùng để đựng đồ ăn, còn số phế liệu được sắp xếp gọn gàng này, có dấu hiệu vừa được sắp xếp lại: rất nhiều mặt bám đầy bụi được xếp xuống dưới, còn số lộ ra bên trên thì sạch sẽ, gọn gàng.

"Xem ra, đã xảy ra ẩu đả giữa nạn nhân và hung thủ ở chỗ này." Tôi nói, "Cái gậy đã bị đánh gãy, trên người Ngưu Lâm Phương không có vết thương, xem ra, cái gậy này đã đánh vào người Trịnh Cường."

"Gì cơ? Tên bắt cóc này, có hơi hèn nhỉ?" Đại Bảo ôm trán cười nhăn nhó.

“Lão Tần, anh xem cái ghế sắt màu xanh lam này, chính là cái ghế chống chân Ngưu Lâm Phương phải không?” Trần Thi Vũ chỉ vào một chiếc ghế sắt màu xanh lam giấu ở một bên đống phế liệu và hỏi.

Tôi bước tới, lấy kính lúp ra quan sát viền mép của chiếc ghế, quả nhiên có những vết màu trắng lốm đốm. Tôi bảo Trần Thi Vũ chụp ảnh rồi lấy ra một cuộn băng dính, dính những vết màu trắng lại, cho vào trong túi đựng vật chứng và nói: “Về tiến hành xét nghiệm vật chứng vi lượng, đối chiếu với thạch cao trên chân của người chết, là có kết quả.”

“Chứng cứ rõ ràng!” Đại Bảo nói, “Thế, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Chúng tôi vừa đến là cái tay Trịnh Cường ấy gần như đã khai ra luôn, hoàn toàn không chống cự.” Trần Thi Vũ nhún vai nói, “Có điều, không chống cự là lựa chọn đúng đắn, vì hắn ta cũng biết mình hoàn toàn không chịu trách nhiệm chủ yếu về cái chết của Ngưu Lâm Phương.”

“Sao cơ? Đúng thật không phải là bắt cóc?” Đại Bảo trợn tròn mắt.

Trần Thi Vũ là người đầu tiên tìm thấy nơi ở của Trịnh Cường, người duy nhất họ Trịnh trong khu vực này, cũng chính cô là người đầu tiên xông vào trong nhà bẻ quặt Trịnh Cường xuống đất. Cho nên, cô cũng là người đầu tiên biết được diễn biến sự việc qua lời Trịnh Cường.

Hóa ra, hai tháng trước, vì bị mẹ bạo hành, Ngưu Lâm Phương đã tức giận bỏ nhà đi. Nhưng dù sao cũng chỉ là một

đứa trẻ, bỏ nhà đi thì thế nào cũng phải tìm một chỗ để ở. Khi đó, cậu đã quen người nhặt rác Trịnh Cường. Trịnh Cường năm nay 45 tuổi, chưa lập gia đình, không có con, sau khi gặp Ngưu Lâm Phương, thực lòng thích cậu bé, nói chuyện với cậu bé cả buổi chiều, biết tình hình gia đình của Ngưu Lâm Phương, rất đồng cảm, liền nhận làm bố nuôi của cậu bé. Ngưu Lâm Phương gọi Trịnh Cường là "bố", Trịnh Cường gọi Ngưu Lâm Phương là "con trai".

Một tháng sau đó, Ngưu Lâm Phương ở nhà của Trịnh Cường đằng nào thì cũng cách trường không xa, hằng ngày ngoài thời gian đi học ra, những lúc khác Ngưu Lâm Phương đều ở trong căn nhà nát của Trịnh Cường. Trịnh Cường cũng nói với Ngưu Lâm Phương không có chuyện ăn cơm miễn phí, hằng ngày sau khi tan học, phải mang về hai mươi cái vỏ chai đựng đồ uống hoặc mười hộp giấy đựng đồ ăn. Thời gian đó, nói chung hai "bố con" sống với nhau cũng coi là đầm ấm. Trịnh Cường còn trịnh trọng giới thiệu Ngưu Lâm Phương với hàng xóm nhà mình, bảo đây là con trai mình, Trịnh Lâm Phương.

Nhưng không biết tại sao, một tháng sau, Ngưu Lâm Phương bỗng nhiên mất tích. Mất "thằng con yêu", Trịnh Cường đến trường lén quan sát, phát hiện thấy không phải là Ngưu Lâm Phương "mất tích" thật, chỉ là không muốn về nhà anh ta mà thôi. Anh ta đã từng bám theo Ngưu Lâm Phương, nhưng không có cách nào vì nhà Ngưu Lâm Phương quá gần trường, hơn nữa thông thường vào giờ tan học, rất đông người trên đường, anh ta cũng không thể tranh luận với Ngưu Lâm Phương.

Đúng lúc Trịnh Cường hạ quyết tâm, nhất định phải "mời" Ngưu Lâm Phương về nhà một lần nữa để tranh luận một phen với Ngưu Lâm Phương, thì Trịnh Cường phát hiện lần này Ngưu Lâm Phương thật sự đã mất tích, thậm chí còn không đến trường.

Thế là mấy hôm sau đó, ngày nào Trịnh Cường cũng chờ cậu bé ở cổng trường. Cuối cùng, đến ngày thứ bảy đã thấy Ngưu Lâm Phương. Cậu bé chống nạng đi tập tễnh vào trường. Trịnh Cường nói, khi đó, anh ta thực sự thấy nhói lòng.

Trịnh Cường vốn định chờ đến lúc tan học, nhưng không ngờ Ngưu Lâm Phương vào được một lúc, đã lại một mình đi ra. Lúc này, không phải là giờ cao điểm, người và xe cộ đi lại trên đường cũng ít. Thế là Trịnh Cường lấy dũng khí, đi đến cạnh Ngưu Lâm Phương, bảo cậu bé đi lại bất tiện, anh ta đạp xe chở cậu bé. Ngưu Lâm Phương không hề đắn đo ngồi luôn lên xe Trịnh Cường. Thế là Trịnh Cường ra sức đạp xe về nhà mình, Ngưu Lâm Phương ngồi trên xe không dám nhảy xuống giữa đường, vô cùng tức giận, hai người đã ẩu đả ở chỗ đám phế liệu. Tất nhiên, chủ yếu là Ngưu Lâm Phương có vũ khí trong tay chiếm thế chủ động, còn Trịnh Cường thương xót "con yêu" của mình, gần như không đánh trả. Nhưng, cho dù Ngưu Lâm Phương có trẻ khỏe đến mấy, cũng chỉ nhảy một chân, sức chiến đấu sụt giảm một nửa. Nên, cuối cùng kết thúc của trận đánh lộn này là Trịnh Cường khống chế được Ngưu Lâm Phương.

Tất nhiên, Trịnh Cường cũng không muốn trói Ngưu Lâm Phương, nhưng Ngưu Lâm Phương nhất mực quyết liệt phản

kháng. Thế nên Trịnh Cường nghĩ đợi đến sáng hôm sau, khi Ngưu Lâm Phương bình tĩnh lại rồi sẽ nói chuyện. Không cần ở chỗ anh ta, không cần thay đổi hộ khẩu, theo họ của anh ta, chỉ cần Ngưu Lâm Phương vẫn nhận làm "con trai" của mình là được. Hơn nữa, theo suy nghĩ của Trịnh Cường, nếu anh ta là bố mà không trừng phạt con trai cho ra trò, thì cuối cùng con trai sẽ hư mất. Cổ nhân đã nói, con không dạy là lỗi của bố mà. Trói tay chân lại, cũng coi là một cách giáo dục.

Đợi đến khi Ngưu Lâm Phương bình tĩnh lại, Trịnh Cường vẫn nói chuyện với cậu bé một lúc.

Trịnh Cường không hiểu được lý do tại sao Ngưu Lâm Phương đột nhiên lạnh nhạt với mình, anh ta nói, nếu Ngưu Lâm Phương không có bố mẹ, tại sao không thể coi anh ta là bố, đón nhận tình yêu thương của một người bố từ anh ta?

Ngưu Lâm Phương lại thấy, sau một thời gian sống cùng Trịnh Cường đối tốt với cậu, nhưng hoàn toàn không phải là tình yêu thương của bố mà cậu mong muốn. Bởi vì Trịnh Cường không bao giờ quan tâm đến chuyện cậu có đi học hay không, ở trường thế nào, lớn lên muốn làm gì, anh ta chỉ muốn giữ mình ở bên cạnh, bảo mình đi nhặt rác cùng, có được cảm giác làm bố từ mình. Mình ở bên cạnh Trịnh Cường, chẳng khác nào một người công cụ dùng để diễn vai con trai, một con búp bê chỉ cần nghe lời. Mình bị Trịnh Cường dụ dỗ gọi là bố, nhưng Trịnh Cường hoàn toàn không phải là bố của mình, vĩnh viễn không bao giờ là bố.

Trịnh Cường tất nhiên có chút bực tức, anh ta hỏi lại Ngưu Lâm Phương: "Thế mẹ con có yêu con không? Con bỏ đi một

tháng trời, bà ta cũng không biết. Bà ta mới coi con là công cụ, đối với bà ta, con chẳng qua chỉ là công cụ kiếm tiền mà thôi."

Nghe đến đây, không ngờ Ngưu Lâm Phương nổi giận đùng đùng, nói là mẹ mình yêu mình, bà vĩnh viễn là mẹ của mình, chỉ là bây giờ bà vẫn chưa nhận ra tầm quan trọng của cậu con trai này mà thôi. Cậu càng nói càng tức giận, càng nói càng khó nghe. Cậu nói cái loại người như Trịnh Cường, vì muốn làm bố mà cố tình cướp con trai của người khác, có ý đỗ phá hoại gia đình nhà người khác, thực ra hoàn toàn không hiểu làm bố phải thế nào, đáng kiếp cả đời không có con trai.

Mấy câu nói đó khiến Trịnh Cường bị tổn thương sâu sắc, để ngăn không cho Ngưu Lâm Phương tiếp tục nói nữa, Trịnh Cường đã dùng dây nilon màu đỏ buộc miệng cậu bé lại, để cậu không thể nói được rõ tiếng. Sau đó anh ta quay về đi ngủ.

Nhưng Trịnh Cường không thể ngờ được, 5 giờ sáng hôm sau khi mình ngủ dậy, Ngưu Lâm Phương đã lạnh toát. Anh ta không sao hiểu nổi, tại sao chỉ trói như vậy mà cũng chết được? Có điều, cho dù anh ta không thể hiểu nổi, thì vứt xác cũng là việc quan trọng đầu tiên, dù gì anh ta cũng sợ. Thế là anh ta chở xác của Ngưu Lâm Phương và đồ dùng mang theo bằng xe ba bánh đi rất xa mới tìm được một chỗ tốt để vứt. Nói như lời của Trịnh Cường, anh ta hy vọng kiếp sau Ngưu Lâm Phương đầu thai tốt, có thể ở trong những ngôi biệt thự như vậy.

Sau một ngày nơm nớp bất an, Trịnh Cường cũng chờ gặp được cảnh sát, anh ta đã nghĩ kĩ rồi, hễ cảnh sát đến, anh ta sẽ lập tức khai luôn. Anh ta không giết người, cũng không muốn giết đối phương cho nên chắc là anh ta không phạm pháp?

“Anh không thể thoát được tội nhốt giữ người phi pháp.” Đại Bảo nói, “Hơn nữa hành vi trói của anh, ở mức độ nhất định đã làm gia tăng xác suất thuyên tắc mạch phổi, cũng phải truy cứu trách nhiệm hình sự tương ứng.”

“Ồ, rất nhiều kiến thức y học, chúng ta đúng là cần phải phổ cập kiến thức khoa học thường thức.” Tôi nói, “Cho dù không có chuyện thuyên tắc mạch phổi này, thực ra bị trói ở tư thế bất thường trong thời gian lâu, cũng sẽ gây ra ngạt thở cơ học do tư thế. Xem ra, tôi đúng là phải viết một cuốn sách khoa học thường thức để nhiều người biết về những kiến thức này hơn, sẽ đặt tên là *Thư của người đã mất*[*] nhé.”

“Cậu bé này đáng thương quá!” Trần Thi Vũ nói, “Lúc còn sống không được cảm nhận tình yêu thương của người thân, cuối cùng còn mất mạng vì loại tình thân dị dạng!”

“Tôi vẫn giữ quan điểm.” Hàn Lượng nói, “Bạo hành tinh thần cũng là bạo hành, có lúc còn ác hơn cả bạo hành gia đình!”

“Đúng thế, có lúc, đối xử với người thân của mình, cứ tưởng là không động chân động tay, chỉ là lạnh nhạt một tí, là thấy mình không phạm lỗi, là có thể đứng ở trên cao về mặt đạo đức.” Trình Tử Nghiên cũng cúi đầu nói, “Thực ra, bạo hành tinh thần cũng là một con dao, một con dao có thể giết người.”

VỤ ÁN THỨ SÁU
CHUYẾN XE TANG GIỮA BAN NGÀY

Bài này, là để kỷ niệm Mercedes.

Không, là để tưởng niệm Mercedes.

Con gái là toàn bộ chỗ dựa tinh thần của tôi lúc này, còn trước khi con gái đến với thế giới này, chỗ dựa tinh thần của tôi là Mercedes.

Mercedes là một chú chó hoang, nhưng khi tôi trông thấy nó, tôi lập tức biết rằng chúng tôi có duyên với nhau. Mặc dù vì lang thang một thời gian dài, lông nó rất bẩn thỉu, nhưng đôi mắt to đen láy của nó trong veo, dường như có thể nhìn thấu lòng người. Bất chợt, tôi dường như nhớ về quá khứ của mình.

Bên cạnh một thùng rác, nó rõ ràng là đang tìm cái ăn, đã lạnh cóng đến mức run lập cập. Nó nhìn tôi, như thể đang cầu xin tình thương của tôi. Tôi đưa cái bánh trong tay cho nó, nó nhai nuốt ngốn ngấu, sau đó nó gắn với tôi như hình với bóng.

Tôi đem nó về nhà, lúc tắm cho nó, nó rất nghe lời, không hề động đậy, chốc chốc lại liếm cánh tay tôi để đáp lại. Sau khi tắm sạch sẽ, nó trở thành một chú chó nhỏ vô cùng xinh xắn, đáng yêu. Tôi đặt tên cho nó là Mercedes, không phải vì đó là một thương hiệu xa xỉ, mà là vì tôi thích dáng vẻ tự do tự tại khi nó chạy ở bên ngoài.

Nhưng, anh ta không thích nó, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đã như vậy.

Anh ta nói, tôi đã có bầu, không nên nuôi chó, chăm sóc đứa con trong bụng đã đủ mệt rồi, lấy đâu ra sức lực để chăm sóc con chó nhỏ nữa? Nhưng tôi không nghĩ vậy. Những điều anh ta nói chỉ là cái cớ, từ trước đến giờ, anh ta vốn đã không thích Mercedes. Lúc đầu chỉ là mặc kệ, không để ý đến, cho đến thời gian cách đây không lâu, khi tôi đi làm về, không ngờ lại thấy anh ta đang đánh Mercedes! Mercedes kêu ư ử, không dám động đậy.

Nó chỉ là một con chó nhỏ đơn độc đáng thương! Nó nhỏ bé yếu đuối như vậy, cho dù bị đánh, cũng chỉ ngoan ngoãn chịu đựng, sao anh ta có thể động tay đánh được?

Anh ta giải thích là, Mercedes cắn hỏng cái chổi lau nhà, cho nên phải dạy dỗ. Chó cắn hỏng chổi lau nhà, chẳng phải là việc rất bình thường hay sao? Đó là đặc tính tự nhiên của chó, nhẹ nhàng bảo nó không được à? Cứ phải vừa đánh vừa chửi như vậy mới được sao? Thế thì sau này con của chúng tôi sẽ thế nào? Có phải là không được mắc một chút lỗi sai nào không?

Lần đó, tôi và anh ta đã cãi nhau một trận rất to. Nhưng, tôi đã hối hận. Sau đó, đúng là anh ta không đánh Mercedes trước mặt tôi nữa, nhưng mỗi lần thấy Mercedes, mắt anh ta lại ánh lên ghét bỏ và tránh né. Mercedes trông thấy anh ta, cũng luôn tránh thật xa. Động vật nhỏ không biết lừa dối, chắc chắn nó biết rằng anh ta không dễ chịu.

Có khả năng mối hận của anh ta đối với Mercedes đã bắt đầu từ khi đó.

Cuối cùng, , hôm nay, Mercedes đã rời xa tôi.

Trên bãi cỏ dưới tòa nhà, tôi vuốt ve Mercedes và khóc rất lâu. Tôi thực sự không dám tưởng tượng khi rơi xuống nó đã sợ hãi đến thế nào, đã đau đớn đến thế nào trước khi chết.

Có phải nỗi đau đớn ấy sớm muộn rồi cũng sẽ xảy ra với tôi và con gái?

Tôi nhớ đến nội dung bình luận mấy hôm trước đọc được trên mạng. Một người đàn ông qua mai mối, quen được một cô gái có nuôi chó, cô gái ấy đã nuôi chó được mấy năm rồi, bày tỏ rõ quan điểm là sau khi cưới cũng phải cho chú chó của cô đến sống cùng. Người đàn ông không muốn, nhưng vẫn muốn cưới cô gái, liền lên mạng hỏi mọi người có cách nào khiến con chó nhỏ biến mất mà không ai hay biết. Không ngờ, trong những lời bình luận phía dưới, lại có rất nhiều người hiến kế, bảo anh ta ném con chó qua cửa sổ, giả như rơi xuống chết do “tai nạn ngoài ý muốn”.

Đọc những nội dung đó khiến tôi thấy ớn lạnh trong lòng.

Khi đó tôi dùng máy vi tính trong nhà, không biết có phải anh ta cũng đã đọc được những nội dung ghi chép khi đọc của tôi không.

Nói tóm lại, không lâu sau, Mercedes đã rơi xuống và chết.

Tôi rất muốn khóc, nhưng cuối cùng khi chất vấn anh ta, tôi lại cười.

Tôi nói với anh ta, anh ta không cần che giấu chuyện ném con chó nữa, tôi đã biết hết rồi, tôi chỉ muốn nghe anh ta nói thật.

Nhưng, anh ta kiên quyết không thừa nhận, một mực nói là mình vô tội.

Hôm đó, chúng tôi lại cãi nhau một lần nữa.

Tôi thừa nhận, tôi đã làm anh ta nổi giận, cũng muốn nhìn xem bộ dạng của anh ta khi bị bắt phải lộ bản chất trông thế nào.

Nghĩ đến người đàn ông này hằng ngày đầu gối tay ấp với mình, mà còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, làm sao tôi có thể không sợ hãi?

Có lẽ, trong tương lai không xa, tôi cũng có kết cục giống như Mercedes.

1

Sáng sớm hôm đó, Lâm Đào vội vã đến phòng làm việc.

"Trưởng khoa Tần, có một việc, phải tôi đi mới được." Lâm Đào lau mồ hôi trên trán và nói.

"Lại xảy ra chuyện gì rồi?" Tôi cười nói, "Tớ đang định nói với cậu đây, cần tìm địa điểm dã ngoại trong vụ án Hứa Tinh, mà không chỉ phải tìm mỗi địa điểm dã ngoại, còn phải tìm những đồ vật khả nghi, ví dụ như vỏ chai đựng đồ uống, ở một số chỗ khuất như sau gốc cây..."

"Việc này tớ đã sắp xếp xong rồi, những việc cậu nghĩ đến từ vụ án trước, tớ cũng nghĩ đến rồi." Lâm Đào xua tay và nói, "Chuyện tớ định nói đến không phải là việc này."

"Thế là chuyện gì?"

"Chuyện của Tiểu Lông Vũ." Lâm Đào nói, "Cậu có thể khuyên cô ấy đừng ngày càng lún sâu vào chuyện của Lưu Hâm Hâm không. Vốn chỉ là tình cờ biết nhau, không cần thiết cứ phải đâm đầu vào như thế chứ? Lưu Hâm Hâm là người như thế nào, Triệu Đạt là người như thế nào, cô ấy cũng không hiểu lắm. Can thiệp vào mối quan hệ của họ, sẽ nguy hiểm đấy."

"Ý cậu muốn nói là, không phân biệt được việc công, việc tư sẽ nguy hiểm?" Tôi hỏi.

“Không chỉ là cái này!” Lâm Đào nói, “Còn nguy hiểm đối với an toàn tính mạng của mình nữa.”

“Hả?” Tôi ngạc nhiên.

“Hôm qua, tớ tình cờ đi qua khu chung cư chỗ Tiểu Lông Vũ thuê nhà, đã trông thấy một cảnh tượng nguy hiểm.” Lâm Đào uống một ngụm nước rồi nói nhỏ, “Khi đó, đúng lúc Tiểu Lông Vũ đi làm về, bất ngờ bị một người đàn ông cao hơn 1,8 mét chặn lại. Không cần nghĩ cũng biết, đó là Triệu Đạt, đến nhà Tiểu Lông Vũ tìm vợ.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó tớ nghe thấy Triệu Đạt nói Tiểu Lông Vũ là người xấu, muốn phá hoại tình cảm của vợ chồng họ, bảo Tiểu Lông Vũ trả vợ cho anh ta.” Lâm Đào nói, “Lúc đó Tiểu Lông Vũ nổi giận, mắng anh ta một trận gay gắt. Mình phá án bấy nhiêu năm rồi, đều biết, thực ra rất nhiều vụ giết người trong lúc không bình tĩnh, đều xảy ra sau khi đàn ông cáu lên vì bị phụ nữ mắng. Lúc đó tớ căng thẳng hết sức, chỉ sợ Triệu Đạt đột ngột rút ra một con dao, đâm Tiểu Lông Vũ một nhát. Nên tớ định ra mặt, nhưng có lẽ là khí thế của Tiểu Lông Vũ quá mạnh, không ngờ anh ta tẽn tò lủi mất. Nhưng khi về rồi nghĩ lại, tớ vẫn thấy sợ. Đây là lần đầu tiên, có thể gã đàn ông đó về nhà nghĩ lại, cảm thấy thật kém cỏi, lại đến tìm Tiểu Lông Vũ để trả thù thì làm thế nào? Cậu bảo tớ cũng không thể ngày nào cũng tình cờ gặp được chứ.”

“Như vậy đâu có phải là cậu tình cờ gặp? Cậu theo dõi đấy chứ.” Tôi cười nói.

Thấy đã bị tôi phát hiện, Lâm Đào ngại ngùng nói: “Nói là theo dõi thì hơi quá, tớ sợ cô ấy càng ngày càng lún sâu, gặp nguy hiểm thôi. Thực ra, chỉ có thể coi là đi theo để bảo vệ.”

“Bảo vệ? Cậu bảo vệ cô ấy, hay là cô ấy bảo vệ cậu?” Tôi cười.

“Cho dù thế nào đi nữa, tớ cũng là đàn ông mà.” Lâm Đào có vẻ không phục.

“Cậu nói cũng đúng, lát nữa tớ sẽ hỏi xem.” Tôi nói.

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, Trần Thi Vũ cũng đã đi làm. Đối với những người thích đi thẳng vào vấn đề, tôi cũng hỏi thẳng luôn: “Tiểu Lông Vũ này, nghe nói hôm qua cô đã gặp nguy hiểm?”

Đầu tiên Trần Thi Vũ ngớ ra, sau đó quay đầu nhìn Lâm Đào một cái. Lâm Đào nhìn cuốn sách trong tay, làm ra vẻ đang chăm chú đọc, không liên quan đến mình.

“Chưa được gọi là nguy hiểm, chỉ là Triệu Đạt vẫn muốn đến uy hiếp Lưu Hâm Hâm, bị tôi mắng cho, chạy mất.” Trần Thi Vũ nói nhẹ nhàng như không.

“Tôi nghĩ, cô vẫn nên để ý một chút.” Tôi nói, “Dù sao đối phương cũng là một thanh niên cao to, cô có giỏi đánh nhau đi nữa, thì vẫn giáo đâm thẳng dễ tránh, tên bắn lén khó phòng đấy.”

“Không còn nguy hiểm rồi ạ.” Trần Thi Vũ đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Tôi vừa nhận được thông báo, đã có kết quả giám định thương tật của Lưu Hâm Hâm, hai chỗ tổn thương nhẹ cấp độ hai. Bây giờ, chắc Triệu Đạt đã bị tạm giữ hình sự rồi.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt.” Lâm Đào đang chăm chú đọc sách, xen vào một câu.

“Hình sự trước, dân sự sau.” Trần Thi Vũ nói tiếp, “Đợi đến khi xong vụ án cố ý gây thương tích, thì vụ khởi kiện ly hôn sẽ suôn sẻ thôi. Cho nên bây giờ Lưu Hâm Hâm đã an toàn rồi, hôm nay cô ấy sẽ dọn về nhà mình ở.”

“Thế cũng tốt, cô không thể bảo vệ Lưu Hâm Hâm được quá lâu.” Tôi nói, “Dù sao chúng ta cũng có cuộc sống của mình, bấy nhiêu là người cần bảo vệ, cô không thể giúp đỡ hết được.”

Trần Thi Vũ im lặng một lúc rồi nói: “Có thể các anh không hiểu, thế này nhé, tôi kể cho các anh nghe một câu chuyện. Rất nhiều năm trước, khi tôi còn học tiểu học, bác gái hàng xóm nhà tôi thường xuyên bị bạo hành gia đình. Lúc đó tôi còn nhỏ, không biết phải làm thế nào. Bố tôi và cảnh sát khu vực đều đã từng can thiệp vào chuyện gia đình của họ, nhưng vì bác gái không muốn làm to chuyện, nên lần nào sự việc cũng bị chìm đi. Sau đó, bác gái không thể tiếp tục chịu đựng được nỗi đau ấy nữa, nhưng lại không chọn cách báo cảnh sát, mà chọn cách tự vẫn. Rất không may, tôi đã chứng kiến toàn bộ quá trình tự vẫn của bác ấy.”

Nói đến đây, Trần Thi Vũ hít thở sâu một hơi, dừng lại một lúc. Chúng tôi cũng im lặng nhìn cô.

“Có thể sự việc này, chính là một sự việc quan trọng khiến tôi quyết tâm làm cảnh sát. Mặc dù tôi chỉ là một cảnh sát nhân dân bình thường, rất nhỏ bé, nhưng tôi thề sẽ cố gắng hết sức trong phạm vi khả năng của mình, giúp đỡ được nhiều người hơn, giúp thêm nhiều người biết sử dụng vũ khí pháp luật bảo vệ mình khi quyền và lợi ích hợp pháp của mình bị xâm hại, chứ không phải là làm hại mình.”

Tôi gật đầu, tôi đã hiểu nguyên nhân tại sao Trần Thi Vũ nhất mực kiên trì trong chuyện này.

“À, đúng rồi, thân thế của Hứa Tinh, tôi và đồng chí bên Công an thành phố đã cùng điều tra.” Trần Thi Vũ nói, “Bố mẹ nuôi của Hứa Tinh đều làm trong lĩnh vực truyền thông, rất tốt tính, mọi người xung quanh đều nhận xét rất tốt. Qua điều tra được biết, khi còn trẻ họ đã thử không sinh con, nhưng khi có tuổi, cảm thấy cô đơn, nên đã nhận nuôi Hứa Tinh. Khi được nhận nuôi, Hứa Tinh khoảng chừng 10 tuổi. Gia đình ba người này luôn rất hạnh phúc, hàng xóm xung quanh đều rất ngưỡng mộ. Nhưng không ngờ, khi Hứa Tinh vào đại học, bố nuôi của cô đã bị tai nạn giao thông trong một lần đi xe đạp điện ra ngoài, cấp cứu không thành công, đã tử vong. Còn mẹ nuôi của cô có thể vì quá đau lòng, sau khi bố nuôi của cô qua đời một hôm, bệnh tim phát tác dẫn đến đột tử. Hứa Tinh đồng thời mất cả bố mẹ nuôi, trở thành trẻ mồ côi, mà, lúc đó cũng không còn là trẻ mồ côi nữa, cô ấy đã là người trưởng thành.”

Xem ra mấy hôm nay Trần Thi Vũ cũng không ngồi yên.

“Trước năm Hứa Tinh lên 10 thì thế nào?

“Điều kỳ quặc nằm ở đây.” Trần Thi Vũ nói, “Thông tin, hồ sơ về Hứa Tinh trước năm 10 tuổi, hoàn toàn không điều tra được điều gì.”

“Bây giờ càng lúc tôi càng cảm thấy có lẽ thân thế của Hứa Tinh liên quan đến vụ án.” Tôi nói, “Thế kết quả đối chiếu DNA thế nào?”

“Vẫn đang làm.” Trần Thi Vũ nói, “Các ngân hàng DNA vẫn đang tiến hành đối chiếu, nhưng chắc cũng không nhanh

được."

Bỗng điện thoại di động của tôi đổ chuông, tôi nhìn thì thấy là Hàn Lượng gọi, vội nghe máy.

"Tôi đang ở dưới tòa nhà, vừa gặp thầy, huyện Long Đông vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông, bảo chúng ta mau qua đó." Hàn Lượng nói với giọng gấp gáp.

"Tai nạn giao thông, chắc là không có gì thú vị." Tôi ngẩng đầu lên nhìn Trần Thi Vũ và Đại Bảo vừa bước vào văn phòng.

"Thế thì tôi không đi nữa." Trần Thi Vũ nhìn máy tính xách tay trên tay và nói, "Tôi nghĩ cách kết nối với đồng nghiệp bên Công an thành phố, nhanh chóng tìm ra thân thế của Hứa Tinh nhé."

"Được, đây cũng là việc quan trọng." Tôi nói, "Đại Bảo, Lâm Đào, chúng ta đi."

"Khu trung tâm huyện Long Đông à?" Tôi ngồi trên xe của Hàn Lượng, hỏi, "Ở trên đường? Thế thì phải cấm đường à?"

"Chắc chắn rồi, bây giờ cho phép đi lại ở một nửa đường, cho nên bộ phận cảnh sát giao thông đang liên tục giục bộ phận cảnh sát hình sự ở đó, nhưng cảnh sát hình sự thì thấy vụ án rất kỳ quặc, phải chờ chúng ta đến, nên chúng ta chỉ còn cách đi nhanh hết tốc độ thôi." Hàn Lượng cho chiếc xe SUV cũ rích của cậu phóng như bay, lao đi giữa dòng xe.

Tôi thắt chặt dây an toàn, một tay nắm chặt tay vịn phía trên cửa sổ xe, lưng tựa hẳn ra ghế, căng thẳng nói: "Cậu chậm một chút, chậm một chút. Lần trước đã nói rồi, phải chú ý an toàn giao thông."

“Sếp Trần đã hạ lệnh, đến hiện trường, khám nghiệm hiện trường với tốc độ nhanh nhất, để bộ phận cảnh sát giao thông cho nối lại giao thông trên tuyến đường.” Hàn Lượng nói.

“Tiểu Lông Vũ không đến, cũng được thật à?” Lâm Đào hỏi.

“Có gì mà không được? Chỉ là một vụ tai nạn giao thông, chưa biết chừng chúng ta xem xong hiện trường là về luôn.” Đại Bảo nói.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã bị tắc lại sau một dòng xe rất dài.

“Rõ ràng là đã đến rồi.” Hàn Lượng nói, “Lưu lượng xe trên con đường này vốn đã vô cùng lớn, hai chiều bốn làn xe, bây giờ vì vụ tai nạn chiếm mất một chiều hai làn xe, nên chắc chắn sẽ tắc đường. Xem ra, tai nạn xảy ra ở chỗ cách 500 mét phía trước, tôi phải ở lại xe di chuyển dần lên, mọi người đi bộ qua đi, còn nhanh hơn.”

Tôi gật đầu, quay lại xách hòm đựng dụng cụ khám nghiệm ở thùng sau xe, rồi xuống xe cùng Đại Bảo, Lâm Đào và Trình Tử Nghiên.

Chúng tôi đi xuyên qua dòng xe, một vài tiếng nói vọng ra từ những chiếc xe mở cửa kính.

“Anh nhìn đi, thấy chưa? Những người kia là bác sĩ pháp y! Tôi đã nói phía trước có người chết mà, nếu không làm sao tắc cứng thế này?”

“Bác sĩ pháp y cũng đã đến, xem ra tai nạn không nhẹ đâu.”

“Đúng là bác sĩ pháp y này, cuối cùng đã nhìn thấy bác sĩ pháp y thật.”

Lâm Đào dỏng tai nghe, nét mặt rất không phục, bảo: “Sao toàn nói là bác sĩ pháp y? Cứ xách hòm đựng dụng cụ khám nghiệm thì nhất lịnh là bác sĩ pháp y chắc? Thế nhưng người kiểm tra dấu vết như chúng tôi vứt vào đâu?”

Tôi nhún vai nói: “Có thể bác sĩ pháp y nghe ngầu hơn kiểm tra dấu vết.”

“Thế thì tớ nói là, tớ đẹp trai hơn cậu đấy!”

Trình Tử Nghiên phì cười thành tiếng.

“Cười gì mà cười! Điều tôi nói không phải là sự thật sao?” Lâm Đào ngạc nhiên nhìn Trình Tử Nghiên, nói, “Cười vào lúc này, thật là không có ý gì tốt đẹp.”

Trình Tử Nghiên vội thôi không cười nữa, nhưng nét mặt vẫn kiểu cố nhịn cười.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã đi đến hiện trường xảy ra vụ án.

Lúc này, giữa hai làn đường một chiều, đã được cảnh sát dùng những tấm chắn đường ngăn ra theo đường dây cảnh giới, hai cảnh sát giao thông đang căng thẳng chỉ huy cho xe cộ đi từ làn xe chiều ngược lại đi qua. Lúc này Phó trưởng Công an Đổng Kiếm và Trịnh Dân, Trưởng Công an huyện Long Đông vừa mới nhậm chức, đang đứng ở bên ngoài dây cảnh giới, quan sát mấy kỹ thuật viên làm việc ở phía trong.

Phía trong dây cảnh giới, có một xe tải chở hàng cỡ vừa đỗ ở đó, đuôi xe tải chở hàng liền sát với một chiếc xe dòng BMW 3 Series nắp capo còn đang phì phì bốc khói. Đầu chiếc xe BMW bị hỏng nặng, đã biến dạng, túi khí an toàn ở buồng lái đã bật mở,

toàn bộ kính chắn gió phía trước xe đều vỡ toác rơi hết xuống, cửa buồng lái đang mở.

Nhưng, trong buồng lái không có người.

Trên mặt đất cạnh buồng lái của chiếc xe BMW, bị phủ bởi một cái túi chứa xác, không cần nhìn cũng biết, một xác chết đang ở dưới cái túi chứa xác. Đó chắc là tài xế của chiếc xe BMW.

Bên mép đường, một người đàn ông trung niên đang ngồi xổm, xem ra chắc là lái xe của chiếc xe tải nhỏ. Bên cạnh không có cảnh sát, có nghĩa là anh ta đã bị thẩm vấn rồi. Anh ta ngồi xổm bên đường, ôm đầu, vẻ mặt đầy đau khổ, có vẻ chuyện làm ăn ngày hôm nay đã hỏng.

Theo chỉ huy của cảnh sát giao thông, những chiếc xe đang đi đúng chiều sẽ vòng qua những tấm chắn đường sang làn xe chiều ngược lại, đi qua hiện trường xảy ra vụ án, sau đó rời đi. Gần như mỗi một xe đi qua đều giảm tốc độ, không phải vì mục đích an toàn, mà là để hóng chuyện. Thậm chí có tài xế còn rút điện thoại di động ra, chụp ảnh hiện trường lúc đi qua.

“Thật sự không thể hiểu nổi tâm lý của những người hóng chuyện này.” Lâm Đào lẩm bẩm nói.

Phó trưởng Công an Đổng Kiếm nhìn thấy chúng tôi đi tới, vội bước ra đón, lấy chiếc iPad luôn mang theo bên mình ra, đưa cho tôi và bảo: “Đây là một con đường tỉnh lộ, bình thường lưu lượng xe rất lớn. Cho nên sau khi xảy ra vụ tai nạn giao thông này, chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng xã hội ở mức độ nhất định.”

‘Đây, không phải là tai nạn giao thông sao?” Lâm Đào chỉ vào hiện trường, hỏi.

“Anh xem đoạn ghi hình qua camera giám sát này trước đã.” Đổng Kiếm nói, “Tai nạn, thì chắc chắn là tai nạn rồi, nhưng có những uẩn khúc nhất định, chúng ta buộc phải điều tra rõ, nếu không sẽ khó ăn nói với người dân.”

Tôi cầm lấy chiếc iPad, xem đoạn ghi hình camera giám sát trên đoạn đường này được chuyển đến qua mạng nội bộ của Công an.

Thời gian hiển thị trong đoạn ghi hình camera giám sát là 9 giờ 11 phút buổi sáng, lúc này trên con đường tỉnh lộ không nhiều xe lắm. Trong hình, chiếc xe tải nhỏ đang đi trên làn tốc độ chậm ở phía bên phải với tốc độ bình thường, đột nhiên một chiếc xe con BMW màu trắng từ phía sau đuổi tới, chiếc xe con cũng đi trên làn đường tốc độ chậm, nhưng tốc độ nhanh hơn chiếc xe tải.

Khi hai chiếc xe gần sát nhau, đáng lý ra, chiếc BMW phải chuyển sang làn tốc độ nhanh, sau đó vượt lên trên chiếc xe tải, vì lúc này trên làn xe tốc độ cao không có các xe khác. Nhưng chiếc BMW không những không giảm tốc độ, cũng không chuyển làn, mà đột ngột tăng tốc, cứ thể đâm thẳng vào đuôi chiếc xe tải.

Sau khi va chạm, chiếc xe tải lập tức nhận ra, đồng thời phanh xe dừng lại. Còn chiếc BMW thì cắm vào xe tải, bánh xe vẫn chuyển động tại chỗ. Bánh xe mài xuống, khiến mặt đường bụi mù. Do lực đẩy từ chiếc BMW, chiếc xe tải thậm chí còn di chuyển về phía trước thêm 5 mét. May mà tài xế xe tải chắc đã kịp thời chuyển về số dùng đồng thời kéo phanh tay, hai chiếc xe mới dừng lại không di chuyển về phía trước nữa.

Đầu chiếc xe BMW đã bị biến dạng vì va đập, do vẫn tiếp tục lao về phía trước, nên biến dạng nghiêm trọng hơn.

Hai chiếc xe cuối cùng đều dừng lại, tài xế xe tải nhảy ra khỏi xe trước. Anh ta đi về phía đuôi xe, đang định kiểm tra xem tình hình tai nạn thế nào, thì cửa chiếc xe BMW cũng mở ra. Cùng với đó, một người phụ nữ mặc áo trắng, váy ngắn màu xám, đi tất da chân màu đen, giày cao gót màu đen loạng choạng bước ra khỏi xe, vịn vào cửa xe, ôm ngực vẻ như thở dốc mấy hơi, rồi ngã lăn ra đất.

Cú ngã lăn ra đất đột ngột, khiến tài xế xe tải giật nảy mình. Anh ta lùi lại ra sau mấy bước theo bản năng, đờ ra mấy giây rồi chạy về phía buồng lái của mình, có vẻ như lấy điện thoại di động. gọi điện cho cảnh sát.

Đoạn ghi hình đến đó là kết thúc, cũng coi như đã thể hiện được toàn bộ quá trình xảy ra sự việc một cách hoàn chỉnh.

Tôi xem xong đoạn ghi hình, đưa iPad cho nhóm Lâm Đào, rồi nói với Phó trưởng Công an Đổng Kiếm: “Đoạn ghi hình phía sau đã xem chưa? Trong chiếc xe BMW chỉ có một mình người chết thôi à?”

“Mặc dù camera giám sát phía trước không nhìn thấy hàng ghế sau trong xe BMW có người ngồi hay không, nhưng đồng nghiệp điều tra hình ảnh ghi lại đã xem toàn bộ phần ghi hình sau đó, cho đến khi cảnh sát của chúng ta đến hiện trường, cũng không có ai khác bước ra từ xe BMW.” Phó trưởng Công an Đổng Kiếm nói, “Cho nên có thể khẳng định, trên xe không có người thứ hai.”

Tôi gật đầu, đi đến cạnh buồng lái của chiếc BMW, thò đầu vào trong nhìn, lại đưa tay sờ đệm ghế.

Lúc này, Lâm Đào và Đại Bảo đã xem xong đoạn ghi hình.

“Vụ này xem ra cũng giống như một vụ tai nạn giao thông thông thường, trên xe không có người khác gây ảnh hưởng đến việc điều khiển xe.” Đại Bảo nói.

“Chính vì không có người ảnh hưởng đến việc điều khiển xe, mới có điểm đáng ngờ.” Lâm Đào nói, “Cô này lái xe quá kỳ lạ. Tăng tốc một cách khó hiểu, đâm vào xe người khác một cách khó hiểu, đâm vào xe người ta rồi mà còn không biết nhả chân ga, đây chính là điểm đáng ngờ.”

“Lái xe sau khi uống rượu à? Có điều sáng sớm ra, ai uống rượu chứ?” Đại Bảo lắc đầu nói, “Nhưng cho dù cô ta lái xe kỳ quặc thế nào đi nữa, cũng chỉ là một vụ tai nạn giao thông bình thường thôi mà.”

“Ừm, phụ nữ lái xe, các anh biết đấy.” Một cảnh sát giao thông ở bên cạnh vừa tiến hành đo đạc hiện trường vừa nói.

“Nhóm chúng tôi thiếu một người, nếu không cô ấy mà nghe thấy câu này, chắc chắn sẽ quạt cho anh một trận.” Lâm Đào cười nói với cậu cảnh sát giao thông “Hơn nữa cô ấy là một nữ tài xế có điểm thi lái xe đặc chủng xuất sắc, đủ tư cách để quạt anh.”

“Đúng thế, chúng ta không được có những ấn tượng bảo thủ, càng không nên có thành kiến, không thể vì tài xế là phụ nữ mà đưa ra kết luận gì, thế là phạm sai lầm bảo thủ, giữ mãi suy nghĩ ban đầu đấy. Ví dụ như vụ án này, thực sự không phải là một vụ tai nạn giao thông đơn thuần.” Tôi thò vào trong

buồng lái và nói, “Vết máu trong xe cho chúng ta biết, vụ án này có uẩn khúc.”

2

Đầu chiếc xe BMW đã biến dạng, kính chắn gió phía trước vì bị đuôi xe tải đập vào, rơi vào trong buồng lái cùng nguyên tấm phim dán cửa kính chắn gió phía trước. Tấm phim dán cửa kính không dính được toàn bộ số thủy tinh vỡ, rất nhiều mảnh thủy tinh rơi xuống cạnh chân ga, chân phanh. Thậm chí có một số mảnh vụn thủy tinh còn rơi xuống nền đường phía ngoài cửa buồng lái đang mở. Có điều, trên đệm ghế lái, hoàn toàn không có mảnh thủy tinh vỡ nào.

Từ điểm này có thể thấy, khi thủy tinh vỡ, nạn nhân đang ngồi ở vị trí lái xe, cho nên các mảnh vụn thủy tinh rơi lên người cô ta, xuống buồng lái và mặt đường cạnh chiếc xe khi cô ta bước ra khỏi xe.

Tôi thò tay cầm một mảnh thủy tinh vỡ dính ở tấm phim dán cửa kính lên xem, đúng là có rất nhiều đầu nhọn sắc đâm ra ngoài tấm phim, vật nhọn sắc như vậy, quả thực sẽ gây ra những tổn thương hở trên cơ thể, dẫn đến xuất huyết.

Tôi cho rằng điểm đáng ngờ là trên tấm đệm lót ở ghế lái, mặt chính diện đều có vết máu, tựa lưng cũng có một vài vết máu dạng cọ xát. Máu trên tấm đệm lót ghế không chỉ làm ướt toàn bộ đệm ghế, mà còn thấm qua lỗ thông khí trên bề mặt

vào cả bên trong tấm đệm lót ghế. Lấy tay ấn nhẹ, thậm chí lỗ thông khí cũng phòi máu ra ngoài.

“Điểm đáng ngờ chính là ở đây.” Tôi chỉ vào tấm đệm lót ghế và nói, “Chúng ta đã xem đoạn ghi hình, sau khi tai nạn xảy ra không lâu, người lái xe đã ra khỏi xe, như vậy liệu cô ta có thể chảy nhiều máu như vậy không? Trừ phi là vỡ mạch máu lớn.”

“Các mảnh vỡ thủy tinh rất sắc, cũng không thể loại trừ khả năng vỡ mạch máu lớn.” Đại Bảo nói.

“Nói là nói như vậy.” Tôi nói, “Nếu là do thủy tinh vỡ gây ra, thì cũng là tài xế bị thủy tinh đâm khi đang ở tư thế ngồi, lúc này nếu mạch máu lớn bị vỡ, thì hoặc là máu sẽ phun bắn khắp nơi, hoặc là rất nhiều máu chảy xuống. Trong ô tô ở hiện trường không có vết máu dạng bắn phụt, còn nếu là chảy xuống, thì sẽ chảy vào chỗ tài xế không ngồi, chỗ ngồi vào lẽ ra phải trống.”

“Nhưng toàn bộ tấm lót ghế đều là máu.” Lâm Đào nói, “Không có chỗ trống. Chuyện này cho thấy điều gì?”

“Cho thấy máu đã từ từ chảy ra.” Tôi nói, “Khi máu thấm xuống và tài xế thay đổi tư thế ngồi, chỗ máu chảy sẽ thấm đều.”

“Cũng có nghĩa là, thời gian từ lúc xảy ra vụ tai nạn cho đến lúc tài xế ra khỏi xe, không đủ để hình thành vết máu như thế này.” Lâm Đào trầm ngâm nói.

Tôi thò đầu vào trong xe nhìn rồi nói: “Xe cần phải kéo nguyên dạng về bãi đỗ, các đồ vật bên trong không được tùy tiện dịch chuyển. Khi kéo, cũng phải cố định xe cẩn thận, đề

phòng các đồ vật bên trong thay đổi vị trí. Đúng rồi, đã chụp ảnh trong xe chưa? Nhất định phải cố định cẩn thận."

Cậu kỹ thuật viên của Công an huyện khoác máy ảnh ở bên cạnh gật đầu.

Tôi quan sát kĩ cửa buồng lái, sau đó đóng cửa lại, ngồi xuống bên cạnh tử thi, kéo một góc túi đựng xác đang phủ trên tử thi lên, quan sát qua bộ dạng của tử thi. Khi bác sĩ pháp y của Công an huyện đến hiện trường, chắc đã dịch chuyển xác chết. Xem từ đoạn ghi hình, sau khi xuống xe, nạn nhân lảo đảo rồi ngã gục xuống đất ở tư thế nằm sấp, sau đó không dậy nữa. Còn tư thế của xác chết ở hiện trường là nằm ngửa, vùng ngực áo sơ mi màu trắng đã chuyển thành màu đỏ, bị máu thấm ướt. Phía trước chiếc váy ngắn màu nâu, cũng gần như đều bị ướt máu.

Vị trí vết máu hướng lên trên, như vậy cũng có thể loại trừ khả năng xuất huyết ồ ạt do sảy thai mà tôi lo lắng trước đó. Tôi đưa tay vào bên trong cái túi đựng tử thi đã kéo lên, khẽ sờ vào vùng bụng của người chết. Lúc này vẫn cảm nhận được hơi ấm của tử thi, nhưng hoàn toàn không có mảnh thủy tinh đâm vào vùng bụng vì vậy không thấy có vật cứng.

Trong đầu đã có kết luận sơ bộ, tôi nói: "Chắc chắn không phải là tai nạn giao thông đơn thuần, thế này nhé, lập tức đưa xác chết đến nhà tang lễ, chúng tôi sẽ tiến hành giải phẫu luôn. Ô tô kéo về bãi đỗ xe, Lâm Đào tiến hành khám nghiệm những chỗ dễ để lại dấu vân tay trong xe trước, lấy mẫu những vết máu đơn lập bên trong ô tô. Đợi chúng tôi giải phẫu xong gặp nhau ở bãi đỗ xe."

Trong đầu tôi rất rõ, nếu thật sự có vụ xâm hại xảy ra trên xe, thật sự có hành vi phạm tội, khả năng lớn nhất vẫn là xảy ra bên trong xe. Vì khi tôi đóng cửa xe, xác định trên tay nắm ở cửa xe, không có vết máu dạng lau quệt. Nếu như bị thương ở ngoài xe, rồi mới lái xe, thì trên tay nắm ở cửa xe không thể không có vết máu.

Như vậy, nếu trong xe đã xảy ra hành vi phạm tội, phần tử phạm tội khả năng cao cũng ở trong xe. Cho nên, việc khám nghiệm bên trong xe, tìm vật chứng dấu vết lại càng quan trọng.

Tất nhiên, trước khi dốc toàn lực tìm kiếm vật chứng dấu vết, cần phải làm rõ tình hình thật về vụ án đại khái là thế nào. Nạn nhân đã chết thế nào? Tại sao sau khi bị thương lại lái xe mà không báo cảnh sát? Nếu nói cô ta đâm vào chiếc xe tải nhỏ do mất ý thức vì mất quá nhiều máu, thì hành vi gây ra tổn thương đã gây ra tác động quan trọng trong quá trình tử vong của cô ta. Nhưng, nếu đúng là cơn đột quỵ do mất máu dẫn đến mất ý thức, tại sao sau khi đâm xe cô ta vẫn chủ động ra khỏi xe được?

Rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng buộc phải bắt đầu điều tra từ tử thi.

Cảnh sát giao thông có kỹ năng chuyên nghiệp của cảnh sát giao thông, họ mở được một lối đi giữa dòng xe dày đặc, để xe tải cẩu đi vào. Sau đó, dưới sự giám sát của tất cả chúng tôi, xe tải cẩu đã kéo chiếc BMW đi khi đã đảm bảo chiếc BMW sẽ

không bị xóc hoặc dốc quá mức, xe chở xác của nhà tang lễ cũng đến hiện trường theo lối này, chở xác của nạn nhân.

Chúng tôi bận rộn hồi lâu mới lên xe của Hàn Lượng, vội vã đến nhà tang lễ huyện Long Đông.

Lúc lên xe, Phó trưởng Công an Đổng Kiếm cũng chuyển cho chúng tôi qua hệ thống thông tin cảnh vụ tình hình cụ thể về người chết mà các trinh sát viên điều tra được trong vỏn vẹn một tiếng đồng hồ.

Bộ phận trinh sát điều tra đã nhanh chóng xác định được chủ của chiếc xe BMW qua biển số xe. Theo đối chiếu ảnh chân dung sơ bộ, xác định người chết chính là Quách Hà, chủ của chiếc xe.

Quách Hà, nữ, 30 tuổi, người huyện Long Đông, học vị thạc sĩ, hiện đang là Phó tổng giám đốc điều hành kiêm giám đốc kinh doanh công ty con đặt tại huyện Long Đông của công ty Phát triển Bất động sản Thiên Nhất thành phố Long Phiên.

Quách Hà là một phụ nữ có nhan sắc hơn người, học lực cao, IQ cao, EQ cũng cao, cho nên tuổi còn rất trẻ đã làm đến vị trí quản lý cấp cao của công ty có quy mô rất lớn này, thu nhập triệu tệ một năm. Theo lời miêu tả của người trong công ty, Quách Hà là người đẹp giỏi quan hệ nổi tiếng, rất nhiều người thích cô ta. Cô ta có thể dễ dàng điều khiển họ như nắm trong lòng bàn tay mà không để mình bị ảnh hưởng. Nhưng theo bạn thân của Quách Hà cho biết, Quách Hà hoàn toàn không phải là người lắt léo khó lường, mà là một người tính cách dịu dàng, nhiệt tình giúp đỡ người khác. Cho dù sự thật thế nào, qua điều tra phát hiện vì Quách Hà giữ chức vụ cao, có rất nhiều khách

hàng, lãnh đạo, đối tác liên hệ với cô ta, việc điều tra các mâu thuẫn trong quan hệ xã hội của cô ta thực sự quá khó.

Từ bữa tối hôm qua đến thời điểm sự việc xảy ra vào sáng nay, Quách Hà rốt cuộc đã gặp bao nhiêu người, điều tra việc này thật sự không dễ. Lúc đầu, trinh sát viên cho rằng lịch sử cuộc gọi điện thoại chắc chắn sẽ không phức tạp lắm, nhưng sau khi họ trích xuất danh sách các cuộc gọi, phát hiện ra chỉ trong vỏn vẹn mười mấy tiếng đồng hồ, Quách Hà đã nhận mấy chục cuộc điện thoại.

Công việc trinh sát điều tra như thể lún xuống bùn lầy, không thể không tiến hành điều tra lần lượt mấy chục chủ nhân của các cuộc điện thoại đó.

Vì là người đầu tiên đến hiện trường, kỹ thuật viên đã xem đoạn ghi hình trước, biết rằng những vụ tai nạn giao thông kỳ quặc như vậy, đầu tiên phải loại trừ khả năng lái xe sau khi uống rượu. Cho nên, khi tiến hành khám nghiệm bên ngoài tử thi, đã lấy máu tim của người chết, đồng thời đưa đến Công an huyện làm xét nghiệm cấp tốc. Lúc này, đã có kết quả xét nghiệm, loại trừ khả năng trong máu của người chết có chứa cồn.

Cũng có nghĩa là thông tin mà Phó trưởng Công an Đổng Kiếm gửi đến qua hệ thống thông tin cảnh vụ, ngoài làm rõ danh tính của người chết, tình hình điều tra về các phương diện khác đều không hề có tiến triển. Thêm nữa, đến giờ trinh sát viên cũng không dám khẳng định đây là một vụ tai nạn giao thông đơn thuần, hay là có tồn tại hành vi phạm tội, không đủ

tự tin điều tra, khiến công tác điều tra cũng không thể triển khai sâu.

Tôi biết, để làm rõ sự thật của vụ án, tiến hành khám nghiệm toàn diện đối với tử thi, hiện là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.

Quần áo đã được cởi bỏ, tử thi trong tư thế nằm thẳng trên bàn thao tác trong nhà tang lễ. Đại Bảo và bác sĩ pháp y Hàn của Công an thành phố đang tiến hành khám nghiệm bề ngoài tử thi và lấy mẫu xét nghiệm, còn tôi khám nghiệm trang phục trước.

Toàn bộ trang phục, bao gồm áo sơ mi, váy, tất lưới và đồ lót, ngoài bị thấm máu ra, không có gì bất thường. Không có dấu hiệu bị mặc ngược, không dính vật lạ, cũng không có dấu hiệu bị hư tổn. Nhìn từ trang phục bên ngoài, có vẻ không có dấu hiệu bị xâm hại.

Tôi nhìn vết máu rất rộng phía trước quần áo của xác chết, thấy hơi nghi hoặc, liền quay trở lại cạnh bàn phẫu thuật.

Lúc này tử thi còn chưa được làm sạch, phần da từ dưới vùng bụng đến đùi cũng có rất nhiều vết máu. Da ở các phần khác trông trắng nhợt.

“Vết hoen tử thi màu nhạt, chắc vì nguyên nhân tử vong là do mất máu nhi?” Đại Bảo nói.

“Tôi thấy điểm đáng ngờ mà Lão Tần nói đúng đấy, nếu là đột quỵ do mất máu, thì không thể vẫn tự chủ ra khỏi xe sau khi đâm xe được.” Bác sĩ pháp y Hàn nói, “Mất máu khác với tổn thương sọ não, sẽ không có khoảng tỉnh táo ở giữa.”

Tử thi còn chưa co cứng hoàn toàn, tôi cầm hai tay người chết lên quan sát, rồi lại quan sát khóe miệng người chết, nói: "Các anh có thấy môi người chết và nền móng tay hơi tím không? Không lẽ là do ánh sáng mặt trời?"

Chúng tôi thay đổi góc ánh sáng để quan sát, vẫn thấy đôi môi tái nhợt và góc móng tay của người chết có màu tím nhạt.

"Đã loại bỏ khả năng tổn thương do ngạt thở, không thể có chuyện ngạt thở." Đại Bảo nói, "Không thể nói là màu tím nhạt này là dấu hiệu đột tử nhỉ? Sau khi bị đâm xe, hoảng sợ đến mức bệnh tim phát tác?"

Tôi lắc đầu nói: "Đừng sốt ruột, đã lấy hết mẫu để xét nghiệm chưa?"

Đối với tử thi của nữ giới, bác sĩ pháp y cần lấy mẫu xét nghiệm khoang miệng, nhũ hoa, âm đạo, hậu môn, máu tim và móng tay.

"Lấy rồi, đã bảo Hàn Lượng mang đi làm xét nghiệm trước rồi." Đại Bảo đáp.

Tôi gật đầu, cầm miếng khăn ướt lên từ từ lau sạch những vết máu đã đông cứng một phần trên bụng cho đến đùi người chết.

"Không ổn rồi, vùng bụng của người chết có vết thương!" Tôi vừa nói, vừa lấy tay kéo căng da bụng của người chết, có ba đường mỡ màu vàng lộ ra.

"Tất nhiên là có vết thương, không có vết thương làm sao lại chảy máu?" Bác sĩ pháp y Hàn vừa nói vừa đo miệng vết thương, "Ba vết thương theo hướng từ trên xuống dưới, song

song với nhau, nằm gần điểm giữa đường nối từ gai chậu trước trên đến rốn."

"Ồ, theo như lượng máu chảy ra và vị trí vết thương này, chắc là động mạch chậu chung đã bị đâm vỡ." Đại Bảo đo và nói, "Cơ bụng có luyện đẹp đến mấy cũng không lại được với dao đâm mà."

"Vết thương dài bao nhiêu?" Tôi vội hỏi.

"Mỗi vết trông đều chưa đến 3 cen-ti-mét." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Nhìn có vẻ giống vũ khí có dạng hai lưỡi, nhưng nhìn kĩ lại không giống."

Bác sĩ pháp y sẽ cho vết thương hở trên da tử thi khép lại, quan sát mép vết thương, dựa vào đó để phán đoán hung khí là dao một lưỡi hay hai lưỡi. Nhưng vết thương ở bụng Quách Hà không cần cho khép lại, chỉ là một đường rất mảnh, càng không dễ nhận ra là một lưỡi hay hai lưỡi qua hai mép vết thương.

"Nhìn kĩ, vẫn là hung khí trên cùn dưới sắc." Tôi bỏ kính lúp trong tay xuống và nói, "Ngoài ra, vết thương mảnh thế này, không thể hình thành bởi loại dao thông thường, lưỡi có độ rộng nhất định, chắc chắn phải là loại dao rất mỏng. Đại Bảo, anh còn nhớ chuyên án "Kẻ dọn rác"[*] chứ?"

"Dao phẫu thuật?" Đại Bảo hỏi.

"Lưỡi dao phẫu thuật chưa rộng tới 3 cen-ti-mét." Tôi nói, "Lưỡi dao mỏng như vậy, ngoài dao phẫu thuật ra, e là chỉ còn dao cắt giấy thôi nhỉ"

"Ồ, đúng, gần như vậy." Bác sĩ pháp y Hàn gật đầu tán đồng.

“Nhưng, điểm kỳ quặc mà tôi nói, không phải là hình dạng vết thương” Tôi nói, “Tôi vừa kiểm tra quần áo, trên quần áo của người chết hoàn toàn không có vết rách do dao cắt giấy để lại.”

Hình thành vết thương trên da của tử thi có mặc quần áo chắn, tất nhiên phải hình thành vết rách trên quần áo, trừ phi lúc đâm, bộ phận bị thương không có quần áo. Nhưng trước khi chúng tôi cởi bỏ quần áo của người chết, quần áo của người chết rõ ràng là trong trạng thái rất chỉnh tề.

“Có phải là trang phục hở rốn đâu, chỗ này làm thế nào lộ ra ngoài được?” Đại Bảo dùng động tác tay mô tả vị trí vết thương và nói, “Vị trí này chắc chắn không chỉ được che bởi áo sơ mi, mà còn cả phần eo váy nữa. Không lẽ, cô ta tự sát?”

Trong rất nhiều vụ án mà chúng tôi đã trải qua, trước khi đâm, rạch vào cơ thể mình, người sát sẽ lật quần áo ở vị trí này lên, để tiện cho hành vi gây tổn thương của mình. Cho nên, trong rất nhiều vụ án tự sát bằng hung khí sắc bén, đều có thể nhìn thấy vị trí cổ áo, ống tay áo của xác chết bị lật lên. Đại Bảo nói như vậy, tất nhiên là do kinh nghiệm mách bảo.

“Tự sát?” Tôi cau mày nói, “Có hai vấn đề, một là hành vi như vậy không bình thường, thông thường người tự sát sẽ lựa chọn cắt mạch máu, vì đỡ đau hơn một chút. Cũng không phải là không có trường hợp tự đâm mình, nhưng đâm ở vị trí này rất kỳ quặc. Rất ít người biết chỗ này có động mạch chậu. Hơn nữa, lật áo lên đâm xong rồi lại mặc áo cẩn thận? Hành động này rất kỳ quặc. Thứ hai là, khi cầm dao đâm vào vị trí thấp trên cơ thể, người bình thường đều cho lưỡi dao hướng lên trên,

các anh nghĩ xem, có phải như vậy không? Vừa nãy chúng ta đã nói rồi, nhìn từ vết thương, con dao rạch giấy hướng lưỡi dao xuống dưới, nhưng vậy khi dao đâm vào người mình, rất không thuận đúng không?"

Đang nói thì Hàn Lượng mồ hội mồ kê nhễ nhại chạy vào phòng Giải phẫu.

"Sao, các mẫu xét nghiệm đều đưa đi rồi chứ?" Tôi hỏi.

"Đang chuẩn bị làm." Hàn Lượng thở hổn hển rồi nói, "Có một thông tin tôi phải chuyển về gấp, sợ các anh đều đang ở bàn phẫu thuật, không tiện nghe điện thoại."

"Gì thế?"

"Trong máu tim của người chết, xét nghiệm thấy có thành phần ma túy đá." Hàn Lượng nói.

"Hay quá! Kết quả này của cậu, đã giải thích được toàn bộ những điểm đáng ngờ." Bác sĩ pháp y Hàn cười thành tiếng và nói, "Chắc là Quách Hà đã bị ảo giác sau khi hút ma túy, nên đã tự đâm mình. Nếu là tác dụng của ma túy, thì cô ta đâm vào đâu cũng không lạ. Sau khi đâm xong, do tác dụng ảo giác của ma túy, cô ta tiếp tục lái xe, trước khi đâm xe, cũng không biết phanh lại. Ma túy đúng là làm hại nhân gian! Hại người hại mình!"

"Ý anh nói là do tác dụng của ma túy, cách cầm dao quen thuộc của mình cũng sẽ không quan trọng nữa?" Tôi hỏi.

"Trong tình trạng ý thức mơ hồ như vậy, cầm loại dao gì cũng sẽ không để ý đến cách cầm dao nữa đâu." Bác sĩ pháp y Hàn nói.

“Ý thức mơ hồ, tại sao còn vạch áo mình lên, đâm xong còn mặc áo vào cẩn thận?” Tôi hỏi.

“Cái thứ như ma túy, hút xong thì chuyện gì cũng có thể, ai biết lúc đó trong đầu cô ta xuất hiện ảo giác gì.” Bác sĩ pháp y Hàn nói.

Tôi gật đầu, mặc dù vẫn cảm thấy hơi kỳ quặc, nhưng tạm thời không thể tìm ra căn cứ nào để phản bác quan điểm này. Đúng thật, có thể lấy hút ma túy để giải thích cho tất cả những hiện tượng bất bình thường trong vụ án này, mặc dù bác sĩ pháp y sẽ không vì đã có lời giải thích, mà từ bỏ ý định tìm hiểu sự thật.

“Nếu nguyên nhân tử vong không có điểm nào đáng ngờ, e là vụ án có thể kết thúc được luôn rồi nhỉ.” Đại Bảo vừa dùng dao phẫu thuật rạch một đường mở khoang ngực và bụng của người chết vừa nói.

“Vẫn phải khám nghiệm ô tô, chặn đứng mọi khả năng tiềm ẩn án mạng.” Cùng lúc đó bác sĩ pháp y Hàn mở sọ tử thi và nói.

“Ái chà, không ổn, màng ngoài tim của người này không ổn.” Lúc này Đại Bảo đã tách xong xương ngực của tử thi, anh dùng cán dao phẫu thuật chạm vào mặt ngoài của màng ngoài tim và nói, “Màng ngoài tim này hình như phình hơi to, hơn nữa rất cứng.”

Tôi dường như lập tức hiểu ra luôn.

Tôi lấy kéo cắt màng ngoài tim theo hình chữ “nhân”, để lộ ra quả tim, mặt ngoài quả tim bị máu bao kín.

“Chèn ép tim!” Đại Bảo nói, “Tim người này bị rách rồi, nhưng tại sao trên thành ngực lại không có vết thương nhỉ?”

“Vì vết rách ở tim là do ngoại lực không sắc gây ra.” Tôi vừa nói, vừa lấy dao cắt đứt cuống mạch, lấy quả tim ra, sau đó rửa quả tim dưới vòi nước chảy, rất nhanh chóng tìm thấy một vết rách dài 2 cen-ti-mét trên thành tâm thất.

“Cậu bảo có phải là rách do chấn động tim không?” Đại Bảo hỏi.

“Đúng, chấn thương lực cùn.” Tôi đáp, “Tim rách, sẽ rất nhanh chóng dẫn đến tử vong, cho nên kết hợp với đoạn ghi hình từ camera giám sát ở hiện trường, tim rách là do tai nạn xe gây ra. Ví dụ như túi khí bung ra trong xe ở hiện trường, là có khả năng.”

“Túi khí có thể đập vào thành ngực làm rách quả tim?” Đại Bảo hỏi, “Thế thì đáng sợ quá nhỉ!”

“Việc có xác suất xảy ra rất thấp, chẳng may lại xảy ra, theo như cách nói của chúng ta, chính là xảy ra ngẫu nhiên.” Bác sĩ pháp y Hàn nói.

“Đây cũng là một phương diện.” Tôi nói, “Còn một phương diện nữa, chính là trạng thái của người chết. Thông thường, cơ ngực của chúng ta sẽ co lại để bảo vệ khi gặp nguy hiểm, ngăn không cho xương ức biến dạng quá mức, từ đó gây ra áp lực quá mức lên cơ quan nội tạng trong khoang ngực. Nhưng nếu người chết ở trong trạng thái ý thức mơ hồ, sẽ mất đi khả năng tự bảo vệ này.”

“Ừm, giống như Sử Phương” Đại Bảo nói, “Có điều, Sử Phương đã loại trừ khả năng uống rượu, loại trừ các loại ma túy và chất độc thông thường, cũng không có dấu hiệu bị mất máu, nên kỳ quặc, khó lý giải hơn cô ta.”

“Cho nên, bị thương, hút ma túy, là nhân tố trực tiếp khiến cô ta tử vong.” Tôi nói.

3

Xét nghiệm ma túy, giống như một viên thuốc định tâm, sau khi làm rõ nguyên nhân tử vong, mọi người gần như đều cho rằng đây là một vụ việc làm hại bản thân sau khi hút ma túy đồng thời dẫn đến xảy ra tai nạn giao thông.

Việc giải phẫu tiếp theo chỉ là công việc mang tính quy trình. Ví dụ như, tìm ra nguyên do mất máu qua vết thương, đúng là con dao cắt giấy đã đâm vào khoang chậu, khiến động mạch chậu vỡ không hoàn toàn dẫn đến mất rất nhiều máu. Căn cứ vào kết quả phân tích thức ăn trong dạ dày và đường ruột, xác định là 12 giờ tối hôm qua nạn nhân có ăn, sau đó thì không ăn gì nữa. Còn qua những hạt vẫn giữ nguyên hình dạng như hạt thì là Ai Cập và hạt ớt còn sót trong đường ruột người chết, cơ bản có thể phán đoán, bữa cuối cùng người chết ăn đồ nướng.

Trước khi chúng tôi đến bãi đỗ xe gặp Lâm Đào, bên Lâm Đào đã gửi tư liệu đến. Trình Tử Nghiên và các trinh sát viên khác đã điều tra hành tung của người chết khi còn sống. Kết hợp với tình hình có được từ quá trình điều tra hỏi thông tin và tư liệu trích xuất từ camera giám sát, có thể thấy, bắt đầu từ 6 giờ tối hôm qua, Quách Hà cùng tổng giám đốc điều hành của

công ty mời cơm khách hàng. Vì phải lái xe, Quách Hà không uống rượu. Sau bữa cơm, Quách Hà lái xe lần lượt đưa mấy người về chỗ ở của họ, sau đó tự mình về nhà. Khoảng 11 giờ tối, Quách Hà rời khỏi chỗ ở, lái xe đi về phía đông huyện thành, cuối cùng thoát khỏi phạm vi truy vết của camera giám sát. 8 giờ rưỡi sáng nay, xe của Quách Hà lại xuất hiện trong camera giám sát đã mất dấu vết, đi về phía tây vào trung tâm huyện thành và đi thẳng đến hiện trường xảy ra vụ án, cho đến khi xảy ra vụ tai nạn.

Sau khi đến bãi đỗ xe, Lâm Đào đã lấy được thẻ nhớ của camera hành trình trên chiếc xe BMW, theo nghiên cứu, phán đoán của Trình Tử Nghiên, đoạn ghi hình cuối cùng là sau khi chiếc BMW đi qua chiếc camera giám sát cuối cùng, dừng lại ở bên đường. Vì camera hành trình trên xe chỉ có thể ghi được tình trạng phía trước xe, cho nên chỉ có thể phán đoán có một người lên xe qua tiếng đóng cửa xe. Trình Tử Nghiên lại tua ngược đoạn ghi hình, phát hiện thấy trước khi dừng xe, đúng là có thể nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông đứng ở dưới gốc cây bên đường. Chỉ tiếc là phạm vi rọi chiếu của đèn xe không bao phủ được đến chỗ bóng người đàn ông, nên không thể xác định được dáng người, trang phục của anh ta. Sau khi người đàn ông lên xe không lâu, camera hành trình bị dừng, xem ra đây là hành vi có ý thức của người đàn ông.

Vì vậy, theo tình hình công việc của nhóm Lâm Đào, vụ án này đầy những điểm đáng ngờ. Quách Hà và người đàn ông này đã đi đâu? Đi làm gì? Đã xảy ra chuyện gì? Không giải thích rõ ràng những câu hỏi đó, cũng sẽ không thể làm rõ vụ án. Kết

luận này khác xa với tình hình khám nghiệm tử thi của nhóm bác sĩ pháp y chúng tôi.

Lâm Đào đã lấy điện thoại di động của người chết trên ô tô, chiếc điện thoại được để cẩn thận trong túi. Mặc dù Trần Thi Vũ không có mặt ở hiện trường, nhưng Công an huyện cũng có bộ phận kiểm tra vật chứng điện tử. Sau khi bộ phận kiểm tra vật chứng phá giải mật mã, tiến hành kiểm tra điện thoại di động của Quách Hà, đúng là đã tìm ra được rất nhiều số Wechat có nội dung nói chuyện tán tỉnh mập mờ với người chết, nhưng không có bất cứ thông tin nào hẹn gặp Quách Hà vào tối hôm qua. Dựa vào những phân tích đối với các cuộc nói chuyện và tình hình điều tra về đương sự, cũng đã loại trừ khả năng hôm đó hoặc hai hôm trước những người nói chuyện cùng với Quách Hà hẹn gặp vào tối hôm qua.

Không điều tra ra được vấn đề, lại càng đáng ngờ.

Xem ra, ngoài bác sĩ pháp y ra, các chuyên ngành khác đều cảm thấy vụ án này có uẩn khúc, như vậy bác sĩ pháp y chúng tôi cũng không thể tùy tiện đưa ra kết luận.

Sau khi xem xong tư liệu gửi đến, chúng tôi cũng đã đến bãi đỗ xe. Lúc này Lâm Đào đang đi vòng quanh chiếc BMW, không biết đang làm việc gì.

“Có dao cắt giấy không?” Sau khi xuống xe, câu hỏi đầu tiên của tôi là như vậy.

Lâm Đào ngớ ra và đáp: “Không có dao cắt giấy nào.”

“Anh xem, trong xe không có dao cắt giấy, điều này cho thấy suy luận lúc trước của chúng ta có vấn đề.” Tôi quay đầu nói với

bác sĩ pháp y Hàn và Đại Bảo, “Không thể nào nói rằng, cô ta đã tự đâm mình, sau đó vứt dao qua cửa sổ xe nhỉ?”

“Cũng không phải là không có khả năng đó.” Đại Bảo cố cãi.

“Nếu là người khác đâm, thì hướng của vết dao sẽ dễ giải thích.” Tôi nói.

“Tự đâm mình?” Lâm Đào chăm chú nhìn chúng tôi rồi nói, “Các anh không cho rằng là tự sát đấy chứ? Vụ án này rất khó hiểu!”

“Sự khó hiểu mà cậu nói, là ở những tư liệu mà cậu gửi cho tớ à?” Tôi hỏi.

Lâm Đào lắc đầu, nói: “Chỉ nói một cách đơn thuần từ tình hình khám nghiệm dấu vết, cũng rất khó hiểu. Trước khi ra khỏi nhà vào 11 giờ đêm, nạn nhân đã đưa một người về chỗ ở, nhưng toàn bộ chiếc xe, mọi vị trí, ngoài dấu vân tay của người chết trên vô lăng và cần số, thật kỳ lạ là không phát hiện ra bất cứ dấu vân tay nào của người khác.”

“Không có dấu vân tay, lại là một điểm đáng ngờ.” Tôi trầm ngâm nói.

“Bàn điều khiển, nắm tay cửa bên trong, nắm tay cửa bên ngoài, ngăn đựng đồ chính giữa phía trước, nút điều khiển cửa kính, khóa thắt đai an toàn..., tất cả những chỗ có thể để lại dấu vân tay đều không có dấu vân tay.” Lâm Đào nói, “Như thể đã được vệ sinh.”

“Liệu có phải là cô ta tự làm vệ sinh không?” Đại Bảo nói, “Sáng nay cô ta mới chết, người khác dọn dẹp vệ sinh bên trong xe cô ta, cô ta không thấy nghi ngờ sao?”

“Thực ra cũng không phiền phức, một cái khăn lau, lau toàn bộ những chỗ trơn nhẵn là được.” Lâm Đào nói, “Nhất là cái này, anh xem.”

Ổ cắm điện ở giữa hàng ghế trước của chiếc BMW đã bị giật mất, một đầu dây vẫn còn cắm ở đó, là dây nguồn của camera hành trình. Ở đầu dây nguồn của camera hành trình có một công tắc, nhấn một cái là có thể trực tiếp tắt nguồn điện của camera hành trình. Theo như tình hình camera hành trình đột ngột bị mất điện mà Trình Tử Nghiên phát hiện ra, thì sau khi lên xe, người đàn ông đã tắt luôn nguồn điện này. Vấn đề là, công tắc nguồn điện vô cùng trơn, nếu dùng sức, tất nhiên sẽ để lại dấu vân tay. Thời tiết này, cũng không ai mang găng tay lên xe, nếu không sẽ khiến nạn nhân nghi ngờ. Như vậy, cách giải thích duy nhất chính là sau đó đã lau đi.

“Vụ án này, khó là khó ở tính chất của vụ án.” Tôi nói, “Mặc dù bác sĩ pháp y chúng ta không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt đáng ngờ, nhưng qua điều tra và khám nghiệm hiện trường, điểm đáng ngờ vẫn rất rõ rệt. Mặc dù Quách Hà chết vì tai nạn xe, nhưng mất máu và hút ma túy là nguyên nhân gián tiếp khiến cô ta tử vong. Cho nên, tìm ra người đàn ông lên xe vào lúc nửa đêm này, có khả năng sẽ tìm ra nguyên nhân Quách Hà bị thương và hút ma túy, từ đó sẽ làm rõ được sự thật của vụ án.”

“Đúng thế, trinh sát viên đã điều tra mấy lượt, tất cả những người biết Quách Hà đều không thể tin được chuyện Quách Hà hút ma túy.” Trình Tử Nghiên nói.

“Chỉ cần chúng ta xác định hướng tư duy, khẳng định trong vụ án này đã xảy ra việc nạn nhân bị người khác xâm hại, thì việc phá án cũng không quá khó.” Tôi nói, “Tìm địa điểm, tìm người.”

“Còn nữa, đó là tìm chứng cứ.” Lâm Đào cau mày nói.

“Tình hình khám nghiệm ô tô, ngoài những điểm nêu trên, cậu còn có suy nghĩ gì không?” Tôi hỏi.

Lâm Đào gật đầu, chỉ tay về phía trong xe, nói: “Đồ linh tinh trên xe không nhiều, chủ yếu là một cái thùng rác ở hàng ghế sau và cái túi nạn nhân mang theo, còn có một cái máy lọc không khí cho ô tô.”

“Đây cũng là những đồ vật bình thường nhỉ?” Tôi nói.

“Nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực ra không bình thường lắm.” Trình Tử Nghiên nói, “Theo phán đoán của chúng tôi đối với camera giám sát, lúc còn sống, trước khi nạn nhân lái xe chở lãnh đạo về nhà, hai lãnh đạo ngồi ở hàng ghế sau.”

“Phía sau để nhiều đồ như vậy, không thể có chỗ để ngồi được.” Tôi trầm ngâm nói.

“Cho nên, trước khi người đàn ông đó lên xe, Quách Hà đã chủ động di chuyển những thứ này.” Lâm Đào nói, “Trên những thứ này có thể tìm thấy dấu vân tay của Quách Hà, không có dấu vân tay của người khác.”

“Theo điều tra, mặc dù Quách Hà được gọi là “bông hoa giao tiếp”, nhưng cô ta rất biết giữ khoảng cách giữa mình và người khác.” Trình Tử Nghiên nói, “Ví dụ như để đồ trên ghế lái phụ, là vì không muốn những người mình không thích ngồi quá gần. Cho nên...”

“Người đàn ông này có mối quan hệ không bình thường với Quách Hà.” Đại Bảo cướp lời.

“Đúng thế, chỉ tiếc là manh mối này hoàn toàn không thể tìm hiểu được.” Trình Tử Nghiên nói, “Cô ta gần như không có người tình thực sự.”

“Những người có mối quan hệ mập mờ cũng cần điều tra.” Tôi vừa nói, vừa thò đầu vào trong xe qua cửa phía sau, quan sát kiểm tra tình hình hàng ghế sau của chiếc ô tô, “Nếu vết thương trên người cô ta đúng là bị người khác đâm, thì khi đâm, quần áo của cô ta sẽ không chỉnh tề, rất có khả năng ở trong trạng thái váy bị tụt xuống, áo sơ mi bung cúc. Trạng thái đó chỉ có người tình mới có thể làm được.”

“Ý cậu là, người tình hút ma túy xong rồi đâm à?” Đại Bảo hỏi rồi lại nói, “Này? Tại sao tôi ngửi thấy trong xe có mùi thuốc lá nhỉ?”

“Hút thuốc lá trong ô tô cũng rất bình thường mà.” Lâm Đào nói.

“Phổi của người phụ nữ này không giống phổi của người hút thuốc lá.” Đại Bảo nói.

“Ừm, người chết không hút thuốc.” Trình Tử Nghiên xem tư liệu điều tra rồi nói.

“Như vậy là người đàn ông đó hút.” Lâm Đào nói, “Trong ô tô của người chết có lắp đặt máy lọc không khí, e là cũng không thích trong xe có mùi lạ. Nếu như vậy, người đàn ông này có thể hút thuốc lá trong xe, cho thấy quan hệ đúng là không bình thường đâu.”

“Hình như, còn có tí mùi đồ nướng.” Đại Bảo nói tiếp.

“Thế là đúng rồi.” Tôi nói, “Bữa ăn cuối cùng của người chết, vào khoảng 12 giờ, ăn đồ nướng. Không thể loại trừ khả năng họ đã mua đồ nướng mang về, ăn ở trên xe. Bây giờ là thời đại gọi ship đồ ăn đến nhà, mua đồ nướng mang về, cũng ít thấy nhỉ?”

“Hiểu rồi, từ chỗ camera giám sát mà chiếc BMW biến mất ở phía đông huyện thành, tìm dọc đường, đến những hàng bày bán đồ nướng, hỏi xem khoảng 12 giờ đêm hôm qua, ai mua đồ nướng mang về.” Trình Tử Nghiên vừa nói vừa bấm gọi điện thoại, liên hệ với trinh sát viên điều tra tuyến trước.

Tôi gật đầu tán thành, ngẩng đầu lên nhìn về phía hàng ghế trước.

Qua cửa kính ghế trước của ô tô, tôi có thể nhìn thấy gương chiếu hậu phía ngoài phản quang dưới ánh nắng mặt trời, do tác dụng khúc xạ của tia sáng, trên gương rõ ràng có ba “vệt mỡ” ngoằn ngoèo.

“Lâm Đào, gương chiếu hậu cậu xem chưa?” Tôi hỏi.

“Vật chứng là vết tích bên ngoài xe, còn chưa kịp kiểm tra.” Lâm Đào đáp.

Tôi vội kéo Lâm Đào đi đến cạnh gương chiếu hậu ở khoang lái phụ, bảo: “Cậu xem, chỗ này có dấu vân tay không?”

Lâm Đào nheo mắt nhìn gương chiếu hậu một lúc lâu rồi nói: “Ác liệt thật, có dấu vân tay liền nhau.”

“Chiếc ô tô này, thông thường chỉ có một mình Quách Hà lái, không thể chạm vào gương chiếu hậu ở bên ghế lái phụ được. Khi đưa lãnh đạo về nhà, lãnh đạo ngồi ở ghế sau, cũng không chạm được vào gương chiếu hậu.” Tôi phấn chấn nói,

“Dấu vân tay liền nhau mới thế này, chỉ có thể là của người đàn ông đó để lại!”

“Đúng thế, hai hôm trước trời mưa.” Lâm Đào nói, “Cảnh sát xử lý tai nạn ở hiện trường cũng mang găng tay, cho nên dấu vân tay này rất có giá trị.

“Mau chóng cho vào ngân hàng đối chiếu nhé.” Tôi nói.

Lâm Đào gật đầu, khom người xử lý bên cạnh gương chiếu hậu.

Tôi nói tiếp: “Chúng ta giả thiết, Quách Hà và đối tượng tình nghi ngồi ở ghế lái và ghế phụ, ăn đồ nướng, hút ma túy, hút thuốc lá. Nếu Quách Hà ghét có mùi lạ trong xe, chắc chắn sẽ mở cửa sổ xe. Đối tượng tình nghi ngồi ở ghế lái phụ, nếu chống tay lên cửa sổ xe, ngón tay rất có thể sẽ chạm vào gương chiếu hậu.”

“Đúng thế, nếu anh ta có ý định gây án, ngồi ở ghế lái phụ quan sát tình hình xung quanh xe, có khả năng cũng sẽ lau bụi bẩn bám ở gương chiếu hậu.” Lâm Đào nói, “Chiếc xe này đã lâu lắm rồi không rửa, gương chiếu hậu cũng có bụi.”

“Có dấu vết quan trọng này rồi, không phải lo không làm rõ được sự thật của vụ án.” Dứt lời, tôi lại quay ra hàng ghế sau, tay đeo găng cầm cái thùng rác để ở hàng ghế sau ra và nói, “Còn nữa, mọi người xem, cái thùng rác sạch thế này, cho thấy điều gì?”

“Đúng thế, sạch thật đấy! Nếu đã không dùng, tại sao lại để trên xe làm gì?” Đại Bảo nói, “Thùng rác có phải là đồ dùng bắt buộc phải có trên ô tô đâu.”

“Không phải là không dùng, mà là không dùng trực tiếp.” Tôi nói, “Loại thùng rác tròn này, khi dùng thường đều lót một cái túi đựng rác. Cậu nghĩ xem, ăn đồ nướng, có vỏ hộp đựng, que xiên, không thể nào vứt lung tung đúng không? Chắc chắn là cái túi đựng rác trong thùng rác đã bị mang đi rồi.”

“Cậu lại muốn đi tìm rác à?” Đại Bảo nhìn tôi hỏi.

Tôi gật đầu.

Đúng lúc này, hệ thống thông tin cảnh vụ của Trình Tử Nghiên có tin gửi đến, cô nói: “Trinh sát viên tuyến trước đã tìm thấy manh mối, chủ một quán đồ nướng ở ngoại ô nói, tối hôm qua có gặp Quách Hà.”

Đó là một cái quán nhỏ bên đường, bình thường bán đồ ăn cho lái xe tải đi qua, tối đến bán đồ nướng, nghe nói vì giá cả hợp lý mà lại rất ngon nên cũng khá đông khách.

Theo lời chủ quán, khoảng 12 giờ đêm hôm qua, người phụ nữ trong ảnh, chính là Quách Hà, đi chiếc BMW dừng lại ở cạnh hàng đồ nướng, bảo mua một ít đồ nướng mang đi, tiền mua đồ nướng tất cả là tám mươi tám tệ. Sở dĩ có ấn tượng sâu là vì cô ta lấy ra tờ tiền mặt một trăm tệ và bảo chủ quán không cần trả lại tiền thừa.

“Tiền mặt?” Sau khi ra khỏi quán, Lâm Đào ngồi trên ô tô nói, “Hiện trường hoàn toàn không có tiền mặt và ví tiền!”

“Tôi vừa hỏi chi tiết, ông chủ còn nhớ, Quách Hà lấy tiền ra từ một cái ví tiền nhỏ màu hồng.” Tôi nói.

“Trong xe chắc chắn không có.” Lâm Đào khẳng định chắc chắn, “Lúc đầu tớ còn nghĩ bây giờ là thời đại thanh toán điện

tử, không mang ví tiền và tiền mặt là rất bình thường."

"Cho nên, tính chất của vụ án này, khả năng lớn là chiếm đoạt tài sản." Tôi nói, "Có phán đoán này, việc khắc họa phần tử phạm tội dễ hơn nhiều rồi. Dù sao phạm vi quan hệ của cô Quách Hà này cũng rất ít những người thiếu tiền."

"Điện thoại di động không mang đi, túi xách hàng hiệu của nạn nhân cũng không mang đi, chỉ lấy mỗi ví tiền, cho nên cái mà người này cần là tiền mặt." Lâm Đào nói, "Điểm này khớp với đặc điểm của kẻ hút ma túy."

"Nếu đúng là người tình của Quách Hà, họ ăn uống cùng nhau, thậm chí còn có những cử chỉ thân mật như cởi áo, thì chắc chắn phải tìm một chỗ kín đáo." Tôi nói, "Tử Nghiên đã xác định phạm vi có camera giám sát quanh đây, nơi không có camera giám sát mà lại ít người, ô tô vào được, đỗ được, cũng chỉ có ven cái hồ này thôi."

Trong lúc nói chuyện, xe của chúng tôi cũng đi dọc theo đường cái, dừng lại ở cạnh rặng cây xanh. Qua rặng cây xanh, có thể nhìn thấy cái hồ nhỏ phía xa, mặt hồ gợn sóng lấp lánh.

"Tối hôm qua thời tiết thế nào?" Tôi hỏi.

"Trăng rất sáng." Hàn Lượng nói luôn.

"Nếu xe đỗ ở đây, là thấy được cái hồ nhỏ dưới ánh trăng. Tôi hạ kính cửa xe xuống, tì cánh tay lên khung cửa sổ ô tô, mô phỏng động tác hút thuốc lá, rồi lại đưa tay ra lau gương chiếu hậu và nói, "Trước mặt là cảnh đêm rất đẹp, phía sau nếu có ô tô đi qua, cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng qua gương chiếu hậu."

"Cho nên, cần tìm rác ở gần đây?" Đại Bảo hỏi.

Tôi gật đầu, đáp: “Quanh đây toàn là đường, không có nhà dân, cũng không có thùng chứa rác. Cái túi đựng rác, anh ta sẽ không xách đi quá xa đâu, tìm ở chỗ gần thôi, không thấy thì dùng chó nghiệp vụ.”

Thực tế cho thấy, chuyện nhỏ như vậy không cần đến chó nghiệp vụ, dù gì trong nhóm của chúng tôi cũng có một chú “chó nghiệp vụ hình người”. Phạm vi ven hồ không hề rộng, toàn là cây cối thấp. Theo lý luận đã nói lần trước, mọi người vứt rác thường vô thức vứt cạnh gốc cây, Đại Bảo nhanh chóng bắt được mùi đồ nướng rõ mồn một, thế là chúng tôi tìm thấy một cái túi đựng rác màu đen ở chỗ cách điểm đỗ xe khoảng 500 mét.

Những người làm việc khám nghiệm hiện trường là một loài “sinh vật đặc biệt”, nhìn thấy cái túi đựng rác mục tiêu, thậm chí còn phấn chấn hơn cả trúng xổ số. Chúng tôi nén tâm trạng phấn khích lại, chụp ảnh cái túi đựng rác để lưu hồ sơ, sau đó lần lượt lấy các thứ trong cái túi rác bày ra, rồi đưa cái túi cho Lâm Đào mang đi xử lý dấu vân tay.

Trong cái túi đựng rác màu đen, có hai hộp đựng đồ ăn dùng một lần màu trắng, mười mấy cái xiên tre, một bình hút ma túy đá, một con dao cắt giấy. Ngoài ra, có một vỏ chai rượu vang và hai chiếc ly chân cao, lác đác mấy chỗ còn thấy một vài ngôi sao gấp bằng giấy.

“Cậu xem, toàn bộ chi tiết của vụ án đều ăn khớp đúng không?” Tôi nói, “Nếu là tự mình đâm, thì không thể nào tỉnh táo đem con dao và đồ linh tinh vứt ra xa như vậy rồi lái xe rời đi, đúng không?”

“Lúc trước đã nói rồi, mất máu và hút ma túy là nguyên nhân gây tử vong gián tiếp, như vậy phần tử phạm tội này ít nhất cũng là tội cố ý gây thương tích.” Hàn Lượng nói, “Ngoài ra, rượu vang và ly uống rượu, cho thấy điều gì?”

“Cho thấy sự lãng mạn.” Tôi nói, “Ngắm cảnh bên hồ cũng là lãng mạn, nếu quan hệ giữa Quách Hà và phần tử phạm tội như đã nói đến lúc trước, đều là phỏng đoán, thì chai rượu vang này cũng có thể cho thấy rõ vấn đề đấy. Bọn họ rõ ràng là tình nhân.”

“Kiếm một gã tình nhân thiếu tiền, hút ma túy.” Hàn Lượng nói, “Một phụ nữ có sự nghiệp thành công, thông minh, giỏi giao tiếp, khó có thể xảy ra sai lầm như vậy nhỉ.”

“Dấu vân tay khớp với dấu vân tay trên gương chiếu hậu.” Lâm Đào nói, “Đáng tiếc là, dấu vân tay của người này không có trong ngân hàng”

“Bây giờ lại có ly uống rượu vang, chắc là việc lấy DNA cũng không khó đâu nhỉ?” Tôi nói, “Có dấu vân tay, hơn nữa dấu vân tay có thể liên quan đến ô tô, như vậy DNA tất nhiên sẽ liên quan đến vụ án. Bấy nhiêu chứng cứ, còn phải lo không tìm được ra phần tử phạm tội sao?”

“Sớm muộn gì cũng tìm ra thôi, vấn đề là làm thế nào để nhanh chóng tìm ra.”

“Thế thì bắt đầu từ ngôi sao giấy này.” Tôi nhặt một ngôi sao giấy lên và nói, “Cái này, chắc là cũng từ nhiều năm trước rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, tầm tuổi này, ai còn chơi cái này chứ?” Lâm Đào nói.

“Ừm, rõ rồi, người tình cũ.” Hàn Lượng mỉm cười gật đầu nói.

4

Mặc dù bây giờ có rất nhiều những người có liên hệ với Quách Hà, các mối quan hệ xã hội cũng tương đối phức tạp, nhưng nếu điều tra lịch sử quá khứ của cô ta, lại không khó. Dẫu sao, cô ta cũng sinh ra và lớn lên ở huyện Long Đông, lại học đại học và thạc sĩ ở trường đại học Long Phiên, nên việc điều tra các mối quan hệ tình cảm trước đây của cô ta đúng là rất suôn sẻ.

Người yêu đầu tiên của Quách Hà khi còn học cấp III là Từ Tinh Dực, sau khi tốt nghiệp cấp III, vì không đỗ được vào đại học, liền đi làm thuê ở ngoại tỉnh. Trong thời gian học đại học, Quách Hà và hắn ta chia tay rồi nối lại tình cảm rất nhiều lần, chuyện này rất nhiều bạn học đại học của Quách Hà đều biết. Nhưng sau khi Quách Hà học cao học, gã Từ Tinh Dực này cũng không thấy xuất hiện nữa. Nhưng rất nhiều bạn học cao học của Quách Hà đều biết Quách Hà có một mối tình đầu, khiến cô không sao quên được.

Còn bây giờ, đồng nghiệp của Quách Hà đều không biết Từ Tinh Dực, chỉ biết Quách Hà đã 30 tuổi rồi, mãi chưa lập gia đình, dường như có quan hệ tình cảm mập mờ với rất nhiều người đàn ông thành đạt, nhưng chắc là đều chưa có tiến triển

thực chất. Mọi người đều cho rằng, Quách Hà chỉ là vì sự nghiệp nên lơ là chuyện hôn nhân đại sự mà thôi. Có không ít đồng nghiệp phản ánh, mấy ngày gần đây, Quách Hà dường như có vẻ lơ đãng, đầu óc cứ để đi đâu đó.

Kết quả điều tra qua nhiều kênh đều hướng về gã người yêu cũ Từ Tinh Dực này, cho nên cảnh sát lập tức tiến hành điều tra thông tin về người này. Mười năm trước người này bắt đầu đi làm thuê ở khắp nơi trong nước, không có nghề nghiệp ổn định, nhưng cũng chưa từng bị cảnh sát xử lý tiền án tiền sự gì. Bắt đầu từ tháng trước, người này quay về thành phố Long Phiên, chở hàng thuê từ trung tâm thành phố đến huyện Long Đông. Hôm xảy ra vụ án, hắn không chạy xe, chắc là ở huyện Long Đông.

Vì ở hiện trường đã lấy được vật chứng dấu vết, việc xác định đối tượng tình nghi phạm tội của vụ án trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Sau khi bí mật lấy dấu vân tay và DNA ở nhà của Từ Tinh Dực, đã xác định Từ Tinh Dực chính là đối tượng tình nghi phạm tội của vụ án. Qua cuộc thẩm vấn đột xuất, Từ Tinh Dực đã khai ra toàn bộ quá trình phạm tội cướp tài sản, xâm hại Quách Hà của hắn.

Từ Tinh Dực vốn đi làm thuê ở khắp các nơi trong nước, không thể coi là thành đạt, nhưng cũng có chút tích lũy. Nhưng nửa năm trước, hắn dính vào ma túy. Cũng trong vòng nửa năm, hắn đã vung tay tiêu sạch toàn bộ số tiền tích lũy trong thời gian mười năm đi làm thuê. Không thể sống được nữa, Từ Tinh Dực đành về quê ở huyện Long Đông, tìm bạn học cũ trước đây cho hắn một chân chạy xe chở hàng.

Nhưng thu nhập từ việc chạy xe chở hàng, không thể nào đáp ứng nổi nhu cầu hút ma túy của hắn.

Quách Hà là mối tình đầu của Từ Tinh Dực, bây giờ lại làm quản lý có thu nhập cao, tất nhiên lọt vào tầm ngắm của Từ Tinh Dực. Hắn đã lên một kế hoạch hoàn chỉnh, định cuỗm sạch khối tài sản của Quách Hà. Từ Tinh Dực đã sử dụng kịch bản gặp lại tình đầu đậm chất ngôn tình, không ngờ Quách Hà lại cắn câu thật. Vì từ lúc bắt đầu gặp lại, Từ Tinh Dực đã chuẩn bị lừa tiền, nên mọi liên hệ với Quách Hà, hắn đều tiến hành một cách bí mật, đây cũng là nguyên nhân khiến cảnh sát không phát hiện được ra hắn ngay từ lúc đầu.

Sau khi nối lại tình cảm với Quách Hà, Từ Tinh Dực biết một kẻ lưu manh không xu dính túi, địa vị xã hội thấp, thu nhập lại càng thấp như hắn, nếu muốn hoàn toàn khống chế được Quách Hà - "con gà" đang chờ bị cắt cổ, thì chỉ có thể làm tổn thương lòng tự trọng của cô về mặt tinh thần. Dùng danh từ đang hot trên mạng, chính là "PUA[*]", Từ Tinh Dực muốn Quách Hà không thể rời khỏi hắn ta được. Lúc đầu, Từ Tinh Dực hết sức kiên nhẫn lắng nghe những khó khăn mà Quách Hà gặp phải trong công việc, đôi lúc bày tỏ sự thấu hiểu của mình đối với cô và cho cô thấy mình sẽ bao dung cô một cách vô điều kiện; đến khi Quách Hà đã hoàn toàn sa vào cái bẫy ngọt ngào của hắn, khi lắng nghe Quách Hà phàn nàn về công việc, Từ Tinh Dực bắt đầu thay đổi cách nói chuyện, hắn nói mình sẽ xử lý thế nào trong công việc..., đồng thời đánh giá thấp năng lực làm việc của Quách Hà, hòng xây dựng cho mình hình tượng

giỏi hơn Quách Hà, đồng thời làm giảm sự tự tin của Quách Hà. Thậm chí cuối cùng, hắn còn ví Quách Hà như thú cưng được hắn nuôi dưỡng, trong quan hệ của hai người, họ gọi nhau là "cún con" và "ông chủ", và Quách Hà cũng hoàn toàn chấp nhận... Cứ như thế, dần dần Quách Hà hoàn toàn rơi vào cái bẫy tình cảm của Từ Tinh Dực, mà hắn chỉ mất chưa đến một tháng cho việc này.

Để xóa bỏ hoàn toàn sự cảnh giác của Quách Hà, một lần thừa lúc Quách Hà say rượu, Từ Tinh Dực đã cho cô hút ma túy đá. Từ Tinh Dực vốn tưởng rằng, sau khi nghiện ma túy, Quách Hà sẽ chu cấp ma túy cho hai người, dẫu sao khả năng kinh tế của Quách Hà cũng rất tốt. Nhưng không ngờ, Quách Hà lại năn nỉ Tinh Dực cai nghiện cùng mình. Tất nhiên là dựa vào ý chí của mình tự cai nghiện, chứ không phải là đến trại cai nghiện. Dù sao, ở địa vị của Quách Hà, một khi để người khác biết là cô hút ma túy, sẽ không bao giờ ngẩng đầu lên được nữa.

Nhưng nghiện thuốc phiện thì dễ, để cai được lại khó khăn muôn trùng. Trong mối quan hệ giữa hai người, Quách Hà vốn đã không còn chút lòng tự trọng nào, trước sự cám dỗ của ma túy, lần nào ý chí quyết tâm kiên định cũng biến mất. Nhưng sau khi hút ma túy, cô lại hối hận vô cùng và thề không bao giờ hút nữa.

Mấy hôm trước, Quách Hà đã gặp Từ Tinh Dực vào thời gian và địa điểm đã hẹn trước. Lần này, trước bình hút ma túy đá trong tay Từ Tinh Dực, lần đầu tiên Quách Hà đã kiềm chế được cơn nghiện. Cô quỳ xuống van xin "ông chủ" sau này cũng đừng hút ma túy nữa, cho dù Từ Tinh Dực sử dụng những thủ đoạn

cũ hạ thấp, đánh chửi, làm nhục như thế nào, cô cũng vẫn kiên quyết van vỉ. Cuối cùng Từ Tinh Dực cũng không thể bắt Quách Hà hút ma túy được. Quách Hà vốn tính tình dịu dàng, hơn nữa lại bị hủy hoại nhân cách, trong suốt thời gian vừa rồi cô luôn ngoan ngoãn nghe lời Từ Tinh Dực, nhưng đây là lần đầu tiên cô từ chối hắn, Từ Tinh Dực không khỏi lo lắng trong lòng.

Đã có lần từ chối thứ nhất, ắt sẽ có lần từ chối thứ hai. Từ Tinh Dực biết mình không thể cai được ma túy, nhưng nếu Quách Hà không chu cấp tiền nữa, hắn đào đâu ra tiền để mua ma túy đây?

Cho nên, lần gặp tối hôm đó, Từ Tinh Dực đã dùng hết mọi cách. Đầu tiên hắn gợi ý đi ăn đồ nướng, sau đó "biến" ra rượu vang ở ven hồ nơi cảnh đẹp say lòng người, định dùng phong cảnh lãng mạn làm Quách Hà xao động. Để tăng cường hiệu quả, Từ Tinh Dực thậm chí còn lấy ra những ngôi sao bằng giấy hắn gấp cho Quách Hà từ thời trung học. Chiêu này không thể nói hoàn toàn là dối trá, vì bấy nhiêu năm qua, những ngôi sao giấy đó đúng là luôn ở bên Từ Tinh Dực.

Chiêu này rất có tác dụng, Quách Hà luôn là "cún con", bỗng nhiên được đối xử như người, dường như có cảm giác được yêu chiều, cô không kìm được, lại hút ma túy cùng Từ Tinh Dực, thậm chí còn âu yếm trên xe, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Khi Từ Tinh Dực tỉnh dậy, trời đã sáng, hắn biết trong túi mình không còn đồng nào, lần này buộc phải lấy một số tiền ở chỗ Quách Hà. Nhưng, đúng lúc hắn từ ghế lái phụ quay người ra ghế sau lục tìm ví tiền thì Quách Hà tỉnh dậy. Lần này Quách Hà vẫn rất hối hận, cô khóc lóc bảo nếu Từ Tinh Dực không có

tiền, sẽ không đi mua ma túy nữa, cho nên mình không hề mang theo tiền.

Ví tiền ngay trước mắt, mà Quách Hà lại nói là không có điều này khiến Từ Tinh Dực đang nóng nảy vì hút ma túy lại càng nóng nảy hơn, mình là "ông chủ" cơ mà! "Thú cưng" làm sao có thể làm trái ý "ông chủ" được chứ?! Trong cơn thịnh nộ, hắn tiện tay cầm lấy con dao rạch giấy, đâm luôn ba nhát vào phần bụng đang hở ra trong trạng thái áo xống xộc xệch của Quách Hà. Máu tươi vọt ra khiến Từ Tinh Dực bừng tỉnh, nhìn Quách Hà mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền vì đau, hắn sợ hãi tột độ.

Mặc dù sợ, nhưng dù sao, cũng đã lăn lộn ngoài xã hội bấy nhiêu năm, hắn cố gắng bình tĩnh, lấy miếng giẻ lau trong xe lau một lượt tất cả những chỗ mình có khả năng chạm vào, sau đó xách cái túi đựng rác trong thùng rác phía sau xe đi.

Vì sự sắp xếp trước đó, Từ Tinh Dực biết mọi tiếp xúc giữa mình và Quách Hà trong hơn một tháng nay đều là mật, thậm chí còn không sử dụng Wechat, không dùng điện thoại di động, mà liên lạc bằng điện thoại công cộng. Còn Quách Hà vì nhân cách bị hủy hoại, hơn nữa lại sợ có người biết mình qua lại với kẻ hút ma túy, nên phối hợp vô cùng chặt chẽ. Nếu đã không có ai biết, mà hẹn lại ở một nơi khỉ ho cò gáy như vậy, thì cảnh sát sẽ không thể nào tìm đến hắn ta được.

Những việc sau đó, Từ Tinh Dực không biết nữa. Nhưng có thể đoán ra, Quách Hà đã nhanh chóng tỉnh lại sau khi lịm đi một lúc vì đau đớn, tốc độ mất máu của cô tương đối chậm, cho nên tạm thời vẫn còn có ý thức. Nếu cô gọi điện thoại cấp cứu

kịp thời, có khả năng sẽ không sao. Nhưng cô biết, nếu báo cảnh sát, chắc chắn sẽ bị điều tra ra chuyện hút ma túy. Như vậy, sự nghiệp của cô, cuộc đời của cô coi như bị hủy hoại hoàn toàn. Cho nên, cô cần liều mình một phen, cố gắng lái xe đến bệnh viện, sau đó giấu nhẹm mọi chuyện.

Nhưng sau khi mất máu và hút ma túy, hoàn toàn không thể lái xe bình thường, Quách Hà lái xe xảy ra tai nạn là kết quả tất yếu.

Sau khi biết tin Quách Hà chết, Từ Tinh Dực gào khóc thảm thiết, nhưng đó cũng chỉ là nước mắt cá sấu.

Từ Tinh Dực cũng bị bắt giữ hình sự vì liên quan đến nhiều tội danh, quãng đời còn lại của hắn cũng sẽ trôi đi trong hối hận.

"Nghe nói các anh chê bôi nữ tài xế?" Nghe chúng tôi kể xong câu chuyện, Trần Thi Vũ liếc mắt nhìn chúng tôi nói, "Bây giờ vụ án đã được phá giải, có phải là tự vả vào mặt mình không? Vụ tai nạn này không liên quan gì đến giới tính đâu nhỉ? Là do ma túy gây ra!"

"Bọn tôi thật sự không nói gì, là một cảnh sát giao thông chê." Lâm Đào vội giải thích.

"Không chỉ là nữ tài xế." Tôi nói, "Quách Hà là một người tính tình dịu dàng, rất có năng lực, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, khi bộ phận trinh sát điều tra, lại có rất nhiều đồng nghiệp của cô ấy nói cô ấy là "bông hoa giao tiếp" gì đó, thậm chí còn phỉ báng cuộc sống riêng tư của cô ấy rất lộn xộn. Đó có thể là một định kiến và nhận thức giáo điều của xã hội này về

“nữ cường nhân”. Tại sao những quản lý cấp cao có ngoại hình xinh đẹp lại không thể từng bước phấn đấu đi lên dựa vào sự nỗ lực và năng lực của mình được chứ?”

“Đúng đấy, “nữ cường nhân” cũng như “nữ tài xế”, đều là định kiến, không chấp nhận được.” Hàn Lượng nói.

Nghe xong những lời đó, Trần Thi Vũ nở nụ cười, dường như rất hài lòng.

“Nhưng, đây đúng là một mối duyên tình oan nghiệt.” Đại Bảo nói.

“Lừa tiền, “PUA” đều là những thủ đoạn phạm tội vi phạm pháp luật nhằm lừa đảo, khống chế những người lương thiện, “PUA” lại càng là sự bạo hành tinh thần đáng căm hận, đi ngược với đạo đức luân lý. Cho nên không thể nói quan hệ giữa họ là mối duyên tình oan nghiệt, mà là Từ Tinh Dực đã phạm tội.” Lâm Đào giơ tay và nói, “Còn nữa, hút ma túy là hủy hoại cuộc đời, hủy hoại cả cuộc đời mình, hủy hoại cả cuộc đời của người khác.”

“Tôi đang nghĩ, vụ án này tương đối đơn giản, nhưng vụ Hứa Tinh, Sử Phương ngã xuống nước, cũng đơn giản như vụ này sao?” Tôi dừng cuộc thảo luận của mọi người lại, nói với Trần Thi Vũ, “Tiểu Lông Vũ, mấy hôm nay, công việc điều tra của cô thế nào rồi?”

“Vẫn chưa có kết quả đối chiếu DNA, thầy giáo ở phòng DNA của Công an thành phố nói, DNA của Hứa Tinh không có trong các ngân hàng, nhưng bố mẹ đẻ của cô ấy đều đã mất, vẫn cần phải đối chiếu. Dù gì cũng là đối chiếu DNA để xác định quan hệ bố mẹ và con đẻ, không thể nhanh thế được.” Trần Thi Vũ cúi

đầu, lật giở sổ ghi chép công việc và nói, “Còn nữa, chúng tôi lại đến bệnh viện thăm Hứa Tinh, cô ấy vẫn trong trạng thái hôn mê như trước, dinh dưỡng đưa vào bằng ống thông dạ dày, việc bài tiết thì thuê người chăm sóc. Nhưng khi chúng tôi nói chuyện với Chủ nhiệm Quý, ông ấy cũng thấy khó hiểu. Nhìn từ góc độ lâm sàng, mọi biểu hiện của Hứa Tinh thực ra đều đã hồi phục rồi, các dấu hiệu sinh tồn cũng vô cùng ổn định. Nhìn từ kết quả kiểm tra lâm sàng, Hứa Tinh hoàn toàn là một người bình thường. Nhất là kết quả điện não đồ của cô ấy, cũng giống hệt như người bình thường. Chủ nhiệm Quý nói, theo kinh nghiệm của ông ấy, Hứa Tinh đáng lý ra không còn trong trạng thái hôn mê.”

“Cô ta đúng là đang giả vờ?” Tôi trầm ngâm nói.

“Mấy hôm nay tôi cũng đang suy nghĩ, tại sao cô ấy lại giả vờ hôn mê?” Trần Thi Vũ nói, “Nếu đúng là cô ta đã sử dụng mưu kế cao minh để giết Sử Phương, cô ta phải rất hài lòng về mưu kế của mình, sẽ cho rằng cảnh sát đã kết luận vụ án là tai nạn ngoài ý muốn. Nữ cảnh sát phụ trách canh giữ Hứa Tinh ở phòng bệnh cũng không để lộ danh tính của mình, Hứa Tinh chắc chắn không biết cảnh sát đang điều tra cô ta, cô ta chỉ cần một mực khai rằng mình lỡ chân ngã xuống nước là được mà.”

“Ừm, có lý.”

“Cho nên, tôi muốn xem có thể tìm được sơ hở gì qua camera giám sát phòng bệnh không.” Trần Thi Vũ nói, “Ví dụ như cô ta nhân lúc không có người, vận động tay chân gì đó. Kết quả là không tìm thấy sơ hở gì, mà bất ngờ trông thấy Lưu Hâm Hâm đến thăm cô ta.”

“Khi nào?” Tôi hỏi.

“Vào hôm chúng ta đi thăm Hứa Tinh lần đầu tiên.” Trần Thi Vũ nói, “Lưu Hâm Hâm đến ngay sau khi chúng ta về. Cô ấy ngồi cạnh giường Hứa Tinh, thì thầm một mình, không biết nói những gì. Nói một lúc rồi ra về.”

“Lúc đó cô đã tiếp xúc với Lưu Hâm Hâm một thời gian rất dài rồi.” Hàn Lượng nói, “Liệu cô có vô tình để lộ thông tin cảnh sát đang điều tra việc này, vì thế Lưu Hâm Hâm đã tiết lộ thông tin này cho Hứa Tinh? Vì biết chúng ta đang điều tra, Hứa Tinh không biết phải đối mặt thế nào, nên đã giả vờ hôn mê?”

Tôi gật đầu.

Trần Thi Vũ im lặng một lúc rồi nói: “Đúng vậy, tôi không chắc lúc tôi gọi điện thoại cho Phó trưởng Công an Đổng, Lưu Hâm Hâm có nghe được hay không.”

“Như vậy là cần điều tra Lưu Hâm Hâm.” Tôi nói.

“Theo cảm nhận của tôi, Lưu Hâm Hâm là một người rất đơn giản.” Trần Thi Vũ nói, “Nếu cô ấy biết điều gì, mấy hôm vừa rồi chắc chắn sẽ bị hỏi dò ra hết. Nhưng cố ấy có vô tình tiết lộ cho Hứa Tinh một vài thông tin về cảnh sát hay không, thì tôi không dám chắc.”

Lâm Đào đang chuẩn bị lên tiếng thì điện thoại di động trong túi rung lên, cậu lấy điện thoại di động ra xem, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Còn nói tôi, nét mặt của anh bây giờ mà chẳng giống như có tiểu hành tinh va vào trái đất à?” Trần Thi Vũ nói.

“Phát hiện thấy một ống kim tiêm ở dưới một gốc cây gần sông Tùy!” Lâm Đào thuật lại ngắn gọn kết quả khám nghiệm

của kỹ thuật viên ở Công an thành phố.

"Ống kim tiêm?" Lúc này, trong đầu tôi tới tấp hiện ra hình ảnh vô số hiện trường, tử thi.

"Có liên quan đến vụ án Hứa Tinh không?" Đại Bảo nói, "Đi dã ngoại không cần dùng đến ống kim tiêm chứ nhỉ?"

"Hỏng rồi! Chúng ta có khả năng đã mắc sai lầm nghiêm trọng!" Tôi thất thanh nói, "Chúng ta có khả năng đã kiểm tra sót!"

VỤ ÁN THỨ BẢY
NGƯỜI PHỤ NỮ DƯỚI GẦM GIƯỜNG

Gần đây khi soi gương, tôi thường ngẩn người ra.

Làn da trắng nõn, sống mũi nhỏ xinh, hàng lông mày thưa nhạt, có chút cổ điển.

Có người từng nói, tôi có ngoại hình càng nhìn lâu càng ưa nhìn, giống như một cô gái bước ra từ “Hồng lâu mộng”.

Lúc nhỏ, cũng có người nói về mẹ tôi như vậy.

Trước đây mẹ lúc nào cũng mỉm cười. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, không bao giờ tìm thấy được niềm vui nhẹ nhàng ấy trong ánh mắt mẹ nữa, thay vào đó là sự bất an và sợ hãi. Mỗi lần ông ta còn chưa về nhà, mẹ đã có sắc mặt như vậy.

Khi đó không hiểu, nhưng bây giờ tôi đã hiểu ra, đối với ông ta, mẹ chẳng qua là thứ tô điểm thêm khi thuận buồm xuôi gió, hễ gặp phải khó khăn, bà liền trở thành chỗ để trút giận.

Khi đó, chuyện làm ăn của ông ta gặp nguy cơ, lúc về đến nhà, không thất thểu ủ rũ thì nồng nặc hơi rượu. Những lúc đó, chính là nguy cơ của mẹ.

Chỉ cần một câu nói không đúng, ồ, không, bất cứ câu nói nào cũng có thể bị ông ta soi ra lỗi, tiếp đó sẽ là một trận đấm đá.

Lúc đầu, chuyện bạo hành diễn ra sau lưng tôi, mặc dù tôi không nhìn thấy, nhưng tôi có thể nghe thấy. Sau đó, tôi không

chỉ nghe thấy, mà còn có thể nhìn thấy. Tôi nhìn thấy làn da trắng của mẹ tím bầm, nhìn thấy sống mũi nhỏ xinh của mẹ sưng vù, nhìn thấy đôi mắt đẹp kiểu cổ điển của mẹ bị đánh đến mức không mở ra nổi.

Trước mặt ông ta, mẹ không giống như một con người thật, mà giống như một con búp bê.

Một con búp bê có thể đánh đập, vò nát, xé vụn.

Tôi luôn nghe thấy tiếng khóc nghẹn của mẹ vào lúc đêm khuya. Như có một sợi dây vừa dài vừa mảnh, quấn quanh cổ bà, âm thanh đó liên tục đứt quãng, như thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào, nhưng lại văng vẳng đâu đây như hồn ma. Sau khi lớn lên, tôi tình cờ đi qua lò mổ gia súc, mới thấy hóa ra những con vật sắp bị giết chết, đều sẽ phát ra những kiểu tiếng kêu ai oán như vậy.

Viết đến đây, tôi bỗng thấy buồn.

Tôi không muốn thừa nhận, tiếng khóc của mẹ, cũng từng khiến tôi cảm thấy rất phiền.

Ừm, lại nói về mẹ trong thời gian dó vậy.

Bà không bao giờ trang điểm, trừ lúc sau khi bị đánh. Con búp bê rách nát, khâu khâu vá vá, cũng có thể trông như chưa có chuyện gì xảy ra.

Không chỉ thế, bà còn bảo tôi không được nói với bất cứ ai, vì không được vạch áo cho người xem lưng.

Tất nhiên là tôi chưa từng nói ra. Không phải vì đây là chuyện không hay, mà chỉ vì sợ.

Bởi vì tôi cũng đã từng thử, chắn trước mặt ông ta khi ông ta đánh đập mẹ. Kết quả là, ông ta vứt tôi ra ngoài giống như túm một con gà nhỏ, nhốt ở ngoài cửa. Phía trong cánh cửa nhà bị khóa chặt, tiếng kêu đau đớn của mẹ còn thảm thiết hơn lúc trước. Tôi chỉ biết khóc ngoài cửa.

Tôi hận mình, chỉ có thể khóc ngoài cửa.

Cho nên, tôi không dám nói với người khác. Thực ra, tiếng đánh người, tiếng kêu khóc, chẳng lẽ họ không nghe thấy? Người như ông ta, càng nhiều người khuyên can, ông ta càng đánh mẹ tàn nhẫn hơn. Tôi không dám khuyên, cũng không dám gọi ai đến giúp. Bởi vì, họ đi một cái là mẹ sẽ bị nhốt vào trong phòng tối, rồi lại phát ra những tiếng kêu còn thảm thiết hơn.

Tôi không thể viết tiếp được nữa.

Đầu đau quá.

Người đàn ông đó, ngay từ lúc đầu đã đáng sợ như vậy sao?

Không, trong ký ức của tôi về lúc ban đầu, ông ta không phải là người như vậy. Ông ta cũng từng có gương mặt dịu dàng và lãng mạn, cũng đưa tôi và mẹ ra ngoài chơi, mua đồ ăn ngon cho tôi. Nhưng từ khi nào mẹ phát hiện thấy ông ta trở thành như vậy? Bà từng nói với tôi, nếu trong phòng vang lên tiếng động gì đó, tôi nhất định phải trốn ở phòng của mình, đừng ra ngoài.

Khi đó tôi không biết tại sao mẹ lại có thể biết trước được chuyện dữ, bây giờ tôi dường như đã hiểu.

Tôi nhìn mình trong gương. Mặt mũi nhạt nhòa, gần đây có vẻ càng ngày càng ít cười.

Hóa ra, số phận của tôi và mẹ, trùng hợp.

1

"Đây là sai lầm nghiêm trọng trong công việc của chúng ta!" Tôi cau mày, hai tay chống lên bàn giải phẫu, nói.

"Không đến mức đó chứ? Đây chỉ là sự trùng hợp thôi." Đại Bảo nói, "Loại xác suất một phần mười nghìn như thế này, mà chúng ta gặp phải, chỉ có thể coi là chúng ta đen đủi."

"Nếu kết luận sai về vụ án, thì người dân không nghe anh giải thích đâu." Bác sĩ pháp y Hàn cũng nở nụ cười méo xệch, lắc đầu nói.

Tử thi của Sử Phương lại được lôi ra khỏi tủ đông, bề mặt tử thi vẫn còn một lớp đá mỏng, một số bộ phận quan trọng của cơ thể thậm chí còn không kịp rã đông, đã bị chúng tôi dùng khăn thấm nước nóng đắp cho tan đá.

Những chỗ đã tan đá, đều có một đặc điểm chung, đó là trên da có những lỗ nhỏ dày đặc. Tất nhiên, những lỗ nhỏ này thực ra đều là tổn thương do ké đầu ngựa mọc um tùm bên sông đâm vào khi người chết lăn xuống sông.

"Nhưng đây đúng là việc có xác suất rất thấp mà." Đại Bảo nói giọng oan ức, "Cậu xem, khi chúng ta khám nghiệm tử thi lần đầu tiên, trên áo anh ta đã cắm đầy ké đầu ngựa, còn mấy chỗ này đều bị tổn thương vì ké đầu ngựa đâm. Khi cởi áo ra,

những chỗ này đều có máu, chúng ta còn lau khô vết máu ở từng chỗ để quan sát, chỉ có những lỗ nhỏ do bị ké đầu ngựa đâm."

"Ừm, vì các vết máu không lau sạch được, cho nên chúng ta đã không chú ý thấy chỗ có một lỗ tương đối to này." Tôi chỉ vào một chỗ đầy những lỗ nhỏ ở cạnh rốn người chết và nói, "Nếu chúng ta kiên nhẫn một chút, tỉ mỉ lau sạch từng vết máu, có phải đã có thể phát hiện thấy lỗ kim tiêm này khác với những lỗ nhỏ hình thành do ké đầu ngựa không?"

"Cái này, lúc dự đoán trước khi khám nghiệm tử thi, hoàn toàn không nghĩ đến lỗ kim tiêm." Bác sĩ pháp y Hàn cũng giải thích, "Hiện trường cũng không phát hiện thấy ống kim tiêm, cho nên không ai nghĩ theo hướng đó."

"Cho dù có phát hiện thấy ống kim tiêm, chúng ta cũng chỉ kiểm tra kĩ lưỡng ở những vị trí tĩnh mạch nằm sát da, nổi tương đối rõ như mu bàn tay, khớp tay, mu bàn chân, còn vùng bụng, cậu xem, bình thường nếu tiêm thuốc độc, tiêm vào bụng cũng không có tác dụng mà." Đại Bảo nói tiếp.

"Vết kim tiêm bị vết ké đầu ngựa đè lên, lại bị vết máu che đi, không phát hiện thấy ống kim tiêm, không nghĩ đến chuyện vết kim tiêm lại nằm ở bụng đây là lý do để kiểm tra sót phải không?" Tôi hỏi.

"Thì bác sĩ pháp y cũng là người mà, với sự tác động của bấy nhiêu yếu tố, có kiểm tra sót cũng không đến mức nghiêm trọng như cậu nói chứ?" Đại Bảo nói, "Cứ bảo gì mà mỗi 1 centi-mét vuông trên da đều phải kiểm tra tỉ mỉ, thế thì khám nghiệm một tử thi có mà phải hai ngày hai đêm."

“Bác sĩ pháp y Hàn vừa nói rồi,” tôi giơ tay lên, dùng kẹp cầm máu chỉ vào bác sĩ pháp y Hàn, “Nếu chẳng may đưa ra kết luận sai về vụ án, người dân sẽ không nghe anh giải thích đâu, họ chỉ biết là anh đã kết luận sai.”

“Ngành nghề rủi ro.” Đại Bảo lẩm bẩm một câu.

“Việc này là lỗi ở tôi, tôi là bác sĩ phẫu thuật chính.”

“Không phải là chuyện trách móc ai, nếu có lỗi sai, mọi người cùng chịu trách nhiệm.” Đại Bảo ưỡn thẳng người.

Tôi mỉm cười bảo: “Chưa đến nỗi, may mà nhanh chóng điều tra ra cái ống kim tiêm, nếu không đợi đến khi tử thi đông lạnh một khoảng thời gian, mất nước nhăn khô, thì còn khó khăn hơn cho việc khám nghiệm của chúng ta. Thực ra, khi xác định người chết ngã xuống nước trong trạng thái không tỉnh táo, chúng ta cứ theo suy nghĩ cũ cho là do cồn hoặc chất độc, hoàn toàn không nghĩ đến dược phẩm. Đến khi có kết quả xét nghiệm cồn và chất độc, chúng ta cảm thấy hết sức kỳ quặc, nhưng vẫn không nghĩ đến dược phẩm.”

“Việc có xác suất thấp như vậy, ai mà nghĩ đến được?” Đại Bảo nói.

“Đúng thế.” Tôi nói, “Insulin, là chất có sẵn trong cơ thể người, cho nên khi làm xét nghiệm, hoàn toàn không thể phát hiện ra điều gì bất thường.”

“Thực ra, bây giờ rất nhiều tác phẩm điện ảnh đều có nói đến chuyện dùng Insulin giết người, chúng ta cũng nên chú ý.” Bác sĩ pháp y Hàn nói.

“Việc dùng Insulin giết người trong các tác phẩm điện ảnh, thông thường đều không thực hiện được.” Tôi nói, “Nếu muốn

Insulin có thể trực tiếp dẫn đến tử vong, thì cần liều lượng rất lớn, nhiều hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng ta. Không chỉ lượng lớn, mà xác suất gây tử vong cũng mỗi người một khác, cũng có nghĩa là, phương thức giết người này, rất có khả năng giết người không thành công. Hơn nữa, nếu Insulin vào cơ thể qua đường uống, khi vào đường tiêu hóa sẽ bị enzym tiêu hóa phá vỡ, cho nên uống không có tác dụng. Muốn dùng Insulin giết người, buộc phải dùng cách tiêm, như vậy nhất định phải để lại vết tiêm trên cơ thể, rất dễ bị phát hiện ra điểm khả nghi. Nếu không có nhiều nhân tố gây nhiễu như vậy, chúng ta cũng sẽ phát hiện ra điểm khả nghi của vụ án này."

"Đúng thế, Insulin nếu tiêm vào tĩnh mạch, sẽ lập tức bị hấp thu trao đổi chất, cho nên Insulin thường đều tiêm dưới da." Đại Bảo nói, "Như vậy sau này chúng ta còn phải kiểm tra tỉ mỉ vùng da bụng, vị trí thường tiêm Insulin."

"Insulin sau khi tiêm vào cơ thể, sẽ dẫn đến hàm lượng đường huyết của cơ thể người giảm đi nhanh chóng, xuất hiện cảm giác đói, mạch đập nhanh, đồng tử dãn to, lo lắng, chóng mặt, thất điều, chí là hôn mê." Tôi nói, "Lúc này, khả năng tự bảo vệ của con người sẽ giảm mạnh, xác suất xảy ra tổn thương đầu do lực xé như Sử Phương sẽ tăng lên rất nhiều."

"Thế thì tôi lại phát hiện ra một yếu tố gây nhiễu khiến chúng ta kiểm tra sót." Đại Bảo nói, "Những người đường huyết quá thấp, sẽ có biểu hiện mồ hôi chảy đầm đìa, nếu khi khám nghiệm sơ bộ tử thi, chúng ta phát hiện thấy trên da của người chết có nhiều mồ hôi, hoặc quần áo của người chết ướt đẫm mồ hôi, chúng ta sẽ suy xét xem có phải là do tác dụng của dược

phẩm không. Nhưng, người chết đã rơi xuống nước, nên điểm này đã bị che lấp mất! Cậu xem, sao lại hội tụ nhiều sự trùng hợp thế chứ?"

Thấy Đại Bảo vẫn đang tìm lý do bao biện, tôi lườm anh ta một cái.

"Cảm giác mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng rồi." Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Vừa nãy bên Trưởng khoa Lâm Đào cũng đã gửi thông tin, đã tìm thấy vân tay của Hứa Tinh trên ống kim tiêm. Còn có lấy được DNA của Sử Phương trong ống kim tiêm hay không, vẫn cần phải làm xét nghiệm tiếp."

"Trời! Đúng là Hứa Tinh giết người à?" Đại Bảo ngạc nhiên thốt lên, "Đúng là cô ấy bị bạo hành gia đình suốt hay sao? Mà những người xung quanh đều không hay biết? Chuyện này cũng không khoa học!"

"Về lý do tại sao cô ta giết người, bàn sau." Tôi nói, "Bây giờ phải xác định, đúng là Hứa Tinh có ý đồ xấu, tiêm Insulin cho Sử Phương, thấy anh ta không chết, lại tìm thời cơ kéo anh ta xuống nước, để anh ta bị chết đuối."

"Không phải là có dấu vân tay sao? Nếu kiểm tra ra DNA của Sử Phương nữa, thì không phải là chắc chắn rồi sao?" Đại Bảo hỏi.

"Nhưng, đã xét nghiệm ra thành phần Insulin trong ống kim tiêm chưa?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Hàn lắc đầu, nói: "Chưa. Đã mấy ngày rồi, cho dù là trong ống tiêm còn sót Insulin, cũng đã phân hủy hết rồi, làm sao mà xét nghiệm ra được?"

“Đúng thế.” Tôi nói, “Như vậy chỉ có thể chứng minh Hứa Tinh đã dùng ống kim tiêm, sau khi xét nghiệm ra DNA của Sử Phương, cũng chỉ có thể chứng minh là Hứa Tinh đã dùng ống kim tiêm tiêm cho Sử Phương, không thể chứng minh được là Hứa Tinh đã tiêm Insulin cho Sử Phương!”

“Đúng thật, trong cơ thể người vốn đã có Insulin, tìm thấy thành phần Insulin trong cơ thể Sử Phương cũng không thể chứng minh được điều gì.” Đại Bảo nói.

“Thế thì làm thế nào?” Bác sĩ pháp y Hàn cũng đã nhận ra vụ án này cho dù có biết được sự thật, nhưng từ góc độ sự thật pháp lý và chuỗi chứng cứ, vẫn còn tồn tại lỗ hổng rất lớn.

“Bây giờ chỉ có thể thế này, chúng ta nghĩ cách kiểm tra hàm lượng đường huyết trong cơ thể Sử Phương.” Tôi nói, “Người đã chết, cũng sẽ dừng bổ sung đường huyết, cho nên hàm lượng đường huyết trong cơ thể anh ta chắc chắn rất thấp. Như vậy, chúng ta có thể gián tiếp chứng minh Hứa Tinh đã tiêm Insulin cho Sử Phương. Nếu là chứng cứ gián tiếp, muốn định án, thì buộc phải có hai yếu tố, một là Hứa Tinh có thể khai ra hành vi phạm tội, hai là chúng ta có thể tìm ra động cơ giết người của Hứa Tỉnh.”

“Việc này hơi khó.” Bác sĩ pháp y Hàn nói.

“Có khó mấy thì cũng đã có bước đột phá so với giai đoạn trước.” Tôi nói, “Đúng rồi, nguồn lấy Insulin của Hứa Tinh, có thể điều tra rõ không? Đây cũng là một chứng cứ gián tiếp rất quan trọng.”

“Cái này, nhóm của Tiểu Lông Vũ đang điều tra rồi, dù sao cơ quan nơi Hứa Tinh làm việc cũng là một công ty chế biến dược

phẩm sinh học." Hàn Lượng nãy giờ ngồi một bên im lặng nghe chúng tôi nói liền lên tiếng, "Về cách Hứa Tinh lấy Insulin thực sự có rất nhiều khả năng, cho nên chúng ta cũng đừng mong là manh mối này có thể nhanh chóng điều tra ra điều gì có giá trị."

"Dù sao cũng phải điều tra." Tôi nói.

"Tất nhiên rồi." Hàn Lượng nói tiếp, "Sau khi người chết, lại bị giải phẫu, máu đem đi xét nghiệm đường huyết, có thực sự đáng tin cậy không? Tiếp theo đây liệu có bị luật sư lấy đó làm căn cứ để phản bác không?"

"Đúng là có khả năng do máu phân hủy, ô nhiễm dẫn đến kết quả bị sai lệch." Tôi nói, "Nhưng tôi có cách, chúng ta không lấy máu, mà lấy thủy dịch."

"Thủy dịch?" Hàn Lượng ngạc nhiên hỏi.

Tôi gật đầu, cầm một ống kim tiêm lên, cắm nó vào con người của người chết và nói: "Tôi vừa nói rồi, nếu chúng ta phát hiện ra chuyện kiểm tra sót muộn, cơ thể mất nước nhăn khô, thủy dịch cũng sẽ không còn, thì chúng ta đúng là sẽ gặp phiền phức đấy."

Dứt lời, ống kim tiêm trong tay tôi đã rút được 10 mi-li-lít thủy dịch. Tôi nói tiếp: "Tốt, nhiều thế này, đủ để xét nghiệm rồi. Thủy dịch tồn tại trong con ngươi tử thi, con ngươi là một cấu trúc khép kín, nên chỉ cần không bị mất nước nhăn khô, vẫn còn thủy dịch, thì số thủy dịch này gần như không bị ô nhiễm, là nguyên liệu xét nghiệm tốt nhất. Được rồi, mau đem đi xét nghiệm đi, tôi tin rằng hàm lượng đường huyết của người chết chắc chắn là vô cùng thấp.

Trong lúc nói chuyện, phía ngoài phòng Giải phẫu có tiếng phanh xe gấp, tôi biết là Trần Thi Vũ đã đến.

“Tạm thời chưa điều tra rõ được nguồn gốc của Insulin,” Trần Thi Vũ nói, “nhưng chỗ tôi có một manh mối quan trọng. Đã tìm ra thông tin về xuất thân của Hứa Tinh!”

“Tìm thấy rồi à?” Cảm giác phấn khởi dâng lên trong lòng tôi.

“DNA của Hứa Tinh đưa vào ngân hàng nhân khẩu mất tích đối chiếu không cho ra kết quả, nhưng khi nhập vào ngân hàng vật chứng hiện trường thì tìm thấy một người có quan hệ huyết thống” Trần Thi Vũ nói, “Nói chi tiết một chút, người có quan hệ huyết thống này là đối tượng tình nghi trong một vụ mạng xảy ra ở thành phố Sâm Nguyên mười tám năm trước, ông ta tên là Tiền Đại Doanh, cảnh sát nghi ngờ ông ta giết chết vợ mình. Còn Hứa Tinh là con gái ruột của đối tượng tình nghi này, bị hại là mẹ của Hứa Tinh.”

“Mười tám năm trước? Lúc đó tôi còn chưa đi làm.” Tôi nói, “Tình hình vụ án thế nào?”

“Vụ án này, là bố tôi, à, sếp Trần đích thân đến, nhưng không phá giải được.” Trần Thi Vũ nói, “Tình hình cụ thể tạm thời tôi chưa nắm được, tôi đang nghĩ, liệu có cần tôi đến thành phố Sâm Nguyên một chuyến bây giờ, lấy tài liệu vụ án về.”

“Được, bảo Hàn Lượng lái xe đưa cô đi, nhanh chóng xuất phát, làm xong thủ tục, mang toàn bộ hồ sơ vụ án về.” Tôi nói, “Khi đó không có ảnh kỹ thuật số, nếu lấy bản photo, sẽ không xem rõ được chi tiết vụ án đâu.”

Trần Thi Vũ gật đầu rời đi.

“Thế, giờ chúng ta làm gì?” Đại Bảo hỏi.

“Bây giờ, trừ phi Hứa Tinh tỉnh lại, nếu không chúng ta không thể làm được gì.” Tôi thở dài một tiếng và nói, “Không, chúng ta còn phải đi điều tra Lưu Hâm Hâm, xem rốt cuộc cô ta có biết nội tình không.”

Tôi và Đại Bảo, Trình Tử Nghiên lên xe, tiện đường đưa theo cả Lâm Đào lấy dấu vân tay ở Công an Thành phố, đến nhà Lưu Hâm Hâm.

Căn nhà của Triệu Đạt và Lưu Hâm Hâm là Triệu Đạt mua từ trước khi cưới, để chắc chắn có thể ly hôn, lúc này Lưu Hâm Hâm đã tự thuê một căn hộ chung cư nhỏ, chuyển đồ của mình qua đó. Căn hộ nhỏ đến mức khi bốn chúng tôi vào nhà, gian phòng khách chật cứng.

“Sao Trần Thi Vũ không đến?” Lưu Hâm Hâm có chút không tự nhiên.

“Cô ấy có việc phải đi công tác.” Tôi chăm chú nhìn vào mắt Lưu Hâm Hâm và nói, “Hơn nữa, tôi nghĩ cô ấy vắng mặt, thì tốt hơn.”

Rõ ràng là Lưu Hâm Hâm không hiểu ý của tôi lắm, thực ra tôi muốn nói, quan hệ giữa họ đã không còn phân biệt được công tư, cho nên khi hỏi chuyện sẽ có một số cân nhắc né tránh.

“Các anh muốn hỏi những gì?” Lưu Hâm Hâm hỏi.

“Chuyện của Hứa Tinh.” Tôi vẫn chăm chú nhìn vào mắt Lưu Hâm Hâm.

Lưu Hâm Hâm lại càng ngơ ngác, cô ngẩng đầu lên nhìn tôi hỏi: “Tinh Tinh? Cô ấy tỉnh lại chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Ôi, lúc đầu nếu tôi nghe lời Tinh Tinh, ly hôn sớm hơn thì tốt.” Lưu Hâm Hâm lại thở dài nói.

Rất rõ ràng, cô ta vẫn không hiểu mục đích đến đây của tôi. Có điều không hiểu mục đích đến của tôi, lại cho thấy cô ta không giấu giếm điều gì trong lòng.

“Hứa Tinh và Sử Phương ngã xuống nước, trước đó có dấu hiệu gì không?” Tôi hỏi thẳng.

“Không.” Lưu Hâm Hâm vẫn rất ngơ ngác, “Không phải là tại nạn sao? Tai nạn làm sao có dấu hiệu từ trước được?”

“Mấy hôm nay, cô có đi thăm Hứa Tinh không?” Tôi đột ngột hỏi sang hướng khác, định dùng cách tấn công đột ngột để thử phản ứng của Lưu Hâm Hâm.

“Có, vừa nghe nói cô ấy xảy ra chuyện, tôi lập tức đi thăm luôn.” Lưu Hâm Hâm thản nhiên trả lời.

Đến đây, tôi đã chắc chắn Lưu Hâm Hâm là người không liên quan đến vụ án.

“Tôi đã đi thăm cô ấy, tình hình của cô ấy có vẻ khá tốt, ngoài tóc ướt sũng ra, những chỗ khác cũng không bị tổn thương, nhưng cô ấy bị hôn mê.” Lưu Hâm Hâm nói, “Sau đó tôi ngồi cạnh giường nói chuyện với cô ấy. Có người đã nói với tôi, những người bị hôn mê, thực ra có lúc có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện. Không biết chừng, những lời nói của tôi có thể khiến cô ấy tỉnh lại.”

“Nói gì?” Tôi hỏi tiếp.

“Nói là bây giờ tôi đã quyết định ly hôn rồi, quyết định tố cáo Triệu Đạt, gần đây bận suốt vì việc này.” Nét mặt Lưu Hâm

Hâm có chút buồn, “Tôi nói với cô ấy, nếu sớm nghe lời cô ấy, có thể đã không phải chịu đựng nhiều như vậy.”

“Chỉ thế thôi à?” Tôi hỏi.

Lưu Hâm Hâm suy nghĩ giây lát rồi nói: “À, sau khi biết Tinh Tinh xảy ra chuyện, Thi Vũ đã gọi điện thoại cho lãnh lãnh đạo nói cảnh sát các anh vẫn cần phải điều tra kĩ về Tinh Tinh và Sử Phương. Nói thật, lúc đó tôi thấy hơi kỳ quặc, không phải là họ bị đuối nước vì tai nạn hay sao? Tại sao cảnh sát phải điều tra họ?”

“Cô đã nói điều này với Hứa Tinh?” Tôi hỏi.

Lưu Hâm Hâm gật đầu.

Tôi có cảm giác đã hiểu ra. Nếu đúng là Hứa Tinh sợ bị điều tra, thì đúng là cô ta có khả năng giả vờ hôn mê, muốn lợi dụng kế hoãn binh để trốn không bị điều tra.

“Gần đây cô bận những việc gì?” Tôi thấy đã hỏi được những điều mà mình muốn hỏi, liền chuyển chủ đề.

“Luật sư Phương mà Thi Vũ giới thiệu cho tôi là bạn học khóa trên của cô ấy, rất nhiệt tình.” Lưu Hâm Hâm nói, “Luật sư Phương nghe nói trước đây Triệu Đạt đã từng đến uy hiếp tôi, sợ nhỡ đâu anh ta được bảo lãnh chờ xét xử, lại đến đe dọa tôi nữa, nên đã xin lệnh bảo vệ an toàn tính mạng cho tôi. Trước đây tôi hoàn toàn không biết còn có cái này, nghe nói sau khi tòa án đưa ra lệnh bảo vệ, sẽ thông báo cho đồn công an, tổ dân phố và liên hiệp hội phụ nữ. Hôm nay lệnh bảo vệ an toàn tính mạng vừa được đưa xuống, họ đều gọi điện thoại cho tôi, nói là từ hôm nay sẽ thường xuyên theo dõi tình hình của tôi, cũng mong là khi nào có dấu hiệu bị xâm hại, tôi sẽ thông tin cho họ

ngay. Cái này thật tốt, nghe nói cũng sẽ gửi đến tay Triệu Đạt, có thể sẽ khiến anh ta khiếp sợ. Quan trọng là bây giờ tôi cảm thấy cho dù Thi Vũ không có ở bên cạnh, tôi cũng đã có chỗ dựa, trong lòng không lo sợ như trước nữa."

"Rất tốt." Tôi gật đầu.

"Luật sư Phương còn dạy cho tôi rất nhiều kiến thức pháp luật mà trước đây tôi hoàn toàn không hiểu, ví dụ như khi bị xâm hại thì thu thập chứng cứ như thế nào, làm theo quy trình của pháp luật để bảo vệ được lợi ích của mình như thế nào, còn rất nhiều những quy định của pháp luật về bạo hành gia đình nữa." Lưu Hâm Hâm nói, "Trước đây tôi học luật, bây giờ cũng đang cố gắng học, định tham gia kỳ thi tư pháp năm nay."

"Cô học luật? Thế thì Hứa Tinh cũng học luật?"

"Không, chúng tôi là bạn cùng trường thời đại học, cùng một khóa, nhưng khác chuyên ngành. Vì lúc xếp phòng ở ký túc xá, chúng tôi được xếp vào cùng một phòng, cho nên mới chơi thân với nhau bấy nhiêu năm." Lưu Hâm Hâm nở một nụ cười ấm áp, "Cô ấy học sinh học, nên khi tốt nghiệp được phân vào bộ phận kỹ thuật, còn tôi ở bộ phận dịch vụ. Sau đó tôi thôi việc, cô ấy chuyển sang bộ phận tiêu thụ."

"Ừm, bộ phận kỹ thuật, thảo nào lại hiểu." Đại Bảo nói.

Tôi trừng mắt nhìn Đại Bảo, để anh ấy không nói nữa, sau đó chào ra về.

2

Điện thoại đổ chuông.

“Huyện Dương Cung xảy ra một vụ án giết người cướp của, cần các cậu lập tức đến chi viện.” Thầy nói.

Tôi giơ tay lên nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn bầu trời phía ngoài cửa sổ và nói: “Sắp đến giờ tan tầm đến nơi rồi, kẻ nào đi cướp vào giờ này cơ chứ?”

Sau khi từ chỗ Lưu Hâm Hâm về, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi. Chúng tôi vừa đợi Trần Thi Vũ mang thông tin hồ sơ vụ án về, vừa đi làm bình thường. Không ngờ, mấy hôm nay đúng là không bình yên, sắp hết giờ làm việc rồi, mà lại thêm một vụ án.

“Xem ra, vụ án này chắc là xảy ra vào sáng ngày hôm nay, bây giờ mới phát hiện ra.” Thầy nói, “Dù sao huyện Dương Cung cũng rất gần, cho dù là vào giờ tan tầm, các cậu cũng chỉ một tiếng đồng hồ là đến, đến nơi vẫn có thể triển khai công việc luôn.”

Tôi đáp lời rồi nói với mọi người: “Hàn Lượng và Tiểu Lông Vũ đi công tác, xem ra hôm nay tôi phải làm tài xế rồi.”

Dương Cung là huyện trực thuộc thành phố thủ phủ của tỉnh, cách thủ phủ tỉnh 30, 40 ki-lô-mét, chỉ là gặp đúng lúc xe

cộ đông đúc vào giờ tan tầm, nên tốc độ rời khỏi thành phố của chúng tôi rất chậm.

“Cướp tài sản? Bây giờ đúng là ít thấy đấy.” Đại Bảo nói, “Bây giờ cũng không còn ai mang theo tiền mặt nữa, các vụ cướp tài sản ít hơn rất nhiều.”

“Này, cái miệng quạ đen của anh, chuyện này không nên nói linh tinh đâu đấy.” Tôi cau mày nói, “Vì hiện trường rõ ràng có các đồ vật bị mất, nên xem xét theo hướng cướp của giết người.”

“Sao tôi lại thành cái miệng quạ đen? Kể cả có đúng đi nữa, cũng là lây từ cậu đấy.” Đại Bảo cười nói.

“Kể cũng phải.” Lâm Đào nói, “Ý tôi muốn nói bây giờ các vụ án cướp tài sản đúng là ít hơn rồi, nhưng các vụ lừa đảo qua điện thoại rất nhiều, loại hình các vụ án cũng thay đổi theo sự phát triển của thời đại.”

“Đúng thế, các vụ giết người liên hoàn cũng ít hơn trước đây bảy mươi phần trăm.”

“Đây là chuyện tốt.” Tôi nói.

“Bị hại là người như thế nào?” Lâm Đào quay lại chủ đề.

“Nghe nói là mẹ đơn thân và con, à, cũng không hoàn toàn là như vậy, mà đại loại là chồng làm việc ở thành phố, mỗi tháng về nhà một lần.” Tôi nói.

“Mỗi hai mẹ con ở với nhau, đúng là dễ bị xâm hại.” Đại Bảo xen vào, “Người bị chết là mẹ hay con gái?”

“Nghe nói là người mẹ bị giết, con gái bị trói.” Tôi nói, “Vẫn may, ngoài bị chấn động hoảng sợ thì cô con gái hơi yếu chút thôi, không nguy hiểm về tính mạng.”

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe do tôi lái đã tiến vào khu vực trung tâm huyện Dương Cung, theo định vị của Trưởng Công an huyện Dương Cung gửi, tôi phóng xe thẳng đến một khu dân cư ở phía tây huyện thành.

Đây là một khu dân cư được xây dựng từ mười mấy năm trước, bây giờ được coi là không mới không cũ. Cổng vào khu dân cư có một cảnh sát của đồn công an trang bị vũ trang đầy đủ đang chờ chúng tôi, thấy chúng tôi đến, liền vẫy tay ra hiệu, bảo chúng tôi cho xe xuống hầm để xe qua cửa hầm ở cổng vào.

Những khu dân cư được xây dựng vào thời gian đó, rất nhiều khu không nghĩ đến vấn đề chỗ đỗ xe, vì vậy cũng đều không xây dựng hầm để xe, nên mới xảy ra vấn đề đỗ xe khó ở các khu chung cư cũ. Nhưng khu này đã xây hầm để xe, chỉ là diện tích hầm tương đối nhỏ, công tác quản lý tương đối kém. Chúng tôi vừa xuống hầm để xe lập tức biết ngay thế nào là bẩn thỉu, hỗn loạn.

Trên mặt sàn xi măng, các ô đỗ xe được kẻ vạch không ngay ngắn, giữa các chỗ đỗ ô tô đều nhét đầy xe đạp điện và xe máy, có những chiếc xe đạp điện đã phủ một lớp bụi dày.

Vì bây giờ đã là buổi tối, toàn bộ các vị trí đỗ xe đều đã có xe đỗ, nên xe khám nghiệm của chúng tôi chỉ có thể đỗ ở lối đi giữa các vị trí đỗ xe, một chiếc xe gần như đã choán gần hết lối đi.

“Chỗ này không thể đỗ lâu được đâu nhỉ? Nếu không, chúng ta sẽ làm ảnh hưởng đến việc ra vào của người dân.” Tôi nhảy xuống xe, nhìn xung quanh, mới phát hiện ra trong góc hầm để

xe, dây cảnh giới đã được căng ở phía sau hai chiếc ô tô, mấy cảnh sát đang làm việc ở khu vực đó.

"Thảo nào bảo chúng ta xuống hầm để xe, hóa ra hiện trường ở ngay dưới hầm để xe!" Tôi vừa nói vừa bước về phía dây cảnh giới.

Thấy chúng tôi đi tới, Phó trưởng Công an huyện Dương Cung Cao Bưu và bác sĩ pháp y Lâm liền ra đón. Tôi nhìn xung quanh, thấy không có quần chúng đứng xem, liền hỏi: "Vụ án xảy ra ở đây à?"

"Chuyện này, nói ra thì rất dài." Phó trưởng Công an Cao Bưu bắt tay tôi rồi kéo chúng tôi đi đến góc hầm để xe, cũng chính là góc có căng dây cảnh giới, giới thiệu tình hình vụ án.

Người bị hại tên là Thương Phượng Liên, nữ, 43 tuổi, là người huyện Dương Cung, vốn làm việc ở một doanh nghiệp nhà nước, năm năm trước sau khi xin nghỉ vì bị bệnh, ở nhà chăm sóc con suốt. Nguồn kinh tế chủ yếu của Thương Phượng Liên là lương của chồng và tiền cho thuê một căn hộ ở khu gần trường học. Chồng cô ta tên là Quách Siêu, hơn cô ta hai tuổi, hiện là công chức trong một cơ quan trực thuộc tỉnh ở thành phố Long Phiên, cấp bậc tương đương trưởng ban, nhưng không có chức vụ gì cụ thể. Địa điểm làm việc của Quách Siêu và huyện Dương Cung lại nằm đúng trên đường chéo qua địa phận của Long Phiên, mặc dù có vẻ như một nơi ở thành phố, một nơi ở huyện trực thuộc thành phố, nhưng khoảng cách thực tế tương đối xa. Cho nên bình thường Quách Siêu ở nhà tập thể của cơ quan, mỗi tháng có ba ngày nghỉ, sẽ về nhà.

Hôm nay, chính là ngày xảy ra vụ án, Quách Siêu vừa từ nhà đến cơ quan đi làm chưa đến một tuần.

Con gái của Quách Siêu và Thương Phượng Liên tên là Quách Sảnh Sảnh, năm nay 16 tuổi, là học sinh lớp chín, sắp phải thi lên cấp III, học ở trường Trung học số 10 của huyện Dương Cung cách hiện trường hai cây số, cũng là trường cấp II trọng điểm trong huyện. Quách Sảnh Sảnh ngoan ngoãn, học giỏi, thời điểm này đã giành được suất vào thẳng lớp chọn của trường Trung học số 1 huyện Dương Cung. Cho nên, gia đình này không phải chịu áp lực về kỳ thi lên cấp III của con.

Hôm nay là thứ bảy, vì vậy không có nhiều người ra ngoài vào sáng sớm. Đến tầm khoảng 10 giờ sáng, hàng xóm trong tòa nhà này xuống dưới tòa nhà, khi đi qua cửa nhà Thương Phượng Liên, phát hiện thấy cửa nhà cô ta mở, nên thò đầu nhìn vào, trong nhà có vẻ đã bị lục tung, nhưng không có người. Trong ấn tượng của hàng xóm, Thương Phượng Liên là người rất cảnh giác, thường không để cửa mở như vậy, nên sau khi gõ cửa gọi không thấy ai đáp lại, người hàng xóm đã báo cảnh sát.

Sau khi nhận được tin báo, cảnh sát đồn công an đến hiện trường, từ ngoài cửa nhìn vào trong nhà có vẻ đúng là không có người, liền đi bao giày khám nghiệm, mang găng tay vào hiện trường. Sau khi quan sát qua hiện trường, xác định tất cả các khu vực trong nhà đều không có người, cảnh sát gọi vào số điện thoại di động của Thương Phượng Liên, thấy tắt máy. Cảnh sát liền chia làm hai tuyến, một tuyến thông báo cho bố mẹ của Thương Phượng Liên, triệu tập mấy người họ hàng, cùng tìm

kiếm ở sòng bài, trung tâm mua sắm, chợ, những nơi Thương Phượng Liên hay đến; tuyến kia đến thẳng trường học của Quách Sảnh Sảnh, tìm cô bé.

Mặc dù hôm nay là thứ bảy, nhưng học sinh lớp chín, sắp phải thi lên cấp III, vẫn đi học bình thường. Mặc dù Quách Sảnh Sảnh đã được vào thẳng trường cấp III trọng điểm, nhưng vì ham học, cô bé chưa từng lơ là việc học, chắc cũng đi học bình thường. Nhưng khi cảnh sát đến trường cấp II, đúng vào lúc tan học tầm trưa, họ không tìm thấy bóng dáng Quách Sảnh Sảnh ở đâu. Cảnh sát liền tìm gặp giáo viên chủ nhiệm lớp của Quách Sảnh Sảnh.

Theo lời giáo viên chủ nhiệm, 7 giờ rưỡi sáng lớp chín phải có mặt đúng giờ, Quách Sảnh Sảnh không bao giờ đi muộn. Cho nên đến 8 giờ, thấy Quách Sảnh Sảnh vẫn chưa đến trường, giáo viên chủ nhiệm đã gọi điện cho Thương Phượng Liên. Không ngờ, người nhận điện thoại không phải là Thương Phượng Liên, mà là giọng một người đàn ông.

“Hả? Anh là...” Giáo viên chủ nhiệm nói.

“Chị ở đâu? Có việc gì?” Người đàn ông nói.

“Tôi là giáo viên Vương ở trường Trung học số 10...” Giáo viên chủ nhiệm đang định tự giới thiệu.

“Hôm nay Quách Sảnh Sảnh mệt, xin nghỉ học một hôm.” Người đàn ông đột ngột thô lỗ ngắt lời giáo viên chủ nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm ngắt điện thoại, cảm thấy trong lòng không vui, nhưng lại nghĩ, có thể Quách Sảnh Sảnh bị ốm, khiến bố cô bé lo lắng. Các ông bố bà mẹ đều lo cho con, điều này có thể hiểu được.

Sau khi điều tra vòng ngoài về Quách Siêu, cảnh sát Long Phiên gửi thông tin phản hồi là hôm qua, hôm nay, Quách Siêu đều làm việc ở cơ quan suốt. Như vậy người đàn ông nhận điện thoại rất khả nghi. Vì điện thoại di động của Thương Phượng Liên không có ở hiện trường trong nhà, tính khả nghi càng tăng lên gấp bội. Công an huyện Dương Cung lập tức cử kỹ thuật viên hình sự đến khám nghiệm nhà Thương Phượng Liên, xem có phát hiện ra vết máu hoặc các dấu vết khác có thể chứng minh đây là một vụ án mạng hoặc một số căn cứ liên quan đến sự mất tích của cô ta.

Một nhóm trinh sát viên khác cùng họ hàng của Thương Phượng Liên tìm khắp những nơi có thể tìm thấy Thương Phượng Liên ở huyện Dương Cung, không có bất cứ thu hoạch gì. Đúng vào lúc này, một người họ hàng bỗng nhớ ra, Thương Phượng Liên có một chiếc xe đạp điện, bình thường để ở hầm để xe của khu dân cư. Đi xem cái xe đạp điện có còn ở đó không là sẽ biết cô ta có đi xa không.

Cảnh sát cùng người họ hàng xuống hầm để xe, còn chưa kịp tìm cái xe đạp điện, đã nhìn thấy Quách Sảnh Sảnh bị trói trong một góc của hầm để xe.

Lúc này Quách Sảnh Sảnh đã bắt đầu hôn mê, lập tức được đưa đến bệnh viện. Sau khi đến bệnh viện, cô bé tỉnh lại ngay sau khi được cấp cứu sơ bộ. Theo lời kể của Quách Sảnh Sảnh, đúng 7 giờ sáng nay, khi đi thang máy xuống dưới tòa nhà, cô bé đã gặp một người đàn ông trung niên mà cô bé không quen. Người đàn ông này đeo khẩu trang, nhưng chắc chắn là người

Quách Sảnh Sảnh không quen. Sau khi vào thang máy, hắn dùng cánh tay kẹp cổ cô bé, đưa cô bé xuống tầng hầm.

Lúc đó Quách Sảnh Sảnh vô cùng hoảng sợ, cô bé đã nghĩ đến vô số khả năng bị xâm hại, thậm chí còn cảm giác mình sắp chết rồi. Nhưng không ngờ, gã đàn ông này hoàn toàn không lột quần áo của cô bé như trong tưởng tượng, mà bảo cô bé đưa chìa khóa nhà. Chuyện này tốt hơn quá nhiều so với những gì Quách Sảnh Sảnh dự tính, cho nên cô bé đưa luôn chìa khóa nhà cho gã đàn ông. Sau khi lấy được chìa khóa, gã đàn ông lục tìm và lấy ra sợi dây nhảy trong cặp sách của cô bé, trói cô bé vào ống dẫn nước ở góc hầm để xe, lại dùng khăn tay của cô bé bịt chặt miệng cô bé lại rồi rời đi.

Bị trói từ 7 giờ sáng cho đến tận 2 giờ chiều mới được giải cứu, Quách Sảnh Sảnh không được ăn uống gì, may mà ở tầng hầm không nóng như ở bên ngoài, cho nên chỉ bị kiệt sức và mất nước ở mức độ nhẹ, sau khi đến bệnh viện được bổ sung Glucose thì không sao nữa.

Qua lời kể của Quách Sảnh Sảnh có thể khẳng định, đây là một vụ án hình sự.

Chỉ là, Thương Phượng Liên thì không may mắn như vậy. Khi tiến hành khám nghiệm nhà Thương Phượng Liên, kỹ thuật viên hình sự vô tình phát hiện thấy phía dưới dát giường trong phòng ngủ chính nhà cô ta là một cái tủ hộp giường. Lật tấm dát giường lên liền phát hiện thấy bên trong có một tử thi bị trói, đã xuất hiện vết hoen, co cứng tử thi, xác định đã tử vong. Kết quả nhận diện cho thấy người chết chính là Thương Phượng Liên.

Nghe đến đây, tôi hỏi: “Thế có nghĩa là chỗ các anh khám nghiệm bây giờ là chỗ Quách Sảnh Sảnh bị trói?”

Phó trưởng Công an Cao gật đầu và nói: “Đồng thời khám nghiệm cả hai hiện trường, tử thi vẫn chưa được đưa đi. Hiện trường này đơn giản hơn, nên tôi muốn nhờ các anh xem trước, rồi lên trên tầng xem.”

“Sao nghe giới thiệu xong, tôi lại nghĩ đến vụ án cậu học sinh cấp II thuê người giết hại bố mẹ mình, sau đó còn giả vờ là bị hại?” Lâm Đào nói, “Khi giải cứu cô bé, các anh có để ý đến nút thắt dây trói cô bé không? Cô bé có thể tự trói mình được không?”

“Cái này, đúng là không để ý.” Phó trưởng Công an Cao đáp lời, “Chúng tôi chỉ cẩn thận tháo sợi dây, chú ý không làm ảnh hưởng đến chứng cứ ở hiện trường thôi. Là cô bé tự trói mình? Chuyện này không thể nào chứ nhỉ? Tôi vừa nói rồi, trong khoảng thời gian đó có giọng đàn ông xin phép cho cô bé nghỉ học.”

“Cô bé không thể tìm đồng bọn sao?

“Tất nhiên, chúng tôi cũng đã cân nhắc đến khả năng người quen gây án.” Nhưng người chúng tôi nghi ngờ là bố của cô bé, đang tiến hành điều tra anh ta, xem anh ta có khả năng giấu mọi người để về nhà trong lúc đang làm việc ở cơ quan hay không.

“Đều là những nghi ngờ hợp lý, đều phải xem xét.” Tôi vừa đi bao giày, vừa nói.

Tôi mang xong đồ khám nghiệm, bước vào phía khu vực giới nghiêm. Trong khu vực giới nghiêm, ngoài sợi dây dùng để

trói Quách Sảnh Sảnh và cái ống dẫn nước bên cạnh, còn có chiếc cặp sách đã bị mở khóa của Quách Sảnh Sảnh, ngoài ra không còn gì khác.

"Không thể có dấu chân để lại trên mặt sàn này." Lâm Đào ngồi xuống bên cạnh ống nước và nói, "Có điều phần tử phạm tội trói một người sống vào cái ống dẫn nước rất lâu không ai sờ vào, chắc chắn sẽ để lại rất nhiều dấu vết đúng không?"

"Chúng tôi vẫn đang xem, trên đường ống dẫn nước có rất nhiều bụi, cũng có dấu vết nghi là dấu vân tay, đang kiểm tra xác định." Kỹ thuật viên của huyện Dương Cung kiêm bác sĩ pháp y Giang Quang Thao nói, "Giống dấu vân tay ở lớp bụi bên trên nhất là hai chỗ này."

Lâm Đào cầm kính lúp ghé lại xem.

"Trên tầng không phải là còn một hiện trường nữa sao?" Tôi nói, "Nếu đã là một vụ cướp của, hiện trường bị lục lọi lộn xộn như vậy, thế nào cũng để lại dấu vân tay nhỉ?"

"Trên cửa tủ ở trên nhà, rõ ràng đã kiểm tra thấy có vết lau bụi, nhưng không thấy bất cứ dấu vân tay nào." Phó trưởng Công an Cao nói, "Có thể xác định, phần tử phạm tội đã có sự chuẩn bị từ trước, mang theo găng tay, cho nên trên nhà gần như không thể tìm ra được dấu vân tay."

"Có điều Quách Sảnh Sảnh nói, khi trói cô bé, phần tử phạm tội không đeo găng tay." Một trinh sát viên ở bên cạnh nói, "Cho nên chúng tôi cảm thấy giá trị của hiện trường này lớn hơn."

"Có sự chuẩn bị từ trước, tại sao lại dùng sợi dây nhảy của người bị hại để trói? Chưa biết chừng lục lọi bới lộn trong nhà

chỉ để gây rối nhiễu cho công việc của cảnh sát?" Tôi lẩm nhẩm một câu, rồi nói tiếp, "Lâm Đào, tình hình thế nào?"

"Ổn rồi, có dấu vân tay, còn mới." Trình độ của chuyên gia khám nghiệm dấu vết đúng là hơn trình độ của bác sĩ pháp y kiêm kỹ thuật viên.

"Tử thi ở trên tầng à?" Tôi hỏi, bỗng thấy vơi hẳn lo lắng.

Phó trưởng Công an Cao gật đầu.

"Thế thì nhóm của Lâm Đào ở đây xử lý dấu vân tay cẩn thận nhé, mặc dù nó khó có thể coi là chứng cứ mang tính quyết định của vụ án, nhưng có thể sẽ là căn cứ quan trọng để xác định phần tử phạm tội." Tôi nói, "Chúng ta đi lên trên tầng xem tình hình thế nào."

Từ tầng hầm, có thể trực tiếp đi lên bằng cái thang máy kiểu cũ. Đây là một tòa nhà kiểu một thang máy bốn hộ, đợi thang máy quả là khá mất thời gian. Tôi nhìn xung quanh cái thang máy dán đầy những mẩu quảng cáo, xác định đúng là không có camera giám sát gì trong khu chung cư không mới không cũ này. Đường tắt, xem ra không thể đi được.

Hiện trường là phòng 01 tầng 9 của tòa nhà, là một căn hộ ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn, kiểu bố cục nhà ở thịnh hành nhất thời đó. Bước vào cửa là lối vào, phía sau lối vào là gian phòng khách lớn liền với phòng ăn, xung quanh phòng khách là cửa của ba căn phòng, bếp và khu vệ sinh.

Ba căn phòng đều đã bị lục tung, các đồ vật trên bàn, trong tủ, tủ sách đều bị lục lọi lộn xộn. Mấy cảnh sát đang ghi lại thông tin về từng đồ vật trong nhà, để đối chiếu với lời khai của

Quách Sảnh Sảnh, Quách Siêu, từ đó làm rõ những đồ vật có giá trị đã bị cướp.

Tôi men theo những tấm lót sàn bảo vệ hiện trường đi một vòng xung quanh phòng khách và hỏi: "Trên gạch lát nền không tìm được dấu vết gì à?"

"Chúng tôi đã tìm rồi, cũng đã dùng màng hút dấu vết, thực sự không tìm được ra vết giày có tính đặc trưng." Một kỹ thuật viên đáp lời.

"Kỳ lạ thật." Tôi vừa lẩm bẩm, vừa tìm kiếm trong phòng khách. Một chiếc hộp giấy để trên bàn nhanh chóng thu hút sự chú ý của tôi.

Chiếc bàn ăn được thu dọn rất ngăn nắp, trên mặt bàn để hộp đựng giấy ăn, lọ hoa, rổ đựng hoa quả... Vì nhìn một cái là thấy rõ toàn bộ đồ vật trên bàn ăn, nên hung thủ không cần lục tìm ở bàn ăn, các kỹ thuật viên cũng không mất thời gian kiểm tra bàn ăn.

Cái hộp giấy thu hút sự chú ý của tôi, là một cái hộp đựng găng tay trên bàn ăn. Vì dịch bệnh, rất nhiều gia đình đều mua loại găng tay màng mỏng kiểu rút như vậy. Loại găng tay này giống như găng tay cao su, nhưng mỏng hơn và tính đàn hồi cũng kém hơn găng tay cao su. Nhưng loại găng tay dùng một lần này đúng là rất hiệu quả trong việc ngăn chặn virus bám vào da. Thoạt nhìn bên ngoài, loại hộp găng tay này giống như một hộp giấy dạng rút, rất bình thường, nên không thu hút sự chú ý của đội ngũ khám nghiệm. Nhưng tôi đang có suy nghĩ trong đầu, nên rất chú ý đến hộp găng tay kiểu rút này.

Tôi bước đến cạnh bàn ăn, chưa nhấc cái hộp găng tay lên đã phát hiện ra giữa hộp găng tay và vách tường có một chiếc găng tay mỏng đã rơi ra. Tôi kiểm tra chiếc găng tay cao su mình đang đeo trên tay, sau đó cẩn thận cầm chiếc găng tay rơi ra lên.

Trên hộp găng tay có một lớp bụi mỏng, một góc bàn ăn cũng có, nhưng chiếc găng tay kẹp giữa cái hộp găng tay và vách tường này không có một chút bụi nào. Tôi bắt đầu có một số suy luận trong đầu.

Tôi quay người đi vào căn phòng ngủ chính, trong phòng ngủ có nhiều cảnh sát kỹ thuật nhất, dù sao đây cũng là hiện trường trung tâm.

“Hiện trường mất những đồ gì, có xác định được không?” Tôi hỏi.

“Bây giờ còn chưa xử lý xong.” Một cảnh sát phụ trách khám nghiệm trả lời, “Có thể khẳng định được là, người chết có một chiếc đồng hồ đeo tay Franck Muller, trị giá gần bảy mươi nghìn tệ, chắc chắn đã bị lấy đi. Đấy, cả hộp đựng đồng hồ và hóa đơn đều đã bị mang di.”

“Sao mấy thứ này động tí là mấy chục nghìn tệ, mấy trăm nghìn tệ nhỉ? Chỉ là cái đồng hồ đeo tay thôi mà? Làm bằng vàng chắc?” Đại Bảo khinh khỉnh nói.

“Làm bằng vàng, cũng chưa chắc đã đáng giá ngần ấy tiền.” Trinh sát viên cười nói, “Nghe nói, các cửa hàng thu mua đồ xa xỉ đã qua sử dụng đều đã bị bố trí người giám sát điều tra.”

“Cô ta không có việc làm, chồng chỉ là một công chức, lấy đâu ra nhiều tiền để mua đồ xa xỉ thế nhỉ?” Tôi hỏi.

“Cái này, đã hỏi Quách Siêu, anh ta biết cái đồng hồ này, nghe nói là nạn nhân có được do thắng bạc.” Trinh sát viên nói, “Tất nhiên, chúng tôi cũng thấy không đáng tin lắm, chuyện này vẫn đang điều tra. Có điều Quách Siêu không có chức vụ lãnh đạo, trong tay cũng không có thực quyền gì, Ủy ban Kiểm tra kỷ luật cũng đang tiến hành điều tra. Nhưng công chức mua cái đồng hồ đeo tay trị giá bảy mươi nghìn tệ, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Tiền lương cả năm mới khoảng một trăm nghìn đổ lại.” Đại Bảo nói.

Tôi khoát tay ngắt lời Đại Bảo, nói: “Ủy ban Kiểm tra kỷ luật chắc chắn sẽ tiến hành điều tra, nếu chẳng may có những đồ vật giá trị cần che giấu, mà Quách Siêu không chủ động khai ra, sẽ phiền cho chúng ta đấy.”

“Ủy ban Kiểm tra kỷ luật đã điều tra sơ bộ rồi, chắc là không có vấn đề gì.” Trinh sát viên nói, “Theo như lời khai của Quách Sảnh Sảnh và tình hình hiện trường, cũng không giống như mất rất nhiều đồ đạc có giá trị.”

“Ngoài đồng hồ đeo tay ra, những thứ khác thì thế nào?” Tôi hỏi.

“Điện thoại di động của nạn nhân không thấy đâu.” Trinh sát viên đáp lời, “Nhưng cũng chỉ là một chiếc điện thoại di động bình thường, không đáng bao nhiêu tiền. Quách Sảnh Sảnh nói, mẹ cô bé có một sợi dây chuyền vàng và một cái nhẫn vàng. Bây giờ xem ra đều ở trên người nạn nhân. Còn về tiền mặt, họ chơi mạt chược phải dùng tiền mặt, ước chừng trong tay nạn nhân phải có bảy đến mười nghìn tệ, thông thường để ở

trong ngăn kéo trong phòng đọc sách, bây giờ chúng tôi chưa tìm thấy số tiền này."

"Lại là chơi mạt chược, liệu có phải là lại vì chơi mạt chược, khiến cho quan hệ giữa mẹ và con gái có vấn đề không?" Lâm Đào vẫn chưa từ bỏ suy đoán của mình, "Trẻ con lớp chín, đang ở giai đoạn chống đối."

3

Tôi không nói gì, đi đến cạnh Trình Tử Nghiên đang cúi xuống bên cạnh giường ngủ, hỏi: “Cô đang xem gì vậy? Từ lúc chúng tôi vào, cô ở đây xem suốt.”

Sàn phòng ngủ làm bằng gỗ thịt, trên mặt sàn có một vài mảnh ngọc vỡ màu xanh, Trình Tử Nghiên đang cúi xuống sàn, cầm một mảnh ngọc vỡ tương đối lớn lên nhìn và nói: “Cái vòng tay bằng ngọc này đã bị làm vỡ.”

Lâm Đào bước tới, nói: “Đây là loại ngọc phỉ thúy rất quý đấy, cái vòng này chắc là không ít tiền đâu.”

“Xem ra đã xảy ra đánh lộn và kháng cự.” Đại Bảo nói.

“Cái này Quách Sảnh Sảnh nói rồi, mẹ cô bé đeo trên tay hằng ngày, nói là hơi nhỏ, đeo vào cởi ra có tỉ phiền phức, nên lúc tắm cũng không cởi ra.” Một trinh sát viên ở bên cạnh bổ sung.

“Bị vỡ rơi xuống trong lúc tranh cướp?” Đại Bảo hỏi.

Tôi cau mày nhìn cái vòng ngọc bị vỡ thành mấy chục mảnh trên mặt sàn, đưa tay sờ nhẹ, rồi nói với Trình Tử Nghiên: “Tử Nghiên, chụp lại cẩn thận viên đá nền này, chưa biết chừng có manh mối quan trọng đấy.”

Trình Tử Nghiên nhìn tôi một cách nghi hoặc, cũng đưa tay sờ xuống mặt sàn gỗ theo tôi, dường như đã hiểu ra điều gì đó, vội lấy máy ảnh cẩn thận chọn góc chụp mặt sàn.

"Các cậu đang chơi trò đánh đố à?" Đại Bảo ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi cười, vỗ vai Đại Bảo và nói: "Bác sĩ pháp y cứ làm tốt công việc của bác sĩ pháp y trước đã! Kiểm tra tử thi xem thế nào."

Lúc này, tấm dát giường có hộp giường đã được lật lên. Hai tay tử thi bị buộc chặt vào các thanh ngăn bằng sắt trên tấm dát giường, hai chân tử thi chạm đất, nhưng phần thân trên bị nhấc lên cùng với tấm dát giường, đầu hơi cúi xuống, mái tóc dài che kín mặt. Tôi đưa tay kéo tóc của người chết lên nhìn. Tư thế này của người chết, giống như người chơi dù lượn đeo cánh dù bay nghiêng lên trên theo gió, chỉ là không thể nhìn thấy bất cứ một dấu hiệu của sự sống nào trên gương mặt đã bắt đầu xuất hiện vết hoen tử thi của cô ta. Người chết có thân hình cân đối, nước da trắng trẻo, trông không giống như phụ nữ hơn 40 tuổi. Mặc dù đầu của tử thi hơi cúi, nhưng mức độ cúi không ăn khớp lắm với cơ thể chếch nghiêng của cô ta, đáng lý ra, phần thân trên cúi xuống mặt sàn ở góc bốn năm mươi độ, phần đầu phải cúi rất thấp. Nhưng đầu của tử thi chỉ hơi cúi, cho thấy co cứng tử thi ở cổ cô ta đã hình thành, hơn nữa khi hình thành co cứng tử thi, cô ta không ở trong tư thế này.

Mặc dù hiện trường án mạng không cho phép những người không liên quan vào, nhưng cứ để người chết ở trong tư thế bị trói nghiêng thế này, không được tôn trọng lắm. Tôi thấy bác sĩ pháp y Lâm của Công an huyện đã làm xong việc khám nghiệm

tử thi ở trạng thái tĩnh, vội bảo anh cởi trói, đặt xác chết nằm thẳng ra.

“Đã tiến hành khám nghiệm tử thi sơ bộ.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Nạn nhân bị trói hai tay ra sau lưng, sau đó bị trói vào mặt sau của tấm dát giường, sau khi tấm dát giường được hạ xuống, nạn nhân sẽ bị treo ngược, mặt hướng xuống đất trong hộp giường. Vì mức độ hoạt động khớp vai của cô ta có hạn, nên sau khi dựng lại hiện trường vụ án, chúng tôi phát hiện thấy sau khi hạ tấm dát giường xuống, da bụng cô ta vừa chớm chạm xuống mặt sàn, chưa hoàn toàn nằm sấp xuống mặt sàn.”

“Có bị tổn thương không? Tôi hỏi.

“Chúng tôi đã kiểm tra sơ bộ bên ngoài tử thi, cổ tay bị trói, nhìn không rõ lắm, những chỗ khác có vẻ không tổn thương rõ rệt. Ít nhất, mũi, miệng và cổ không có tổn thương rõ rệt, có thể loại trừ khả năng có tổn thương ngoài gây tử vong hoặc tổn thương bên ngoài dẫn đến ngạt thở.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Về nguyên nhân tử vong, bây giờ chúng tôi vẫn chưa làm rõ được.”

“Ít nhất khi co cứng tử thi hình thành, cô ta ở trong tư thế mặt hướng xuống đất, gần như song song với mặt đất.” Tôi nói.

Bác sĩ pháp y Lâm gật đầu và nói: “Đúng thế, chắc là cô ta chết trong tư thế bị trói tay ra phía sau, hoặc vừa chết là bị trói tay ra phía sau như vậy.”

“Cô ta bị trói bằng gì?” Tôi thò đầu xuống phía dưới tấm dát giường, quan sát sợi dây vừa bị bác sĩ pháp y Lâm cắt đứt và bảo, “Ồ, đây là dây sạc điện thoại di động”

“Đúng thế, dây sạc điện thoại di động, khá chắc.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Chắc là dây sạc điện thoại di động của nạn nhân.”

Tôi suy nghĩ, gật đầu và bảo: “Tiếp tục khám nghiệm hiện trường, tử thi, chúng ta nhanh chóng đưa đến nhà tang lễ để kiểm tra. Mà đúng rồi, Tử Nghiên, sau khi chụp ảnh xong, lúc về, cô nhớ mang toàn bộ dép lê nam trong nhà nạn nhân đến phòng DNA để xét nghiệm, rồi qua kiểm tra camera giám sát cùng nhóm camera giám sát.”

Đêm khuya, trong nhà tang lễ huyện Dương Cung, đèn điện sáng trưng.

“Tôi vẫn thích giải phẫu vào ban tối, ban ngày hết lễ truy điệu này lại đến lễ truy điệu khác, không đốt pháo thì khóc than, không thể nào tập trung làm việc được.” Đại Bảo vừa lấy mẫu khoang miệng, nhũ hoa, âm đạo và vật lau hậu môn theo quy trình, vừa nói.

“Hầu hết các cơ quan công an cấp thành phố đều không có điều kiện xây dựng trung tâm pháp y và phòng chứa xác.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Chứ đừng nói đến cơ quan công an cấp huyện của chúng tôi, cho nên, có một phòng Giải phẫu có thể bật điều hòa, không phải chịu mưa chịu nắng khi làm giải phẫu, tôi đã hài lòng lắm rồi.”

“Dây sạc điện thoại di động trói tay người chết có cách thắt nút rất bình thường, không có đặc trưng gì.” Tôi đứng cạnh bàn thao tác, cho sợi dây sạc điện thoại di động đã bị cắt rời và giữ nguyên nút thắt vào trong túi đựng vật chứng, lại trải từng loại trang phục của người chết ra bàn thao tác và nói, “Dây sạc điện thoại di động quá nhỏ, không thể tìm ra được dấu vân tay có giá trị giám định.”

“Tôi vẫn khá lo lắng về nguyên nhân tử vong của nạn nhân, rất ít khi thấy trường hợp bên ngoài sạch sẽ như thế này.” Bác sĩ pháp y Lâm vừa nói vừa bắt đầu cắt móng tay của người chết.

“Đừng lo, tôi có cách.” Tôi nói, “Nhìn cách ăn mặc của người chết, quần lót và váy ngủ liền thân, không có đồ gì khác, cho thấy cô ta không định ra ngoài.”

“Chuyện này cũng bình thường, kết quả điều tra cho thấy, sáng thứ bảy nạn nhân ngủ không dậy sớm, vì tối thứ sáu thường chơi mạt chược rất khuya.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Hơn nữa, Quách Sảnh Sảnh đã nói cô bé còn chưa ăn sáng mà. Cô ta thậm chí không dậy làm đồ ăn sáng cho con gái.”

“Trộm cắp chuyển thành cướp?” Đại Bảo vừa nói vừa kiểm tra tình hình bên ngoài tử thi từ trên xuống dưới, “Âm đạo không bị tổn thương xét nghiệm tinh trùng âm tính, không có dấu hiệu bị xâm hại.”

“Anh đã bao giờ nghe nói, đột nhập vào nhà trộm cắp lại chọn vào lúc sáng ngày ra chưa?” Tôi cười nói, “Dây chuyền vàng và nhẫn vàng của người chết vẫn còn nguyên, cũng không bị hỏng, tôi thấy trọng lượng cũng không ít.”

“Sợi dây chuyền vàng và cái nhẫn vàng này là Quách Siêu tặng khi cưới, đã gần hai mươi năm rồi.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Liệu có phải là tội phạm chê là quá cũ không?”

“Anh có chê vàng quá cũ không?” Đại Bảo phá lên cười.

“Nhưng cổ tay nạn nhân có tổn thương do bị khống chế rất rõ rệt, ngoài tổn thương do sợi dây trói gây ra, còn có những vết trầy xước, đó là tổn thương do phần tử phạm tội khống chế hai tay của nạn nhân gây ra.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Điều này cho

thấy lực khống chế mạnh hơn rất nhiều so với sức của nạn nhân, hắn ta toàn toàn có khả năng khống chế được nạn nhân, sau đó tháo lấy nhẫn và dây chuyền."

"Cho nên, hung thủ không hề quan tâm tới những loại đồ vật có giá trị không trao đổi trực tiếp được." Tôi nói rồi xếp gọn trang phục, cho vào túi đựng vật chứng.

"Thế tại sao lại lấy cái đồng hồ đeo tay?" Đại Bảo hỏi, "Đồng hồ đeo tay cũng không trao đổi trực tiếp được?"

Tôi mỉm cười, không nói gì, đi đến bên bàn giải phẫu, tham gia vào việc giải phẫu.

"Da đầu không bị tổn thương, xương sọ không bị gãy, không bị xuất huyết trong hộp sọ, tổ chức não bình thường." Bác sĩ pháp y Lâm vừa mở hộp sọ vừa nói. Bác sĩ pháp y Giang Quang Thao nhanh chóng ghi chép lại.

"Mũi miệng người chết không bị tổn thương, cổ không bị tổn thương, rạch một đường trên da bụng của người chết, quan sát sơ bộ không phát hiện thấy có tổn thương rõ rệt." Đại Bảo cũng cầm dao phẫu thuật, đồng thời làm phẫu thuật cùng bác sĩ pháp y Lâm, nói, "Máu tim của người chết không đông, nội tạng tụ máu, lấy máu tim và sụn sườn để làm xét nghiệm."

Bây giờ, xét nghiệm DNA sụn sườn đã trở thành thao tác quy chuẩn trong pháp y, để phòng trường hợp thể khảm[*] hoặc vừa mới truyền máu dẫn đến số liệu DNA không khớp, làm lệch hướng vụ án.

"Các cơ quan trong khoang ngực, mạch máu không bị tổn thương, vỡ, không có dấu hiệu xuất huyết, khoang ngực sạch."

Đại Bảo tiếp tục kiểm tra, “Khoang bụng sạch, gan, lách, thận nguyên vẹn, ruột nguyên vẹn, không có tổn thương, mạch máu lớn cũng không thấy có tổn thương, xuất huyết.”

“Hình dạng của tim thế nào?” Tôi hỏi.

Đại Bảo cắt màng tim của người chết, lấy tim của người chết ra và nói, “Nhìn từ bên ngoài, rất ổn, tôi cắt động mạch vành xem... cũng không bị hẹp. Mặc dù người này rất lười, không vận động, thức đêm, thói quen sinh hoạt không lành mạnh, nhưng hệ thống tuần hoàn có vẻ rất tốt, tốt hơn đại đa số những người hơn 40 tuổi. Đành chịu thôi, ông trời cho sức khỏe tốt, do gen quyết định.

“Ông trời cho sức khỏe tốt, cũng không được tùy tiện phung phí.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Bây giờ vẫn tốt, không có nghĩa là lúc nhiều tuổi hơn vẫn giữ được như vậy. Chỉ là lão hóa chậm hơn một chút thôi, nếu cứ tiếp tục sống với những thói quen sinh hoạt xấu như vậy, sức khỏe của cô ta sẽ gặp vấn đề bất cứ lúc nào.”

“Có điều, chỗ này ở mỏm tim, hình như là điểm xuất huyết!” Đại Bảo nói.

Tôi ghé qua xem và gật đầu, nói: “Đúng rồi, có điểm xuất huyết ở mỏm tim rõ rệt.”

“Nhưng, khám nghiệm tử thi xong rồi, hoàn toàn không có tổn thương.” Bác sĩ pháp y Lâm có chút âu lo.

“Nếu không phải là đột tử do bệnh tim mạch, thì triệu chứng đột tử của cô ta là do đâu nhỉ?” Tôi cầm tay nạn nhân lên, phá vỡ co cứng tử thi ở tay và nói, “Các anh xem, mặc dù môi người chết tím tái có thể là do ảnh hưởng của vết hoen tử

thi, nhìn không rõ nữa, nhưng sự tím tái ở móng tay thì vẫn còn rất rõ."

"Cũng có khả năng do bị trói chặt, dẫn đến tuần hoàn máu đến những bộ phận cuối cùng kém." Đại Bảo nói, "Cái này không thể được coi là căn cứ gì đâu nhỉ?"

"Nhưng tim máu không đông, nội tạng tụ máu, điểm xuất huyết niêm mạc, đều là những biểu hiện rất rõ ràng đấy chứ." Tôi nói.

Đại Bảo cau mày gật đầu.

"Ngạt thở?" Bác sĩ pháp y Lâm nói vẻ do dự.

"Đúng thế, nếu không có bệnh nền dẫn đến đột tử, những biểu hiện như vậy, tất nhiên phải cân nhắc đến dấu hiệu ngạt thở." Tôi nói.

"Ồ, hiểu rồi, ý cậu nói là ngạt thở do tư thế." Đại Bảo gật đầu, nét mặt cũng dãn ra, rõ ràng là đồng ý với quan điểm của tôi.

"Ngạt thở do tư thế là vì bị khống chế ở một tư thế bất thường trong thời gian dài, dẫn đến tử vong vì ngạt thở cơ học. Nguyên nhân tử vong của nó chủ yếu có: vì tư thế dị thường trong thời gian dài, cơ quan hô hấp rơi vào trạng thái hít vào hoặc thở quá lâu, khiến cơ hô hấp mệt mỏi, chức năng trao đổi khí dần bị suy yếu, dần dần dẫn đến tử vong do thiếu oxy. Hoặc là một lượng lớn khí carbonic trong cơ thể tích đọng lại, gây ra nhiễm độc axit, gây trở ngại đối với quá trình trao đổi chất, từ đó dẫn đến tử vong" Tôi thấy bác sĩ pháp y Lâm có chút nghi hoặc, liền giúp anh ôn tập lại khái niệm ngạt thở do tư thế.

"Đúng thế, điểm mấu chốt trong giám định ngạt thở do tư thế là "tư thế dị thường" và "ngạt thở"." Đại Bảo vội cướp lời,

“Trong quá trình tử vong kiểu này, dấu hiệu ngạt thở ở tử thi sẽ vô cùng rõ rệt, tụ máu tím tái toàn thân, niêm mạc có điểm xuất huyết, nội tạng phù nề, hơn nữa có thể loại trừ tổn thương gây ra tử vong do các kiểu ngạt thở cơ học khác.”

“Ừm, kiểu chết này, không thường gặp nhi.” Bác sĩ pháp y Lâm nói, “Tôi công tác mười năm rồi, chưa từng gặp bao giờ.”

“Đúng là ít gặp.” Tôi nói, “Cho nên trước khi xác định nguyên nhân tử vong này, phải loại trừ các loại tổn thương, các kiểu ngạt thở cơ học khác, ngộ độc, bệnh tật, sau đó kết hợp với những dấu hiệu ngạt thở này và tình hình hiện trường, thì mới có thể đảm bảo tính chính xác của kết quả.”

“Đúng thế, bốn chữ “tư thế dị thường” lại càng quan trọng. Nếu là tư thế bình thường, thì cho dù thời gian có lâu nữa, rõ ràng cũng không thể khiến cơ hô hấp mệt mỏi, bị tê, càng không thể gây ra ngạt thở.” Đại Bảo nói, “Cái gọi là tư thế dị thường dẫn đến ngạt thở do tư thế, kiểu thường gặp nhất là người bị treo ngược, hoặc hai tay bị còng trong tư thế giơ cao. Hiện trường này chính là treo ngược, hơn nữa tôi nhớ là lúc ở hiện trường cậu có nói, cho dù có đặt tấm dát giường xuống, do mức độ cử động của khớp vai, nửa thân trên của cô ta cũng không thể hoàn toàn chạm đất, đúng không. Nếu không hoàn toàn chạm đất được, thì sẽ giống hệt như bị treo ngược trong không gian, chắc chắn đủ điều kiện gây ra ngạt thở do tư thế.”

Tôi khẽ nghiến răng, bất giác nhớ đến một vụ án sai lầm từng được nghe nói, đó là khi cảnh sát thẩm vấn đối tượng tình nghi, đối tượng đã tử vong do bệnh tim phát tác đột ngột. Nhưng bác sĩ pháp y của cơ quan kiểm sát lại đưa ra định nghĩa

sai lầm về phương thức tử vong này là ngạt thở do tư thế, vụ án sai lầm này khiến cảnh sát phải vào tù oan. Bác sĩ pháp y trong vụ án này đã không nắm được vấn đề mấu chốt về "tư thế dị thường".

"Tôi nhớ là, do vấn đề xác suất gây tử vong, hiện tượng ngạt thở do tư thế thường thấy ở những trường hợp tử vong do sơ suất, không phải là người nào ở trong tư thế dị thường cũng sẽ tử vong, trường hợp cố ý giết người hoặc tự sát rất hiếm." Bác sĩ pháp y Lâm nói, "Trong sách nói như vậy."

"Đúng thế, tôi cũng thấy hung thủ của vụ án này không hề muốn giết Thương Phượng Liên." Tôi lại cười nói.

"Có điều cũng phải, các vụ trộm cướp, là vì mục đích tiền của, chỉ định khống chế được người ta là được rồi, không nhất định phải giết người." Đại Bảo nói.

"Nhưng, môi người chết không bị tổn thương, cho thấy hung thủ không bịt miệng người chết." Tôi nói, "Người chết không bị bịt miệng, chỉ bị trói ngược, như vậy tại sao cô ta không kêu cứu? Loại nhà cũ này, cách âm rất kém, thời gian gây án lại vào sáng thứ bảy, hầu hết mọi người đều ở nhà, nếu cô ta kêu cứu, chắc chắn sẽ có người nghe thấy đúng không?"

"Có phải là do nhét vào trong hộp giường, tiếng kêu không vọng được ra ngoài, hoặc là sợ quá?" Bắc sĩ pháp y Lâm đưa ra giả thiết.

"Hộp giường gỗ, làm gì có hiệu quả cách âm?" Tôi nói, "Đừng sốt ruột, bây giờ chúng ta lấy thức ăn trong đường ruột của người chết ra, phân tích thời gian tử vong của cô ta."

Dạ dày người chết trống rỗng, cho nên chúng tôi lấy ruột người chết, đồng thời xếp uốn theo hình zíc zắc, rồi dùng kéo cắt ra. Căn cứ vào tình hình thức ăn trong ruột người chết, phán đoán thời gian tử vong của người chết cách bữa ăn cuối cùng của cô ta tám tiếng đồng hồ, dưỡng chất từ bữa ăn trước bữa cuối cùng đã vào đại tràng, cho thấy đã mười hai tiếng đồng hồ trở lên.

"Ồ, tôi xem tình hình điều tra xem nào." Bác sĩ pháp y Lâm bảo thực tập sinh mở cuốn sổ ghi chép, anh nghiêng đầu xem và nói, "Theo tình hình điều tra, tối hôm qua nạn nhân chơi mạt chược đến 2 giờ sáng, sau đó ăn bữa đêm ở phòng mạt chược. Bữa tối ăn cùng với Quách Sảnh Sảnh, vào 6 giờ tối hôm qua."

"Cũng có nghĩa là, nạn nhân tử vong vào 10 giờ sáng nay, ừm, tình hình giác mạc mờ đục, vết hoen tử thi, co cứng tử thi, đều khớp với thời gian tử vong." Tôi nói, "Lúc đó có đo nhiệt độ tử thi không?"

"Không, vì trong nhà bật điều hòa, mà nạn nhân lại ở trong hộp giường, quá nhiều yếu tố ảnh hưởng, có đo nhiệt độ cũng không thể tính được." Bác sĩ pháp y Lâm nói.

Tôi gật đầu, bảo: "Cũng phải."

Đại Bảo nói: "Nếu nạn nhân tử vong vào 10 giờ sáng nay, vừa đúng lúc đó có hàng xóm phát hiện ra nhà cô ta mở cửa, lúc cô ta chết, còn chưa có ai báo cảnh sát."

"Vấn đề là ở đây." Tôi nói, "Hung thủ khống chế Quách Sảnh Sảnh từ 7 giờ, lấy chìa khóa lên nhà cô ta. Kể cả là trói người, lục tìm, cùng lắm cũng chỉ một tiếng đồng hồ là hoàn tất mọi việc

đúng không? Cũng có nghĩa là, rất có khả năng khi hung thủ rời khỏi hiện trường, nạn nhân chưa hề chết?

"Thế thì tại sao cô ta lại không kêu cứu?" Đại Bảo hỏi.

"Cái này thì chưa ai biết được." Tôi nói, "Có thể là bị trói ngược quá khó chịu, không kêu to được. Hoặc là cô ta hoàn toàn không biết cửa đang mở, cho rằng kêu cũng không có tác dụng. Hoặc là, có khả năng cô ta không muốn kêu thì sao? Các anh xem, cổ tay người chết bị tổn thương nghiêm trọng do bị khống chế, cho thấy sau khi bị trói, cô ta đã ra sức giãy giụa trong thời gian dài. Có thể, cô ta cảm thấy mình có thể giãy ra khỏi sợi dây trói hai tay? Sự ngạt thở xuất hiện không có chủ ý, khiến cho người chết mất ý thức một cách từ từ, vô thức. Nếu cô ta không hiểu tư thế bị treo ngược này có thể dẫn đến tử vong, mà lại không muốn mọi người biết chuyện này, liệu có ra sức giãy giụa để thoát ra khỏi sợi dây? Chỉ cần giấy ra khỏi sợi dây, tấm dát giường đẩy một cái là bật lên, tất nhiên cũng không thể chết được. Cô ta không ý thức được mức độ nguy hiểm, nên không kêu cứu?"

"Rất có thể!" Đại Bảo gật đầu tán đồng, rồi lại suy nghĩ giây lát và nói, "Nhưng, tại sao cô ta lại không muốn mọi người biết chứ? Cô ta bị cướp tiền mà!"

"Giải phẫu đã xong rồi, tôi cũng tổng hợp suy nghĩ lại xem thế nào đã." Tôi vừa cởi bỏ cái áo giải phẫu ướt mồ hôi, vừa nói, "Sẽ không nhanh chóng có thông tin về tình hình khám nghiệm hiện trường, kiểm tra camera giám sát và tình hình điều tra, chắc là sáng mai mới tổ chức họp chuyên án. Bây giờ

mới là 1 giờ sáng, chúng ta đều về ngủ đi, suy nghĩ một chút, sáng mai gặp nhau ở cuộc họp chuyên án."

4

Ngoài các bác sĩ pháp y, tất cả mọi người có mặt trong cuộc họp chuyên án đều bơ phờ, rõ ràng đều đã thức xuyên đêm.

"Tranh thủ thời gian báo cáo tình hình các nhóm, sau đó căn cứ vào tình hình cụ thể, luân phiên nghỉ ngơi." Phó trưởng Công an Cao ngồi phía trước bàn hội nghị, cầm một cốc trà bằng sứ, hai mắt đỏ quạch, nói, "Nhóm camera giám sát."

Trình Tử Nghiên dường như đang ngây ra, bỗng đột ngột bị gọi, hơi luống cuống, đáp: "Dạ, nhóm camera giám sát đã đi hỏi thông tin ban quản lý khu dân cư, xác định toàn bộ camera giám sát ở gần hiện trường đều đã bị hỏng. Chúng tôi đã tìm đến tất cả số camera giám sát còn hoạt động trong khu, đều không thể tìm ra được dấu tích liên quan đến vụ án. Cũng có một vài camera giám sát an ninh ở phía ngoài khu dân cư, nhưng vì không có căn cứ nhận diện, thời gian gây án lại vào buổi sáng, lưu lượng người rất lớn, cho nên không biết nhận diện như thế nào."

"Không lo, nếu biết thông tin cá nhân của đối tượng tình nghi phạm tội, có khả năng sẽ dễ dàng nhận diện được." Tôi nói.

“Ý của Lão Tần là, người quen gây án?” Phó trưởng Công an Cao rất thông minh, nghe qua là hiểu luôn.

“Nhưng, các vụ cướp kiểu này, loại thường gặp nhất là, sau khi thăm dò tình hình, tiến hành khống chế người dễ bị khống chế nhất, lấy chìa khóa và đột nhập vào nhà.” Một trinh sát viên nói, “Thông thường đa số là bọn chuyên đi khắp nơi gây án.”

Tôi xòe tay, không nói gì thêm, theo trình tự thông thường, lúc này đến lượt bộ phận trinh sát báo cáo tình hình điều tra.

Quả nhiên, trinh sát viên chịu trách nhiệm chính mở sổ ra, hắng giọng, nói: “Tình hình quan hệ xã hội của cô Thương Phượng Liên này tương đối đơn giản. Sở thích lớn nhất của cô ta là chơi mạt chược, gần như không tham gia các hoạt động xã hội khác, cho nên kênh để quen biết người khác chủ yếu là qua chơi mạt chược. Vì chơi mạt chược, cô ta thậm chí rất ít quan tâm đến tình hình sinh hoạt của con gái. Trước khi vụ án xảy ra, cô ta còn cãi nhau với con gái một trận vì chuyện chơi mạt chược. Khi đó tâm trạng của cô ta không vui, bạn chơi mạt chược của cô ta nói như vậy. Theo phản ánh từ bạn chơi mạt chược của cô ta, cô ta là người rất cảnh giác, tính cách lập dị, cho nên rất ít có quan hệ thân thiết với người khác. Chúng tôi đã điều tra một vòng, thực sự không thể tìm ra người có khả năng gây án.”

“Người đàn ông có liên hệ với con gái cô ta thì sao?” Lâm Đào hỏi.

“Ừm, chắc chắn là đàn ông.” Đại Bảo nói, “Sức khống chế tốt, chênh lệch về thể lực rõ rệt.”

“Trước tiên, nhìn từ quan hệ xã hội của Thương Phượng Liên, đàn ông càng ít, chúng tôi không điều tra ra phương thức liên hệ của người đàn ông nào khả nghi ngoài chồng cô ta. Lịch sử các cuộc gọi điện thoại cũng không có gì bất thường. Điện thoại di động của cô ta không có ở hiện trường, bây giờ cũng không thể xác định được có phải là liên hệ qua Wechat hay không.” Trinh sát viên nói, “Về con gái cô ta, dù sao cũng chỉ là học sinh cấp II, những người nam giới quen biết cũng chỉ có thầy giáo và bạn cùng học, bạn cùng học cũng đều là trẻ con. Sau khi các anh đưa ra nghi vấn, chúng tôi cũng đã điều tra toàn bộ các phương tiện liên lạc qua điện thoại, qua mạng của Quách Sảnh Sảnh, không phát hiện ra manh mối, cơ bản có thể loại trừ khả năng là đối tượng tình nghi.”

“Chồng cô ta thì sao?” Phó trưởng Công an Cao hỏi.

“Anh Quách Siêu này, lúc đầu chúng tôi cũng thấy có điểm đáng ngờ.” Trinh sát viên phụ trách chính nói, “Có mấy hàng xóm đều phản ánh là đã nghe thấy Thương Phượng Liên cãi nhau với Quách Siêu, có lúc còn trông thấy họ giằng co giận dỗi nhau trong khu.”

“Độ tuổi này rồi mà còn giận dỗi mâu thuẫn với nhau như vậy, cũng ít thấy.” Tôi cười nói, “Xác định người giằng co giận dỗi là Quách Siêu?”

Trinh sát viên phụ trách chính gật đầu, nói: “Xác định, dù gì cũng là hàng xóm bấy nhiêu năm rồi, họ có thể khẳng định là Quách Siêu. Hơn nữa, qua lời khai của Quách Sảnh Sảnh, cũng có thể chứng minh được. Nói tóm lại, quan hệ vợ chồng rất căng thẳng, đây cũng là nguyên nhân Quách Siêu một tháng

mới về nhà một lần, nếu không, huyện Dương Cung gần thành phố Long Phiên như vậy, kể cả là đi về hằng ngày cũng không phải là khó khăn lắm. Cho nên, lúc đầu chúng tôi nghĩ, liệu có khả năng là chồng cô ta giết người, sau đó tạo hiện trường trộm cướp giả không."

"Rõ ràng là không phải."

"Vâng!" Trinh sát viên phụ trách chính nói, "Đúng là có rất nhiều điểm không khớp, nhưng chúng tôi vẫn tiến hành điều tra chồng cô ta, xác định loại trừ vì không có thời gian gây án. Ngoài ra, Ủy ban Kiểm tra kỷ luật cũng đã tiến hành thẩm tra toàn diện, nhận định anh ta rất trong sạch, không có vấn đề gì."

"Nguyên nhân khiến quan hệ vợ chồng căng thẳng, đã điều tra chưa?" Tôi hỏi.

"Điều tra rồi." Trinh sát viên phụ trách chính đáp, "Qua điều tra Quách Siêu và mấy người bạn chơi mạt chược có quan hệ tương đối thân thiết với Thương Phượng Liên, nguyên nhân chắc là tương đối ăn khớp."

"Là ngoại tình?" Tôi cướp lời.

Trinh sát viên phụ trách chính lắc đầu, nói: "Chuyện ngoại tình, tôi vừa nói rồi, không phát hiện ra. Theo tìm hiểu của chúng tôi, nguyên nhân khiến quan hệ vợ chồng họ căng thẳng là Thương Phượng Liên thấy Quách Siêu không có chí tiến thủ, không có tài. Anh Quách Siêu này làm việc ở cơ quan trực thuộc tỉnh hơn hai mươi năm rồi, vốn là hồi 30 tuổi đã được làm trưởng phòng, 35 tuổi đã làm phó trưởng ban, 37 tuổi đã lên phó trưởng ban hưởng cấp bậc trưởng ban. Con đường công danh đang thuận buồm xuôi gió, thì năm 40 tuổi, vì đam mê

luyện thư họa, nên anh ta đã xin thôi chức vụ phó trưởng ban, chỉ xin giữ chế độ đãi ngộ cấp bậc trưởng ban. Nghe nói, hằng ngày đi làm, Quách Siêu toàn lấy báo cũ ra luyện chữ luyện tranh, vô cùng say sưa, hoàn toàn không có hứng thú với chuyện thăng tiến chính trị. Thương Phượng Liên cho rằng chồng ham chơi, không có ý chí, vì vậy thường xuyên cãi cọ, thậm chí là xô đẩy với anh ta. Từ năm đó, cũng tức là năm năm trước, Quách Siêu chỉ về nhà mỗi tháng một lần, thứ nhất là để thăm con gái, thứ hai là mang tiền về nhà. Nghe nói, anh ta về đến nhà, cũng không quên luyện thư họa, còn luôn cãi nhau với Thương Phượng Liên."

"Ừm, tuy không trực tiếp điều tra ra chuyện ngoại tình, nhưng thông tin này cũng khá có giá trị." Tôi nói, "Lâm Đào, bên cậu thế nào?"

"Chỗ chúng tôi, hơi phiền phức." Hai hàng lông mày rậm của Lâm Đào cau lại, trông càng đẹp trai, cậu nói, "Trên đường ống dẫn nước ở tầng hầm, chúng tôi tìm thấy một dấu vân tay có giá trị giám định, nhập vào ngân hàng đối chiếu không thu được kết quả. Mặc dù lấy được dấu vân tay, nhưng tôi vẫn rất lo. Dẫu sao, dấu vân tay cũng không nằm ở hiện trường trung tâm nơi nạn nhân tử vong, nếu người có dấu vân tay sa lưới, gặp luật sư là biết phải tranh tụng thế nào ngay."

"Đúng thế, tôi chỉ sờ một cái vào đường ống dẫn nước, anh dựa vào đâu mà bảo tôi giết người?" Đại Bảo nói theo giọng điệu của phần tử phạm tội.

"Không sao, quan trọng là chuỗi chứng cứ, không thể chỉ dựa vào một dấu vân tay." Tôi nói, "Dấu vân tay này, vẫn rất có

ý nghĩa, có thể coi là căn cứ nhận diện. Dù sao, gần đây cũng có rất ít người đến gần đường ống dẫn nước, mà dấu vân tay lại rất mới. Trong nhà người chết, không tìm ra được dấu vết gì nữa sao?"

"Thực sự là không còn dấu vết gì nữa." Lâm Đào trả lời, "Ngay cả thanh dát giường, tấm dát giường trói người chết, chúng tôi cũng đã quét kĩ một lượt, không tìm ra được dấu vân tay thứ hai. Cho nên, tôi mới nói là hơi phiền phức."

"Đến lượt tôi nói rồi nhỉ?" Tôi nói, "Nguyên nhân tử vong là ngạt thở do tư thế, nói cách khác, tên hung thủ này đúng là cướp tài sản, không định giết người, nạn nhân tử vong có khả năng nằm ngoài dự tính của hung thủ. Đấy chính là căn cứ chủ yếu để tôi đưa ra nhận định khi nãy về phỏng đoán Quách Siêu giết vợ, làm giả hiện trường là không thể xảy ra."

Cả phòng họp xôn xao.

"Thời gian tử vong của nạn nhân là 10 giờ sáng hôm qua." Tôi nói, "Trên người, ngoài tổn thương ở cổ tay do bị khống chế, không có bất cứ tổn thương nào khác, cũng có nghĩa là, không xảy ra ẩu đả kịch liệt."

Phòng họp lại xôn xao.

"Vẫn may, tôi còn lo rằng người nhà sẽ nghi ngờ chúng ta không nỗ lực tìm người mất tích, khiến nạn nhân tử vong." Một cảnh sát ở đồn công an nói, "10 giờ, còn chưa báo cảnh sát."

"Nghe anh nói như vậy, là người quen gây án?" Phó trưởng Công an Cao lại đoán đúng suy nghĩ của tôi.

Tôi gật đầu, nói: "Có thể khẳng định là người quen gây án, có rất nhiều căn cứ, nghe tôi trình bày lần lượt. Thứ nhất, tối hôm

qua tôi đã nghiên cứu lời khai của Quách Sảnh Sảnh, phần tử phạm tội này trực tiếp lôi cô bé xuống tầng hầm, lấy đi chìa khóa nhà, nhưng lại không hỏi cô bé số nhà, đúng không? Phần tử phạm tội đã căn chính xác thời gian Quách Sảnh Sảnh đi học, dường như hiểu rất rõ nhà họ."

"Như vậy cũng có thể là đã thăm dò từ trước." Phó trưởng Công an Cao nói.

Tôi mỉm cười và nói tiếp: "Thứ hai, theo lời khai của giáo viên, giáo viên vừa giới thiệu xong về mình qua điện thoại, giọng đàn ông trong điện thoại đã nói, hôm nay Quách Sảnh Sảnh bị mệt, xin phép nghỉ học. Hắn ta làm thế nào biết được họ tên của Quách Sảnh Sảnh?"

"Có khả năng lúc lục tìm dây nhảy trong cặp sách, đã nhìn thấy tên viết trên sách?" Phó trưởng Công an Cao nói xen vào.

Tôi không bày tỏ thái độ, nói tiếp: "Đúng thật, có thể giải thích như vậy. Thứ ba, nạn nhân tử vong vì ngạt thở do tư thế dễ gây tử vong, toàn bộ cơ thể đều không có những tổn thương do dụng cụ gây ra, không có tổn thương do kháng cự, tổn thương mang tính đe dọa, tổn thương do bị khống chế cũng rất ít. Cũng có nghĩa là, hung thủ không xâm hại tình dục, không làm tổn thương, không đe dọa người chết. Nhưng trong cả quá trình, không có người hàng xóm nào nghe thấy một tiếng kêu cứu, mà Thương Phượng Liên không hề có tổn thương do bị bịt miệng gây ra. Hơn nữa, sau khi gây án, hung thủ không những không đóng cửa lại, kéo dài thời gian xảy ra vụ án, mà còn mở to cửa, để người khác dễ phát hiện hơn, như vậy là sao?"

"Anh nói xem tại sao?" Phó trưởng Công an Cao hiếu kỳ.

“Tôi nghĩ, từ nguyên nhân tử vong không xác định này, và thủ đoạn cố ý để lộ, có thể suy luận ra ý đồ của hung thủ.” Tôi nói, “Hắn cũng không muốn nạn nhân sẽ chết, hắn mở cửa, là để nạn nhân có thể kêu cứu và có người nghe thấy.”

“Ừm, suy luận này, là suy luận có căn cứ xác đáng.” Phó trưởng Công an Cao gật đầu, có vẻ tán đồng với ý kiến của tôi.

“Thực ra, vẫn còn căn cứ khác nữa.” Tôi nói, “Anh xem, hung thủ trói tay và miệng Quách Sảnh Sảnh bằng dây nhảy và khăn tay của Quách Sảnh Sảnh. Tôi đã kiểm tra bàn ăn trong nhà người chết, trên bàn ăn có một hộp găng tay kiểu rút giấy. Một chiếc găng tay trong đó đã bị rút ra, rơi ở giữa cái hộp găng tay và vách tường không có bụi bám bên trên, cho thấy là vừa rơi ra, hơn nữa trong nhà người chết rất gọn gàng ngăn nắp, không thể có chuyện một cái găng tay rơi bừa ở đó. Như vậy, hung thủ chắc hẳn đã rút hai cái găng tay để đeo, nhưng trong lúc rút, đã lôi ra một cái nữa, rơi ở đó.”

“Ý của cậu là, hung thủ hoàn toàn không chuẩn bị trước.” Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu, nói: “Toàn bộ dụng cụ, đều lấy ở hiện trường. Những tên tội phạm đột nhập vào nhà trộm cướp khắp nơi, có chuyện không mang theo gì, tay không vào nhà người ta không?”

“Cho nên, lúc ở hiện trường, cậu đã nghi ngờ là người quen gây án.” Đại Bảo nói, “Nên cậu mới bảo Trình Tử Nghiên đem toàn bộ dép lê nam đi kiểm tra DNA. Bây giờ là mùa hè, chỉ cần đi dép lê, xác suất kiểm tra ra DNA tương đối cao.”

“Ồ, thảo nào hiện trường trung tâm không phát hiện thấy có dấu giày đáng ngờ rõ rệt.” Lâm Đào gật đầu nói, “Chuỗi chứng cứ mà cậu nói có dấu vân tay, DNA ở hiện trường trung tâm trong nhà, như vậy sẽ khó có thể chối cãi được.”

“Đúng thế, chiêu này rất hiệu quả.” Trình Tử Nghiên nói, “Chúng tôi đã quan sát ba đôi dép lê nam trong nhà người chết, phát hiện thấy trong lòng của một đôi dép lông có dính những hạt cứng nhỏ, sau đó lấy kính lúp quan sát, phát hiện ra là vụn vỡ của chiếc vòng ngọc.”

Mọi người lại bắt đầu bàn luận. Trong đôi dép lê ở cửa, phát hiện thấy vụn vỡ từ chiếc vòng ngọc chỉ có ở phòng ngủ, rất rõ ràng. hung thủ đã đi dép lê vào hiện trường trung tâm. Nếu là một người lấy chìa khóa vào nhà ăn trộm, không thể nào lại cẩn thận đổi dép lê để đi như vậy.

“Bây giờ là mùa hè, trọng điểm của chúng ta vốn là dép lê mùa hè, nhưng vì những hạt vỡ này, trọng điểm đã chuyển sang đôi dép lông!” Trình Tử Nghiên cao giọng để tiếng nói của mình rõ hơn trong sự ồn ào, “Bây giờ, đã kiểm tra ra DNA của một người đàn ông lạ ở đôi dép lông này, chúng tôi rất nghi ngờ, đây chính là DNA của phần tử phạm tội.”

“Nếu dấu vân tay và DNA đều của cùng một người, là có thể làm rõ được vấn đề.” Lâm Đào bổ sung.

“Nhưng bộ phận trinh sát hình như không điều tra ra được người đàn ông nào khả nghi.” Phó trưởng Công an Cao đưa mắt nhìn trinh sát viên phụ trách chính. Anh ta bối rối gật đầu.

Tôi nói tiếp: “Đừng lo, vừa nãy tôi cứ hỏi về vấn đề ngoại tình, vì tôi nghi ngờ, đối tượng ngoại tình của người chết, có

khả năng là hung thủ của vụ án này."

"Nhưng hoàn toàn không điều tra ra được manh mối về phương diện này." Trinh sát viên phụ trách chính nói.

"Vì nạn nhân vốn không thích tiết lộ nhiều với người khác về cuộc sống riêng tư của mình, những người mà nạn nhân tiếp xúc nhiều nhất là người nhà, thì không thể biết được chuyện này. Thêm vào đó, điện thoại di động của nạn nhân đã bị mất, rất nhiều thông tin ở các ứng dụng mạng đều không thể lấy được, cho nên không điều tra ra được thôi."

"Anh lại có suy luận?" Phó trưởng Công an Cao hỏi.

Tôi gật đầu nói: "Tối hôm qua, tôi tổng hợp mấy manh mối lại, bắt đầu nói từ cái vòng ngọc. Sàn nhà của người chết, là sàn gỗ thịt, thông thường, vòng ngọc rơi xuống sàn gỗ thịt, không dễ bị vỡ. Trừ phi ném mạnh. Tôi đã sờ mặt sàn chỗ cái vòng ngọc vỡ, phát hiện thấy có một vết lõm rõ rệt, chứng minh cho suy đoán của tôi. Nếu không, thì phải rơi từ chỗ cao thế nào, mới tạo ra một vết lõm trên mặt sàn, đồng thời làm vỡ cái vòng ngọc?"

"Đúng rồi, tôi nhớ hôm qua hình như trinh sát viên có nói, Quách Sảnh Sảnh kể, cái vòng ngọc mẹ cô bé đeo trên tay không dễ tháo ra." Đại Bảo nói, "Nếu là giang giật, mà đối phương không hợp tác thì đúng là không dễ lấy được."

"Nếu đã không phải là bị rơi vỡ do giằng giật," tôi cười nói, "thì là người chết cố tình tháo ra, sau đó bị nạn nhân hoặc hung thủ cố tình ném vỡ, lực ném khá mạnh."

"Tôi hiểu rồi. Đang yên đang lành, tại sao phải ném cái vòng ngọc?" Phó trưởng Công an Cao nói, "Vì cái vòng ngọc có khả

năng là quà tặng cho nhau."

"Cái vòng ngọc này là ai mua, bây giờ vẫn chưa điều tra rõ." Tôi nói tiếp, "Cũng giống như chiếc đồng hồ đeo tay rất đắt tiền, nói là có được nhờ thắng mạt chược, thật khó tin! Nghe nói, ở phòng mạt chược đấy, toàn chơi tiền nhỏ tầm ba tệ, năm tệ, phải thắng bao nhiêu ván mới lấy được chiếc đồng hồ đeo tay bảy mươi nghìn tệ đó? Hơn nữa, cái đồng hồ đã mất, nhưng sợi dây chuyền vàng và nhẫn vàng của nạn nhân vẫn còn. Giống như cái vòng ngọc, chiếc đồng hồ này có vẻ cũng để lộ mối quan hệ giữa người chết và hung thủ."

"Nhưng cái hộp đựng đồng hồ và hóa đơn đều đã bị lấy đi, không có cách nào điều tra được." Trinh sát viên phụ trách chính có vẻ hơi khó xử.

"Tôi biết rồi!" Lâm Đào đột nhiên reo lên, "Ý Trưởng khoa Tần là, điều tra cái vòng ngọc! Đúng rồi! Khi chúng tôi khám nghiệm hiện trường, đã tìm thấy chứng nhận của cái vòng ngọc! Mặc dù không có hóa đơn, nhưng có chứng nhận, cũng có thể điều tra được nguồn gốc, đồng thời xác định được cái vòng ngọc này là ai mua!"

"Nếu người mua cái vòng ngọc là một người đàn ông, thì rất khả nghi!" Tôi mỉm cười gật đầu nói, "Tập trung lực lượng cảnh sát điều tra nguồn gốc cái vòng ngọc, đồng thời nhóm camera giám sát kiểm tra sàng lọc toàn bộ dữ liệu camera giám sát trong vòng một tuần trước khi xảy ra vụ án, tìm ra người xuất hiện nhiều lần. Đến khi có thông tin về cái vòng ngọc, xác định được là ai, rồi nhận diện qua camera giám sát, cuối cùng dùng

dấu vân tay và DNA để xác nhận, là có hệ thống chứng cứ hoàn chỉnh."

"Vâng!" Trình Tử Nghiên phấn chấn ra mặt.

Trên xe chặng về, vì mệt, Trình Tử Nghiên và Lâm Đào ngủ thiếp đi. Chỉ có tôi được ngủ một đêm thì lái xe, còn Đại Bảo vừa lật xem nội dung ghi lại lời khai mới được gửi đến, vừa thuật lại cho tôi nghe.

Theo manh mối từ chiếc vòng ngọc, bộ phận trinh sát nhanh chóng xác định đối tượng tình nghi là Tả Phong Hạo, đã lập gia đình, là một người làm ăn buôn bán, 38 tuổi, kinh doanh một công ty du lịch và một công ty ăn uống. Năm năm trước, Tả Phong Hạo làm ăn suôn sẻ, tích lũy được không ít tài sản, cũng được coi là nhân vật tương đối giàu có ở huyện Dương Cung.

Bốn năm trước, vì một lần va chạm giao thông nhỏ, Tả Phong Hạo đã quen Thương Phượng Liên sắc vóc còn mặn mà. Rất nhanh chóng, hai người càng nói chuyện qua Wechat càng thắm thiết, cuối cùng trở thành tình nhân. Trong bốn năm đó, Tả Phong Hạo thường xuyên tặng cho Thương Phượng Liên những món quà đắt tiền. Món quà tương đối đắt tiền chính là chiếc vòng ngọc phỉ thúy trị giá năm mươi nghìn tệ và chiếc đồng hồ Franck Muller bảy mươi nghìn tệ. Ngoài ra, nhân các dịp lễ tình nhân, "20/5[*]", Tả Phong Hạo thỉnh thoảng lại tặng cho Thương Phượng Liên, cộng lại khoảng gần tám mươi nghìn tệ.

Còn Thương Phượng Liên thường xuyên đến nhà Tả Phong Hạo khi vợ anh ta không có nhà; hoặc đợi khi Quách Sảnh Sảnh luôn có rất nhiều bài vở phải đi học, hai người lại lén lút cùng nhau ở nhà Thương Phượng Liên.

Một người cần sự hưng phấn mới lạ, người kia cần sự bù đắp kinh tế, mỗi người đều thỏa mãn nhu cầu của mình, cũng rất êm ấm vui vẻ.

Vì hai bên đều đã có gia đình, nên cả hai đều giữ bí mật về mối quan hệ giữa họ. Không người nào gần gũi biết về cuộc tình lén lút này.

Theo thời gian, cảm giác tò mò giữa hai người dần không còn nữa, tuổi tác cũng tăng lên, sắc đẹp cũng dần phai mòn, quan hệ giữa hai người bắt đầu xa cách dần.

Năm nay, dịch bệnh bùng phát, ngành chịu ảnh hưởng nặng nề nhất là ngành du lịch và dịch vụ ăn uống, khiến công ty chủ lực kinh doanh du lịch và dịch vụ ăn uống của Tả Phong Hạo chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Không có tiền, Thương Phượng Liên càng tỏ thái độ lạnh nhạt rõ rệt với Tả Phong Hạo. Tả Phong Hạo rất tức giận, mặt khác công ty muốn vượt qua được giai đoạn khó khăn cũng cần tiền. Cho nên anh ta liền liên hệ với Thương Phượng Liên, bảo nếu bây giờ có ý muốn chia tay, thì hãy trả lại khoản tiền tám mươi nghìn tệ mà anh ta đã tặng cho cô ta. Thương Phượng Liên tất nhiên là không đồng ý, đây là tiền tặng, có phải là vay đâu mà phải trả?

Trước khi vụ án xảy ra một ngày, Tả Phong Hạo lại đến nhà Thương Phượng Liên lần nữa. Lúc này, Quách Sảnh Sảnh còn

chưa tan học. Cho dù Tả Phong Hạo gõ cửa thế nào, Thương Phượng Liên cũng vờ như không ở nhà, không mở cửa. Tả Phong Hạo ở ngoài cửa uốn lưỡi nói hết nước hết cái, Thương Phượng Liên vẫn im hơi lặng tiếng. Thái độ của Thương Phượng Liên khiến Tả Phong Hạo tức sôi máu, nghĩ bụng nhất định phải cho cô ta một bài học.

Sáng sớm hôm xảy ra vụ án, Tả Phong Hạo ở cửa thang máy đợi Quách Sảnh Sảnh đi học. Mặc dù anh ta không quen Quách Sảnh Sảnh, nhưng dù sao cũng đã có quan hệ với Thương Phượng Liên được bốn năm, nên hiểu rất rõ tình hình gia đình, thói quen sinh hoạt nhà cô ta. Quách Sảnh Sảnh vừa xuất hiện, Tả Phong Hạo liền bám theo, khống chế cô bé xuống tầng hầm để lấy chìa khóa. Dù sao anh ta cũng biết mình gõ cửa chắc chắn Thương Phượng Liên không mở cửa. Mục đích của Tả Phong Hạo rất đơn giản, chỉ là muốn đòi lại một ít tiền, bù đắp chút tổn thất trong kinh doanh.

Sau khi vào nhà Thương Phượng Liên, Tả Phong Hạo liền đụng phải Thương Phượng Liên vừa ngủ dậy đi lấy nước uống. Hai người vừa nói chuyện được vài câu đã cãi nhau. Thương Phượng Liên nổi giận, ra sức tháo cái vòng ra và ném xuống đất. Dù gì cũng là một món đồ trị giá mấy chục nghìn tệ, hành động đó của cô ta khiến Tả Phong Hạo nổi điên, anh ta tiện tay vớ lấy sợi dây sạc điện thoại, trói Thương Phượng Liên lại. Anh ta nhớ ra tấm dát giường nhà cô ta có thể lật lên được, nên trói ngược Thương Phượng Liên vào tấm dát giường, định tạo ra tư thế thẩm vấn hình sự, ép Thương Phượng Liên nói ra chỗ cất tiền và mật khẩu ngân hàng.

Không ngờ, Thương Phượng Liên hoàn toàn không theo ý anh ta, mặc dù rất khó chịu, nhưng cô ta vẫn mặc kệ Tả Phong Hạo. Tả Phong Hạo không còn cách nào khác, đành tìm một đôi găng tay trong phòng khách, đeo vào, bắt đầu lục tìm trong nhà.

Mặc dù không hỏi được mật khẩu ngân hàng, nhưng Tả Phong Hạo đã tìm ra được mười nghìn tệ tiền mặt trong nhà Thương Phượng Liên. Anh ta cầm chiếc hộp đựng đồng hồ hàng hiệu lên, nói với Thương Phượng Liên: "Cô cứ ở dưới dát giường mà suy nghĩ cho kĩ đi, nghĩ xem cô đối xử với tôi thế nào! Cái đồng hồ này cũng là tôi tặng cô, tôi có đòi cô trả đâu, bây giờ cái đồng hồ bảy mươi nghìn tệ này thêm vào mười nghìn tệ, vừa đủ số tiền tám mươi nghìn tệ tôi đã tặng cho cô, chỉ thế thôi, coi như là tôi chịu thiệt, từ giờ trở đi tôi và cô không còn quan hệ gì nữa."

"Đồ súc sinh, tôi cho anh ngủ bấy nhiêu lần, còn không đủ mấy chục nghìn hả?" Thương Phượng Liên cố nói.

Lời nói của Thương Phượng Liên khiến Tả Phong Hạo điên tiết, anh ta vốn định thả Thương Phượng Liên ra, liền thay đổi suy nghĩ, quay người rời khỏi hiện trường. Nhưng để Thương Phượng Liên dễ dàng kêu cứu, anh ta đã mở to cửa.

Anh ta nghĩ bụng, mình chỉ lấy lại những thứ của mình, không thể nào bị coi là cướp của.

Những việc sau đó, Tả Phong Hạo không hay biết, cho đến khi thông tin về vụ giết người lan truyền khắp phố huyện, Tả Phong Hạo mới suy sụp hoàn toàn. Anh ta không ngờ, hành

động vô tình, ngu dốt của mình lại gây ra cái chết của một con người.

Theo thực nghiệm điều tra trinh sát của cảnh sát, độ chịu tải của thanh đỡ dát giường có hạn. Vì có một người treo trên tấm dát giường trong thời gian dài, người đó lại còn giãy giụa, tấm dát giường dần dần hạ xuống, cuối cùng sụp hẳn xuống. Cảnh sát nghi ngờ, chắc là Thương Phượng Liên nhìn thấy tấm dát giường có thể hạ xuống, nên ra sức giãy giụa, khiến tấm dát giường sụp xuống. Cô ta vốn nghĩ, chỉ cần bụng và ngực của mình có thể chạm xuống đất, tay sẽ có lực, giãy ra được khỏi dây trói. Cũng vì phán đoán sai lầm này, thêm vào đó cô ta muốn giữ thể diện, sợ chuyện tình cảm vụng trộm của mình bị chồng, con gái và bạn bè biết, nên không kêu cứu. Sau khi tấm dát giường sụp hẳn xuống, cô ta vẫn hy vọng mình có thể giãy tung khỏi sợi dây trói, nhưng không ngờ, trước khi cô ta giãy tung được sợi dây trói, cơ hô hấp bị tê cứng đã lấy đi mạng sống của cô ta.

"Tả Phong Hạo nói, trong tầng hầm thường xuyên có người, anh ta nghĩ Quách Sảnh Sảnh sẽ nhanh chóng được phát hiện, càng không có nguy hiểm gì." Đại Bảo nói với tôi.

Tôi lắc đầu, nói: "Người này suy nghĩ thật đơn giản, đây là tòa nhà có thang máy, ai đi qua cửa nhà người chết được. Nếu không phải là hàng xóm cùng tầng với người chết phát hiện ra, còn không biết khi nào mới phát hiện ra vụ án."

"Tòa nhà này bốn hộ một thang máy." Đại Bảo nói, "Ngoài nhà người chết, còn ba hộ nữa, theo điều tra, ngoài người hàng xóm đã báo cảnh sát, hai hộ còn lại cũng đều có người ra khỏi

nhà sau khi vụ án xảy ra trước khi có người báo cảnh sát, nhưng họ đều không để ý thấy tình hình bất thưởng của nhà hàng xóm. Bây giờ ở thành phố, sống trong cùng một tòa nhà, hình như đều không quen nhau, phát hiện thấy có sự bất thường, có vẻ cũng không nhiệt tình giúp đỡ, điều này thật đáng suy ngẫm."

Tôi "ừ" một tiếng.

"Hơn nữa tôi thấy, cái cô Thương Phượng Liên này, cũng là tự chuốc vạ vào mình." Đại Bảo nói tiếp, "Không hiểu, không ủng hộ cách sống mà chồng cô ta lựa chọn, thậm chí còn lấy lý do là chồng không có ý chí tiến thủ để ngoại tình, thực sự là không nên."

"Tả Phong Hạo thì sao? Không phải anh ta cũng ngoại tình à?" Tôi cười hỏi, "Sao anh không nói anh ta nhi?"

Đại Bảo gãi đầu, không trả lời được.

Đúng lúc đó điện thoại di động của tôi lại đổ chuông cứu nguy cho Đại Bảo.

"Lão Tần, chúng tôi về rồi, vội báo cáo tình hình với anh luôn." Giọng Hàn Lượng vọng ra từ thiết bị bluetooth trên ô tô.

"Đợi chúng tôi nửa tiếng, sắp đến rồi." Tôi nói.

VỤ ÁN THỨ TÁM
ĐẦU LÂU TRONG THÙNG NUÔI ONG

Mấy hôm trước, Hâm Hâm lại bị đánh, lần này rất nghiêm trọng, còn phải nằm viện.

Tôi lại đi khuyên Hâm Hâm, nhanh chóng thoát ra khỏi biển khổ. Khi khuyên cô ấy, tôi cứ nghĩ, nếu cô ấy thoát khỏi biển khổ, còn tôi thì sao?

Sau khi về nhà, tôi nói với anh ta về chuyện này, anh ta lại chỉ quan tâm đến tình hình thương tích của bạn anh ta nặng nhẹ thế nào; nói đến bạo hành gia đình, thì anh ta bảo đó chẳng là chuyện nhà người ta, đại loại nói là tai nạn ô tô nghiêm trọng hơn chuyện hai vợ chồng cãi nhau.

Đêm hôm đó, tôi giận đến mức không ngủ được.

Hôm nay, tôi nghe thấy anh ta nói chuyện điện thoại với Triệu Đạt. Trong phòng rất yên tĩnh, âm thanh từ điện thoại di động vọng rất lớn, tôi nghe thấy rõ mồn một Triệu Đạt nói: “Đàn bà là phải đánh, anh không đánh, là nó không nghe lời.”

Đây là lời con người nói sao?

Sau khi anh ta cúp máy, tôi sang hỏi anh ta, hỏi anh ta nói gì với Triệu Đạt. Không ngờ anh ta bảo, giữa Triệu Đạt và Lưu Hâm Hâm chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, sẽ nhanh chóng ổn thôi, bảo tôi có thành kiến đối với Triệu Đạt, bảo tôi hiểu quá ít về chuyện nhà họ, cho nên hơi nhạy cảm thôi.

Anh ta còn đem chuyện trầm cảm sau sinh ra để nói!

Lần đó anh ta đã lừa tôi đến bệnh viện khám, bác sĩ cũng nói tôi không bị trầm cảm sau sinh! Bây giờ anh ta còn đem chuyện này ra để nói, có phải là để chuẩn bị sẵn cho hành động sau này không? Có phải là chụp lên đầu tôi cái mũ trầm cảm sau sinh, là có thể muốn làm gì thì làm? Có phải là tất cả mọi người xung quanh, nghe nói tôi bị trầm cảm sau sinh, sẽ không tin lời tôi nữa?

Điều quan trọng là, Triệu Đạt đã nói những lời như vậy, mà anh ta thậm chí không phản bác một câu.

Có phải anh ta nghĩ rằng lời nói của Triệu Đạt hoàn toàn không có vấn đề gì, đàn bà là phải đánh, không đánh không nghe lời?

Tôi bỗng nghĩ đến người đó. Tôi vốn tưởng rằng anh ta khác với Triệu Đạt.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi ngây thơ quá.

Bọn họ cùng một giuộc như nhau, chuyện trở thành cầm thú, chỉ khác nhau ở sớm hay muộn mà thôi.

1

"Vụ án này, mười tám năm qua họ vẫn chưa từ bỏ, nhưng không tìm thấy tử thi, đúng là không có cách nào xác nhận được. Trong khoảng thời gian đó, họ đã sử dụng mọi biện pháp, đáng tiếc là đều không có đột phá." Trần Thi Vũ ôm một tập hồ sơ vụ án rất lớn, nói.

Tiền Đại Doanh, sinh năm 1964 tại thành phố Sâm Nguyên, năm nay đã 56 tuổi, là nông dân trồng trà vùng nông thôn gần núi ở thành phố Sâm Nguyên. Người này có chút văn hóa, đã từng đảm nhiệm cương vị quản lý ở doanh nghiệp của thôn, sau này vì thích thành tích, khoa trương, khiến doanh nghiệp của thôn phá sản, nên ông ta lại về vườn trà của mình tiếp tục trồng trà mưu sinh.

Mùa hè năm 2002, cảnh sát thành phố Sâm Nguyên nhận được tin báo án, người báo án nói là con gái mình đột nhiên mất tích, không sao liên lạc được, hy vọng cảnh sát có thể tiến hành điều tra. Sau khi kiểm chứng thật giả, đồn công an địa phương xác định con gái của người báo án tên là Lý Như, năm đó 36 tuổi, năm 1990 được gả vào nhà Tiền Đại Doanh ở thị trấn Trà Sơn, thành phố Sâm Nguyên, ở nhà trồng trà suốt. Sau khi điều tra vòng ngoài, cảnh sát phát hiện đúng là trong

khoảng một tuần không người dân nào trong làng nhìn thấy Lý Như. Nghe nói Lý Như còn trẻ, nhưng bị bệnh thấp khớp, mùa mưa phùn vừa qua, cho nên cũng có khả năng ở nhà dưỡng bệnh. Cũng có người phản ánh, Lý Như thường xuyên bị bạo hành, chưa biết chừng bị thương nằm viện cũng nên.

Thế nên cảnh sát thành phố Sâm Nguyên quyết định tổ chức lực lượng tiến hành khám xét nhà Tiền Đại Doanh.

Cảnh sát đột kích tiến hành khám xét nhà Tiền Đại Doanh, nhưng không tìm thấy bóng dáng Lý Như. Không chỉ không tìm thấy Lý Như, thậm chí đến cả cô con gái 10 tuổi tên là Tiền Mộng của họ cũng không thấy tăm tích. Vì lúc đó đúng vào mùa hè, cho nên cũng không ai phát hiện ra là Tiền Mộng mất tích. Còn Tiền Đại Doanh thì nói là mình cũng không biết vợ con đã đi đâu, mình cũng đã tìm rồi, chỉ là không tìm thấy, còn tưởng là về bên ngoại rồi.

Vào năm 2002, điện thoại đã phổ biến, tin tức cũng đã tương đối phát triển, cách nói như vậy của Tiền Đại Doanh rõ ràng là có kẽ hở rất lớn, vì vậy cảnh sát đã để ý, tiến hành khám nghiệm toàn diện nhà Tiền Đại Doanh.

Sau khi khám nghiệm, cảnh sát phát hiện thấy không ít vết máu lớn ở giữa khe giường trong phòng ngủ chính, sau khi làm xét nghiệm nhóm máu thông thường, khớp với nhóm máu của Lý Như. Cảnh sát thành phố lại thận trọng đưa mẫu vết máu đến phòng xét nghiệm DNA của Công an tỉnh vừa được xây dựng, sau khi xét nghiệm, xác định những vết máu này chính là của Lý Như.

Không lẽ đây là một vụ án giết vợ giết con tàn độc sao? Đã có DNA từ vết máu làm chứng cứ, cảnh sát cho triệu tập Tiền Đại Doanh theo quy định của pháp luật, đồng thời tiến hành điều tra toàn diện về hành tung của Tiền Đại Doanh trong một tuần đó.

Sau khi bị triệu tập, Tiền Đại Doanh giữ im lặng suốt, không hé một lời, cảnh sát cũng không có cách nào. Nhưng rất nhanh chóng, qua điều tra chi tiết đã phát hiện ra manh mối, một buổi tối trước đó một tuần, Tiền Đại Doanh đã một mình đến một cây xăng ở bên đường phía ngoài thôn, mua xăng lẻ đựng đầy vào một vỏ chai nước suối. Mặc dù năm đó, việc quản lý xăng dầu không nghiêm ngặt như bây giờ, cá nhân có thể mang chai đi để mua xăng lẻ, nhưng nhiều nhân viên ở cây xăng đều có thể nhớ lại cảnh Tiền Đại Doanh mua xăng. Nhất là nhân viên đích thân bơm xăng cho ông ta, anh ta nhớ rất rõ, khi đó bàn tay cầm vỏ chai nước suối của Tiền Đại Doanh cứ run bần bật.

Có thêm chứng cứ là lời khai, cảnh sát tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với Tiền Đại Doanh. Năm 2002, kỹ thuật trắc nghiệm nói dối bắt đầu được áp dụng kỹ thuật còn chưa hoàn thiện, nhưng sau khi trắc nghiệm, nhân viên kỹ thuật trắc nghiệm nói dối ở ba cấp là Công an thành phố, Công an tỉnh và Bộ Công an đều nhất trí cho rằng Tiền Đại Doanh có phản ứng có lỗi rõ rệt đối với vợ Lý Như và con gái Tiền Mộng, có sự né tránh về mặt tâm lý rõ rệt đối với tên của họ.

Đến đó, cảnh sát cơ bản nhận định, là Tiền Đại Doanh đã giết chết vợ và con gái mình, đồng thời đã đốt xác phi tang. Chỉ

là, lượng xăng đựng trong một chai nước suối chắc chắn là không đủ để đốt xác.

Đáng tiếc là kết luận từ trắc nghiệm nói dối không thể được coi là chứng cứ, còn Tiền Đại Doanh không khai ra vị trí đốt xác, vụ án này thậm chí còn không thể lập án. Lý do rất đơn giản, cho dù đối tượng tình nghi phạm tội có nhận tội, nếu không tìm thấy xác cũng không thể tùy tiện lập án. Chẳng may lại xảy ra chuyện "người chết trở về", lại thành một vụ án oan. Đã từng có vụ án như vậy, A và B xảy ra mâu thuẫn, A đe dọa sẽ giết B, kết quả B mất tích, ít lâu sau đúng thật là phát hiện ra một xác chết đã thối rữa. Lúc đó chưa có giám định DNA, người nhà B nhận định xác chết thối rữa đó chính là B, thế là cảnh sát lập án điều tra. Sau khi thẩm vấn, A quả thật đã khai ra quá trình mình giết chết B. Không ai ngờ được, nhiều năm sau, B lại trở về. Hóa ra, cái xác chết thối rữa đó vốn không phải là B, năm đó anh ta chỉ nghe nói A định giết anh ta, sợ quá nên chạy trốn mà thôi.

Vụ án đã không thể lập án, cảnh sát một mặt tăng cường thẩm vấn Tiền Đại Doanh, mặt khác tiến hành tìm kiếm toàn bộ khu vực gần nhà Tiền Đại Doanh.

Nhưng, khi cảnh sát thẩm vấn, Tiền Đại Doanh vẫn không hé một lời, khiến cảnh sát hoàn toàn không có biện pháp gì. Mà nhóm tìm kiếm cũng vấp phải khó khăn, không những không tìm thấy vật gì bị đốt còn sót lại, mà lấy nhà Tiền Đại Doanh làm trung tâm, trong phạm vi 10 ki-lô-mét, thậm chí cũng không tìm thấy dấu tích thiêu đốt. Thị trấn Trà Sơn nằm ở

miền núi, xung quanh đều là rừng núi mênh mông rậm rạp, người dân trong thôn ở đây đều biết, hễ có lửa cháy, rất có khả năng sẽ gây ra cháy rừng, hậu quả khôn lường. Nên dân trong thôn đều rất sợ lửa cháy, cho dù là có lửa cháy vào ban ngày, họ cũng sẽ phát hiện ra ngay, chứ đừng nói là vào ban đêm.

Cho nên, một tuần trước, cũng chính là thời gian có người lần cuối cùng trông thấy Lý Như vào tầm chiều tối, mọi người dân trong thôn đều có thể khẳng định, gần đó không hề có lửa cháy. Đơn vị cứu hỏa cũng khẳng định, thời gian đó hoàn toàn không có tin báo cháy rừng.

Nhưng hành vi mua xăng của Tiền Đại Doanh thật sự là có, liệu có phải là vì ông ta cũng biết đốt lửa dễ gây ra cháy rừng, càng dễ bị phát hiện, nên đã từ bỏ thủ đoạn đốt xác? Chỉ sợ rằng ông ta đã tìm đại một chỗ đào một cái hố chôn xác xuống đất, rừng núi mênh mông thế này, không dễ tìm chút nào.

Nhưng, sau khi cảnh sát điều tra, thời gian đó khô hạn suốt, đất rừng bị nắng thiêu đốt cứng đanh, muốn dùng xẻng sắt đào một cái hố trong rừng, đâu có dễ? Nhưng nếu xác chết bị vứt vào trong rừng sâu, thì cảnh sát tìm thế nào được? Nếu bị thú rừng gặm nuốt mất, thì vụ án này chỉ có thể vĩnh viễn trở thành một vụ án không có lời giải.

Nhưng cảnh sát không bỏ cuộc, mười tám năm nay, họ đã nghĩ hết cách, muốn tìm ra một vài manh mối. Dù sao đây cũng là một vụ án giết chết hai người, muốn thực hiện một cách kín kẽ không một sơ hở quả thật là rất khó. Đáng tiếc là điều tra suốt mười tám năm, vụ án vẫn không có tiến triển. Năm nào cảnh sát cũng nghiên cứu vụ án này, thỉnh thoảng lại có được

một vài manh mối, mấy lần cho bắt giữ Tiền Đại Doanh, nhưng cuối cùng vẫn phải thả ra.

Nghe xong lời thuật của Trần Thi Vũ, tôi giơ báo cáo DNA trong tay lên và bảo: "Hứa Tinh chính là Tiền Mộng đã mất tích mười tám năm trước. Cô ta không những không chết, mà còn thay tên đổi họ đến Long Phiên, thành phố thủ phủ tỉnh, sống một cuộc sống rất tốt. Bây giờ, mối liên hệ giữa cái chết của Sử Phương và vụ án Lý Như mất tích, đã vô cùng rõ ràng, mắt xích liên hệ chính là cô Hứa Tinh này. Mặc dù bây giờ cô ta đang trong trạng thái mất ý thức, không thể hỏi được điều gì, nhưng về hai vụ án này, đều có đột phá to lớn. Chúng ta cần tiến hành nghiên cứu thêm về vụ án Lý Như mất tích, biết đâu có thể sử dụng khoa học kỹ thuật bây giờ phát hiện ra được một số manh mối. Có điều, tiền đề của tất cả những việc này là chúng ta đọc kĩ được toàn bộ mười mấy tập hồ sơ này."

Trần Thi Vũ gật đầu, nói: "Đúng rồi, còn có một tin vui. Trên đường trở về, tôi nhận được điện thoại của Lưu Hâm Hâm. Với sự giúp đỡ của luật sư, Triệu Đạt đã bị bắt giữ một cách suôn sẻ. Hồ sơ khởi kiện ly hôn cũng đã nộp lên tòa án, tiến triển thuận lợi. Người lương thiện sẽ nhanh chóng thoát khỏi bể khổ, kẻ làm điều ác sẽ bị trừng phạt."

"Chúc mừng cô, đây là công của cô." Tôi động viên, "Có thể yên tâm đọc hồ sơ vụ án rồi."

Trần Thi Vũ xem ra rất hài lòng, cô nói: "Không, là quyết tâm của Lưu Hâm Hâm. Tôi đang nghĩ, mấy hôm nay xem có lúc nào cùng Lưu Hâm Hâm đi thăm Hứa Tinh."

Tôi hiểu dụng ý của Trần Thi Vũ, gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, suốt cả ngày chúng tôi đều đọc hồ sơ vụ án.

“Sự thật của vụ án này không hề rõ ràng” Đại Bảo xem xong toàn bộ hồ sơ trước, nói, “Từ đầu đến cuối Tiền Đại Doanh không hé răng nói câu nào, không kêu oan, không ngụy biện, như vậy lại khiến ông ta càng đáng ngờ.”

“Theo ảnh chụp hiện trường lúc đó, vết máu ở hiện trường cũng không phải là nhiều lắm, chỉ dính ở khe giường.” Lâm Đào nói, “Có điều, cũng không thể loại trừ khả năng đã bị lau dọn.”

“Gần như không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh được là Tiền Đại Doanh đã giết chết Lý Như.” Tôi nói, “Nhưng chuyện Lý Như mất tích, Tiền Đại Doanh mua xăng thực sự không giải thích được. Hơn nữa, tình tiết Tiền Đại Doanh bạo hành Lý Như, cũng có thể khẳng định chắc chắn.”

“Đúng thật là xác chết đã bị xử lý không tìm thấy nữa à?” Trần Thi Vũ nói, “Nhưng bấy nhiêu tập hồ sơ, ghi chép rất tỉ mỉ lịch sử tìm kiếm của cả cảnh sát nhân dân và cảnh sát vũ trang, cái này thì không thể làm giả được, lúc đó cảnh sát chắc chắn đã mất rất nhiều công sức tìm kiếm.”

“Đúng thế, năm 2002, còn chưa có chủ trương “án mạng buộc phải phá giải”, có thể bỏ ra bấy nhiêu tâm sức, quả là không đơn giản.” Tôi nói, “Có điều, thành phố Sâm Nguyên thuộc miền núi, dân số ít, số lượng các vụ án cũng ít. Xảy ra vụ án như vậy, chắc chắn phải làm cẩn thận hơn.”

“Cho dù xác chết bị xử lý như thế nào, ít nhất cũng có thể khẳng định một điểm, số xăng đựng trong một chai nước suối,

không thể nào thiêu được toàn bộ xác chết, không còn tí nào." Đại Bảo nói, "Cậu bảo, liệu có phải đã bị vứt xuống cái ao có ghi chép trong hồ sơ vụ án không?"

"Trong hồ sơ đã ghi lại cả cái ao, thì cảnh sát chắc chắn đã tiến hành vớt các thứ dưới ao." Tôi nói, "Tôi xem trong hồ sơ cũng có ghi chép, mấy năm trước cái ao này đã dọn bùn ở đáy. Cho dù là cảnh sát không vớt kĩ càng, thì lúc dọn bùn đáy ao, cũng sẽ phát hiện ra hài cốt."

"Cho nên, nhìn từ bản đồ địa hình, khu vực Sâm Nguyên đều đã bị cảnh sát lục soát rồi." Trên màn hình chiếc máy tính trước mặt Trình Tử Nghiên là tấm bản đồ Sâm Nguyên.

"Những chỗ chưa lục soát còn nhiều." Tôi bước đến cạnh Trình Tử Nghiên, chỉ vào màn hình máy tính và nói, "Cô xem, phía sau thôn này, đều là vùng núi rộng chưa khai thác. Nếu đem xác chết vứt vào trong núi, cho dù là không chôn, cũng rất khó tìm."

"Theo ghi chép của cảnh sát, những chỗ đi được vào trong núi đều đã tìm rồi." Hàn Lượng nói, "Có điều, những chỗ sâu nữa thì chưa tìm, nếu không phải là rất quen thuộc với địa hình, đi vào trong núi, có khả năng không ra được. Hơn nữa, khi đó cảnh sát cho rằng Tiền Đại Doanh chắc chắn đã đốt xác, nếu không, mua xăng làm gì? Đốt xác thì không thể vào núi, nếu không sẽ gây ra cháy rừng. Trong vùng rừng núi rộng lớn này, mặc dù thảm thực vật không phải là vô cùng rậm rạp, nhưng cũng rất dễ xảy ra cháy rừng."

"Mua xăng cũng không chắc đã dùng mà." Tôi nói, "Khi đó cảnh sát còn điều tra riêng về vấn đề có ánh lửa hay không mấy

người dân đốt rác trong thôn còn bị điều tra ra hết, huống hồ nếu Tiền Đại Doanh thực sự đốt xác. Trong nhà ông ta, cũng không có dấu vết lửa cháy, không thể nào đốt ở trong nhà. Không biết có phải lúc đó ông ta đã đốt trong căn nhà nào ẩn khuất không có người ở không."

"Cảnh sát đã chú ý đến chi tiết mua xăng, nếu thực sự có hành vi như vậy, chắc chắn là sẽ tìm ra được." Lâm Đào nói, "Cái kiểu lúc sống thì không thấy người, chết lại không thấy xác như thế này đúng là hiếm thấy."

"Ừm, Hàn Lượng vừa nãy nói thế nào nhỉ?" Tôi cau mày, ôm cánh tay, nhìn bản đồ địa hình, nói, "Nếu không quen thuộc, đi sâu vào trong núi, là không ra được, hơn nữa khu vực giáp núi đều được cảnh sát lục soát rồi. Chúng ta giả thiết nhé, nếu Tiền Đại Doanh rất quen thuộc một vị trí nào đó, ông ta giấu xác vào đấy, có phải là kín kẽ tuyệt đối không?"

"Bây giờ có nói cũng không có tác dụng gì nữa." Trần Thi Vũ nhún vai và nói, "Bấy nhiều năm rồi, trong núi lại có thú hoang, bây giờ chắc là đến vụn xương cũng chẳng còn."

"Đúng thế, năm đó mà có máy bay không người lái thì tốt." Trình Tử Nghiên nói, "Những ngọn núi này đều là núi đá, thảm thực vật không rậm rạp lắm, nếu năm đó có máy bay không người lái điều tra thăm dò, chúng ta không vào núi, cũng có thể thăm dò được tương đối kĩ lưỡng những vùng khá sâu. Các anh nghĩ xem, vào trong núi thì không thể sử dụng phương tiện giao thông gì được nữa, mang theo một xác chết, thì cho dù có quen thuộc những vùng núi sâu thế nào đi nữa, cũng không thể vào quá sâu. Dù gì thì thể lực của con người cũng có hạn."

“Đúng thế, khi đó cảnh sát cho rằng Tiền Đại Doanh đã giết vợ và con gái, hơn nữa ông ta không có phương tiện giao thông.” Tôi nói, “Hai xác chết, không thể nào chuyển vào sâu trong núi được, cho nên đã không bỏ ra nhiều công sức thăm dò tìm kiếm sâu trong núi. Nhưng nếu lúc đó biết rằng chỉ có một xác chết nữ thôi, chưa biết chừng sẽ thăm dò những chỗ sâu hơn, sẽ có phát hiện.”

“Anh nói đơn giản thế.” Hàn Lượng cười thành tiếng và nói, “Anh chưa đến xem hiện trường! Núi rừng mênh mông! Làm gì có chuyện tìm kiếm thăm dò dễ dàng thế? Rừng núi mênh mông trùng điệp, đi vào trong núi vô cùng khó khăn, đêm đến chưa biết chừng còn có thú dữ! Trừ phi như Trình Tử Nghiên nói, để máy bay không người lái vào núi, nếu không, không có mục tiêu chính xác thì căn bản không thể tìm được.”

“Cậu nói đúng!” Tôi nói vẻ suy nghĩ, “Rừng núi mênh mông trùng điệp, đi vào trong núi vô cùng khó khăn, đêm đến chưa biết chừng còn có thú dữ. Cho nên Tiền Đại Doanh vứt xác, một là không thể vào quá sâu trong núi, hai là chắc chắn phải đi con đường mà ông ta vô cùng quen thuộc.”

“Nói là như vậy, nhưng Tiền Đại Doanh không nói gì, ông ta quen thuộc con đường nào anh làm sao biết được?”

Tôi gật đầu.

“Nghiên cứu cái này không có ý nghĩa gì nhỉ?” Trần Thi Vũ nói, “Vừa nãy tôi đã nói rồi, đã mười tám năm, nghiên cứu ra được là xác chết giấu ở đâu, thì được gì nào?”

“Đọc hồ sơ không cẩn thận.” Tôi cười nói với Trần Thi Vũ, “Trong ghi chép điều tra của cảnh sát, có một người hàng xóm

vô tình nói đến, trong nhà Tiền Đại Doanh có hai cái vali hành lý bằng vải dù rất to, trước đây Tiền Đại Doanh tự trồng trà, buôn bán trà, thường dùng để đựng trà. Nhưng nội dung điều tra này chỉ có một câu nói là hết, không được cảnh sát phá án lúc đó chú ý đến. Chúng ta xem lại ghi chép khám nghiệm hiện trường nhà Tiền Đại Doanh lúc đó, vô cùng chi tiết, mấy cái bát, mấy đôi đũa, mấy con dao đều được ghi lại, nhưng không thấy nói đến vali hành lý to."

"Ừm, đã không có phương tiện giao thông, thì dùng vali để di chuyển xác chết cũng rất bình thường." Đại Bảo nói, "Cho dù lúc đó ban chuyên án có chú ý đến, cũng chú ý tìm cái vali, chỉ là không ghi lại, nhưng kết quả đúng là không tìm thấy mà, thế thì sao nào?"

"Nhìn từ góc độ hiện tại, nếu Tiền Đại Doanh giết chết một người, tại sao cả hai cái vali đều biến mất?" Hàn Lượng nói.

"Bất luận tại sao, có vali là có hy vọng!" Tôi nói, "Nếu khi Tiền Đại Doanh vứt xác, không lôi xác chết ra khỏi cái vali, xác chết vẫn ở nguyên trong vali, thì sẽ giống như cho xác chết vào một cỗ quan tài, thú dữ sẽ không thể phá hoại xác chết. Thực tế chứng minh, cảnh sát không tìm thấy chiếc vali hành lý giống như trong lời kể, như vậy là có hy vọng rồi."

"Ý anh là, anh muốn đi thẩm vấn Tiền Đại Doanh, hỏi bẫy để biết ông ta quen thuộc con đường nào trong núi?" Trần Thi Vũ ngồi thẳng người lên, hỏi tôi vẻ nghi hoặc.

Tôi lắc đầu, nói: "Không khả thi lắm, trong mười tám năm, ông ta bị thẩm vấn ba mươi hai lần, đều không hé răng nói một câu. Cô nghĩ là, chúng ta đi hỏi, có thể hỏi ra được điều gì?"

“Đúng thế.” Trần Thi Vũ lại tựa vào ghế như cũ.

“Nhưng chúng ta liệu có thể bảo bộ phận trinh sát điều tra hỏi hàng xóm, đồng nghiệp cũ, người quen cũ của ông ta lấy một vài thông tin được không? Việc này trong ghi chép nội dung hỏi thông tin, dường như hoàn toàn không đề cập tới.” Tôi nói, “Cảnh sát cho rằng ông ta không vào trong núi, cho nên cảnh sát không đi sâu vào con đường này.”

“Mười tám năm rồi! Ai còn nhớ được?” Đại Bảo hỏi.

“Mười tám năm qua, những người tiếp xúc với Tiền Đại Doanh cũng đều hỏi, nếu có hy vọng là xác chết chưa bị phá hủy hoàn toàn, thì chúng ta có thể thử xem. Dẫu sao, án mạng thường phải xử lý những đối tượng ngoan cố, vấn đề phải xử lý chính là sự ngoan cố, hơn nữa vụ án này còn liên quan mật thiết đến cái chết của Sử Phương ở thời điểm hiện tại!” Tôi nói, “Cần nói chuyện với tất cả những người thường xuyên tiếp xúc với Tiền Đại Doanh trước và sau khi xảy ra vụ án, xem có thể tìm ra được manh mối gì không. Xem Tiền Đại Doanh thường nhắc đến những nơi nào với những người quen cũ trước khi vụ án xảy ra nhưng sau vụ án không nhắc lại bao giờ nữa. Nơi như vậy chính là nơi trọng điểm tình nghi!”

“Lão Tần nói có lý.” Trần Thi Vũ vỗ lên bàn, rồi đứng dậy nói, “Tôi đi gọi điện thoại luôn, bảo cảnh sát Sâm Nguyên thực hiện. Đồn công an địa phương chắc biết rất rõ về người dân trong thôn, bảo họ thăm dò sâu manh mối này xem thế nào.”

“Đúng rồi, tôi vẫn cứ nghĩ, nếu Tiền Đại Doanh và Hứa Tinh gặp nhau lần nữa, sẽ thế nào nhỉ?” Lâm Đào nhìn lên trần nhà, nói.

“Không gặp được.” Tôi nói, “Bây giờ Tiền Đại Doanh hoàn toàn không hợp tác với việc điều tra của cảnh sát, Hứa Tinh lại đang hôn mê, cho dù là hôn mê thật hay là hôn mê giả, cô ta cũng không hợp tác với cảnh sát. Hơn nữa, cả hai người này đều có một điều bí ẩn chúng ta chưa giải đáp được. Cho họ gặp nhau, có thể là quân át chủ bài cuối cùng của chúng ta, và chúng ta làm rõ được điều bí ẩn này rồi hẵng đưa ra quân át chủ bài.”

“Bố trí xong rồi.” Trần Thi Vũ gọi điện thoại xong, đi vào văn phòng và nói, “Tôi đã nói rất rõ rồi, không biết họ có hiểu được tư duy của chúng ta không.”

“Chắc là được.” Tôi nói, “Vụ án này là vết đau trong lòng rất nhiều cảnh sát hình sự có tuổi ở thành phố Sâm Nguyên, có mấy người thậm chí còn nghiên cứu vụ án này rất nhiều năm rồi. Chúng ta đưa ra cách nghĩ như vậy, sẽ khơi dậy lòng nhiệt tình của họ. Không phải lo đâu, tôi tin là nhất định sẽ có kết quả.”

“Có kết quả gì?” Thầy xuất hiện ở cửa, tay cầm một chiếc kẹp tài liệu màu đỏ.

Chúng tôi đều thấy lòng trĩu nặng.

“Rất lâu rồi không thấy, vụ giết người phân xác.” Thầy đặt tập tài liệu lên bàn và nói, “Thành phố Thanh Hương, xảy ra một vụ phân xác, mà người chết còn là một học sinh trung học. Không chỉ như vậy, sự việc này rất có khả năng sẽ bị làm ầm ĩ trên mạng. Phân xác, học sinh trung học bị hại, những cái này đều có khả năng là điểm thu hút dư luận mạng. Vụ án ác tính như thế này, chúng ta không có lý do gì không nhanh chóng

điều tra phá giải! Cho nên, các cậu nhanh chóng đến chi viện, tuyệt đối không được chờ đến lúc thông tin ầm ĩ trên mạng, mới phá giải được vụ án."

Xem ra, thầy không hề quan tâm đến chuyện chúng tôi có phá giải được vụ án hay không, điều ông quan tâm là tốc độ phá án. Cho nên, tài liệu về vụ án này mới phải đựng trong chiếc kẹp tài liệu màu đỏ mà chỉ loại thư hỏa tốc mới có.

Tôi nghiến răng, đáp: "Thầy yên tâm, nhất định sẽ rất nhanh."

Ngồi trên chiếc xe Hàn Lượng lái, phóng như bay, tôi lật xem kẹp tài liệu màu đỏ trong tay.

"Tôi đang nghĩ, nếu người nào cũng cố gắng hết sức cống hiến cho xã hội, cố gắng hết sức ít gây phiền phức cho xã hội, thì khắp nơi đều yên bình." Đại Bảo chợt cảm thán.

"Chẳng qua là về quê anh thôi mà. Nhiều cảm xúc thế." Lâm Đào nói.

"Hằng ngày anh đi xe đạp điện đi làm, cũng là để giảm phiền phức cho giao thông cho môi trường đúng không nào?" Tôi nói, "Nhưng đối tượng tình nghi này đúng là toàn gây phiền phức."

"Cứ như thể là hằng ngày cậu không đi xe đạp điện đi làm ấy." Đại Bảo khinh khỉnh lắc đầu.

"Tại sao lại là gây phiền phức?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Tôi vừa xem tài liệu, nói là một vụ phân xác, còn thấy phần đầu của nạn nhân ở thùng nuôi ong của người nuôi ong, cô xem, trời nóng như thế này, cảnh sát chúng ta khám nghiệm

hiện trường sẽ vất vả đến mức nào! Để tránh không bị ong đốt, đeo bấy nhiêu thứ lên người, nóng phát ngốt!" Đại Bảo nói.

"Đã giết người, hắn còn quan tâm đến cảnh sát các anh có phiền phức hay không?" Trần Thi Vũ mỉm cười, lắc đầu nói.

Tôi không nói gì, chuyên tâm xem bản báo cáo điều tra tóm tắt về tình hình vụ án do Công an thành phố Thanh Hương tải lên, sau đó đọc những phần quan trọng cho mọi người nghe.

Thời gian xảy ra vụ án vào sáng sớm ngày hôm nay, người nuôi ong sống ở một thị trấn thuộc thành phố Thanh Hương phát hiện ra một chuyện kỳ lạ. Trong số nhiều thùng nuôi ong anh ta để ở bên đường, có một cái thùng nuôi ong không bình thường, lúc nào cũng có ruồi bay xung quanh. Đáng lý ra, chỗ này là lãnh địa của ong mật, ruồi sẽ không tùy tiện bay vào.

"Mác đã từng nói, nếu có ba trăm phần trăm lợi nhuận trở lên, là tư bản sẽ dám phạm bất cứ tội gì, thậm chí có bị mất đầu cũng liều mạng." Đại Bảo đã biết tình hình diễn biến tiếp theo, liền nói xen vào, "Ruồi dám xâm phạm vào lãnh địa của ong, thì tất nhiên phải có sự cám dỗ vô cùng lớn về lợi ích."

"Đúng thế." Tôi nói tiếp, "Theo lời kể của người nuôi ong loại ong đất mà anh ta nuôi, không giống như loại ong Ý ngày nào cũng phải kiểm tra thùng nuôi ong, chỉ cần mười lăm ngày kiểm tra một lần là được. Nhưng, có ruồi thì không bình thường lắm, cho nên anh ta đã đi kiểm tra cái thùng nuôi ong đó. Không kiểm tra không sao, vừa nhìn một cái, anh ta khiếp sợ tè cả ra quần."

“Câu này cũng viết trong nội dung tóm tắt à?” Lâm Đào nói vui.

“Tôi tô thêm tí màu.” Tôi nói, “Trong cái thùng nuôi ong đó, không ngờ lại có một cái đầu lâu.”

“Anh tô màu thô thiển quá.” Hàn Lượng nói, “Thùng nuôi ong thì tôi đã từng thấy rồi, những điều người nuôi ong nói đều là sự thật. Chắc là phần tử phạm tội không thể giấu toàn bộ cơ thể vào trong thùng nuôi ong, nên chỉ nhét cái đầu vào.”

“Đúng thế, cho nên tôi mới bảo phần tử phạm tội trong vụ này làm phiền xã hội quá.” Đại Bảo nói, “Cậu xem, cảnh sát không thể nào chỉ khám nghiệm mỗi cái thùng nuôi ong đó, phải dọn toàn bộ số thùng nuôi ong, tiến hành khám nghiệm từng cái một. Xung quanh đều là ong mật, ong mật còn bảo, tại sao đám người này lại phá hoại nhà mình? Đốt nó! Cậu nghĩ xem có khiếp không.”

Tôi sợ gián, Đại Bảo sợ ong mật, mọi người đều biết điều này.

“Yên tâm đi, tới khi chúng ta đến hiện trường, số thùng nuôi ong chắc chắn đều đã dọn xong rồi.” Tôi nói, “Không để anh tiếp xúc thân mật với ong mật đâu.”

“Lai lịch xác chết, đã tìm ra chưa?” Trần Thi Vũ hỏi, “Cái đầu đã phân huỷ nghiêm trọng?”

“Theo phán đoán của bác sĩ pháp y ở Thanh Hương, vì có thể thấy được tình trạng mờ đục giác mạc trên cái đầu, họ cho rằng sự việc xảy ra vào tối hôm qua.” Tôi nói, “Nếu không phải là thấy ruồi, người nuôi ong cũng không phát hiện ra sớm như vậy. Về lai lịch xác chết, họ đã tìm rất nhanh.”

Cảnh sát khám nghiệm hiện trường đã nhanh chóng có mặt tại hiện trường, họ lập tức lấy vết máu dính trên đầu người chết, đưa đến Công an thành phố tiến hành xét nghiệm giám định DNA. Khi bản báo cáo điều tra tóm tắt được tải lên hệ thống, đã có kết quả giám định, kết quả đối chiếu DNA cho thấy người chết có quan hệ huyết thống với vợ chồng nhà họ Lương, người đã báo án hai hôm trước.

Vợ chồng nhà họ Lương là chủ doanh nghiệp có chút tiếng tăm ở thành phố Thanh Hương, nhà rất giàu có, đầu tư vào rất nhiều lĩnh vực, cũng có rất nhiều mối quan hệ xã hội. Khi đã hơn 40 tuổi, hai vợ chồng nhà họ Lương mới dùng kỹ thuật trong ống nghiệm, sinh được Lương Minh Vũ, cậu con trai độc nhất bây giờ. Căn cứ vào tình hình điều tra, Lương Minh Vũ có tính cách hoạt bát, hiếu động, thích thể thao, thành tích học tập thì bình thường, nghe nói lúc học tiểu học còn lưu ban hai năm. Nhưng vợ chồng nhà họ Lương vô cùng nuông chiều con cậu con một của mình, đáp ứng mọi nhu cầu vật chất của cậu bé. Còn chưa lên lớp mười một, vừa mới tròn 18 tuổi, Lương Minh Vũ đã lấy được bằng lái ô tô, còn mua một chiếc xe sang. Xem chừng, Lương Minh Vũ là con nhà giàu ăn chơi điển hình. Nhưng, qua điều tra bạn bè và bạn cùng học của Lương Minh Vũ đều thấy Lương Minh Vũ có các quan điểm, suy nghĩ rất đúng đắn, hơn nữa còn rất trượng nghĩa, hào sảng, gần như không có đánh giá xấu.

Sàng lọc sơ bộ, bản thân Lưu Minh Vũ và vợ chồng nhà họ Lương không có mâu thuẫn rõ rệt trong quan hệ xã hội, không đến mức bị ra tay giết hại một cách tàn độc như vậy. Mặc dù gia

đình hai vợ chồng họ Lương rất giàu có, nhưng họ không nhận được điện thoại bắt cóc tống tiền, xem ra cũng không giống như các vụ bắt cóc giết người. Cảnh sát lại tiến hành kiểm đếm tài sản đứng tên Lương Minh Vũ, cho rằng tình hình tài sản cũng vô cùng bình thường cũng có nghĩa là hoàn toàn không có khả năng là cướp của giết người. Còn điều tra về tình hình tình cảm của Lương Minh Vũ, cảnh sát cũng không phát hiện thấy bất cứ manh mối nào về chuyện cậu bé đã từng yêu đương hay có mâu thuẫn trong tình cảm. Nghĩ đi nghĩ lại, vụ án này nếu phân tích từ góc độ động cơ gây án đã gặp khó khăn, nếu tình hình điều tra có thể phản ánh khách quan tình hình thực tế, thì không có người nào lại đi giết cậu bé, càng không có chuyện phân xác.

Hiện tại, cảnh sát đã chia ra làm nhiều hướng, một hướng tiến hành điều tra toàn diện hơn xung quanh vợ chồng nhà họ Lương và Lương Minh Vũ, điều tra một cách hệ thống về các mối quan hệ xã hội; một hướng khác tiến hành điều tra hành tung ngày hôm đó của Lương Minh Vũ; còn một hướng tiến hành khám nghiệm hiện trường, kiểm tra đầu xác chết đã được phát hiện; hướng cuối cùng tiến hành lục soát toàn bộ khu vực xung quanh hiện trường, hy vọng có thể tìm thấy các phần khác của thi thể.

Dù sao, chỉ từ cái đầu, cũng rất khó phát hiện được manh mối và dấu tích gì.

“Tôi có thể tưởng tượng được cảm giác khi trông thấy đầu của con trai của đôi vợ chồng già đến tuổi trung niên mới có

con, lúc về già lại mất đi đứa con duy nhất này." Lâm Đào buồn bã lắc đầu.

"Đúng thế, tôi đoán ít nhất cũng sẽ ngất đi." Đại Bảo chặc lưỡi, giọng tiếc thương.

"Không phải là bác sĩ pháp y các anh thường nói, tìm được lai lịch xác chết, là phá được nửa vụ án rồi à?" Trần Thi Vũ nói, "Vụ án này xem ra cũng không đơn giản như vậy, điều tra một vòng rồi mà còn chưa làm rõ được động cơ gây án."

"Chẳng phải là vẫn còn một nửa khối lượng công việc sao? Đừng sốt ruột, tôi tin là nhất định sẽ phá giải được vụ án." Hàn Lượng nói đầy tự tin.

2

Thanh Hương nằm cách thủ phủ tỉnh khá xa, mặc dù Hàn Lượng đã cho xe phóng nhanh như bay, nhưng khi chúng tôi đến hiện trường ở vùng ngoại ô phía đông Thanh Hương đã gần trưa. Bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, mặt trời tự do tỏa nhiệt lượng một cách vô độ, như muốn rọi chiếu cho mặt đường nhựa tan chảy.

Khu vực nuôi ong nằm cách làng một đoạn, xung quanh không có gì che chắn, mấy cảnh sát toàn thân mang đồ chống ong, luồn lách giữa những thùng nuôi ong, nhìn là biết, trang phục cảnh sát ở bên trong những bộ đồ chống ong đó chắc đã ướt đẫm mồ hôi. Có rất nhiều ong mật lởn vởn bên người cảnh sát, tìm cơ hội "trả thù" những kẻ phá hoại nhà của chúng.

"Không ổn, không ổn, nhìn thấy ong mật bay khắp nơi thế này, là tôi chóng mặt." Đại Bảo ngồi phịch xuống ghế, bám lấy tay vịn ở thành xe, nhất định không chịu xuống xe.

Tôi vừa cười vừa lấy hòm đựng dụng cụ khám nghiệm ra khỏi thùng xe, bảo: "Anh ấy không đi thì thôi, việc ở đây cũng không nhiều."

"Cậu đừng có cười tôi! Tôi nói cho cậu biết!" Đại Bảo vẫn ngồi trên ô tô, người cứng đờ, nói, "Cẩn thận lần sau tôi bắt gián dọa

cậu!”

Tôi mỉm cười lắc đầu, đã sắp đầu bốn đến nơi rồi, mà sao vẫn như trẻ con?

Đi đến cạnh dây cảnh giới, chúng tôi bị Trần Tuấn, Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Công an thành phố Thanh Hương ngăn lại.

“Các anh đừng vào, cẩn thận bị ong đốt.” Đội trưởng Trần nói, “Để tôi giới thiệu tình hình khám nghiệm hiện trường cho các anh nhé.”

Tôi gật đầu, bảo: “Trước đây tôi đúng thật đã từng xử lý vụ người vừa bị ong mật đốt một tí đã sốc phản vệ, tử vong. Nên để tránh sự hy sinh không cần thiết, cứ để một mình Lâm Đào mặc đồ chống ong đi vào là hợp lý.”

Lâm Đào trợn mắt nhìn tôi một cái, bắt đầu mặc bộ trang phục chống ong rất phức tạp.

“Hiện trường này vô cùng đơn giản.” Đội trưởng Trần cầm lấy tờ “giấy phép khám nghiệm” do nhân viên trong đơn vị đưa, mở sơ đồ hướng dẫn hiện trường, giới thiệu với chúng tôi.

Tôi biết cái đơn giản mà Đội trưởng Trần nói, là chỉ vật chứng dấu vết rất đơn giản, chứ không phải là quá trình khám nghiệm hiện trường đơn giản. Loại hiện trường này, khám nghiệm trong thời tiết như thế này, tuyệt đối không đơn giản.

“Thùng nuôi ong xếp chồng lên nhau ở bên đường, cho nên thứ nhất là khá dễ thấy, thứ hai là tương đối thích hợp để giấu xác.” Đội trưởng Trần nói, “Hơn nữa, thùng nuôi ong cách thôn rất xa, cho nên rất ít người thường xuyên đến khu vực này. Qua điều tra, không phát hiện ra người nào khả nghi hoạt động ở

gần đây. Tôi cho rằng hung thủ đã lái ô tô, đi qua con đường này, trông thấy một dãy thùng nuôi ong, liền quyết định giấu bộ phận dễ nhận biết nạn nhân nhất là cái đầu giấu ở đây. Hành vi của hắn rất đơn giản, tức là đi đến bên cạnh số thùng nuôi ong, tìm đại một thùng, mở ra, bỏ cái đầu đã được bọc bằng túi nilon vào trong, sau đó đóng nắp lại. Trong quá trình đó, hắn đã để lại dấu vân tay dính máu của ngón cái bên phải và một dấu giày không nguyên vẹn, không có giá trị giám định."

"Hay quá! Có chứng cứ quan trọng rồi! Thế thì còn sợ gì không phá được án?" Tôi nói.

Dù gì tìm thấy một dấu vân tay dính máu ở hiện trường trung tâm, cũng có giá trị hơn nhiều so với dấu vân tay trên bụi và dấu vân tay dính mồ hôi.

"Nhưng sau khi đối chiếu, dấu vân tay đó không có trong ngân hàng dấu vân tay." Đội trưởng Trần nói, "Cho nên không phải là chúng tôi sợ không phá giải được vụ án, chỉ là muốn nhanh chóng phá án, thì phải mất công suy nghĩ một chút."

"Anh cho rằng hung thủ giấu cái đầu ở đây là ý tưởng bất chợt nảy sinh?" Nhìn Lâm Đào mặc đồ bảo hộ chống ong toàn thân bước loạng choạng vào phía trong đường dây cảnh giới, rón rén đến gần thùng nuôi ong, tôi không nhịn được cười, nói: "Cậu ấy cứ đi mở đóng các thùng nuôi như thế này, có khả năng bị ong mật đốt không? Rủi ro hơi cao nhỉ?"

"Dù sao cũng là ở bên đường, chính vì không hiểu biết về rủi ro do ong mật gây ra, chúng tôi mới nghĩ đó là ý tưởng bất chợt nảy sinh." Đội trưởng Trần nói.

“Nhưng, rất nhiều người nuôi ong Ý, ngày nào cũng phải kiểm tra thùng nuôi ong, rất dễ phát hiện ra đầu người giấu trong đó.” Hàn Lượng nói xen vào, “Tôi cứ cảm giác hắn biết rằng ong nuôi ở chỗ này là ong lỗ, biết rằng một tháng mới kiểm tra hai lần, nên mới giấu ở đây? Đến lúc bị phát hiện ra thì gần như đã bị phân hủy hết chỉ còn xương.”

“Điều này, anh nói cũng có lý.” Đội trưởng Trần cau mày, nói, “Có điều, chúng tôi đã bố trí đồn công an ở các khu dân cư tiến hành điều tra triệt để tất cả những người bị ong mật đốt trong thời gian gần đây. Có thể đây cũng là một kênh.”

“Nếu Hàn Lượng nói đúng, thì cũng phải tiến hành điều tra toàn bộ những người đã từng nuôi ong mật.” Tôi nói.

Đội trưởng Trần gật đầu, mở hệ thống thông tin cảnh vụ ra, đánh chữ trên đó.

“Những việc khác thì thế nào?” Tôi hỏi.

“Chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ dãy thùng nuôi ong này và số thùng nuôi ong ở những khu nuôi ong quanh đây, không thấy các mảnh xác khác.” Đội trưởng Trần nói, “À, cũng không có các vật chứng dấu tích khác. Cho nên, bây giờ việc tìm kiếm các mảnh xác khác cũng là một nhiệm vụ quan trọng.

Tôi gật đầu, thấy Lâm Đào đã bắt đầu loạng quạng khám nghiệm hiện trường, liền nói to với cậu: “Dấu chân, đúng là không có giá trị giám định à?”

“Không.” Lâm Đào không cả quay đầu lại, trả lời.

“Mặt đường này thì sao?” Tôi hỏi, “Có vệt lốp xe ô tô gì đó không? Có camera giám sát gì không?

Đội trưởng Trần lắc đầu.

“Con đường này có rất nhiều nhánh rẽ, camera giám sát không có ý nghĩa gì.” Trình Tử Nghiên nhìn sơ đồ chỉ dẫn camera giám sát của cảnh sát, nói.

“Xem ra, khả năng lớn là phần tử phạm tội cố ý chọn chỗ này.” Tôi nói, “Chưa biết chừng, hắn cách hiện trường không xa.”

“Chúng tôi cũng nhất trí với điều này.” Đội trưởng Trần nói, “Sở dĩ việc tìm ra lai lịch tử thi nhanh như vậy, là vì người chết là người của thành phố này, cũng có điều tra phản ánh, thỉnh thoảng nạn nhân có đến gần chỗ này chơi.

“Chơi? Chơi gì?” Tôi hỏi.

“Dã ngoại chứ còn gì, nấu nướng ngoài trời gì đó.” Đội trưởng Trần đáp, “Cậu ta đã từng mời bạn học đến chỗ gần đây du xuân.”

“Những người có quan hệ với bạn cùng học của cậu ta, đã điều tra toàn bộ chưa?” Tôi hỏi.

“Đang điều tra, còn chưa có bất cứ manh mối nào.” Đội trưởng Trần đáp, “Hôm nay trời quá nóng, chỗ này không có gì che nắng, hay là các anh khám nghiệm tử thi trước?”

“Đúng đấy, đúng đấy, khám nghiệm tử thi đi.” Đại Bảo ngồi trong ô tô ở đằng xa nói to.

“Cũng được, mặc dù tôi đoán là khám nghiệm tử thi cũng sẽ không phát hiện ra được manh mối gì có giá trị đặc biệt đâu, nhưng cũng vẫn phải làm chứ.” Dứt lời, tôi lên xe, nói với Hàn Lượng “Xuất phát.”

Trong phòng Giải phẫu sáng rực, trên bàn giải phẫu chỉ để trợ trọi chiếc đầu người, khiến người ta cảm giác rất không quen, đồng thời lại cảm giác có chút thê lương.

Phần cổ bị chặt đứt từ phía dưới sụn giáp. Phần da ở chỗ bị chặt có màu trắng vàng, đây là dấu hiệu không có phản ứng sống cho thấy người chết bị chặt đứt cổ sau khi đã chết. Con mắt hơi nhắm, dường như có thể trông thấy một tí lòng trắng, trông càng đáng sợ. Trong mạch máu đã bị đứt hoàn toàn ở phần cổ bị chặt đứt, dịch máu còn sót lại vẫn chưa chảy hết, chảy ra theo vị trí chúng tôi di chuyển cái đầu lâu.

"Đầu của nam giới, tóc dài 12 mi-li-mét, mặt không thấy có tổn thương hở rõ rệt, niêm mạc mũi không bị tổn thương, không phát hiện thấy dị vật trong lỗ tai và mũi, miệng" Đại Bảo vừa kiểm tra đầu lâu, vừa nói. Bác sĩ pháp y Tôn của Công an thành phố Thanh Hương ở bên cạnh cầm biên bản khám nghiệm tử thi ghi lại.

"Nhìn mí mắt xem." Tôi chú ý thấy môi của người chết có vẻ hơi tím, liền nói.

Đại Bảo dùng kẹp cầm máu kẹp mở mí mắt của người chết, tỉ mỉ lau con ngươi và mí mắt của người chết bằng một miếng gạc nhỏ, nói: "Ồ, đúng thật, cậu xem hai đốm nhỏ này, có phải là điểm xuất huyết không?"

Điểm xuất huyết rất nhiều ở kết mạc nhãn cầu mí mắt không tồn tại từng mảng mà tồn tại độc lập, như vậy rất dễ bị bỏ qua vì mí mắt bị bẩn. Nhưng hai điểm xuất huyết tồn tại độc lập này lại có thể có tác dụng quan trọng trong vụ án có nguyên

nhân tử vong khó xác định này. Vì điểm xuất huyết ở đây, cho thấy người chết có khả năng tử vong do ngạt thở cơ học.

“Đúng là điểm xuất huyết, tôi thấy môi cũng tím tái.” Tôi ghé lại nhìn.

“Tử vong do ngạt thở? Cái này dễ xử lý.” Đại Bảo nói dứt lời, nhanh nhẹn dùng dao phẫu thuật cắt rời phần da ở cổ người chết.

Vì cổ bị chặt đứt ở vị trí dưới sụn giáp, nên sụn giáp và xương móng đều còn. Đại Bảo dùng cách lôi lưỡi, lấy ra các tổ chức còn lại ở trong cổ, sau đó tách rời xương móng và sụn giáp.

“Xương móng và sụn giáp đều không bị gãy.” Đại Bảo nói, “Kỳ lạ thật, mà da cổ cũng không bị tổn thương, có thể loại trừ khả năng tử vong do ngạt thở cơ học vì bị bóp cổ, thắt cổ, treo cổ chết. Mũi, miệng cũng không bị tổn thương, có thể loại trừ khả năng tử vong do bị bịt chặt mũi miệng.

“Như vậy còn lại những cách ngạt thở cơ học nào?” Tôi vừa dùng tay vuốt gọn tóc người chết, vừa hỏi.

“Đầu bị chụp túi nilon ngạt chết? Vùng ngực, bụng bị ép dẫn đến ngạt thở cơ học? Cách giết người này rất khó thực hiện, dù sao người chết cũng là một nam thanh niên, sẽ phản kháng” Đại Bảo nói, “Không thể nào lại là chết nghẹn, kiểu ngạt thở cơ học do tai nạn ngoài ý muốn đâu nhỉ?”

“Đại Bảo thường nói những vụ án cùng một loại hình rất hay cùng xuất hiện.” Hàn Lượng nói xen vào, “Liệu có phải là ngạt thở do tư thế không?”

“Thông thường tiền đề của ngạt thở do tư thế đều là tư thế bị khống chế bất thường, cho nên tất yếu sẽ có tổn thương do bị

khống chế." Đại Bảo nói, "Chỉ tiếc là, bây giờ chúng ta chỉ có mỗi cái đầu, cũng không biết cậu ta có bị khống chế hay không."

"Các cậu nói thiếu một loại nhi?" Tôi nhìn găng tay cao su của mình và nói, "Đuối nước cũng là một loại ngạt thở cơ học."

"Đuối nước thường gặp ở các vụ tai nạn hoặc tự sát, hiếm gặp thấy ở các vụ giết người." Đại Bảo dừng lại giây lát rồi nói, "Nạn nhân có biết bơi không?"

Bác sĩ pháp y Tôn vừa ghi chép vừa nói: "Lúc ở hiện trường tôi có nghe nói, hình như cậu ta biết bơi. Cậu ta yêu thích tất cả các hoạt động thể thao."

"Đúng thế, dùng thủ đoạn đuối nước để giết người, mà lại là giết một người biết bơi, cái này hơi khó nhỉ." Hàn Lượng nói.

"Thứ nhất, đừng quên chúng ta đã từng xử lý vụ án cho uống thuốc trước rồi mới tống xuống nước." Tôi nói.

"Đáng tiếc, phần thân chưa tìm thấy, cũng không dễ làm xét nghiệm nhiễm độc." Đại Bảo chặc lưỡi nói.

"Thứ hai, các vụ án bị phân xác thì nhất định là giết người?" Tôi nói, "Cái này, kể cả là qua mạng, tôi cũng đã phổ cập kiến thức rất nhiều lần rồi đúng không? Mình là người trong ngành, càng không nên cứ giữ thành kiến ban đầu."

"Cái này thì đúng, nhưng những vụ xác bị cắt vụn mà không phải là giết người, hầu hết là bị cánh quạt cắt vụn, ngã từ trên cao xuống bị vật cản trở cắt đứt, tự sát rồi bị phân xác, đa số đều có chút uẩn khúc. Cậu bảo một học sinh trung học, có uẩn khúc gì được?" Đại Bảo phản bác, "Cậu bé không ăn khớp với bất cứ đặc điểm nào của một vụ tự sát, bị phân xác."

Tôi mỉm cười, không nói gì, đưa tay cho Đại Bảo xem và nói: “Anh bảo, đây là cái gì?”

Đại Bảo dùng cánh tay đẩy kính lên, hai mắt chăm chú nhìn thứ trên găng tay tôi, đáp: “Lá cây.”

“Không phải, là cỏ rong.” Hàn Lượng nói, “Loại thực vật này chỉ có thể sinh sống dưới nước.”

“Cái này lấy ra được từ trong tóc của người chết.” Tôi nói, “Chuyện này, có bình thường không?”

Đại Bảo và Hàn Lượng cùng lắc đầu.

“Nhưng tôi vẫn thấy không thể nào là đuối nước.” Đại Bảo nói.

“Liệu có phải là đuối nước vì bị người ta ấn đầu xuống nước không?” Hàn Lượng hỏi.

Đại Bảo lật cái đầu lâu lại, chỉ vào da cổ nói: “Cổ không bị thương mà, cậu đợi một tí, tôi cạo tóc rồi cậu xem da đầu có bị thương không”

Dứt lời, Đại Bảo cầm dao phẫu thuật cạo chân tóc người chết. Mặc dù bây giờ rất nhiều nơi đều sử dụng dao cạo tự động, nhưng Đại Bảo vẫn quen dùng dao phẫu thuật. Anh thường nói, dùng dao phẫu thuật không thể làm tổn thương da đầu, đây mới là tuyệt kỹ độc môn của bác sĩ pháp y.

Đám tóc đen nhánh của người chết rơi dần xuống, để lộ ra lớp da đầu xanh nhợt, đáng ngạc nhiên là trên lớp da không có bất cứ tổn thương nào, thậm chí không có cả vết hoen tử thi.

“Vết hoen tử thi ở chỏm đầu cũng không có.” Tôi nói, “Điều này cho thấy bị phân xác ngay sau khi tử vong không lâu.”

“Cho nên, vẫn là đuối nước?” Hàn Lượng hỏi, “Thế tại sao lại không có nấm bọt?”

“Đầu đã bị cắt, khí quản không liền với phổi, làm sao có nấm bọt được?” Tôi nói, “Nấm bọt hình thành do không khí, nước và dịch nhầy trong đường hô hấp hòa lẫn với nhau trong phổi.”

“Nhưng nếu là đuối nước, đường thở bị kích ứng, sẽ gây ra sung huyết trong khí quản, thành trong khí quản còn sót lại không phát hiện thấy dấu hiệu như vậy.” Đại Bảo nói, “Cậu tìm thấy cỏ rong trong tóc của người chết cũng không có tác dụng, trong mũi miệng người chết và trong khí quản còn sót lại không có cỏ rong! Nếu cậu ta bị sặc nước, khả năng lớn nhất là phát hiện ra rong cỏ trong nếp gấp vòi nhĩ họng.”

Tôi thấy Đại Bảo nói cũng có lý, chỉ dựa vào một cái đầu lâu, một lá cỏ rong, để phán đoán là đuối nước, đúng là võ đoán. Bây giờ điều chúng tôi có thể khẳng định cũng chỉ là ngạt thở cơ học.

Tôi gật đầu, lại xem tình hình mờ đục giác mạc của người chết. Bác sĩ pháp y Công an thành phố Thanh Hương phán đoán người chết tử vong vào khoảng từ chiều đến tối ngày hôm qua, phán đoán này chắc là không sai. Nhưng qua tình trạng mờ đục giác mạc cũng chỉ có thể nhìn ra được khoảng thời gian tử vong tương đối, không thể đưa ra kết luận chính xác hơn. Tôi đỡ chắc cái đầu, bảo Đại Bảo dùng cưa mở hộp sọ.

Nếu đầu liền với thân, lại có ảnh hưởng của hiện tượng co cứng tử thi, việc mở hộp sọ tương đối dễ dàng. Bây giờ không có sự nâng đỡ của phần thân, cái đầu chịu lực ép của cưa mở sọ, sẽ khó cố định. Cho nên tôi phải cố gắng hết sức để cố định cái đầu

trên bàn giải phẫu. Đồng thời, vì lưỡi cưa mở sọ rất gần với tay tôi, tôi lại sợ nếu lưỡi cưa bị trượt, sẽ chạm vào ngón tay mình. Với độ sắc của răng cưa, nếu mà chạm vào, tay tôi chắc sẽ không còn.

Trong tiếng ầm ầm của cưa, trong tâm trạng căng thẳng tập trung cao độ, chuẩn bị buông tay bất cứ lúc nào của tôi, Đại Bảo cuối cùng cũng không phụ lòng mong mỏi của mọi người, mở được hộp sọ của nạn nhân.

Tổ chức não của người chết không bị tổn thương và xuất huyết, nhưng tình hình tụ máu ở mạch máu trong não của người chết rất nghiêm trọng. Lấy tổ chức não của nạn nhân ra, lật màng cứng ở đáy hộp sọ lên, để lộ ra phần đá xương thái dương, cũng là tím đen một khoảng.

“Tổ chức não tụ máu, phần đá xương thái dương xuất huyết, cơ bản có thể xác định là tử vong do ngạt thở cơ học rồi.” Tôi nói, “Bây giờ phải tìm các phần xác khác, nếu không ngay cả nguyên nhân tử vong chúng ta cũng không thể làm rõ được.”

“Thông tin khắc họa về phần tử phạm tội thì sao?” Đại Bảo vừa nói vừa khâu da đầu người chết lại, sau đó tách tổ chức mềm ở xung quanh đốt sống cổ.

Gần đốt sống cổ toàn là dây chằng, cho nên tách ra vô cùng khó. Đại Bảo lúc dùng dao phẫu thuật, lúc lại dùng búa đục chuyên dụng, cuối cùng cũng tách được đầu đứt ở đốt sống cổ ra.

“Xem dụng cụ nào.” Tôi lấy kính lúp, quan sát chỗ đứt.

Đại Bảo đếm và bảo: “Phần đầu bị cắt ngang giữa đốt sống cổ thứ sáu và thứ bảy, trên thân đốt sống của đốt sống cổ thứ sáu

còn sót lại, có rất nhiều vết chém."

"Cho thấy không phải là dùng cưa cưa đứt, mà là dùng dụng cụ chặt." Tôi nói.

"Hơn nữa hung thủ có vẻ không hiểu cấu trúc cơ thể người, không biết chặt vào giữa các đốt sống." Đại Bảo nói.

"Anh đúng thật là, cho dù có hiểu cấu trúc cơ thể người, cũng không thể đưa dao chính xác được." Tôi nói, "Trừ phi là người làm nghề của chúng ta, hoặc là nghề giết mổ. Nói tóm lại, tình hình hiện tại, chỉ có thể cho thấy hung thủ đã lấy được con dao thái rau lúc nạn nhân còn chưa hình thành vết hoen tử thi, cho thấy hắn ta có không gian một mình, kín đáo để phân xác, cho thấy hắn không có kỹ năng chuyên biệt về giải phẫu, giết mổ, mà là một người bình thường."

"Nói cứ như không!" Hàn Lượng đùa nói.

Tôi nhún vai, bảo: "Nếu đúng là đuối nước, còn dễ nói, địa điểm đuối nước, cũng chính là ao có cỏ rong, rất gần với địa điểm hung thủ lấy dao thái rau, phân xác, nếu rất xa, thì vết hoen tử thi phải hình thành rồi."

"Nhưng không thể xác định được chắc chắn là cậu ta bị đuối nước." Đại Bảo nói.

Tôi trầm ngâm gật đầu.

Đúng lúc này, một tiếng phanh xe chói tai vang lên ở phía ngoài phòng Giải phẫu.

"Trời ơi! Đối xử với xe của tôi thế à? Đã bảo rồi, đừng giẫm chết phanh chân!" Hàn Lượng vừa kêu vừa chạy ra ngoài phòng Giải phẫu.

Trước khi giải phẫu, Trần Thi Vũ thấy chỉ phải giải phẫu một cái đầu lâu, sẽ không thể phát hiện ra nhiều manh mối, nên đã mượn chìa khóa xe của Hàn Lượng, bảo là đi phối hợp với cảnh sát địa phương tìm các phần xác còn lại ở gần đấy. Lúc này, Trần Thi Vũ phóng xe về vội như vậy, xem ra có thông tin tốt rồi.

Quả nhiên, Trần Thi Vũ mồ hôi nhễ nhại, chạy vào phòng Giải phẫu, đâm sầm vào Hàn Lượng đang lao ra.

"Tiểu Lông Vũ! Cô đừng có vội vàng hấp tấp thế chứ! Tôi đã bảo rồi..." Hàn Lượng đang định trách Trần Thi Vũ, thì đã bị Trần Thi Vũ khoát tay ngắt lời.

Trần Thi Vũ chạy vào trong phòng Giải phẫu nói với tôi: "Mau lên ạ, ở bãi đỗ xe bồn chở xăng, đã tìm thấy phần thân của tử thi!"

"Hả! Tốt đấy! Tôi đoán là sắp phá giải được vụ án rồi." Tôi cười nói.

"Không chỉ như vậy, cạnh phần thân tử thi, còn có một xác chết nữa." Trần Thi Vũ nói to.

3

Chiếc xe của Hàn Lượng phóng như bay dưới ánh hoàng hôn.

“Chúng tôi lấy hiện trường thùng nuôi ong nơi phát hiện ra cái đầu lâu làm trung tâm, mở rộng tìm kiếm ra các hướng ” Trần Thi Vũ ngồi ở ghế lái phụ, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán và nói, “Vì phân tích là phần tử phạm tội lái xe chở mảnh xác chết, nên chủ yếu tiến hành lục soát ở gần những con đường có thể dẫn đến hiện trường. Tôi phụ trách nhiệm vụ lục soát ở hướng tây bắc, nhưng nhóm phía chính tây đã phát hiện ra phần thân xác chết. Tôi nể phục họ phết, không biết họ làm thế nào phát hiện ra được.”

“Đúng thế, ở trong bãi đỗ xe bồn chở xăng, không thể nào nghĩ ra được!” Tôi cũng lên tiếng khen ngợi thực lòng.

Đội phó Lưu Tam Hạ đích thân phụ trách lục soát hai phía của con đường chạy theo hướng chính tây. Khi lục soát đến một bãi xe, họ phát hiện ra vấn đề.

Bãi đỗ xe này là bãi chuyên đỗ xe bồn chở xăng, bên trong có mười mấy cái xe bồn chở xăng đỗ ngang dọc tứ tung. Theo lời của những người trinh sát viên khác, đội phó Lưu, người đã phấn đấu cả đời trên cương vị nhân viên kỹ thuật hình sự, vừa

đi đến cạnh bãi gửi xe, đã ngửi thấy mùi rồi. Theo lời của đội phó Lưu Tam Hạ, anh chú ý thấy trong số nắp đậy bồn xăng của mười mấy cái xe bồn chỉ có nắp của một cái xe là đang mở. Hơn nữa, còn có ruồi bay quanh nắp đậy, anh lập tức thấy không ổn.

Cho dù là chuyện gì, Đội phó Lưu đi đến cạnh bãi đỗ xe, quan sát xem thế nào, rồi đi thẳng vào trong. Anh cử một cảnh sát hình sự trẻ, leo lên đỉnh bồn xăng bằng thang của xe bồn, từ chỗ nắp bồn nhìn xuống bên trong, quả nhiên thấy một xác chết.

Bãi đỗ xe này không có người bảo vệ, nhưng có một cái chốt, là chỗ nghỉ của lái xe luân phiên trực trông xe bồn chở xăng. Đội phó Lưu lập tức cầm thẻ cảnh sát chạy vào trong chốt, thấy một lái xe đang chơi game. Sau khi hỏi thì được biết các lái xe ở bãi đỗ xe trực theo ca, lúc anh lái xe này đến thay ca vào buổi sáng, lái xe trực ca buổi tối hôm qua không có ở đó, có khả năng đã về trước, hoặc là không hề đến, việc này cũng thường xuyên xảy ra, dù sao theo yêu cầu bây giờ, khi xe bồn chở xăng về bãi, đều là xe không, cũng không sợ có người lấy trộm xăng dầu. Cho nên, anh lái xe này cũng không để ý. Trong ngày hôm đó, thỉnh thoảng lại có lái xe nhận được nhiệm vụ lái xe đi chở xăng, không hề có gì bất thường.

Đầu tiên Đội phó Lưu hỏi về quy trình thay ca trực và tình hình người lái xe tối hôm qua. 5 giờ chiều hôm qua, lái xe trực ca đêm Tôn Tiêu đúng giờ đến chốt thay ca, đồng thời đã ký sổ trực. Theo quy trình, tối hôm đó Tôn Tiêu phải kiểm tra toàn bộ số xe bồn chở xăng quay về bãi đỗ xe, xác nhận xăng dầu đã xả

hết là không còn việc gì, cho đến khi nhân viên thay ca vào sáng sớm hôm sau đến thay ca.

Sau khi nắm được tình hình như vậy, Đội phó Lưu đã hỏi lấy số điện thoại của Tôn Tiêu và gọi cho anh ta. Nhưng không ngờ, chuông điện thoại lại vang lên từ phía trong xe bồn chở xăng.

Hóa ra, xác chết trong xe bồn chở xăng, lại không phải là cậu học sinh trung học Lương Minh Vũ!

Phần xác còn lại vẫn chưa được tìm thấy, lại thêm một vụ án nữa, thật không chịu thấu! Thế là Đội phó Lưu bảo cậu cảnh sát hình sự trẻ lúc nãy cầm đèn pin cảnh sát leo lên nóc xe một lần nữa, rọi vào trong bồn chứa xăng xem thế nào. Lần này, cậu cảnh sát hình sự đã thấy rõ tình hình bên trong, ở đó rõ ràng có hai xác chết, trong đó một cái không có đầu.

Không lẽ Tôn Tiêu đã giết chết Lương Minh Vũ, sau đó, do tai nạn ngoài ý muốn cũng chết trong xe bồn chở xăng khi giấu xác? Đội phó Lưu nghĩ như vậy, chẳng nhẽ lại có chuyện từ trên trời rơi xuống miếng bánh ngon như vậy?

Đội phó Lưu đang định bố trí nhân viên vào trong bồn xăng lôi xác chết lên, thì bị nhân viên trực ca ngăn lại. Nghe nói, loại xe bồn chở Naphtha này, sau khi xả hết xăng ra, trong bồn xăng sẽ còn lưu benzene. Nếu nồng độ benzene trong bồn vượt tiêu chuẩn, người xuống đó sẽ có nguy cơ bị ngộ độc. Cho nên theo quy trình thao tác, không thể xuống để kiểm tra bồn xăng, còn nếu buộc phải vệ sinh bồn xăng, thì yêu cầu mang đồ bảo hộ.

May mà lái xe trực ban nhắc, nếu không không biết sẽ gây ra hậu quả gì, chuyện đó khiến Đội phó Lưu sợ toát mồ hôi. Thế nên Đội phó Lưu một mặt yêu cầu các nhóm tập trung về bãi đỗ

xe, một mặt cử văn phòng đội cảnh sát hình sự đi mua đồ bảo hộ.

Sau khi biết tin này, Trần Thi Vũ liền lái xe về thông báo cho chúng tôi trước. Chắc là lúc chúng tôi đến bãi đỗ xe, xác chết cũng đã được lấy ra.

Suốt dọc đường, Trình Tử Nghiên ngồi trên xe đều nghiên cứu bản đồ, nói: "Vị trí của bãi đỗ xe và vị trí thùng nuôi ong cùng trên một con đường, tôi đoán là nối liền hai điểm này và kéo dài ra, phần tử phạm tội cách chỗ này không xa đâu."

Tôi không nói gì, trong lòng có một nỗi lo lắng mơ hồ.

Rất nhanh chóng, đã đến bãi đỗ xe. Lúc này ở bãi đỗ xe, cảnh sát đã căng dây cảnh giới xung quanh, mặc dù phía ngoài có mấy người dân hóng xem, nhưng có đến hai ba mươi cảnh sát đứng trong bãi đỗ xe, muốn nhìn rõ tình hình bên trong, cũng là chuyện không thể.

Chúng tôi xuống xe, luồn qua dây cảnh giới, đi đến phía sau một chiếc xe bồn chở xăng, hai xác chết đã được chuyển ra, đặt nằm trên tấm nilon trải trên mặt đất.

Chúng tôi nhìn thấy một nhân viên khám nghiệm dấu vết, đeo mặt nạ chống độc trèo ra từ nắp bồn xăng, sau đó nhảy xuống xe theo chiếc thang sắt, bước đến cạnh chúng tôi, lau dầu mỡ trên người và nói: "Tình hình bên trong rất tệ, nhìn không rõ, xung quanh có rất nhiều vết dầu, cho nên gần như không có hy vọng tìm ra được manh mối dấu vết có giá trị."

"Lâm Đào đâu?" Tôi hỏi.

Nhân viên khám nghiệm dấu vết chỉ vào xe bồn chở xăng đáp: "Đang ở bên trong"

“Anh để cậu ấy ở trong đó một mình à?” Tôi trợn tròn mắt, hỏi.

Nhân viên kiểm tra dấu vết gật đầu, không hiểu ra làm sao.

Còn chưa nói dứt lời, quả nhiên đã thấy Lâm Đào đeo mặt nạ chống độc nhô đầu lên khỏi nắp bồn xăng, hỏi: “Đâu rồi? Mọi người đâu rồi?”

“Đều ở đây, đừng sợ.” Tôi không nhịn được cười, đáp.

“Thôi tôi ra nhé.” Lâm Đào bò ra khỏi bồn xăng, bảo, “Đằng nào cũng chẳng tìm thấy vật chứng dấu vết gì bên trong. Tối lắm, tôi sợ đến mức nổi da gà.”

Tôi cười lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh cái xác chết mất đầu, kéo tấm vải trắng ra. Theo như thông báo tìm người đã đăng trước đó, nhìn vết bớt ở ngực xác chết, rõ xác chết này chính là Lương Minh Vũ.

Trên xác chết có dính một vài vết dầu, nhưng không ảnh hưởng đến việc khám nghiệm. Tôi và Đại Bảo bắt đầu từ phần cổ, tiến hành khám nghiệm sơ bộ bên ngoài tử thi.

“Nạn nhân bị mất hai bàn tay.” Đại Bảo thở dài một tiếng rồi hỏi, “Không có ở trong bồn chứa xăng à?”

Lâm Đào tháo mặt nạ chống độc ra, đáp: “Không chắc chắn không có.”

“Vẫn phải tìm.” Đại Bảo lắc đầu.

“Nạn nhân mặc một cái quần đùi, có vẻ hơi ướt.” Tôi khẽ về trang phục duy nhất trên tử thi rồi nói.

“Cậu vẫn nghĩ là đuối nước?” Đại Bảo bước đến cạnh cái cổ chỗ bị chặt lìa của người chết, nói, “Đầu đứt ở khí quản ở đây này, cậu nhìn xem, có bọt không?”

“Không.” Tôi nhìn một cái, thất vọng nói.

“Chắc chắn không phải là đuối nước.” Đại Bảo nói, “Toàn thân người chết không có bất cứ tổn thương nào, cũng không có dấu tích bị khống chế, tôi thật không biết cậu ta làm sao lại bị ngạt thở.”

“Không sao, giải phẫu xem thế nào, biết đâu lại tìm ra đáp án.” Tôi nói, “Hai chân người chết vẫn còn, móng chân có dấu hiệu tím xanh, càng khẳng định là tử vong do ngạt thở. Có điều, thủ đoạn phân xác của hung thủ khá đặc biệt, chặt đầu, và tay.”

“Đúng thế, thông thường nguyên nhân chia xác là để tiện vứt xác. Nhưng cách chia xác này của hắn, dường như không ảnh hưởng gì nhiều đến mức độ thuận tiện khi vứt xác.” Hàn Lượng nói, “Cảm giác, hắn chặt đầu là vì sợ người ta nhận ra mặt, còn tay là vì sợ có thể tìm ra lai lịch xác chết từ vân tay.”

“Thời đại nào rồi, mà còn không biết xác nhận xác chết bằng DNA là nhanh tiện nhất?” Đại Bảo nói.

“Nhưng hắn không thể phá hủy DNA được mà.” Hàn Lượng nói, “Có khả năng hắn nghĩ vứt các mảnh xác ở những chỗ này, một thời gian dài không bị phát hiện, sẽ phân hủy, thì không thể xét nghiệm ra DNA được.”

“Kiểu gì thì chúng ta cũng đoán được trạng thái tâm lý của hung thủ, hắn sợ xác chết bị phát hiện ra, từ đó nhanh chóng tìm ra lai lịch xác chết.” Tôi nói, “Điểm này lại cho thấy hung thủ chắc chắn là người quen của người chết.”

“Điều tra cho đến giờ, vẫn chưa phát hiện ra điểm mâu thuẫn.” Đội phó Lưu nói.

“Không nhất định là điểm mâu thuẫn.” Tôi trầm ngâm nói một câu, “Nào, kiểm tra xác của Tôn Tiêu xem thế nào.”

Thực ra lúc này Đại Bảo đã đang kiểm tra thi thể của Tôn Tiêu, nghe tôi nói vậy, vội bảo: “Người chết mặc trang phục làm việc của lái xe, quần áo chỉnh tề, không có gì bất thường, đồ dùng mang theo đều ở trong túi, cũng không có gì bất thường. Ừm, trên áo ở cánh tay phía trên bên phải của anh ta có vết máu.”

“Nhưng trên người anh ta không có vết thương hở đúng không?” Bây giờ Lâm Đào đã nắm rất vững thuật ngữ chuyên ngành của bác sĩ pháp y.

“Cho nên bấy nhiêu vết máu mới dính bẩn như vậy, chắc chắn là của người chết rồi.” Đại Bảo nói, “Không lẽ là giết người rồi tự sát sao?”

“Trên người không có tổn thương gì à?” Tôi vừa nhấc tay phải của người chết lên vừa hỏi.

“Không, không có tổn thương gì.” Đại Bảo trả lời.

Tôi mở năm ngón tay phải hơi nắm lại của người chết ra, nhìn ngón tay cái của anh ta, hỏi tiếp: “Anh có thấy sắc mặt của nạn nhân không bình thường không?”

“Nét mặt rất nghiêm trọng?” Đại Bảo ngơ ngác.

“Nghiêm trọng cái gì!” Tôi lườm Đại Bảo một cái và nói, “Sắc mặt ửng đỏ.”

“Sắc mặt ửng đỏ? Thế là đã uống nhiều rượu à?” Đại Bảo nói, “Nhưng không có mùi rượu, chỉ có một thứ mùi rất khó tả.”

“Đó là mùi benzene.” Tôi vừa nheo mắt nhìn ngón tay cái bên phải của người chết, vừa giảng giải về kiến thức khoa học

thường thức, “Cái món benzene này, khá lợi hại. Nếu ở trong môi trường kín, nồng độ benzene đạt đến mức độ nhất định, sẽ lập tức khiến người vào đó có phản ứng giống như đã uống rất nhiều rượu, đau đầu, chóng mặt, ù tai, buồn ngủ, thậm chí xuất hiện những phản ứng như tê liệt trung tâm hô hấp, mê sảng, ảo giác. Lúc này, nếu không lập tức thoát khỏi môi trường có nồng độ benzene cao, sẽ rơi vào trạng ái ý thức mơ hồ thậm chí hôn mê. Cuối benzene sẽ tác động đến tim, khiến nhịp tim bất thường, rung thất, thậm chí tử vong. Đồng thời, cũng sẽ xuất hiện những dấu hiệu như sắc mặt ửng đỏ, hạ huyết áp, tim đập thình thịch, đau bụng, nôn mửa, ho... Tất nhiên, nếu nồng độ đủ cao, thậm chí có thể xảy ra tử vong “kiểu tia sét”[*].”

“Đúng thế, benzene thực sự rất đáng sợ.” Đại Bảo nói tiếp, “Cho dù là ngộ độc chậm ở nồng độ thấp, cũng có khả năng gây ra bệnh máu trắng hoặc bệnh thiếu máu bất sản.”

“Thế tôi vừa...” Lâm Đào há miệng tròn mắt chỉ vào bồn chứa xăng.

“Anh đã đeo mặt nạ chống độc, sợ gì? Anh sẽ không chết sớm đâu, yên tâm.” Trần Thi Vũ cướp lời.

“Tất nhiên rồi, tôi còn chưa có người yêu đây.” Lâm Đào lén nhìn Trần Thi Vũ một cái rồi nói, “Có điều hình như họ vừa kiểm tra hàm lượng benzene trong xe bồn, không phải là rất cao.”

“Anh đừng quên, khi chúng ta phát hiện ra, nắp bồn chứa xăng đang mở, thời gian lâu như vậy, sẽ phát tán đi rất nhiều.”

Hàn Lượng nói, “Không lẽ anh ta muốn mình ngộ độc khi giấu xác Lương Minh Vũ trong xe bồn chứa xăng chắc?”

“Tôi đã lấy máu tim rồi, sẽ nhanh chóng có kết luận.” Đại Bảo nói, “Nhìn từ bên ngoài xác chết, đúng là không có dấu hiệu bị ngạt thở và bị tổn thương”

“Lâm Đào, cậu nhìn ngón tay của người này xem, tình hình sao?” Cuối cùng tôi cũng ngừng quan sát, xoay ngón tay cái của người chết cho Lâm Đào nhìn.

Lâm Đào ngồi xuống, nheo mắt nhìn hồi lâu rồi nói: “Ồ, ngón tay cái bên phải của người này sao không có dấu vân tay?”

Lâm Đào cọ đầu ngón tay cái bằng chiếc bàn chải nhỏ luôn mang theo, vết dầu bám trên ngón cái lập tức bị chải sạch một mảng to. Lâm Đào lại nắn nhẹ ngón tay cái của người chết và bảo: “Này, hóa ra là một miếng băng dán màu da.”

Dứt lời, Lâm Đào giật mạnh một cái, một miếng băng quấn hình mũ bị giật ra.

“Ồ, miếng băng màu da này đã bị dầu làm bẩn, thế mà không nhìn ra.” Tôi nói.

“Trên đầu ngón tay cái của người này, có một vết sây sát rất sâu đấy.” Lâm Đào nói, “Tạm thời không thấy vân tay!”

Vân tay trên cơ thể con người sẽ không thay đổi suốt cả cuộc đời, kể cả da có bị tổn thương, sau khi lành, vẫn sẽ hiện ra hình dạng vân tay ban đầu. Nhưng, tổn thương ở đầu ngón tay của người này là tổn thương mới, da mới còn chưa hình thành, cho nên cũng không thể nhìn ra được hình dạng dấu vân tay.

“Cố tình làm tổn thương ngón tay, xóa mất dấu vân tay?” Đội phó Lưu nói xen vào, “Thế thì dễ giải thích rồi, biết là mình

đã để lại dấu vân tay, nên cố tình hủy hoại dấu vân tay, như vậy không phải là anh ta làm, thì còn ai vào đây?"

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi thấy, không hợp lý lắm. Nếu anh ta biết mình đã để lại dấu vân tay của ngón trỏ bên phải, tại sao không đến hiện trường trực tiếp xóa luôn đi? Mà cứ phải làm mình bị thương, điều này không hợp lý nhỉ?"

Đội phó Lưu thấy tôi nói có lý, gật đầu, cau mày suy nghĩ.

"Lâm Đào," tôi quay đầu nhìn về phía Lâm Đào, bảo, "Tổn thương như thế này, còn hy vọng đối chiếu được dấu vân tay máu không?"

"Tớ có thể thử." Lâm Đào đáp, "Nhận định là không có nhiều đặc điểm để xác định, nhưng nếu nhất định phải loại trừ, thì có khả năng đủ."

Tôi lại hỏi trinh sát viên phụ trách chính ở bên cạnh: "Tình hình điều tra về Tôn Tiêu, có tiến triển gì không?"

"Không có manh mối gì có giá trị, nhưng có thể khẳng định, anh ta không có mâu thuẫn gì với nhà họ Lương, chắc chắn là không quen biết nhau." Trinh sát viên phụ trách chính trả lời.

"Thế là được rồi, không thể là anh ta gây án." Tôi nói, "Theo phân tích hành vi của tôi đối với hung thủ, hung thủ sợ danh tính người chết bị phát hiện, cho nên hung thủ chắc chắn là người quen của nạn nhân.

"Đúng thế, chưa biết chừng, vết thương trên ngón tay cái bên phải của anh Tôn Tiêu này, chỉ là sự trùng hợp." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, bảo: "Về việc tại sao Tôn Tiêu lại chết ở đây, có liên hệ gì với cái chết của nạn nhân, sau khi khám nghiệm tử thi xong mới xác định được."

Tối đến, sau một ngày vất vả, chúng tôi đã mệt phờ. Nhưng về vụ án này, chúng tôi dường như vẫn chưa phát hiện ra manh mối gì có giá trị, cho nên chúng tôi không thể nghỉ ngơi, đành thức đêm chiến đấu.

Để nhanh chóng làm rõ tình hình của Tôn Tiêu, chúng tôi quyết định tiến hành khám nghiệm tử thi của Tôn Tiêu trước.

Tình hình khám nghiệm bên ngoài tử thi và tình hình khám nghiệm tử thi ở hiện trường giống nhau, ngoài vết thương ở ngón tay cái bên phải ra, không phát hiện được ra chỗ tổn thương thứ hai trên cơ thể Tôn Tiêu, quần áo và các đồ dùng tùy thân đều nguyên vẹn. Chỉ có duy nhất một điểm khác biệt, đó là chúng tôi phát hiện ra một khoảng rộng sần sùi như da gà ở vùng eo lưng người chết.

Phát hiện thấy những nốt sần sùi như da gà trên xác chết hoàn toàn không phải là hiếm gặp đối với bác sĩ pháp y. Trên rất nhiều xác chết tử vong do lạnh cóng, bác sĩ pháp y đều phát hiện thấy có những vết da gà. Ngoài ra, do phản ứng siêu sinh[*], nếu sau khi chết không lâu, cơ thể được đưa luôn vào tủ đông cất giữ, cũng sẽ xuất hiện dấu hiệu nổi da gà sau khi chết.

Nhưng trong vụ án này, giữa mùa hè nóng nực, tất nhiên sẽ không có chuyện bị chết cóng, tử thi cũng không được đưa vào

tủ đông, sẽ không xuất hiện phản ứng siêu sinh. Như vậy, biểu hiện nổi da gà trên người anh ta là do đâu?

"Xác chết không đầu là Lương Minh Vũ, máu trên tay áo Tôn Tiêu là của Lương Minh Vũ. Ngoài ra, xét nghiệm hóa lý xác định, kiểm tra thấy thành phần benzene trong máu tim của Tồn Tiêu, có thể xác định người chết đã xảy ra quá trình ngộ độc benzene." Trần Thi Vũ nghe xong điện thoại, từ bên ngoài đi vào phòng Giải phẫu, nói với chúng tôi, "Các anh đang xem gì thế?"

"Sần sùi kiểu da gà." Đại Bảo nói, "Tôi biết rồi! Con người không chỉ khi lạnh mới nổi da gà, lúc tâm trạng bị kích động mạnh, cũng sẽ có phản ứng đó."

"Ví dụ như khi quá sến sẩm, da gà cũng nổi bần bật?" Hàn Lượng trêu.

"Đúng, Đại Bảo nói đúng đấy." Tôi nói, "Vì tâm trạng quá kích động, tuần hoàn tăng nhanh, khiến mức độ ngộ độc benzene nghiêm trọng hơn, do đó xuất hiện triệu chứng ngộ độc benzene cấp tính, nhanh chóng mất ý thức. Vì không thoát ra khỏi môi trường có benzene, cuối cùng đã tử vong do ngộ độc. Khi tử vong, do nguyên lý tương tự như co thắt tử thi, những chỗ nổi da gà sẽ giữ nguyên như vậy."

"Tâm trạng kích động, lại là ở trong xe bồn chứa xăng." Hàn Lượng trầm ngâm nói, "Kết hợp với tình hình điều tra trước đó, quy trình của họ là mỗi tối đều phải kiểm tra tình hình trong xe bồn chở xăng... A, tôi biết rồi."

"Khi Tôn Tiêu kiểm tra xe bồn chở xăng, phát hiện thấy có vật lạ bên trong xe." Đại Bảo cướp lời, nói xen vào, "Có khả năng

anh ta thấy tình hình không ổn, trong lúc luống cuống, đã vào trong xe mà quên mặc đồ phòng hộ. Vì trong xe không có ánh sáng, chỉ dựa vào một cái đèn pin thì không thể nhìn rõ được toàn bộ, cho nên Tôn Tiêu thậm chí đã sờ mò vào xác chết, khiến máu dính vào ống tay áo bên phải của anh ta. Khi anh ta phát hiện ra là một cái xác chết không đầu, tất nhiên sẽ kinh sợ quá mức, do đó hôn mê và tử vong."

"Cái gì mà hôn mê và tử vong?" Lâm Đào lúc này cũng từ bên ngoài phòng Giải phẫu bước vào, nói, "Đã đối chiếu dấu vân tay rồi đây, xem trình độ của tôi siêu không! Dấu vân tay đã bị phá hỏng mà tôi còn tìm ra được đặc điểm khác nhau! Vết vân tay dính máu đó không phải là của Tôn Tiêu. Theo như phòng DNA nói, máu trên dấu vân tay dính máu đó cũng là của Lương Minh Vũ, không phải là của Tôn Tiêu."

"Bây giờ xem ra, những điều Đại Bảo nói đều đúng." Tôi nói.

Vì đã làm rõ được tình hình của Tôn Tiêu, tôi thấy có chút mừng. Nhưng vì đã loại trừ được khả năng Tôn Tiêu gây án, tôi lại hơi lo lắng.

"Như vậy, xem ra, Tôn Tiêu không liên quan. Chỉ là sau khi anh ta phát hiện ra xác chết, không kịp báo cảnh sát, đã ngộ độc, tử vong." Tôi lắc đầu thương tiếc và nói, "Nếu anh ta không tự ý vi phạm quy trình, xuống dưới kiểm tra, thì cũng không đến nỗi mất mạng."

"Đúng thế, chết oan uổng quá." Hàn Lượng nói.

"À, tôi vừa đo nhiệt độ tử thi." Tôi nói, "Ước đoán thời gian tử vong của Tôn Tiêu vào khoảng 10 giờ tối hôm qua."

“Cũng có nghĩa là, trước 10 giờ, hung thủ đã vứt mảnh xác của Lương Minh Vũ vào xe bồn chở xăng rồi.” Đại Bảo nói, “Còn nữa, bàn tay của người chết ở chỗ nào rồi? Bàn tay không to như phần thân, chúng ta biết đâu mà tìm đây?”

“Đó không phải là việc của chúng ta.” Tôi nói, “Bây giờ nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của chúng ta, là làm rõ nguyên nhân tử vong của Lương Minh Vũ, không biết chừng, làm rõ được nguyên nhân tử vong, là vụ án sẽ rõ ràng”

4

Đầu của Lương Minh Vũ được chúng tôi lấy ra khỏi tủ đông ghép vào với phần thân, hoàn toàn khớp với nhau.

“Người chết chỉ thiếu bàn tay, cổ tay vẫn còn.” Tôi nói, “Như vậy xem ra đúng là hoàn toàn không có tổn thương do bị khống chế, càng không nói đến những tổn thương khác.”

“Dù sao cũng là con nhà có tiền, mà lại mặc một cái quần đùi chạy khắp nơi sao?” Lâm Đào nói xen vào, “Quần áo có vấn đề.”

“Không phải là cậu cũng cùng quan điểm với Trưởng khoa Tần đấy chứ?” Đại Bảo nói, “Chết do bị đuối nước?”

“Nhưng đây chỉ là một cái quần đùi thôi mà, có phải là quần bơi đâu.” Trần Thi Vũ nói.

“Bơi hoang?” Hàn Lượng nói dứt lời, bảo tôi lấy một cái kẹp cầm máu, cạo nhẹ vào da người chết.

Tôi nghi hoặc làm theo, không ngờ, vừa cạo một cái, trên da xác chết xuất hiện một vạch màu trắng.

“Thế là sao?” Đại Bảo cũng nghi hoặc giống tôi.

“Không biết đúng không?” Hàn Lượng cười giòn tan, nói, “Lúc còn nhỏ, tôi ở nông thôn, khi đó thú vui lớn nhất đi bơi ở ao làng cùng đám trẻ con sau khi tan học. Bây giờ chúng ta đều

biết, bơi hoang là một việc vô cùng nguy hiểm, phụ huynh tất nhiên phải nghiêm cấm. Nhưng chúng tôi bơi xong, để cho khô mới về nhà, phụ huynh làm sao mà biết được? Cách của tôi chính là cách dân dã của phụ huynh. Dùng móng tay cạo một cái vào cánh tay, nếu xuất hiện vết màu trắng kiểu này, có nghĩa là đã đi bơi hoang, và sẽ có một trận đòn chờ chúng tôi."

"Cũng có lý đấy." Tôi trầm ngâm, "Bơi hoang và bơi ở bể bơi khác nhau, nước không sạch, sẽ phủ lên bề mặt da một lớp bùn mịn rất mỏng, cạo một cái là lộ ra.

"Cho nên, cậu bé đúng là đã đi bơi hoang?" Đại Bảo hỏi.

"Cho dù có phải là bơi hoang hay không, tôi thấy cậu ta chắc hẳn đã xuống ao nước, quần áo cũng khớp." Hàn Lượng nói.

"Không phải là chết do đuối nước đâu." Đại Bảo vừa nói, vừa nhanh nhẹn rạch da ở vùng ngực và bụng người chết, cắt rời xương sườn, lấy xương ức ra, sau đó tách từ chỗ đứt khí quản ở phần thân, lật toàn bộ cơ quan trong khoang ngực ra. Toàn bộ động tác liền mạch gọn gàng.

"Tôi cho mọi người xem có phải là đuối nước hay không." Đại Bảo dùng dao cắt rời một phần khí quản, trong thành khí quản trơn nhẵn, sạch sẽ, không có dấu hiệu sung huyết, cũng không có bùn hoặc cỏ rong, càng không có dịch chảy ra, không xuất hiện nấm bọt.

Đúng là, nhìn từ tình trạng đường hô hấp của người chết, có thể loại trừ biểu hiện đuối nước.

"Liệu có phải là đuối nước cạn không?" Tôi nói, "Hoặc là hội chứng suy hô hấp cấp tiến triển?"

“Đừng quên là khi trước chúng ta đã kiểm tra cổ họng của người chết, cổ họng của người chết không có dấu hiệu phù nề, ARDS mà cậu nói đến, không chỉ phải có biểu hiện phù nề, mà còn phải có một ít bọt trong đường hô hấp. Còn về đuối nước cạn, thì hầu hết đều là thanh môn đóng chặt do bị nước lạnh kích thích. Thời tiết này không giống nhỉ? Cả hai loại này, đều không khớp chứ?” Đại Bảo vừa nói, vừa bóc màng tim, lấy tim ra.

Xác chết bị đuối nước, đại đa số màu tâm thất và tâm nhĩ khác nhau. Nhưng trong quả tim của Lương Minh Vũ không hề phát hiện thấy có sự bất thường rõ rệt.

“Cậu xem, có phải là tất cả các biểu hiện của xác chết, đều không nghiêng về đuối nước?” Đại Bảo nói.

Những điều Đại Bảo nói đều là sự thật.

“Thế chuyện ngạt thở cơ học mà các anh nói, ở đâu ra?” Lâm Đào nói, “Tôi nhớ là các anh từng nói, dấu hiệu đột tử và dấu hiệu ngạt thở giống nhau nhỉ? Liệu có phải là đột tử không?”

Tôi lắc đầu, bảo: “Thứ nhất, các cơ quan nội tạng của người chết trông đều rất bình thường, cậu bé cũng không thuộc nhóm người cao tuổi có nguy cơ đột tử cao. Thứ hai, các dấu hiệu bị ngạt thở là điểm xuất huyết ở kết mạc nhãn cầu, phần đá của xương thái dương xuất huyết, chính là dấu hiệu ngạt thở, không phải là dấu hiệu đột tử. Chắc chắn là ngạt thở rồi, chỉ là chúng ta vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân gây ngạt thở.”

Phòng Giải phẫu trở nên yên lặng.

Tôi chợt nhớ ra gì đó, lấy tay tách khí quản của người chết ra và nói: “Đại Bảo, tiếp tục cắt xuống phía dưới của khí quản, cho

đến chỗ có nhánh khí quản."

Đại Bảo cầm kéo lên, tiếp tục thao tác theo vết cắt ở khí quản vừa nãy, mở khí quản ra. Khi mũi kéo gần đến chỗ có nhánh khí quản, Đại Bảo bỗng kêu lên: "Ái chà, ái chà, kéo của tôi chạm vào cái gì đó rồi! Đúng là có cái gì đó!"

"Cái gì?" Sự thất thanh hốt hoảng của Đại Bảo làm tôi dở khóc dở cười.

"Đừng vội, đừng vội!" Đại Bảo giảm độ cắt mở khí quản, anh dùng kéo từ từ cắt rời sụn khí quản, cho đến vị trí chia nhánh, sau đó khẽ tách mở khí quản, để lộ ra thành trong của khí quản ở vị trí chia nhánh.

Một thứ đen sì đang chặn ở chỗ chia nhánh khí quản.

"Nghẹn chết?" Tôi kêu lên một tiếng rồi nói, "Đại Bảo, không ngờ anh nói đúng rồi, là nghẹn chết do tai nạn?"

"Tôi không nói đúng, lúc trước tôi chỉ nói là chắc không phải là phân xác sau khi chết do tai nạn." Đại Bảo rầu rĩ nói.

Tôi rửa sạch găng tay, sau đó cẩn thận lấy vật đen sì ở chỗ chia nhánh khí quản ra, đặt lên khay, xả sạch dưới vòi nước chảy.

Trong khay, không ngờ lại là một con cá nhỏ!

"Chết vì mắc nghẹn cá sống." Tôi nói, "Trong tình trạng bình thường, không thể nào lại nuốt bừa một con cá sống, thứ nuốt vào bụng cũng không phải là cá chưa nấu chín, kể cả là nuốt bừa một con cá sống, cũng không đến mức không thể nuốt nổi, bị sặc vào trong khí quản. Cho nên, chuyện này nhất định là một vụ chết nghẹn cá sống cực kỳ hiếm gặp."

"Cậu nói thế nghĩa là sao?" Lâm Đào hỏi.

“Nghĩa là, khi bơi, người chết bị một con cá sống chui vào trong miệng.” Tôi nói, “Vì cá sống động đậy, cho nên ý thức nín thở của người chết bị rối loạn, gây ra sặc nước, đồng thời con cá sống cũng chui vào khí quản. Con cá này không to, nhưng đủ để làm tắc nghẽn chỗ chia nhánh khí quản, khiến cho người chết ngạt thở cơ học và tử vong.”

“Chết vì mắc nghẹn cá sống, như vậy chắc chắn là tai nạn ngoài ý muốn rồi.” Đại Bảo nói, “Không ai có thể sử dụng cách này để giết người.”

“Hơn nữa, chết vì mắc nghẹn cá sống, chắc chắn là bơi hoang rồi, tôi nói đúng đấy chứ?” Hàn Lượng nói, “Chưa từng thấy trong cái bể bơi nào lại có cá nhỏ đúng không?”

“Bơi hoang, bị chết vì mắc nghẹn cá sống, như vậy là vấn đề của người chết, tại sao phải phân xác?” Trần Thi Vũ hỏi, “Không lẽ hung thủ là một gã biến thái?”

“Nếu biến thái, không thể có chuyện lại cố tình cắt mất bộ phận có thể nhận diện là đầu và bàn tay như vậy.” Tôi nói, “Có điều, như vậy cũng dễ giải thích, người cho phép hoặc khuyến khích người chết đi bơi hoang, sợ phải chịu trách nhiệm.”

“Bơi hoang, ai biết được là trách nhiệm của ai?” Trần Thi Vũ nói, “Tình hình điều tra cho thấy, không ai biết ngày hôm đó Lương Minh Vũ đã đi đâu, chơi với ai. Xảy ra chuyện như vậy, thì chuồn là xong cho dù có là chỗ bãi hoang hay không nói tóm lại một người chết ở dưới ao, ai mà biết được là người nào khuyến khích cậu bé đi bơi?”

“Đúng thế, Tiểu Lông Vũ nói có lý.” Hàn Lượng ghé lại gần con cá nhỏ, quan sát rồi nói: “Đây là cá trắm giống. Bây giờ đang

là lúc một số đầm ao thả cá giống. Anh nghĩ xem, nếu không phải là Lương Minh Vũ xảy ra tai nạn ở ao tự nhiên, mà là ở ao cá của một người nào đó, thì có phải người đó không thoát được liên đới không?"

"Đúng rồi! Ao cá!" Tôi phấn chấn nói, "Hàn Lượng, cậu có chắc chắn đây là cá giống không?"

Hàn Lượng gật đầu.

Tôi nói: "Đúng thế, nếu là ở ao tự nhiên, cá vốn đã ít, xác suất xảy ra chuyện chết vì mắc nghẹn cá sống càng thấp! Nhưng nếu ở trong ao cá vừa thả cá giống, mật độ cá nhỏ sẽ cao hơn gấp nhiều lần, ứng với đó, xác suất xảy ra chuyện chết vì mắc nghẹn cá sống cũng sẽ tăng lên rất nhiều lần. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, như vậy đã có thể giải thích được tất cả các vấn đề rồi. Tại sao đi bơi hoang lại xảy ra tai nạn, người có trách nhiệm cũng phải phân xác giấu xác, tại sao người có trách nhiệm lại dễ dàng có được dụng cụ để phân xác dễ dàng và nhanh chóng như vậy, và tại sao có thể phân xác ở nơi kín đáo gần sát với địa điểm xảy ra vụ việc."

"Tôi biết rồi, cứ tìm chủ ao cá có mối quan hệ với nhà họ Lương là được, đằng nào thì chúng ta cũng có dấu vân tay dính máu có thể nhận diện được." Trần Thi Vũ nói đầy tự tin.

"Đừng quên là những người từng có kinh nghiệm nuôi ong có phương tiện vận chuyển, càng đáng ngờ hơn!" Tôi nhắc.

Trong phòng họp của ban chuyên án vào sáng sớm ngày hôm sau, các nhóm điều tra đều đã điều tra xong, tập hợp về

đội, thông tin được tổng hợp báo cáo tại phòng họp của ban chuyên án.

Vì đã có phương án trinh sát điều tra với định hướng mục tiêu rõ ràng, cho nên việc tiến hành điều tra không hề khó, bây giờ đã có hai đối tượng tình nghi trọng điểm lộ diện.

Trong đó, một đối tượng tình nghi tên là Đỗ Phong, là chủ một ao cá, từng có kinh nghiệm nuôi ong. Mối quan hệ duy nhất của anh ta với gia đình họ Lương là con trai anh ta là bạn cùng học với Lương Minh Vũ. Năm nay Đỗ Phong 35 tuổi, trình độ văn hóa tốt nghiệp cấp III, bình thường là người thật thà chất phác, vợ anh ta làm ở một xưởng sản xuất hộp giấy trong thành phố. Con trai Đỗ Lượng Lượng 16 tuổi, là bạn cùng lớp của Lương Minh Vũ. Điều thú vị là, học kỳ trước, Lương Minh Vũ là bạn thân nhất của Đỗ Lượng Lượng, cả ngày chơi với nhau. Nhưng ba tháng trước, Lương Minh Vũ và Đỗ Lượng Lượng bỗng rất xa lạ, thậm chí gặp nhau còn không chào. Còn có một bạn cùng lớp cung cấp lời khai, kể là học kỳ trước Đỗ Lượng Lượng từng đi gặp Lương Minh Vũ cãi cọ mấy câu. Giữa hai đứa trẻ có mâu thuẫn gì hay không, cũng khó nói. Chỉ là bây giờ hướng điều tra lại nhằm trực tiếp vào ao cá của bố của Đỗ Lượng Lượng là Đỗ Phong, chuyện này gợi ra nhiều suy đoán sâu xa. Cho nên hiện giờ cảnh sát vẫn đang điều tra sâu về nguyên nhân cụ thể khiến Lương Minh Vũ và Đỗ Lượng Lượng vốn là bạn bè thân thiết lại trở nên xa lạ.

Một đối tượng tình nghi khác tên Ôn Hướng Tiền cũng là chủ ao cá, không có kinh nghiệm nuôi ong, nhưng qua điều tra cặn kẽ, phát hiện từng có người nuôi ong ở bên cạnh ao cá của

Ôn Hướng Tiền. Quan hệ của anh ta và nhà họ Lương phức tạp hơn một chút, bố anh ta và bố Lương Minh Vũ từng là bạn chiến đấu, có thể coi là vào sinh ra tử cùng nhau. Suốt từ khi bố Ôn Hướng Tiền mất, bố Lương Minh Vũ vẫn hỗ trợ vốn giúp Ôn Hướng Tiền thầu cái ao cá hiện tại. Năm nay Ôn Hướng Tiền 30 tuổi, sau khi tốt nghiệp cấp II, vì kết quả học tập quá tệ, đã bỏ học và bắt đầu nuôi cá, bán cá, vì có sự giúp đỡ của nhà họ Lương, việc làm ăn cũng khá tốt, có thể coi là có cuộc sống dư giả. Mặc dù lúc nhỏ thành tích học tập của Ôn Hướng Tiền không tốt, nhưng mọi người xung quanh đều đánh giá rất tốt về anh ta, nói rằng anh ta coi trọng phép tắc, nghĩa khí, nhiệt tình giúp đỡ mọi người. Anh ta cũng không thường xuyên qua lại với nhà họ Lương, trong tình hình điều tra giai đoạn trước, cũng không có gì đặc biệt thu hút sự chú ý của cảnh sát.

“Cho nên, hai người này thực ra đều có điểm đáng ngờ.” Đội trưởng Trần tay sờ cằm, suy nghĩ.

“Chúng tôi không dám rút dây động rừng, nên chưa động đến họ.” Trinh sát viên nói.

“Nếu cùng động đến thì sao?” Đội trưởng Trần hỏi.

“Qua điều tra, cả hai người này bình thường cũng không ở gần ao cá, đều ở trong thành phố. Bây giờ, có thể xác định hai người này đều không ở nhà, hai người đều có ô tô, đều đã lái ô tô đi, thậm chí còn không khám nghiệm được ô tô.” Trinh sát viên nói, “Đỗ Phong đã đi thăm họ hàng, Ôn Hướng Tiền đi nhập hàng phục vụ cho một số mối làm ăn buôn bán dụng cụ câu bắt cá khác.”

“Các anh sợ, vào nhà hai người này không bắt được nghi can, lại làm kinh động đến người nhà, thông tin đến tai, nghi can sẽ bỏ trốn, khó bắt?” Đội phó Lưu Tam Hạ nói.

Trinh sát viên gật đầu.

“Nếu họ đã không ở gần ao cá, thì chúng ta có thể đến ao cá của họ xem thế nào.” Tôi nói, “Hai người này có quen nhau không?”

Trinh sát viên lại lắc đầu, nói: “Chắc chắn là không quen biết, hoàn toàn không có mối quan hệ qua lại gì.”

“Thế thì được.” Dứt lời, tôi đứng dậy, nói với Trần Thi Vũ, “Tôi và Lâm Đào, Trình Tử Nghiên đến ao cá của Ôn Hướng Tiền xem thế nào, ba người còn lại đến ao cá của Đỗ Phong kiểm tra thử xem. Nếu có thể tìm thấy dấu vân tay của ngón tay cái bên phải của họ để lại trong quá trình sinh hoạt ở đó, là có thể kết thúc mọi việc.”

Ba chúng tôi đi xe khám nghiệm của bác sĩ pháp y Tôn ở Công an thành phố, đến cạnh cái ao cá rộng mấy mẫu do Ôn Hướng Tiền quản lý.

“Này, Trưởng khoa Tần, tại sao mỗi lần chia nhóm, cậu đều muốn cùng nhóm với tớ? Không phải là cậu có ý gì với tớ đấy chứ? Tớ không có ý gì với cậu đâu nhé, thực ra tớ muốn cùng nhóm với Hàn Lượng.” Lâm Đào ngồi trên ô tô nói khẽ.

Tôi mỉm cười lắc đầu, bảo: “Không phải là cậu muốn cùng một nhóm với Hàn Lượng đâu nhỉ?”

Nói dứt lời, tôi liếc thấy vẻ mặt bối rối của Trình Tử Nghiên, vội dừng chủ đề này lại. Chúng tôi ngồi trên xe quan sát một

lúc, phát hiện thấy gần đó đúng là không có người, liền xuống xe.

Cái ao cá rộng mấy mẫu, nghe có vẻ không có gì đáng chú ý, nhưng đến nơi mới thấy cũng khá rộng. Chúng tôi đi vòng quanh ao cá, hy vọng có thể nhìn thấy một vài vật lạ nổi trên mặt nước, nhưng trên mặt ao, ngoài một con thuyền nhỏ cũ rích, không hề có phát hiện gì khác.

Gần ao cá, không có chỗ nào có thể ở được, nhưng có một căn nhà nhỏ xây bằng gạch, cửa đã khóa. Tôi nheo mắt nhìn vào bên trong, thấy một vài dụng cụ câu bắt cá. Đoán rằng đây chính là kho chứa một số dụng cụ phổ biến mà bình thường nuôi cá phải dùng đến.

Tôi vừa quay đầu liền nhìn thấy trong đám cỏ dại ở một góc ao cá, hình như có một sợi dây nilon màu xanh lá cây, liền bước tới.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Đào vang lên.

“A lô, bên các cậu có dấu vân tay không?” Giọng Đại Bảo từ điện thoại di động vọng ra.

“Làm gì có dấu vân tay? Ở đây thậm chí còn chẳng có đồ dùng sinh hoạt gì.” Lâm Đào trả lời.

“Chỗ chúng tôi có phát hiện.” Đại Bảo nói, “Ở giữa cái ao cá này, có một căn nhà nhỏ bình thường có thể ở được. Bên trong có một ấm trà, đã tìm thấy dấu vân tay của ngón tay cái bên phải trên đó.”

Trong nhóm của Trần Thi Vũ, có một nhân viên kiểm tra dấu vết của Công an thành phố đi cùng, đã chụp dấu vân tay rõ ràng trên ấm trà, gửi đến qua hệ thống thông tin cảnh vụ.

Đặc điểm của dấu vân tay dính máu đó, Lâm Đào đã nắm rõ mồn một, cho nên cũng không cần đối chiếu, lúc này anh chàng một tay cầm thiết bị xem dấu vân tay trong hệ thống thông tin cảnh vụ, một tay cầm điện thoại di động, nói: "Anh có xác định được đây là dấu vân tay của Đỗ Phong không?

"Thế thì tôi không xác định được." Đại Bảo nói, "Chỉ có thể nói, theo như tình hình khám nghiệm ở chỗ chúng tôi, căn nhà nhỏ này, chỉ có một người thường xuyên ở đó, đồ dùng sinh hoạt cũng là của người đó, nếu Đỗ Phong là chủ ao cá, thì chắc chắn là anh ta rồi."

"Đáng tiếc, đặc điểm dấu vân tay hoàn toàn không khớp, có thể dứt khoát loại trừ." Nét mặt Lâm Đào có chút thất vọng, nhưng ánh mắt lập tức sáng lên, nói: "Không lẽ, chỗ chúng ta đang kiểm tra mới là hiện trường phân tách xác thực sự? Nếu không còn cách nào khác, tôi mở khóa cửa phòng đựng dụng cụ, tìm dấu vân tay xem."

"Có vẻ không cần nữa đâu." Lúc này, tôi đã đang kéo sợi dây nilon xanh, lôi một cái lồng bắt tôm chìm dưới ao cá lên.

Trong lồng, không ngờ có mấy bộ quần áo.

"Đây không phải là kiểu quần áo được miêu tả trong thông báo tìm người mà vợ chồng nhà họ Lương rải khắp nơi sao?" Lâm Đào vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nói, "Quần áo của nạn nhân đã phát hiện thấy ở chỗ này, thì còn chối cãi thế nào được?"

Dứt lời, Lâm Đào gio chiếc máy ảnh đeo ở cổ lên, chụp ảnh lưu giữ minh chứng hiện trường.

“Nhưng không chỉ là quần áo đâu.” Nói dứt lời, tôi mở hòm đựng dụng cụ khám nghiệm, lấy ra đôi găng tay cao su, sau đó mở chiếc lồng bắt tôm, lôi toàn bộ các thứ trong lồng ra.

Hai bàn tay đã bị ngâm đến trắng bệch nằm trong mớ quần áo.

“Tay của người chết!” Lâm Đào gần như nhảy lên, nói, “Có thể thông báo cho họ bắt người được rồi đúng không?”

Tôi gật đầu, đáp: “Nếu chỉ có người này có liên quan đến nhà họ Lương, ao cá, nuôi ong, mà hai người này lại không quen biết nhau, thì khả năng vu oan rất thấp. Bây giờ bắt Ôn Hướng Tiền, là biết thủ đoạn giết người này của anh ta rốt cuộc là xuất phát từ trạng thái tâm lý gì.”

Ôn Hướng Tiền bị cảnh sát Thanh Hương và cảnh sát Long Phiên phối hợp bắt giữ tại thành phố thủ phủ tỉnh, lúc bị bắt, anh ta đang trốn ở một nhà nghỉ nhỏ, thăm dò thông tin về vụ án giết người chia xác này, không phải là đi nhập hàng gì.

Khi bị bắt, Ôn Hướng Tiền liên tục lặp lại một câu: “Tôi không giết cậu bé!”

Mặc dù trước khi bắt đầu thẩm vấn, dấu vân tay máu đã được xác định khớp với dấu vân tay ngón tay phải của Ôn Hướng Tiền, trong thùng xe con của Ôn Hướng Tiền cũng đã tìm thấy vết máu chưa bị rửa sạch của Lương Minh Vũ, nhưng dù sao cũng không phải là Ôn Hướng Tiền cố ý giết người, nên sau khi bị bắt, lúc cảnh sát thẩm vấn, để có thể được khoan hồng, anh ta hết sức hợp tác, có thể nói là thành khẩn trả lời mọi câu hỏi.

Ôn Hướng Tiền hơn Lương Minh Vũ 12 tuổi, mặc dù không thể nói rằng chơi với nhau từ bé, nhưng tính cách hai người này hợp nhau, từ trước tới giờ rất thân thiết. Từ nhỏ Lương Minh Vũ đã thích các môn thể thao mạo hiểm. Khi cậu ta 10 tuổi, Ôn Hướng Tiền tặng cho cậu ta một tấm ván trượt. Lương Minh Vũ chơi chưa được mấy hôm đã bị ngã, may mà chỉ bị trật khớp, không nghiêm trọng. Nhưng vợ chồng nhà họ Lương không hài lòng, họ mắng Ôn Hướng Tiền một trận, cấm anh ta sau này không được tặng những loại đồ chơi nguy hiểm như vậy.

Ôn Hướng Tiền vốn luôn kính nể vợ chồng nhà họ Lương. Không chỉ vì họ là ân nhân của anh ta, lại hỗ trợ vốn trong thời gian dài, mà còn vì họ cư xử với mọi người rất chu đáo, chừng mực, rất có uy tín.

Nhưng, Lương Minh Vũ bản tính thích mạo hiểm, không muốn bị gò bó, nên khi nhỏ thường xuyên bảo Ôn Hướng Tiền dẫn đi học bơi ở bể bơi. Lương Minh Vũ một mực đòi, Ôn Hướng Tiền không làm thế nào được, khi Lương Minh Vũ 14 tuổi, đã dẫn cậu bé đi học bơi. Nhưng bể bơi là chỗ đông người, vừa mới biết bơi, đã bị "tố giác". Thế là, Ôn Hướng Tiền lại bị mắng một trận tơi bời. Lần này vợ chồng nhà họ Lương đã đưa ra cảnh cáo cuối cùng đối với Ôn Hướng Tiền.

"Minh Vũ là con trai độc nhất của nhà này, nếu còn để cô chú phát hiện ra các cháu có những hoạt động nguy hiểm, thì chúng ta không còn quan hệ gì nữa." Bổ Lương Minh Vũ vô cùng giận dữ nói.

Để chứng minh rằng lời nói của anh ta là sự thật, Ôn Hướng Tiền còn lấy một ví dụ. Lương Minh Vũ đã từng nói với Ôn

Hướng Tiền, học kỳ trước cậu có một người bạn thân cùng chí hướng tên là Đỗ Lượng Lượng, hai thằng thường xuyên chơi với nhau. Có một lần khi đang đá bóng, Đỗ Lượng Lượng vào bóng đột ngột, khiến Lương Minh Vũ bị dãn cơ. Sau khi biết chuyện, bố mẹ Lương Minh Vũ vốn định đến gặp Đỗ Lượng Lượng để xử lý, sau đó vì Lương Minh Vũ năn nỉ xin nên thôi. Nhưng họ ra điều kiện yêu cầu Lương Minh Vũ từ đó về sau tuyệt đối không được chơi với Đỗ Lượng Lượng nữa. Để bố mẹ mình không đến gây chuyện với Đỗ Lượng Lượng, Lương Minh Vũ đành giữ lời hứa, thay đổi hoàn toàn thái độ đối với Đỗ Lượng Lượng. Lúc đầu Đỗ Lượng Lượng phản ứng mạnh, nhưng sau đó dần dần cũng thôi.

Nhưng, cho dù các ông bố có nghiêm khắc đến thế nào, cũng không thể quản được đám con trai trong độ tuổi mới lớn. Lương Minh Vũ thường xuyên giấu bố mẹ, ra sông Long Phiên ở ngoại ô thành phố bơi. Sau bị Ôn Hướng Tiền nhìn thấy, Ôn Hướng Tiền cũng vì lòng tốt, đã bảo Lương Minh Vũ sau này nếu muốn bơi thì đến ao cá của mình bơi. Dù sao, bơi ở ao cá cũng an toàn hơn bơi ở sông nhiều. Thứ nhất là nước không sâu lắm, thứ hai là không có những loại thực vật như cỏ rong gì đó quấn vào chân, thứ ba là có Ôn Hướng Tiền ở ngay cạnh để ý. Có điều, vì bố của Lương Minh Vũ rất nghiêm khắc, Ôn Hướng Tiền không dám mạo hiểm lần nữa. Cho dù là có ý tốt, nhưng những hoạt động đó của họ cũng đều phải giấu giếm bí mật.

Hôm xảy ra vụ án, thời tiết nóng nực, lại đúng vào thời gian thi lên cấp III, trường của Lương Minh Vũ là địa điểm tổ chức thi cho nên được nghỉ học. Thời tiết nóng nực như vậy, Lương

Minh Vũ nhất định phải xuống nước bơi một chút cho mát, thế là cậu ta lại lén lút đến ao cá của Ôn Hướng Tiền. Lần này, tai nạn đã xảy ra.

Vừa xuống nước bơi được mười phút, Lương Minh Vũ đột nhiên bò lên bờ, hai tay ôm cổ, ra sức giãy giụa, tiếp đó ngã vật ra đất, liên tục lăn lộn.

Ôn Hướng Tiền hoảng sợ, biểu hiện như vậy giống như bệnh hen phát tác, nhưng rõ ràng là Lương Minh Vũ không bị hen! Không lẽ là "chết đuối cạn" như thông tin truyền trên mạng?

Ôn Hướng Tiền muốn cấp cứu, nhưng không biết làm thế nào, khi anh ta định gọi cho 120[*] thì môi Lương Minh Vũ đã tím tái, không còn ý thức.

Ôn Hướng Tiền sợ quá, anh ta đưa tay sờ động mạch cảnh của Lương Minh Vũ, đã không còn cảm nhận được mạch đập. Anh ta biết, Lương Minh Vũ đúng là đã chết đuối.

Hai chân Ôn Hướng Tiền nhũn ra, anh ta đổ vật xuống cạnh xác Lương Minh Vũ, trong đầu nghĩ tới vô số loại hậu quả. Lương Minh Vũ, cậu con trai độc nhất của nhà họ Lương, sau này sẽ là người thừa kế khối tài sản hơn triệu nhân dân tệ, bây giờ đã chết trong ao cá của anh ta. Vợ chồng nhà họ Lương đến tuổi trung niên mới có con, hai vợ chồng coi con trai là thứ quý giá duy nhất trong cuộc đời, nếu biết vì Ôn Hướng Tiền dẫn con trai mình đi bơi, khiến cậu bé chết đuối, hậu quả sẽ đáng sợ đến thế nào. E rằng anh ta có chết vạn lần cũng không được tha tội.

Anh ta buộc phải đem xác đi chỗ khác.

Không có trình độ văn hóa cao, chỉ xem mấy bộ phim trinh sát hình sự của nước ngoài, Ôn Hướng Tiền cũng không biết phải xử lý xác chết thế nào, may mà bình thường khu vực gần ao cá của anh ta cũng không có người qua lại.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Hướng Tiền thấy chỉ cần chia xác chết ra làm nhiều phần, vứt ở nhiều nơi, một thời gian sau xác phân hủy, cảnh sát có khả năng sẽ không biết xác chết đã phân hủy là ai. Cho dù có biết là ai, thủ đoạn chia xác tàn độc như vậy, cũng nhất định là kẻ thù gây ra. Như vậy, Lương Minh Vũ chỉ là mất tích, chứ không phải là tử vong, anh ta và Lương Minh Vũ qua lại bí mật, vợ chồng nhà họ Lương tất nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện đến chỗ anh ta.

Đưa ra quyết định như vậy rồi, Ôn Hướng Tiền gần như nhắm mắt, nghiến răng, dùng con dao cắt cỏ trong kho chứa dụng cụ để chặt đầu và tay Lương Minh Vũ. Theo anh ta, không thấy mặt và dấu vân tay, cảnh sát rất có khả năng không tìm ra lai lịch xác chết.

Ôn Hướng Tiền cũng từng nghĩ đến chuyện giấu xác trong ao cá của mình, nhưng anh ta xem phim nên biết, vì bên trong phần thân và phần đầu của xác chết có những khoang rỗng, rất có thể sẽ nổi lên trên mặt nước. Cho nên, anh ta nhét hai bàn tay không có khoang rỗng và quần áo người chết vào trong lồng nuôi tôm, vứt xuống ao cá, cho phần thân và đầu người chết vào thùng sau xe ô tô của mình, nhân lúc đêm tối, lái xe đi tìm địa điểm vứt xác.

Đầu tiên anh ta trông thấy thùng nuôi ong, vì đã từng là hàng xóm của người nuôi ong một thời gian, anh ta biết loại

thùng nuôi ong lỗ này có thể một tháng mới kiểm tra một hai lần, đến lúc đó, đầu người chết đã bị phân hủy, chỉ còn xương. Thế là, anh ta tìm ra trong ô tô cái áo chống nắng vợ mình hay dùng khi lái xe, khoác vào, đội mũ và đeo khẩu trang vào, nhét đầu của xác chết vào thùng nuôi ong.

Tiếp đó, anh ta lại trông thấy xe bồn chở xăng. Nhân viên quản lý bãi đỗ xe lại đang say sưa chơi điện tử trên điện thoại di động. Anh ta lái xe ra phía sau cái xe bồn chở xăng, trốn ở đó, nhân viên quản lý cũng không phát hiện ra. Thế là anh ta vác xác chết leo lên nóc xe, vứt vào trong bồn chứa xăng.

E rằng sẽ không bao giờ có người nghĩ đến chuyện trong cái xe bồn chở xăng này lại có xác chết. Ôn Hướng Tiền nghĩ như vậy.

"Thật đúng là." Trần Thi Vũ nghe xong diễn biến vụ án, kinh ngạc lắc đầu nói, "Tai nạn như thế này rõ ràng là có thể tránh được! Chỉ cần đi bơi ở bể bơi thông thường, làm sao có chuyện xảy ra sự việc kỳ quặc kiểu bị chết vì sặc cá sống được? Cho dù có đi bơi hoang, nếu không phải do bố cậu bé nuông chiều và cấm đoán nghiêm khắc, cậu bé chắc cũng không đến nỗi phải chết không nguyên vẹn chứ?"

"Lại còn khiến cho anh lái xe bồn Tôn Tiêu cũng chết, thảm thương quá!" Đại Bảo bổ sung.

"Phạm tội là phạm tội, làm nhục xác chết cũng là phạm tội." Tôi nói, "Vẫn câu nói đó, không được đẩy tội lỗi của mình cho người khác."

"Đúng là như vậy, nhưng tôi càng nghĩ càng thấy, bố mẹ của người chết cũng phải chịu trách nhiệm." Đại Bảo nói, "Con cái

kiểu gì cũng có lúc nghịch ngợm, bố mẹ chỉ biết nhốt con trong lồng kính, cảnh cáo người ngoài không được làm hư con mình, chứ không dạy cho con kiến thức bảo vệ bản thân đúng đắn, như vậy có lợi gì cho con chứ? Bố mẹ rồi cũng sẽ già đi, không thể mãi mãi để con cái sống trong sự bao bọc của mình, nếu con cái nhất nhất nghe theo lời bố mẹ, không hiểu gì về các tình huống nguy hiểm, hoặc là chống đối cha mẹ, cố tình mạo hiểm, thì kết cục cuối cùng vẫn là con cái bị tổn thương, còn bố mẹ đau lòng!"

"Đúng thế, cho dù là nuông chiều hay bạo hành, có vẻ khác nhau hoàn toàn, thực ra đều là biểu hiện của sự dị dạng trong mối quan hệ gia đình." Tôi nói, "Nếu không kịp thời thay đổi mối quan hệ dị dạng như vậy, rất nhiều chuyện chắc chắn không thể cứu vãn nổi."

"À mà, Hàn Lượng, lát nữa chúng ta ra khỏi đường cao tốc, thì đi thẳng đến nhà Hứa Tinh." Trên đường trở về, Trần Thi Vũ nói, "Tôi vừa nhận được điện thoại của bố mẹ Sử Phương, họ nhờ chúng ta chút việc."

"Lúc đó cô đã cho họ phương thức liên lạc à?" Tôi hỏi.

Trần Thi Vũ gật đầu nói: "Lúc đó sợ họ quên mất chuyện gì đó quan trọng, tôi đã để lại số điện thoại. Vừa nãy nhận được điện thoại, họ nói con của Sử Phương không biết có phải là lạ nhà không, mấy hôm nay không ngủ ngon giấc, ngày nào nửa đêm cũng quấy khóc vài lần, hai ông bà già mệt mỏi cả tinh thần và sức khỏe. Sau đó mẹ của Sử Phương nghĩ có thể vì quanh đứa bé không có đồ chơi quen thuộc, nên muốn qua nhà

tìm xem có món đồ chơi búp bê thú bông gì đó có thể mang qua không. Nhưng đến nhà Sử Phương, phát hiện thấy vẫn đang bị niêm phong, bị cảnh sát phong tỏa, nên họ nhờ tôi vào lấy mấy món đồ chơi mang qua."

"Cô đã xin Công an thành phố chưa?"

Trần Thi Vũ gật đầu.

Mười giờ sáng, chúng tôi đã đến phía dưới tòa chung cư nơi vợ chồng Sử Phương ở, Lâm Đào, Trần Thi Vũ và tôi đi lên. Dù sao cũng là đi vào hiện trường bị cảnh sát phong tỏa, có thêm mấy người, cũng coi như là có người làm chứng.

Chúng tôi mang đồ khám nghiệm cẩn thận, bước vào trong nhà, tìm ở tất cả các phòng, hy vọng có thể tìm thấy món đồ chơi búp bê thú bông gì đó như yêu cầu. Nhưng vô cùng kỳ lạ, trong gia đình vừa có phụ nữ, lại có bé gái này, các loại đồ chơi khác đều có, nhưng lại không có món đồ chơi búp bê thú bông nào.

"Không có đồ chơi thú bông, nếu không thì mang bộ Lego này hoặc là bộ chơi đồ hàng kia." Trần Thi Vũ nói.

Tôi không nói gì, vẫn tiếp tục lục tìm trong các ngăn kéo.

Một ngăn tủ trong chiếc tủ năm ngăn kéo ở phòng ngủ chính vốn đã khóa, sau này trong quá trình lục soát hiện trường, bị cảnh sát dùng chìa khóa trong nhà mở ra, lúc này đang hé mở, không đóng chặt. Tôi kéo mở chiếc ngăn kéo, phát hiện thấy trong ngăn kéo có một con gấu bông trông có vẻ đã lâu năm.

"Trong này có một món đồ chơi nhồi bông, nhưng tại sao lại bị khóa trong tủ?" Tôi cảm thấy kỳ quặc.

“Đây là cái gì? Một con gấu nhỏ à?” Trần Thi Vũ bước tới, cầm món đồ chơi lên và nói, “Thiết kế này lâu lắm rồi không còn thấy nữa, sao có cảm giác giống như loại thú bông mà tôi chơi hồi nhỏ ấy? Trẻ con bây giờ, không chơi loại thú bông quê mùa thế này nữa rồi nhỉ?”

“Được cái khá sạch sẽ, có điều chắc chắn là lâu năm rồi.” Tôi cầm lấy con thú bông từ tay Trần Thi Vũ, khẽ nắn một cái rồi nói, “Kỳ lạ, trong này có gì đó.”

“Có gì đó?” Trần Thi Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Con người tôi rất kỳ lạ, lúc không mang găng tay thì cảm giác không nhạy, mang găng tay vào, cảm giác lại rất nhạy, đấy chắc là cảm giác tay của bác sĩ pháp y.” Tôi ngồi xuống, lấy lưỡi dao phẫu thuật trong hòm đựng dụng cụ khám nghiệm ra, cắt đường chỉ khâu còn tương đối mới ở lưng con thú bông.

“Anh làm thế có bị coi là phá hỏng tài sản của người khác không?” Trần Thi Vũ hỏi.

“Cùng lắm thì khâu lại.” Tôi nói, “Bác sĩ pháp y là “tổng hòa các loại thợ[*]”, khâu vá là chuyện nhỏ. Con thú bông này cũ kĩ lắm rồi, chỉ có mỗi đường khâu này còn mới, tất nhiên tôi phải mở ra xem thế nào.”

Trong lúc nói chuyện, lưng con thú bông đã mở ra một khoảng tôi thò tay vào lôi những thứ nhồi bên trong ra.

“Chà, chà, cậu giải phẫu thành ra nghiện rồi chứ gì?” Lâm Đào nói, “Giờ tôi nghi ngờ không biết ở nhà cậu có con thú bông nào đã bị giải phẫu không đây.”

Con thú bông được giặt rất sạch sẽ, nhưng vì thời gian lâu rồi, nguyên liệu nhồi bên trong đều đã cũ nát, rất nhiều bông đã bắt đầu mủn, vừa chạm vào đã tơi ra như bột.

“Đây là bông mủn nhỉ.” Tôi lau sạch bông mủn dính ở găng tay và nói.

“Anh đang ví von với cái gì ạ?” Trần Thi Vũ chìm trong suy nghĩ.

“Không ví von gì, bên trong con thú bông này có gì đó.” Tôi vừa nói vừa dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp ra một chiếc túi nilon.

Đó là một cái túi nilon trong suốt, hơi ố vàng, trông có vẻ đã khá cũ. Cái túi nilon cũng không phải là loại túi zíp khóa kéo có thể khóa miệng túi thông dụng bây giờ, mà là một cái túi phẳng tron suốt dường như đã từng được dùng để đựng đồ gì đó, miệng túi không đóng lại được.

“Được rồi, cậu đừng cầm nữa, đưa đây cho tớ.” Lâm Đào lấy một chiếc túi đựng vật chứng, bỏ chiếc túi nilon vào rồi nói, “Đừng làm hỏng dấu vân tay.”

Qua chiếc túi đựng vật chứng trong suốt và chiếc túi nilon nhỏ trong suốt, chúng tôi có thể nhìn thấy thứ đựng bên trong là một tấm ảnh 3x6 và một cánh hoa đã khô rách. Trong tấm ảnh là một người đàn ông và một người phụ nữ, mặc đồ kiểu hơn hai mươi năm trước, ở giữa có một bé gái buộc tóc hai bên, nở nụ cười rạng rỡ như hoa.

“Đây có phải là Hứa Tinh, à không, Tiền Mộng và bố mẹ của cô ấy không? Đây không phải là Tiền Đại Doanh sao?” Trần Thi Vũ nói.

“Tấm ảnh bấy nhiêu năm rồi, vẫn giữ à?” Lâm Đào hỏi.

“Không chỉ là ảnh đâu.” Tôi cầm lấy chiếc túi vật chứng đưa lại gần quan sát và nói: “Cánh hoa này, chắc là cánh hoa đỗ quyên đỏ. Cậu nhìn tấm ảnh này, ở giữa một ngọn núi lớn, cảnh vật phía sau là bạt ngàn hoa đỗ quyên đỏ. Cánh hoa đã khô, thậm chí đã nứt rách, cho thấy cũng khá lâu rồi.”

“Cho dù thế nào, cũng phải nhanh chóng kiểm tra vật chứng.” Trần Thi Vũ nói.

VỤ ÁN THỨ CHÍN
LIVESTREAM TRỰC TIẾP ĐẾN KHI CHẾT

Nhà chúng tôi không cho phép mua bất cứ con búp bê thú bông nào.

Từ trước đến giờ anh ta đều không hiểu lắm về chuyện này.

Anh ta là một người có lúc rất tinh ý, có lúc lại vô tâm. Tôi đoán, có lẽ anh ta chưa bao giờ để ý thấy trong nhà thực ra có một con thú nhồi bông, nó bị khóa trong cái ngăn kéo đó.

Đó là con thú nhồi bông mà tôi chơi khi nhỏ. Hằng đêm, nó ở bên tôi, khi tôi nghe thấy tiếng khóc nghẹn của mẹ.

Mỗi khi cảm thấy tức giận hoặc buồn, là tôi tưởng tượng nó chính là người đàn ông đó, tôi cấu xé nó thật đau, trút giận vào nó. Nhưng sau mỗi lần đánh nó, nhìn cái đầu rũ xuống của nó, tôi lại thấy nó rất đáng thương. Nó giống như mẹ tôi, cho dù thương tích đầy mình, cũng không bao giờ dám hé một lời. Thế là tôi sẽ ôm chặt lấy nó, ôm suốt cả đêm.

Nó là một chiếc chìa khóa dẫn vào quá khứ, cũng là vật đã chứng kiến cuộc đời nhỏ bé của tôi.

Sau khi con gái tôi ra đời, tôi chưa từng mua búp bê thú bông cho nó.

Búp bê thú bông đã xuất hiện đủ nhiều trong cuộc sống của tôi rồi.

Nói thật lòng, có lúc tôi cũng lo rằng mình bị trầm cảm sau sinh.

Con gái rõ ràng là ngây thơ đáng yêu như vậy, nhưng mỗi lần nhìn con, tôi không thể cười nổi. Tôi lo rằng con lớn dần lên, sẽ giống như tôi trở thành mẹ tôi, sẽ trở thành một tôi thứ hai.

Tối hôm đó, khi đang tắm, tôi nghe thấy tiếng con gái thức giấc, khóc quấy. Tôi vội vàng tắm xong, đi ra ngoài, con gái đã thôi khóc. Tôi nhìn thấy anh ta ngồi trên giường, bên cạnh chiếc tủ đầu giường của tôi, ôm con gái, quay lưng về phía tôi, tay cầm bình sữa.

Tôi có kinh nghiệm, hễ con gái khóc, là không chịu uống sữa, mà phải dỗ rất lâu mới yên.

Anh ta làm thế nào mà dỗ được nhanh thế?

Tôi vừa có chút cảm động, lập tức nhìn thấy lọ thuốc an thần trên cái tủ đầu giường, vẫn đang mở nắp.

Đó là thuốc lần trước đến bệnh viện tâm thần bác sĩ kê cho tôi.

Tôi chợt thấy sống lưng lạnh toát.

Đúng thế, anh ta luôn nói công việc bận rộn, về đến nhà là chỉ muốn ngủ. Bây giờ, anh ta bị con gái làm cho thức giấc, nên đã cho con uống thuốc an thần, nó mới có mấy tuổi thôi!

Tôi sợ làm con tỉnh dậy, đành hạ thấp giọng, chất vấn anh ta, tất nhiên là anh ta không thừa nhận. Anh ta bảo mãi mới dỗ được cho con ngủ, tôi lại vô cớ sinh sự, nếu tôi không yên tâm, thì mang bình sữa đi làm xét nghiệm.

Mấy chữ “vô cớ sinh sự”, đâm vào tim tôi. Gần đây, dù tôi chất vấn điều gì, anh ta cũng thấy là tôi đang vô cớ sinh sự, không có chuyện gì cũng bới móc ra. Cuộc sống càng ngày càng tủn mủn, càng ngày càng nặng nề. Ở nhà, có lúc chúng tôi hoàn

toàn không nói chuyện với nhau. Cái cảm giác mây đen nặng trĩu trên đầu ấy, tôi đã quá quen thuộc.

Đây chính là số mệnh của chúng tôi sao?

Đàn bà hết thế hệ này đến thế hệ khác, bị trói chặt trong cuộc sống hôn nhân vô vọng, không thể giãy thoát được, cũng không thể bước ra được, cho đến khi biến thành một con búp bê câm lặng, không, ít nhất, tôi phải thay đổi số mệnh của con gái.

1

"Tôi đã nói rồi mà, cảm giác của tôi không sai đâu." Lâm Đào cặm cụi trong phòng Thực nghiệm kiểm tra dấu vết ba cùng cũng ra, bước đến trước mặt chúng tôi và nói.

"Đừng vòng vo nữa, rốt cuộc đã phát hiện thấy gì?" Tôi hỏi.

"Cái túi nilon đấy, là vật lưu giữ tốt." Lâm Đào nói, "Tôi phát hiện thấy dấu vân tay mới của Tiền Mộng trên cái túi nilon."

"Đấy là đồ của Tiền Mộng, trên đấy có dấu vân tay của Tiền Mộng, thì nói được lên cái gì?" Đại Bảo không hiểu ra làm sao, nói.

"Trọng tâm không nằm ở "dấu vân tay", mà ở "mới"!" Lâm Đào đáp lời, "Dấu vân tay mới! Tôi có thể mạnh dạn suy đoán, vào khoảng thời gian trước khi Tiền Mộng và Sử Phương ngã xuống sông không lâu, Tiền Mộng vẫn lấy nó ra, để lại dấu vân tay."

"Ý cậu là, mặc dù đấy là một món đồ cũ, nhưng nó không hề bị bỏ quên trong xó, mà vẫn được Tiền Mộng thường xuyên lấy ra hoài niệm?" Tôi hỏi.

Lâm Đào gật đầu mấy cái liền.

"Nếu đúng như vậy, tấm ảnh này đúng là có giá trị nghiên cứu đây." Tôi nói.

“Nếu là tấm ảnh có ý nghĩa kỷ niệm như vậy đối với Tiền Mộng, liệu có ý nghĩa kỷ niệm đối với Tiền Đại Doanh không?” Hàn Lượng nói, “Ví dụ như Tiền Đại Doanh đã giấu xác của Lý Như ở đây?”

“Cũng không biết thế nào.” Tôi nói, “Nhưng, thiếu căn cứ, hơn nữa cho dù là giấu ở đây thật, giữa rừng núi mênh mông, cũng khó tìm nhỉ?”

“Tôi đi tìm.” Trần Thi Vũ đột nhiên bước vào, vẻ đầy tự tin.

“Có phải cô đi thăm Tiền Mộng rồi không?” Tôi hỏi.

“Vâng” Trần Thi Vũ đáp, “Tôi đi cùng Lưu Hâm Hâm, Tiền Mộng vẫn như vậy, trong trạng thái hôn mê. Lưu Hâm Hâm ngồi ở cạnh giường cô ta, nói với cô ta là gần đây mình đã làm bao nhiêu việc, có bao nhiêu tin tốt. Có những tin tốt, tôi cũng vừa nghe nói, bây giờ chia sẻ với các anh. Vụ kiện Triệu Đạt của Lưu Hâm Hâm đã được đưa ra tòa một cách suôn sẻ. Tòa án cho rằng việc khởi kiện ly hôn của hai người không nhất định phải dựa vào căn cứ bạo hành gia đình, nên không cần phải hình sự trước rồi dân sự sau. Hôm qua, Triệu Đạt đã bị cáo buộc hình sự vì tội cố ý gây tổn hại đến sức khỏe của người khác, vụ khởi kiện ly hôn Triệu Đạt của Lưu Hâm Hâm cũng đã được đưa ra tòa một cách suôn sẻ. Luật sư dựa vào tình hình điều trần tại tòa dự đoán khả năng thắng kiện là hơn chín mươi phần trăm. Lưu Hâm Hâm sẽ nhanh chóng được “tái sinh”, cô ấy chuẩn bị theo sư tỉ của tôi làm luật sư thực tập sau khi vượt qua kỳ thi tư pháp, cô ấy mong muốn có thể giúp được nhiều người có cùng cảnh ngộ bằng năng lực của mình.”

“Cô ấy đúng là phượng hoàng niết bàn.” Hàn Lượng cảm thán, “Lần đầu gặp, vẫn đang lún trong đầm lầy, giờ đã dần dần thoát ra. Nói thật lòng, tôi rất khâm phục cô ấy.”

Tôi nhìn Hàn Lượng thấy mắt cậu sáng lấp lánh, không biết trong đầu cậu chàng lại có ý định gì, liền quay đầu nói với Trần Thi Vũ: “Cô bảo Lưu Hâm Hâm nói những thông tin tốt đó cho Tiền Mộng, là có mục đích đúng không?”

“Vâng!” Trần Thi Vũ đáp lời, “Tôi phát hiện thấy nét mặt Tiền Mộng có thay đổi rõ rệt, có lẽ là trong lòng cô ta dâng trào rất nhiều cảm xúc, nên đã không thể kiềm chế được nét mặt của mình.”

“Còn hiểu cả về biểu cảm siêu nhỏ cơ đấy?” Tôi nói.

Trần Thi Vũ gật đầu, nói: “Tôi chú ý theo dõi động tĩnh của cô ta suốt. Khi Lưu Hâm Hâm nói chuyện, mặc dù trông cô ta có vẻ hoàn toàn bất động, nhưng lông mi có động đậy, ngón tay cũng động đậy, thậm chí khi Lưu Hâm Hâm nói về kế hoạch cuộc sống, cô ta còn khẽ hít thở sâu. Những biểu hiện này đều không thoát khỏi tầm mắt của tôi. Tôi có thể khẳng định, cô ta đang giả vờ hôn mê. Bây giờ, chúng ta phải lập tức điều tra rõ vụ án của Tiền Đại Doanh, sau đó đưa ra quân át chủ bài cuối cùng, phá vỡ thành trì nội tâm của cô ta, khiến cô ta thức tỉnh.”

“Tôi vừa nhận được thông báo của thầy, thành phố Thu Lĩnh đã xảy ra một vụ cướp của giết người, tình hình vụ án có vẻ tương đối rõ ràng, có điều không rõ đối tượng tình nghi.” Tôi nói, “Thế này nhé, Thu Lĩnh không xa Sâm Nguyên, chúng ta chia làm hai tuyến, sau đó tập hợp.”

“Được.” Lâm Đào nói, “Tôi đi Sâm Nguyên.”

“Được, cậu và Tiểu Lông Vũ đi Sâm Nguyên, à, còn Tử Nghiên nữa, cô cũng đi. Nếu vào trong núi tìm địa điểm giấu xác, chưa biết chừng phải dùng đến flycam của cô.” Tôi nói, “Hàn Lượng và Đại Bảo đi Thu Lĩnh với tôi, xuất phát!”

“Cậu nói qua xem tình hình thế nào ạ?” Trên đường Đại Bảo hỏi tôi.

“Thầy nói là một người livestream bán hàng khá nổi tiếng của một kênh, vốn đang ở nhà livestream bán hàng. Vào khoảng 11 giờ sáng nay, bỗng gọi điện cho bà mẹ đang đi làm, hỏi đường thoát nước nào trong nhà bị tắc.” Tôi nói, “Mẹ cô ta nghe xong không hiểu ra làm sao, bảo không có đường thoát nước nào bị tắc. Dứt lời, mẹ cô ta liền ý thức được, có người đã vờ là sửa đường thoát nước lừa để chủ nhà mở cửa. Thế nên, bà vội bảo không được mở cửa. Nhưng đã không kịp, điện thoại đã bị ngắt. Bà nhận thấy có chuyện không ổn, nhưng từ chỗ làm việc đạp xe về nhà cũng phải mất nửa tiếng. Thế là bà vừa gọi điện báo cảnh sát, vừa đạp xe về nhà. Cảnh sát của chúng ta nhanh chóng có mặt tại hiện trường đầu tiên, nhưng người nạn nhân đã lạnh toát.”

“Lừa đảo để vào nhà, chắc chắn là cướp của giết người.” Hàn Lượng nói, “Vụ án kiểu này, hình như rất lâu rồi không thấy. Dù gì bây giờ cũng đã không còn ai dùng tiền mặt, đột nhập vào nhà kiểu này, không cướp được tiền, mà cái giá phải trả quá đắt.”

“Liệu có giống như vụ án trói người dưới tấm dát giường không?” Đại Bảo nói, “Có điều vụ án đó cũng đúng là không

cướp được tiền, chỉ là lấy lại những thứ mình đã tặng."

"Nạn nhân đã gọi điện thoại cho mẹ hỏi về đường ống nước, cho thấy cô ta không hề quen biết hung thủ." Tôi nói, "Hai vụ án này chắc chắn là có sự khác biệt căn bản."

"Kẻ nào còn đi cướp bằng thủ đoạn quê đặc như vậy?" Hàn Lượng nói, "Tôi đoán, liệu có phải là người đã ngồi tù nhiều năm, không biết thế giới bên ngoài đã phát triển đến mức không mấy khi dùng tiền mặt?

"Tư duy rất lãng đãng, nhưng nói có lý." Tôi nói, "Kể cả là ở trong tù cũng có thể hiểu được về sự phát triển của thời đại bên ngoài, nhưng nếu đúng là đã ngồi tù hai chục năm, e là cũng không thể tưởng tượng được chuyện thanh toán điện tử đã trở nên phổ biến nhanh chóng như vậy."

"Thế là phá xong án rồi à?" Đại Bảo cười nói.

"Cậu vừa nói, gây án vào lúc nạn nhân đang livestream? Thế chẳng phải là rất nhiều người nhìn thấy hay sao?"

"Chuyện này không rõ, dù sao cũng chỉ là giới thiệu sơ lược về tình hình vụ án." Tôi nói, "Nhưng bây giờ camera giám sát khá nhiều, chỉ cần vào hiện trường, thế nào cũng tìm thấy được những người liên quan đúng không, cho nên địa phương có vẻ không phải chịu áp lực tinh thần lớn lắm, hẳn đã cho rằng vụ án này chắc chắn có thể phá được, chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn thôi. Mà này, xem ra vị thế kỹ thuật hình sự truyền thống của chúng ta đúng là đang đi xuống. Ai còn cần phân tích dựng lại hiện trường của cậu? Camera giám sát trông thấy rất rõ ràng."

“Nếu không tìm ra được vật chứng quan trọng ở hiện trường chắc chắn sẽ phá được án? Không ai dám nói như vậy.” Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, bảo: “Vẫn còn phải đi hơn một tiếng nữa, Đại Bảo, chúng ta ngủ một chút, chưa biết chừng phải chiến một trận gian lao đấy.”

Nếu nói khi xảy ra vụ án, cảnh sát địa phương vẫn rất tự tin, thì sau khi khám nghiệm hiện trường, tình hình có vẻ không còn lạc quan như vậy nữa, hơn 3 giờ chiều, khi chúng tôi có mặt tại hiện trường, tại trung tâm chỉ huy chuyên án tạm thời thuê ở gần hiện trường, không khí đã trở nên nặng nề.

Thấy chúng tôi bước vào phòng họp của ban chuyên án, Cán Kiện Quân, Phó trưởng Công an phụ trách trinh sát hình sự của Công an thành phố Thu Lĩnh, nhiệt tình ra đón.

“Tốt quá, tốt quá, đang có rất nhiều những điểm đáng ngờ chưa giải đáp được, các anh đến cũng có thể giúp chúng tôi phân tích xem thế nào.” Phó trưởng Công an Cán nhiệt tình bắt tay chúng tôi, sau đó bảo bác sĩ pháp y Lý Hán của Công an thành phố dẫn chúng tôi đi xem hiện trường trước.

Trung tâm chỉ huy chuyên án đặt tại một căn nhà mặt đường để trống cho thuê ở tầng 1, còn hiện trường ở ngay tầng trên của dãy nhà mặt đường.

Căn phòng hiện trường được thiết kế vào khoảng đầu những năm chín mươi thế kỷ hai mươi, đã có gần ba mươi năm lịch sử. Thời đó chưa có các khu chung cư, mà là những tòa nhà sáu tầng sát đường. Tầng 1 là một dãy phòng sát đường, cửa hướng

ra đường, bên trên đều là nhà ở, lối đi lên các đơn nguyên nhà ở nằm giữa những căn phòng sát đường. Dẫu sao cũng là mặt đường, nên dù được xây dựng từ khoảng ba mươi năm trước, nhưng lối vào các đơn nguyên vẫn có lắp cửa chống trộm có khóa mở bằng chìa. Chỉ là những cánh cửa chống trộm này đã lâu năm không được sửa chữa, cũng không có bộ phận dịch vụ bảo dưỡng, khóa cửa về cơ bản đều đã bị hỏng, chỉ có tác dụng làm vật trang trí. Cánh cửa chống trộm ở lối vào đơn nguyên có hiện trường, hiển nhiên cũng đã hỏng, chỉ cần kéo một cái là mở ra được.

Tòa nhà có hiện trường, tất cả có bốn lối vào đơn nguyên, mỗi tầng có hai mươi hộ. Đi theo lối vào đơn nguyên nằm giữa một cửa hàng hoa quả và căn phòng mặt đường để trống được thuê làm trung tâm chỉ huy chuyên án tạm thời, lên đến tầng 3, là nhìn thấy có ba cánh cửa, trên một cánh cửa trong số đó có dây cảnh giới của cảnh sát, xem ra đây chính là hiện trường.

Trong quá trình đi lên tầng, chúng tôi phát hiện bộ phận kiểm tra dấu vết đã dùng phấn khoanh rất nhiều vòng tròn trên cầu thang, cho thấy đã phát hiện ra rất nhiều vật chứng có giá trị ở cầu thang. Cho nên chúng tôi cũng men theo các vòng phấn nghiêng người đi sát một bên cầu thang. Chúng tôi không cần khám nghiệm lần lượt dọc theo lối vào hiện trường như bộ phận kiểm tra dấu vết, chúng tôi cần tìm hiểu hiện trường trung tâm trước, rồi mới đi tìm hiểu hiện trường vòng ngoài.

“Hiện trường là phòng 305 trong một tòa nhà mặt phố, có cấu trúc hai phòng ngủ một phòng khách.” Bác sĩ pháp y Lý và cán bộ kiểm tra dấu vết của địa phương Cao vừa đi lên tầng vừa

giới thiệu với chúng tôi, "Ở đây mặc dù không phải là khu vực tấp nập, nhưng cư dân quanh đây cũng rất đông, nên tình hình làm ăn ở dãy nhà mặt phố này vô cùng tốt. Thời gian trước, khi đến đây kiểm tra hiện trường, chúng tôi đều thấy rất khó hiểu, cướp tài sản ở một nơi tấp nập như thế này, quả thật là quá to gan. Lưu lượng người ở đây rất lớn, lúc đầu chúng tôi cho rằng nếu có người vào đây ở một thời điểm nhất định, thế nào cũng sẽ bị trông thấy. Nhưng, chúng tôi đã lạc quan sớm, điều tra hơn ba tiếng đồng hồ rồi, mà không có một người nào có ấn tượng gì về những người ra vào cửa đơn nguyên này. Ngay đến cả chủ cửa hàng bán hoa quả ở lối vào và những người mua hoa quả ở đấy trong những khoảng thời gian nhất định, chúng tôi đều đã tìm thấy qua camera giám sát, hỏi một vòng, không ai để ý thấy có người đi lên tầng từ lối vào đơn nguyên.

"Chuyện này cũng rất bình thường." Một trinh sát viên nói xen vào, "Đơn nguyên này có mười lăm hộ gia đình ở, đều không quen biết nhau mấy, hơn nữa hầu hết đều là thuê nhà ở, tần suất thay đổi chủ cũng vô cùng nhanh. Lối vào đơn nguyên này, hằng ngày đều liên tục có người đi lên đi xuống, cho nên có người đi lên tầng từ đây, hoàn toàn không làm cho ai cảm thấy nghi ngờ, tất nhiên cũng sẽ không có ai để ý đến."

"Cửa hàng hoa quả có camera giám sát?" Tôi vừa mang bao giày vừa hỏi.

"Có chứ, nhưng không chiếu được tới lối vào." Trinh sát viên nói, "Cái đó là chủ cửa hàng hoa quả lắp ở cửa để đề phòng có người ăn cắp hoa quả, tầm nhìn chủ yếu là ở trong cửa hàng, không chiếu được tới cả lối dành cho người đi bộ ở ngoài cửa."

“Dù sao cũng có bấy nhiêu hộ kinh doanh, cũng ở sát một con đường nhỏ, thế nào cũng có thể tìm thấy một vài camera giám sát có chút giá trị chứ. Ừm, sau khi xem xong hiện trường, anh tập trung khai thác camera giám sát quanh đây nhé.” Mặc xong đồ khám nghiệm, tôi hỏi bác sĩ pháp y Lý: “Hoàn cảnh gia đình của người chết thế nào?”

“À, ở đây có hai người chết.” Bác sĩ pháp y Lý nói.

“Hả? Mẹ cô ta cũng chết rồi?” Đại Bảo trợn tròn mắt kinh ngạc.

“Không, là một người đàn ông lạ mặt chết trong nhà.” Bác sĩ pháp y Lý nói, “Mà, khi bản báo cáo sơ lược thứ nhất về tình hình vụ án của chúng tôi được gửi đi, chưa phát hiện ra người đàn ông này. Sau đó phát hiện thấy người này ở trong chăn, bây giờ đang điều tra danh tính, cho nên còn chưa kịp gửi bản báo cáo sơ lược thứ hai.”

“Thế là thú vị rồi đây.” Tôi cũng ngạc nhiên. Trong một vụ án mạng, ngoài nữ chủ nhà, còn một người đàn ông lạ mặt chết nữa.

“Vậy thì anh giới thiệu về nữ chủ nhà trước đi.” Đại Bảo nói với trinh sát viên.

“Người chết tên là Tra Dương, nữ, 20 tuổi, sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, không thi đỗ đại học, đã học một trường kỹ thuật nghề nghiệp. Sau đó, không biết là có cơ hội gì, lại gia nhập vào đội ngũ livestream kèm quảng cáo bán hàng, vì cô ta chăm chỉ làm việc hơn người khác, lại nghiêm túc kiểm tra chất lượng hàng quảng cáo, cho nên tương đối có uy tín, được cư dân mạng rất tin tưởng, vì vậy cũng có thu nhập rất tốt. Năm nay

do ảnh hưởng của dịch bệnh, trường không hoạt động hằng ngày cô ta ở nhà livestream trực tiếp. Vì mọi người ở nhà nhiều, ham muốn mua hàng qua mạng cũng tăng lên gấp bội, điều này hiển nhiên đã mang lại cho cô ta cơ hội làm ăn rất tốt, nên Tra Dương cảm thấy năm nay mình cần phải nỗ lực làm việc hơn nữa, kiếm thêm nhiều tiền. Tên tài khoản livestream bán hàng của cô ta là "Tiểu tiên nữ Dương Dương", có đến mấy chục nghìn fan hâm mộ." Trinh sát viên nói, "Chúng tôi đã nghiên cứu tài khoản livestream của cô ta, thấy cảnh nền livestream hằng ngày đều ở nhà, cũng không ký kết với công ty bán hàng online trực tiếp nào. Mỗi ngày ít nhất cô ta đều livestream sáu tiếng đồng hồ, thu nhập hằng ngày từ một đến năm nghìn tệ."

"Cái gì? Bình quân mỗi ngày ba nghìn tệ? Thế thì mỗi tháng phải gần một trăm nghìn tệ?" Đại Bảo trợn tròn mắt, nói, "Thu nhập một năm hơn một triệu tệ?"

"Không nhiều như thế, còn phải trừ thuế nữa, nhưng chắc chắn nhiều hơn chúng ta rất nhiều. Những người livestream bán hàng như vậy, nổi tiếng rất nhanh, nhưng hết thời cũng rất nhanh, nếu không cố gắng trong thời kỳ đỉnh cao, hết thời rồi sẽ không kiếm được tiền." Trinh sát viên thấy thú vị trước vẻ mặt khoa trương của Đại Bảo, nói tiếp, "Mặc dù cô ta kiếm được không ít, nhưng đều là kênh livestream gửi thanh toán trực tiếp vào tài khoản của cô ta, chúng tôi đã điều tra tài khoản của cô ta, chỉ có khoản tiền gửi hơn năm trăm nghìn tệ, gần đây không hề có giao dịch với số tiền lớn."

"Cũng có nghĩa là, dấu hiệu cướp tài sản không rõ rệt." Tôi nói.

“Cá nhân tôi vẫn thấy chắc chắn là cướp tài sản.” Trinh sát viên nói, “Tôi làm trinh sát hình sự hai mươi năm rồi, những vụ lừa đảo đột nhập vào nhà thế này, thông thường đều là cướp tài sản.”

“Tính chất gì, chúng ta trao đổi sau.” Tôi nói, “Anh nói tiếp về tình hình gia đình cô ta đi.”

“À, vâng” Trinh sát viên lật mở cuốn sổ và nói, “Mẹ của Tra Dương là Chu Ngọc Lan năm nay 45 tuổi, là công nhân ở một xưởng hộp giấy, mười năm trước chồng đã mất vì bệnh u xương, chị ta một mình nuôi Tra Dương khôn lớn. Hiện trường bây giờ chính là căn nhà dành cho cán bộ công nhân viên mà chồng của chị ta được phân khi còn sống, hai mẹ con chị ta ở đây cho đến bây giờ. Bảy rưỡi mỗi sáng, Chu Ngọc Lan từ nhà đi làm, cho đến 6 giờ tối mới về đến nhà, nấu cơm. Nếu Tra Dương ở nhà, bữa trưa sẽ ăn thức ăn còn thừa của bữa tối hôm trước, hoặc là gọi đồ ăn bên ngoài. Theo lời kể của Chu Ngọc Lan, vì mấy năm gần đây Tra Dương kiếm được tiền, nên hai mẹ con đang bàn sẽ ra khu trung tâm thành phố mua một căn hộ rộng rãi hơn. Chỗ chúng tôi giá nhà không cao, bảy, tám nghìn tệ 1 mét vuông, nên số tiền tiết kiệm của cô ta dư sức thanh toán khoản tiền trả trước. Tra Dương cũng từng bảo mẹ thôi việc không làm nữa, sớm về hưu tận hưởng cuộc sống an nhàn. Nhưng Chu Ngọc Lan cũng biết nghề của Tra Dương kiếm tiền rất vất vả, không phải là công việc ổn định lâu dài, còn mình vẫn đang khỏe mạnh, nên cũng chưa thôi việc. Tra Dương hiểu nỗi lo của mẹ, nên gần đây lại càng nỗ lực quảng cáo bán hàng, với mong muốn tích lũy được nhiều tiền hơn, như vậy có thể

thuyết phục được mẹ về hưu sớm. Xem ra, cô ta là một đứa con rất hiếu thảo."

"Nếu việc mua nhà bị người khác biết, thì người ta sẽ biết trong nhà họ có mấy trăm nghìn tệ." Đại Bảo nói, "Tôi đang nghĩ, kể cả là có người đột nhập vào trong nhà cướp tài sản, thì chắc chắn cũng phải tìm nhà nào giàu có hơn một tí để cướp, những chủ hộ ở loại nhà này nhìn một cái là biết không có nhiều tiền."

"Cũng khó nói, có thể hung thủ cho rằng khu vực quanh đây không như các khu dân cư khác nhiều camera giám sát, chỗ này không có camera giám sát, dễ hành động thì sao?" Hàn Lượng phản bác.

"Thế thì cũng không tìm đến đây, dù gì phía dưới cũng là nhà mặt phố, không có mắt trời, cũng có mắt người mà!" Đại Bảo kiên quyết tranh luận.

"Đừng vội đoán, chúng ta còn chưa xem hiện trường. Tôi chỉ xuống nền xi măng của hiện trường, nhắc, "Anh Cao, khả năng lưu dấu vết của mặt nền này thế nào?"

"Vết chân dính bụi thì chịu cứng." Cán bộ Cao đã khám nghiệm hiện trường, đưa ra kết luận luôn, rồi lại nói, "Có điều, trên mặt sàn có nhiều vết máu thế này, chắc là có khả năng tìm ra được vết chân dính máu."

Tôi từ cửa chính nhìn ngó vào bên trong, lập tức thấy rõ cấu trúc của căn hộ. Từ cửa chính vào, không có lối dẫn, là một phòng khách không rộng, có hai cánh cửa nhỏ ở một bên tường phòng khách, chắc là bếp và phòng vệ sinh. Hai bên tường còn lại, mỗi bên có một cánh cửa, chắc là cửa hai phòng ngủ.

Cửa hai phòng ngủ, một bên đóng, một bên mở. Theo giới thiệu của bác sĩ pháp y Lý, cửa phòng ngủ chính đóng, hiện tại cảnh sát vẫn chưa mở ra để vào khám nghiệm. Cửa phòng ngủ nhỏ vốn khép hờ, trong phòng ngủ nhỏ có một xác chết đàn ông.

Vì phòng khách có diện tích nhỏ, nên bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái bàn vuông nhỏ, bình thường ăn cơm ở đó. Trên tường có treo một tấm ảnh cả gia đình ba người, trong ảnh có một bé gái 5, 6 tuổi, chắc là Tra Dương. Nhưng lúc này, Tra Dương đang nằm nghiêng trên nền phòng khách, quanh đầu là một vũng máu.

"Vụ án xảy ra lúc mấy giờ sáng nay?" Tôi hỏi bác sĩ Lý.

"Chúng tôi đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi điện thoại, 10 giờ 52 phút sáng nay Tra Dương gọi điện thoại cho Chu Ngọc Lan, chỉ hỏi một câu, Chu Ngọc Lan đã nhận ra tình hình không ổn. Toàn bộ thời gian cuộc gọi, ừm, là 17 giây, sau đó cuộc gọi bị ngắt." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Sau đó Chu Ngọc Lan gọi điện cho 110 vào 10 giờ 54 phút sáng. Vì con đường nhỏ phía dưới dãy nhà này tắc đường, cảnh sát của chúng tôi đã chạy bộ đến đây, có mặt tại hiện trường vào 11 giờ 5 phút, phát hiện thấy cửa nhà khép hờ, Tra Dương đã chết trong nhà."

"Cũng có nghĩa là, quá trình gây án chỉ 18 phút?" Đại Bảo nói.

Trinh sát viên ở bên cạnh gật đầu, nói: "Có người nghi ngờ về tính chất cướp của giết người, vì Tra Dương gọi cú điện thoại này là hung thủ cũng biết cảnh sát sắp đến, nên hắn không có

thời gian lục tìm ở hiện trường, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao hiện trường không có dấu hiệu bị lục lọi rõ ràng."

"Trước đó thì sao?" Tôi ngắt lời trinh sát viên đang thể hiện sự kiên định trong quan điểm của mình, "Hoạt động trước đó của Chu Ngọc Lan và Tra Dương là gì?"

"7 giờ rưỡi sáng Chu Ngọc Lan chuẩn bị bữa sáng xong là rời khỏi nhà, ở xưởng làm suốt, điều này đã được điều tra rõ ràng." Trinh sát viên nói, "Tra Dương lẽ ra thường dậy vào 8 giờ, vệ sinh, ăn sáng, 8 giờ rưỡi bắt đầu livestream trực tiếp hai tiếng. Nhưng khi livestream đến lúc 10 giờ, cô ta nói là mình không khỏe, phải kết thúc sớm nửa tiếng, chiều tiếp tục livestream."

"Mặc trang phục gì?" Tôi hỏi.

"À, chỗ tôi có ảnh cắt." Trinh sát viên trả lời, "Mặc áo vest bẻ cổ."

"Nhưng người chết mặc váy ngủ dài màu hồng, trong trạng thái đang ngủ." Tôi chỉ vào thi thể Tra Dương nằm nghiêng ở giữa phòng khách.

"À, cái này bình thường, bên trong có một người đàn ông lõa thể, tôi phân tích là bạn trai của cô ta, hai người, chắc vừa làm chuyện đó xong" Trinh sát viên nói, "Trong thùng rác ở phòng ngủ nhỏ có bao cao su, đã đưa đi xét nghiệm rồi."

"Cho nên nói là không khỏe chỉ để lừa cư dân mạng." Đại Bảo xen vào.

Tôi men theo các tấm lót sàn bảo vệ hiện trường, bước vào phòng khách. Trên nền phòng khách, ngoài vũng máu lớn, còn có rất nhiều vết máu hình giọt rơi xuống, những vết máu lại lẫn vào nhau, không nhìn ra được thứ tự hình thành. Tôi bước đến

cạnh xác chết, ngồi xuống. Xác chết nằm nghiêng bên trái ở giữa phòng khách, hai cánh tay chạm đất, đầu gối lên cánh tay trái, mái tóc dài che kín mặt, nhìn không rõ mặt mũi, nhưng có thể nhìn thấy tóc đã bị ướt máu. Người chết mặc một chiếc váy ngủ màu hồng, không có dấu hiệu bị kéo xé, rách hỏng, tôi kéo vạt váy lên nhìn rồi nói với trinh sát viên: "Người chết không mặc quần lót, cậu phân tích đúng, vì có người gõ cửa đột xuất, cho nên cô ta tiện tay lấy một cái váy ngủ khoác vào."

"Ở đây có vết chân dính máu, tôi đã nói rồi mà, một vũng máu to thế này, không thể có chuyện chân hung thủ không dính máu." Cán bộ Cao cũng ngồi thấp xuống trên tấm lót sàn, nhìn nền nhà và nói, "Còn có mấy vết nữa, đều không hoàn chỉnh, nhưng ghép vào, chắc cũng khôi phục được."

"Chỗ này có một chiếc điện thoại di động." Đại Bảo kiểm tra găng tay, sau đó lấy ra một chiếc điện thoại di động từ phía dưới chiếc bàn vuông nhỏ và nói, "Điện thoại hỏng rồi!"

"Đúng thế." Trinh sát viên nói, "Chúng tôi khám nghiệm sơ bộ cũng đã trông thấy cái này, phía sau chiếc điện thoại di động có một vết nứt vỡ, đâm thẳng vào pin và bo mạch chủ. Rất rõ ràng, khi người chết gọi điện thoại di động, đã bị hung thủ đâm trúng điện thoại di động. Đây cũng là nguyên nhân tại sao cuộc điện thoại bị ngắt đột ngột. Còn tình trạng chiếc điện thoại di động hỏng đến mức nào, chúng tôi đang chuẩn bị mang đi kiểm tra. Nếu chỉ là hỏng pin, thì vẫn có thể khôi phục được nội dung trong điện thoại di động của cô ta."

"Con dao này không nhỏ đâu, là loại dao găm có sống dao khá dày." Tôi dùng thước đo vết vỡ trên vỏ phía sau điện thoại

rồi nói.

“Được, bây giờ mang đi luôn nhé.” Đại Bảo bỏ chiếc điện thoại di động vào túi đựng vật chứng trong suốt, đưa cho cán bộ Cao.

“Hiện trường có vẻ không phức tạp, không có nhiều dấu tích ẩu đả.” Cán bộ Cao nói.

Tôi gật đầu.

“Như thế này là phức tạp rồi, phòng ngủ nhỏ còn đơn giản hơn, càng không có dấu tích ẩu đả, chúng ta vào xem nhé.” Bác sĩ pháp y Lý chỉ vào cửa phòng ngủ chính và nói.

2

“Chụp ảnh ở đây trước.” Tôi chỉ vào vết máu bắn phụt trên chiếc bàn vuông nhỏ và nói, “Vết máu phun đều bắn vào chiếc bàn vuông nhỏ này, cho thấy khi động mạch chính bị tổn thương, vị trí của người chết tương đối cao. Nếu bị đâm đứt động mạch chính sau khi ngã xuống, thì vết máu bắn phụt sẽ chủ yếu tập trung ở trên nền nhà. Bây giờ xem ra, vết máu bắn phụt trên nền nhà tương đối ít, trên nền nhà chỉ có rất nhiều vết máu dạng giọt rơi xuống”

Cán bộ Cao gật đầu, bắt đầu chụp ảnh.

Tôi và bác sĩ pháp y cùng với Đại Bảo, ba người men theo những tấm lót sàn đẩy cửa đi vào phòng ngủ nhỏ, cũng chính là căn phòng bình thường Tra Dương ở. Đây là một căn phòng rộng hơn 12 mét vuông, một phía của căn phòng là một cái giường rộng mét rưỡi, bên kia là một cái bàn trang điểm, trên bàn để đầy các loại mỹ phẩm. Một tấm vải phông màu hồng phủ trên bức tường đối diện với cửa phòng, có trang trí đèn màu và đồ chơi, xem ra đây chính là phông nền được sử dụng khi livestream. Phía dưới tường phông nền, có một cái bàn làm việc và một cái ghế, một cái giá ba chân và micro dựng trên bàn, được dùng khi livestream, bên cạnh còn có một vài món hàng

mẫu để trưng bày trong lúc livestream. Có điều trên cái giá ba chân không có điện thoại di động, chiếc điện thoại cô ta dùng để livestream chắc là chiếc điện thoại đã bị đâm hỏng ở phòng khách.

Điều hòa trong phòng bật mát lạnh, đồ đạc trong phòng bày biện kín mít, nhưng không có dấu hiệu bị xô lệch lộn xộn do ẩu đả, nhất là cái bàn trang điểm, vốn đã hơi lung lay, nếu bị va mạnh, các loại lọ mỹ phẩm trên bàn chắc chắn sẽ đổ.

Ngăn kéo bàn trang điểm và bàn làm việc đã bị kéo ra, nhưng đồ đạc trong đó có vẻ không bị lục tung, đây hẳn là "dấu hiệu bị lục lọi không rõ ràng" mà trinh sát viên nói lúc trước.

Gian phòng ngủ này cũng là một hiện trường trung tâm, vì xác chết một người đàn ông nằm trên chiếc giường ở cạnh cửa.

Người đàn ông nằm thẳng ở phía sát tường trên chiếc giường phản bằng gỗ, trên người đắp một chiếc chăn mỏng bằng vải hoa nhỏ màu trắng, đầu và cánh tay phải lộ ra bên ngoài chăn, nhìn phần vai để trần thấy là không mặc quần áo. Ở giữa mặt ngoài cái chăn có một vệt máu rộng đỏ tươi, căn cứ vào bấy nhiêu vết máu, có thể thấy dao đã đâm xuyên qua chăn, còn người đàn ông này rõ ràng là đã chết.

Trên chiếc chăn ở phía sát mép giường, trên ga trải giường và trên nền nhà dưới mép giường cũng có rất nhiều vết máu dạng giọt rơi xuống, còn có quần áo vứt lộn xộn trên chăn ở chân giường, có quần bò, áo phông của đàn ông và đồ lót, váy ngắn, áo vest của nữ. Xem ra hai người đã cởi quần áo, vứt ở chân giường.

Tôi bước đến bên giường, thò người qua, nhìn phía ngoài cái chăn mỏng và nói: “Dao đâm trực tiếp từ ngoài chăn, chứ không phải đâm xong mới đắp chăn lên. Mà này, hiện trường có bị mất gì không?”

“Bây giờ chưa thể nào điều tra rõ được, ít nhất là không mất đồ đạc gì có kích thước lớn.” Bác sĩ pháp y Lý nói, “Chu Ngọc Lan không biết rõ đồ dùng riêng tư của con gái, nhưng chúng ta có thể nhìn từ quần áo và đồ dùng của người chết, Tra Dương rất tiết kiệm, không có đồ dùng quá đắt tiền. Hơn nữa, thanh niên bây giờ cũng không dùng tiền mặt. Tôi nghĩ là không mất đồ gì.”

“Hàn Lượng, Hàn Lượng, qua xem số mỹ phẩm này.” Đại Bảo gọi Hàn Lượng, chỉ vào bàn trang điểm.

Hàn Lượng nhìn một cái và nói: “Toàn là đồ rẻ tiền”

“Ừm, lúc trước đã nói rồi, người chết vừa tiết kiệm tiền để mua nhà, vừa muốn có một khoản tiền dư ra để thuyết phục mẹ mình về hưu hưởng cuộc sống an nhàn, nên thời gian này cô ta ăn uống tiêu dùng rất hạn chế, chuyện này cũng bình thường.” Tôi nói.

Đại Bảo lật cái chăn trên người nạn nhân nam lên, để lộ ra cơ thể người đàn ông trong trạng thái hoàn toàn loã thể. Bên ngực trái người đàn ông có bảy, tám vết thương do dao đâm, mỗi vết đều đen hoăm hoắm, trông như thể đều đâm vào lồng ngực. Không chỉ cái chăn trên người anh ta đã nhuốm đầy máu, mặt đệm dưới người anh ta cũng có một khoảng ướt đẫm máu.

“Danh tính người này vẫn chưa điều tra rõ à?” Đại Bảo hỏi, “Liệu có phải là giết người rồi tự sát không?”

“Giết người rồi tự sát? Cởi trần ra rồi mới tự sát?” Hàn Lượng nói.

“Cái này cũng khó nói, chưa biết chừng giữa hai người xảy ra mâu thuẫn, cãi vã vì một nguyên nhân nào đó, người đàn ông thậm chí không kịp mặc quần áo, do tâm trạng bị kích động nhất thời, đã giết người thì sao?” Đại Bảo nói.

“Cuộc điện thoại đó thì giải thích thế nào? Cuộc điện thoại Tra Dương gọi cho Chu Ngọc Lan.” Hàn Lượng tiếp tục hỏi.

“Cái này cũng khó nói.” Đại Bảo đảo mắt, nói, “Có khả năng vì một nguyên nhân nào đó, Tra Dương không thể báo cảnh sát, cố tình nói như vậy cho mẹ nghe, mẹ cô ta liền nhận được ra ngay là có nguy hiểm, sau đó giúp cô ta báo cảnh sát thì sao? Kết quả cuối cùng không phải là Chu Ngọc Lan lập tức báo cảnh sát đấy thôi?”

“Trên cơ thể người đàn ông này ít nhất có bảy vết dao.” Cán bộ Cao nói, “Vết nào cũng đâm vào ngực nhỉ?”

“Vấn đề mà cậu nói, bác sĩ pháp y thường xuyên gặp phải. Bị đâm mười mấy nhát dao, ba mấy nhát dao gì đó, cuối cùng phán đoán là tự sát, không phải là chuyện hiếm.” Đại Bảo tiếp tục khẩu chiến với mọi người, “Chúng ta chưa giải phẫu, không biết có phải là mỗi nhát dao đều đâm trúng vị trí gây ra tử vong ngay lập tức hay không đại loại như khiến tim bị vỡ. Nếu chỉ là đâm vào ngực, không gây tổn thương cho tim hoặc mạch máu lớn, nếu người tự sát quyết tâm phải chết bằng được, tự mình đâm mình bảy, tám nhát, thật sự là có thể giải thích được.”

“Anh nói cũng đúng, cái này chúng ta cần nghiên cứu giày của hai người chết, kiểu gì đối chiếu vết chân dính máu và dấu

giày của hai người chết, cũng sẽ phán đoán được là anh suy đoán có đúng hay không!" Cán bộ Cao nói dứt lời, liền từ cửa quay lại phòng khách, quan sát những vết chân dính máu không hoàn chỉnh trên nền nhà.

"Tôi nói với các cậu, đúng là không thể loại trừ khả năng mà tôi nói." Đại Bảo hai tay đeo găng cầm hai tay người chết lên và nói, "Các cậu xem, hai tay người chết hoàn toàn không bị tổn thương! Ai bị đâm vào ngực bảy, tám nhát, mà hoàn toàn không có bất cứ vết thương do phản kháng nào?"

"Tôi nhớ là trước đây có một vụ án, vì người chết đắp chăn, hung thủ đè lên người anh ta, khiến hai tay bị chăn bó chặt, không thể phản kháng được, cuối cùng cũng không thấy được bất cứ vết thương do phản kháng nào đúng không?[*]" Hàn Lượng vẫn rất nghi ngờ, nói.

"Nhưng cậu có chú ý đến trạng thái ban đầu của người đàn ông bị chết không?" Đại Bảo nói, "Cánh tay phải của anh ta ở bên ngoài chăn, không hề bị chăn bó chặt. Không lẽ hung thủ giết người xong, còn lôi cánh tay người chết từ trong chăn ra, rồi kéo chăn lại cẩn thận? Có giá trị gì không?"

Tranh thủ lúc họ tranh luận, tôi đã quan sát lại căn phòng ngủ nhỏ một lượt. Lúc này tôi cười nói với Đại Bảo: "Phân tích rất có lý, nhưng chắc chắn là anh sai rồi."

"Tại sao?" Đại Bảo trợn tròn mắt.

"Anh nói là giết người rồi tự sát, thế thì hung khí ở đâu?" Tôi hỏi.

Đại Bảo lập tức ngớ ra. Đúng vậy, trong căn phòng chật hẹp này, không hề phát hiện thấy dao găm. Như vậy phỏng đoán về khả năng giết người rồi tự sát cũng đã bị phủ định.

“Cái này đúng đấy, tôi thấy tay phải của nạn nhân nam lộ ra ngoài, vết thương lại ở ngực, thế là quên luôn chuyện hung khí.” Đại Bảo gãi đầu, cười ngượng nghịu.

Không phải là giết người rồi tự sát thì việc khám nghiệm vẫn cần phải tiếp tục tiến hành. Tôi bỏ từng món quần áo của hai người ở chân giường vào túi đựng vật chứng trong suốt, đồng thời cũng kiểm tra từng túi quần, túi áo. Người đàn ông này đến nhà Tra Dương, không mang theo gì. Trong túi quần áo của anh ta, ngoài chiếc điện thoại di động hy vọng có thể xác định được danh tính sau khi giải được mật mã mà bộ phận kỹ thuật đã đem đi, không còn bất cứ đồ vật gì khác.

“Hiện trường rất đơn giản, lại còn rất gọn gàng ngăn nắp, không có gì để phân tích.” Tôi nói, “Các việc còn lại để cho bộ phận kiểm tra dấu vết làm. Nếu chỉ là vết chân dính máu, thì giá trị nhận diện không nhiều, mà kể cả có phá giải được vụ án thì việc đưa ra kết luận về vụ án cũng là một vấn đề.”

“Nếu đúng là cướp tài sản, thì có khả năng đã mang găng tay.” Đại Bảo nói, “Nghĩ cách khác xem, cũng không phải là nhất định phải có dấu vân tay hoặc DNA mới có thể đưa ra kết luận về vụ án. Bộ phận điều tra video đang kiểm tra camera giám sát, chưa biết chừng camera giám sát cũng có khả năng chứng minh gián tiếp hành vi phạm tội.”

Đại Bảo vừa nói dứt lời, thì cán bộ Cao ở hành lang gọi chúng tôi qua.

“Sao thế?” Tôi bước ra khỏi cửa hiện trường, thấy cán bộ Cao đang nằm bò trên cầu thang, nhìn gì đó.

“Trên cầu thang có vết máu.” Cán bộ Cao cầm trên tay một chiếc bình xịt, nói, “Tôi dùng Tetramethylbenzidine xịt, phát hiện thấy trên cầu thang có rất nhiều vết máu, mặc dù không có giá trị giám định, nhưng chưa biết chừng sẽ có một vài tác dụng.”

Tôi chăm chú nhìn một lúc, trên cầu thang quả nhiên hiện ra một số hình đế giày màu xanh, từ cửa hiện trường về phía dưới, dần biến mất.

“Lượng máu không nhiều nhỉ.” Tôi nói, “Không chỉ có vết chân dính máu, mà còn có vết máu dạng giọt.”

Cán bộ Cao gật đầu nói: “Đúng, chính vì lượng không nhiều, hơn nữa khoảng cách càng xa, lượng máu càng ít dần đi, nên tôi phân tích những vết máu dạng giọt này là máu người chết dính trên hung khí của hung thủ, càng nhỏ xuống càng ít đi. Nếu là bị thương ở tay, chắc chắn có vết máu dạng giọt rơi liên tục. Nhưng, DNA vẫn mang đi làm rồi.”

“Mũi chân hướng xuống phía dưới tòa nhà, đây chắc chắn là vết chân để lại khi đi xuống.” Tôi nói, “Theo như anh nói, đây là vết máu nhỏ xuống từ hung khí, như vậy phải là hắn cầm dao đi xuống mới để lại dấu vết ở cạnh vết chân.”

“Đúng.” Cán bộ Cao nói.

“Nhưng, vết máu dạng giọt ở bên trái vết chân, ý của anh là hung thủ thuận tay trái?” Tôi nghiêng đầu hỏi cán bộ Cao.

“Người thuận tay phải không thể có chuyện cầm dao bằng tay trái nhỉ? Trừ phi tay phải đang cầm thứ gì đó.” Cán bộ Cao

nói, “Đây là hành vi vô thức, có thể phản ánh một số vấn đề.”

“Không đúng.” Dứt lời, tôi chạy về hiện trường, ngồi xuống cạnh xác chết của cô gái ở giữa phòng khách, nói với Đại Bảo: “Không kịp mang về nhà khâm liệm để kiểm tra rồi, bây giờ anh cạo tóc ở thái dương bên phải của người chết đi.”

Đại Bảo cũng không hỏi lý do, nhanh nhẹn mở hòm đựng dụng cụ khám nghiệm, tìm một con dao phẫu thuật, lắp lưỡi dao vào, nhanh chóng cạo tóc phía bên phải đầu cô gái.

“Anh xem, ở đây có một chỗ xuất huyết dưới da.” Tôi chỉ vào phía trước vành tai phải và nói.

“Xuất huyết dưới da, bề mặt ngoài da không bị sây sát, phù hợp với đặc điểm thương tích hình thành do bị đánh bằng vật có bề mặt trơn nhẵn.” Đại Bảo nói.

Tôi nói: “Căn cứ vào tình hình điều tra và tình hình hiện trường có thể suy đoán, đây là tổn thương hình thành khi người chết cầm điện thoại di động ở tay phải gọi điện, vì điện thoại bị dao đâm trúng do tác dụng của quán tính, điện thoại đập vào đầu.”

“Cho thấy lực của hung thủ rất mạnh.” Đại Bảo nói.

“Tất nhiên rồi, điện thoại di động đã bị đâm vỡ.” Hàn Lượng nói.

Tôi cười bảo: “Hung thủ có thể rút dao, có thể tấn công, mà trong quá trình này, người chết không có động tác né tránh và phản kháng, cho thấy điều gì?”

“Cho thấy hung thủ đã thừa lúc nạn nhân không đề phòng, bất ngờ tấn công” Đại Bảo nói, “Ồ, tôi biết rồi, nhìn tư thế nằm nghiêng, lưng quay về phía cửa, có thể phán đoán, lúc đó cô ta

đã mở cửa, cho hung thủ vào, sau đó quay lưng về phía hung thủ gọi điện thoại cho mẹ."

"Đúng rồi!" Tôi nói, "Hung thủ đã bất ngờ tấn công từ phía sau. Các cậu nghĩ xem, bất ngờ tấn công từ phía sau, dùng dao đâm vào điện thoại di động ở tay phải người chết, cho thấy điều gì?"

"Hung thủ thuận tay phải." Hàn Lượng mô phỏng động tác đâm rồi nói.

"Điều này không khớp với vết máu chảy từ hung khí ở cầu thang." Tôi nói, "Không rõ tình hình mất đồ trong nhà người chết, nhưng chắc chắn không mất đồ gì có kích thước lớn, nếu không phải là tay phải hung thủ phải cầm một thứ gì đó, mà lại cầm dao đi xuống dưới, thì thông thường sẽ cầm dao ở tay phải."

"Không cầm dao bằng tay phải, thì ngoài khả năng tay phải đang cầm đồ gì đó ra, còn một khả năng nữa, đó là tay phải của hắn đã bị thương." Đại Bảo gật đầu, đã hiểu ý của tôi.

"Sau khi khám nghiệm sơ bộ tử thi, có thể thấy, trên người nạn nhân nam và nữ đều có mười mấy vết dao, khó tránh được không đâm vào xương, sau đó bị thương ở tay." Bác sĩ pháp y Lý bổ sung.

"Tay phải đã bị thương, cũng phải có vết máu dạng giọt chứ." Cán bộ Cao nói, "Nhưng bên phải vết chân dính máu đi xuống phía dưới chắc chắn không có vết máu dạng giọt. Nếu muốn tìm thấy máu của hung thủ ở hiện trường, thì đúng là mò kim đáy bể, trong hiện trường toàn là vết máu dạng giọt."

“Có một loại có thể không nhỏ máu.” Tôi mỉm cười bảo, “Đó là đã dùng gì đó băng lại.”

“Đã là bị thương bất ngờ, thì rất có khả năng đã dùng thứ gì ngay ở hiện trường để băng lại.” Đại Bảo gần như nhảy cẫng lên, nói, “Đi tìm khăn mặt, quần áo gì đó!”

“Đúng, chia nhau ra tìm.” Tôi nói.

Mấy người chúng tôi lại quay vào hiện trường, mỗi người một chỗ, bắt đầu tìm.

“Trong phòng ngủ chính không có dấu vết có người vào.” Cán bộ Cao nói.

“Trong bếp cũng không có.” Hàn Lượng nói.

“Cái khăn mặt trong phòng vệ sinh này, tôi xem nào.” Đại Bảo đứng bên giá để khăn mặt trong phòng vệ sinh, chăm chú nhìn.

“Không cần nhìn nữa đâu, ở đây.” Tôi nói từ phòng ngủ nhỏ.

Trong mười giây, mọi người đã tập hợp lại.

Tôi chỉ vào ngăn kéo bàn làm việc đã bị kéo mở, bảo: “Mọi người nhìn tập khẩu trang này.”

Trong thời gian dịch bệnh, các nhà đều chuẩn bị sẵn rất nhiều khẩu trang.

“Trong cái ngăn kéo này, không có gì, chỉ có một tập khẩu trang.” Đại Bảo nói, chỉ cần kéo ngăn kéo ra, là biết không có bất cứ thứ gì.

“Nhưng, tập khẩu trang này lại bị đổ, có nghĩa là đã làm đổ lúc hoảng hốt lấy mấy cái khẩu trang ở bên trên.” Cán bộ Cao nói.

“Không chỉ thế, anh xem, trên quai của cái khẩu trang trên cùng này, hình như có máu.” Tôi lấy kính lúp ra, làm động tác mô phỏng.

“Tốt quá! Có DNA của hung thủ, là việc phá án thuận lợi rồi!” Đại Bảo nói.

“Chưa chắc, chưa biết đây là máu của nạn nhân.” Tôi nói, “Nhưng có thể khẳng định một điểm, tay bị thương đến mức phải băng lại, vết thương chắc chắn rất lớn, chắc chắn không chỉ một cái khẩu trang là băng lại được. Hơn nữa khẩu trang không tiện dùng để băng vết thương, máu sẽ rất nhanh chóng thấm đẫm. Chúng ta chỉ cần tìm những cái khẩu trang có máu ở thùng rác gần chỗ này, chắc chắn có thể tìm được DNA của hung thủ. Cái khẩu trang này cũng mang đi xét nghiệm, thử vận may xem sao, à mà căn phòng này chắc chắn có vết máu nhỏ giọt của hung thủ, lấy nhiều mẫu máu dạng giọt trên sàn nhà một chút, nhất là những vết máu dạng giọt ở gần ngăn kéo bàn làm việc.”

“Cảm giác sắp phá giải được vụ án rồi, việc khám nghiệm tử thi không quá quan trọng nữa nhỉ?” Đại Bảo cười nói.

“Ai bảo thế? Bây giờ đến động cơ gây án của hung thủ còn chưa làm rõ được.” Tôi vẫn rất lo lắng, “Cũng không biết điện thoại di động gì đó đã điều tra rõ chưa.”

“Có rồi đây.” Một trinh sát viên xuất hiện trước mặt chúng tôi, trán lấm tấm mồ hôi, nói, “Cả hai chiếc điện thoại di động đều kiểm tra rồi, điện thoại di động của Tra Dương hỏng nặng, không thể sửa được, không lấy được lịch sử Wechat, chỉ trích xuất được lịch sử cuộc gọi để xem những điểm đáng ngờ; chiếc

điện thoại di động kia của nạn nhân nam đã điều tra rõ rồi, vẫn đang tiếp tục phân tích liên lạc giữa anh ta và nạn nhân nữ."

"Có kết luận sơ bộ gì không?" Tôi hỏi.

"Có." Trinh sát viên lật giở sổ và nói, "Người đàn ông tên là gì nhỉ? Ái chà, có tuổi rồi, trí nhớ tệ thật. À, đúng rồi, tên là Chu Quang Vĩnh, học viên cao học trường Sư phạm Thu Lĩnh, là người ở huyện gần đây, năm nay 24 tuổi. Đã điều tra tính cách của cậu này, được đánh giá rất tốt, bạn cùng phòng của cậu ta đều biết cậu ta có một cô bạn gái làm nghề dẫn chương trình, thậm chí dưới sự khuyến khích của cậu ta, tất cả bạn cùng phòng đều đã từng mua đồ khi Tra Dương livestream. Nhìn từ lịch sử Wechat của Chu Quang Vĩnh, họ quen nhau một tháng trước khi cậu ta tặng quà cho Tra Dương trong chương trình livestream của cô ta, sau đó nhanh chóng trở thành người yêu. Tháng này, ừm, đang trong giai đoạn cuồng nhiệt."

"Mối quan hệ yêu đương như vậy có bền chặt không?" Tôi trầm ngâm.

"Xem đi xem lại, cậu thanh niên này không có điểm nào đáng ngờ." Trinh sát viên nói tiếp, "Chu Quang Vĩnh cũng là một học viên rất chăm chỉ, có chí tiến thủ, gần đây nghỉ hè, cậu ta ở lại thành phố Thu Lĩnh làm thêm. Qua điều tra chỗ bố mẹ cậu ta được biết, cậu này từ khi học đại học, hoàn toàn không lấy tiền của gia đình, tự chăm chỉ làm thêm kiếm tiền đi học. Kết quả học tập của cậu ta cũng rất tốt, còn một năm nữa mới tốt nghiệp thạc sĩ, mới học thạc sĩ năm thứ hai, nhưng hôm qua cậu ta đã vừa ký hợp đồng với một công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán, sau khi tốt nghiệp sẽ đến làm việc ở công ty này.

Cho nên bạn học của cậu ta đều nói, hôm qua trạng thái tinh thần của cậu ta rất tốt, buổi tối còn mời mấy bạn học hè không về nhà cùng ăn cơm, lúc ăn còn mơ về tương lai sau khi tốt nghiệp, cùng Tra Dương cố gắng kiếm tiền. Qua điều tra, tối hôm qua sau khi ăn cơm với bạn, khoảng 8 giờ tối cậu ta tới hộp đêm làm thêm, đến tận 9 rưỡi sáng nay mới tan làm. Cậu ta quả là rất cố gắng. Sau đó, cậu ta tan làm là đến thẳng đây, có khả năng đến để nói cho Tra Dương biết tin vui, đường đi mất khoảng nửa tiếng. Dù gì cũng một ngày một đêm không ngủ, chắc là ngủ luôn sau khi quan hệ."

"10 giờ đến, nên Tra Dương kiếm cớ dừng livestream trực tiếp từ 10 giờ." Đại Bảo nói, "Cậu này, đã tử vong trong lúc ngủ à? Thảo nào cậu ta hoàn toàn không có thương tích do kháng cự, hóa ra là hoàn toàn không biết có một người vào trong phòng định giết cậu ta."

"Xét nghiệm bao cao su thế nào?" Tôi hỏi tiếp.

"Bao cao su chắc chắn không có vấn đề gì." Bác sĩ pháp y Lý nói xen vào, "Vừa nhận được thông tin, đã xét nghiệm thấy DNA của Chu Quang Vĩnh và Tra Dương ở bên trong và bên ngoài bao cao su, à, đúng rồi, mẫu các vết máu dạng giọt lấy ở nhiều chỗ trong phòng khách, cuối cùng cũng đã có kết quả rồi, đều là vết máu của hai nạn nhân."

"Các vết máu, vẫn còn phải lấy mẫu tiếp đấy." Tôi nói.

"Cho nên, điều tra một vòng, không tìm ra được người nào có liên quan đến việc gây án? Từ phía Tra Dương, và phía Chu Quang Vĩnh, đều như nhau?" Hàn Lượng hỏi.

Trinh sát viên gật đầu, đáp: “Chắc chắn loại trừ mọi mối quan hệ mâu thuẫn, vì Tra Dương gần như không ra khỏi nhà, lấy đâu ra mâu thuẫn xã hội? Chu Quang Vĩnh lại là học viên trong trường, đi làm thêm cũng chỉ là nhân viên phục vụ, càng không có mối quan hệ mâu thuẫn gì. Các mối quan hệ của Chu Ngọc Lan cũng đã điều tra rồi, ; hoàn toàn không có manh mối gì. Nên, chưa biết chừng đúng là người lạ cướp của giết người.”

Tôi lắc đầu, nói: “Không nói nhiều nữa, trời tối rồi, nhanh chóng khám nghiệm tử thi đi.”

3

Những vụ án có hiện trường đơn giản kiểu này, quá trình khám nghiệm tử thi cũng không phức tạp lắm. Vì Tra Dương là nữ, cần loại trừ khả năng bị xâm hại tình dục, thêm vào đó cô ta bị hại trước, cho nên chúng tôi quyết định việc khó làm trước việc dễ làm sau, bắt đầu khám nghiệm tử thi Tra Dương trước.

Các vết thương trên tử thi càng nhiều, việc khám nghiệm tử thi càng phức tạp. Mặc dù loại hình tổn thương trên tử thi Tra Dương rất đơn giản, nhưng vì có khá nhiều vết thương, nên việc khám nghiệm bên ngoài tử thi cũng mất gần một tiếng đồng hồ. Cổ Tra Dương có ba vết thương, ngực có năm vết thương, đều rất sâu. Khi khám nghiệm bên ngoài tử thi, để lúc giải phẫu không làm hỏng hướng của vết dao, nên phải khám nghiệm toàn diện từng vết thương, ví dụ như đo kích thước, dùng kim thăm dò kiểm tra độ sâu và hướng của vết thương... Khi tôi kiểm tra xong toàn bộ các vết thương, Đại Bảo đã hoàn thành việc khám nghiệm những bộ phận khác, đồng thời đã lấy mẫu xét nghiệm vật chứng liên quan.

Khi việc khám nghiệm bên ngoài xác chết sắp hoàn tất, cán bộ Cao đang phụ trách việc khám nghiệm vòng ngoài hiện trường gọi điện thoại đến, họ phát hiện thấy bảy chiếc khẩu

trang bị máu thấm ướt lồng vào nhau trong một thùng rác cách hiện trường 1 ki-lô-mét về phía đông. Theo như suy luận khi trước, những chiếc khẩu trang ướt máu này rất có khả năng là phần tử phạm tội để lại sau khi dùng để băng vết thương ở tay.

Tôi dặn dò cán bộ Cao mấy câu. Để những chiếc khẩu trang này có mối liên hệ với hiện trường, tôi bảo cán bộ Cao đem khẩu trang đi làm giám định DNA qua máu, đồng thời làm rõ chất liệu của khẩu trang, tiến hành đối chiếu với khẩu trang trong ngăn kéo ở hiện trường xem có cùng loại, cùng lô không. Dù sao cũng là khẩu trang mới, lại đã bị thấm máu của phần tử phạm tội, khó có khả năng xét nghiệm ra DNA của người chết ở những chiếc khẩu trang này. Như vậy, nếu muốn coi những chiếc khẩu trang này là chứng cứ, thì buộc phải khẳng định khẩu trang ở hai chỗ này là từ cùng một túi.

“Cảm giác vụ án này không có độ khó.” Đại Bảo lấy dấu vân tay ở ngón tay cuối cùng của Tra Dương xong, nói, “Toàn thân người chết, ngoài nhiều vết thương ở cổ và ngực, không có những tổn thương khác, không có tổn thương do bị cưỡng ép, khống chế hoặc kháng cự, xét nghiệm tinh trùng trong âm đạo âm tính.”

“Cướp của không cướp người à?” Hàn Lượng nói.

“Quần lót của người chết ở trên giường, khi cô ta rời khỏi giường ra mở cửa không hề mặc, cho nên không thể phán đoán có bị xâm hại tình dục hay không qua quần áo.” Đại Bảo nói, “Chỉ có thể nói không có tổn thương, không có tinh trùng không có căn cứ về việc bị xâm hại tình dục.”

“Người chết ở hiện trường trong tư thế nằm nghiêng bên trái, xuất huyết dưới da trước tai phải, tất cả có tám vết thương ở bên phải cổ và ngực, vết thương ở cổ sâu đến tận đốt sống cổ, vết thương ở ngực cũng đâm vào trong khoang ngực.” Tôi vừa nói, vừa cầm dao phẫu thuật lên và nói, “Bây giờ bắt đầu giải phẫu. Nhìn từ bấy nhiêu vết dao đâm, các cậu có thể phát hiện thấy gì?”

“Trên áo cũng có vết dao tương ứng, cho nên khi đâm, không kéo áo lên.” Hàn Lượng chắc là nghĩ đến cô gái đi xe đạp điện bị đánh trọng thương rồi bị giở trò đồi bại[*], nói vẻ thương xót.

“Có thể phán đoán quá trình qua hướng của vết dao.” Đại Bảo làm động tác mô phỏng và nói, “Nhát dao đầu tiên chắc chắn là vết dao ở dưới thùy tai, là vết đâm ngang hơi hướng xuống dưới, khớp với đặc điểm người chết nằm nghiêng bên trái trên sàn nhà, hung thủ thuận tay phải, đâm từ “điểm xa bên trên” xuống “điểm gần phía dưới””

“Đều đúng” Tôi vừa tách phần mềm ở cổ và ngực của người chết vừa nói, “Còn nữa, cách giết người này, chắc, trúng và dã man, nhát dao nào cũng chí mạng. Nhưng các vụ giết người cướp của, chẳng lẽ không phải là cưỡng ép, khống chế trước à? Kể cả là những hung thủ giết người trước cướp của sau, chỉ cần khống chế được đối phương là được, không cần phải ra tay dã man như vậy chứ?”

“Ừm, hành vi giết người quá mức, chỉ có ba khả năng, loại thứ nhất là trút giận, loại thứ hai là sợ nạn nhân không chết,

loại thứ ba là giết người do mắc bệnh tâm thần." Đại Bảo nói, "Loại sợ nạn nhân không chết, thường đều là người quen gây án, nhưng vụ án này rõ ràng là người chết không hề quen biết hung thủ. Mà người có thể lừa người khác mở cửa bằng cách đó, cũng hiển nhiên không phải là người mắc bệnh tâm thần."

"Cho nên, từ những tổn thương với đặc điểm như vậy, anh nghĩ là để trút giận?" Hàn Lượng nói, "Nhưng về mặt logic, không thể giải thích được, nếu đã không quen biết thì lấy đâu ra chuyện gì mà trút giận."

"Chuyện này khó nói, cậu có nhớ vụ án trước đây không?" Đại Bảo nói, "Vì người đi Maserati nhổ nước bọt vào người đi xe máy, người đi xe máy bám đuôi một năm, giết người đi Maserati.[*] Vụ đó, cũng không phải là người quen gây án đúng không?"

"Nửa bị kích động, nửa trút giận?" Hàn Lượng hỏi.

"Các cậu xem, ba nhát dao ở cổ, đâm vỡ toàn bộ các mạch máu lớn ở bên phải cổ." Tôi nói, "Nhát dao thứ nhất, ở dưới thùy tai, từ vị trí xoang cảnh cắt đứt luôn động mạch cảnh. Tổn thương chỗ này gây ra những vết máu dạng bắn phụt trên bàn, đồng thời vì xoang cảnh bị thương, thêm vào đó lại mất nhiều máu, nạn nhân chắc sẽ nhanh chóng mất ý thức. Những tổn thương còn lại đều mang tính chất trút giận hoặc cho chắc chắn."

"Nhưng dựa vào điểm này để phủ định tính chất giết người cướp tài sản, bộ phận trinh sát chắc chắn sẽ không công nhận." Hàn Lượng nói.

Tôi không trả lời Hàn Lượng, nói tiếp: “Năm nhát dao ở ngực, đâm rách phổi, tim và động mạch chủ, vừa nói nhát dao nào cũng chí mạng, đúng là không nói quá.”

Đại Bảo gật đầu, đồng ý với quan điểm của tôi, nói: “Thực ra lúc cầm dao đâm người khác, mình cũng có cảm giác, dao có đâm vào lồng ngực hay không, người cầm dao cảm nhận được rất rõ.”

“Còn một điểm nữa, nếu mỗi nhát dao đều đâm vào lồng ngực, thì khi giết hại Tra Dương hung thủ không thể bị thương ở tay.” Tôi nói, “Cho nên những vết máu dạng giọt trên nền nhà từ phòng khách vào phòng ngủ đều không cần lấy mẫu nữa, chắc chắn là máu của người chết.”

“Nhưng vậy chỉ có thể là bị thương lúc giết hại Chu Quang Vĩnh.” Đại Bảo vừa nói vừa mở hộp sọ theo yêu cầu công việc pháp y. Mặc dù chúng tôi đều biết, đầu Tra Dương không hề có thương tích nghiêm trọng.

“Xem thời gian tử vong.” Tôi nói.

“Cái này không cần thiết đâu nhỉ?” Hàn Lượng nói, “Từ lúc mẹ người chết nhận được điện thoại đến lúc cảnh sát vào hiện trường chỉ có mười mấy phút, thời gian tử vong đã xác định được rất chính xác rồi, bác sĩ pháp y các anh cũng có suy luận được thời gian tử vong chính xác đến đơn vị phút đâu.”

“Cậu xem, cậu xem, theo chúng tôi bấy nhiêu năm rồi, mà không hề có tí tư duy điều tra trinh sát nào.” Đại Bảo nói, “Cái gọi là thời gian tử vong xác định của cậu, được thiết lập trên cơ sở lời khai của mẹ người chết đúng sự thật. Nếu mẹ của người

chết tham gia gây án, nói dối, chẳng phải là chúng ta bị đánh lạc hướng à?"

"Ồ, đúng cũng phải." Hàn Lượng hiểu ra.

"Đúng thế, đây chỉ là quá trình kiểm nghiệm lời khai." Tôi nói, "Nhìn từ vụ án này, hoàn toàn không có vấn đề gì. Thời gian tử vong của người chết đúng là vào khoảng 11 giờ sáng, nhiệt độ cơ thể, các hiện tượng của tử thi và các chất trong dạ dày đều có thể kiểm chứng. Thành phần bữa sáng bày trên bàn ăn và thành phần các chất trong dạ dày người chết giống nhau, mức độ tiêu hóa cũng vào khoảng hai tiếng sau bữa ăn cuối cùng, dưỡng chất vừa vào tá tràng."

"Trong hộp sọ không có vấn đề gì, nhanh chóng khâu lại đi, vẫn còn một xác chết nữa kia." Đại Bảo vừa nói vừa tăng tốc độ khâu.

Trong lúc Đại Bảo khâu tử thi, tôi đã đẩy tử thi Chu Quang Vĩnh vào phòng Giải phẫu bằng giường đẩy. Phòng Giải phẫu tử thi ở Công an thành phố Thu Lĩnh chỉ có một giường giải phẫu, không thể đồng thời tiến hành giải phẫu, nhưng để tiết kiệm thời gian, chúng tôi có thể tiến hành khám nghiệm bên ngoài tử thi của Chu Quang Vĩnh ở giường đẩy trước.

Khi tử thi của Chu Quang Vĩnh được phát hiện ra, thì bên phải cơ thể hướng về phía tường, bên trái hướng về phía lối đi của căn phòng, sau khi vào phòng, tất nhiên là phần tử phạm tội hướng mặt về phía trái của người chết. Những vết dao trên thành ngực Chu Quang Vĩnh đều nằm ở trước ngực trái của anh ta.

Tôi tạm thời chưa quan sát hình dạng vết dao, mà kiểm tra kĩ lưỡng hai bàn tay và hai cánh tay của người chết trước, rồi nói: "Kết luận sau khi khám nghiệm tử thi ở hiện trường không sai, toàn thân người chết không có bất cứ thương tích nào do cưỡng ép, phản kháng và khống chế."

"Cái này biết mà." Đại Bảo vừa khâu vừa nói, "Chẳng phải đã nói rồi sao, anh ta thức suốt một đêm, đến lại còn làm chuyện ấy với Tra Dương, sau đó ngủ say như chết mà. Tử vong trong lúc ngủ say."

"Nếu đã ngủ say như vậy, người vì tiền, cần gì phải giết anh ta?" Tôi nói.

"Ồ, trọng tâm chú ý của anh là ở đây." Hàn Lượng gật đầu.

Tôi lấy mẫu xét nghiệm sinh học bên ngoài tử thi của Chu Quang Vĩnh theo quy trình, sau đó cầm kính lúp quan sát vết thương ở ngực anh ta và nói: "Nhìn từ độ rộng của lưỡi, sống của công cụ gây thương tích thể hiện qua vết đâm, nhất là vết sây sát cong ở góc phía cuối vết đâm, có thể thấy con dao dùng để giết chết hai người có hình dạng giống nhau."

Khi suy luận về dụng cụ gây thương tích, nhất là trong những vụ án hung khí sắc bén làm chết người, bác sĩ pháp y chỉ có thể phân tích là công cụ "cùng loại", chứ rất ít khi có thể xác định là cùng một hung khí. Đó là vì cùng một loại dao, nhưng hình dạng khác nhau, có khả năng vì góc đâm, vị trí bị tổn thương của cơ thể mà hình thành những vết thương giống hệt nhau. Nhưng trong vụ án này, vì mỗi vết dao đẫm đều rất sâu, phần chuôi ở cuối con dao đều để lại vết cong trên da, hơn nữa

vết cong trên da của hai người chết đều giống hệt nhau, như vậy có thể phân tích là con dao có hình thù giống nhau.

“Nếu không phải là hai người mua hai con dao giống hệt nhau, thì chắc chắn là một người gây án.” Đại Bảo nói.

“Cán bộ Cao xử lý hiện trường xong, đã tập hợp toàn bộ các vết chân dính máu, hiện tại chỉ thể hiện được một loại hoa văn đế giày và hình dạng bị mòn ở đế giày.” Hàn Lượng nói, “Kết luận một người gây án, không có vấn đề gì.”

“Nếu đã là một người gây án, không tồn tại khả năng bị khống chế, thì lại càng khẳng định suy luận khi trước của chúng ta là Chu Quang Vĩnh tử vong trong lúc ngủ say.” Nói dứt lời, thấy Đại Bảo đã khâu xong tử thi của Tra Dương, tôi liền chuẩn bị chuyển tử thi lên trên bàn giải phẫu.

Giống như xác Tra Dương nguyên nhân tử vong của Chu Quang Vĩnh cũng là do hung khí sắc bén đâm khiến mạch máu lớn, các cơ quan nội tạng rách vỡ dẫn đến tử vong. Điều khác biệt là trên ngực anh ta có chín nhát dao, có ba nhát dao khiến xương sườn bị gãy, sáu nhát dao còn lại đâm vào lồng ngực, gần như mỗi nhát dao đều đâm trúng tim.

Suy xét đến chuyện người chết không hề có bất cứ hành động kháng cự nào, cho thấy nhát dao đầu tiên của hung thủ đã xuyên vào lồng ngực, đâm rách tim, lúc đó đã khiến nạn nhân tử vong. Tám nhát dao tiếp theo, cho dù là có ba nhát dao đâm vào xương sườn, làm gãy xương sườn, đồng thời khiến hung thủ bị thương ở tay, vẫn không ngăn lại được hành vi đâm điên cuồng của hung thủ.

“Một mặt, cung cấp thêm chứng cứ thương tích cho suy luận lúc trước của chúng ta là hung thủ bị thương ở tay.” Tôi nói, “Mặt khác, cũng tiếp tục khẳng định tâm trạng trút giận của hung thủ. Biểu hiện của sự trút giận ở xác chết này, còn rõ ràng hơn ở xác chết của Tra Dương.”

Việc khám nghiệm tử thi Chu Quang Vĩnh, lại mất một tiếng đồng hồ mới kết thúc, lúc này đã là đêm khuya. Kiểu thương tích của hai xác chết rất giống nhau. Mặc dù việc khám nghiệm tử thi chỉ có thể khẳng định chắc chắn hơn về một số vấn đề phát hiện ra trong khi khám nghiệm hiện trường, nhưng qua khám nghiệm tử thi, tôi càng tin tưởng vào “trực giác” trong mình. Loại “trực giác” này cũng là có dựa vào căn cứ.

Việc điều tra các mối quan hệ xã hội xung quanh hai người chết của bộ phận trinh sát vẫn đang được tiến hành, việc xét nghiệm vật chứng đáng ngờ cũng đang được tiến hành, phòng trinh sát video của Công an thành phố thay ca làm việc, mười mấy cảnh sát phụ trách kiểm tra video xem thấu đêm. Thế là những người đã kết thúc công việc như chúng tôi lại trở thành những người nhàn rỗi.

Cho nên, chúng tôi được ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau, trời sáng bảnh mắt mới bị gọi đến phòng họp ban chuyên án, khi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của toàn bộ ban chuyên án, trừ ba người là tôi, Đại Bảo và Hàn Lượng, trong lòng chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thế nào?” Phó trưởng Công an Cán thấy chúng tôi bước vào phòng họp tạm thời, liền hỏi, “Nghe nói bộ phận bác sĩ pháp y các anh vẫn nhất mực tin rằng đây là một vụ giết người vì thù hận?”

Tôi gật đầu kiên định. Tôi biết sở dĩ Phó trưởng Công an Cán hỏi như vậy, chắc chắn là vì trong quá trình điều tra theo hướng giết người cướp của đã gặp khó khăn.

“Đúng thế, chúng tôi cẩn thận kiểm lại một lần nữa những đồ vật quý giá trong nhà người chết và tình hình nợ nần của người chết, đều không phát hiện ra điểm đáng ngờ.” Phó trưởng Công an Cán nói, “Cũng đã điều tra kĩ những người có tiền án cướp tài sản, vẫn không có phát hiện gì.”

“Chắc chắn không phải là vì tài sản.” Tôi nói, “Biểu hiện tổn thương quá mức trên cơ thể hai người chết rất rõ ràng, không có bất cứ hành vi cưỡng ép, đe dọa khống chế nào, rõ ràng không có những đặc điểm của các vụ giết người cướp của. Hơn nữa, còn một điểm quan trọng, không biết mọi người có để ý đến không. Đó là, vấn đề chọn thời gian và địa điểm. Đột nhập vào nhà để cướp tài sản, thông thường hay chọn những địa điểm tương đối xa vắng, chọn buổi tối hoặc thời điểm ít người đi lại. Còn vụ án này, giữa ban ngày ban mặt, ở tầng trên của một dãy nhà mặt phố rất tấp nập. Nếu không phải là có thông tin chính xác cho thấy sẽ cướp được tiền, ai dám mạo hiểm như vậy, đi cướp giữa ban ngày?

“Ừm, đúng thế.” Phó trưởng Công an Cán gật đầu, “Kể cả là biết nhà cô ta có tiền mua nhà, cũng phải biết rằng cô ta chắc chắn sẽ không rút tiền ra cất trong nhà.”

Tôi nói tiếp: “Còn căn cứ thứ ba nữa, đó là vấn đề thăm dò tình hình. Thông thường nếu đột nhập vào nhà để trộm cướp, chắc chắn phải thăm dò tình hình trước. Nếu đã thăm dò, quan sát, thì hung thủ phải chọn thời gian người chết ở nhà một mình để gây án. Như vậy mới có thể đảm bảo không xảy ra bất cứ sơ hở nào trong quá trình cướp tài sản. Nhưng trước 10 giờ, khi nạn nhân ở nhà một mình, hung thủ không đến, mà đợi tới khi bạn trai của cô ta vào hiện trường rồi, hung thủ mới vào. Điều này khiến tôi cảm giác, không phải là cướp của, mà là vì bạn trai cô ta đến, mới vào, kiểu như bắt quả tang chuyện gian tình rồi giết người.”

“Ý anh muốn nói là giết người vì hận thù tình cảm?” Phó trưởng Công an Cán hỏi, “Nói đến vấn đề thăm dò tình hình trước, camera giám sát ở chỗ bộ phận điều tra video, có phát hiện thấy người nào giống như đến thăm dò không?”

“Có.” Một nữ cảnh sát họ Vương thuộc đội điều tra video đáp.

Đáp án này không khớp với suy luận của tôi, cho nên tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên và nóng lòng muốn biết thông tin của mọi người, cảnh sát Vương có phần hoang mang. Cô vén tóc ra sau tai, ngừng lại một lúc, rồi mới chăm chú nhìn cuốn sổ trước mặt và nói: “Chúng tôi đã trích xuất camera giám sát tuần lễ gần đây, phát hiện thấy ngoài cư dân và những người làm ăn buôn bán quanh đây, còn có một đối tượng khả nghi thường xuất hiện ở gần hiện trường cho nên đã tìm ra danh

tính của người này bằng cách nhận diện hình ảnh, là Tả Thiên Cường."

"Tả Thiên Cường, nam, 35 tuổi, đã kết hôn, có một con trai, là Tổng giám đốc điều hành phụ trách tiêu thụ của một doanh nghiệp nhà nước ở thành phố Thu Lĩnh chúng ta." Trinh sát viên bổ sung "Hôm qua khi chúng tôi tiến hành điều tra, người này đã lọt vào tầm mắt của chúng tôi. Vì quan hệ xã hội của Tra Dương vô cùng đơn giản, chúng tôi đã điều tra một vòng, đều không tìm thấy bất cứ điểm đáng ngờ nào. Nhưng chúng tôi đã nghĩ đến chuyện tại sao Tra Dương từ một sinh viên trường nghề bình thường, lại trở thành một người dẫn chương trình quảng cáo bán hàng khá nổi tiếng. Từ hướng này, đã điều tra ra được một số manh mối. Hóa ra, một năm trước, Tra Dương đã tham gia công tác tình nguyện của trường tham gia vào công tác tổ chức lễ chào mừng ngày thành lập trường. Nội dung của hoạt động chào mừng ngày thành lập trường thực ra là mời một số cựu sinh viên đã tốt nghiệp, tương đối thành đạt về thăm trường, tham gia tọa đàm với sinh viên mới của trường, động viên tinh thần học tập của sinh viên. Tra Dương chắc đã quen với cựu sinh viên Tả Thiên Cường vào thời điểm này. Hơn nữa, cũng đúng từ thời gian này, Tra Dương bắt đầu đi theo con đường livestream quảng cáo bán hàng trực tiếp. Chúng tôi phát hiện ra vấn đề là vì lúc đầu toàn bộ các mặt hàng Tra Dương quảng cáo đều là hàng do Tả Thiên Cường quản lý ở doanh nghiệp."

"Chuyện này không phải là trùng hợp rồi." Tôi mở cờ trong bụng, nói, "Cũng có nghĩa là, rất có khả năng Tả Thiên Cường

đã dẫn dắt Tra Dương theo con đường livestream trực tiếp, hơn nữa đã cung cấp cho Tra Dương nguồn hàng khi cô ta mới bắt đầu livestream. Nói cách khác, Tra Dương có được thành tích như bây giờ, tất cả là nhờ vào sự giúp đỡ của Tả Thiên Cường.

"Vì điện thoại di động của Tra Dương đã bị hỏng, chúng tôi không trích xuất được lịch sử Wechat." Trinh sát viên nói, "Cho nên chúng tôi không thể xác định được quan hệ giữa Tra Dương và Tả Thiên Cường. Nói tóm lại, lịch sử cuộc gọi của Tra Dương trong vòng nửa năm trở lại đây, không có cuộc gọi nào với Tả Thiên Cường"

"Bây giờ toàn liên lạc qua Wechat, người gọi điện thoại không nhiều, thanh niên gọi điện thoại lại càng ít." Hàn Lượng nói.

Trinh sát viên gật đầu, nói: "Nhưng qua điều tra, chúng tôi thấy khả năng Tả Thiên Cường gây án không lớn."

"Tại sao?" Tôi hỏi, "Nếu anh ta không ở gần đây, mà thường xuyên xuất hiện ở đây, là rất khả nghi đấy."

"Thứ nhất, Tả Thiên Cường có vóc người gầy nhỏ, không khớp với đặc điểm cơ thể vạm vỡ mạnh khỏe mà chúng ta phân tích trước đây. Hơn nữa, sau đó chúng tôi đã bí mật theo dõi Tả Thiên Cường, xác định anh ta không bị thương ở tay." Trinh sát viên nói, "Thứ hai, căn cứ vào tình hình vụ án, Tra Dương chắc chắn không quen biết hung thủ, như vậy hung thủ chắc chắn không phải là Tả Thiên Cường, hơn nữa Tả Thiên Cường quả thật cũng có chứng cứ không có mặt tại hiện trường. Qua điều tra, công ty Tả Thiên Cường bắt đầu làm việc từ 10 rưỡi sáng, nghỉ một tiếng buổi trưa, 7 rưỡi tối hết giờ làm việc. Hôm qua

anh ta đi làm đúng giờ. Thứ ba, Tả Thiên Cường có vợ con, qua điều tra được biết gia đình khá hạnh phúc. Nếu nói anh ta ngoại tình thì là vấn đề của anh ta, nhưng giết người vì thù hận tình cảm, thì tôi thấy rất khó hiểu."

Tôi trầm ngâm một lúc rồi nói: "Điểm thứ ba mà anh nói, chỉ là phân tích đối với người bình thường, nhưng không ai giống ai, chúng ta không thể dựa vào cách tư duy của mình để đánh giá xem người khác phải nghĩ thế nào. Anh nói là anh ta đi làm vào 10 giờ rưỡi sáng, thế thì cơ quan anh ta cách hiện trường bao xa?"

"Lái xe mất khoảng 15 phút." Trinh sát viên đáp, "Lúc đó đường không tắc nữa."

"Tôi thấy anh ta vô cùng đáng ngờ." Tôi đập khẽ xuống bàn, nói: "Hai điểm phía trước của anh đều dễ giải thích, anh ta không đích thân giết người, nhưng anh ta thuê hung thủ giết người không được sao?"

4

“Vấn đề thuê hung thủ, chúng tôi cũng không phải là chưa nghĩ tới.” Trinh sát viên nói, “Trước đấy, chúng tôi cũng rất nghi ngờ Tả Thiên Cường, cho nên đã bí mật điều tra anh ta. Quan hệ xã hội của tay Tả Thiên Cường này cũng rất đơn giản, không có quan hệ phức tạp gì. Hơn nữa, chúng tôi đã điều tra biến động tài khoản ngân hàng của anh ta trong thời gian gần đây, không có bất cứ vấn đề gì.”

“Thuê hung thủ giết người có thể đưa tiền trực tiếp, cũng có thể trừ nợ đúng không?” Tôi nói.

“Bản thân anh ta cũng không có nhiều tiền, ăn lương của doanh nghiệp nhà nước, mặc dù là lãnh đạo ở cấp vừa, nhưng nhiều lắm cũng chỉ gấp bốn lần thu nhập của cảnh sát chúng ta thôi.” Trinh sát viên nói, “Vấn đề nợ nần, chúng tôi cũng điều tra rồi, anh ta rất keo kiệt, không bao giờ cho người khác vay tiền.”

“Dù gì cũng là người có thực quyền trong doanh nghiệp nhà nước, liệu có quyền gì có thể lấy làm điều kiện trao đổi không?” Tôi hỏi.

“Ừm, cái này cần điều tra thêm.” Trinh sát viên đáp.

“Tôi thấy, nếu bộ phận kỹ thuật tin chắc rằng đây là một vụ án giết người vì thù hận, hơn nữa lại nghiêng về hướng giết người vì thù hận tình cảm, thì chúng ta cũng không phải làm quá phức tạp.” Phó trưởng Công an Cán nói, “Nếu đúng là Tả Thiên Cường thuê người làm, thì hôm đó Tả Thiên Cường đã có mặt tại hiện trường, 10 giờ anh ta thấy Chu Quang Vĩnh vào hiện trường, liền cho người đến giết, còn mình đi làm, nhìn từ thời điểm này, thì đúng là không hề bỏ lỡ giây phút nào. Đúng rồi, bên camera giám sát, có thể nhìn thấy Tả Thiên Cường có mặt hay không có mặt tại hiện trường vào hôm xảy ra vụ án không?”

“Hai đầu đường ở hiện trường chỉ có một camera giám sát.” Cảnh sát Vương nói, “Cho nên không quan sát được toàn bộ, tôi không thể xác định được hôm xảy ra vụ án Tả Thiên Cường có ở hiện trường hay không”

“Được, thế là được.” Phó trưởng Công an Cán nói, “Tìm mọi cách, tìm ra người liên hệ với Tả Thiên Cường vào khoảng 10 giờ sáng hôm qua, cho dù là qua lịch sử cuộc gọi hay là các anh nghĩ cách có được lịch sử Wechat của anh ta, cứ tìm được ra người liên hệ vào khoảng 10 giờ sáng hôm qua là được, sau đó điều tra lần lượt từng người một.”

“Những cái này chúng tôi đều điều tra rồi!” Trinh sát viên nói, “Những việc các anh nghĩ đến, thực ra chúng tôi đều làm rồi. Chúng tôi đã trích xuất lịch sử cuộc gọi của Tả Thiên Cường, thậm chí đã nghĩ cách lấy được lịch sử Wechat của anh ta. Vào thời điểm đó, tôi đảm bảo anh ta không liên hệ với bất

cứ ai. Nếu không, làm sao chúng tôi lại nói là khả năng anh ta phạm tội không lớn?"

Cả phòng họp lại chìm trong im lặng.

"Cái này không cần căng thẳng, chúng ta nghĩ cách khác xem." Tôi nói, "Không phải đã phán đoán là hung thủ bị thương ở tay sao?"

"Đúng thế." Cán bộ Cao nói, "Cái khẩu trang phát hiện thấy trong thùng rác, có thể xác định là cùng nguồn với số khẩu trang ở hiện trường, qua đó đã xét nghiệm ra DNA của một người đàn ông"

"Có DNA thì không phải lo không phá giải được vụ án, có điều muốn tìm ra đối tượng tình nghi một cách nhanh chóng, chính xác, vẫn cần phải nghĩ cách." Tôi nói, "Bên chỗ bộ phận điều tra video, đã điều tra hết những người có thể nhìn thấy qua camera giám sát vào lúc sự việc xảy ra rồi đúng không?"

"Việc này không làm được, có quá nhiều người ở vị trí này, lưu lượng người vô cùng lớn, không thể nào điều tra lần lượt từng người hết được." Nữ cảnh sát Vương nói, "Chúng tôi đã xem xét trọng điểm camera giám sát tại thời điểm xảy ra vụ án, cũng chính là từ mười rưỡi đến 10 giờ 50 phút. Nhưng chỉ nhìn vào những người đi bộ, thật sự đã quá nhiều, chưa nói đến những người sử dụng các phương tiện giao thông khác! Nếu hung thủ lái ô tô, thì căn bản không thể nhận diện được."

"Phương tiện giao thông" Tôi trầm ngâm giây lát rồi nói, "Chúng ta đừng quên một điều kiện, hung thủ dùng khẩu trang để băng tay! Nếu như vậy, mặc dù khẩu trang có tính thấm hút nhất định, nhưng tính thẩm hút không mạnh. Dùng bảy cái

khẩu trang để băng vết thương ở tay, đi được 1 ki-lô-mét, máu đã ướt đẫm khẩu trang, điều này cho thấy vấn đề gì?"

"Cho thấy hắn ta rời khỏi hiện trường 1 ki-lô-mét, mất khá nhiều thời gian." Đại Bảo nói.

"Đúng, chắc chắn hắn ta đã đi bộ." Tôi nói, "Cô chỉ cần tìm người đi bộ là được."

"Nhưng chất lượng hình ảnh camera giám sát đúng thật là không tốt." Cảnh sát Vương cau mày nói.

"Không sao, tôi biết trong tầm nhìn rộng như vậy, nhiều người như vậy, tìm một người băng bó ở tay trong những hình ảnh mơ hồ, đúng là chuyện không thể." Tôi nói, "Nhưng giữa ban ngày, camera giám sát sẽ không bị sai màu, cô chỉ cần tìm điểm màu xanh lam trong hình ảnh của camera giám sát, là được."

"Đây đúng là một cách hay." Lông mày của cảnh sát Vương lập tức dãn ra, "Cái này có phần mềm chuyên dụng."

"Đi, chúng ta cùng đi xem thế nào." Tôi đứng dậy.

Từ trung tâm chỉ huy ban chuyên án đã được chuyển về Công an thành phố đến phòng Điều tra video ở trên tầng, chỉ mất hai phút. Sau khi vào phòng Điều tra video, cảnh sát Vương chăm chú gõ một hồi trên bàn phím, các nhân vật trong camera giám sát trên màn hình đều vận động nhanh hơn. Không biết cảnh sát Vương dùng phần mềm gì, hễ các góc độ khác nhau ở các ô vuông trên màn hình trong hình ảnh camera giám sát xuất hiện một vật thể di động màu xanh, là trên màn hình sẽ xuất hiện một điểm màu đỏ, sau đó trích xuất hình ảnh nhân vật.

“10 giờ 52 phút gọi điện báo cảnh sát, 11 giờ 10 phút cảnh sát đã đến, chúng ta cần tìm camera giám sát ở gần đây trong khoảng 18 phút này và thêm 5 phút sau nữa là được.” Cảnh sát Vương vừa nói vừa nhanh nhẹn chỉnh lý những hình ảnh tự động trích xuất qua phần mềm.

Chỉ cần cắt ra hình ảnh trọng điểm trong biển người này, lượng công việc của chúng tôi sẽ giảm đi rất nhiều. Nếu không để nhận diện điểm màu xanh lam bé tí xíu trong hình ảnh bằng mắt thường, mới đúng là mò kim đáy bể, lại còn thử thách thị lực.

“Trích xuất xong rồi, tất cả bảy mươi hai tấm ảnh.” Cảnh sát Vương gõ mạnh vào phím enter và nói.

“Nhanh thế.” Tôi ngạc nhiên nói, “Chà, cô nhìn tấm ảnh thứ ba mươi bảy.”

Cảnh sát Vương từ từ phóng to hình ảnh trên màn hình, dáng một người bước đi vội vã xuất hiện trong đám đông. Điều kỳ quặc là, tay anh ta đút trong túi quần, nhưng miệng túi có thể nhìn thấy một vòng màu xanh lam. Trống giống như người này cầm một thứ màu xanh đút vào trong túi.

“Xem video quay hình ảnh anh ta di chuyển.” Tôi nói.

Cảnh sát Vương dựa vào số thứ tự hình ảnh trích xuất từ camera giám sát và thời gian, trích xuất động tác của người đàn ông này khi đi qua camera giám sát của công an. Đây là một thanh niên trẻ mặc áo phông đen và quần bò, trông có vẻ như để tóc húi cua. Có thể thấy, khi nhường đường cho một người đi đến từ phía trước mặt, anh ta quay người trông rất buồn cười,

còn không bỏ tay ra khỏi túi quần. Nhưng, đúng lúc quay người, túi quần anh ta phồng lên một cục.

“Trong túi quần có dao!” Đại Bảo ở phía sau bỗng hét lên, khiến cảnh sát Vương giật bắn mình, khẽ lắc vai.

“Cứ giật đùng đùng!” Hàn Lượng nói, “Có nhìn thấy mặt đâu.”

“Không sao, cậu nhìn giày của hắn xem.” Tôi nói, “Giày màu xanh lam, đế màu trắng, rất đặc trưng”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ trích xuất hình ảnh đã tìm thấy khi trước có Tả Thiên Cường ngay đây, xem cạnh anh ta có người nào đi giày giống như vậy không.” Cảnh sát Vương nhận được gợi ý lập tức hiểu ngay, nói.

“Đúng rồi, thông thường ngày nào mọi người cũng thay quần áo, nhưng không nhất định thay giày hằng ngày.” Tôi bổ sung, “Nếu chúng ta đã nghi ngờ Tả Thiên Cường thuê hung thủ, mà anh ta lại không dùng mạng hoặc điện thoại để thuê, thì chỉ có khả năng người này luôn đi cùng anh ta.”

Cảnh sát Vương gật đầu, mười ngón tay lại nhanh nhẹn gõ trên bàn phím. Trên màn hình từng đoạn video được cắt ra, nhân vật trung tâm của mỗi đoạn đều là Tả Thiên Cường.

“Có rồi!” Cảnh sát Vương cắt được một tấm ảnh, sau đó phóng to dần, nói: “Các anh xem, có phải người này không?”

“So với người lúc trước, tóc dài hơn, nhưng giày đúng là giống!” Đại Bảo nói.

Thời gian camera giám sát hiển thị là 8 giờ rưỡi sáng vào ngày cách đây bốn hôm, Tả Thiên Cường đang ngồi bên đường gặm gì đó, chắc là ăn sáng, còn đứng bên cạnh là một thanh

niên rất cao, vẻ ngông nghênh, chơi bời, để tóc kiểu Iori Yagami, hình như đang nói gì đó với Tả Thiên Cường. Giày của thanh niên này, đúng là phần trên màu xanh lam, đế màu trắng.

Tôi nhìn Đại Bảo một cái, trong lòng đầy phấn khích, nói: "Mặc dù tấm ảnh trích xuất này nhìn không rõ mặt mũi, nhưng có thể cầm tấm ảnh này, đến các hiệu cắt tóc xung quanh dò hỏi thông tin, cho các thợ cắt tóc nhận diện người này. Nếu hắn đã cắt tóc trong bốn hôm gần đây, mà kiểu tóc trước đó lại kỳ dị như vậy, biết đâu người thợ cắt tóc nào đó sẽ có ấn tượng về hắn."

"Vâng, tôi cũng tìm thêm trong camera giám sát xem, chưa biết chừng có thể tìm ra được một thói quen trong hành vi của hắn." Cảnh sát Vương nói.

"Sau khi tìm được, chỉ cần quan sát tay phải của hắn có vết thương lớn hay không, là có thể nhận diện được." Tôi quay đầu nói với các trinh sát viên phía sau lưng.

Khi nóng ruột chờ đợi, dường như thời gian sẽ trôi đi rất chậm. Rõ ràng là chỉ có một buổi sáng, mà tôi cảm giác như cả một ngày đã trôi qua.

Cả buổi sáng, tôi và Đại Bảo đều ngây người chăm chú nhìn tấm hình cắt ra trong máy tính, nhưng cũng không thể phát hiện được ra điều gì. Còn những người khác thì dựa vào ghế mềm trong phòng họp lăn ra ngủ.

"Đã bắt được đối tượng rồi." 2 giờ chiều, một trinh sát viên bước vào phòng họp nói, "Ở tầng hầm thứ nhất khu phá án, nhân viên y tế đang khâu vết thương trên tay cho hắn."

“DNA thì thế nào?” Tôi hỏi.

“Đã mang đi làm rồi, nhưng hắn đã khai rồi.” Trinh sát viên nói, “Các anh phán đoán không sai, có liên quan đến Tả Thiên Cường.”

“Khai rồi?”

“Khai rồi.” Trinh sát viên đáp, “Khi chúng tôi tìm thấy hắn, vì hắn không dám đến bệnh viện, bị mất máu và nhiễm trùng, suýt ngất xỉu. Chúng tôi đã cứu mạng hắn, cho nên hắn không kịp nói câu nào đã gục luôn xuống. Thanh niên này đúng là ác liệt thật, cả bàn tay bị chém rời gần một nửa, mà cứ dùng khăn mặt quấn lại không dám đi bệnh viện. Thảo nào, nghe nói hung thủ chắc chắn bị thương ở tay, chúng tôi đã cử người đến phục ở bệnh viện gần đây, nhưng không có ai đến bệnh viện khám.

“Tả Thiên Cường đâu?” Tôi đứng dậy, hỏi.

“Đã giám sát anh ta ngay từ trước rồi, vừa có căn cứ xác thực, là các đồng nghiệp ra tay luôn.” Trinh sát viên nói, “Bây giờ đang dẫn về.”

“Tình hình cụ thể thế nào?”

“Chúng tôi đã tìm hiểu được, quan hệ giữa Tả Thiên Cường và Tra Dương không chỉ là quan hệ hợp tác kinh doanh, hai người này đã có một thời gian yêu đương. Nhưng sau khi yêu mấy tháng, Tra Dương phát hiện ra Tả Thiên Cường đã có vợ con, liền đề nghị chia tay, sau đó đã có bạn trai mới, Tả Thiên Cường cho rằng mình đã vì Tra Dương rất nhiều, cuối cùng lại bị một gã non choẹt cướp mất, tất nhiên là không cam tâm.”

“Tên giết người tên là Khê Cương, 23 tuổi.” Trinh sát viên tiếp tục nói, “Có thể coi là một nhà thầu xây dựng, mấy tháng

trước đội công trình do hắn ta chỉ huy mãi không có việc làm vì dịch bệnh, đến khi dịch bệnh cơ bản đã qua, thì các đội công trình khác đã cướp hết việc. Đúng lúc đó bộ phận tiêu thụ của Tả Thiên Cường có một công trình do Tả Thiên Cường phụ trách, Khê Cương liền nịnh nọt Tả Thiên Cường suốt, định móc nối một vụ làm ăn. Lúc đó, Tra Dương vừa chia tay với Tả Thiên Cường, ngày nào Tả Thiên Cường cũng tâm tư rối bời, không muốn thúc đẩy việc hợp tác công trình. Thế là Tả Thiên Cường liền bảo Khê Cương, nếu Tra Dương quay lại, anh ta mới xem xét tiếp tục hợp tác công trình. Vậy nên Khê Cương muốn tác động đến Tra Dương, nhưng chưa kịp tiếp cận Tra Dương. Sáng hôm vụ án xảy ra, khi Khê Cương tìm thấy Tả Thiên Cường đang nhòm ngó phía dưới nhà Tra Dương, đúng lúc đó lại nhìn thấy Chu Quang Vĩnh bạn trai mới của Tra Dương vào nhà cô ta. Lúc đó, Tả Thiên Cường nói với Khê Cương, Tra Dương đã "bẩn" rồi, thì anh ta không muốn níu kéo nữa, vì vậy công trình cũng không làm nữa, đằng nào thì đối với tất cả các doanh nghiệp nhà nước, dự án này có hay không đều được. Có điều, đối với đội công trình của Khê Cương, dự án này lại không phải là có hay không đều được, thế là Khê Cương muốn cứu vãn tình hình. Tả Thiên Cường liền bảo, "Cậu giúp tôi giải tỏa cơn giận này, biết đâu tôi sẽ xem xét, ví dụ như, giết đôi nam nữ chó chết này"."

Khê Cương vốn xuất thân là một tên lưu manh, 14 tuổi đã bị bắt giữ vì tội cố ý gây thương tích. Thời gian này, hắn cứ quanh quẩn trước mặt Tả Thiên Cường ra bộ nhũn nhặn cầu cạnh, cũng đã điên tiết lắm rồi, Tả Thiên Cường làm hỏng bát cơm

của hắn vì vấn đề tình cảm cá nhân, không hề có tí logic nào, càng khiến cơn giận vô cớ của hắn bốc lên đỉnh đầu, thế là hắn trút toàn bộ cơn giận lên hai người vô tội.

Khi đó Tả Thiên Cường cũng chỉ vì bực bội nhất thời mà nói thế thôi. Dù gì Tra Dương cũng do mình một tay đào tạo nên, nếu không có sự giúp đỡ của Tả Thiên Cường, chẳng phải lúc đầu không có nguồn hàng quan trọng, thì Tra Dương làm gì được như bây giờ? Nhưng không ngờ, Tra Dương hoàn toàn không coi Tả Thiên Cường ra gì, nói chia tay là chia tay, hoàn toàn không lưu luyến tình cũ. Nhưng nếu bảo anh ta muốn giết người thật, là không khách quan. Hôm đó, khi Tả Thiên Cường rời khỏi khu nhà của Tra Dương, hoàn toàn không ngờ được Khê Cương lại đi giết người thật. Cũng chính vì anh ta không nghĩ đến kết quả đó, nên mọi việc hằng ngày vẫn bình thường, khiến cảnh sát cảm thấy anh ta hoàn toàn không phải là hung thủ. Sau đó, Tả Thiên Cường biết được sự việc qua tin thời sự, mới hoảng loạn, thậm chí nghi ngờ điện thoại di động của mình cũng đã bị cảnh sát bí mật điều tra. Nhưng không còn tác dụng gì nữa, đã quá muộn.

"Một gã đàn ông tệ bạc." Đại Bảo bắt chước giọng của Trần Thi Vũ, nói, "Đã có vợ có con, mà còn đi ngoại tình, đã ngoại tình thì thôi, lại còn vì ghen tuông mà hại chết hai người. Đáng hận nhất là, Tra Dương biết anh ta có gia đình, rời xa anh ta, chẳng phải là phản ứng bình thường của người bình thường sao? Không ngờ gã Tả Thiên Cường này còn cho rằng đó là cái cớ Tra Dương cố tình đưa ra, lối suy nghĩ gì thế không biết!"

“Tôi nghĩ, bây giờ tay Tả Thiên Cường này cũng đang hối hận không kịp rồi.” Tôi lắc đầu nói, “Cho nên, chúng ta không được vì trong tay mình có quyền, mà đi uy hiếp người khác chuyện gì, càng không được kết giao bạn bè thiếu thận trọng rồi lại nói năng linh tinh.”

“Tôi nhớ cậu từng nói, tử vong ở đâu? Tử vong ở ngay trong tâm trạng của bạn.” Đại Bảo cảm thán, “Đúng thế, cậu nghĩ xem, chúng ta trải qua bao nhiêu vụ án, mà trong bấy nhiêu vụ tử vong bất thường, các vụ án thê thảm do tâm trạng gây ra đều chiếm đại đa số.”

“Gã Tả Thiên Cường này, tự làm tự chịu.” Hàn Lượng nói.

“Mấy hôm không gặp, nhớ mọi người phết đấy!” Sau khi phá giải được vụ án, chúng tôi không về luôn, mà lái xe từ thành phố Thu Lĩnh đến thẳng thành phố Sâm Nguyên, gặp Lâm Đào, Trần Thi Vũ, Trình Tử Nghiên đang làm việc ở đó, vừa gặp mặt, Đại Bảo đã hớn hở chào, “Mà này, các cậu đã bỏ lỡ một vụ án siêu sinh động! Có phải là rất buồn không?”

Lâm Đào còn chưa kịp lên tiếng, Đại Bảo đã nháy mắt nhìn về phía Tiểu Lông Vũ, cười nói: “Tiểu Lồng Vũ bỏ lỡ hai vụ án rồi nhỉ? Có phải là rất buồn không?”

“Không buồn tí nào.” Trần Thi Vũ cười nói: “Công việc của bọn tôi cũng có tiến triển đấy.”

Nhóm ba người của Trần Thi Vũ, ngày đầu tiên đến Sâm Nguyên đã bắt đầu việc lục soát nhà Tiền Đại Doanh. Lâm Đào tranh lời Trần Thi Vũ, kể lại công việc mấy hôm vừa rồi một cách sinh động.

Trước khi lục soát, để phối hợp với công việc của họ, đồn công an địa phương đã tìm gặp Tiền Đại Doanh để nói chuyện, tạm thời khống chế ông ta. Dù sao vụ án này cũng đã mười tám năm rồi, trong thời gian qua cũng đã lật đi lật lại mấy chục lần, có lẽ cả cảnh sát địa phương và Tiền Đại Doanh đều đã chán ngấy rồi.

Theo cách nói của Lâm Đào, khi họ đến thôn có nhà của Tiền Đại Doanh, phát hiện thấy đây là một ngôi làng rất đẹp, sơn thủy hữu tình. Các nhà trong làng hầu hết đều xây theo phong cách kiến trúc Huy Châu[*], nhà cửa san sát song bố cục hài hòa, hàng lối đẹp mắt. Dãy núi Sâm Nguyên phía sau xanh thẳm rậm rạp, dường như không thể nhìn thấy tận cùng. Đứng ở cửa nhà Tiền Đại Doanh, là có thể nhìn thấy dãy núi hùng vĩ trùng điệp và cái hồ nhỏ gợn sóng lấp lánh.

"Một nơi đẹp như thế này, lẽ ra sẽ khiến cho người ta thấy lòng rất bình yên chứ." Lâm Đào vừa miêu tả vừa cảm thán, "Tôi thật không hiểu nổi, tại sao lại có chuyện bạo hành gia đình xảy ra ở đây?"

Trần Thi Vũ lắc đầu: "Tôi nghĩ, chuyện bạo hành gia đình sẽ không vì hoàn cảnh bên ngoài mà thay đổi, nó bắt nguồn từ địa ngục trong nội tâm con người, ôi, anh đừng tự ngắt lời mình nữa, mau nói vào trọng điểm xem nào."

Lâm Đào gãi đầu, tiếp tục nói.

Nhà Tiền Đại Doanh là một ngôi nhà một tầng gồm nhiều gian sát nhau thành dãy, có kết cấu bê tổng kết hợp với gạch,

theo tư liệu của bộ phận điều tra, ngôi nhà này là bố Tiền Đại Doanh xây dựng từ thời trẻ, đã có năm mươi năm lịch sử rồi. Căn nhà rõ ràng đã được tu sửa, trang trí lại nhiều lần, trông không hề cũ nát. Mặt ngoài tường xi măng, mái ngói đều tăm tắp và cửa sổ dạng cánh bằng nhựa, tổng thể trông vẫn tương đối sạch sẽ.

Trong phòng cũng sạch sẽ như vậy, đồ đạc trong phòng khách ở giữa và phòng ngủ ở phía tây được bài trí rất gọn gàng, bên trên đều có một lớp bụi mỏng, rõ ràng là ít sử dụng, chỉ có gian phòng ngủ ở phía đông là có dấu hiệu có người ở, nhưng chăn trên giường cũng được gấp rất gọn gàng.

Mọi người trong làng đều biết vợ con Tiền Đại Doanh thường xuyên bị bạo hành, sau đó lại mất tích một cách bí ẩn, Tiền Đại Doanh chắc hẳn đã sống mười tám năm trong sự dè bỉu của người đời, làm gì có ai đồng ý lấy ông ta.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ tìm kiếm, Trần Thi Vũ phát hiện thấy một cuốn album cũ, là loại album cũ được đóng bằng cách đục lỗ, luồn dây, mấy chục năm trước mới có, có điều, sợi dây luồn ở gáy cuốn album lại không hề cũ. Mỗi trang trong cuốn album đều dán hai ba tấm ảnh cũ đã ố vàng, hầu hết đều là ảnh chụp chung của cả ba người trong gia đình, ai cũng cười tươi như hoa. Nói theo lời của Lâm Đào, xem cuốn album này, không thể nào tin được đây lại là một gia đình có hành vi bạo hành nghiêm trọng.

Họ phát hiện ra cuốn album này, như tìm được vật quý, đem cuốn album về phòng Thực nghiệm hóa lý của Công an thành phố. Nhân viên xét nghiệm hóa lý dùng kính hiển vi xem xong

sợi dây luồn ở cuốn album, xác định sợi dây này chắc chắn còn mới. Nếu đã thay dây, chỉ có hai khả năng. Một là để rút ra để thêm giấy ảnh vào, hai là sợi dây cũ bị đứt, buộc phải thay dây mới. Khả năng thứ nhất cơ bản có thể loại trừ, vì vụ án này đã mười tám năm rồi, trong thời gian đó cảnh sát không phát hiện thấy manh mối nào có giá trị, cũng không có chuyện đánh rắn động cỏ. Như vậy có nghĩa là xem ra Tiền Đại Doanh thường xuyên lật xem cuốn album này ở nhà, ông ta chắc rất hối hận về hành vi của mình, khi tuổi tác tăng lên, cảm giác có tội và nỗi nhớ vợ con cũng sẽ ngày một tăng lên. Đây là hiện tượng tốt, vì một khi có manh mối có giá trị, sẽ rất dễ có được bước đột phá đối với Tiền Đại Doanh.

Khi họ nghiên cứu kĩ cuốn album, Trình Tử Nghiên phát hiện thấy có mấy tấm ảnh hơi giống nhau. Cô lật về trang thứ nhất của cuốn album, chỉ vào một tấm ảnh trong đó, trong tấm ảnh, gia đình ba người quay lưng về phía dãy núi xanh trùng điệp, đứng giữa lùm cây, đỉnh núi tạo hình giống như hình chữ S đẹp tuyệt ở phía trên bức ảnh. Khi đó Hứa Tinh, cũng chính là Tiền Mộng, trông chỉ khoảng 2, 3 tuổi. Trình Tử Nghiên lại mở ra phía sau đến trang thứ tư, chỉ vào một tấm ảnh. Trong tấm ảnh này, Tiền Mộng đã 5, 6 tuổi rồi, có điều cảnh nền trong bức ảnh gần như giống hệt, là đỉnh núi tạo hình giống chữ S ở phía trên bức ảnh. Trình Tử Nghiên lại mở ra đằng sau cuốn album, trong bức ảnh Tiền Mộng đã 7, 8 tuổi, vẫn nhìn thấy đỉnh núi tạo hình chữ S.

Ba tấm ảnh này và tấm ảnh giấu trong con thú nhồi bông mà chúng tôi tìm thấy, cảnh nền giống hệt nhau. Trong tấm

ảnh đó, Tiền Mộng trông khoảng chừng 10 tuổi. Còn ở giữa trang cuối cùng của cuốn album, rõ ràng thiếu một tấm ảnh.

Nếu ông Tiền Đại Doanh này hay nhớ về quá khứ, thì có thể giải thích được, họ thích đến cùng một nơi, tạo dáng cùng một kiểu để chụp ảnh. Hơn nữa, thường xuyên chụp ảnh ở chỗ này trong núi, thứ nhất cho thấy cách nhà họ không xa, thứ hai là chỗ này rất quen thuộc đối với ông ta.

Cho nên Trần Thi Vũ, Lâm Đào và Trình Tử Nghiên cho rằng, Tiền Đại Doanh rất có khả năng đã giấu xác chết ở chỗ này, nơi mà Tiền Đại Doanh và Lý Như có tình cảm đặc biệt, có lẽ, là một nơi có ý nghĩa đối với gia đình họ.

“Thế thì dễ rồi.” Đại Bảo nghe Lâm Đào kể xong, liền lẩm bẩm một câu.

“Dễ thế nào?” Tôi quay đầu hỏi Đại Bảo, “Giữa núi rừng mênh mông, đi tìm chỗ này như thế nào?”

“Đã là ảnh cả ba người trong gia đình, thì chắc chắn phải có người khác chụp cho họ chứ.” Đại Bảo nói, “Không phải cứ tìm ra người này, là sẽ biết chụp ở đâu à?”

“Nếu là hoạt động riêng tư của gia đình ba người, làm gì có chuyện mang thêm một người thừa? Không hợp lý, không hợp lý.” Hàn Lượng nói.

“Nếu không thì chụp ảnh thế nào?” Đại Bảo nói, “Ảnh rõ ràng không phải là tự chụp.”

“Loại ảnh này, điểm ảnh này, hiển nhiên không phải là kiểu chụp tự sướng” Trần Thi Vũ nói, “Tôi nghĩ, vào thời đó, những tấm ảnh này đều chụp bằng máy ảnh tự động.”

“Cô biết cả máy ảnh tự động cơ à?” Tôi cười nhìn Trần Thi Vũ.

“Tất nhiên rồi, lúc đó bố tôi thường xuyên chụp ảnh thẻ cho tôi bằng máy ảnh tự động của cơ quan.” Trần Thi Vũ nói, “Phim ảnh tất nhiên là của mình.”

“Hóa ra thầy lại dùng của công vào việc tư!” Đại Bảo nói.

“Đã nói rồi mà, phim là của mình.” Trần Thi Vũ nói, “Trở lại việc chính, những tấm ảnh này, thực ra cũng là chụp bằng máy ảnh tự động, rửa phim, có thể chọn rửa ảnh cỡ 5.6x8.9, 7.6x10 hoặc 8.9x12.7. Còn máy tự động thời đó đều có chức năng hẹn giờ chụp. Cũng có nghĩa là, đặt máy ảnh ở một chỗ, ngắm chuẩn vị trí khung hình, hẹn giờ, sau đó người chụp chạy đến vị trí khung hình, đợi mấy giây, là máy tự động chụp.”

“Ừm, mấy tấm ảnh này, mặc dù cảnh nền giống nhau, nhưng chúng ta nhìn kĩ có thể nhận ra, cách chọn cảnh có vấn đề.” Tôi nói, “Ba người trong gia đình họ, có ảnh vị trí lệch sang trái, có ảnh vị trí lệch sang phải, thậm chí có một tấm, cánh tay trái của Tiền Đại Doanh đã lọt ra ngoài ống kính. Nếu có người chụp giúp họ, không thể nào có chuyện không điều chỉnh được vị trí khung hình.”

“Cho nên, vẫn không thể tìm thấy được à?” Hàn Lượng hỏi.

“Có theo mùa không, chụp vào khoảng tháng chín?” Tôi cau mày, nhìn mấy tấm ảnh và nói.

“Ừm, nhìn quần áo, rồi nhìn...” Trình Tử Nghiên lật đi lật lại cuốn album, đột nhiên chỉ vào một tấm ảnh trong đó và nói, “Cái này chắc là vào tháng chín, hoa mộc hương đã nở.”

“Hoa mộc hương mà cô cũng nhận được ra?” Lâm Đào tròn mắt.

“Vâng, anh xem, trong rừng phía xa này, có một vạt rộng màu vàng, nhìn kĩ đều là những điểm nhỏ màu vàng, không phải là hoa mộc hương sao?” Trình Tử Nghiên chỉ vào một khoảng nhỏ màu vàng trong tấm ảnh và nói. Nếu không phải là cô tinh mắt, thì đúng là rất khó phát hiện ra.

“Thứ nhất, có hình núi ở cảnh nền, thứ hai, tìm vạt cây mộc hương, có phải là có hy vọng không?” Tôi nói.

“Cho người đi tìm, e là hơi khó.” Trần Thi Vũ nói.

“Không cần cử người đi tìm.” Trình Tử Nghiên nói, “Chúng ta có flycam mà. Nhưng, đây là ảnh hơn hai mươi năm trước rồi, bây giờ đi tìm hoa mộc hương, có khả thi không?

“Khả thi.” Tôi đáp, “Vùng núi này là khu bảo tồn tự nhiên, bao nhiêu năm nay, hoàn toàn không xảy ra việc chặt phá rừng bừa bãi. Từ khoảng cách xa như thế này trong ảnh, có thể nhìn ra được vạt cây mộc hương, nhất định là một vạt cây mộc hương khá rộng. Bấy nhiêu năm trôi qua, nếu không bị chặt phá, thì chỉ có càng ngày càng nhiều. Điểm duy nhất không biết, chính là bây giờ hoa mộc hương đã nở chưa.”

“Nếu nở rồi, tôi ngửi mùi cũng tìm đến được.” Đại Bảo nói, “Không cần đến cả flycam.”

“Trong khu rừng này, rất nhiều cây mộc hương.” Tôi nói, “Không nhất định đều là chỗ cần tìm, quan trọng vẫn phải là cảnh núi hình chữ S này. Nếu dùng flycam, có thể trực tiếp đối chiếu qua màn hình, hiệu suất chắc là không quá thấp.”

“Hoa mộc hương chưa nở cũng không sao.” Trình Tử Nghiên nói, “Các anh không biết bây giờ có rất nhiều app có thể nhận diện được các loại thực vật đúng không, chỉ cần tôi dùng app đối chiếu hình ảnh thực mà flycam truyền về, là có thể phân biệt được những cây nào là cây mộc hương trong thời gian ngắn nhất qua cành cây, hình dạng lá cây.”

“Sau đó cho flycam dừng lại ở gần điểm có cây mộc hương quan sát hình dáng núi trong cảnh nền.” Tôi phấn chấn nói, “Đi, bây giờ đi luôn đến lâm trường núi Sâm Nguyên, gặp anh em bên cảnh sát rừng, bảo họ vẽ cho chúng ta một bản sơ đồ núi Sâm Nguyên. Sáng mai nhờ thầy giúp điều toàn bộ flycam của Công an thành phố cấp huyện quanh đây, điều hết đến, hỗ trợ chia ra các khu vực để tìm.”

VỤ ÁN THỨ MƯỜI
TÌNH YÊU CỦA BỐ DƯỢNG

Hôm nay giở lại toàn bộ nhật ký trước đây.

Không ngờ, theo thời gian, tôi đã viết nhiều như vậy, ghi lại bao nhiêu kỷ niệm.

Còn nhớ buổi tối hôm tôi và Sử Phương cưới nhau, tôi nói với anh ta tôi có thói quen viết nhật ký, nhưng chưa bao giờ cho người khác xem. Thế là anh ta hứa với tôi, sau này sẽ rèn thói viết nhật ký, sau đó chúng tôi có thể trao đổi nhật ký. Lúc đó, anh ta còn sờ lên tóc tôi, ngại ngùng nói mình viết văn không hay, đến lúc đó tôi đừng có chê.

Tuần đầu tiên sau khi cưới, anh ta đúng là đã cho tôi xem một đoạn nhật ký, lúc đó tôi rất vui, nhưng không hề đưa nhật ký của mình trước đây cho anh ta xem, thực ra tôi hơi lo lắng, lo rằng quá khứ u buồn của tôi sẽ khiến anh ta sợ.

Nhưng rồi cứ thế, tôi đã viết được bấy nhiêu, nhưng vẫn không cho anh ta xem.

Bây giờ anh ta còn viết không? Tôi cũng không biết nữa.

Anh ta quá bận rộn, có lẽ, anh ta đã chán trò chơi trẻ con này; hoặc là, anh ta hoàn toàn không nhớ là có một lời hứa như vậy. Chúng tôi ngày càng ít nói chuyện với nhau, nói gì đến chuyện trao đổi nhật ký?

Nhưng tôi vẫn nhớ mãi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau trong đám tang.

Anh ta đi về phía tôi, chủ động muốn giúp tôi làm gì đó. Khi đó, ánh mắt anh ta ấm áp đến thế, lại tự nhiên đến thế, đối với người đang đứng trong tăm tối như tôi, mọi thứ của anh ta đều tươi sáng. Tôi đã từng nghĩ rằng cả đời này mình sẽ không yêu ai, nhưng vì anh ta mà dần dần không còn e dè cảnh giác nữa.

Nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi.

Chúng tôi ngủ cùng một giường, quay lưng vào nhau, đến hơi thở cũng lạ lẫm.

Tôi rất muốn quay người lại hỏi anh ta: Tại sao, tại sao đến anh cũng trở thành ác quỷ?

1

"Không vấn đề gì, không cần hỏi ý kiến sếp Trần, chỉ cần phá giải được vụ án, ngày mai tôi có thể điều năm đội flycam đến giúp." Nghe chúng tôi trình bày xong, Phó trưởng Công an thành phố Sâm Nguyên họ Tiền vỗ ngực nói, "Có điều, các anh cũng phải giúp tôi một việc."

"Anh khách khí quá, điều flycam đến, cũng là giúp các anh mà." Tôi cười trêu lại.

"Được rồi, được rồi, anh nói đúng, nhưng chỗ chúng tôi ở đây một vụ án mạng, khi flycam lục soát trong núi, các anh có thể giúp không?" Phó trưởng Công an Tiền cười nói.

"Được, không vấn đề gì." Đại Bảo nhận lời luôn.

"Tình hình thế nào?" Tôi hỏi.

"Trong một tòa nhà, hai người chết, một người bị thương, hiện tại phỏng đoán là gã bố dượng định xâm hại cô gái, cô gái kháng cự, bị bố dượng giết. Quá trình này bị bạn học của cô gái phát hiện ra, cậu bạn học nghĩa hiệp, đã giết gã bố dượng, bản thân cũng bị thương." Phó trưởng Công an Tiền nói.

"Cậu ta vẫn còn sống? Thế thì cần bác sĩ pháp y chúng tôi làm gì? Trực tiếp dựng lại hiện trường thôi." Đại Bảo nói.

“Mặc dù chứng cứ trong vụ án này có vẻ rõ ràng, nhưng có thể sẽ gây ra ảnh hưởng xã hội rất xấu, cho nên Công an tỉnh yêu cầu chúng tôi phải nhanh chóng điều tra phá án, đảm bảo vụ án không có bất cứ sơ hở nào!” Phó trưởng Công an Tiền nói, “Các anh đã đến rồi, chẳng lẽ không ở luôn đây giúp chúng tôi giải quyết xong việc?

“Tôi phát hiện thấy tình hình đã thay đổi.” Đại Bảo nói, “Trước đây là ở đâu có người chết, chúng tôi đến chỗ đó, bây giờ là chúng tôi đến đâu, ở đó có người chết, đúng là thể chất của Conan mà.”

“Đừng có nói linh tinh!” Tôi vỗ mạnh vào sau gáy Đại Bảo một cái.

Phó trưởng Công an Tiền bật cười thành tiếng, bảo: “Đi nào, ở thị trấn Mai Hoa ngoại ô thành phố chúng tôi, trường trung học Sâm Nguyên.”

“Ồ, thế thì tôi biết rồi. Trường trung học Sâm Nguyên, quá nổi tiếng.” Tôi khoát tay, bảo mọi người lên ô tô.

Tình tiết xấu mà Phó trưởng Công an Tiền kể, không chỉ một lần xuất hiện trong các tác phẩm điện ảnh. Trên đường đi đến đó, có thể mọi người đều đang tưởng tượng ra các loại tình tiết khiến người ta ghê sợ, nên ai nấy vẻ mặt đều nghiêm trọng, không nói chuyện gì.

Trường trung học Sâm Nguyên hoàn toàn không nằm trong khu trung tâm của thành phố Sâm Nguyên, mà ở gần một con đường cao tốc. Ngôi trường này vô cùng nổi tiếng trong tỉnh, vì đây không chỉ là một trường trung học thông thường, mà còn là một trường học có tỉ lệ đỗ đại học tương đối cao. Lớp mười,

mười một của trường này, mỗi cấp lớp chỉ có hơn ba trăm học sinh, khi học sinh lên lớp mười hai, sẽ bị chia lại lớp. Vì trong thành phố Sâm Nguyên, phụ huynh của học sinh có điểm thi vào đại học không tốt ở tất cả các địa phương trong tỉnh, đều có khả năng đưa con đến học lại ở trường trung học Sâm Nguyên, cho nên lớp mười hai ở trường trung học Sâm Nguyên có đến hơn hai nghìn học sinh. Nói cách khác, ngôi trường này chú trọng xây dựng thương hiệu "học lại".

Thị trấn Mai Hoa, nơi có trường trung học Sâm Nguyên, vốn là một thị trấn có ít dân số, nhưng vì trường trung học Sâm Nguyên ngày càng nổi tiếng, thị trấn này cũng trở nên sầm uất. Xe cộ tấp nập khiến người ta cảm giác đây là một huyện thành sầm uất, thậm chí ban ngày đến đây, còn có khả năng tắc đường.

Trẻ con đến học ở trường trung học Sâm Nguyên, nhưng ký túc xá của trường trung học Sâm Nguyên không có nhiều chỗ ở, cho nên lũ trẻ đa số phải có phụ huynh đến "kèm học". Việc kèm học ở xa cũng không hoàn toàn giống với kèm học ở địa phương, đó là phụ huynh phải thuê một căn nhà ở gần trường, sau đó thôi việc, đến thành phố Sâm Nguyên phục vụ chăm sóc, kèm con mình học xong một năm học lại.

Coi trọng giáo dục là cơ sở để thực hiện sự phát triển của dân tộc, nhưng tâm lý sùng bái trường nổi tiếng quá mức, mù quáng đua theo người khác, lại có vẻ hơi dị thường.

Nhu cầu kích thích nguồn cung mặc dù chưa có nhà đầu tư kinh doanh bất động sản nào đầu tư xây dựng rộng ở đây, nhưng từ lâu dân làng ở địa phương đã tận dụng đất ở của mình

xây hàng dãy nhà cấp bốn các kiểu phong cách, để đáp ứng nhu cầu nhà ở. Nghe nói, những công trình sơ sài này, mỗi mùa hè đều không đáp ứng đủ nhu cầu.

Bây giờ người ở thị trấn đã đông lên, vì không giống như những trường học khác, cho dù là học sinh được lên lớp của trường hay là học sinh học lại từ trường khác thì cũng đều đã đến trường trường trung học Sâm Nguyên không có kỳ nghỉ hè, học sinh đã bắt đầu học kỳ được nửa tháng rồi.

Hàn Lượng lái ô tô khám nghiệm vòng qua dòng xe đông đúc, phóng về phía đông thị trấn. Đi qua được khu vực sầm uất, cuối cùng đã nhìn thấy khu vực tương đối hẻo lánh ở phía đông thị trấn, có mấy ô tô cảnh sát đang nháy đèn.

Mấy ô tô cảnh sát nối đuôi nhau, tạo thành một đường vòng cung ở cổng của một căn nhà xây tạm, chặn mười mấy người dẫn hóng xem ở ngoài hiện trường. Một đường dây cảnh giới màu xanh lam xen lẫn màu trắng đã được căng ở cổng căn nhà xây tạm, Phó trưởng Công an Tiền đến hiện trường từ trước đang chắp tay sau lưng đứng phía ngoài dây cảnh giới, nghe một người đàn ông có giọng the thé nói gì đó.

Nhìn thấy xe chúng tôi đỗ lại từ phía xa, Phó trưởng Công an Tiền liền xuyên qua vòng cung ô tô đi về phía chúng tôi. Người đàn ông có giọng nói the thé thấy Phó trưởng Công an Tiền đi ra chỗ khác, lập tức kêu khóc: “Thế có khổ thân tôi không cơ chứ! Cho một tên cầm thú thuê nhà! Thế này thì tôi làm sao thu hồi được vốn xây nhà đây!”

Xem ra, tình hình cụ thể của vụ án mà cảnh sát nắm được, không biết là bị rò rỉ ra ngoài hay là người dân tự suy đoán, đã

lan truyền khắp nơi.

Chúng tôi xuyên qua đám đông vây quanh, đi về phía Phó trưởng Công an Tiền, nghe thấy mấy người dân hóng xem đang bàn tán.

“Bà không biết chứ, đứa con gái nhà này xinh xắn lắm.”

“Đúng thế, khu vực gần đây có ai không biết cháu gái họ Bành này, đúng là đẹp từ trong trứng nước!”

“Bà gặp mẹ nó bao giờ chưa? Mẹ nó trông xấu lắm, chắc là con gái giống bố.”

“Bố nó, không phải cũng chết trong đó rồi à?”

“Ai bảo thế? Đấy là bố dượng của nó! Bà nghĩ mà xem, mẹ con bé này đúng là vô tâm, để một đứa con gái xinh xắn như thế ở cùng bố dượng, không xảy ra chuyện thì sao!”

“Thảo nào lão bố dượng lại nhòm ngó cô con gái, lão bố dượng cưới lần này chắc chắn là nhắm vào cô con gái rồi.”

“Mẹ nó chắc chắn cũng không phải là tốt đẹp gì, để duy trì hôn nhân, giả vờ như không thấy chuyện khốn nạn chứ gì!”

“Khổ thân con bé, xinh như thế, cả đôi vợ chồng cưới lần hai này đều không tốt đẹp gì.”

Tôi nghe không hiểu ra làm sao, cũng không nghĩ nhiều, bắt tay Phó trưởng Công an Tiền vừa đi tới. Phó trưởng Công an Tiền ra hiệu cho chúng tôi biết có thể mặc đồ khám nghiệm được rồi. Cho dù người khác bàn luận thế nào, trong tình huống như vậy, không thể nào chiếm dụng phòng người khác đang thuê trọ để làm trung tâm chỉ huy của ban chuyên án, nên vào hiện trường giới thiệu tình hình vụ án vẫn an toàn hơn.

Chúng tôi nhanh chóng mặc xong đồ khám nghiệm, bước qua dây cảnh giới đi vào trong sân của hiện trường cùng Phó trưởng Công an Tiền.

So với những căn nhà xây tạm để cho thuê khác, khu nhà này có thể được coi là "nhà sang trọng" rồi. Nhà những người khác thuê trọ có thể chỉ là một gian nhà mái bằng nhỏ vừa là chỗ nấu nướng vừa là chỗ ngủ, nhưng khu nhà này là một căn nhà hai tầng.

Trong sân chỉ có một nhà duy nhất, cổng hướng về phía nam. Sau khi vào sân, phía tây là một gian bếp, phía bắc là một căn nhà nhỏ hai tầng, các hướng khác đều là tường bao quanh sân cao khoảng hơn 2 mét. Diện tích căn nhà hai tầng này cũng không lớn, tầng 1 chỉ là một phòng vệ sinh và một phòng khách. Từ cầu thang lên tầng 2, phía đông và phía tây mỗi bên có một gian phòng ngủ.

Mặc dù lúc này xác chết đã được mang đi, nhưng vì cầu thang phòng khách và trong sân đều có rất nhiều vết máu, nên chúng tôi tạm thời không vào hiện trường trung tâm.

"Nạn nhân nữ tên là Bành Tư Hàm, 18 tuổi, là học sinh học lại lớp mười hai ở trường trung học Sâm Nguyên." Phó trưởng Công an Tiền dẫn chúng tôi đến một góc sân, nói với chúng tôi, "Cô bé sinh ra và lớn lên ở thành phố Thanh Hương. Năm nay thi đại học không đỗ trường trọng điểm, mà mẹ cô bé yêu cầu cô bé ít nhất phải đỗ trường trọng điểm, cho nên nhờ người xin cho đến trường trung học Sâm Nguyên học lại. Người chết là nam tên là Nhậm Tiền Tiến, 48 tuổi, là chủ quản khu vực của tập đoàn đầu tư thành phố Thanh Hương. Theo kết quả điều

tra, Nhâm Tiền Tiến và mẹ của Bành Tư Hàm là vợ chồng, đều là cưới lần thứ hai."

"Tình hình cuộc hôn nhân trước đây của họ thế nào?" Lâm Đào vừa chỉnh lại găng tay, vừa quan sát tường bao quanh sân.

"Bành Tịch mẹ của Bành Tư Hàm, năm nay 44 tuổi, là Phó chủ nhiệm Trung tâm phòng chống bệnh tật thành phố Thanh Hương chồng chị ta đã mất vì ung thư, sau đó chị ta cũng mãi không đi bước nữa." Phó trưởng Công an Tiền đáp, "Ba năm trước, vì quan hệ công việc, chị ta quen Nhậm Tiền Tiến, sau khi tiếp xúc một năm thì cưới. Nhậm Tiền Tiến năm năm trước đã ly dị vợ do mâu thuẫn trong tình cảm, có một con trai đã theo vợ ra nước ngoài, cho nên có thể nói anh ta độc thân. Theo kết quả điều tra, tình cảm giữa Nhậm Tiền Tiến và Bành Tịch cũng rất tốt đẹp, điều tra về các mối quan hệ xã hội của hai người cũng đều cho thấy họ là người bình thường, tính tình hòa nhã, không có điểm gì đặc biệt."

"Bành Tịch thì thế nào? Bây giờ chị ta ở đâu?" Tôi nghĩ đến những lời bàn tán của quần chúng hóng xem, liền hỏi.

"Đã đến đây trước các anh, tâm trạng hoảng loạn, sau khi được đồn công an an ủi, bây giờ đã ổn định hơn, rất nhiều thông tin điều tra cũng đều là do chị ta cung cấp." Phó trưởng Công an Tiền nói, "Nhưng theo như tình hình điều tra vòng ngoài, có thể xác định, sau khi Bành Tư Hàm thi trượt đại học, Bành Tịch lập tức quyết định cho cô bé học lại. Tỉ lệ học sinh học lại đỗ đại học ở trường trung học Sâm Nguyên rất cao, cho nên Bành Tịch đã quyết định gửi con gái đến đây. Nhưng, đến

đây học lại, buộc phải có người nhà đi cùng, mà Bành Tịch là công chức, không thể xin nghỉ dài hạn để đi cùng."

"Cho nên, Nhậm Tiền Tiến đã chủ động nhận đi cùng?" Trần Thi Vũ hiển nhiên đã nghe thấy những lời bàn tán của quần chúng, liền nói với vẻ mặt khó chịu, "Nghe đã thấy đúng là không có ý đồ gì tốt đẹp."

"Đúng là chủ động nhận đi cùng." Phó trưởng Công an Tiền nhăn nhó cười và nói, "Khi đó Nhậm Tiền Tiến chủ động nói với Bành Tịch, mình là chủ quản khu vực, có thể xin phụ trách phát triển nghiệp vụ khu vực Sâm Nguyên, đến làm việc ở khu vực thành phố Sâm Nguyên. Mặc dù trường trung học Sâm Nguyên cách khu trung tâm thành phố một quãng đường mười mấy ki-lô-mét, nhưng Nhậm Tiền Tiến thấy chuyện đó không thành vấn đề, thế là hằng ngày lái xe mười mấy ki-lô-mét đi làm. Vấn đề ăn uống, chỉ cần hằng ngày Bành Tư Hàm ăn ở nhà ăn hoặc ăn ở quán ăn nhỏ trên thị trấn là được. Thấy con gái có thể học ở trường trung học Sâm Nguyên, Bành Tịch tất nhiên là rất vui mừng, cũng không nghi ngờ gì, đồng ý luôn."

"Đúng là không có trách nhiệm với con!" Sắc mặt Trần Thi Vũ càng khó chịu hơn.

"Đừng có thành kiến ngay từ đầu." Tôi nhắc Trần Thi Vũ.

"Cái này, quả thực không phải là có thành kiến ngay từ đầu, các vết tích ở hiện trường cơ bản có thể khẳng định tình hình vụ án mà các anh đã biết." Phó trưởng Công an Tiền lại cười nhăn nhó và nói, "Đừng vội, tôi nói xong tình hình điều tra giai đoạn trước đã."

"Bành Tịch nhìn nhận thế nào về việc này?" Tôi hỏi tiếp.

“Bành Tịch cũng đã nghe thấy những lời bàn tán của quần chúng hóng xem, nhưng khi tâm trạng ổn định hơn một chút, chị ta một mực khẳng định với cảnh sát là mình tin rằng Nhậm Tiền Tiến không thể nào lại làm chuyện như vậy.” Phó trưởng Công an Tiền nói, “Có điều, thái độ kiên định của chị ta khiến chúng tôi nghi ngờ, vì công việc của chị ta cũng đặc biệt, à, chị ta làm ở Trung tâm phòng chống bệnh tật, quản lý bệnh dịch. Thời gian này, chị ta căn bản không thể có thời gian đến thăm con gái. Chúng tôi hỏi chị ta bao lâu đến thăm con gái một lần, chị ta cũng không nói được gì thật. Chị ta hoàn toàn không hiểu tình hình cụ thể về cuộc sống của Nhậm Tiền Tiến và Bành Tư Hàm ở bên này, thế mà cứ nhất mực nói là tin tưởng Nhậm Tiền Tiến, khiến cho mọi người cảm giác có vẻ như muốn che giấu gì đó.”

Tôi cắn môi gật đầu.

“Còn nạn nhân nam bị thương, tên là Mã Nguyên Đằng, năm nay vừa tròn 17 tuổi, là học sinh lớp mười một lên lớp mười hai của trường trung học Sâm Nguyên, cũng có nghĩa là, cậu ta là người địa phương, là học sinh của trường, không phải là học sinh học lại. Vì là học sinh được lên lớp của trường nên cậu ta ở trong trường. Phó trưởng Công an Tiền tiếp tục giới thiệu tình hình vụ án, “Sau khi trường sắp xếp lại các lớp mười hai, Bành Tư Hàm và Mã Nguyên Đằng được phân vào cùng một lớp, là bạn cùng lớp. Theo tình hình điều tra giai đoạn trước, chúng tôi phát hiện thấy, Mã Nguyên Đằng là một cậu bé có tính cách tương đối hướng nội, nhưng rất nhiệt tình với bạn bè, mọi người đánh giá rất tốt về cậu ta, thành tích học tập vô cùng

xuất sắc, trong kỳ thi đánh giá tình hình sau khi phân lớp, điểm thi của cậu ta đứng thứ nhất trong lớp và đứng thứ ba toàn khối. Nói cách khác, cho dù là trong mắt bạn cùng học hay là các thầy cô giáo, Mã Nguyên Đằng cũng đều là học sinh tốt chính hiệu. Nhưng Bành Tư Hàm thì tương đối tệ, mặc dù trẻ con ở đây đều là bạn mới quen, không hiểu lắm, nhưng đều đánh giá không tốt lắm về Bành Tư Hàm, nói là cô bé có vẻ không ngoan, tính cách tương đối hướng ngoại, hơn nữa thành tích học tập không tốt, điểm thi đánh giá tình hình thuộc nhóm xếp cuối lớp."

"Quan hệ của hai đứa thế nào?" Tôi không kìm được, ngắt lời.

Phó trưởng Công an Tiền đáp: "Hai đứa vừa mới quen nhau được nửa tháng, hầu hết các bạn cùng lớp đều nói, hai đứa chưa hề nói chuyện với nhau một câu nào. Cũng có bạn nói, Mã Nguyên Đằng hình như có tìm Bành Tư Hàm để mượn đồ dùng học tập gì đó. Nói tóm lại, hai đứa không thân nhau. Sau đó, về quá trình xảy ra sự việc, cậu Lý, cậu nói đi, cậu hiểu rõ nhất."

Một trinh sát viên họ Lý phụ trách điều tra bước lên một bước, giở cuốn sổ ra, nói: "Hiện tại, quá trình xảy ra sự việc đều là do Mã Nguyên Đằng kể lại, à, tất nhiên, bộ phận kiểm tra dấu vết cũng đã tiến hành kiểm chứng."

"Cậu nói xem nào." Tôi vừa hỏi, vừa giở xem cuốn sổ khám bệnh của Mã Nguyên Đằng lấy từ bệnh viện mà cảnh sát Lý đưa.

Đây là một cuốn sổ khám bệnh cấp cứu, ghi lại quá trình khám chữa bệnh khi Mã Nguyên Đằng được đưa đến bệnh viện.

Sáng sớm hôm nay, sau khi người bệnh được phát hiện, 120 đã đưa gấp đến bệnh viện.

Kiểm tra: Ý thức mơ hồ, da tái nhợt. Vết chém ở trán dài khoảng 10 cen-ti-mét, sâu đến xương có thể thấy bản ngoài xương sọ bị gãy. Vai và lưng có năm vết chém, vết thương hở miệng, dài khoảng 8 cen-ti-mét, sâu đến xương vai. Những vết thương nói trên có thể thấy chảy máu liên tục, huyết áp: 80/60mmHg hô hấp: 20 lần/phút, nhịp tim: 110 lần/phút.

Sau khi vào viện, đưa đến phòng Phẫu thuật cấp cứu, tiến hành phẫu thuật, gây tê cục bộ, làm sạch và khâu vết thương, đồng thời cầm máu, truyền dịch, truyền máu, điều trị triệu chí thuật thành công, đưa về phòng bệnh, ý thức hồi phục, đo huyết áp: 100/75mmHg, nhịp tim 90 lần/phút. Tiếp tục cho điều trị cầm máu, truyền dịch.

Kiểm tra bổ trợ: Gãy bản ngoài xương trán, xuất huyết ít dưới màng cứng.

Chẩn đoán: Gãy xương sọ, xuất huyết dưới màng cứng, toàn thân có nhiều vết rách phần mềm, bất tỉnh do mất máu.

“Sau khi làm phẫu thuật, Mã Nguyên Đằng được đưa đi chụp CT sọ não, chụp xong, mới quay về phòng bệnh dành cho bệnh nhân cấp cứu, lúc đó chúng tôi đã đợi ở phòng bệnh rồi.” Cảnh sát Lý nói, “Khi đó cậu ta đã tỉnh táo, liền kể cho chúng tôi nghe về quá trình xảy ra sự việc. Khoảng 8 giờ tối hôm qua, Mã Nguyên Đằng tự học xong ở trường, nhớ ra mình đã mượn một bộ đồ dùng học tập của Bành Tư Hàm. Vì Bành Tư Hàm không tham gia lớp tự học ở trường mà bài kiểm tra thử hôm nay cần

dùng đến bộ đồ dùng học tập này, nên cậu sợ là hôm nay Bành Tư Hàm không có dụng cụ để dùng, liền đến nhà cô bé trả đồ dùng học tập. Khi đi đến sân nhà cô bé, cậu phát hiện thấy cổng mở, nên đi luôn vào. Vừa vào trong sân, cậu đã nghe thấy tiếng kêu của Bành Tư Hàm, liền vội vàng đi lên tầng 2, thấy cửa căn phòng ngủ phía đông ở tầng 2 bị hỏng. Từ cửa căn phòng ngủ phía đông ở tầng 2, Mã Nguyên Đằng trông thấy Nhậm Tiền Tiến đè lên người Bành Tư Hàm, lấy tay bịt miệng cô bé, còn phía dưới người Bành Tư Hàm toàn là máu. Lúc đó Mã Nguyên Đằng sợ quá, bất giác hét lên một tiếng. Nhậm Tiền Tiến nghe thấy tiếng Mã Nguyên Đằng, liền xông tới, lúc đó Mã Nguyên Đằng nhìn thấy tay Nhậm Tiền Tiến cầm một con dao, Mã Nguyên Đằng không có cách nào, đành tiện tay cầm lấy một con dao khác trên lối đi ở tầng 2, đuổi theo Nhậm Tiền Tiến. Nhậm Tiền Tiến liền chạy xuống tầng 1, định chạy ra sân, Mã Nguyên Đằng đuổi đánh ở phía sau. Hai người đã cầm dao đánh lộn ở trong sân, cuối cùng Nhậm Tiền Tiến ngã ra đất trước, còn Mã Nguyên Đằng cũng kiệt sức, cố hết sức bò ra cổng để kêu cứu, nhưng cuối cùng cũng mất ý thức."

"Sự việc xảy ra vào tối hôm qua?" Lúc này Lâm Đào đã đi một vòng quanh sân, hỏi.

Cảnh sát Lý gật đầu, nói: "Vâng, có điều cho đến tầm 6 giờ sáng nay, có người đi qua cổng, phát hiện ra Mã Nguyên Đằng người đầy máu nằm gục ở cổng, mới báo cảnh sát."

"Chịu đựng suốt một đêm, cậu bé này sức khỏe tốt thật, rất kiên cường." Đại Bảo khen ngợi.

“Nói tóm lại, bị thương không nghiêm trọng lắm, tốc độ mất máu chậm, mới giữ được tính mạng.” Tôi cau mày nhìn cuốn sổ khám bệnh và nói, “Thương tích ở đầu tương đối nặng, đây chính là nguyên nhân tại sao trước khi bị bất tỉnh vì mất máu, cậu ta không thể kêu cứu được, xuất huyết trong sọ não khiến toàn bộ cơ thể rơi vào trạng thái lơ mơ.”

“Anh nói là bộ phận kiểm tra dấu vết đã kiểm chứng lời khai, đúng không?” Lâm Đào hỏi.

Một cảnh sát khám nghiệm hiện trường từ phía sau Phó trưởng Công an Tiền bước ra, lấy ra một chiếc iPad, mở ảnh hiện trường ra cho Lâm Đào xem: “Trưởng khoa Lâm, anh xem, mặc dù hiện trường có rất nhiều vết chân dính máu, nhưng đường đi vẫn rất rõ ràng. Vết chân dính máu chủ yếu là hai loại dấu giày, một loại là dấu giày kiểu lượn sóng, loại kia là dấu giày kiểu ô vuông. Bên cạnh nạn nhân nữ Bành Tư Hàm đều là vết chân dính máu kiểu lượn sóng, không có kiểu ô vuông. Trên cầu thang, có thể nhận ra dấu chân dính máu kiểu lượn sóng ở phía trước, dấu chân dính máu kiểu ô vuông ở phía sau tạo thành hàng những vết chân đi về phía sân theo hàng đơn. Sau khi đến sân, các vết chân loạn xạ, không có trật tự nữa, rất rõ ràng, hai người đã cầm dao đánh lộn ở sân. Cuối cùng, là vết chân kiểu ô vuông từ giữa sân kéo dài đến cổng thì kết thúc. Chúng tôi đã kiểm tra, giày của người chết Nhậm Tiền Tiến là giày thể thao L kiểu lượn sóng; còn giày của người bị thương Mã Nguyên Đằng là giày trượt kiểu ô vuông.”

“Như vậy là khớp với toàn bộ quá trình xảy ra sự việc, Nhậm Tiền Tiến xâm hại Bành Tư Hàm, bị Mã Nguyên Đằng phát hiện

và đuổi theo, đánh lộn, sau đó Mã Nguyên Đẳng đi ra cổng." Lâm Đào nói, "Thế là vụ án này đã rất rõ ràng rồi, dù gì thì hành vi xâm hại Bành Tư Hàm rõ ràng là nguyên nhẫn gây ra sự việc, Bành Tư Hàm mất máu quá nhiều, người xâm hại cô bé tất sẽ để lại vết chân dính máu, còn bên cạnh Bành Tư Hàm chỉ có vết chân của Nhậm Tiền Tiến, thế là có thể nói rõ vấn đề rồi."

"Hung khí thì thế nào? Là những loại dao gì?" Tôi hỏi.

Cảnh sát khám nghiệm chuyển iPad ra trước mặt tôi và nói: "Một con dao găm, một con dao bổ dưa hấu, đều rơi ở giữa sân."

Tôi nhìn qua, trong ảnh có hai con dao dính máu nghiêm trọng trong đó một con dao găm mũi nhọn, lưỡi dao rộng khoảng 3 cen-timét, một con nữa là dao bổ dưa hấu, mũi tròn, dài khoảng hơn 20 centi-mét, lưỡi dao rộng khoảng 5 cen-ti-mét. Cả lưỡi dao và chuôi dao đều ướt máu, như vậy sẽ không thể lấy được dấu vân tay trên dao.

"Mặc dù công tác kiểm tra dấu vết đã kiểm chứng sự thật rất rõ ràng, nhưng vẫn cần chứng cứ chắc chắn." Tôi nói, "Dù sao ba đương sự cũng chỉ có một người còn sống, chúng ta phải có chứng cứ chắc chắn hơn để chứng thực lời khai của cậu ta, như vậy mới có thể hoàn thiện vụ án."

"Đúng thế, mặc dù kết cục rất thảm, nhưng chứng cứ chắc chắn không chỉ thuận tiện cho việc kết thúc vụ án, xác định rõ Mã Nguyên Đằng là phòng vệ chính đáng, mà đồng thời cũng thuận tiện cho việc khen thưởng đối với Mã Nguyên Đằng, cậu học sinh học tập tốt, phẩm chất tốt này." Đại Bảo ưỡn ngực nói, "Đây cũng là trách nhiệm của bác sĩ pháp y chúng tôi."

2

“Đúng rồi, quần áo của hai người chết và một người bị thương đều đã đưa đi làm xét nghiệm DNA rồi chứ?” Tôi hỏi.

Phó trưởng Công an Tiền gật đầu, nói: “Việc này đã bố trí rồi, bây giờ quần áo của người chết chắc đã cởi ra rồi, sẽ đưa trực tiếp đến phòng DNA; quần áo của người bị thương, chúng tôi cũng đã đến bệnh viện lấy, cởi ra khi làm phẫu thuật. Đây đều là lấy vật chứng theo quy trình mà, chúng tôi sẽ không lơ là.”

Tôi bổ sung: “Việc lấy vật chứng không thể lơ là được, việc kiểm tra càng không thể lơ là, mặc dù tình hình vụ án rất rõ ràng, nhưng chắc chắn phải lấy mẫu vết máu ở nhiều chỗ, nhiều điểm trên quần áo, làm chặt chẽ, tuyệt đối không được tùy tiện lấy mẫu vết máu ở vài chỗ để làm rồi báo cáo.”

Phó trưởng Công an Tiền gật đầu, cầm điện thoại di động phân công nhiệm vụ.

Tôi nói tiếp: “Đi, chúng ta ra hiện trường xem thế nào.”

Trong sân, đã xếp tấm lót sàn bảo vệ hiện trường. Chúng tôi đi theo các tấm lót sàn, vừa quan sát các vết chân dính máu hỗn loạn trên mặt sàn và rất nhiều vết máu thấm ướt, bắn phụt, vừa đi đến lối lên cầu thang của ngôi nhà. Trên cầu thang, cảnh sát

kiểm tra dấu vết dùng phấn vẽ rất nhiều vòng tròn, cho thấy trong các vòng tròn là các vết chân dính máu đã được phát hiện, thế nên chúng tôi vòng qua các vòng tròn, đi lên tầng 2.

Vừa lên đến tầng 2, đã nhìn thấy một cái bàn nước để ở giữa lối đi trên tầng 2, trên bàn có mấy vệt nước màu đỏ nhạt, theo kinh nghiệm của tôi, đó hoàn toàn không phải là vết máu. Tôi lôi cái thùng rác ở dưới gầm bàn nước ra, bên trong có mấy mảnh vỏ dưa hấu, cho thấy vết nước màu đỏ nhạt trên bàn nước là nước dưa hấu. Trước khi vụ án xảy ra, hai nạn nhân đã ăn dưa hấu ở đây.

Phòng ngủ phía đông là phòng của Bành Tư Hàm, cửa phòng đã bị đạp mở, làm cho khóa cửa rơi xuống, nhưng trên cửa không có dấu chân để lại. Đèn trong phòng cũng đang bật sáng, trên giường rất lộn xộn. Mặc dù xác chết đã được mang đi, nhưng có thể nhìn thấy trên ga ở mép đầu giường phía đông và trên sàn nhà có một vũng máu lớn, cùng với rất nhiều vết chân dính máu rõ rệt, xung quanh vũng máu còn có không ít vết máu dạng bắn phụt. Ngoài ra, mọi thứ trong phòng đều bình thường.

Gian phòng ngủ phía tây là phòng của Nhậm Tiền Tiến, đèn trong phòng cũng đang bật sáng, trong phòng rất ngăn nắp, không có gì bất thường, trên nền nhà cũng không có vết chân dính máu. Tôi bước vào phòng, đi một vòng, phát hiện thấy chiếc máy tính All in one mặc dù màn hình màu đen, nhưng đèn nguồn điện vẫn sáng. Tôi lắc chuột một cái, màn hình máy tính lập tức sáng lên. Trên màn hình, là một bảng Excel, trong

một cột của bảng tính có một chuỗi phiên âm, mà ô chọn chữ nhập vào máy vẫn đang lơ lửng phía dưới chuỗi phiên âm.

Tôi cau mày, nhìn kĩ những chữ cái trên bảng tính, đều là thuật ngữ chuyên ngành trong lĩnh vực thương mại, tôi cũng không hiểu.

“Lâm Đào, hiện trường chúng tôi không có gì để xem nữa đâu.” Tôi gọi Lâm Đào và bảo, “Chúng tôi đi giải phẫu tử thi đây, chỗ này giao cho cậu.”

“Được, chuyện nhỏ.” Lâm Đào lập tức đáp lời.

“Đừng xem thường vụ án này.” Tôi vẫn cau mày, nói, “Bao gồm cả cửa ra vào, khóa cửa, và hiện trường phía ngoài, đều phải xem xét kĩ lưỡng.”

“Cậu cứ yên tâm, tớ làm khám nghiệm lâu năm rồi, những việc theo quy trình này, không quên đâu.” Lâm Đào nói.

“Đi thôi, Đại Bảo, Tiểu Lông Vũ và tôi đi xe của Hàn Lượng, Tử Nghiên, cô đến trường xác nhận thời gian Mã Nguyên Đằng rời trường qua camera giám sát.” Tôi nói, “Nhân tiện xem xung quanh đây có camera giám sát không.”

“Lại để một mình tôi ở lại?” Lâm Đào nhìn Trần Thi Vũ một cái.

“Sao lại một mình? Chúng tôi bao nhiêu người ở lại với anh đây, Trưởng khoa Lâm.” Nhân viên khám nghiệm hiện trường bước tới, cười nói với Lâm Đào.

Lâm Đào miễn cưỡng nhún vai, tiếp tục ngồi trên nền nhà quan sát vết chân dính máu.

Lúc này, Tiêu Kiếm, Đội trưởng đội kỹ thuật Công an thành phố Sâm Nguyên gọi điện thoại cho tôi, nói việc khám nghiệm

tử thi đã chuẩn bị bắt đầu, cho nên chúng tôi không ở lại hiện trường lâu, phóng xe hướng về nhà tang lễ của thành phố Sâm Nguyên.

Đội trưởng Tiêu Kiếm xuất thân là bác sĩ pháp y, nên rút khỏi hiện trường trước cùng hai bác sĩ pháp y của địa phương, đến nhà tang lễ tiến hành khám nghiệm tử thi. Khi chúng tôi đến nhà tang lễ, Đội trưởng Tiêu và mọi người đã tiến hành khám nghiệm sơ bộ bên ngoài tử thi của Bành Tư Hàm.

"Tử thi ở trên giường trong phòng ngủ phía đông hiện trường ở tư thế nằm ngửa." Đội trưởng Tiêu nói, "Nửa người phía dưới ướt máu, xung quanh còn có những vết máu dạng bắn phụt."

Bác sĩ pháp y Thúc Tùng thuộc Công an thành phố Sâm Nguyên là bạn học của tôi, tôi thấy anh đang cẩn thận cắt móng tay người chết, liền mặc đồ giải phẫu vừa bước tới trợ giúp, vừa nói: "Cắt móng tay phải cẩn thận, móng tay cắt xong phải hứng chính xác vào túi đựng vật chứng, tránh không để móng tay rơi xuống bàn giải phẫu, nếu không sẽ bị nhiễm DNA của người khác trên bàn giải phẫu. Đây cũng là một việc kỹ thuật."

Trong lúc nói chuyện, một mẩu móng tay của nạn nhân đã được cắt ra, rơi vào túi vật chứng.

"Việc này, đã luyện thành thạo lâu rồi." Bác sĩ pháp y Thúc bật cười thành tiếng.

"Thế nào? Việc khám nghiệm bên ngoài tử thi thế nào rồi?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Lưu, trợ lý của bác sĩ pháp y Thúc, dùng kẹp cầm máu kẹp môi của nạn nhân, lật ra và nói: "Toàn thân người

chết chủ yếu có hai chỗ tổn thương, một là vết rách ở niêm mạc khoang miệng, khớp với tình trạng bị bịt mũi, bịt miệng, để ngăn không cho cô bé kêu to, do đó gây ra tổn thương; một chỗ nữa, chính là vết đâm ở phía trong đùi phải của người chết, chúng tôi vừa kiểm tra, rất sâu, căn cứ vào rất nhiều vết máu ở hiện trường để phân tích thì cô bé bị đâm rách động mạch đùi. Cô bé mặc váy ngủ, đùi hở, không có quần che chắn, nên hình thành rất nhiều vết máu dạng bắn phụt ở hiện trường.

"Chỉ có hai chỗ tổn thương?" Tôi hỏi, "Cũng có nghĩa là, âm đạo bình thường?"

"Quần lót nguyên vẹn, hơn nữa âm đạo không bị tổn thương, màng trinh cũng nguyên vẹn." Bác sĩ pháp y Lưu nói, "Cho thấy tay Nhậm Tiền Tiến này chưa làm được gì đã bị Mã Nguyên Đằng nhìn thấy."

"Bịt miệng, dùng dao đâm, là để uy hiếp và khống chế?" Tôi cau mày, lắc đầu, lại hỏi tiếp, "Quần áo của người chết thì thế nào?"

"Quần áo, vừa nãy Phó trưởng Công an Tiền gọi điện thoại chỉ đạo, đã mang đi xét nghiệm DNA trước rồi." Bác sĩ pháp y Lưu vẫn cúi đầu cắt móng tay, nói, "Là váy ngủ mà, nên mặc dù trên người nạn nhân có vết dao đâm, nhưng không đâm rách quần áo, có điều chiếc váy ngủ có vết rách do bị xé, khớp với lời kể của Mã Nguyên Đằng.

Tôi bước tới bên cạnh tử thi, chỉnh cho hai bên mép vết thương hở trên đùi cô bé khép lại và nói: "Nhìn từ góc rách ở hai bên, một cùn một sắc, là dạng dao đâm một lưỡi, lưỡi rộng khoảng 3 cen-ti-mét."

“Đúng thế, khớp với hình dạng con dao lấy được ở hiện trường”

“Nhưng…” Tôi ngập ngừng, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói, “Việc khám nghiệm bên ngoài tử thi của các anh đã xong, giải phẫu cũng sẽ nhanh thôi, tình hình đã rất rõ ràng rồi. Như vậy hiện tại xác định động mạch đùi bị đứt là vết thương trí mạng tuyệt đối, cái này phải lưu hồ sơ, ngoài ra còn phải xem trong dạ dày nạn nhân, có phải là có rất nhiều dưa hấu không.”

Bác sĩ pháp y Thúc gật đầu, nói, “Được rồi, cứ giao cho chúng tôi, trời nóng thế này, các anh nghỉ ngơi một tí đi.”

“Không nghỉ, tôi đi xem tử thi Nhậm Tiền Tiến xem thế nào.” Dứt lời, tôi thay một đôi găng tay khác, đi ra khỏi phòng Giải phẫu.

Phòng Giải phẫu của Công an thành phố Sâm Nguyên chỉ có một gian, bên trong cũng chỉ có một chiếc bàn giải phẫu, nên không thể đồng thời tiến hành giải phẫu hai tử thi cùng lúc. Nhưng lúc này tôi rất nóng lòng muốn kiểm tra tình hình thương tích của Nhậm Tiền Tiến, nên cũng không còn tâm trí đâu quan tâm đến ánh nắng nóng nực của buổi chiều nữa.

Tôi bảo Đại Bảo đến phòng để tử thi dùng xe chở xác đưa tử thi của Nhậm Tiền Tiến ra, kéo đến cửa phòng Giải phẫu. Chỉ có ở cửa phòng Giải phẫu, vì có mái hiên che, mới có một khoảng râm mát, hơn nữa gió lạnh từ điều hòa trong phòng Giải phẫu cũng có thể thổi ra một chút, cho chúng tôi bớt nóng nực.

Cho dù như vậy, còn chưa bắt đầu làm việc, tôi đã có thể cảm nhận được bên trong bộ đồ giải phẫu hoàn toàn không thoáng khí, quần áo của tôi đã ướt đẫm mồ hôi. Tôi cười nhăn nhó,

nghĩ bụng mười mấy năm trước, khi hầu hết các nơi còn chưa xây dựng phòng Giải phẫu, cho dù mùa đông giá lạnh hay mùa hè nóng nực chẳng phải đều giải phẫu ở ngoài trời hay sao? Lúc đó cũng không thấy quá khổ, quá mệt. Xem ra, hoặc là thời gian không tha cho ai, hoặc là sướng quen rồi, chịu khổ rất khó.

Tôi làm mấy động tác dãn ngực, để lớp áo ướt đẫm mồ hôi đang dính chặt sau lưng bớt dính vào da, cho thoáng khí một chút, sau đó bắt đầu mở túi đựng xác.

Toàn bộ quần áo của Nhậm Tiền Tiến đã được cởi bỏ, mang đến phòng DNA làm xét nghiệm, nhưng vẫn chưa tiến hành khám nghiệm bên ngoài xác chết, nên những vết máu đã khô trên toàn bộ cơ thể vẫn chưa được làm sạch.

Nhưng, nhiều vết thương hở nằm song song trên ngực anh ta, trông rất rõ ràng trong những vết máu khô mờ. Vẫn như khi nãy, tôi chỉnh cho hai bên mép vết thương hở trên ngực khép lại, thở dài một tiếng và nói: “Hình dạng vết thương giống hệt như thương tích trên người Bành Tư Hàm, do cùng một loại dụng cụ gây ra.”

“Cậu thở dài gì thế? Nóng quá?” Đại Bảo vừa cười nói với tôi, vừa bắt đầu chỉ đạo Trần Thi Vũ chụp ảnh tử thi tất cả các góc độ, sau đó tiến hành khám nghiệm bên ngoài tử thi theo quy trình khám nghiệm. Sau khi lấy các mẫu xét nghiệm sinh học thông thường từ người chết, Đại Bảo xách đến một thùng nước, sau đó dùng một miếng vải làm ướt, lau bên ngoài tử thi.

“Trên ngực có sáu vết đâm vị trí song song nhau, kích thước to nhỏ cơ bản là bằng nhau, dài 3 cen-ti-mét.” Tôi nói, “Một vết đâm ở hàm dưới, sâu đến xương hàm dưới.”

Sau khi Đại Bảo lau xong, các vết máu trên tử thi dần dần biến mất, các vết thương cũng rõ ràng hơn. Tôi đo xong mỗi vết thương đều bảo Trần Thi Vũ ghi lại chi tiết.

"Chỉ có bấy nhiêu vết thương, hết rồi." Lông mày tôi càng nhíu lại.

"Thế thì tôi bắt đầu rạch nhé." Đại Bảo không hề chú ý tới tâm trạng trĩu nặng của tôi, đưa một đường dao rạch vùng da bụng và ngực.

"Sáu vết dao ở ngực, đều đâm vào khoang ngực qua kẽ giữa các dẻ sườn, giữa các dẻ sườn có thể nhìn thấy sáu vết thương." Đại Bảo nói, "Xương sườn không bị gãy, nhưng trong cơ ngực lớn bên phải có hiện tượng xuất huyết rộng. Tôi tiếp tục mở xương ngực đây."

Đại Bảo nhanh nhẹn dùng dao phẫu thuật cắt đứt xương sụn sườn, sau đó tách khớp xương ức, lấy xương ngực ra, để lộ toàn bộ khoang ngực.

"Ai chà, cả khoang ngực trái toàn là máu." Đại Bảo nói, "Sáu nhát dao đều đâm vào khoang ngực trái."

Tôi dừng suy nghĩ, bước đến cạnh tử thi, đợi Đại Bảo dùng "muôi lẩu" múc toàn bộ máu trong khoang ngực vào một ống chia độ xong, tôi vừa kiểm tra tình trạng bên trong khoang ngực của tử thi, vừa nói: "Máu tích tụ trong khoang ngực khoảng 1500 mi-li-lít, thêm chỗ máu chảy ra ở hiện trường, đủ để gây tử vong. Phía trên và phía dưới lá phổi bên trái, đều có hai vết thương màng tim có hai vết thương, tim bị rách hai chỗ."

“Tim bị rách, chắc chắn là tổn thương gây tử vong.” Đại Bảo nói.

“Nạn nhân tử vong do tim bị rách và mất nhiều máu trong thời gian ngắn.” Dứt lời, tôi lại kiểm tra khoang bụng, trông có vẻ bình thường tìm đến thành dạ dày, cắt một lỗ rồi nói: “Anh xem, đúng là trước khi chết không lâu, đã ăn rất nhiều dưa hấu.”

“Ừm, Bành Tư Hàm cũng đã ăn dưa hấu.” Giọng bác sĩ pháp y Thúc vọng ra từ trong phòng Giải phẫu.

“Đại Bảo, anh khâu lại đi, chúng ta kiểm tra lại lưng của Nhậm Tiền Tiến.” Tôi nói.

“Việc này, có cần thiết không?” Đại Bảo hỏi, “Kiểm tra giải phẫu thông thường chỉ cần mở khoang ngực, bụng và hộp sọ là được rồi, tủy sống chắc không cần đâu, nguyên nhân tử vong của anh ta rõ ràng như vậy rồi.”

“Không kiểm tra tủy sống.” Dứt lời, tôi đi vào phòng Giải phẫu, ngồi xuống một góc trong phòng Giải phẫu, tiếp tục những suy nghĩ của mình.

Một lúc sau, Đại Bảo đã kiểm tra xong sọ não của người chết và khâu lại theo quy trình, lúc này tôi mới dừng những suy nghĩ của mình, cùng Đại Bảo lật xác chết lại, rạch da ở lưng người chết. Sau khi lần lượt rạch tách da, tổ chức dưới da, cơ thang, cơ lưng rộng. cơ dựng cột sống, chúng tôi phát hiện thấy dưới xương vai phải của người chết có một chỗ xuất huyết.

“Tôi biết rồi, vị trí xuất huyết này rất khó phát hiện, nằm ở giữa xương và cơ, nên không thể nào hình thành do bị ngoại lực

trực tiếp đánh vào, mà hình thành do bị ép, cọ xát." Trần Thi Vũ nhanh nhảu đưa ra ý kiến trước Đại Bảo.

Tôi gật đầu.

"Xong việc rồi." Đại Bảo cầm kim chỉ lên, tiếp tục khâu lại và nói, "Vụ án kiểu này, đúng là không thú vị gì, chúng ta tranh thủ thời gian đến nhà cái tay Tiền Đại Doanh gì đó tìm xem thế nào đi."

"Làm một vụ án là phải làm cho cẩn thận, đừng lãng đãng" Tôi nói, "Vụ án của Hứa Tinh tạm gác một bên đã, vụ án này không đơn giản như tưởng tượng đâu."

"Không đơn giản sao?" Đại Bảo ngước mắt lên suy nghĩ.

"Ừ." Tôi nói, "Trời sắp tối rồi, nhanh chóng khâu xong đi, chúng ta còn phải đến bệnh viện một chuyến."

"Đến bệnh viện?" Đại Bảo hỏi vẻ nghi hoặc.

"Đúng thế, Tiểu Lông Vũ, cô bảo họ liên hệ với bệnh viện trước, bảo việc thay thuốc vào buổi tối, đợi chúng ta đến rồi hãy làm." Tôi nói.

Việc bác sĩ pháp y kiểm tra người bị thương đang nằm viện là một việc tương đối phức tạp. Nếu vì kiểm tra tình hình thương tích, tự ý tháo băng của bác sĩ điều trị, chẳng may gây ra nhiễm trùng, thì hậu quả khôn lường. Nhưng không mở băng ra, lại không thể kiểm tra được tình trạng tổn thương của người bị thương. Cho nên, bác sĩ pháp y thường chọn lúc bác sĩ điều trị thay thuốc, kiểm tra tình hình tổn thương của người bị thương. Kiểm tra với sự giúp đỡ của bác sĩ điều trị sẽ tuyệt đối an toàn.

Trần Thi Vũ tất nhiên hiểu ý tôi, nhưng đối với vụ án có sự thật rõ ràng, chứng cứ xác thực, thì kiểm tra tình hình thương tích của người bị thương dường như là không cần thiết. Cô há miệng ngập ngừng định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng hỏi tôi.

Hàn Lượng lái xe đưa chúng tôi đi về phía khoa Cấp cứu của bệnh viện Nhân dân thành phố Sầm Nguyên. Cảnh sát thuộc đồn công an khu vực bệnh viện nhận được thông báo của Trần Thi Vũ, đợi chúng tôi ở đầu đường, sau đó dẫn chúng tôi đi gặp trưởng phòng bảo vệ, trưởng phòng bảo vệ dẫn chúng tôi vào phòng bệnh khoa cấp cứu.

Bác sĩ khoa Cấp cứu đã ăn mặc chỉnh tề, cầm dụng cụ y tế đợi ở cạnh giường bệnh, đợi chúng tôi đến là có thể thay thuốc.

“Mã Nguyên Đằng phải không? Chúng tôi ở Công an tỉnh.” Tôi giơ thẻ ra, nói với Mã Nguyên Đằng đang dựa trên giường bệnh.

Cậu bé 17 tuổi này trông trưởng thành hơn so với tưởng tượng của tôi, cao 1,78 mét, gương mặt góc cạnh rõ ràng, mép còn có không ít râu.

Cậu ta dựa vào gối, người đắp chăn của bệnh nhân, hai chân duỗi thẳng, hai bàn chân lộ ra ngoài, cầm một cuốn sách Toán cấp III, mắt nhìn xuống, không biết là đang chăm chỉ học bài, hay là cố ý tìm một lý do để không quan tâm đến chúng tôi.

“Chúng ta có thể nói chuyện được không?” Tôi nói.

“Cháu đã nói với cảnh sát rất nhiều lần rồi, không muốn nhắc lại nữa.” Mã Nguyên Đằng không ngước mắt lên, mà lạnh lùng đáp.

Tôi vừa ra hiệu cho bác sĩ có thể bắt đầu thay thuốc, vừa nhìn hai bàn chân to lộ ra bên ngoài chăn của Mã Nguyên Đằng, nói: "Chúng tôi không cần cháu kể lại toàn bộ diễn biến sự việc, chỉ hỏi một vài chi tiết."

Bàn tay đang lật sách của cậu ta dừng lại, không biết là bác sĩ đã làm cậu ta đau hay là lời nói của tôi khiến cậu ta bất ngờ, có điều cậu ta vẫn nhanh chóng làm ra vẻ bình tĩnh, nói: "Chú hỏi đi."

"Tôi muốn hỏi, cháu cầm dao gì và người đàn ông kia cầm dao gì?" Tôi hỏi thẳng vào vấn đề.

Mã Nguyên Đằng không trả lời ngay, mà làm ra vẻ đau đớn. Tôi thò đầu nhìn, băng quấn vết thương đã được tháo ra, để lộ ra vết thương ở lưng đã khâu liền. Vết thương đã khâu lại, nên không nhìn rõ được hình dạng, có điều vẫn có thể khẳng định hai mép rách rất nhọn.

Tôi đưa mắt về tiếp tục quan sát vẻ mặt của Mã Nguyên Đằng.

Cậu ta có vẻ ngập ngừng giây lát, rồi mới trả lời: "Cháu không nhớ rõ nữa."

"Cậu..." Đại Bảo đang định hỏi, bị tôi ngăn lại.

Tôi nói: "Thôi được rồi, không còn vấn đề gì nữa."

"Không, cháu nhớ ra rồi." Mã Nguyên Đằng ngước mắt lên, nói, "Lúc đầu ông ấy cầm con dao găm, cháu tiện tay cầm con dao bổ dưa hấu. Sau đó trong lúc vật lộn, dao của cả hai người đều rơi xuống đất, lúc nhặt lên thì ngược lại."

"Ồ, thảo nào cậu muốn đến." Đại Bảo dường như chợt hiểu ra vấn đề của tôi.

Lần này đến lượt tôi ngạc nhiên, tôi ngẫm nghĩ giây lát, rồi cười nói với Mã Nguyên Đằng: "Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn cháu đã hợp tác với cảnh sát, chúng tôi không làm phiền cháu nữa."

Từ bệnh viện đi ra, tôi lên xe cảnh sát, vẻ mặt vẫn rất rầu rĩ.

"Tôi biết rồi, cậu nhìn vết thương trên cơ thể hai người chết và người bị thương, nên..." Đại Bảo vừa ngồi lên xe liền nói.

Tôi khoát tay, để Đại Bảo không làm ảnh hưởng đến mạch tư duy của mình, nói với Hàn Lượng: "Đi, đến phòng DNA của Công an thành phố."

"Vâng!" Hàn Lượng nổ máy ô tô.

Gần như cùng lúc đó, điện thoại di động của tôi vang lên, tôi vừa thấy là Lâm Đào gọi đến, vội bắt máy.

"Trưởng khoa Tần, phía ngoài phòng ngủ đằng đông ở hiện trường, có một cái cây, rất gần cửa sổ." Lâm Đào nói, "Chúng tôi tìm thấy vết tích leo trèo trên cành cây, rất mới."

"Có giá trị đối chiếu không?" Tôi hỏi.

"Không, chỉ là vết cọ xát, hình thù nhìn không rõ." Lâm Đào đáp, "Tớ nhìn rất lâu, hình như là hình lượn sóng, cũng chính là hình hoa văn ở đế giày của Nhậm Tiền Tiến."

"Biết rồi, cậu quan sát kĩ đế giày, tớ đang vội đến phòng DNA, về rồi trao đổi nhé." Tôi ngắt lời Lâm Đào.

Lâm Đào hơi bất ngờ, hỏi: "Cậu đi lấy thông tin DNA của số mẫu xét nghiệm sinh học lấy từ thời gian trước à?"

"Không, tớ còn phải đến giục phòng DNA nhanh chóng làm hai mẫu xét nghiệm nữa." Dứt lời, tôi ngắt điện thoại, rồi nói với Trần Thi Vũ, "Có bố trí cảnh sát ở phía bệnh viện không?"

“Chắc là không, chúng ta đi vào cũng là trưởng phòng bảo vệ dẫn vào, không có xe cảnh sát.” Trần Thi Vũ nói, “Không cần thiết phải cử cảnh sát đến canh cậu ta đâu nhỉ?”

“Khi cậu ta là nhân chứng, đúng là không cần.” Tôi nói, “Có điều, cô cứ bảo Phó trưởng Công an Tiền cử hai cảnh sát đến canh cậu ta.”

3

Sáng sớm hôm sau, các tuyến điều tra tập hợp ở ban chuyên án. Nhóm khám nghiệm chúng tôi mỗi người một việc, làm việc suốt một đêm, cho nên ai nấy đều mệt mỏi bơ phờ. Nhất là Trình Tử Nghiên, hẳn đã kiểm tra camera giám sát cả đêm, hai mắt đỏ quạch.

Trần Thi Vũ không mạnh mẽ nhanh nhẹn như phong cách thường thấy, kẹp cuốn sổ, đi ở vị trí cuối cùng phía sau chúng tôi, đầu cúi thấp, mặt mày ủ rũ, dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Anh cứ lấp la lấp lửng, rốt cuộc là thế nào?” Phó trưởng Công an Tiền thấy chúng tôi bước vào liền hỏi luôn.

“Hả? Tôi lấp lửng lúc nào? À, ý anh muốn nói đến chuyện tôi bảo các anh cử người canh Mã Nguyên Đằng chứ gì? Ha ha, chuyện đó có lý do của nó. Lúc trước tôi chỉ nghi ngờ thôi, không có chứng cứ, nên tôi cũng không dám tùy tiện nói bừa. Nhưng chiều hôm qua tôi đã đi hỏi Mã Nguyên Đằng, càng cảm thấy nghi ngờ hơn. Tôi lo rằng chúng tôi đường đột đến hỏi sẽ đánh rắn động cỏ, cho nên đành bảo các anh cử người đến canh. Dù gì tôi vẫn cần một đêm để thu thập toàn bộ chứng cứ.” Tôi nói, “Có điều, bây giờ, tôi thấy cơ bản đã có đủ chứng cứ chứng

minh là Mã Nguyên Đằng nói dối. Cũng có nghĩa là các anh có thể chuẩn bị thủ tục tạm giữ hình sự rồi."

"Cậu ta nói dối?" Phó trưởng Công an Tiền ngạc nhiên, hỏi.

"Lúc đầu tôi cũng thấy không thể hiểu nổi." Tôi nhún vai nói, "Nhưng, vụ án này đã tiến hành khám nghiệm hiện trường, loại trừ khả năng có người khác vào hiện trường gây án, như vậy chỉ có hai khả năng, khả năng thứ nhất là lời khai của Mã Nguyên Đằng đúng sự thật, khả năng thứ hai là Mã Nguyên Đằng đã nói dối để che giấu chân tướng của sự việc cậu ta mới là hung thủ."

"Quả nhiên anh đã nghi ngờ Mã Nguyên Đằng! Được, rất mong anh nói rõ chi tiết xem." Phó trưởng Công an Tiền bỗng nói bằng giọng rất văn vẻ.

Tôi sắp xếp lại mạch tư duy rồi nói: "Nếu cũng không vội, thì để tôi nói chi tiết toàn bộ, các anh cũng dễ hiểu nguyên nhân, hậu quả, cũng có thể là kinh nghiệm tham khảo cho các vụ án tương tự sau này. Nói thế này nhé, lúc đầu điều khiến tôi cảm thấy khó hiểu là tình trạng tổn thương trên cơ thể đối tượng tình nghi. Ở đây trước hết phải nói về sự khác biệt giữa vết chém và vết cứa. Hai loại tổn thương này, đều là tổn thương do dụng cụ sắc bén gây nên, nhưng dấu hiệu phản ánh đặc điểm của dụng cụ gây ra tổn thương thì khác nhau. Một đầu vết thương do bị cứa sẽ có dấu tích kéo dài, đầu kia sắc bén nhưng không quá nhọn, cũng có nghĩa là hình dạng hai góc của vết thương không đối xứng nhau, còn vết chém thì hai đầu sắc nhọn, hình dạng tương đối giống nhau. Ngoài ra, vết cứa thường không quá sâu, càng không dẫn đến gãy xương bên

dưới, còn vết chém thường dẫn đến gãy xương. Bất cứ loại dao nào cũng có thể tạo ra vết cứa, nhưng phải loại dao mà lưỡi có độ dài và trọng lượng nhất định mới có thể tạo ra vết chém. Kết hợp với vụ án này, cả hai con dao để lại ở hiện trường đều có thể hình thành vết cứa, nhưng loại dao hình thành vết chém phải là con dao bổ dưa hấu."

"Ừm, cái này dễ hiểu." Phó trưởng Công an Tiền nói, "Điều khiến anh thấy khó hiểu là gì?"

"Lúc đầu tiên, tôi đã xem cuốn sổ khám bệnh của Mã Nguyên Đằng, sau đó lại nhìn vết thương của cậu ta." Tôi nói, "Có thể khẳng định rằng, những vết thương trên người cậu ta là vết chém chứ không phải là vết cứa."

"Vết chém, chỉ có thể là con dao bổ dưa hấu, cho thấy con dao mà Nhậm Tiền Tiến cầm là dao bổ dưa hấu." Cảnh sát Lý, người phụ trách việc điều tra, nói.

"Đúng." Tôi nói, "Nhậm Tiền Tiến cầm con dao bổ dưa hấu, Mã Nguyên Đằng cầm dao găm, điều này đúng là khớp với tình trạng thương tích của hai người, nhưng thế thì không thể giải thích được tình trạng thương tích của Bành Tư Hàm, vì vết thương ở đùi của cô bé là bị dao găm đâm."

"Cho nên?"

"Cho nên, tôi đã đi hỏi Mã Nguyên Đằng, xem cậu ta nói thế nào." Tôi nói, "Điều nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi là, cậu ta có một tố chất tâm lý và tư duy chặt chẽ mà những đứa trẻ cùng tuổi không thể có. Khi tôi hỏi, cậu ta rất dè chừng, lúc đầu nói là mình không nhớ. Sau đó, có thể cậu ta đã hiểu ra ý tôi muốn hỏi, liền nói đầu tiên Nhậm Tiền Tiến cầm dao găm, cậu

ta tiện tay vớ lấy con dao bổ dưa hấu trên bàn nước ở phía ngoài phòng ngủ, nhưng trong quá trình vật lộn, dao của hai người đều rơi xuống đất, lúc nhặt lên đã đổi ngược lại."

"Đúng thế, cách trả lời của cậu ta có thể giải thích cho tình trạng thương tích của cả ba người." Phó trưởng Công an Tiền gật đầu, nói.

"Đúng vậy, cho nên tôi nói phản ứng của cậu ta vượt ra ngoài dự đoán của tôi." Tôi nói, "Đáng tiếc, tôi vẫn khẳng định Mã Nguyên Đằng mới là hung thủ, chỉ là tôi không ngờ rằng IQ của cậu ta cao như vậy. Chúng ta tạm thời không nói đến xác suất dao của hai người cùng bị rơi trong quá trình vật lộn thấp thế nào, chỉ nói về thương tích của hai người. Trên người Nhậm Tiền Tiến chỉ có vết thương do dao găm, còn trên người Mã Nguyên Đằng chỉ có vết chém. Cũng có nghĩa là, theo lời của Mã Nguyên Đằng, trước khi dao bị rơi, hai người này đều chưa gây ra thương tích cho đối phương, đến khi dao bị rơi, nhặt lên rồi mới bắt đầu gây ra thương tích cho nhau, anh thấy xác suất xảy ra việc như vậy có phải là còn thấp hơn không?"

Tôi dừng lại giây lát, thấy mọi người đều không có phản ứng liền giải thích tiếp: "Chúng ta lại xem xét nguồn gốc hai con dao. Dao găm ở đâu ra, cái này thật sự không thể nào điều tra rõ được, cũng không biết có phải là sẵn có ở trong nhà nạn nhân hay không. Nhưng con dao bổ dưa hấu thì chắc chắn có thể khẳng định được để trên bàn nước ở lối đi sau khi gọt xong dưa hấu. Nếu Nhậm Tiền Tiến muốn dùng dao để ép Bành Tư Hàm, thì cầm luôn con gao bổ dưa hấu này sẽ có sức uy hiếp hơn, sao

phải lấy ra một con dao găm không biết từ đâu ra, mà còn dễ gây ra thương tích cho mình để đe dọa?"

Mọi người đều im lặng, không tán đồng, cũng không phủ nhận quan điểm của tôi.

"Hơn nữa, qua khám nghiệm tử thi, có thể khẳng định rằng người Nhậm Tiền Tiến không di chuyển quá nhiều, bị đâm liên tục dẫn đến rách tim và tử vong." Tôi nói, "Các vết thương của Nhậm Tiền Tiến nằm song song và tập trung ở ngực bên trái, chắc chắn là hình thành trong tư thế bị cố định. Kết hợp với kết quả kiểm tra lưng của Nhậm Tiền Tiến, chúng tôi cho rằng, khi đó anh ta đã bị Mã Nguyên Đằng khống chế, lưng ép xuống, cọ xát trên sàn nhà mới dẫn đến xuất huyết trong cơ. Nếu Mã Nguyên Đằng vốn chỉ mang tâm lý "tự vệ", thì chuyện cậu ta ra tay tàn độc như vậy, có phải là rất khó giải thích hay không?"

"Liệu có phải là do bị chém, nên sinh ra thù hận, mới trút giận như vậy?" Phó trưởng Công an Tiền hỏi.

"Đã nói đến thương tích của Mã Nguyên Đằng, tôi lại giới thiệu kĩ một chút. Nhát dao trên trán Mã Nguyên Đằng chắc chắn là chém trực diện mặt đối mặt, cụ thể chém vào lúc nào, tôi cũng khó nói. Quan trọng là nhiều vết chém theo các hướng khác nhau, mức độ khác nhau trên lưng cậu ta. Điểm này khớp với diễn biến Mã Nguyên Đằng chạy ở phía trước, Nhậm Tiền Tiến đuổi theo ở phía sau, vừa đuổi vừa chém. Đã là bị thương do bị đuổi và chém từ phía sau, thì Mã Nguyên Đằng vốn là phía "chính nghĩa", tại sao lại đuối lý, để bị đuổi chém suốt? Còn phía "tà ác" là Nhậm Tiền Tiến lại hoàn toàn không có vẻ bị đuổi

theo và chém, mà chỉ bị đâm một nhát trực diện, rồi bị đâm liên tục trúng phổi và tim trong tư thế cố định."

"Ừm, có lý, nhưng những điều này đều chỉ là suy đoán, cùng lắm cũng chỉ là điểm đáng ngờ, không phải là chứng cứ." Phó trưởng Công an Tiền nói.

"Đúng thế, cho nên vừa nãy tôi mới nói đây chỉ là điểm ban đầu khiến tôi thấy đáng ngờ." Tôi nói, "Nhiều phát hiện và chứng cứ tiếp theo, cuối cùng đã chứng minh cho các điểm đáng ngờ."

"Anh còn phát hiện ra cái gì?" Cảnh sát Lý vội hỏi.

"Tình hình khám nghiệm hiện trường và tình hình điều tra tiếp theo, vẫn liên tục xuất hiện những điểm đáng ngờ." Tôi nói, "Thứ nhất, màng trinh của cô bé còn nguyên vẹn, không bị xâm hại tình dục. Nếu người đàn ông đã làm bố dượng được hai năm này, muốn xâm hại tình dục, e là đã xâm hại từ lâu rồi đúng không?"

"Chuyện này cũng khó nói, trước đó mẹ của cô bé ở bên cạnh suốt mà." Cảnh sát Lý nói.

"Đúng thế, nhưng hai người họ cùng sống trong căn nhà này đến bây giờ, cũng đã hơn nửa tháng rồi." Tôi nói, "Trong thời gian hơn nửa tháng, tại sao phải chọn tối hôm qua?

"Chuyện này cũng khó nói, ai mà biết được bọn dê già khi nào thì to gan lớn mật?" Cảnh sát Lý nói.

"Tôi nói như vậy, là có căn cứ." Tôi nói, "Chính là điểm thứ hai mà tôi muốn nói. Thứ hai, tôi đến hiện trường quan sát tình hình, bất ngờ phát hiện thấy lúc xảy ra vụ án, Nhậm Tiền Tiến đang sử dụng máy tính. Hơn nữa trạng thái máy tính hiển thị

không phải là trạng thái công việc đã kết thúc, nội dung trong bảng tính vẫn chưa điền xong, thậm chí khung chọn chữ vẫn lơ lửng trên màn hình. Điều này cho thấy khi Nhậm Tiền Tiến đang đánh chữ, đột nhiên rời khỏi máy tính. Đang đánh chữ, đột nhiên có ham muốn tình dục, đi cưỡng dâm? Ngoài ra, trong quá trình cưỡng dâm, để ngăn không cho cô bé kêu lên, hung thủ bịt chặt miệng cô bé. Nếu động tác này là Nhậm Tiền Tiến gây ra, thì có thể hiểu được. Nhưng để tiếp tục khống chế cô bé, dùng dao găm đâm vào đùi cô bé, nếu hành vi này là do Nhậm Tiền Tiến làm, thì không thể hiểu được. Một mặt bịt miệng, đâm vào đùi không cho cô bé lên tiếng, mặt khác lại đạp cửa vào không sợ gây ra tiếng đạp cửa rất to, cái này có phải là có mâu thuẫn không? Cho nên, chuyện này giống như là cô bé kháng cự quyết liệt, hung thủ không sao khống chế được, trong lúc cuống lên đã có những hành vi ngớ ngẩn."

Cảnh sát Lý không biết nói gì nữa.

"Thứ ba, là tình hình ở chỗ Lâm Đào." Tôi mỉm cười và nói, "Khám nghiệm hiện trường phát hiện, trên cành cây gần cửa sổ phòng ngủ của cô bé, có vết leo trèo còn mới, có vẻ giống hoa văn trên đế giày của Nhậm Tiền Tiến, cửa sổ phòng cô bé mở to. Mặc dù không biết dấu vết leo trèo này có liên quan đến vụ án hay không nhưng ít nhất Nhậm Tiền Tiến muốn vào phòng cô bé, thì không cần trèo cây chứ? Tổng hợp ba điểm trên, giống như có người leo cành cây vào phòng cô bé, xé áo, bịt miệng, định xâm hại tình dục. Nhưng cô bé kháng cự quyết liệt, thậm chí kêu lên, trong lúc cuống, hung thủ đã đâm cô bé, muốn làm cho cô bé sợ hãi. Nhưng Nhậm Tiền Tiến ở phòng bên cạnh vẫn

nghe thấy tiếng kêu, nên đạp tung cửa phòng cô bé, đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Cũng có nghĩa là, kẻ tấn công cô bé vào buổi đêm là Mã Nguyên Đằng, chứ không phải là Nhậm Tiền Tiến. Lúc này, Nhậm Tiền Tiến cầm con dao bổ dưa hấu trên bàn nước định chém Mã Nguyên Đằng, còn Mã Nguyên Đằng sức vóc khỏe mạnh nhanh nhẹn, đã né được, chạy ra sân. Trong lúc đó, Nhậm Tiền Tiến vẫn cầm dao đuổi chém phía sau, mới gây ra thương tích sau lưng Mã Nguyên Đằng. Ở trong sân, Mã Nguyên Đằng chớp đúng thời cơ, đâm một nhát vào đúng chỗ hiểm của Nhậm Tiền Tiến, khiến Nhậm Tiền Tiến gần như mất khả năng kháng cự, sau đó cậu ta đè lên người Nhậm Tiền Tiến, đâm liên tục. Vì bản thân Mã Nguyên Đằng cũng bị thương nặng, khi cậu ta muốn chạy trốn khỏi hiện trường, thì đã mất sức ngã gục xuống đất, chỉ có thể chờ người khác phát hiện ra."

"Ba điểm này của anh đúng là khiến mọi người rất nghi hoặc, cũng mới chỉ dựng lại quá trình theo cách của anh để giải thích toàn bộ hiện trường mới là hợp lý nhất." Phó trưởng Công an Tiền nói, "Nhưng chỉ có chứng cứ quan trọng nhất là không thể giải thích được. Tại sao bên cạnh Bành Tư Hàm, chỉ có hoa văn đế giày của Nhậm Tiền Tiến? Nếu là Mã Nguyên Đằng gây án, cậu ta tất phải để lại dấu chân ở cạnh Bành Tư Hàm, hơn nữa cho dù là Nhậm Tiền Tiến vào hiện trường trung tâm, cũng không thể để lại nhiều dấu chân như vậy được."

"Cái này rất đơn giản." Tôi mỉm cười nói, "Đổi giày là được."

Tất cả mọi người trong hội trường đều có vẻ chợt hiểu ra.

“Lúc đầu, tôi nghĩ hành vi này thực sự quá tỉnh táo và cao minh. Nhưng sau khi tiếp xúc với Mã Nguyên Đằng, tôi tin chắc là cậu bé 17 tuổi trước mắt đó có tư duy và khả năng này.” Tôi nói, “Nhậm Tiền Tiến và Mã Nguyên Đằng đều đi giày cỡ 42, đổi giày cũng không khó phải không.”

“Cho nên, anh có chứng cứ?” Phó trưởng Công an Tiền hỏi.

“Sau khi làm việc xuyên đêm cả đêm hôm qua, chứng cứ xác thực.” Tôi nói, “Thứ nhất, ở hiện trường tôi đã dặn lấy quần áo của ba người để làm xét nghiệm DNA. Sau khi lấy mẫu ở nhiều điểm, nhiều chỗ, kết luận như sau: Trên người Bành Tư Hàm chỉ có máu của cô bé; trên quần áo của Mã Nguyên Đằng, có máu của Bành Tư Hàm, Nhậm Tiền Tiến và chính cậu ta; trên quần áo của Nhậm Tiền Tiến, chỉ có máu của Mã Nguyên Đằng và của chính anh ta. Như vậy, Nhậm Tiền Tiến không đến gần Bành Tư Hàm, chỉ có Mã Nguyên Đằng đến gần cô bé.”

“Đúng là xác thực.” Phó trưởng Công an Tiền đấm một nhát xuống bàn.

“Thứ hai, chúng tôi đã lấy mẫu móng tay của Bành Tư Hàm.” Tôi nói, “Đã kiểm tra ra DNA của cả Mã Nguyên Đằng và Nhậm Tiền Tiến trong móng tay. Trong móng tay cô bé có DNA của Nhậm Tiền Tiến là chuyện rất bình thường, vì họ là người một nhà, sống cùng nhau. Nhưng có DNA của Mã Nguyên Đằng thì không giải thích được.”

“Đúng vậy.”

“Thứ ba, cũng là chứng cứ quan trọng nhất.” Tôi uống một ngụm nước rồi nói tiếp, “Chứng cứ này là chứng cứ cơ sở cho tất cả mọi suy luận của tôi, đó là giày của hai người. Sau khi xét

nghiệm DNA, mặc dù đôi giày thể thao đế có hoa văn lượn sóng đi ở chân Nhậm Tiền Tiến, nhưng bên trong chủ yếu lại là DNA của Mã Nguyên Đằng. Còn đôi giày đế có hoa văn hình ô vuông, thì ngược lại. Cũng có nghĩa là, chứng cứ này đã chứng thực một cách tuyệt đối cho sự thật là sau khi giết chết Nhậm Tiền Tiến, Mã Nguyên Đằng đổi giày rồi mới trốn ra cổng. Sau khi kiệt sức, cậu ta từ bỏ ý định trốn chạy, vì đã chuẩn bị xong lời khai để đối phó với cảnh sát, nên không lo sợ nữa."

"Bên tôi cũng có thông tin cần bổ sung." Trình Tử Nghiên giơ tay rồi nói, "Chúng tôi đã trích xuất camera giám sát ở cổng trường và bên đường đến hiện trường của Mã Nguyên Đằng. Trong camera giám sát bên đường, chúng tôi tìm thấy một camera hình ảnh vô cùng rõ nét, có thể nhìn thấy trên đôi giày màu trắng ở chân Mã Nguyên Đằng có biểu tượng của giày thể thao L."

"Làm rõ một chút, khi cảnh sát phát hiện ra họ, Nhậm Tiền Tiến đi đôi giày thể thao L có hoa văn lượn sóng ở đế giày, còn Mã Nguyên Đằng đi đôi giày trượt A có hoa văn hình ô vuông ở đế giày." Tôi nói, "Nội dung trong camera giám sát cũng đưa ra cho chúng ta gợi ý như vậy, sau khi gây án Mã Nguyên Đằng đã đổi giày."

"Đúng là chứng cứ xác thực, chuỗi chứng cứ hoàn thiện!" Phó trưởng Công an Tiền phấn chấn đến mức hai má đỏ ửng, nói, "Nhanh chóng bố trí người, tiến hành bắt giữ, thẩm vấn Mã Nguyên Đằng! Bây giờ tình hình sức khỏe của cậu ta có đủ điều kiện để bắt giữ không?"

“Đủ rồi, sáng nay tôi đã hỏi bác sĩ, cậu ta đã qua giai đoạn hồi phục sau khi bất tỉnh vì mất máu, vết thương trên người chỉ cần thay thuốc đúng giờ là được.” Tôi nói, “Tối hôm qua, chúng tôi đã làm xét nghiệm DNA, đồng thời nhiều nhóm chuyên môn tập trung tổng hợp tình hình xuyên đêm, cho nên bây giờ chúng tôi cần về ngủ một lát.”

“Đi đi, đi đi, khi các anh ngủ dậy, chắc là vụ án đã được phá giải.” Phó trưởng Công an Tiền đứng dậy.

“Dậy thôi, dậy thôi, đừng ngủ nữa.”

Trong giấc mơ, tôi bị Lâm Đào lay dậy, hai mắt mơ mơ màng màng, cầm đồng hồ đeo tay trên tủ đầu giường lên xem rồi bảo: “Mới 4 giờ, cậu đã gọi tớ dậy?”

“4 giờ chiều rồi, ông bạn ạ! Cậu ngủ quên hết trời đất rồi hả?” Lâm Đào khinh khỉnh nhìn tôi rồi bảo: “Bảy tiếng đồng hồ ngủ hôm nay của cậu đã hoàn thành rồi đấy, tối đừng có ngủ nữa. À, Mã Nguyên Đằng cũng đã khai rồi.”

“Không khai cũng không được chứ, chứng cứ xác thực.” Tôi ngồi dậy, vươn vai một cái, cầm bản sao bút lục hỏi cung Lâm Đào để trên tủ đầu giường lên, bắt đầu xem.

Mã Nguyên Đằng là một cậu bé có thành tích học tập xuất sắc, nhưng hoàn toàn không phải là đạo đức và học tập đều ưu tú. Nửa tháng trước, cậu ta nhìn thấy trong lớp mới sau khi thay đổi danh sách học sinh, có một cô bé khiến tâm trí cậu ta xao động, đó chính là Bành Tư Hàm. Mái tóc dài đen óng, làn da trắng muốt và đôi mắt đẹp, trong sáng mà chỉ các cô bé thiếu

nữ mới có, khiến Mã Nguyên Đằng không thôi thổn thức. Thế là con đường phạm tội của cậu ta bắt đầu từ việc nhìn trộm.

Một tuần trước, Mã Nguyên Đằng mượn cớ trả đồ dùng học tập cho Bành Tư Hàm, cậu ta đã biết địa chỉ nhà Bành Tư Hàm, vốn định trực tiếp đến trả đồ dùng học tập, nhưng lại bị tiếng nước chảy trong nhà thu hút. Cậu ta vòng ra phía sau nhà, nhìn qua khe cửa sổ phòng vệ sinh thấy một thoáng xuân thì. Từ đó, cậu ta không sao kiềm chế được, cứ đến khoảng 9 giờ tối, thời gian đi tắm theo thói quen của Bành Tư Hàm, đúng giờ cậu ta lại đến phía sau nhà cô ta.

Buổi tối hôm xảy ra vụ án, hoóc-môn tuổi dậy thì trỗi dậy cuối cùng đã đánh bại hoàn toàn lý trí của cậu ta. Khi nhìn thấy Bành Tư Hàm mặc váy ngủ đi lên tầng, Mã Nguyên Đằng không thể kiềm chế được nữa, cậu ta leo lên cửa sổ phòng ngủ Bành Tư Hàm từ cái cây nhỏ sau nhà, leo vào trong phòng qua ô cửa sổ không bao giờ đóng. Cậu ta trốn trong gầm giường, nghe hai bố con cô bé vừa ăn dưa hấu vừa nói chuyện ở ngoài cửa, giọng nói lảnh lót như chuông ngân của Bành Tư Hàm càng khiến cậu ta xao xuyến không yên.

“Mình ưu tú như vậy, Bành Tư Hàm chắc cũng thích mình.” Mã Nguyên Đằng nghĩ vậy.

Ăn xong dưa hấu, Bành Tư Hàm trở về phòng mình, đóng cửa lại. Mã Nguyên Đằng biết cơ hội của mình đã đến. Cậu ta chui ra từ gầm giường, bịt chặt miệng Bành Tư Hàm.

“Tớ thích cậu, tớ rất thích cậu.” Mã Nguyên Đằng đè Bành Tư Hàm xuống giường, bắt đầu kéo váy của cô bé.

Điều khiến Mã Nguyên Đằng không ngờ tới là Bành Tư Hàm lại kháng cự quyết liệt, cơ thể nhỏ bé ấy không biết lấy đâu ra sức mạnh như vậy, khiến một thanh niên to cao như cậu ta sắp không thể giữ nổi. Trong lúc rối trí, cậu ta lôi trong túi áo ra một con dao găm, đâm vào đùi Bành Tư Hàm. Vết đau khủng khiếp không làm cho Bành Tư Hàm im lặng, mà khiến cô bé lấy hết sức mình, bật ra một âm thanh giữa kẽ ngón tay của Mã Nguyên Đằng.

Rất nhanh chóng, Nhậm Tiền Tiến đã gõ cửa phòng. Nhưng lúc đó, máu tươi bắn ra từ bắp đùi nõn nà của Bành Tư Hàm khiến Mã Nguyên Đằng hoảng sợ, chỉ một dao rất nhẹ, mà chỉ đâm vào đùi, sao lại bắn ra nhiều máu như vậy?

Tiếng gõ cửa chuyển thành tiếng đạp cửa, cửa bị đạp tung. Nhậm Tiền Tiến đã nhìn rõ tình hình trước mắt, quay người lấy dao. Còn Mã Nguyên Đằng thấy có cơ hội trốn chạy, liền lao ra khỏi cửa. Lúc đụng độ nhau ở cửa phòng ngủ, Mã Nguyên Đằng bị Nhậm Tiền Tiến chém một nhát vào đầu, mắt cậu ta nhòe máu. Trong quá trình chạy xuống dưới nhà, Mã Nguyên Đằng ôm đầu trốn chạy, còn Nhậm Tiền Tiến đuổi sát theo sau, liên tục chém mạnh.

Khi chạy ra đến sân, cơn đau cuối cùng đã khiến Mã Nguyên Đằng nổi điên, cậu ta đâm lại một nhát, trúng vào cằm Nhậm Tiền Tiến. Đúng lúc Nhậm Tiền Tiến kinh ngạc trong giây lát, con dao găm tội lỗi đó đã đâm vào tim Nhậm Tiền Tiến. Sự đau đớn và cơn giận khiến Mã Nguyên Đằng điên cuồng, cậu ta đè lên người Nhậm Tiền Tiến gần như đã chết, lại đâm liên tục mấy nhát.

Sau khi hả cơn giận, Mã Nguyên Đằng bình tĩnh trở lại, cậu ta suy nghĩ về toàn bộ quá trình gẫy án, sau đó gắng sức lê tấm thân muốn đổ vật ra vì mất máu, đổi giày cho Nhậm Tiền Tiến, cuối cùng đi ra trước cổng và ngất đi vì kiệt sức.

4

Vụ án đã kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi lên đường đi về phía dãy núi Sâm Nguyên. Ở đó đã triển khai công việc trinh sát điều tra bằng máy bay không người lái. Suốt dọc đường, chúng tôi vẫn nói chuyện về vụ án bố con Nhậm Tiền Tiến, dù sao, sự thật đó cũng khiến người ta kinh ngạc hết sức.

“Xem ra tôi đúng là cứ giữ thành kiến.” Trần Thi Vũ ngồi ở ghế lái phụ, có chút buồn rầu.

Tôi biết, cô đã nhớ tới lời tôi nói với mình lúc ở hiện trường liền an ủi: “Vật chứng dấu vết ở hiện trường, đúng thật dễ đánh lạc hướng chúng ta, nhưng chúng ta chỉ cần căn cứ vào bản chất, sẽ không mắc lỗi.”

“Tôi thấy cái đánh lạc hướng chúng ta, chủ yếu vẫn là quan hệ bố dượng, con riêng. Ấn tượng cứng nhắc, thành kiến mà Lão Tần đã từng nói trước đây, chả phải cũng đã thể hiện đầy đủ trong vụ án này sao?” Hàn Lượng nói, “Mọi người đều dễ dàng bị ảnh hưởng bởi những tình tiết trong các tác phẩm văn học, điện ảnh, dễ dàng bị đánh lạc hướng bởi những tưởng tượng, hay nói khó nghe hơn một chút, những cái gọi là những suy

diễn vô căn cứ của mình. Nếu cuối cùng để người xấu thoát tội, đổ oan cho người tốt, thì quả thực là tội quá lớn."

"Đúng thế, đến chúng ta cũng bị đánh lạc hướng như vậy, chứ đừng nói đến quần chúng ở hiện trường và cư dân mạng." Lâm Đào bổ sung, "Chúng ta thường xuyên chỉ trích một số cư dân mạng "bắt đầu từ một tấm ảnh", "toàn bộ câu chuyện đều là bịa đặt", nhưng lần này chẳng phải chúng ta cũng suýt như vậy hay sao? Lựa chọn tin vào tình tiết mà mình muốn tin, mù quáng đi theo những biểu hiện bề ngoài, vì thế mà mất đi khả năng phán đoán phải có."

"Học một hiểu ba rất tốt đấy." Tôi nói, "Rất nhiều những tin đồn trên mạng, có thể chỉ bắt đầu từ một tấm hình, một đoạn clip cắt đầu cắt đuôi, các đơn vị truyền thông tiết lộ một vài thông tin không có căn cứ, còn lại toàn bộ đều là một vài người thích sinh sự đơm đặt lung tung. Nếu tình tiết câu chuyện bịa ra hấp dẫn, phù hợp với suy diễn của số đông, là sẽ dễ bị lan truyền rộng rãi."

"Bây giờ nghĩ lại, ông bố dượng này là một ông bố rất tốt." Trần Thi Vũ cúi đầu, vẻ như đang suy nghĩ, "Vì việc học của con, mà hằng ngày ông đều lái ô tô mấy chục cây số, hơn nữa lại xa nhà như vậy, công việc cũng phức tạp hơn trước, thậm chí buổi tối về nhà còn phải làm thêm. Cho dù là phải làm thêm giờ, cũng không quên chuẩn bị hoa quả cho con. Nhất là sau khi anh ta nghe thấy tiếng động, dáng vẻ cố hết sức cứu con gái, không nghĩ gì đến mình, có khác gì bố đẻ đâu?"

"Sau khi sự thật được làm sáng tỏ, quay đầu nhìn lại, rất nhiều thứ đều đã khác." Tôi bổ sung, "Mọi người nghĩ xem,

trong điều tra ở trường, Mã Nguyên Đằng có vẻ là một học sinh ngoan, trong đánh giá của các bạn, Bành Tư Hàm là một học sinh "hư", nhưng kết quả lại châm biếm như vậy. Từ đó có thể thấy, ở một số trường học, tiêu chuẩn đánh giá nhân phẩm của một người là tốt hay xấu có thể chỉ dựa vào thành tích học tập của họ, nhất là những trường có học sinh học lại, lại càng lấy thành tích học tập làm tiêu chuẩn đánh giá mọi thứ. Trong môi trường giáo dục như vậy, tâm thái của rất nhiều đứa trẻ cũng bị sai lệch nghiêm trọng, học sinh xuất sắc được đưa lên mây xanh, học sinh xếp hạng cuối thì bị coi thường, chà đạp. Cũng vì vậy, khi đến gặp Bành Tư Hàm, Mã Nguyên Đằng mới tự phụ tự luyến như vậy, không ngờ Bành Tư Hàm lại kháng cự."

"Không biết những quần chúng hóng xem bàn tán ở gần hiện trường lúc đầu, bây giờ cảm giác thế nào." Trần Thi Vũ nói.

"Có cảm nhận gì được?" Lâm Đào đáp, "Cô xem trên mạng ấy, dư luận đã đổi chiều rồi, nói ông bố dượng như vậy thật hiếm có, khen người chết lên tận mây xanh. Nhưng, còn có tác dụng gì chứ?"

"Đối với chúng ta, có tác dụng đấy, bắt phần tử phạm tội phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, trả lại danh dự cho người chính nghĩa, dũng cảm, vẫn rất đáng tự hào."

'Nhưng Bành Tịch đáng thương quá." Trần Thi Vũ nói, "Tôi đã đến đồn công an thăm chị ấy, tóc chị ấy gần như bạc trắng chỉ sau một đêm, tiều tụy đến mức bỗng nhiên già như 60 tuổi."

"Dễ hiểu thôi." Tôi nói, "Trong một đêm, mất đi người chồng tốt như vậy, cô con gái ngoan như vậy, hơn nữa trước đó

lại phải chịu đựng bấy nhiêu điều tiếng, ai trong hoàn cảnh ấy cũng không thể chịu nổi."

"Tôi đã an ủi chị ấy mấy câu." Trần Thi Vũ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nhưng một cú sốc như vậy, chắc là phải cần thời gian rất lâu để dần dần vượt qua."

Chúng tôi đến chân núi là lập tức tham gia vào công việc thăm dò. Mặc dù biện pháp nghe có vẻ rất hay, nhưng khi thực hiện, khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều. Sau khi khảo sát thực địa cả ngày hôm qua, bộ phận trinh sát điều tra phát hiện diện tích núi rộng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng tôi. Diện tích bao phủ của mười chiếc máy bay không người lái, thực sự không thấm vào đâu so với diện tích núi. Hơn nữa, máy bay không người lái bay một thời gian, là phải hạ xuống để sạc điện, nên tốc độ thăm dò rất chậm.

Một buổi chiều bất giác trôi đi.

Những ngón tay của Trình Tử Nghiên thoăn thoắt múa trước máy tính, những hình ảnh máy bay không người lái liên tục gửi về được Trình Tử Nghiên lần lượt cắt ra, phóng to, đồng thời sử dụng phần mềm tự động nhận diện các loại thực vật trong ảnh.

"Không ổn, xin điều thêm mười chiếc máy bay không người lái nữa đến?" Tôi nhìn những chiếc máy bay không người lái lên lên xuống xuống phía ngoài cửa kính ô tô, nói.

"Anh xem, cái này có giống không?" Trình Tử Nghiên quay máy tính xách tay sang, giơ màn hình về phía chúng tôi.

Ngọn núi trong cảnh nền, quả đúng là hình chữ “S” quen thuộc đó.

“Vị trí này, scan ra hình dạng có cây mộc hương.” Ngón tay dài mảnh của Trình Tử Nghiên chỉ vào bụi cây ở giữa màn hình, cô nói.

“Cho máy bay không người lái hiện giờ còn bay được lượn quanh khoảng này, xem từ cửa rừng đến vị trí này có đường đi không.” Tôi nói, “Nếu họ có thể dẫn trẻ con đi vào đó, cho thấy ở đó nhất định có đường nhỏ có thể dẫn thẳng đến đó.”

Trình Tử Nghiên gật đầu, nói vào máy bộ đàm mấy câu. Chỉ thấy mấy chiếc máy bay không người lái lơ lửng phía ngoài cửa kính ô tô, bay về phía tây nam dãy núi.

“Có đường, có đường.” Trình Tử Nghiên bỗng phấn chấn reo lên.

Đúng vậy, từ hình ảnh máy bay không người lái gửi về có thể nhìn thấy, có một con đường nhỏ quanh co, bắt đầu từ một phía của một đám cây bụi ở cửa rừng, kéo dài đến vị trí khả nghi mà chúng tôi phát hiện thấy. Con đường nhỏ rất hẹp, chỉ một người có thể miễn cưỡng đi qua. Chính vì đường hẹp, máy bay không người lái không thể phát hiện ra khi bay không có mục đích, chỉ khi hạ thấp đến một độ cao nhất định, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy. Con đường nhỏ hoàn toàn không phải do con người tạo ra, mà hình thành tự nhiên. Một phần của dãy núi Sâm Nguyên là núi đá, mặc dù cũng có thảm thực vật rậm rạp, nhưng có một số chỗ thực vật vẫn không thể chui được vào trong đá, những tảng đá trơ trọi lại đúng ở đoạn này, tạo thành một con đường nhỏ. Như vậy cũng có thể giải thích tại sao

mười tám năm qua Tiền Đại Doanh chưa từng đi lại con đường nhỏ này, nhưng con đường nhỏ vẫn tồn tại.

Mười tám năm nay, Tiền Đại Doanh chắc chắn chưa từng quay lại chỗ này, vì cảnh sát vẫn tiến hành theo dõi ông ta vào những khoảng thời gian nhất định, không hề phát hiện ra bất cứ điểm bất thường nào.

"Trên núi có thú dữ không?" Lâm Đào sợ sệt hỏi. Cậu chắc chắn đã nghĩ đến chuyện chúng tôi đã phát hiện ra con đường nhỏ, thì không có lý do gì không đi một chuyến.

"Sợ cái gì?" Trần Thi Vũ rút một cây côn cảnh sát từ trong túi ra và nói.

"Không cần, nhờ mấy cảnh sát đặc nhiệm dẫn đường ở phía trước." Tôi nói, "Những việc kiểu này, chúng ta không chuyên nghiệp."

Lâm Đào lập tức thấy yên tâm, cậu chạy ra khỏi ô tô đi tìm Phó đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm để trao đổi.

Rất nhanh chóng, một phân đội gồm năm cảnh sát đặc nhiệm và sáu người chúng tôi được thành lập. Năm cảnh sát đặc nhiệm vũ trang gọn gàng, khoác súng ngắn liên thanh, mang theo những dụng cụ như dây thừng chuyên leo vách đá, móc treo..., còn mang cả một chiếc máy bay không người lái và đèn pin, thậm chí còn dắt theo một chú chó nghiệp vụ. Nhóm cảnh sát đặc nhiệm, hai người ở phía trước, hai người chặn sau cùng bắt đầu cùng chúng tôi leo núi.

Thực ra, tôi muốn nói với họ, không cần điều động nhiều người như vậy, năm đó một đứa bé như Tiền Mộng có thể đi được, thì hoàn toàn không cần dùng đến những dụng cụ

chuyên nghiệp như vậy. Nhưng để vỗ về tâm trạng lo sợ trong núi có thú dữ của Lâm Đào, tôi cũng không từ chối ý tốt của cảnh sát đặc nhiệm nữa.

Thực tế chứng minh, suy luận của tôi là chính xác, con đường đá nhỏ này vô cùng dễ đi, gần như không có những đoạn dốc nghiêng hiểm trở hoặc những vách đá trơn tuột. Chúng tôi như thể đi dạo trên phố đi bộ ở trung tâm thành phố, đi khoảng 40 phút, là đến địa điểm trong bức ảnh.

Đây đúng là một nơi rất tuyệt.

Nơi trong ảnh, là một "sân chơi" nhỏ nằm ở lưng chừng núi, trên khoảng đất có diện tích chừng hơn 20 mét vuông này, cỏ mọc quá mắt cá chân, không có cây gì to, cho nên giống như một thảo nguyên giữa không trung thu nhỏ. Ngồi trên bãi cỏ, cho dù vào giữa buổi trưa nóng nực như thế này, cũng có cảm giác mát mẻ vì được thảm thực vật rậm rạp xung quanh che kín. Phía sau sân chơi là núi, ngồi ở chỗ này, có thể ngắm được phong cảnh tuyệt đẹp xa xa trước mắt. Một con sông nhỏ xanh thẳm lấp lánh dưới ánh mặt trời, xuyên qua những ngôi nhà tường trắng ngói đen, hình thành một cái hồ nhỏ ở một góc của khu nhà. Ven hồ, còn có một cái đình nhỏ mái nhọn, cái đình và những kiến trúc theo phong cách Huy Châu xung quanh soi bóng dưới nước, trông như một bức tranh sơn thủy đẹp tuyệt.

"Một chỗ rất tuyệt, thật giỏi tìm." Tôi đi cũng hơi mệt, ngồi phịch xuống bãi cỏ.

"Cho nên, chôn xác ở chỗ này, chúng ta cũng không thể tìm thấy được." Lâm Đào nhìn xung quanh, bổn bề đều là cây cối

um tùm, cũng không biết bắt đầu tìm từ đầu, thế là cũng ngồi xuống bãi cỏ.

“Đúng thế, chưa biết chừng các cậu đang ngồi trên xác chết đấy.” Đại Bảo thè lưỡi trêu.

Lâm Đào nhảy dựng lên như bị điện giật, vỗ sạch vụn cỏ dính ở mông, nói: “Tôi vốn cũng không mệt, tôi có lười như Trưởng khoa Tần đâu.”

Tôi ngồi yên, quay đầu nhìn môi trường xung quanh. Đúng thế, đi tìm một xác chết mười tám năm trước ở trong vùng núi rộng như thế này, đâu có dễ?

Bỗng nhiên, tôi cảm giác có một cơn gió lạnh thổi ở phía sau lưng. Kỳ lạ, cái sân chơi nhỏ ở vị trí của chúng tôi bây giờ, phía sau là núi mà, làm sao lại có gió thổi qua?

Tôi quay đầu nhìn mọi người, mấy cảnh sát đặc nhiệm và những người còn lại đều đang cầm gậy đập vào những bụi cây xung quanh, tìm kiếm gì đó khắp nơi, chú chó nghiệp vụ rõ ràng không quen với loại hình vận động mạnh là leo núi trong thời tiết nóng nực đầu thu, thè lưỡi, nằm bò ra khoảng đất thở dốc.

Làm gì có ai thổi hơi về phía lưng tôi đâu.

Lại một trận gió lạnh thổi vào lưng tôi, luồn qua chiếc áo phông cảnh sát của tôi, khiến sau lưng tôi mát lạnh.

“Trời ạ, có gió âm[*]!” Tôi đứng bật dậy.

“Gió âm gì?” Đại Bảo nói, “Còn có yêu khí nữa kìa.”

Tôi không quan tâm đến Đại Bảo, lôi khúc côn trong túi ra, đi đến chỗ khoảng sân dựa vào núi, dùng côn ra sức phạt vào

bụi cây rậm rạp. Tôi biết, có gió mát thổi tới, có nghĩa là phía sau những bụi cây này chắc chắn có hang núi.

Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm thấy vậy cũng bước tới. Anh vừa bước tới, lập tức cảm nhận thấy "gió mát ùa tới" giống tôi. Anh không kiên nhẫn như tôi, rút luôn một con dao găm từ thắt lưng, bắt đầu chặt phá cành cây.

"Đánh hơi." Cảnh sát đặc nhiệm dẫn chú chó nghiệp vụ, ra lệnh cho chú chó.

Chú chó nghiệp vụ đang nằm ườn trên sân, miễn cưỡng đứng dậy, cúi đầu ngửi ngửi, rồi lại nằm xuống.

"Mười tám năm rồi, còn mùi gì nữa?" Tôi cười bảo.

Mấy cảnh sát đặc nhiệm đều rút dao găm ra, giúp đội trưởng chặt phá đám cây bụi.

"Ồ, đúng là có hang núi." Chặt khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm đứng thẳng dậy nói.

Tâm trạng tôi rất phức tạp, không biết là phấn chấn hay sợ hãi. Nhưng mong muốn phá án vẫn thúc giục tôi đi lên phía trước, nhìn cái miệng hang đen ngòm hình dạng kiểu như nửa hình tròn.

"Là một hang núi tự nhiên, nhưng không lớn, chỉ có thể khom người đi vào." Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm mỉm cười nhìn tôi và nói, "Chỉ người gầy mới vào được."

"Nghĩa là sao?" Tôi nghĩ bụng, trong lòng rất không phục. Mặc dù qua ước lượng bằng mắt tôi cũng biết mình có thể vào được không, nhưng kiểu gì cũng phải có chí khí, cùng lắm là bị mắc kẹt chứ gì.

Tôi không nói gì, mặc đồ khám nghiệm cẩn thận, chui vào trong hang. Vẫn may, cái hang này cũng rất nể mặt người, mặc dù cửa hang không rộng, cần hóp bụng vào, nhưng chui vào trong hang thì lại rộng hơn rất nhiều.

Mấy chiếc đèn pin cảnh sát đồng thời rọi vào trong hang, khiến lòng hang sáng trưng.

"Lâm Đào, cậu vào đây." Vì trong hang không thẳng người lên được, tôi đành ngồi gọi to. Tôi nghĩ, nếu Lâm Đào cũng vào, chúng tôi chen chúc một tí cũng tạm ổn.

Giọng của tôi âm vang trong hang, một lúc lâu sau, mới nghe thấy giọng của Lâm Đào từ ngoài vọng vào: "Tớ không vào đâu."

"Cần cậu vào, trong hang không có gì." Tôi nói xong, mới nghe thấy tiếng Lâm Đào loạt soạt mặc đồ khám nghiệm, một lúc sau, Lâm Đào chui vào.

"Ôi!" Lâm Đào vừa vào đã nhảy dựng lên. Tất nhiên, trong cái hang nhỏ hẹp này, cậu cũng không nhảy lên được. Có điều đầu cậu đã đập vào vách hang. Cậu bảo: "Lão Tần, cậu làm hại tớ."

"Cái xác khô thôi mà." Tôi nhún vai, "Ai mà biết cậu đi theo tớ bấy lâu, còn sợ xác chết?"

Cái hang tựa như hình một chiếc búa tròn, chỗ có thể chứa được người chỉ rộng bằng hai cái thang máy, chỗ sâu nhất thu hẹp lại chỉ bằng quả bóng rổ. Nhưng tôi biết, chắc chắn là thông sang bên kia, nếu không sẽ không có không khí lưu động, cũng sẽ không có hơi lạnh thổi ra. Có điều, rốt cuộc cái hang này sâu bao nhiêu, tôi không hề quan tâm. Điều tôi quan tâm là, có một

xác chết khô nằm ở giữa nền đất trong lòng hang, bên cạnh xác chết còn có hai chiếc vali hành lý.

Xác chết đã khô chắc là có mặc quần áo, nhưng trên quần áo đã tích quá nhiều bụi, bụi biến thành đất, khiến toàn bộ thân hình trước mắt trở thành màu vàng đất. Nhưng, gương mặt lộ ra ngoài của người này vẫn có thể nhìn thấy hình thù: Hai hốc mắt sâu xuống. mũi nhô lên, và mồm hơi há ra, đen ngòm.

Cảnh tượng đó, khiến Lâm Đào nhìn thấy liền giật nảy mình sợ hãi cũng là bình thường.

“Bây giờ không sợ rồi chứ?” Tôi vỗ vai Lâm Đào, nói, “Cậu phải cho hai cái vali hành lý này đi trước, vật chứng quan trọng chỉ có thể lấy ở trên vali.”

“Ý cậu nói là dấu vân tay di chuyển xác chết?” Tâm trạng Lâm Đào đã ổn định lại, liền ngồi xuống hỏi, “Dấu vân tay từ mười tám năm trước, DNA tiếp xúc, không thể còn nữa.”

“Không làm, làm sao cậu biết là không còn?” Tôi nói, “Trên vali có bấy nhiêu đất, cho thấy bấy nhiêu năm chưa bị động vào, nếu có thể tìm được dấu vân tay, thì có thể có sức chứng minh. Tớ không bảo cậu tìm dấu giày trong hang, đã là rất nhân từ rồi.”

“Thật hoang đường.” Lâm Đào lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn cầm máy ảnh lên chụp rất chăm chú, sau đó mang cái vali đi.

Lâm Đào vừa chui ra khỏi hang, Đại Bảo đã vội vàng khó nhọc chui vào, bảo: “Xác khô à? Chà chà, hiếm thấy.”

“Tôi vốn tưởng rằng, xác trong núi, kiểu gì cũng sẽ biến đổi theo kiểu trương phình rồi trơ xương, nhưng không ngờ, lại đúng là biến thành xác khô.” Tôi nói, “Xác khô là hiện tượng

xác chết giữ được hình dạng, mọi bộ phận của xác chết đều được giữ lại, đây lại là chuyện hay đối với chúng ta."

"Cậu xem trong hang núi này toàn là bụi và đất khô." Đại Bảo nhìn xung quanh rồi nói, "Cậu xem, "cửa sau" hang núi chỉ bằng chừng này, mà vẫn có gió thổi, đây chính là quạt gió thiên nhiên nhỉ.

Một năm bốn mùa đều thổi gió như vậy, cái gì cũng sẽ bị thổi khô hết."

"Đúng thế, môi trường thông gió, khô ráo, mới có thể hình thành hiện tượng hiếm gặp ở xác chết là xác khô." Tôi nói, "Nhưng đã có vấn đề rồi đây, tôi cứ tưởng rằng xác chết chắc chắn sẽ chỉ còn xương, nên chỉ mang một túi đựng vật chứng cỡ , định thu thập xương. Nhưng không ngờ, cái xác lại bị gió thổi khô, chúng ta lại không có giá đỡ, làm thế nào mang cái xác đi được? Không thể cõng được đúng không?"

Đại Bảo cười vẻ thần bí, quay người bỏ cái ba lô của mình xuống, lấy một cái túi đựng xác màu vàng nhạt đã gập gọn từ trong ra, bảo: "Làm công việc pháp y, mà không luôn mang theo túi đựng xác, thì cũng không chuyên nghiệp lắm nhỉ?"

Tôi sầm mặt cùng Đại Bảo trải phẳng cái túi đựng xác, sau đó khiêng tử thi cho vào trong túi. Mặc dù anh chàng Đại Bảo này nói chuyện không nghiêm túc bao giờ, nhưng đúng là phải cảm ơn anh chàng suy nghĩ chu đáo, bằng không nếu phải dùng cách rút thăm để quyết định xem ai là người cõng tử thi, thì quả là đáng sợ.

Sau khi tử thi được khiêng đi, tôi lấy mẫu đất khô phía dưới tử thi bỏ vào trong túi đựng vật chứng, chui ra khỏi hang núi và

bảo: “Đi nào, về đội!”

“Trưởng khoa Tần, các anh đi giải phẫu nhé, tôi phải về phòng Kỹ thuật Công an thành phố.” Trần Thi Vũ nói với tôi.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Cái máy tính lấy ở nhà Sử Phương lúc trước, vì đã mã hóa, rất khó giải mã, nên tôi đã đưa cho thầy dạy vật chứng điện tử của tôi giải mã.” Trần Thi Vũ nói, “Bây giờ máy tính đã được giải mã rồi, dữ liệu trong máy đã được thầy tôi đưa lên FTP (thỏa thuận nhập gửi văn bản) mạng nội bộ, tôi muốn đi xem trong máy tính nhà họ có những gì.”

“Được, biết đâu lại có manh mối đặc biệt.” Tôi nói.

Nắng chiều chiếu vào phòng Giải phẫu Công an thành phố Sâm Nguyên, khiến cho giường giải phẫu bằng inox phản chiếu ánh sáng.

Tôi cau mày đứng ở một bên, nhìn tử thi, hỏi: “Lâm Đào đâu?”

“Bây giờ Trưởng khoa Lâm không khác các nhà khảo cổ học là mấy.” Trình Tử Nghiên cười rất tươi, nói, “Đang quét đất trên chiếc vali hành lý bằng cái bàn chải nhỏ.”

“Tôi mà chẳng thế à?” Đại Bảo đã gỡ quần áo trên người tử thi ra, đang ở bàn thao tác làm sạch đất khô trên bề mặt quần áo, nói, “Chỉ là tôi không dùng bàn chải nhỏ thôi.”

“Quần áo đã bị gió thổi nứt rạn rồi, anh cẩn thận một chút, đừng nói chuyện.” Tôi nhắc, “Không yêu cầu làm sạch toàn bộ mặt ngoài mà vẫn giữ cho quần áo nguyên vẹn, nhưng phải giữ được càng nhiều càng tốt.”

“Tôi biết rồi, lắm lời thế chứ.” Đại Bảo lẩm bẩm một câu.

Tôi chăm chú nhìn cái xác trước mắt, vì là hiện tượng xác chết giữ nguyên hình dạng, nên hình dạng các thương tích bên ngoài xác chết đều được giữ nguyên vẹn, ngoài mái tóc ra. Có khả năng do tóc rụng sau khi xác bị khô, thêm vào đó ngày nào cũng có gió thổi liên tục, nên tóc của xác chết này không biết đã đi đâu hết. Có điều, tóc biến mất, lại khiến những tổn thương ở đầu người này càng lộ rõ hơn.

Đây là một xác chết nữ, chúng tôi đã lấy mẫu sụn sườn của người chết làm giám định DNA, nếu không ngoài dự đoán, đây hẳn là xác của Lý Như, người đã mất tích từ mười tám năm trước.

Bên ngoài tử thi này có rất nhiều thương tích cũ và mới. Những thương tích cũ đều đã thành sẹo, vì cái xác đã bị gió thổi khô, sẹo không còn rõ ràng nữa, nhưng nhiều vết sẹo hình tròn ở vai trước và những vết sẹo nhỏ dài ở đầu vẫn loáng thoáng có thể nhận ra được. Nếu tôi đoán không nhầm, bà ta đã nhiều lần bị bỏng vì đầu thuốc lá và bị dụng cụ đánh vào đầu để lại những thương tích này. Những thương tích mới cũng không ít, chủ yếu tập trung ở đầu. Da đầu người chết cũng có ba vết rách, không dài, không toác ra, không cần phải khâu, nhưng nhìn vị trí thì đều ở trên trán, chắc là khi đó cũng đã chảy rất nhiều máu. Ngoài ra, tổ chức mềm và sụn ở mũi đều không còn, tôi thử ấn vào phần xương mũi phía trên lỗ mũi đen ngòm, không cảm nhận thấy sự dịch chuyển của xương mũi và tiếng va vào xương mũi, xem ra xương mũi của bà ta không bị gãy. Tôi lại

dùng kẹp cầm máu khẽ kéo môi của nạn nhân ra, cũng không bị tổn thương.

Vì rất ít dịp khám nghiệm tử thi bị gió thổi khô, nên khi cái xác vừa được chuyển đến nhà tang lễ, Đại Bảo đã nôn nóng giải phẫu tử thi trước, rồi mới khám nghiệm quần áo đã được gỡ ra. Việc khám nghiệm tử thi được tiến hành rất tỉ mỉ, dù gì xác chết cũng đã khô, cho dù tổ chức mềm có tình trạng xuất huyết, phù nề thì cũng không thể thấy được, nên chúng tôi buộc phải kiểm tra kĩ lưỡng toàn bộ xương cốt và cơ quan trong các khoang của cơ thể, mới yên tâm được.

Khi giải phẫu khám nghiệm, chúng tôi đã mất rất nhiều công sức. Vì cái xác bị gió thổi khô, da đã thành như da thuộc, rất cứng chắc, chúng tôi không thể rạch được bằng dao phẫu thuật thông thường. Dù sao xác chết bị gió thổi khô cũng rất hiếm gặp, chúng tôi không thể nào chuẩn bị sẵn dụng cụ giải phẫu chuyên dụng đối với xác khô, nên đành dùng kết hợp dao phẫu thuật nội tạng, kéo, từ từ cắt lớp da như thể cái túi da của nạn nhân, để lộ ra các cơ quan trong khoang bụng, khoang ngực. Mặc dù "cái túi da" rất khó mở, nhưng chúng tôi vẫn rạch da ở tất cả các vị trí chân tay, thân người, để kiểm tra xương cốt và khớp xương ở các bộ phận không có cơ quan phủ tạng. Đúng như tôi đoán, chúng tôi cũng phát hiện thấy xác chết có rất nhiều tổn thương cũ và mới ở bên trong.

Tổn thương chủ yếu thể hiện ở chất xương. Dẻ xương sườn số năm, sáu ở ngực phải người chết đều có vết gãy cũ, sẹo xương đã hình thành và trở nên trơn nhẵn. Có điều, căn cứ vào hình dạng hình thành vết sẹo xương, có thể thấy, năm đó hai chỗ gãy

xương sườn đều bị lệch vị trí, nhưng bà ta không được bác sĩ chữa trị, mà kệ cho vết thương biến dạng tự lành. Vết thương này, e rằng đã hình thành từ hai, ba năm trước khi bà ta tử vong. May mà lúc đó, vị trí bị lệch chỉ là lệch trên dưới, chứ không phải lệch trong ngoài, nếu không cứ không chữa trị kịp thời như vậy, đầu bị gãy của xương sườn sẽ đâm rách màng phổi, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Khám nghiệm xác chết còn phát hiện ra rất nhiều tổn thương mới, ví dụ như, ngón giữa tay phải đã biến dạng, mở ra xem xương ngón tay bên trong, đã gãy vụn, mức độ rất nghiêm trọng. Chắc là bị thương do phòng vệ? Tôi nghĩ. Ngoài ra, chúng tôi tiến hành kiểm tra toàn thân đối với xác chết, cũng không phí công, vì chúng tôi phát hiện mâm chày bên phải bị gãy nát. Tình trạng thương tích như vậy, e rằng khi đó sau khi bị thương, nạn nhân thậm chí không thể đi lại được. Nhưng, chỗ xương gãy này không phải là hình thành trực tiếp do bị đánh. Khớp gối và các khớp xương khác đều có biểu hiện dị dạng rõ rệt, có thể suy đoán, trước khi tử vong, nạn nhân đã mắc bệnh thấp khớp rất nghiêm trọng. Vì các khớp xương đều biến dạng, lực không mạnh lắm cũng có thể khiến cho mâm chày gãy nát.

Khi đó, nạn nhân nín nhịn việc bị bạo hành, để giữ thể diện hoặc để bảo vệ người bạo hành mình, sau khi bị thương, bà ta không những không báo cảnh sát, mà còn không chữa trị. Điều này khớp với kết quả điều tra ở giai đoạn trước, không tìm thấy một thông tin báo cảnh sát nào về bạo hành gia đình, không phát hiện thấy một cuốn sổ khám bệnh nào ở bệnh viện. Nạn nhân cứ mù quáng bỏ qua, để cho kẻ bạo hành được đà lấn tới,

ngang ngược tàn bạo, thương tích lần sau nghiêm trọng hơn lần trước, cuối cùng đã tích tụ thành thảm kịch.

Phủ tạng của nạn nhân đã khô như tờ giấy, vô cùng mỏng nhưng vẫn có thể nhìn rõ cấu trúc và vị trí. Nếu mạch máu lớn và phủ tạng bị rách, hoàn toàn có thể phát hiện ra qua khám nghiệm giải phẫu. Nhưng trên cơ thể người chết không có. Bao gồm cả phần đầu, mặc dù da đầu có mấy vết thương, nhưng xương sọ bình thường. Mặc dù tổ chức não và màng cứng đã co lại thành một vật cứng hình khối to bằng nắm đấm, nhưng chúng tôi dùng cưa sọ để cưa vật cứng này ra, phát hiện màu sắc bên trong không hề có sự thay đổi, cũng có nghĩa là, bà ta không bị xuất huyết nội sọ. Sau hàng loạt bước kiểm tra, mặc dù trên xác chết có thương tích, nhưng đều không đủ gây ra tử vong, có thể loại trừ khả năng tử vong do chấn thương cơ học.

“Đã không phải là bị bạo hành đánh đập đến chết, lại không có các dấu hiệu ngạt thở khác, lưỡi, sụn giáp cũng bình thường, không khớp với dấu hiệu tử vong do ngạt thở cơ học, như vậy, nguyên nhân tử vong của bà ta là gì?” Tôi đứng cạnh xác chết, thầm nghĩ, “Đáng tiếc, tim của người chết cũng đã quắt lại thành một cái “vỏ giấy cứng”, nếu không thì quan sát xem van hai lá có bị hẹp không là biết bà ta có bị bệnh tim do thấp khớp hay không. Đúng rồi, liệu có phải đúng là bà ta mắc bệnh tim do thấp khớp, lúc bị đánh đã gây ra tử vong đột ngột?”

“Không có căn cứ nào kiểm tra được.” Tôi thở dài một tiếng nói ra kết luận đang nghĩ trong đầu.

“Kiểm tra gì cơ?” Đại Bảo ở cạnh bàn thao tác nói, “Quần áo cũng xong rồi, nhìn màu sắc, màu ở chỗ ngực áo này tối hơn rất

nhiều, tôi cảm giác có khả năng đều bị ướt máu."

Tôi bước đến cạnh bàn thao tác xem thế nào. Người chết mặc một chiếc váy dài bằng vải dacron[*] in hoa nhỏ, màu tổng thể vào mười tám năm trước chắc là màu vàng sẫm, có điều bây giờ đã biến thành màu vàng đất. Vị trí trước ngực, màu vàng đất đã biến thành màu nâu sẫm, đúng là tối hơn nhiều so với màu sắc ở các vị trí khác trên váy.

"Kể cả là đã chảy rất nhiều máu, cũng không đủ để gây ra tử vong." Tôi nói.

"Không tìm ra nguyên nhân tử vong cũng bình thường, tử thi không đủ điều kiện mà." Đại Bảo nói, "Chỉ là, chảy bấy nhiêu máu, cũng vẫn không đến bệnh viện, đúng là kinh thật."

"Có thể bà ta đã quen rồi." Tôi nói.

"Đang ở nhà đột nhiên mất tích, sau khi bị thương không báo cảnh sát, không chữa trị, tất cả những điều này đều ăn khớp với nguyên nhân bị bạo hành gia đình đến chết, nhưng không có chứng cứ trực tiếp." Đại Bảo nói, "Không lẽ đúng là chỉ còn cách phá giải qua thẩm vấn?"

"Xác chết đã biến thành thế này, đúng là có khả năng có đột phá khi thẩm vấn." Tôi nói, "Nếu muốn nói đến điểm khác biệt duy nhất giữa Tiền Đại Doanh và những kẻ bạo hành gia đình khác, thì đó là ông ta vẫn có tình cảm với Lý Như và gia đình."

"Cậu muốn nói đến chuyện ông ta thường xuyên xem album cũ, đến mức đứt cả sợi dây đóng quyển?" Đại Bảo hỏi.

Tôi gật đầu, chợt cảm thấy điện thoại di động trong túi quần đang rung, nên tôi tháo găng tay cao su, lấy điện thoại di động

trong túi quần ra. Là Lâm Đào gọi đến, tôi bỗng thấy có chút mong đợi.

“Cậu đoán xem tớ phát hiện thấy gì?” Lời của Lâm Đào hệt như suy nghĩ trong đầu tôi.

“Dấu vân tay.”

“Chà! Sao cậu biết?! Cậu bảo có thần kỳ không! Mười tám năm rồi! Mười tám năm rồi mà còn tìm thấy được dấu vân tay!” Lâm Đào nói, “Các cậu giải phẫu xong chưa? Giải phẫu xong thì nhanh chóng về trụ sở Công an thành phố đi!”

Mấy người chúng tôi ngồi cạnh màn hình máy tính của phòng Thực nghiệm hóa lý ở Công an thành phố, nhìn những đường lượn sóng trên màn hình. Mặc dù xem không hiểu, nhưng chúng tôi dùng tư thế này để thể hiện sự quan tâm của mình đối với việc kiểm tra xét nghiệm vật chứng vi lượng.

“Ừm, tốt, đúng là xăng.” Chuyên viên xét nghiệm hóa lý họ Lưu khẽ hất hàm nói, “Chắc chắn không sai.”

“Chứng cứ này quan trọng lắm đấy.” Tôi thở phào một tiếng.

“Được rồi, các anh cứ làm việc của mình trước đi, tôi còn phải xét nghiệm mẫu đất khô ở dưới xác chết mà các anh mang về.” Chuyên viên Lưu đứng dậy, đưa cho tôi bản báo cáo xét nghiệm mà máy in vừa nhả ra, sau đó quay người rời đi.

Vân tay cũng có rất nhiều loại, nhưng cho dù là dấu vân tay bị phủ bụi hay là dấu vân tay trên lớp bụi, sau một thời gian cũng sẽ biến mất hoặc bị che mất. Nếu là dấu vân tay dính mồ hôi, thời gian lưu giữ có khả năng dài hơn, nhưng cơ bản cũng không thể lưu giữ ở môi trường ngoài trời đến mười tám năm,

nắng phơi gió táp, cũng chắc chắn sẽ biến mất. Nhưng, Lâm Đào dùng bàn chải nhỏ quét sạch đất trên bề mặt chiếc vali hành lý, không ngờ lại tìm được một dấu vân tay trên tay kéo của vali. Mặc dù hoa văn của dấu vân tay đã mờ đi, nhưng số lượng điểm đặc trưng đã đủ để tiến hành giám định đối chiếu. Dấu vân tay gì có thể lưu giữ được trong thời gian lâu như vậy? Sau khi chụp ảnh dấu vân tay lưu hồ sơ, Lâm Đào đã lấy mẫu dấu vân tay và tiến hành phân tích hóa lý. Qua phân tích, phát hiện chất dính ở hình dấu vân tay trên tay kéo của vali là xăng. Vì tính chất của xăng tương đối ổn định, nên dấu vân tay dầu mỡ này mới giữ được lâu như vậy.

Xăng, có thể có giá trị chứng minh, vì năm đó đúng là Tiền Đại Doanh đã đến cây xăng mua một chai xăng, chúng tôi phân tích là chuẩn bị đốt xác. Dấu vân tay của Tiền Đại Doanh bị dính xăng, lưu lại trên vali hành lý dùng để vứt xác, kết hợp với tình hình điều tra, đây chính là chuỗi chứng cứ tương đối tốt.

“Dấu vân tay có phải là của Tiền Đại Doanh không?” Tôi hỏi.

“Tất nhiên, không phải là của ông ta, thì là của ai vào đây?” Lâm Đào đáp lời.

“Vừa nãy phòng DNA cũng xác định người chết chính là Lý Như.” Trình Tử Nghiên bổ sung.

“Tiền Đại Doanh vừa được đồn công an cho về nhà, bây giờ xem ra, đội hình sự lại phải đến làm phiền ông ta rồi.” Tôi nói, “Lần này, cho dù chúng ta không đưa ra chứng cứ, cũng sẽ thẩm vấn được ra kết quả.”

“Cậu thấy sau mười tám năm chịu đựng, tâm thái ông ta đã kém xa so với trước đây? Ông ta không chịu nổi nỗi ân hận và

sự dằn vặt trong lòng mình?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu nói: "Thực ra năm đó, ông ta cũng ân hận và dằn vặt. Cậu nghĩ xem, hai cái vali hành lý cậu vừa thấy, một cái đựng xác chết, một cái đựng quần áo. Cậu đã bao giờ thấy người nào vứt xác, còn đem theo cả quần áo của người chết chưa? Thông thường đều là người già trong nhà mất, lúc hỏa táng, người ta sẽ đốt cả quần áo và đồ quen dùng hằng ngày của người già khi còn sống."

"Chuyện này cũng khó nói." Lâm Đào cau hai đầu mày rất đẹp, nói, "Bởi vì, cậu đừng quên, khi cảnh sát hỏi Tiền Đại Doanh, tại sao lại không báo cảnh sát khi Lý Như mất tích, ông ta bảo tưởng là Lý Như đưa con về nhà ngoại. Nếu đến quần áo cũng đều ở nhà, thì căn cứ vào đâu để cho rằng vợ mình bấy nhiêu hôm không về nhà có nghĩa là đã về nhà ngoại?"

"Ừm, cậu phân tích cũng có lý." Tôi nói, "Đúng là ông ta có khả năng vứt quần áo của người chết để tránh tội cho mình, nhưng sau khi kéo vali vào trong núi, là ông ta có thể rời đi rồi. Nhưng ông ta không làm như vậy, ông ta mở vali ra, bê xác chết ra đặt nằm cẩn thận, chuyện này lại cho thấy tâm lý gì?"

Lâm Đào suy nghĩ một lúc, không nói gì nữa, rõ ràng là đã tán đồng với quan điểm của tôi.

"Bây giờ xem ra, sau này Tiền Mộng không có bất cứ liên hệ nào với Tiền Đại Doanh, cho thấy năm đó Tiền Mộng đã tự mình chạy đi." Tôi nói, "Vì Tiền Đại Doanh không cần phải mạo hiểm, cũng không cần phải đem con đi. Dạy con cách nói dối thế nào, chẳng phải là dễ che đậy tội ác của ông ta hơn hay sao? Đem con đi, sẽ có rủi ro bị người khác phát hiện, truy hỏi, từ đó

lộ chuyện, hơn nữa, chỉ là Lý Như mất tích, mọi người hầu hết đều cho rằng Lý Như đã bỏ đi với người khác. Nếu thậm chí cả con cũng bị mất tích, vụ án sẽ nghiêm trọng hơn."

"Trẻ con tự mình chạy đi. Khu vực gần đây toàn là rừng núi rậm rạp mà." Đại Bảo nói, "Chuyện này đúng là không thể ngờ được."

"Những chuyện không thể ngờ được nhiều lắm." Tôi nói, "Khi đó có khả năng Tiền Mộng vì sợ bố cô ta."

"Như vậy lúc đó Tiền Mộng chắc là cũng lo * nơm nớp nhi?" Đại Bảo nói, "Biết đâu ông ta lại tưởng là con gái đã đi báo cảnh sát."

"Ý anh là muốn để Tiền Đại Doanh và Tiền Mộng, ừm, chính là Hứa Tinh, hai người tác động lẫn nhau, từ đó sẽ biết được chân tướng của vụ án?" Trình Tử Nghiên hỏi.

"Nếu thẩm vấn không có kết quả, đây chắc sẽ là một cách hay." Tôi nói, "Có điều tôi nghĩ, bức tường phòng vệ tâm lý của Tiền Đại Doanh lúc này đã sắp sụp đổ rồi."

"Đi thôi, Tiền Đại Doanh đã bị triệu lên đội cảnh sát hình sự, thủ tục bắt giữ hình sự đang làm." Hàn Lượng nói, "Chúng ta vào nghe thẩm vấn đi."

Tôi gật đầu, cất số tài liệu trước mắt đi, khoát tay bảo mọi người lái xe đến trung đội cảnh sát hình sự.

Đến khu phá án của trung đội cảnh sát hình sự, chúng tôi được dẫn vào một phòng họp. Loại vách thủy tinh một chiều trong tivi, hầu hết các phòng thẩm vấn đều không có, vì không cần thiết. Bây giờ thẩm vấn đều có camera giám sát ghi lại toàn

bộ quá trình, hình ảnh có thể truyền trực tiếp vào máy tính trong phòng họp, bao gồm cả giọng nói.

Không biết trước đó Tiền Đại Doanh đã nói gì với trinh sát viên, khi chúng tôi nhìn máy tính, chỉ thấy vẻ mặt trinh sát viên vô cùng giận dữ, anh cầm một tấm ảnh trên bàn làm việc lên, vứt xuống mặt ghế thẩm vấn.

"Ông nhìn xem, đây là ai?" Trinh sát viên nói.

Xem ra, trinh sát viên đã trực tiếp vứt tấm ảnh tử thi của Lý Như cho Tiền Đại Doanh. Không thể phủ định, đối với một người mà bức tường phòng vệ tâm lý gần như đã sụp đổ, một bức ảnh tử thi như vậy có tác dụng hơn bất cứ chứng cứ nào. Nghĩ cũng không biết vì nguyên nhân gì, nếu xác chết biến thành một đống xương trắng, có thể sẽ không hề gây ra cảm xúc gì, nhưng biến thành một xác chết khô trong bộ dạng đáng sợ như vậy, hiệu quả tác động tâm lý tăng lên gấp mấy trăm lần.

Vai Tiền Đại Doanh bỗng run lên bần bật, nhưng ông ta vẫn không nói gì.

"Mười tám năm rồi! Mười tám năm rồi!" Giọng trinh sát viên run run, "Cuối cùng lưới trời lồng lộng, không phải sao?"

Tôi nhìn kĩ người trinh sát viên này, dáng người cao gầy, cơ bắp ở hai cánh tay chắc nịch, nhìn vóc dáng, giống như một thanh niên, nhưng tóc hoa râm ở hai bên thái dương và những vết chân chim rất sâu ở đuôi mắt cho tôi biết, anh không còn trẻ nữa.

"Đây là trinh sát viên phụ trách chính năm đó, Vạn Phong, năm đó anh ấy 31 tuổi, năm nay đã 49 tuổi rồi." Hàn Lượng hình như để ý thấy tôi đang nhìn gì, liền bổ sung, "Anh ấy vẫn

làm cảnh sát hình sự, trong mười tám năm qua đã đối mặt với tay Tiền Đại Doanh này mấy chục lần."

"Đây, đây là ai?" Câu trả lời của Tiền Đại Doanh dường như vẫn mang tính phản kháng, nhưng giọng nói rõ ràng là đang run.

"Vẫn còn giả vờ, đúng không?" Vạn Phong lại vứt mấy tấm ảnh cho ông ta và nói, "Vali hành lý, cũng quên rồi hả? Quần áo cởi ra từ xác chết, cũng quên rồi hả? Quần áo trong vali cũng quên rồi hả?"

Tiền Đại Doanh run lên bần bật.

"Đây là báo cáo DNA." Vạn Phong đặt thêm vào bàn cân phía mình quả cân cuối cùng.

Một tiếng ọe bật ra, không ngờ Tiền Đại Doanh lại nôn. Mọi người đều không hiểu vì sao ông ta lại nôn ra một đống màu vàng vào cái thùng rác cạnh ghế thẩm vấn.

"Khi tâm trạng đạt đến đỉnh điểm, cách thể hiện của mỗi người đều khác nhau." Nhìn nét mặt kinh ngạc của mọi người, tôi liền giải thích.

"Ông ta sắp khai ra rồi." Tôi bổ sung.

"Các anh vẫn không để cho Lý Như được yên nghỉ?" Tiền Đại Doanh nói, "Các anh còn động vào người cô ấy?"

"Không nhập thổ, yên thế nào?" Vạn Phong bỗng nói một câu văn vẻ, "Trầm oan chưa minh giải, linh hồn sao có thể yên?"

Tiền Đại Doanh không phản bác, nhìn mặt ông ta, dường như ông ta cũng đồng tình với lời của trinh sát viên. Sau khi nôn thốc nôn tháo, Tiền Đại Doanh rõ ràng là rất yếu mệt,

trông ông ta giống như diễn viên trong phim truyền hình, xin trinh sát viên đưa cho một điếu thuốc lá, sau đó bắt đầu kể chuyện bằng giọng nói vô cùng chậm rãi.

"Cho dù các anh có tin hay không, tôi yêu cô ấy. Khi còn trẻ, tôi thích lên núi hái thuốc, nơi các anh tìm thấy cô ấy chính là nơi tôi gặp cô ấy lần đầu tiên. Phong cảnh chỗ đó đẹp vô cùng, nhưng không bằng một phần nghìn vẻ đẹp của cô ấy. Chúng tôi yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, à, đúng rồi, có Mộng Mộng cũng từ chỗ đó."

"Giống như cậu đoán." Đại Bảo vỗ vai tôi.

"Anh ấy đoán lúc nào?" Trình Tử Nghiên quay đầu hỏi Đại Bảo.

"Chỗ đó rất đẹp, mùa này năm nào chúng tôi cũng đến, có lúc cũng đến vào mùa xuân. Sau này, khi đã có Mộng Mộng, chúng tôi cũng đưa Mộng Mộng đến mấy lần, nó dường như còn thích chỗ đó hơn chúng tôi. Tất nhiên, chỗ đó chỉ có gia đình ba người chúng tôi biết. Những năm ấy, vì tôi có quan hệ tốt, có năng lực, là lãnh đạo quyền uy nhất trong doanh nghiệp do thôn thành lập, đúng là nở mày nở mặt. Không chỉ có thu nhập tốt, mà còn có thể "xưng bá một phương". Về đến nhà, Lý Như cũng phục vụ tôi rất chu đáo dễ chịu, đến bây giờ tôi vẫn rất nhớ khoảng thời gian đó. Nhưng, khi Mộng Mộng mấy tuổi, cụ thể là mấy tuổi, tôi cũng không nhớ rõ nữa, không biết tại sao trong một thời gian ngắn tình hình tiêu thụ của doanh nghiệp do thôn thành lập lại liên tục lao dốc với tốc độ chóng mặt. Cho dù tôi có nghĩ cách nào, cũng không thể thay đổi được tình hình. Thời gian đó, thu nhập của chúng tôi sụt giảm

nghiêm trọng, công nhân cũng nghi ngờ tôi, thực ra, chuyện đó trách tôi được sao? Bản thân họ không nỗ lực, sao có thể trách tôi được?"

"Nói vào trọng tâm." Vạn Phong có vẻ mất kiên nhẫn đối với sự dài dòng của Tiền Đại Doanh.

"Nói tóm lại, tôi cảm giác thời gian đó ánh mắt Lý Như nhìn tôi, từ ngưỡng mộ đã chuyển thành khinh thường. Tôi không chịu nổi sự khinh thường của cô ấy! Cô ấy dựa vào cái gì mà khinh thường tôi? Dựa vào cái gì... Có một hôm, tôi đã động tay, đánh cho cô ấy chảy máu đầu. Nhưng sau đó cô ấy cũng không nói gì, tôi cũng không xin lỗi, cô ấy đã chủ động nói chuyện với tôi, và ánh mắt khinh thường hình như cũng không còn nữa. Từ lúc đó là tôi biết, đàn bà đều cần phải giáo dục."

"Mẹ kiếp!" Đại Bảo nói.

"Sau này, tôi đánh cô ấy, thậm chí có lúc đánh cả Mộng Mộng. Thực ra tôi không muốn đánh Mộng Mộng, mọi người đều nói con gái tình cảm với bố nhất, nhưng lần nào tôi đánh Lý Như, Mộng Mộng cũng gào khóc, ngăn cản. Lúc đó, máu nóng đang bốc lên đỉnh đầu, tôi làm sao kiềm chế được? Nên tôi vứt nó sang một bên, nó tiếp tục can ngăn, là tôi đánh mẹ nó dữ hơn. Tôi muốn cho nó biết trong cái nhà này ai là người có tiếng nói quyết định, đánh họ xong, là tôi đi uống rượu. Như vậy, dường như tâm trạng tôi cũng được an ủi phần nào."

"Ông xoa dịu tâm trạng của mình bằng cách bạo hành gia đình?" Một trinh sát viên trẻ đập bàn, "Tim của ông màu đen hả?"

Vạn Phong ngắt lời cậu trinh sát viên trẻ, nói: “Tôi muốn nghe diễn biến sự việc hôm xảy ra vụ án.”

Có thể hiểu được sự sốt ruột của Vạn Phong, vụ án mạng mười tám năm chưa được phá giải đã để lại một nút thắt trong lòng Vạn Phong bây giờ nút thắt này sắp được tháo gỡ, cho dù anh tỏ ra điềm tĩnh thế nào, tôi tin rằng trong lòng anh cũng dậy sóng.

“Hôm đó cũng giống như bình thường, tôi vẫn đánh cô ấy như vậy.” Tiền Đại Doanh nói.

“Nói chi tiết, đánh thế nào.” Vạn Phong nhắc.

“Đánh bằng nắm đấm, dùng chân đá.” Tiền Đại Doanh nói, “Chỉ đá nhẹ một phát, không ngờ cô ấy đã nằm vật ra, bảo chân cô ấy bị gãy gì đó. Làm gì có chuyện đó? Tôi đá bừa một cái mà cũng làm gãy chân cô ấy được sao? Tôi có ở Thiếu Lâm Tự ra đâu! Thấy cô ấy còn biết vờ vịt làm to chuyện, tôi càng điên tiết, liền cầm cái gạt tàn thuốc lá làm bằng thủy tinh trên bàn lên, nện vào đầu cô ấy, nện mấy nhát tôi cũng không biết, nhưng tôi thấy cô ấy hai tay ôm đầu, chảy rất nhiều máu. Nói thực lòng, mặc dù tôi vẫn tỏ ra vô cùng giận dữ, nhưng lúc đó trong lòng tôi cũng có chút sợ hãi. Để giữ cái uy của mình, để không lộ ra sự sợ hãi trong lòng, tôi đi ra ngoài uống rượu khoảng hai tiếng đồng hồ.”

“Thời gian cụ thể, chúng ta nói sau.” Vạn Phong nói, “Anh kể tiếp sự việc sau đó.”

“Lúc uống rượu, tôi đã nghĩ, có phải là hôm nay đã đánh hơi nặng tay không? Dù sao cũng là dùng gạt tàn thuốc lá nện vào đầu, liệu có xảy ra chuyện nghiêm trọng không? Tôi càng nghĩ

càng sợ, sau đó liền về nhà. Nhưng không ngờ, sợ chuyện gì, thì xảy ra chuyện đó, khi về nhà, tôi phát hiện thấy Lý Như đã chết, còn Mộng Mộng thì không thấy đâu. Từ nhỏ Mộng Mộng đã rất quấn mẹ, Lý Như đã chết rồi, thì chắc chắn nó đã đi báo cảnh sát. Lúc đó tôi vô cùng sợ hãi, nhất là khi nhìn thấy mắt mũi miệng của Lý Như toàn máu, tôi sợ hãi tột độ."

"Hỏi về chi tiết mắt mũi miệng toàn máu." Tôi cầm micro trên bàn lên, bấm nút và nói một câu. Chiếc micro kết nối với tai nghe của Vạn Phong.

"Mắt mũi miệng toàn máu?" Vạn Phong quả nhiên không kiềm chế được tâm trạng phấn chấn khi sắp đến đích, hỏi xen vào một câu.

"Đúng thế, mũi và miệng cô ấy đều chảy máu." Tiền Đại Doanh nói, "Hai mắt trợn trừng, bên trong cũng có máu, vô cùng đáng sợ.

"Hỏi xem có phải là máu chảy từ vết thương trên đầu xuống, bị nhầm tưởng là mắt mũi miệng toàn máu không?"

Vạn Phong nhắc lại câu hỏi của tôi.

"Không thể nào." Tiền Đại Doanh khẳng định chắc nịch, "Lúc đó tôi cũng thấy rất lạ, vì lúc tôi đi khỏi nhà, khuôn mặt Lý Như toàn máu. Sau đó có lẽ cô ấy đã tự rửa đi? Tóm lại lúc tôi về, mặt Lý Như rất sạch sẽ, tóc cũng sạch, có điều mũi và miệng đang chảy máu. Tôi nghĩ, chắc chắn tôi đã đánh khiến cô ấy bị tổn thương bên trong đầu, nên lúc ấy không sao, sau đó mắt mũi miệng đều chảy máu, nên đã tử vong. Trong các tiểu thuyết kiếm hiệp đều viết như vậy cả đúng không?"

“Kỳ lạ, tôi còn kiểm tra rất kĩ đáy sọ của Lý Như, không bị gãy mà.” Đại Bảo nói.

Tôi cắn môi một hồi lâu rồi nói: “Đúng thế, xương mũi cũng không bị gãy, môi cũng không bị tổn thương, máu ở đâu ra?”

“Anh nói tiếp đi.” Vạn Phong nói.

“Lúc đó tôi nghĩ, nếu Mộng Mộng đã đi báo cảnh sát, thì có thể trong 10 phút cảnh sát sẽ đến.” Tiền Đại Doanh nói, “Chỉ cần tôi xử lý xong xác chết, đến lúc đó dặn dò, thuyết phục Mộng Mộng cẩn thận, bảo là nó gặp ác mộng nên mới đi báo cảnh sát, là được. Dù sao Mộng Mộng cũng đã không còn mẹ, không thể mất bố được. Thế là tôi cho xác chết và quần áo hằng ngày của Lý Như vào hai cái vali hành lý với tốc độ nhanh nhất, nhét cái ga giường dính máu vào máy giặt và giặt, sau đó kéo vali trốn đi. Khi ấy, tôi đã nghĩ trước, nếu cảnh sát đến hỏi, tôi sẽ nói Lý Như đã về nhà mẹ đẻ, các anh xem quần áo đã bị mang đi rồi. Tôi kéo hai cái vali hành lý, nghĩ cách xử lý xác chết, nghĩ ra rất nhiều cách. Đầu tiên là tìm một chỗ để chôn, nhưng lúc đó đất quá cứng, tôi không thể đào nổi. Sau đó lại nghĩ đến chuyện vứt xuống hồ, nhưng tôi biết cái hồ đó không sâu lắm, thường xuyên có người bơi ở đó, cho dù xác chết không nổi lên, cũng sẽ bị phát hiện. Sau đó, tôi nghĩ đến chuyện đốt xác, nhưng tôi mua xăng về mới phát hiện ra, hoàn toàn không có chỗ nào có thể đốt được. Chỗ không có rừng, có ánh lửa là bị người ta phát hiện ra ngay, chỗ có rừng, châm lửa đốt chưa biết chừng sẽ gây ra cháy rừng Xưởng của chúng tôi phải dựa vào rừng để tiếp tục sống, không thể gây ra cháy rừng được. Cuối cùng, tôi nhớ ra chỗ mà chúng tôi hay đến, tôi nhớ chỗ đó có

một cái hang núi nhỏ, tôi vừa nói, Mộng Mộng có từ cái hang núi đó. Nơi đó, chỉ có gia đình ba người chúng tôi biết, chỉ cần tôi thuyết phục được Mộng Mộng, là cảnh sát sẽ không thể nào tìm ra chỗ đó."

Nói đến đó, Tiền Đại Doanh hơi nghẹn ngào.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, không còn sau đó nữa." Tiền Đại Doanh nói, "Mộng Mộng không đi báo cảnh sát, không biết đã đi đâu, tôi đoán, chắc là nó sợ, trốn vào rừng, bị thú dữ ăn thịt mất rồi. Lần nào nhìn thấy các anh vào rừng lục soát, tôi cũng vô cùng sợ hãi, nhưng tôi cũng tự an ủi mình, nơi đó có rất ít người đi qua, có đi qua cũng sẽ không phát hiện ra cái hang núi. Đúng rồi, các anh làm thế nào tìm thấy được?"

"Anh nghĩ đi, nghĩ lại cẩn thận xem còn bỏ sót gì, rồi khai tiếp sau." Vạn Phong nói xong, dường như thở ra một hơi rất dài, rồi quay người rời khỏi phòng Thẩm vấn.

Tôi không nhẹ nhõm như Vạn Phong, trong đầu tôi cứ hiện ra câu hỏi về nguyên nhân cái chết của Lý Như.

"Lão Tần, cậu Lưu gửi tin nhắn, nói là trong mẫu đất mà anh lấy về, tìm thấy thành phần của bromadiolone." Hàn Lượng bỏ điện thoại di động xuống, chăm chú nhìn tôi và nói.

"Bromadiolone?" Tôi suýt nữa thì nhảy cẫng lên.

Bromadiolone là một loại thuốc diệt chuột nhân tạo, tất nhiên sẽ không tự nhiên xuất hiện một cách khó hiểu trong một hang núi. Bromadiolone là thuốc diệt chuột có cơ chế chống đông máu, sau khi chuột ăn vào, không chết ngay lập tức, như vậy sẽ thu hút những con chuột khác tiếp tục ăn.

Nhưng chỉ cần đủ lượng trong vòng hai tiếng đồng hồ sẽ tử vong vì cơ chế đông máu bị phá vỡ. Nạn nhân xảy ra tình trạng chảy máu miệng mũi mắt, rất có khả năng là do chức năng đông máu đã bị phá hỏng gây ra. Không ngờ Lý Như lại tử vong vì ngộ độc, hơn nữa lại ngộ độc một loại thuốc diệt chuột hiếm gặp.

"Chính tôi đã giết cô ấy! Mau bắn chết tôi đi! Tôi muốn chết!" Tiền Đại Doanh ngồi trong phòng Thẩm vấn một lúc lâu, đột nhiên gào lên, hai tay bị còng vào ghế thẩm vấn đập xuống mặt ghế. Mấy cảnh sát hình sự nghe thấy tiếng động, liền chạy ra giữ ông ta lại, ngăn không để xảy ra sự cố bất ngờ.

"Không, ông ta có khả năng sẽ không chết. Nếu chuẩn bị tâm lý là chắc chắn sẽ phải chết, khai ra hết, tất nhiên ông ta sẽ không nói dối nữa." Tôi trầm ngâm nói, "Các anh đừng quên, chân Lý Như đã bị gãy, không đi được. Thế thì, rốt cuộc ai đã rửa mặt cho bà ta? Và ai đã tìm ra thuốc chuột cho bà ta uống?"

Tôi không dám nghĩ tiếp, chỉ thấy lạnh toát sống lưng.

Tôi run run nói: "Lâm Đào, Lâm Đào, mau, cái túi nilon có dấu vân tay của Hứa Tinh phát hiện thấy trong con thú nhồi bông, mau bảo họ mang đến phòng Thực nghiệm hóa lý xét nghiệm. Hướng trọng điểm là, thuốc diệt chuột bromadiolone."

VĨ THANH

1

Trần Thi Vũ và Trình Tử Nghiên mặc cảnh phục chỉnh tề, sánh vai trên lối đi trong bệnh viện, dáng vẻ oai phong, rạng rỡ, thu hút sự chú ý của y bác sĩ và người bệnh xung quanh.

Mở cửa căn phòng bệnh đặc biệt của Hứa Tinh, cô ta vẫn nằm bất động trên giường bệnh như mọi khi. Ống thông dạ dày trong suốt từ mũi vào cơ thể cô ta, chiếc chăn trắng muốt đắp trên người cô ta, mấy sợi dây điện thò ra từ phía dưới chăn, kết nối với thiết bị ở bên giường bệnh. Thiết bị đều đặn phát ra tiếng kêu "tít tít tít", sóng điện tim trên màn hình khỏe khoắn, ổn định.

Trần Thi Vũ và Trình Tử Nghiên kéo hai chiếc ghế, ngồi xuống cạnh Hứa Tinh. Trần Thi Vũ mở máy tính ra và nói: "Hứa Tinh, à, là Tiền Mộng, chào cô, bây giờ chúng tôi đại diện cho Công an thành phố Long Phiên đến nói cho cô biết một số kết quả giám định. Mặc dù bây giờ cô chưa muốn tỉnh dậy, nhưng

tôi cảm thấy vẫn cần phải cho cô biết kết quả phía công an chúng tôi đã điều tra được trong những ngày qua."

Lúc nói đến hai chữ "Tiền Mộng", cơ mặt của Hứa Tinh khẽ run, rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

"Điều đầu tiên nói cho cô biết là, nguyên nhân cái chết của Sử Phương, chồng cô. Sử Phương, người được giám định, vì tiêm Insulin quá liều, khiến đường huyết trong cơ thể hạ thấp, ý thức mơ hồ, mất khả năng tự bảo vệ mang tính phản xạ; trong quá trình rơi xuống nước, do đầu bị quay quá độ hình thành lực xé, khiến động mạch nền bị vỡ, dẫn đến tử vong do xuất huyết nội sọ, thoát vị não." Trần Thi Vũ dừng lại giây lát rồi nói, "Cũng có nghĩa là, anh ấy không bị chết do đuối nước, mà tử vong do tác dụng đồng thời của Insulin và việc bị rơi xuống nước. Trong bụi cây phía dưới một gốc cây cách điểm cô và anh ấy rơi xuống nước 300 mét, chúng tôi tìm thấy một ống tiêm mới, trên ống tiêm phát hiện thấy dấu vân tay của cô. Sau một quá trình không ngừng cố gắng ở giai đoạn sau của bộ phận xét nghiệm DNA, đã đồng thời phát hiện thấy một lượng nhỏ DNA của Sử Phương, chồng cô, ở thành trong của ống tiêm. Còn một chứng cứ nữa, sau khi Công an thành phố Long Phiên phối hợp với Cục giám sát quản lý dược phẩm thực phẩm kiểm tra, phân tích kiểm kê toàn diện toàn bộ Insulin dạng tiêm do công ty cô sản xuất, phát hiện trong số sản phẩm Insulin do cô phụ trách tiêu thụ, có một hộp Insulin dạng tiêm có liều dùng cho mười ngày không rõ đã đi đâu. Đến đây, chúng tôi đã có đủ chứng cứ để chứng minh cô đã lấy trộm Insulin dạng tiêm, tiêm

cho Sử Phương, đẩy anh ấy xuống nước vào lúc anh ấy mất khả năng tự bảo vệ mang tính phản xạ."

Tần suất sóng điện tim trên màn hình tăng nhanh rõ rệt, còn ngực của người phụ nữ đang nằm trước mắt cũng bắt đầu phập phồng.

Trình Tử Nghiên ngồi bên cạnh quan sát Hứa Tinh, đưa mắt ra hiệu cho Trần Thi Vũ, Trần Thi Vũ lập tức hiểu ý, tiếp tục nói: "Đừng tưởng rằng ở trong trạng thái hôn mê, là có thể trốn tránh được sự trừng phạt của pháp luật, sớm muộn gì cô cũng sẽ tỉnh dậy, thanh kiếm chính nghĩa treo trên đầu sẽ rơi xuống."

Hứa Tinh vẫn bất động.

Trần Thi Vũ nói tiếp: "Tất nhiên, chúng tôi không chỉ mang đến chứng cứ của vụ án này, mà còn có chứng cứ liên quan của vụ án Lý Như, à, cũng chính là mẹ đẻ của cô, tử vong. Danh tính của cô, tôi không muốn nói nhiều nữa, ngày nay khi kỹ thuật DNA được sử dụng rộng rãi, chuyện này cũng không có gì cần phải nói thêm. Hơn nữa, tìm thấy xác của mẹ cô, cũng là nhờ vào kỹ thuật flycam tiên tiến. Đây chính là sức mạnh mà khoa học kỹ thuật mang lại cho lực lượng cảnh sát. Đúng thế, xác của mẹ cô, đã được tìm thấy ở một hang núi trong núi Sâm Nguyên. Sau khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi phát hiện mẹ cô đã chịu bạo hành rất nghiêm trọng, khiến toàn thân có nhiều thương tích. Nhưng bà ấy chết không phải là do bị đánh. Người được giám định, Lý Như, đã tử vong do ngộ độc bromadiolone. Sau khi hỏi thông tin và trắc nghiệm nói dối, bộ phận trinh sát điều tra cho rằng Tiền Đại Doanh, bố đẻ của cô, không hề biết về

chuyện bromadiolone. Tuy nhiên chúng tôi đã phát hiện thấy một cái túi có bromadiolone ở trong con thú nhồi bông bị cô khóa lại, tìm thấy trong nhà cô. Cho đến tận bây giờ, vẫn xét nghiệm được ra rất ít thành phần bromadiolone ở mặt trong của túi. Kết hợp với tình hình vụ án, khi bố cô giấu xác, cô đã bỏ nhà đi. Cho nên, chúng tôi có lý do nghi ngờ, cái chết của mẹ cô có liên quan đến cô."

Môi của Hứa Tinh dường như hơi động đậy.

Trình Tử Nghiên và Trần Thi Vũ nhìn nhau, Trần Thi Vũ hít thở sâu một hơi, nói tiếp nội dung định nói, chính điểm then chốt để đột phá.

"Tất nhiên, bất cứ vụ án nào xảy ra, động cơ gây án cũng vô cùng quan trọng. Lúc đầu, chúng tôi cảm thấy cô muốn ly dị Sử Phương, nhẫn tâm giết người, là vì cô cũng như Lưu Hâm Hâm, là một phụ nữ phải chịu đựng sự bạo hành gia đình nghiêm trọng.

Nhưng trong quá trình thu thập manh mối, chúng tôi đã mở được mật mã máy tính nhà hai vợ chồng cô, khi phân tích dữ liệu, chúng tôi phát hiện, trong cùng một chiếc máy tính, có hai bản nhật ký đều đã được mã hóa. Hai bản nhật ký này được lưu giữ ở hai vị trí khác nhau trong máy tính, từ lúc tạo ra đến khi cập nhật, ít nhất cũng đã kéo dài được hai năm. Có thể cô biết, một bản trong đó là của cô, nhưng không hề biết bản kia là do Sử Phương viết. Nhật ký nói lên nỗi lòng của hai người, rõ ràng là ở trong cùng một chiếc máy tính, nhưng từ đầu đến cuối đều không mở lòng cho nhau biết.

Nhật ký cô tự viết, tôi không cần phải đọc cho cô nghe nữa. Nhưng nhật ký của Sử Phương, chồng cô, tôi thấy có thể cô sẽ quan tâm. Tôi tìm mấy đoạn đọc cho cô nghe nhé."

"Tinh Tinh, chào em. Em nói chúng ta phải cùng viết nhật ký, sau khi cưới bấy nhiêu hôm rồi, cuối cùng anh mới có cơ hội lén viết. Mặc dù bố mẹ em không còn nữa, nhưng có anh dắt tay em, em không cần phải sợ. Anh sẽ giữ lời hứa của mình, chăm sóc em suốt cuộc đời.

Còn nhớ trong đám tang của bố mẹ em, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em gầy gò bé nhỏ biết bao, lại đau buồn như thế, nhìn thấy em, không biết tại sao, anh cứ muốn giúp em, chăm sóc em. Có thể đó chính là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết. Tạ ơn trời đất, bây giờ anh đã là chồng em, anh sẽ cố gắng hết sức mình suốt cuộc đời này để em được sống một cuộc sống hạnh phúc, để em quên đi hết những nỗi đau khổ trong quá khứ.

Lâu lắm rồi không viết nhật ký, có thể vì càng ngày càng bận rộn. Tinh Tinh đã có bầu, khiến tôi vui mừng khôn xiết. Đợi khi nào rỗi, lại viết nhật ký.

Có phải là những bà bầu tâm trạng đều dễ bị kích động không? Gần đây Tinh Tinh đã cãi nhau với tôi mấy lần liền. Kể ra cũng buồn cười, mấy lẫn cãi nhau, thậm chí đều không phải là vì chuyện nhà chúng tôi. Tinh Tinh quá quan tâm đến bạn thân của mình, trước đây khi người ta yêu, cô ấy khuyên người ta phải thận trọng, kết quả người ta đã kết hôn, cô ấy vẫn khuyên người ta ly hôn. Hai

vợ chồng nhà người ta cãi nhau xong, lại làm lành, bạn thân của cô ấy nghe cô ấy toàn khuyên ly hôn, sẽ không có ý kiến gì đối với cô ấy sao? Cuộc sống của người khác thế nào, chỉ có bản thân người ta mới biết, tôi khuyên cô ấy đừng can thiệp quá nhiều, thì cô ấy lại cho rằng tôi là người lạnh lùng, vô tâm. Ôi, Tinh Tỉnh ơi.

Lại cãi nhau nữa rồi, lần nào cũng nghĩ phải bình tĩnh giải thích, nhưng đã bị hiểu lầm thì chỉ muốn phản bác cho rõ ràng. Mercedes rơi từ cửa sổ xuống, bị chết, cô ấy nghĩ là tôi giết nó. Không phải là tôi, đúng thật không phải là tôi. Mặc dù lúc Mercedes không nghe lời, tôi đã dạy dỗ nó, nhưng nó cũng là con chó của tôi, nó chết tôi cũng đau lòng chứ, sao tôi phải giết nó?

Tốt rồi, cuối cùng cũng có chuyện đáng mừng. Sau này, tôi phải viết nhiều chuyện vui, không viết những chuyện cãi nhau nữa. Hôm nay đúng là đáng để viết một đoạn kỷ niệm, vì người tình kiếp trước của tôi đã ra đời, nó giống như mẹ nó, da rất trắng, mắt rất to. Bây giờ cuối cùng tôi đã biết ý nghĩa của câu thành ngữ "yêu đến mức không muốn rời tay" rồi. Nó là sự nối tiếp sinh mệnh của tôi, nó và Tinh Tinh sẽ là những người quan trọng nhất trong cuộc đời này của tôi. Tôi muốn dang tay ra, bảo vệ họ, yêu thương họ. Đúng rồi, lâu rồi tôi không cho Tinh Tinh xem nhật ký của tôi. Giở lại phía trước, rất nhiều điều đều không phải là chuyện vui. Sau này viết được nhiều chuyện vui, tôi sẽ cho cô ấy xem nhé.

Mọi người đều nói khi vừa mới được làm bố sẽ rất lúng túng, mệt mỏi vô cùng, tôi không hề có cảm giác đó chút nào. Cho con

uống sữa, thay tã cho con, dỗ con ngủ, đúng là khiến tôi bận vắt chân lên cổ, nhưng tôi vui mà! Nhìn thấy con lớn lên từng ngày, nhìn thấy điệu bộ con cười, tim tôi như tan chảy. Tiếc là phải đi làm, nếu không đúng là chỉ muốn ôm con trong lòng cả ngày.

Gần đây thật sự vô cùng phiền não, Tinh Tinh gần như không nói không rằng với tôi, tôi thật sự không biết mình làm sai, làm không tốt chỗ nào, nhưng đúng là tôi đã cố gắng hết sức rồi. Tinh Tinh à, anh thật sự hy vọng em có thể đọc được nhật ký anh viết trong mấy tháng này, đó là nhật ký nuôi con của anh, ghi lại quá trình thiên thần nhỏ bé lớn lên từng ngày. Cho dù không thể trao đổi nhật ký cũng không sao, nhưng ít nhất cũng nói chuyện tâm sự với anh chứ? Lần nào anh tìm chủ đề để nói chuyện với em, nhìn dáng vẻ của em, anh lại không dám lên tiếng. Anh cũng không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, tại sao bây giờ lúc nào em cũng lạnh lùng với anh?

Rất lo lắng cho trạng thái tinh thần của cô ấy, hôm nay trong diễn đàn nuôi con, nhìn thấy danh từ "trầm cảm sau sinh", tôi thật sự sợ hãi vô cùng. Tôi nghĩ hết cách, lừa cô ấy đến bệnh viện tâm thần, khám bác sĩ. May mà bác sĩ không cảm thấy Tinh Tinh mắc bệnh này. Nhưng lần khám bệnh này khiến Tinh Tinh rất tức giận, tôi không biết đó có phải là biểu hiện của bệnh trầm cảm sau sinh hay không, nhưng Tinh Tinh bây giờ đúng là quá nhạy cảm, một chuyện nhỏ nhặt cũng có thể khiến cô ấy nổi cáu, tôi không dám nói nhiều nữa.

Lại cãi nhau rồi. Buổi tối con gái đói, quấy khóc, tôi vội dậy pha sữa cho nó. Vì luống cuống, tôi làm đổ lọ thuốc an thần ở đầu giường của Tinh Tinh, khi dựng lọ thuốc lên, không kịp đóng nắp vào. Khi tôi dỗ xong con gái, Tinh Tinh cũng tắm xong, nhìn thấy lọ thuốc an thần trên cái tủ đầu giường chưa đóng nắp, thế mà cô ấy lại nghi ngờ tôi cho con gái uống thuốc để nó không quấy khóc. Ôi trời ơi, sao tôi có thể làm chuyện đó được? Tôi chăm sóc con gái nhiều nhất, tình yêu của tôi dành cho nó không hề kém Tinh Tinh! Nhưng, nghĩ là Tinh Tinh cũng là vì quá yêu con gái, nên mới lo lắng không muốn nó phải chịu bất cứ tổn thương nào, Tinh Tinh cũng không sai. Tôi bị oan nên mới không kiềm chế được cảm xúc của mình, bảo cô ấy là "vô cớ sinh sự", cảm giác cô ấy rất tổn thương, lần sau nhất định phải chú ý.

Hôm nay vui quá, con gái hình như sắp biết nói rồi! Mặc dù nghe không rõ nó đang gọi "ba ba"[*] hay là "da da", nhưng rõ ràng là đang gọi tôi! Mà ngày nào cũng gọi rất nhiều lần. Thật mong chờ một ngày nó có thể gọi được "bố" và "mẹ" rõ ràng!

Triệu Đạt bị tai nạn ô tô, Tinh Tinh hỏi có phải tôi đã gọi điện thoại cho Triệu Đạt không, đúng vậy, dù sao cũng là đồng nghiệp của tôi, tôi cũng phải hỏi thăm chứ. Nhưng Tinh Tinh lại giận rồi. Ôi.

Không được, cứ tiếp tục thế này thì tôi đau khổ quá. Không có ngày nào thấy cô ấy vui vẻ, tại sao cảm giác tươi đẹp khi yêu lại biến mất hoàn toàn thế này? Tôi cũng không ngủ được, cũng phải

uống thuốc mới ngủ được, tại sao giữa chúng tôi rốt cuộc lại thành ra thế này? Không được, tôi phải tìm một hôm khi tâm trạng cô ấy vui vẻ, nói chuyện rõ ràng với cô ấy. Trước khi con gái hiểu chuyện, chúng tôi phải trở lại được trạng thái yêu thương tình cảm như trước.

Ly hôn! Hôm nay cô ấy đề nghị tôi ly hôn! Tim tôi đã nát tan! Tôi đã cố gắng hết sức để làm một người chồng tốt, một người cha tốt, tại sao vẫn rơi vào kết cục này? Chúng tôi ngủ cùng nhau, nhưng quay lưng vào nhau. Cả đêm tôi không hề chợp mắt, cứ nghĩ về những chuyện đã qua, muốn tìm xem rốt cuộc tôi đã làm tổn thương Tinh Tinh ở chỗ nào, nhưng quả thật không nghĩ ra được. Khi trời sắp sáng, tôi lặng lẽ ôm lấy cô ấy từ phía sau. Trước đây khi cô ấy gặp ác mộng, tôi cũng ôm cô ấy như vậy. Bây giờ, chỉ đợi đến lúc cô ấy ngủ say, mới có thể tình cảm với cô ấy như vậy... Không, tôi sẽ không ly hôn, tuyệt đối không. Tôi biết, tôi vẫn yêu Tinh Tinh, tất nhiên tôi cũng yêu con gái của chúng tôi. Tôi phải nghĩ cách, nhất định có thể nghĩ ra cách thăm dò được xem Tinh Tinh nghĩ thế nào, sau đó giữ lấy cô ấy.

Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý tâm sự với tôi, cô ấy hẹn tôi ra vùng ngoại ô đi dã ngoại, tôi vui sướng tột độ. Tôi là người rất vụng về, không biết thể hiện tình cảm thế nào. Đợi đến lúc chúng tôi đi dã ngoại về, tôi sẽ cho cô ấy xem những dòng nhật ký này. Tinh Tinh à, nếu em đọc đến đây, đừng cười anh dốt văn, từ lần đầu tiên gặp em, anh đã muốn chăm sóc che chở cho em, những năm qua, anh chưa từng, chưa từng, chưa từng thay đổi."

Trong cả quá trình nghe nhật ký của chồng, lúc đầu nét mặt Hứa Tinh không hề có biểu hiện gì, nhưng dần dần, mí mắt nhắm nghiền của cô ta bất giác động đậy, càng lúc càng không sao kiềm chế được những giọt nước mắt cứ thế trào ra của mình; ngón tay cô ta lúc đầu duỗi thẳng, rồi nắm chặt lại, cuối cùng run lên theo tấm ga giường trắng muốt; cô ta cắn đứt cả môi mình, mới không bật ra những tiếng khóc đau đớn.

Không cần phải tiếp tục giả vờ nữa.

Có lẽ đến lúc đó, cô ta mới ý thức được, mình đã phạm một sai lầm đáng sợ biết nhường nào.

"Đây là đoạn cuối cùng, đáng tiếc, cuối cùng anh ấy cũng không thể tự tay đưa nhật ký cho cô." Trần Thi Vũ gập máy tính xách tay lại và nói, "Tôi vốn tưởng rằng cô luôn phải chịu sự đau đớn do bị Sử Phương bạo hành, bây giờ cuối cùng đã hiểu ra, anh ấy không hề bạo hành cô. Trong nhật ký cô viết, cô cứ mong mình không trở thành thú nhồi bông. Nhưng trên thực tế, cô vẫn chưa thoát được ra khỏi bi kịch từ hơn hai mươi năm trước, trong mối quan hệ này, người bị bạo hành gia đình, thực ra chính là người chồng luôn rất yêu cô."

Hứa Tinh bất giác co rúm người lại, nghe những lời của Trần Thi Vũ, toàn thân cô ta run lên. Tiểu Lông Vũ nhìn dáng vẻ khóc đau đớn của cô ta, như thể nhìn thấy cô bé Tiền Mộng nhỏ bé yếu ớt, luôn hoang mang lo sợ. Từ cái năm 10 tuổi ấy, cô ta dường như chưa bao giờ thực sự trưởng thành.

Tiểu Lông Vũ đặt tay lên chăn của cô ta, nói khẽ.

“Tôi biết là cô luôn để con thú nhồi bông đó bên mình. Cô muốn bảo vệ mẹ, muốn bảo vệ đứa con gái bé bỏng, cũng muốn bảo vệ mình, nhưng đáng tiếc, cô đã bị nỗi sợ hãi và bất an làm cho mờ mắt, tình yêu của cô đã gây ra những tổn thương không thể nào chữa lành được.”

Hứa Tinh nghẹn ngào hỏi: “Con... con gái tôi sẽ thế nào?”

“Tôi tin rằng, ông bà nội của cháu sẽ chăm sóc cháu, Lưu Hâm Hâm, bạn thân của cô, cũng sẽ thay cô đi thăm cháu.” Trần Thi Vũ nói, “Đúng rồi, Lưu Hâm Hâm còn nhờ tôi nói với cô, Triệu Đạt đã bị xử ba năm tù vì tội cố ý gây thương tích. Vụ kiện ly hôn Triệu Đạt của Lưu Hâm Hâm, hôm nay tòa sẽ xử, tôi nghĩ, chắc chắn sẽ có kết quả tốt. Mặc dù cô không có cơ hội đi dự, nhưng tôi sẽ thay cô đứng ở tòa ủng hộ Lưu Hâm Hâm, vì cô ấy luôn tin tưởng cô.”

2

Đã quá muộn rồi.

Người duy nhất yêu tôi trên thế giới này, đã bị chính tay tôi giết chết.

Hóa ra, người đã biến thành ma quỷ, không phải là anh ấy, mà là bản thân tôi.

Tôi có hận Tiền Đại Doanh không?

Tất nhiên, cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên được tất cả những gì ông ta đã làm đối với mẹ. Cho dù ông ta có quỳ xuống van xin tôi ở trong phòng Thẩm vấn, tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông ta. Có thể tha thứ hay không thể, cũng có ý nghĩa gì đâu?

Khi còn rất nhỏ, tôi cảm thấy gia đình tôi rất hạnh phúc. Bố mẹ rất tình cảm với nhau và yêu thương tôi, thỉnh thoảng còn cùng nhau ra ngoại ô, còn mua quà cho tôi. Món quà tôi thích nhất, tất nhiên chính là con gấu đồ chơi nhỏ mà bố mẹ cùng chọn cho tôi. Khi đó tôi là một đứa bé vui vẻ đáng yêu, cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Nhưng, hạnh phúc thật ngắn ngủi. Cơn ác mộng của gia đình tôi bắt đầu từ khi sự nghiệp của Tiền Đại Doanh đổ bể.

Nhà máy mà Tiền Đại Doanh kinh doanh phá sản, mất đi tiền bạc và quyền lực của một giám đốc nhà máy, hơn nữa vì nợ nần, Tiền Đại Doanh không ngẩng đầu lên được trước mặt mọi người. Tiền Đại Doanh bắt đầu trở nên đa nghi, mẫn cảm, một ngày, nhìn thấy mẹ bỗng nhiên cười, ông ta tưởng là cười nhạo mình, trong lúc giận dữ, ông ta đã gây ra tổn thương tàn nhẫn cho mẹ. Mẹ bị bạo hành, thương tích đầy mình, bà gục xuống đất gần như ngất đi. Trận đòn bạo lực đột ngột của Tiền Đại Doanh khiến tôi khiếp sợ đến mức ngây ra tại chỗ, tôi trợn tròn mắt nhìn gương mặt cứ chảy máu của mẹ, một nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên.

Sau đó, Tiền Đại Doanh xin lỗi mẹ, nói là mình nhất thời lú lẫn. Vì thương ông ta, hoặc là cho rằng "không nên vạch áo cho người xem lưng", mẹ đã tha thứ cho ông ta, nhưng mẹ không ngờ lần nhượng bộ đó chính là mầm mống tội ác chôn vùi cả cuộc đời bà.

Trong hai năm, hễ gặp phải chuyện không suôn sẻ ở bên ngoài, là Tiền Đại Doanh nổi điên với mẹ, mẹ trở thành nơi trút giận của ông ta, chuyện bạo hành gia đình ngày một nghiêm trọng. Sự nhẫn nhịn ban đầu của mẹ, cho đến những câu nói "ông giết tôi đi, giết tôi đi" bật ra khi không thể chịu đựng được nữa, in sâu vào tâm trí tôi, không thể phai mờ.

Còn tôi, vẫn còn nhỏ tuổi, trong tình cảnh đó, vô cùng sợ hãi tính khí thất thường của Tiền Đại Doanh, lúc nào cũng nơm nớp lo âu, hơn nữa vì mẹ không tự bảo vệ được mình, tôi ngày càng không có cảm giác an toàn. Tôi không thể nào cảm nhận được tình yêu thương trong gia đình, thứ duy nhất bầu bạn

cùng tôi năm đó chỉ còn lại con thú nhồi bông mà bố mẹ đã chọn cho tôi khi tình cảm còn tốt đẹp.

Cuối cùng đến một ngày, tai nạn ập đến. Hôm đó, tôi đã tan học, đang ở nhà làm bài tập. Tiền Đại Doanh đi làm về, vẻ mặt hằm hằm, lúc đó tôi đã rất sợ hãi, tôi biết chắc là lại có chuyện không hay xảy ra. Mẹ dường như cũng đã nắm được quy luật này, nên bà luôn lặng lẽ nấu cơm, lặng lẽ xới cơm, không nói một câu nào. Nhưng, không nói câu nào, cũng có thể khiến Tiền Đại Doanh nổi điên. Tiền Đại Doanh bảo mẹ biết nhà máy của ông ta hoạt động không tốt, càng ngày càng khinh thường ông ta, thậm chí về nhà cũng không nói chuyện với ông ta.

Rất nhiều đàn ông biết cách tỏ ra đáng thương, nói rằng sự mong đợi duy nhất của mình là về đến nhà được nhìn thấy một ánh mắt ấm áp.

Đó có thể chính là cái cớ để Tiền Đại Doanh đánh người.

Vì ánh mắt của mẹ không đủ ấm áp, vì mẹ không hỏi han tình cảm, cho nên chuyện bạo hành gia đình lại bắt đầu. Lần này, Tiền Đại Doanh đã hoàn toàn mất kiểm soát, cái gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh dày như vậy, đập vào đầu mẹ, máu lập tức phun trào. Mẹ lấy tay che đầu, cũng lập tức bị đập cho biến dạng. Cho dù như vậy, Tiền Đại Doanh vẫn chưa hả cơn giận, ông ta lại đạp mạnh vào đầu gối mẹ, bắt mẹ quỳ xuống.

Mẹ không quỳ, vì mẹ đã nằm gục xuống.

Thấy mẹ nằm xuống, Tiền Đại Doanh không đánh bà nữa, ông ta ném cái gạt tàn thuốc lá, sập cửa đi ra khỏi nhà.

Lúc đó tôi sợ hãi tột cùng, vì trên đầu mẹ đang chảy máu.

Lúc đó không có điện thoại di động, trong nhà chỉ có một chiếc điện thoại bàn. Tôi muốn đi gọi điện thoại, gọi bác sĩ trong thôn đến. Nhưng mẹ đã gọi tôi lại, đúng thế, quả thật là bà đã gọi tôi lại, mặc dù giọng bà rất yếu ớt, nhưng tôi đã nghe thấy.

Bà nói, chuyện nhà chúng tôi, không được để cho người khác biết. Nếu không sau này bà sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp mọi người, tôi cũng không còn mặt mũi nào mà đi học.

Đúng là như vậy sao? Thế thì tôi thực sự không biết phải làm thế nào.

Bà tiếp tục nói bằng giọng yếu ớt, bảo tôi đi lấy nước nóng lau vết máu trên mặt cho bà, rồi bảo tôi đi lấy thuốc ở cái tủ thấp trong nhà vệ sinh. Vì bà nói bà đã không thể đi được nữa.

Khi lấy thuốc, tôi bỗng phát hiện thấy ở trong góc có một túi thuốc chuột. Trước đó mẹ nói, cái này ăn vào sẽ chết người, bảo tôi tuyệt đối không được động vào.

Lúc này, từng tiếng trong câu nói "giết tôi đi" thường ngày của mẹ, hiện lên trong đầu tôi. Cũng không biết tại sao, tôi đã không lấy thuốc, mà tay lại đi lấy cái túi thuốc độc nhỏ đó, đi đến bên mẹ.

Liệu mẹ có được giải thoát không?

Khi đưa nó cho mẹ, tôi đã kịp nhận ra điều này. Nếu như vậy, có phải sau này sẽ không thể nhìn thấy mẹ nữa? Tôi sẽ phải sống với Tiền Đại Doanh thế nào? Đôi tay vội rụt lại nhưng tay của tôi bị mẹ giữ chặt, mẹ không nói gì, nuốt luôn nó...

Rất nhanh chóng, mẹ bắt đầu nôn ra máu, sau đó mũi cũng chảy máu, đó chắc là hiện tượng mắt mũi miệng đều chảy máu

sau khi ngộ độc mà trên tivi nói đến? Bà nhìn máu mình nôn ra, rõ ràng là vô cùng sợ hãi. Có điều, sau nỗi sợ hãi ngắn ngủi, ý thức bà dần trở nên mơ hồ. Bà giơ cánh tay của mình về phía tôi, không biết có phải là muốn tôi ôm bà, cứu bà không.

Lúc đó tôi cũng sợ hãi vô cùng, nên tôi không thể nào ôm bà, vì mắt mũi miệng bà đang chảy máu. Cho dù bà là mẹ tôi, tôi cũng không dám bước lên một bước.

"Đừng trở thành người như mẹ."

Nói xong câu đó, mẹ không còn ý thức nữa.

Đúng thế, tôi là hung thủ giết mẹ. Mẹ đã chết, tôi đau đớn vô cùng, nhưng cùng với đó, hình như lại cảm thấy mẹ đã lên thiên đường, bà sẽ không cần phải chịu đựng đau khổ nữa.

Còn tôi thì sao? Có phải chỉ cần chạy trốn, là coi như biến thành người khác? Không cần phải nơm nớp lo sợ, không còn cảnh không thể ngủ được vì chuyện của bố mẹ nữa, cuộc sống của tôi sẽ lại nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Thực ra tôi đã đi ra khỏi cửa, nhưng vẫn quay về, vì tôi muốn mang theo một tấm ảnh và món đồ chơi tôi thích nhất. Như vậy, tôi mới có cảm giác an toàn. Như vậy, mấy chục năm sau, tôi mới còn nhớ được tôi rốt cuộc là ai. Đúng thế, lúc đó tôi đã nghĩ như vậy. Cho nên, tôi lại về nhà, lấy món đồ chơi của tôi, xé tấm ảnh ở trang cuối cùng trong cuốn album, mang theo một ít bánh và lên đường.

Một tháng tiếp theo đó, tôi cũng không biết mình đã vượt qua thế nào. Có thể vì quá gian nan, cho nên tôi đã quên hết. Tóm lại, tôi đã vượt qua ngọn núi lớn, đến thành phố. À, đúng rồi, lúc tôi ở trong núi, trời đã mưa, mưa làm ướt tấm ảnh của

tôi, tôi rất lo lắng. Sau đó tôi phát hiện ra không ngờ mình đã nhét chiếc túi nilon đựng thuốc chuột vào túi áo. Kích cỡ to nhỏ vừa vặn, nên tôi đã cho tấm ảnh vào trong túi nilon, thế là không sợ bị mưa làm ướt nữa.

Sau này nghĩ lại, tôi đúng là quá may mắn. Trong vùng rừng núi rộng lớn như vậy, mà tôi lại không gặp phải thú dữ. Không dám tưởng tượng, khi đi từ trong núi ra, trông tôi thế nào. Tôi nghĩ, điểm tựa của tôi chính là câu nói cuối cùng của mẹ: "Đừng trở thành người như mẹ."

Đúng, tôi phải dũng cảm, tôi phải dũng cảm thoát ra!

Bấy nhiêu năm sau, tôi vẫn khâu chiếc túi nilon chứa tấm ảnh vào bên trong con thú nhồi bông.

Sau khi đến thành phố không lâu, tôi gặp được bố mẹ nuôi. Họ là những người già tốt bụng, đối với tôi, họ giống bạn bè hơn, hoặc giống như là tri kỷ. Họ đối xử với mọi người hiền hòa, tư tưởng tiên tiến. Họ không bao giờ hỏi tôi về chuyện bố mẹ đẻ, họ hoàn toàn không để ý đến quá khứ của tôi, khiến tôi thấy an lòng. Hơn nữa họ cũng không tự ý vứt con thú nhồi bông ấy đi, mặc dù nó rất bẩn thỉu, cũ nát. Điểm quan trọng nhất là, họ hứa rằng sẽ cho tôi một gia đình ấm áp.

Đúng vậy, họ đã thực hiện lời hứa, không chỉ không tự ý cướp đi những món đồ của tôi, mà còn tặng cho tôi điều tốt đẹp mình đã từng có, đó là không khí gia đình đầm ấm.

Cứ như vậy, mười hai năm trôi đi.

Trong mười hai năm đó, tôi thấy mái ấm mà bố mẹ nuôi mang đến cho tôi tốt hơn rất nhiều so với gia đình trước kia, tôi

quyết định quên đi quá khứ của mình, bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng khi tôi 22 tuổi, điều tốt đẹp ấy đã bị phá tan, vì một tai nạn ô tô bất ngờ. Bố nuôi đã mất vì tai nạn ô tô, mẹ nuôi vì quá đau buồn nên cũng ra đi theo.

Khi đó tôi còn là sinh viên đại học năm thứ ba, tôi không biết phải đối diện như thế nào với sự thật là mình đã mất đi những người thân yêu nhất, càng không biết phải xử lý di thể của bố mẹ nuôi như thế nào. Tôi kiệt quệ cả về tinh thần lẫn thể xác, cần một người đến kéo tôi lên.

Lúc này, Lưu Hâm Hâm và Sử Phương đã xuất hiện trong cuộc đời tôi.

Sử Phương và Hâm Hâm cùng tôi tổ chức xong toàn bộ đám tang, cùng tôi tiễn biệt bố mẹ nuôi. Mà mấy ngày sau đó, Sử Phương thỉnh thoảng lại đến nhà tôi, giúp tôi thu dọn di vật bố mẹ nuôi để lại, thỉnh thoảng giúp tôi lo những việc trong nhà, thỉnh thoảng ngồi bên tôi, cùng tôi trải qua từng ngày trống rỗng.

Vì có Sử Phương và Lưu Hâm Hâm ở bên, tất nhiên, chủ yếu là vì có Sử Phương, tôi dần dần lấy lại được tinh thần, tôi cảm thấy tò mò và biết ơn đối với chàng trai bất ngờ xuất hiện ở bên mình này. Nhìn chàng trai tốt bụng, tỉ mỉ và chu đáo này, tôi ý thức được rằng vì có anh ấy ở bên, mình mới không đến nỗi chìm đắm trong thế giới đen tối. Nhờ có sự xuất hiện của Sử Phương, nỗi bất an của tôi cũng dần dần tan biến.

Vì vậy, hai chúng tôi tìm hiểu nhau một cách rất tự nhiên và yêu nhau bốn, năm năm.

Trong quá trình tìm hiểu, tôi dần cảm thấy Sử Phương là một người khiến người khác cảm thấy vô cùng an toàn. Lúc mới quen, tôi đã từng thầm đánh giá về ngoại hình của Sử Phương: trông rất gầy yếu, hiền lành, chắc chắn là rất an toàn. Sau khi tìm hiểu, tôi phát hiện thấy khi gặp bất cứ xung đột nào trong cuộc sống, Sử Phương đều không có biểu hiện bị kích động, ví dụ những việc đại loại như bị người khác chen vào phía trước khi xếp hàng, hoặc bị nhân viên phục vụ bất cẩn đánh đổ đồ ăn vào, Sử Phương đều có thái độ rất hòa nhã. Nên tôi cảm thấy anh ấy chắc chắn sẽ không làm tôi bị tổn thương.

Vào hôm sinh nhật 26 tuổi của tôi, Sử Phương đã cẩn thận chuẩn bị trước bánh ga tô và nhẫn cầu hôn, anh ấy cầu hôn tôi, còn hứa với tôi sẽ mãi mãi tốt với tôi, tôi vui vẻ đồng ý trong tâm trạng cảm động. Không lâu sau, chúng tôi đăng ký và làm lễ cưới.

Bây giờ nghĩ lại, hóa ra anh ấy vẫn luôn giữ lời hứa, cuối cùng tôi đã bỏ lỡ mất rồi.

Sau khi cưới không lâu, tôi có bầu, lãnh đạo công ty rất quan tâm đến tôi, cho tôi nghỉ ở nhà từ khi bầu được bảy tháng. Mà lúc này, Sử Phương đang ở giai đoạn thăng tiến trong sự nghiệp, công việc nhiều hơn rất nhiều, thường xuyên phải làm ngoài giờ, tôi có cảm giác Sử Phương không còn quan tâm, chăm sóc tối chu đáo như lúc yêu nữa. Hơn nữa, tôi phát hiện thời gian này anh ấy bắt đầu ngày càng nóng nảy hơn. Ví dụ như, lúc lái xe chở tôi đi khám thai, anh ấy sẽ chửi, bấm còi xe vì bị người khác giành đường. Những thay đổi ấy khiến tôi dần dần nảy sinh cảm giác bất an trong lòng.

Một hôm, tôi gặp một con chó hoang trên đường, nó khiến tôi bất giác nghĩ đến bộ dạng bơ vơ của mình khi trốn khỏi nhà, nên tôi quyết định nuôi nó. Không ngờ, Sử Phương lại kiên quyết phản đối, Sử Phương cho rằng bà bầu không nên nuôi chó, đến bản thân mình còn không chăm sóc được, làm sao còn sức để chăm sóc chó? Khi đó tôi cảm thấy Sử Phương rất vô lý, thế nên, tôi vẫn cứ nuôi Mercedes.

Những ngày tiếp theo, tôi thường xuyên phát hiện thấy Sử Phương thể hiện sự không hài lòng đối với Mercedes, thậm chí còn đánh nó. Thái độ của anh ấy, khiến tôi vô cùng bất mãn. Tôi bắt đầu cảm thấy, Sử Phương khác với lúc mình mới quen. Tôi vô cùng lo lắng anh ấy sẽ dần trở nên tồi tệ, giống như Tiền Đại Doanh.

Nguồn gốc mâu thuẫn giữa tôi và Sử Phương là chuyện gia đình của Hâm Hâm. Các anh chị chắc đều biết, một lần bạn bè Sử Phương tụ tập ăn uống, tôi bảo Hâm Hâm đi cùng. Trong lần đó, Triệu Đạt đã quen Hâm Hâm, sau đó điên cuồng theo đuổi cô ấy. Sau khi quen nhau không lâu, họ đã đăng ký kết hôn.

Nhưng một thời gian sau, Hâm Hâm nói với tôi, cô ấy thường xuyên bị Triệu Đạt đánh. Sau khi biết chuyện đó, tôi đã nói chuyện với Sử Phương, tôi kiên quyết cho rằng, vấn đề nằm ở Triệu Đạt, Triệu Đạt là người có xu hướng bạo lực, Hâm Hâm nên cầm lấy vũ khí pháp luật, dứt khoát ly hôn. Nhưng Sử Phương không tán thành, anh ấy cảm thấy chuyện gia đình của người khác, không thể nói rõ được là ai đúng ai sai, chúng tôi cũng không nắm được tình hình, nên bảo tôi đừng can thiệp vào. Khi đó tôi lập tức thấy rất thất vọng về Sử Phương, không

ngờ Sử Phương lại cho rằng bạo hành gia đình là chuyện bình thường! Tất nhiên tôi càng thấy bất an hơn.

Tôi thừa nhận, khoảng thời gian đó, tôi ngày càng nhạy cảm, đa nghi.

Tiếp đó chính là sự việc Mercedes bị rơi từ trên tầng xuống ngay sau đó tôi lại nghi ngờ Sử Phương cho con gái uống thuốc ngủ, nếu các anh chị đã đọc nhật ký của tôi, chắc đã biết về hai chuyện này, tôi không kể lại nữa. Mặc dù Sử Phương nhất mực phủ nhận, nhưng khi đó tôi tin chắc rằng anh ấy đã làm chuyện đó. Anh ấy đã thay đổi, giống như Tiền Đại Doanh.

Tôi ngày càng lạnh nhạt với anh ấy, anh ấy lại lừa tôi đến bệnh viện, muốn có được kết quả chẩn đoán là tôi bị trầm cảm sau sinh.

Khi đó, mầm mống oán hận đã bắt đầu bén rễ đâm chồi trong lòng tôi.

Sau đó lại xảy ra vụ tai nạn ô tô của Triệu Đạt và Hâm Hâm. Nhìn gương mặt sưng vù của Hâm Hâm, tôi đau lòng vô cùng, lại càng bất an tột độ. Điều khủng khiếp hơn là, một lần tôi vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại giữa Sử Phương và Triệu Đạt, trong khi nói chuyện, anh ấy chỉ nói rất ngắn gọn về hành vi khủng khiếp của Triệu Đạt. Tôi không tán thành, đi hỏi anh ấy, nhưng vẻ mặt anh ấy vẫn như vậy, bảo đó chỉ là mấy chuyện vụn vặt.

Nếu anh ấy bị đánh đến mức mắt mũi tím thâm, sưng vù, cũng coi như là mấy chuyện vụn vặt sao?

Tôi quyết định ly hôn.

Nhưng Sử Phương trông rất tức giận, anh ấy xé nát tờ đơn xin ly hôn mà tôi mang từ văn phòng luật về. Tôi biết nếu tôi muốn khởi kiện ly hôn, quả thật không thể tìm thấy chứng cứ về việc bạo hành gia đình của Sử Phương. Ý của luật sư là, nếu nhất định muốn ly hôn, ít nhất phải mất hai năm. Trong thời gian đó, Hâm Hâm cũng cứ suy đi tính lại, do dự suốt về việc ly hôn, điều này khiến tôi nhớ đến người mẹ cứ do dự, không dứt khoát của mình. Tôi lo âu căng thẳng tột độ.

Tôi muốn đưa con đi khỏi nhà, nhưng khó khăn lắm mới chọn được khu vực có trường học, đã có công việc ổn định ở đây, khiến tôi không quyết lắm. Dù gì, lúc nhỏ bỏ nhà ra đi trong trạng thái không có gì, bây giờ còn mang theo con nhỏ, tình hình đã khác. Nếu mình không thể đi được, có phải đành "xóa bỏ" Sử Phương khỏi gia đình mình một cách hợp lý, là có thể giải quyết được mọi vấn đề hay không? Có phải từ đó tôi sẽ lại giành được quyền kiểm soát cuộc sống của mình không?

Hôm đó, tôi giả vờ vui vẻ hẹn Sử Phương đi dã ngoại, anh ấy phấn chấn đồng ý luôn, còn bảo gửi con cho bố mẹ trông hộ một hôm, chúng tôi tận hưởng thế giới hai người.

Trước đó, tôi đã chuẩn bị sẵn Insulin và ống tiêm. Nghe nói, Insulin quá liều, sẽ khiến người ta tử vong.

Hôm đó, thời tiết rất đẹp, sau khi chúng tôi ăn cơm trưa ở ven sông, Sử Phương liền ngủ thiếp đi rất say, thậm chí còn ngáy. Thừa lúc anh ấy ngủ, tôi đã dùng ống tiêm có kim siêu mảnh, tiêm Insulin vào bụng anh ấy, anh ấy đột nhiên tỉnh dậy. Lúc đó tôi rất sợ hãi, tôi sợ anh ấy nhận ra được điều gì. Nhưng hình như anh ấy không phát hiện ra, mà tác dụng của Insulin

có vẻ không nhanh như vậy. Anh ấy lại ngồi đó nói với tôi những lời rất tâm lý tình cảm. Đại loại nói là thực sự yêu tôi, cùng tôi nhớ lại thời gian chúng tôi yêu nhau, mơ ước về tương lai tươi đẹp. Nói thật lòng, khi anh ấy nói như vậy, tôi đã tạm thời từ suy nghĩ giết người, trong giây lát tôi có suy nghĩ: có thể, chúng tôi vẫn có thể yêu nhau được như xưa.

Đúng lúc tôi không biết làm thế nào, thì Sử Phương bắt đầu có triệu chứng, anh ấy nói mình đau đầu, bải hoải, toàn thân anh ấy toát mồ hôi lạnh. Không biết chừng, một lượng như vậy, không thể khiến anh ấy chết được thì sao? Thế là tôi đỡ anh ấy dậy, thu dọn thảm dã ngoại, định đưa anh ấy đi bệnh viện. Tôi nghĩ, chỉ cần đi bệnh viện tiêm một mũi Glucose, chắc sẽ không sao chứ nhỉ?

Tôi dìu anh ấy, đi men theo con đường nhỏ về phía chúng tôi đỗ ô tô, triệu chứng của anh ấy mỗi lúc một nghiêm trọng thở gấp, người run bần bật, tôi có chút sợ hãi, thầm nghĩ, nếu không phải là Triệu Đạt bạo hành Hâm Hâm, biết đâu tôi sẽ không nghi ngờ con người Sử Phương. Thế là tôi lại nhắc đến chuyện Triệu Đạt bạo hành Hâm Hâm, hy vọng sau này Sử Phương có thể cắt đứt quan hệ với Triệu Đạt.

Không ngờ, cho dù trong tình trạng đó, Sử Phương vẫn có thái độ tiêu cực, anh ấy vẫn nói Triệu Đạt vốn là người nhiệt tình, trượng nghĩa, ở công ty được đánh giá rất tốt, chuyện của anh ta và Hâm Hâm chỉ là chuyện gia đình của họ. Còn nói cái gì mà giữa họ không có mâu thuẫn gì, đều là những chuyện vụn vặt, chúng tôi không cần can thiệp vào chuyện nhà người khác nữa.

Khi đó nghe xong, tôi lập tức ý thức được rằng anh ấy hoàn toàn không thay đổi, anh ấy chắc chắn sẽ bạo hành tôi, tôi nhất định sẽ chết dưới tay anh ấy, như vậy chẳng thà tôi ra tay trước.

Tôi một lần nữa kiên định với suy nghĩ "xóa bỏ" anh ấy, nhưng đúng là không tin được loại thuốc này, Sử Phương hoàn toàn không có vẻ gì là sắp chết, xem ra vẫn cần phải có hành động khác đối với anh ấy.

Thế là tôi nhìn thấy dòng sông nhỏ đang chảy. Mặc dù Sử Phương biết bơi, nhưng với trạng thái bây giờ, chắc là không thể bơi lên được đâu nhỉ? Thế là tôi kéo tay anh ấy, cùng rơi xuống nước. Dù thế nào, tôi cũng có thể bơi lên được.

Nhưng không ngờ, trên thế giới này đúng là có vô cùng nhiều những người rỗi việc. Mấy người không biết ở đâu ra, không ngờ lại kêu lên định đến cứu chúng tôi! Thôi xong, âm mưu của tôi sắp bị lộ rồi.

Sau đó tôi đã được cứu lên bờ, Sử Phương cũng được cứu lên. Lúc đó ý thức của tôi cũng có chút mơ hồ, nhưng vẫn nghe rõ giọng nói trên bờ, đúng vào lúc tôi được đẩy lên xe cứu thương, tôi nghe thấy có người nói: "Không ổn rồi, không cứu sống được nữa rồi."

Hành động của tôi đã thành công.

Khi đến bệnh viện, tôi đã bị hôn mê một khoảng thời gian, vốn là định tỉnh lại, dù gì tôi cũng không muốn phải khổ sở chịu đựng như vậy, vừa phải đặt ống thông dạ dày, vừa phải đại tiểu tiện trên giường. Nhưng khi Hâm Hâm đến thăm tôi, tôi nghe thấy cô ấy nói, không ngờ cảnh sát lại tiến hành điều tra sâu về vụ án tôi và Sử Phương rơi xuống nước. Tôi rất sợ, nghĩ

bụng chỉ cần hôn mê một thời gian nữa, cảnh sát sẽ không quan tâm đến vụ án này nữa, vì tôi tin chắc rằng họ sẽ không tìm thấy bất cứ chứng cứ gì. Điều duy nhất khiến tôi không yên tâm, đó là vẫn còn con gái đang ở nhà ông bà nội nó, không biết tại sao lâu như vậy mà không đến thăm mẹ, liệu nó có quấy khóc không?

Cho đến khi nữ cảnh sát ấy đến cạnh giường bệnh của tôi đưa ra chứng cứ, hơn nữa họ còn biết danh tính thật của tôi, thì tôi biết mình không thể thoát được. Người bình thường làm sao có chuyện đưa ra chứng cứ trước một người hôn mê bất tỉnh chứ? Họ biết là tôi đang giả vờ. Khi tôi nghe thấy hàng loạt chứng cứ mà họ đưa ra, tôi thực sự muốn từ bỏ không kháng cự nữa. Nhưng vì con gái, tôi vẫn phải cố hết sức, tôi cần thời gian suy nghĩ xem phải chối cãi thế nào.

Nhưng khi cô ấy đọc xong nhật ký của Sử Phương cho tôi nghe, tôi không còn muốn kháng cự nữa. Bấy nhiêu lâu nay, lần đầu tiên tôi hối hận, tôi thực sự hối hận. Rốt cuộc tôi đã làm gì? Anh ấy tốt với tôi như vậy, thế mà tôi lại giết anh ấy! Hóa ra trong gia đình này, người bị bạo hành, không phải là tôi, mà là anh ấy.

Đợi đến khi chúng tôi gặp nhau ở thế giới bên kia, liệu anh ấy có tha thứ cho tôi không? Không, tôi không xứng đáng được đứng trước mặt anh ấy nữa.

Nữ cảnh sát ấy nói, trong gia đình này, không có ai bạo hành tôi. Nhưng tôi biết, người bạo hành tôi, là con ác quỷ đã bắt đầu chui vào trong tim tôi từ năm tôi 10 tuổi. Tôi giống như con thú

bông đã ở bên tôi hơn hai mươi năm qua, ở bên trong vẻ ngoài rạng rỡ, là trái tim rách nát.

(Toàn văn kết thúc, mời độc giả đón đọc cuốn tiếp theo trong series Bác sĩ pháp y Tần Minh)